

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

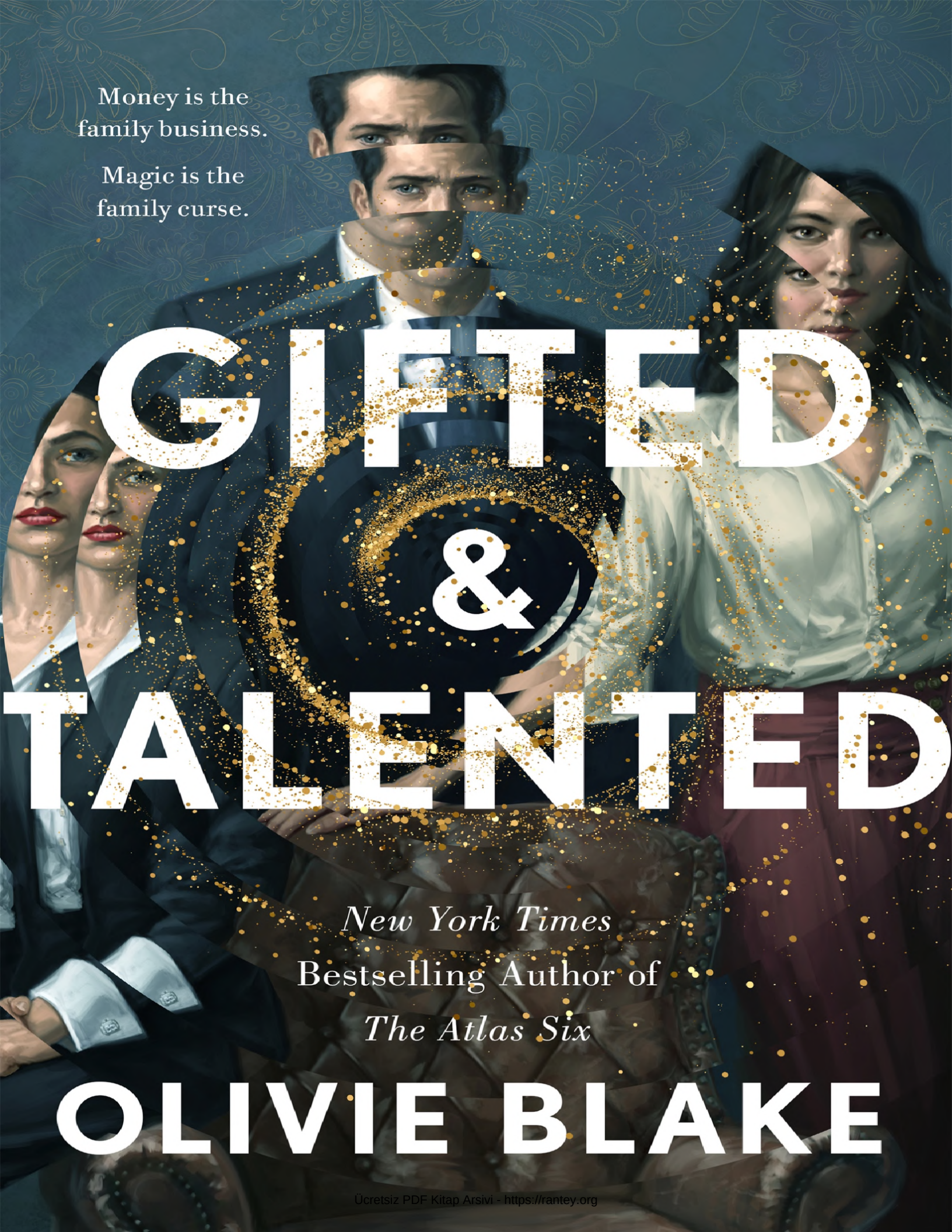
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Money is the
family business.

Magic is the
family curse.

GIFTED & TALENTED

New York Times
Bestselling Author of
The Atlas Six

OLIVIE BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÎFTED & YETENEKLİ

Olivi e Blake

TOR

TOR PUBLISHING GROUP NEW
YORK

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Bu Tor Publishing Group e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin .

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

Ailem için (lol)

Meredith Honora Liang Mren

Ainsworth Akademisi

ONURLAR: Sınıf Birincisi, 2007 Ulusal Bayanlar A Sınıfı Tekler Tenis Şampiyonu,

Başarılı Olması En Muhtemel Kişi

"Arkamızda ve önümüzde yatanlar, içimizde yatanlara çok küçük meselelerdir."

Arthur Everett Liang Mren

Canongate Salonu

ONURLAR: İlk takım All-American, Ayrıcalıklı Akademik Sporcu, Filmlerde

Oynama İhtimali En Yüksek Sporcu

"Dünyada görmek istediğiniz değişimin kendisi olun."

Eilidh Olympia Liang Mren

Manhattan Bale Akademisi

ONURLAR: en genç birinci solist, en genç baş dansçı, iki yıl üst üste Manhattan

Academy Prima Ballerina Assoluta

"Oh, gideceğiniz yerler!"

PAZARTESİ (Önce).

1

Meredith Wren, lanet olası bir pislik, anlatının aşamasında önemli değil ama belirtmekte fayda var, sahnenin tepesindeki gözleri kamaşmış bir şekilde oturmuş, Tyche'nin etik olmayan bir şekilde yeşillendirilmiş kampüsünde henüz tamamlanmış olan yepyeni, son teknoloji ürünü oditoryuma gözlerini kısarak bakıyordu. Sadece en ateşli ineklerin katılacağı bu tür bir etkinlik için fazla büyük bir mekândı. Onlar ve Tyche'nin başarısından maddi kazanç elde etmek isteyen herkes. Aptallar ve despotlar için bir forum.

Gözleri büyüklüğüne tanıklık eden kalabalığa alıştığında Meredith boş koltuklardan başka bir şey göremedi. Aman Tanrım, diye düşündü ve gözlerini kısarak bakmanın giderek büyüyen kaz ayaklarını daha da kötüleştirip kötüleştirmediğini merak etti. Gözlerini kırıştıırarak kör olmak için yoğun bir çaba harcadı. Bir şeyin farkına vardı, büyük ihtimalle bir arpacıktı, Tanrım, bir arpacık, üniversitenin ilk günlerinden beri böyle bir şey olmamıştı, hala makyajla, umursamazca yatağa girecek cesarete sahip olduğu zamanlardan beri. Artık cilt bakımı konusunda titizdi, hayatının bu aşamasında kir biriktirmesi nasıl mümkün olabilirdi? Bu *yaşta* nasıl olur da arpacık gibi sıradan bir şeye yenik düşebilirdi? Gözlerini kırıştırdı ve umutsuzca uzanmak, bir kol dolusu fıstıklı makaron yemek istedi. Yatakta basa doymak ve bir daha asla kalkmamak. Şaka yapıyorum. Ha ha.

Kalabalığın arasından dikkat çekici yüzleri fark etti. Ward, belli ki. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onun iş ortağıydı. Cass de öyle, bu güzeldi. Tyche'de bir şey-bir şey operasyonları olduğu için bir dereceye kadar bekleniyordu (Tyche'nin Birdsong ile ortaklığı ilk kez halka açıklandığında Cass ile kişisel ilişkilerini açıklamak zorunda kalmışlardı, o zamanlar en iyi ihtimalle sadece belirsiz olan bir ilişkiydi - Cass'in "bazen lanet" olmayan bir terim bulmayı başarmasına şaşırmıştı), ama yine de hoştu. Foster gülümsüyordu.

ona iyilikseverce baktı, amcık. Parayı almıştı, bu onu ne yapıyordu? Bir hain, tamam, kapa çeneni. (Lou'nun sesinde her zaman hoş olmayan yorumlar duyardı.) Besleyen eli ısırma, diye düşündü Meredith sekiz milyonuncu kez. Babasının en sevdiği öğütlerden biriydi bu: Ya paran olur ya da gururun ve bil bakalım hangisi dünyayı değiştirir? Sonra bir sıra normal görünümlü insan vardı, uygun bir şekilde duş almışlardı, muhtemelen gazetecilerdi. Basın rozetleri, evet, gazeteciler. *Wired*'dan biri, *Magitek*'ten birkaç kişi, neredeyse kaçıp gideceği çocuğa çok benzeyen biri, ama bu olağan bir şeydi - Jamie Ammar'ı haftada en az beş kez görüyordu, genellikle markette kuyrukta. Özellikle de Demeter'de. Her seferinde de bir başka saçma sapan yakışıklı adamla karşılaşıyordu.

Tanrım, ama bu gerçekten Jamie'ye benziyordu.

"Birdsong'un CEO'su Meredith Wren, Tyche sahnesine hoş geldiniz!" diye seslenen bedensiz ses Meredith'in yüzündeki gülümsemeyi dondururken, kendi dayanılmaz biyografisini dinlemenin dayanılmaz yaltaklanmasına hazırlanıyordu. "Bir zamanlar çağının en çok rağbet gören biyomansi dehası olan Meredith, kariyerine Harvard'ı bırakıp güneşli SoCal'a kaçarak başladı ve akıl hastalıklarının tedavisiyle ilgilenmeye başladı; bu ilgi, gelişmekte olan nöromansi bilimindeki en önemli, dünyayı değiştiren teknolojik gelişmelerden biri haline gelecekti-"

Meredith'in telefonu cebinde çaldı. Görmezden geldi. Saatinin ön yüzünde cevapsız bir çağrı belirdi: Babasının kişisel asistanı, adı neydi. Jenny gibi bir şeydi. Yoksa bu sonuncusu muydu? Meredith çok nadiren kontrol etme zahmetine katlanıyordu ve son dokuz aydır, belki de daha uzun süredir babasının ofisinden hiç kimse ona ulaşmamıştı. Yıllık şirket partisine yapılan törensel davetlerden ya da hiçbir zaman gerçekleşmeyecek yemek ya da telefon görüşmeleri için yapılan olağan programlama şarkı ve danslarından başka bir şey değildi bu.

Meredith gözlerini kırptırdı, görüşünde ani bir bulanıklık oldu - kesinlikle bir arpacıktı, lanet olsun. Sahne ışıkları son derece parlaktı ama ikinci sırada oturan gazeteci gerçekten de Jamie'ye benziyordu. Jamie *olmasına* imkân yoktu tabii ki. Gerçi Jamie gerçekten de bir gazeteciydi. Meredith'in takip ettiğinden değil. (Lou kafasının içinde istenmeyen bir kakhaha attı.) Kesinlikle ama kesinlikle Jamie olmayan gazeteci ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı. Kaba.

"- on milyar dolardan fazla, tarihteki en büyük biyomantik değerlemelerden biri, Wrenfare Magitech'e yapılan ilk yatırımdan bile daha büyük. Chirp, büyük bir heyecan yarattıktan sonra nihayet geçen yıl halka sunuldu ve yüz binlerce insan -ve her geçen gün artıyor!- artık hepimizin umutsuzca istediği tek şeyi bulabiliyor: *mutluluk*. Evet, doğru söyledik: Bu kadın sizi mutlu edecek. Lütfen eşsiz Meredith Wren'e sıcak bir hoş geldin deyin!"

Cebindeki telefonu çaldı. Jenny'den ya da başka bir şeyden bir arama daha. Saatinin ekranına baktı ve bir mesaj gördü- Lanet olsun. Hassiktir.

Hassiktir.

Jamie Ammar.

Sahnedeki bir yapımcı Meredith'in çevresinden çılgınca bir hareket yaptı ve Meredith sıçradı. Mikrofonu artık sıcaktı. Konuşması artık canlı yayındaydı. Ayağa kalkıp dünyayı kurtarmakla ilgili heyecan verici bir konuşma yapma zamanı gelmişti, ki bunu yapabiliirdi. Ki zaten yapmıştı.

Mesajda ne yazıyor olabilir? Bunun bir önemi yoktu! Hayatının son on yılına görünmez bir şekilde giren bir adamın ona ne söyleyebileceğini bilmesine gerek yoktu. On iki yıl önce Boston'dan ayrıldığında her ikisi de söylemeleri gerektiği kadarını söylemişlerdi, bu da adam için "siktir git" ya da buna eşdeğer hafif bir şeydi. O zamandan beri üç, belki de dört kez konuşmuşlardı. Bir keresinde sarhoşken onu arayıp hatırlamak istemediği şeyler söylemiş, bir diğerinde bir önceki gecenin bir hata olduğunu söylemiş, üçüncüsünde iş için Manhattan'dayken aramış ama cevapsız bırakmıştı. Dördüncüsü, beş yıl önce çok hoş bir kızla nişanlandığı için onu tebrik etmek için. Gerçekten çok hoş bir kızla.

Birdsong'un CEO'su, Thayer Wren ve Persephone Liang'ın kızı, Forbes 30 Yaş Altı 30'un eski kapak yıldızı Meredith Wren ayağa kalktı ve eski sevgilisinden gelen mesaja gizlice baktı, çünkü elbette baktı. Sanırım bunu yapacağını hepimiz biliyorduk. Sonra kalabalığa baktı ve kalbinin vajinasına doğru aktığını hissetti.

Ne yaptığını biliyorum.

Ve bunu yayınlayacağım.

2

Tottenham Court Road boyunca yanıp sönen reklamların hepsi aynı şeyi okuyor, dengesiz bir yankı ya da Yunan korusu gibi. **BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK! :)**

Arthur Wren artık ailesinin başarısının ayırt edici özelliklerini önemsemiyor, bunları bir tür monotonluk, neredeyse bir angarya olarak görmeye başlamıştı. Bir filmin fragmanını defalarca izlemek ya da radyoda çok çalınan bir şarkıyı dinlemek gibi. Wrenfare'in Londra'daki yüksek ofislerinin yanından hızla geçerken, tıpkı beş yıl önce küçük kız kardeşi Eilidh'in sürekli reklam panolarının yanından geçerken yaptığı gibi, beyaz gürültünün sabitliği gibi dikkat çekmeden arka planda kaybolan her şeyi fark etmedi.

Arthur ilk kez DC'deki metroda bir Chirp reklamı görmüştü - **BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK! :)** -Meredith için onunla ironik bir selfie çekmiş, çocukça bir barış işareti yapmış ve *Post*'a yakalanmamak için dua etmişti. (Manşeti hayal edin! Arthur bunu yapabilirdi ve sık sık da yaptı; bana sorarsanız çok sık. Bu, KONGRE ÜYESİNİN KENDİ HÜKÜMETİNİN EYLEMLERİYLE FİNANSE EDİLEN TERÖRİZMİ İŞARET ETMEK İÇİN AVOKADO TATLISI SATIN ALMAKLA ÇOK MEŞGUL OLMASI gibi bir şey olurdu. Ya da sen Bilirsiniz, Arthur'un genellikle Lou'nun melodik ağzından duyduğu, bu etkiye tercüme edilebilecek bir şey).

Ekteki mesajda Arthur şöyle yazmıştı: **Rahibe Insufferable, halkın kurtarıcısı!**

Dayanılmaz Kardeş, diye yanıtladı Meredith, **kapa çeneni ve bunu ne kadar vurgulasam azdır, yukarı.**

Şu anda Meredith nöromansinin geleceği hakkında bir tür teknoloji konuşması yapıyor, sanki cesurca vazgeçilmesi gereken bir şeymiş gibi kolektif insan bıkkınlığı durumundan bahsediyordu. Arthur ise

Bir politikacı ve bir erkek olarak başarısızlıklarıyla ilgili sonsuz sayıda yazıya rağmen, kendini bu karmaşanın arasına taşımakla meşguldü ve birkaç saat boyunca zorlukla elde ettiği anonimliğin tadını çıkarıyordu. Her zamanki lacivert takım elbisesini bu olay için bir kenara bırakmış (Gillian siyahın ona çok sert geldiğini söylemişti ve Gillian her zaman haklıydı) ve bunun yerine, kendisi de bir tür kılık değiştirme olan, rahat giyinmişti. Cebinden telefonu çaldı ve ekranını kontrol etmek için çıkardı. Babasının ofis hattı.

İlginç.

Olağandışı.

Esrarengiz otorite figürleri ve tahmin edilemeyen kişisel meseleleriyle onu gerçek dünyaya geri dönmeye zorlayacak kadar sıra dışıydı. Tabii ki Thayer'ın telefonu kendisinin açmış olma ihtimali yoktu - Arthur da önemli bir kişiydi ama hiçbir zaman kendi alt ekibinin Thayer Wren'in geçici kaprisleriyle ilgilenmesini gerektirecek kadar önemli değildi - yüzden arayan muhtemelen Thayer'ın kişisel asistanı Julie'ydi. Büyük olasılıkla "Merhaba Arthur, Aralık ayının ilk hafta sonunu tatil partisi için açık tutabilir misin yoksa kariyerini o zamana kadar çöpe atmaya niyetli misin?" gibi ezici bir açıklamaya hizmet ediyordu.

Hm. Arthur olmazsa, Gillian bir sonraki en iyi temas noktası olacaktı. her neyse, Gillian bunu acısız bir şekilde, otuz saniye ya da daha kısa bir sürede halledebilirdi.

Bu şartlar altında bekleyebilirdi.

Arthur bu akşamı düşününce yeniden heyecanlandı ve cevapsız çağrışı ekrandan silip yerine daha güvenli bir mesajlaşma uygulaması ve üzerinde fare resmi olan bir kişi seçti. **Seni görmek için sabırsızlanıyorum**, diye yazdı.

Cevap gelmedi ama sorun değildi. Biraz şehir trafiği olsa da olmasa da yakında orada olacaktı.

Telefonunu cebine geri sokacaktı ama durakladı, Gillian'dan bir şey var mı diye daha herkese açık olan mesajlaşma uygulamasını kontrol etti. İndiğine dair attığı ve Gillian'ın ağırbaşlı bir başparmak işaretiyle onayladığı mesaj dışında hiçbir şey yoktu. Onun da muhtemelen askeri taktikler ve rugby ile ya da Gillian'ın o akşamki rahatlama için uygun bulduğu, genellikle strateji oyunları ve kan dökme gibi alternatif bir hobiyle boş zamanının tadını çıkardığını tahmin etti.

Sadece O zaman, Arthur'un acımasız Haberler uygulama pinged ile a Başlık:

KONGRE ÜYESİ ARTHUR WREN (D-CA) KONGRENİN YAPILMA ŞEKLİ VE ...

Ses kesildi ve Arthur sık sık yaptığı gibi bunu da görmezden geldi. (Bu bir yalan. Arthur'un kamuoyunda nasıl algılandığına dair kronik bir merakı var. Buna mesleki bir tehlike ya da sıradan bir narsisizm diyebilirsiniz; ikisi de geçerli). Arthur her zamanki yorumları tahmin etse de, bariz olana girmenin bir amacı yoktu. Neredeyse her kongre üyesinin bir tür zenginlikten geldiğini ve Tanrı aşkına, parayı nereden tercih ettiklerini asla eskimeyen bir şey -bir şey yeğen *bebek*-. Big Tobacco'dan mı? NRA mı? Arthur Wren'in kampanya finansmanının banal bir şekilde ikircikli bir yerden geldiğini bilmek biraz *rahatlatıcı* değil miydi?

-aslında, siyasi gündemiyle o kadar ilgisizdi ki, onu şahsen aramaya ikna edemedi, sadece Arthur'un adını doğru bildiğinden tam olarak emin olmadığı bir asistan aracılığıyla mı ulaştı?

Babası hakkında düşünmenin zamanı değildi, eğer böyle bir şey varsa ereksiyon katiliydi. Mesele şu ki, seçmenlerin Arthur'u demiryolu kralı olmayan büyükanne ve büyükbabasından ziyade babası ya da kız kardeşleriyle ilişkilendirmesi daha olasıydı, bu nedenle bağlamsal olarak "yeğen bebek" biraz adaletsiz hissettirdi. Arthur'un teorik değeri çoğunlukla gerçekleşmemiştir - babası aracılığıyla nesiller boyu, yani kesinlikle Arthur'a ait değildi - ve annesinden kalan mirasla bile normal zengindi, kan parası zengini değil. Muhtemelen *Philippa*'nın ilgisini çeken *Philippa* zengini değildi.

Ah, işte yine Philippa'yla özdeşleştirdiği o heyecan. Arthur bunu fark etti ve tanıdık bir elektrikle ürperdi. Bu tek kaçış dışında normal hayatı giderek savunulamaz hale gelmişti. Yine kampanya yolundaydı, askıda kalmış bir Kongre ve sonuçlarına katlanabileceğinden şüphe duyduğu yaklaşmakta olan bir başkanlık seçimiyle karşı karşıyaydı. İleriye dönük -hayır, radikal!- ilerlemeci bir yerden gelen yasa tasarıları, komitenin önüne geldiklerinde işlevsel olarak dişsizdi ve onu bir sitcom gülme parçasının döner tabla çarpıklığından başka bir şey yapmayan bir tür yeni çağ soytarısı haline getirdi. Sosyal medyanın kendisi, Arthur'u en son trendin yükselişi gibi büyüklük için konumlandıran şey, ona acımasızca sırtını dönmüştü. Yankı odası kovan zihni, Arthur'un Amerikan destekli sömürgeciliği sona erdirmeye vaatlerinden ne çıktığını bilmek istiyordu? Gezegenin kaynaklarını yenilemek için mi? Kendi neslinin giderek artan

Borçlar mı? Kritik sosyal programları yeniden canlandırmak ve yaşamları boyunca savaş kışkırtıcılığına, soykırıma ve Arthur Wren'in de aralarında bulunduğu kongre üyelerinin ceplerini doldurmaya yönlendirilmiş olan uygun fiyatlı konutların kullanılabilirliğini artırmak için mi?

Yüksek sesle söyleyemediği şey (çünkü bu onur kırıcı ve mızızcaydı) apaçık ortadaydı: sanki denemiyor gibi değildi! Arthur'un çevresel istihdamı artırmaya yönelik pembe gözlü girişimi, düşük gelirli okulların beslenme kaynakları için eğitim bütçelerini kesen istenmeyen bir eklentiyle sonuçlandı. Ve *bu* fiyasko, yeterince korkunç bir şekilde, başarı olarak iddia edebileceği tek şeydi! Kongre kürsüsünden Kongo'ya müdahale çağrısında bulunduğu ateşli konuşması medyada sadece sonradan yer bulmuş, Arthur ve madenciliği destekleyen bir kongre üyesi birlikte yürürken fotoğraflandıktan sonra haber olmuştu - kötü zamanlama, kaderlerin düşmanlığı ve Kongre Binası çevresinde saat üçten sonra açık olan iyi kahve noktalarının sınırlı yarıçapının bir sonucu. (Arthur tüm çağdaşlarının yaptığı gibi bir yardımcısını gönderebilirdi, ama *hayır*, kendi kahvesini kendi getirmeye inanmak zorundaydı ve Odysseus'un Cyclops'la alay etmesi gibi kamuoyunun öfkesini davet etti).

Ciddi bir soru: Uygun alternatif neydi? Arthur'un zihnini allak bullak eden, başparmağını uyuşana kadar kaydırmasına neden olan da buydu. Bunun yerine diğer kongre üyesini trafığe itip "*Endüstriyel komplekse ölüm!*" diye bağırması mıydı? Belki de öyle! İnternetteki fikir birliği bu gibi görünüyordu, ama bunun yerine Arthur sadece yürümüş, ters bir şekilde gülümsemiş ve sessizliğin şiddetini uygulamıştı ve işlediği suçlar nedeniyle, her liberal dijital baskının açılış sayfasında cömertçe ikiyüzlü olarak gösterilmiş ve giderek geldiği demografik grup tarafından pislığe okunmuştu.

Özetle: Kongre'deki herkese göre Arthur ciddiye alınmayacak kadar liberaldi. Onu oraya getiren herkese göre Arthur yeterince liberal değildi. Başarısızlıklarının sürekliliği - sosyopolitik uzlaşmanın, kötünün iyisinin çoğu zaman işlerin ölçülemeyecek kadar kötüye gitmesine izin vermemek anlamına geldiği şeklindeki daha karanlık kurumsal gerçek yerine bireyselleştirilmiş, uğursuz ikiyüzlülüğünün mitolojisi - Arthur'un bataklık tarafından yutulmak istemesine yetti.

Ya da daha iyisi, bir daha ortaya çıkmamak üzere bir seks partisinde kaybolmak.

Nihayet! Araba yavaşlayarak durdu ve Arthur'un tek yapabildiği dışarı fırlayıp Philippa'nın... yani yaşamadığı, ama bir evinin olduğu ve Yves'le birlikte zamanlarını geçirdikleri sokakla ilgili abartılı bir müzik gösterisi yapmamaktı; aksi takdirde bir kır evine kaçmazlar, Avrupa'yı turlamazlar ya da Arthur'u kendi evinde cömertçe eğlendirmezlerdi.

Leydi Philippa Villiers-DeMagnon (basın için Pippa, Leydi Philippa ya da PVDM; Yves ve yeri geldiğinde Arthur için Pipsqueak ya da Mouse) bir mirasçı ve aristokrat olarak genellikle bir hayır işinden diğerine koşturarak geçimini sağlayan, modaaya uygun bir şekilde işsiz bir kadındı. Şu anki projesi Londra'nın merkezindeki bir mülteci barınağının yemek kitabını yayınlamaktı. Philippa tabii ki lüks yüzünden değil (kısmen lüks yüzünden), tamamen ev işi olduğu için yemek yapmıyordu, ancak Barbados'ta geçen çocukluğu nedeniyle kendisini özellikle ilginç bir damak tadına sahip olarak görüyordu.

Bu sözde kozmopolit zevkinin gerçek olup olmadığı, Philippa'ya olan çekiciliği ona belli bir kutsanmış körlük veren Arthur için acil bir endişe kaynağı değildi. Cömertliği, temel tuhafılığı, neredeyse patolojik karşıtlığı, onun ... ara sıra teknik arızalarını coşkuyla kucaklaması - bunlar onun hakkında sevdiği şeylerdi, tuhafıklar, doğaüstü bir şekilde sahip olduğu görünen bir tür uluyan-ay niteliği, bu yüzden kural olarak kendisine sınıfının doğası hakkında çok fazla soru sormadı. Arthur, Philippa'nın kadınları güçlendirmeye yönelik iyi niyetli girişimlerine odaklanmayı ve parlak zekasını böylesine evrensel olarak değerli amaçlara adamayı seçti.

Arthur Philippa'nın bu yönüne odaklanmazsa, elbette akli başka yerlere kayacaktı: Philippa'nın magazin haberlerinin köpüren ortak yaşamına; Barbados'a olan düşkünlüğünün (ve zaman zaman şüphe uyandıracak kadar belirsiz bir "Afrika" hayranlığının) aslında ne anlama gelebileceğine; Arthur'un kendi ikiyüzlülük örtüsünün, her ne kadar kaşınsa da, fena halde uygun olup olmadığına. Ama zenginlikleri onları sadece parayla değil, zamanla da zahmetsizce cömert yapan varlıklı insanlardan biri olan ve zaman zaman Arthur'un kalbini yaralayacak kadar tatlı davranan Philippa'nın *yanındayken* bu tür şeyleri düşünmemek kolaydı - tam anlamıyla *eritti*, parçalarını göğüs kafesine lehimledi ve solmayan, değişmeyen bir şefkatin yapışkan şekerleme kalıntısını bıraktı.

Arthur Philippa'yla ilk kez ailesinin özel koleksiyonunun Ulusal Galeri'deki bir sergisinde tanışmış ve Philippa'nın her bir eser hakkında sevgiyle ve heyecanla konuşması Arthur'u ona çekmişti. Stillerine, tarihlerine ve barokun doğasında var olan cinselliğe o kadar düşkündü ki Arthur başlangıçta onu bir sanat tarihi uzmanı sanmıştı. Philippa'nın özelliği de buydu; göz kamaştırıcı derecede zeki, kıvrak zekâlı, kültürlü ve zarifti, bazen ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Çok güzeldi ama daha da önemlisi inanılmaz derecede tuhaftı, kendine has özellikleri vardı. Bu onda bir gizem yaratıyordu, herkese göre olmadığı hissi. Arthur bütün geceyi onunla geçirdi, Philippa'nın kendisiyle ilgileneneğini hiç düşünmemişti, Philippa'nın müzisyen olmayan Formula Magitech yarış arabası sürücüsü Yves Reza'yla çıktığını biliyordu ama her nasılsa Arthur'a göre kendi kuşaklarında rock yıldızı olarak adlandırılabilir tek erkek oydu. Ama Philippa da Arthur'daki tuhaflığın kokusunu almış olmalıydı ve işte şimdi buradaydılar.

Arthur daha tokmağa uzanmadan kapı açılmıştı, eli hâlâ telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Sonunda geldin!" diye bağırdı Arthur'un Yves'e *ait olduğunu* anladığı bir ses, ama ilk başta Yves olduğundan tam olarak emin olamadı, çünkü Yves süslü bir altın maske takıyordu ve giriş kapısı özenle hazırlanmış maskeli balo kıyafetleri içindeki kaygan, kıvranan bedenlerle o kadar doluydu ki Arthur anında şaşkına döndü.

"Arthur, aç ağzını," dedi Yves, ki o kesinlikle Yves'ti, çünkü diğer insanlar Arthur'a genellikle böyle şeyler söylemezdi.

"Bu sefer ne var?" diye sordu Arthur neşeyle, ya da yedi saatlik bir uçuştan sonra ne kadar neşeli olunabilirse o kadar neşeyle. Bu da şaşırtıcı derecede neşeliydi, çünkü Kaliforniya'nın on ikinci bölgesinden Kongre Üyesi Arthur Wren (bir kez olsun) iyi bir şekilde becerilmek üzereydi.

"Sadece seni canlandıracak bir şey, bilirsin, jet lag için!" diye ekledi Yves, maskesini kaldırdı ve Arthur'u hem çok ıslak hem de çok kuru bir öpücükle selamlamak için eğildi. Arthur öksürdü, az önce Yves'in dilinden kendisine geçen şeyin tebeşirimsi kokusuyla boğuldu.

"Hayatım, üzerine fazla gitme, daha yeni geldi." Dalgalanan kalabalığın arasından Philippa, orkidelerden oluşan baş döndürücü bir girdap içinde, mor renkli Georgia O'Keeffe gibi kalçalarının etrafından kabaran eflatun-siyah cübbesiyle çıktı. Bir eliyle uyumlu Venedik maskesini düzeltti,

Dudaklarını Arthur'un yanağına değdirmek için eğilirken, diğer eliyle hâlâ fokurdayan şampanya flütünü Arthur'unkine bastırıyordu.

"Sevgili." Mevcut arkadaşlık Arthur'u her zamankinden daha fazla umutsuzca gösterişçi yapmıştı. (Bu benim görüşüm, onun değil.) Her halükârda, Arthur hapı yuttu, içkiyi dilinin üzerinde mutlu bir şekilde evcilleşene kadar ağzında evirip çevirdi ve Yves bir kolunu onun beline dolamak için kaydı. "Her zamanki gibi misafirperverliğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Arthur.

"Eminim deneme fırsatı bulacaksın," diye mırıldandı Philippa sevgiyle ve avucuyla Arthur'un yanağını okşamak için uzandı. "Şimdi dik dur ve sana bakmama izin ver."

Orada, bir kez olsun Arthur'un kendini adam kayırmacılığın başarısız bir ürünü olarak değil (çünkü burada kim öyle değildi ki?), sadece çok güzel bir siki ve bunu destekleyecek yürekten kazanılmış bir bilgi birikimi olan bir adam olarak kabul edilmiş hissedebileceği bir partinin kapısında dururken, Arthur kalbinin sevinçle dolup taşığını hissetti. Bu sevinç ona baş döndürücü bir gözyaşı sağanağı gibi ulaştı, aniden bastırılmış bir salıverme, fuayenin avizesinin titremesine neden oldu, tek tek ampuller sanki fanatik bir şekilde dalgayı gerçekleştiriyormuş gibi yanıp sönüyordu.

Özellikle de Arthur'un tam başının üzerinde gerçekleşmiş olması, fark edilmeyen bir tuhafılık değildi. "Kim bu?" diye sordu kalabalığın bir başka maskeli üyesi, fuayede yüzünü gizlemeyen tek kişi olan Arthur'a suçlayıcı bir ifadeyle gözlerini kısarak baktı. Arthur gecikmeli olarak ceketinin iç cebine uzandı ve sözsüz bir özür jestiyle basit bir siyah deri maske çıkardı.

"O bizim erkek arkadaşımız," dedi Yves, "o yüzden siktir git Felix." "Evet," dedi Philippa, "siktir git, Felix!"

Neredeyse bir ortaçağ kalabalığına benzer bir yuhalama oldu ve Felix ya ellerini onlardan temizlemek ya da şiddetle mastürbasyon yapmak anlamına gelen bir hareket yaptı ve sonra tekrar kalabalığın girdabında kayboldu.

"Felix?" diye yankılandı Arthur, Felix'in Philippa'nın tanıdığı yabancı bir prensin adı olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama o sırada elini çekiyordu. Avize tekrar titredi, sonra tehlikeli şekilde kıvılcım çıkarmaya başladı ve oda karanlığa gömülürken minyatür bir meteor yağmuru yaydı. Bu kez, Arthur'un fiber optik elektrik arızası fonuyla yan yana gelmesi

Görünürdeki piroteknikleri daha yakından görebilmek için üçlünün etrafına üşüşen çılgın kalabalığın tüm dikkatini üzerine çekti.

"Tanrım," dedi Arthur, ellerinin tersiyle bakarak. Bütün tüyleri diken diken oldu ve açgözlü dallarıyla ona doğru uzanan arızalı avize aniden, sönmekte olan bir güneş ışını gibi elektrik kesintisinin son bir parlamasıyla, dağılan peri ışıklarının çılgınca bir spreyi içinde patladı. "Bana ne verdin?"

Partiye katılan ve kafası güzel olanların alışkanlık haline getirdiği üzere hep bir ağızdan "oh" ve "ah" çekenlerin bilmediği bir şey vardı ki, o anda tanık oldukları şey Arthur'un devam etmekte olan ... Tam olarak *ara vermek* değil, ama ıslak rüyalar ve ses çatlakları gibi, aştığını düşündüğü bir ergenlik kusurunun dikkatli, endişe verici, sınırdaki takıntılı bir şekilde gizlenmesi; yeni bir çağın habercisi olduğu varsayılan Arthur Wren'in aslında neredeyse otuz yaşında bir genç olduğunu hatırlatan hoş bir hatırlatma.

Arthur'un bir dizi siyasi hayal kırıklığı göz önüne alındığında, son zamanlarda halkın gözünden çekilmesi tesadüften daha fazlası gibi görünüyordu; optik olarak, tembellik, aldatılma ya da sinsili bir kararsızlık anlamına geliyordu, öyle ki Arthur her zaman bir haindi. Yani zavallı küçük zengin çocuğun ince bir derisi mi vardı? PRIVILEGE! @FuckThePatriarchy420 adlı kullanıcı çılgılık attı. Bir insanı gerçekten ağırlaştırabilir!

Tabii ki Arthur, eğer Onlar (uğursuz, medyayı mesken tutmuş Onlar) gerçeği bilselerdi, ki bu da Arthur ne zaman iş yerinde olsa -neredeyse her zaman olduğu gibi- karşılaştığı aşırı hevesli teknik sistemlerin uçuş halindeki küçük roketleri kendiliğinden serbest bırakmasıydı- son dört halk gösterisinin aniden iptal edilmesinin anlaşılabilir bir şekilde affedilebileceğine inanmak isterdi. Wi-Fi düzenli olarak kesiliyordu. Kameralar her zaman arızalanırdı. Uygulamalar sürekli çöküyordu. Son olarak, yayın sinyalleri o kadar korkunç bir elektrik dalgalanmasıyla bozulmuştu ki, dehşete kapılan gazeteci patlama nedeniyle sarsılmış ve kısa süreliğine komaya girmişti. Sanki Arthur hala yaşayan (belki de yarı canlı) bir tür öcüydü ve her elektrik akımı ile kendisi arasındaki okült durum ilişkisiyle her üst düzey siyasi mekana musallat oluyordu.

Elbette aksiliklerdeki bu artış uzun sürmeyecekti -sadece uzun süremezdi; bu her türlü dehşeti içeren hayal edilemez bir senaryoydu- bu yüzden geri çekilme, sorunla başa çıkma ve özel olarak iyileşme kararı aldı.

Aslında bu oldukça makul bir yaklaşımdır - eğer tesadüfi elektrokinesis gibi bir şey (1) makul bir şekilde söylenebilir, (2) inanılabilir veya (3) anlaşılabilirse.

Açık olmak gerekirse, yapamazdı. Bu yüzden söylentiler düzeltilmedi; bu durumda kötünün iyisi, hiçbir Nota özrünün uygun olamayacağı, kontrol edilemeyen, büyücülükle ilgili bir mutasyonu ortaya çıkarmak yerine biraz daha parlaklık kaybetmekti. Arthur açıklayamadığı şeyi nasıl durduracağını bilmiyordu ve Gillian bile, ne kadar zeki bir taktikçi olsa da, bunun için bir şey olmadığını kabul etti - şimdilik yapabilecekleri en iyi şey, daha önce bir kez olduğu gibi geçmesine izin vermektir.

Neyse ki, sosyal güvenlik için internet kullanımının yasaklandığı ve ayrıca kendine saygısı olan hiçbir aristokratın kişisel kontrollerinin ötesinde bir şey olduğuna inanmadığı göz önüne alındığında, bunu burada ifşa etmenin kayda değer bir yanı yoktu.

Herkesin elektrik prizlerinden uzak durması koşuluyla her şey yoluna girecekti ya da başka bir seçenek olarak sabaha kadar her şey unutulacaktı.

Philippa gülerek öpmek için eğildiğinde Yves, "Sadece doğal yeteneklerini artıracak bir şey," diye açıklama yaptı. "Sen *bizim* için her zaman büyölüsün

Arthur, ama bir de şu olasılığı düşün... erotik olarak

Tanrısal mı?"

Arthur avucuna baktı, deri altındaki statik çatırtı, buna ne dersiniz deyin, akışkanlığını test ediyordu; "güç" fazla övgü dolu bir kelime. Normalde kişisel bir tehlikeden biraz daha fazlasıydı, istenmeyen bir kıvılcımdan ya da müdahaleci bir düşünceden (Lou'nun kahkahasının anısı ya da yakıcı bir eleştiri cümlesi gibi) farksızdı. Avizeden Arthur'un avucuna doğru bir ışık titreşimi yayıldı ve parmak uçlarında dans etti. Odada kısa bir süreliğine uykuda olan elektrik vızıltısı, Arthur'un onu çağırdığı anda dikkat kesildi, tropik bir şimşegin parıltısı gibi gözlerinin önünde kamaştı ve koridoru Georgian apliklerinden oluşan gerçek bir bando takımına dönüştürdü. Arthur bunu yıllardır yapmamıştı - en azından on yıldan fazladır, bilerek kayda değer bir şey yapmamıştı. Arthur kendini en son kontrol altında hissettiğinden beri yıllar geçmişti.

Bu da Arthur'un ofisine kapanarak geçirdiği iç karartıcı ayın tam tersi anlamına geliyordu; sadece zorunlu kongre oylamaları için ortaya çıkıyor, sonra çenesi göğsüne kilitlenmiş bir şekilde aceleyle uzaklaşıyor, mırıldanıyor ve kameralardan kaçıyor, etkili bir şekilde "büyülü sirk ucubesi" yerine "sorumsuz dangalak" manşetlerini seçiyordu.

Çünkü bunların makul, ilerici ama çok da radikal olmayan, seçmenleri yönlendiren, halkı onaylayan, fizik kurallarına uygun açıklaması neydi?

Ya da Arthur kendine böyle sordu, belki de daha az egoist bir insanın soracağından daha sık. Yargılamak için burada olduğumuzdan değil. Gerçi buradayız, neden yargılamayalım ki?

Arthur aniden aklıktan öldüğünü, bunca yolu sadece soyunup yenmek için geldiğini, babasının onu dönüştüğü adam yüzünden asla affetmeyeceğini fark etti. Tanrım, böylesine derin bir hayal kırıklığı yaşamak ne kadar eğlenceliydi! Arthur şampanya kadehini boşalttı ve telefonuna uzandı, akşam için saklamadan önce Gillian'ın ona bir mesaj gönderdiğini fark etti.

Buna izin yoktu ve her neyse, bekleyebilirdi. Avize yeniden kıvılcımlandı, dünya uyum içinde, yasadışı ve günahkâr, ahlaksız ve özgür bir şekilde gümbürdüyordu. Bağlandığını hissetti, derin hissetti, *çevrimiçi* hissetti!

Işıklar karardı ve gürledi, sonra Arthur'un hızla atan kalbi olan sessiz synth-pop başına dönüştü.

"Kim bir sihir numarası görmek ister?"

C

Arthur Wren'in bir seks partisinin eşiğini geçtiği ve Meredith Wren'in sahnede neredeyse kadın pantolonuna işediği anda, Eilidh Wren -biraz az pislik, ama sadece kişisel talihsizliği sayesinde, aksi takdirde Haziran ayında bir şakayık gibi çiçek açabileceği tüm potansiyel pislikleri raydan çıkardı- ekonomik bir havayolu şirketiyle San Francisco'ya son dakika uçuşunda ölümüne düşüyordu, Kuyruk sokumu kemiği neredeyse iskelet halindeki ekonomi koltuğuna (koridor koltuğu, 16D) çarparken, uçak içi dergiden bir reklam ona sadistçe göz kırpıyordu (**BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK! :**), özellikle sinsi bir alay).

Uçak birkaç dakikadır çılgınca dalgalanıyordu, öyle ki oksijen maskeleri çoktan kabine düşmüştü ve Eilidh nihayetinde, kullanmak için ek bir ücret gerektirmediklerinden etkilendi. Eve erken gelmenin, pervasızca görmezden gelmeyi seçtiği bolca hazırlığı atlamanın karşılığı buydu. Bu uçak neredeyse kesin olarak düşüyordu, Eilidh'in daha önce mümkün olduğuna inanmadığı bir şeydi bu. Doğru, mekanik bilgisi olan biri değildi ama *bu* kabinin bile babasının Wrenfare ile son kırk yılda geliştirdiği endüstri standardı teknomantik bilgisayarlarla donatıldığından rahatlıkla emin olacak kadar aile işine aşinaydı. Havayolu şirketinin en son sistem güncellemelerini takip ettiğini varsayarsak, uçağın sınırdan duyarlı olması gerekirdi. Pratikte kendi kendine inmesi gerekmez miydi?

Havayolu güvenliğinden sorumlu birileri fena halde çuvallamıştı - ki Eilidh bu düşünceden hiç hoşnut değildi. O kadar iyi gidiyordu ki. Neredeyse iki gün boyunca aklına şirret bir düşünce gelmemişti. (Diğer iki Wren kardeşin aksine, kafasında Lou yaşamıyordu, bu da Eilidh için duruma göre iyi ya da kötü bir şeydi.

Geçmiş çocuklukların hayaleti tarafından aşağılanmayı mı yoksa kendi yavan düşünceleriniz tarafından aşağılanmayı mı daha baskıcı buluyorsunuz).

Eilidh'in insan düşmanlığından etkileyici bir şekilde uzaklaşması yeni ve çok dışındaydı. Vermont'ta hakkında yalan söylemeye tamamen hazır olduğu sessiz bir inzivadan yeni dönmüştü. Elbette orayı çok sevmiştir. Elbette yenilenmiştir. Hayır, telefonunu özlememiştir. Hayır, üç günlük tam sessizlik için bir partnerle pazarlık yapmak ya da kavga etmek zorunda kalmadığı için yıkılmamıştır çünkü bir partneri, hatta bir oda arkadaşı ya da kedisi bile yoktu (bir gün evlat edinebileceği ama henüz ideal insanı olmadığı için hazır olmadığı Kedi'ye karşı kaba olacağını düşünüyordu). Evet, bunu yaptığı için çok memnundu! Şey, bu kısmı doğruydı, bir bakıma. Eve dönerken belki de ölmek üzere olduğu gerçeği dışında, bunu yaptığına memnun *değildi*.

Uçak, bir devin elinde tuttuğu bir oyuncak gibi gökyüzünde tekrar alçaldı. Işıklar neredeyse histerik bir şekilde yanıp sönüyordu -neredeyse Eilidh'in yanındaki, şu anda bir kese kâğıdının içine nefes nefese kalmış olan kadından *bile daha* histerik bir şekilde. Daha önce Eilidh dayanışma amacıyla kadının eline uzanmaya çalışmış ama kadın sanki bir yabancıнын iyi niyetli dokunuşu durumun çok ama çok kötü olduğunun kanıtıymış gibi daha da dehşete düşmüştü.

Eilidh'in eli, haftada en fazla üç kez olmak üzere rutin olarak aklından geçirdiği ölüm ihtimalini düşünürken koltuğunun kol dayanağına sıkıca yapıştı. Bir kez daha vücudunun işe yaramaz olduğu gibi verimsiz bir düşünceye kapıldı, sonra kendini sert bir şekilde düzeltti ve üzerinde VÜCUDUN ÇOĞUNDAN DAHA İYİ ÇALIŞIYOR VE ŞÜKRETMELİSİN :) yazan zihinsel yapışkan nota takıntılı bir şekilde başvurdu.

Tanrım, ama belki de o kadar kötü olmazdı, değil mi? Onu bu dünyaya bağlayacak, hayatıyla uzaktan da olsa ilgilenmesini sağlayacak neyi vardı ki? Yaralanmasının üzerinden beş yıl geçmişti. Ameliyattan bu yana tam beş yıl. Ve bu süre içinde ne yapmıştı?

(İşte yapmadığı şeyler: Şeker Eriği Perisi'ni, Juliet'i ya da Odette'i oynamak ya da sırtının farkında olmadan uyanmak, gerçi Eilidh bunu Meredith'e en son söylediğinde ona şikayet etmeyi bırakması söylenmişti, hepsi yaşanıyordu, yerçekimi özellikle Eilidh'in hayatını mahvetmeye yatırım yapmıyordu, Meredith bir keresinde bileğini burkmuş ve kaçırmış olsa da

On yaşındayken USTA Gençler Ulusal Şampiyonası finallerinde bir tur atmış ve bunu asla ama asla kimseye unutturmamıştı, ki bu teknik olarak aynı şey değildi çünkü Meredith tenisi bırakmış, Eilidh ise baleye olan aşkını hiç kaybetmemişti. Ama benzer bir tattı ve zaten bunların hepsi Eilidh'in kafasının içindeydi ve kendini bunun dışında kimseye savunmak zorunda değildi).

Eilidh şu anda Wrenfare'de pazarlama yöneticisiydi. "Yönetici" belki de çok yüce bir terimdi. (Onun düzeltmesi, benim değil -"Yönetici" teknik olarak doğru olsa da ruhsal açıdan tartışmalı). Wrenfare'de pazarlama bölümünde çalışıyordu, ancak soyadı açıkça Wren olduğu ve kurucu ve CEO olan babasının masasında bir fotoğrafı bulunduğu için insanlar Eilidh'in gerçekte olduğundan biraz daha önemli olduğunu varsayıyordu. Kendisini ilgilendirmedigini düşündüğü konularda rutin olarak imza atması isteniyordu ve insanlar bir projedeki varlığının patronun masasından olumlu bir şekilde geçmesini sağlayabileceğini düşünerek genellikle özellikle onunla çalışmayı talep ediyorlardı.

Ki bu tamamen yanlış değildi. Babası Eilidh'in neler yaptığını takip etmeyi seviyordu ve Salı günleri ofislerinin yakınında sürekli bir öğle yemeği randevuları vardı. Sözde ailevi ve gündelik olan bu öğle yemeklerinde Eilidh daha sonra terfi edecek bir kişiden bahsedebilir ya da daha sonra yeşil ışık yakılacak bir projeye atıfta bulunabilirdi, bu yüzden unvanının ne olduğu gerçekten önemli değildi. Yine de öncelikle pazarlama alanında çalışan sıradan bir insandı, çünkü uzaktan da olsa kalifiye olduğu tek alan buydu. (Bale akademisinin yıllık galasında çalışmıştı; bu, başrolü üstlendiği yorucu bir provadan sonra uyuyakaldığı için -tamam, övünmek istememişti ama madem bu kadar merak ediyorsunuz, *Uyuyan Güzel*'deki Prenses Aurora'ydı- bir sınavı kaçırdığı için biraz da karşılık olarak aldığı bir ders dışı programdı).

Eilidh işinde iyiydi. Eilidh genel anlamda bir aptal değildi. Ve -bu kısım Büyük Sır- Eilidh istemediği takdirde teknik olarak bu uçak kazasında ölmek zorunda değildi.

Eilidh, konuyu daha da derinleştirmek istercesine, omurgasında bir kıpırdanma hissetti, acil durum kapağı gibi bir şey filizlendi, kendi içinden sunulan bir panik düğmesi. Her seferinde farklı bir histi ama varlığı her zaman fark ediliyordu. Çoğu zaman bu his uykuda, canlı ama hareketsiz bir şekilde yaşıyordu.

Eilidh'in göğüs boşluğunda bir yerde, ama bu özel hareket, bir sevgilinin parmağının kıvrımı gibi hem sessiz hem de inkar edilemezdi. Bir çift kanadın olması gereken yerde sessiz ama gözden kaçmayan bir açılma. O ve bu şeyin benzer fikirlere sahip olması nadiren rastlanan bir durumdu ama yine de mesaj açıktı. Bu uçaktaki herkesi kurtarmak için yapması gereken tek şey teslim olmaktı.

Tabii maliyetine katlanabilirse.

Uçak düşecekti, bu kesindi. Kötü hava koşulları, kötü planlama, teknik arıza, belki de üçünün kötü bir kombinasyonu. Pilot bir şekilde mikrofonunu açık unutmuştu ve sesli bir şekilde ağlıyordu, bu da titreşimler için pek faydalı değildi. Eilidh'in birkaç sıra ilerisinde bir kadın çılgılık atan bebeğini kucağına almış, ateşli sallamalarına, bu son anları güzelleştirmek, tatlı kılmak için umutsuzca çabalamasına rağmen çocuğun kafasına hıçkırığa hıçkırığa ağlamasını engelleyemiyordu. Kim mecbur kalmadıkça uçağa bebekle binerdi ki? Eilidh o anda korkunç bir şey hissetti, neredeyse suçluydu, sanki bu tek başına onun suçuymuş gibi. Başını çevirdi ve tespih çeken yaşlı bir kadın gördü; bir adam açıkça ağlıyordu, başparmağı telefonundaki üç küçük çocuğun resmini hafifçe okşuyordu.

Eğer koşullar parazitin kaprislerine bırakılırsa, Eilidh'in fizik kurallarına ve akla gelebilecek tüm olasılıklara rağmen, kendi iradesi dışında yaklaşan kazadan kurtulması pek mümkün değildi. Karbon monoksit zehirlenmesinden kurtulmasının başka bir nedeni yoksa (doktorlar olduğunda ısrar etmişti ama yine de kurbağalar için başka bir açıklama yapmamışlardı) parazit -göğsünde bir işgalci gibi ikamet etmiş gibi görünen şey- geçmişte onun için zaten müdahale etmişti.

Elbette, ölümünü kendi haline bırakmak yerine parazitin yardımını kabul etseydi sonuçları daha kötü olabilirdi. Parazitin dahil olduğu yerlerde her zaman korkunç şeyler olurdu. Yine de, olayların ölçeği göz önüne alındığında gerçekten daha kötüsü var mıydı? Bir hayvan salgınına ya da denizlerin kızıla dönmesine nasıl ölçülebilir bir felaket derecesi atfedilebilirdi? İlk doğan oğulların ölümü anlaşılabilir bir felaketti, ama gökten yere düşen yıldızlar dağların ovalara dönüşmesinden daha mı önemliydi? Eilidh bana yardım edin dediğinde, şey evet dese ama karşılığında tüm içme suyunu kana çevirse, bu nasıl yaşamın adil bir şekilde korunması olurdu? Kesinlikle hükümetin hiçbir yardımı olmazdı.

Ve tüm kıyametler eşit olsa bile, hangi noktada uyarı ateşi olmaktan çıkacaklardı? Dünyanın ve dolayısıyla Eilidh'in de sonu gelmeden önce parazitin başına ne kadar felaket gelebilirdi? Çünkü bir noktadan sonra kesinlikle daha fazla gösteriş olmayacaktı. Eninde sonunda dünya saçmalamayı bırakacak ve pes diyecekti.

Ama asıl sorular bunlar değildi. Eilidh'in ölümlülüğü, hayatın kendisini entelektüelleştirmesi, bu düşünceler önemsizdi, en iyi ihtimalle gereksizdi. Asıl soru şuydu: Uçaktaki diğer insanlar, görgü tanıkları, hepsi de muhtemelen parazitsizdi ve Eilidh hayırsever bir şekilde müdahale etmediği sürece kaderlerinde tek bir sonuç yazılıydı; hiçbir mantıklı açıklaması olmayan bir şeyle yaptığı pazarlık yüzünden yalnızca dünyadaki yaşamın devamlılığını riske atıyordu...?

Oh, her şey çok boktan, diye düşündü Eilidh yorgun bir şekilde, tüm o genç, genç, genç, genç yirmi altı yıllık yorgunluğu iliklerinde hissederek. Bütün bu insanlar başkalarının özlemini çekiyordu. Makul dehşetler buna değebilir miydi? Hiç değilse hayırseverlik açısından? Belki de dünya bugün sona ermeyecekti. Belki de teorik olarak, sadece küçük, hayatta kalınabilir bir veba salgını olurdu. Tamamen yok olma ihtimali sıfırın altında (ama göz ardı edilebilir) olan bir rulet! Sadece sineye çekmesi ve diğerleri gibi yaşaması gereken başka bir şey.

Her halükarda babası onu özleyecekti, diye hatırlattı sessiz bir ses ona. Eilidh onun restoranda tek başına oturduğunu, kapıya baktığını, telefonunu kontrol ettiğini hayal etti. Her zaman yaptığı gibi, içeri girmesini ve her zamanki masalarında, her zamanki yerlerinde onunla buluşmasını bekliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmaya gerçekten dayanabilir miydi? Daha önce bunu hiç yapamamıştı.

Eilidh'in kararsızlığının ardından durum geri dönülemez bir şekilde kötüleşti. Budget Airline'ın 2276 sefer sayılı uçağına artık bir mucize ya da mucize olarak adlandırılabilir ama işini hayal edilebilecek en kötü şekilde yapan bir şey dışında hiçbir şey yardım edemezdi. Yine de seçim basitti, katliam ya da çirkinlik arasında bir yerdeydi. Ya Rocky dağlarında bir yerde yanıcı bir toplu mezar, ya da ...

Doğrusu, Eilidh bunu öğrenmekten nefret ediyordu. Ama bedenindeki his, barındırdığı canavarca yaratık, hem gardiyan hem de gardiyandı - onun emirlerini yerine getirecekti, evet, ama sadece diğer tüm canlıların pahasına yaşamayı dilerse. Bunu şimdi hissedebiliyordu, aslında daha çok

Teslimiyet. Geçici kurtuluş için sadece basması gereken kırmızı düğme, geçene kadar yıkım gibi hissettirecekti.

İkna edici alternatiflerden yoksun olan Eilidh sonunda pes ettiğinde uçuş görevlileri herkesin destek pozisyonu alması için bağıırıyordu. Evrenle uzlaştı, barış yaptı, derin bir nefes aldı ve hafif bir şey umdu. Çok... yıkıcı olmayan bir şey. (Elbette bir sonuç çıkacaktır, ama yine de uzlaşma iki tarafın da tam olarak kazanmaması anlamına gelir).

Asıl ironi, Eilidh'in onu uzak tutmak için her gün ne kadar çok mücadele etmek zorunda kaldığı, zar zor kontrol altında tuttuğu, buna karşılık onu serbest bırakmanın kolaylığı, ki bu sadece metafiziksel olarak zordu. Şimdi onu bilerek serbest bıraktığına göre ne olacaktı? Bir sel mi? Bir veba mı? Yangın mı?

Dünyanın sonu mu?

Uçağın kabini aniden karanlığa gömüldü. Göğsünde yaşayan parazit, tehlikeli kafesinin parmaklıklarını açgözlü, neşeli bir şekilde tıkırdatarak açıldı. *Sadece yaşamaya yetecek kadar*, diye düşündü Eilidh umutsuzca. *Lütfen, sadece dizginle.*

Hayır, neredeyse cevap olarak duydu.

Sonra, sanki anlaşmalı teklif ve kabul üzerine centilmence bir sallama ile Eilidh kanatların serbest kaldığını hissetti.

4

Bir arpacık! Lanet olası bir arpacık! Meredith aynanın önünde göz kapağını katlayıp duruyor, sürekli kontrol ediyordu. Tırnağının ucuyla dürtüyor, acaba patlatabilir miyim diye düşünüyordu. Sivilce gibi. İnternette hiçbir koşulda ona dokunmaması gerektiği açıkça belirtiliyordu. Sanki o kadar vakti varmış gibi, saatte on kez ya da günde zilyon kez ılık kompres yapmalıydı. Alternatif olarak, internet bir doktora görünmesini önerdi. Doğru, bir doktor! Meredith isterik bir şekilde gülmek istedi. Evet, online bir ziyaret yapabilirdi - şu anda telefonundaki bir düğmeye basarsa, üç ila on dört gün içinde iyi olacağını söyleyecek biri için üç ila dört saat boyunca sıraya girecekti.

Arpacığı tekrar dürttü. Dışarıdan görünmüyordu - zaten göründüğünü de *sanmıyordu* ve görünse bile bulaşıcı değildi - ama yine de lanet olası bir rahatsızlıktı. Başka hiçbir şeye odaklanamıyordu ve daha da kötüsü, telefonu yine çalıyordu.

Saatinin ekranına baktı ve babasının asistanından gelen aramayı susturdu. O gün gelen üçüncü aramaydı bu. Bu ısrarın alışılmadık bir boyuta ulaştığı kesindi ama Meredith bu tedirgin ruh haliyle babasıyla (ya da babasının herhangi bir temsilcisiyle) konuşamazdı. Sadece kavga çıkarır ya da onun haklı olduğunu kabul etmek gibi aptalca bir şey yapardı.

Meredith yansımasına ters ters baktı.

Ne yaptığını biliyorum, Jamie'nin mesajı kafasının içinde alay ediyordu. Bunu şimdi Jamie'nin sesinde duyuyordu, banyo tezgâhında yanında durmuş, parmak uçlarıyla boynunun çizgisini okşarken. Onun saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdığını, alnındaki o küçük sevgi kırışıklığını gördü. Jamie'nin eski bir enkarnasyonu, ölmüş ve bir kızlık mezarına gömülmüştü.

Ne yaptığını biliyorum ve bunu yayınlayacağım.

Hayaletler hayaletleri doğurdu. Lou saat gibi Meredith'in yansımasının yanında belirdi. Ergenlik dönemindeki halsizlik yıllarına rağmen, Meredith'in hafızasındaki Lou her zaman on yaşındaydı, yuvarlak yanaklı ve çatık kaşlıydı.

"Hey, aptal," dedi Lou şeklindeki hayalet. "Senin peşinde olmasına gerçekten şaşırılmış olamazsın. Yani, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordun. Sen her zaman bir sahtekârdın ve tüm bu olanlar aptalca bir şekilde şeffaf."

Meredith olgun bir tavırla, "Kapa çeneni," diye mırıldandı.

"Jamie biliyorsa, ben de *kesinlikle* biliyorum," diye hatırlattı Lou ona, var olmayan yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Sana bu işten nasıl sıyrılacağını öğreten benim, seni nankör sürtük."

Meredith kendini silkeleyerek bunun psikolojik olarak verimsiz olduğunu hatırladı.

"Siktir git," diye fısıldadı hayali Lou'ya ve ona rahat bir gülümseme veren hayali Jamie'ye döndü çünkü o da yoktu. "Bir bok bildiğin yok," diye onu bilgilendirdi ve zorla bindiği yüksek ata binerek gözden kaybolmasını izledi.

Güçlenen ve sivilcesini düşünmemeye kararlı olan (annesini her zaman sivilceyi düşünmenin onu daha da kötüleştirdiğini söylerdi, muhtemelen bu sivilce için de geçerliydi) Meredith lanet Wren, kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açtı ve koridorda ilerlemeye başladı, babasının ofisinden gelen telefona isteksizce geri döndü, ancak köşeyi henüz dönmüş olan biriyle acımasızca çarpıştı.

"Meredith neredeyse çılgılık atarak telefonunu düşürüyordu. Sonra saldırıyı fark etti.

"Meredith," dedi Jamie Ammar. Gerçek olan, çalan telefonu almak için eğildi ve dikkatlice avucuna geri yerleştirdi.

Nabızı iki katına çıkmıştı, belki daha da kötüydü. Meredith aceleyle aramayı sonlandırırken elinde tiz ve uzaklardan gelen kadınsı bir ses vardı. "Az kalsın beni öldürüyordun Jamie. Aman Tanrım." Meredith ona uzun uzun bakmak için çarpışmalarından yararlanarak baktı. Bunu bir bakış olarak şekillendirmeye çalıştı ve başardı da, çünkü Meredith'in dinlenen bir kaltak suratı yoktu. Aktif bir kaltak suratı vardı, çünkü yaptığı her şey bir amaca yönelikti. (Ama dinlendiği anlarda da olağanüstü şirretti.)

Jamie şimdi kaç yaşındaydı, otuz iki mi? Ondan tiksirmek için umutsuzca çabaladı ama ne yazık ki öyle olmadı. Eskisinden bile daha yakışıklıydı.

Yirmili yaşlarının başındaydı, çünkü tabii ki öyleydi. Şimdi tatlı noktaya, gerçekten, abartılı derecede yakışıklı erkeklerin daha genel çağdaşlarını -yavaş yavaş saçları dökülen, kilo alan ve yaşlandıkça insan erkeklerinin başına gelen her türlü normal şeyi yapan, güzel, cilalı, lisede zirveye ulaşmış ahmakları- geçmeye başladığı devrilme noktasına yaklaşıyordu.

Ne yazık ki Jamie öyle değildi. Jamie'nin kömür karası buklelerinin şakaklarını çizen ve *GQ*'nun sayfalarını dolduran modaya uygun çapkın kirli sakalını tozlandıran gri benekleri vardı, ama yaşın küçük, beklenen çirkinliği Jamie'yi sadece daha iyi, bir şekilde daha değerli gösteriyordu. Meredith her zaman, erkekler için gümüş tilki gibi bir terim yaratmayı topluma bırakın, diye düşünmüştü, kadınlar içinse yaşlı kocakarıları saklayın. Jamie! Tanrı aşkına. Her zaman köşeli, keskin, sırık gibiydi, ten rengi Meredith'in bisque tonundan birkaç derece daha sıcaktı, Boston kışlarına meydan okurcasına parlıyordu. Şimdi ince kenarlı ve yaldızlıydı, zayıf ve savaş yorgunu bir adamdı, ironik olmayan bir şekilde kılıç kullanmaya uygundu. Etnik açıdan ilerici bir Arthur romansının kapağına aitti - eski, şehvetli, bedeni parçalayan bir masalın kahramanı. Tanrım, bu ne adaletsizlik.

Jamie'nin beklentiyle ona baktığını fark etti. Ne istiyordu? Bir sone mi? "Ne?"

Sanki en son yıllar önce değil de Perşembe günü konuşmuşlar gibi gözlerini devirdi. "Mesajımı gördüğünü biliyorum."

"Affedersiniz?" Okuma fişlerini kapatmıştı, çünkü kaçınma konusunda amatör değildi.

Jamie, "Eminim tüm salon mesajımı aldığını görmüştür, Meredith," dedi.

Tyche yazılım çalışanlarından oluşan bir sürü (Meredith'in babası onlara genellikle "Kip Hughes'un lanet olası koyunlar ordusu" derdi) köşeyi döndüklerinde Meredith Jamie'nin kolundan tutarak onu boş bir konferans odasının sınırlarına doğru itti. İçeri girdiklerinde karanlıktı, odanın içindekiler sadece koridordan gelen ışıkla kapının küçük penceresinden görülebiliyordu.

Meredith konferans odasının ışıklarının otomatik olarak yanacağını düşünmüştü. Ama yanmıyordu, ama duvarları el yordamıyla yoklayıp bir düğme aramak için çok geç görünüyordu.

"Neredeyse *on yıldır* neredeyse hiç konuşmadık," diye çıkıştı Jamie'ye ya da koridorun ışığından görebildiği yüzünün yarısına. "Ve şimdi de şantaja mı başvurdun?"

"Meredith, sana şantaj yapmıyorum." Gölgelemin karanlık odaya karıştığı göz önüne alındığında bunu söylemek zordu ama Meredith ondan eğleniyor gibi görünüyordu ve bu da son derece sinir bozucuydu.

"Yani senin şaka anlayışın bu muydu? İnanılmaz." Jamie onu dirseğinden yakalayıp geri çektiğinde, kız hışımla dışarı çıkmak üzereydi.

"Hayır, Meredith-" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını salladı. "Tyche'nin ne yaptığını biliyorum. Ne yaptığını biliyorum," diye tekrarlardı ve o anda bunun da Meredith'in zengin fantezi hayatından bir kesit mi yoksa gerçek, somut bir suçlama mı olduğunu anlamak zordu. "Bu bir şantaj değil. Herhangi bir baskıya ihtiyacım yok. Ne yaptığını bildiğimi söylüyorum çünkü son altı ayımı Birdsong'un çalıştığı her klinik hastanın izini sürerek geçirdim ve şimdi bulgularımı yayınlayacağım."

"Hangileri?" (Aklıma "aritmî" kelimesi geldi.)

"Ürününüz işe yaramıyor," dedi Jamie kesin bir ifadeyle, "ve Tyche bunu biliyor. Chirp aslında hiçbir zaman işe yaramaması *gereken* bir aldatmaca." Kıl payı kadar yaklaştı. "Ve sadece senin sayende buraya kadar gelebildi."

Kısa bir süre için Meredith'in kulaklarını bir uğultu doldurdu, öyle ki onu zar zor duyabiliyordu.

"-sadece seni uyarmak için buradayım," diyordu Jamie, hain, sanki geçmişlerini aralarındaki boşluğa yerleştirmemiş gibi. Sanki bunu ona bir silah gibi doğrultmamıştı. "Sana en azından bu kadarını borçlu olduğumu düşündüm. Pazartesi sabahı bunu ilk kez masanda görmeni istemedim. Benden duymanı istedim."

Meredith uzun bir süre ona baktı. Aklından çeşitli düşünceler geçiyordu. Hepsî de panik içindeydi. Büyük çoğunluğu suçlu paniğiydi ve haklı olarak da . Hesap kitap yapmadan Meredith'in kabahatini bir düzine ağır şirket dolandırıcılığı olarak hesaplayabilirim. Ama tabii ki konudan sapıyorum.

Meredith'in tehlikeli bir şekilde algılanmakla ilgili bazı düşünceleri vardı; babasının göğsüne sapladığı bıçakla ilgili kumarı kaybetmekle ilgili; hayatının işinin boşa gitmesini izlemekle ilgili; pes etmekle ilgili

Wrenfare rüyası; Jamie'nin gözlerinde kendini gerçek zamanlı olarak sönük görmekle ilgili.

İşe yarıyor, diyecekti neredeyse. Dilinin ucuna kadar gelmişti. Elbette herkes biraz abartıyor ama bu sektör böyle bir sektör! "Değer" öznelidir -sermaye kendi kendini gerçekleştiren bir kehanettir- tüm para iplerle birlikte gelir -Mesele şu ki, ne yaptığımı biliyorum. İşe yarıyor. İşe yarıyor.

Teknik olarak işe yarıyor.

Sonra, ki, bir nebze olsun akıllı başına geldi. İlgisiz bir gülümsemeye zorlanırken vızıltı sesi kayboldu.

Meredith'in, onu olması gerekenden daha ileri götürdüğünü doğrulayabileceğim eski bir numarası: inkar, inkar, inkar.

"Jamie, bu çok saçma. Eminim sonuçlarımızın inanılmaz derecede kesin olduğunun farkındasınızdır. Hatta olağanüstü."

"Evet," diye kabul etti Jamie. Karanlıkta bile gözleri onunkileri buldu. "Ve sanırım ikimiz de bunun nedenini biliyoruz."

Bu sefer kafasındaki kelime şuydu: *Yakalandı.*

Meredith onun odadaki konumunun yoğun bir şekilde farkında olduğunu hissetti. Ağzıyla onunki arasındaki mesafenin. Kendi göğüslerinin hareketinin. Tanrım, geçimini sağlamak için savaşmak bile onun yanında erotikti. Hayatta kalmak konunun değişmesini gerektiriyordu.

"Biriyle görüşüyorum," dedi.

"Tebrikler," dedi Jamie, gözleri onunkilerden ayrılmadan.

Telefonu elinde tekrar çaldı. Nefesini sertçe veren Meredith, konsantrasyonuna geçici bir ara verdiği için minnettar bir ifadeyle ekranda bir kaydırma hareketi yaparak telefonu susturdu.

"Sarah nasıl?" dedi, belirgin bir kayıtsızlık tonuyla o kadar başarılı bir şekilde söyledi ki, neredeyse onun cevabını duyana kadar neşelenmek istiyordu.

"İyi," dedi Jamie. "Daha birkaç hafta önce doğum yaptı."

Meredith'in göğsündeki bir şey soldu ve öldü, ama sesi daha sert, daha acımasız çıktı. Kayıtsızlık buraya kadarmış. "Bir bebeğiniz olduğunu böyle mi duyuruyorsunuz? 'Doğum yaptı', çocuğunuzdan ya da ne bileyim, o kahrolası sevincinizden hiç bahsetmeden? Tanrım, evcimenlik sana çok yakışıyor," diye hırladı Meredith.

Jamie uzun, çok uzun bir süre ona baktı.

Sonra başını hafifçe salladı. "Bildiğim kadarıyla bu Sarah ve kocası için gayet uygun."

"Sen-" Meredith gözlerini kırptırdı ve lanet arpacığı bir an için dikkatini dağıttı. Gözlerini birkaç kez kırptırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. "Sarah'yla evlenmedin mi?" diye sormayı başardı, bu şartlar altında bile çok ezik olduğu belliydi.

Ama Jamie bu yolda daha fazla bir anlamı olmadığını biliyor gibiydi.

"İkimiz de neler yapabileceğini biliyoruz Meredith." Kendini toparlamıştı, ki bu utanç vericiydi. Yıllar önce onusuz yaşayamayacağına karar verdiği kadınla neden evlenmediğine dair bir şeyler duymak isterdi. "Başka hiçbir gazetecinin klinik sonuçlarınızla ücretli kullanıcılarınızın sonuçlarının neden uyuşmadığını araştırmak için bir nedeni yoktu. Ama benim var." Ona anlamlı bir bakış attı ve mahkemenin önünde birlikte geçirdikleri yılları sözsüz bir şekilde sergiledi.

Evet. *Yıl*, sorumsuz davranışlar için biraz bozuk para ile.

Meredith ağzının gerildiğini hissetti. "Ne yaptığımı düşünüyorsun?" Onun bunu yüksek sesle söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Daha önce hiç söyleyememişti. Kavga ettikleri zaman bile. Ona duyduğu şüphenin en yoğun ve en derin olduğu zamanlarda bile.

"Yalan söylediğini biliyorum," dedi Jamie, bu o kadar bariz bir korunma yöntemi ki Meredith kendini cılız ve dengesiz hissetti. "Chirp için yapılan ilk ürün testleri tavan yaptı. Her klinik hasta büyük ölçüde değişti, sanki tüm kişilikleri yeniden yazıldı. Ama o zamandan beri hiçbir sonuç *mutluluğa* dair bir kanıt göstermedi, Meredith."

"Bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yok." Aklından mantıklı sebepler geçiyordu. Deneme hastalarının kimlikleri kamuya açık değildi. Öyle olsa bile, tüm bunlar anekdot niteliğindeydi.

"Ben araştırmacı gazeteciyim, Meredith. Yaptığım şey tam anlamıyla bu."

"Denemelerde kimin hasta olduğunu nasıl bilebildiniz?" Jamie

soğukkanlılıkla, "Araştırmacı gazetecilik," diye tekrarlayınca Meredith hararetle

görmezden gelindi.

"Tesislerimize girmediyseniz ya da-"

Durdu. Geç de olsa aklına bir şey geldi. Meredith Wren'in tümdengelim süreci adını verdiği yorulmak bilmez, hesaplayıcı makinenin dişlileri arasında bir yerde, bir kibritin çakılmasından daha az kaçınılmaz olmayan bir kırmızı bayrak sessizce yükseldi.

Saldırdı.

Jamie'nin ne beklediği belli değildi. Verdiği tepkiye kaçma demek, ürkme demekten daha az uygundu ve herhangi bir karşılıklı tepki ya da sarkaç savunması olup olmayacağı başlangıçta okunamıyordu. Meredith ise gömleğini açmak için başarısız bir şekilde çabaladı, bu planlandığı gibi sonuçlanmayan az pişmiş bir hareketti.

"Tanrım, Meredith, ne-"

"Bir dinleme cihazı olup olmadığını kontrol ediyorum," dedi sakince, ilk düğmeden sonra ikinci düğmeyi, ardından üçüncüyü ve sırayla diğerlerini açmaya çalışırken, Jamie kıyafetleriyle yaşadığı zorluğa rağmen onu fiziksel olarak çıkaramayacak kadar sersemlemişti. "Artık sana güvenemeyeceğim çok açık."

Jamie ellerini giysisinden kaldıracak kadar kendine geldiğinde Meredith adamın pantolonunun üst kısmına kadar gelmişti ve o noktada fermuarına doğru uzanan koyu renkli saç izinin hayalinde canlandığı halinden farklı olduğunu kesin olarak söyleyemiyordu. Kısmen aydınlatılmış konferans salonunun gölgelerinde, gümüş rengi ipuçları ya da zamanın geçişine dair başka göstergeler olup olmadığı belirsizdi. Sadece çekirdeğine özen göstermeye devam ettiğini biliyordu.

Ne var ki tel yoktu. İkisi de o anın tuhaflığını aynı anda fark etmiş gibiydiler ve kısa bir süre göz göze geldiler, ta ki Meredith onurunun rezervlerine tutunarak yüksek sesle, "Kabloların nasıl çalıştığını bilmediğimi şimdi fark ediyorum. Herhangi bir yere mikrofon yerleştirmiş olabilirsin."

Gözleri adamın pantolonuna kaymadan önce kısıldı.

"Delirdin mi sen?" Jamie ona ciddi bir şekilde sordu, şu anki yarım elbise durumunu çözmeye çalışmadan. "Bunun hassas bir konu olduğunu biliyorum, ama içtenlikle ve tüm saygımla söylüyorum, aklın başında mı?"

"Bu," diye tersledi Meredith, "çok saçma bir şey."

Jamie ona ters ters baktı. "Artık ikimiz de benim bir tür narkotikçi olmadığımı konusunda hemfikir olduğumuza göre, belki de neyin saçma olup olmadığına ben karar vermeliyim."

"Beni tehdit eden sensin," diye hatırlattı ona, ani bir şekilde bahisleri hatırlayarak. "Ne kadar alçalmaya hazır olduğunu nereden bileyim?"

"Yaptığım şeyin alçakça olduğunu mu düşünüyorsun?" Jamie ona baktı, biraz önce hiç olmadığı kadar şaşırılmış görünüyordu. "Meredith, sana hiçbir şey borçlu değilim. Seni uyarıyor olmam tamamen kişisel bir mesele.

etik. Ne yaptığınızı biliyorum," dedi bir başka anlamlı bakışla ya da kaçınılmaz olarak delici olduğunu bildiği bir bakışla, "ve Tyche'nin nelerden para kazandığını biliyorum ve eğer sadece yatırımcılarınızı değil, *yaşayan her bir insanı* dolandırmanıza izin vereceğimi *düşünüyorsanız*-"

"Ben sahtekâr değilim." Nefes alış veriş bir den çok zorlaşmıştı. Jamie'nin konuşması boyunca karanlık odanın gölgeleri içinde ona daha da yaklaştığını fark etti. "Hepsi yalan değil."

"Hayır, hepsi yalan değil, değil mi? Ama yine de bir yalan." Jamie'nin göğsünün inip kalkma hareketini görebiliyordu ya da belki de yıldızlar gibi haritasını çıkarabiliyordu, sanki hafızasından oraya gidiyormuş gibi.

Her şeyin farkındaydı. Onun yakınlığının. Cezalandırıcı, bir şekilde öfkeli, acı çekmeye yönelik bir yakınlıktı. (Benim bakış açım a göre: hak edilmiş.)

Bir süre sonra Jamie, "Biliyor musun, senin her zaman bir anlatımın olmuştur," dedi. "Öyle mi?"

Alay etmek istemişti. Belki öyleydi, belki de değildi. Her iki durumda da gözlerinin kısa bir süreliğine onun ağzına kaydığını hissetti.

Gülümsemesi bariz bir küstahlığa büründü.

"Sana söylemiştim," dedi.

Tam o sırada yanlarındaki kapı açıldı ve ardından konferans odasının ışıkları titrek bir açıldı. Geçici olarak kör olan Meredith'in gelenin kim olduğunu anlaması bir an sürdü.

Sonra yavaş yavaş, karmik olarak netleşti. Hangi pomadı kullandığını tam olarak bildiği rahat kahverengi-siyah swoop. Tom Ford kaplumbağa kabuğu çerçeveler, zahmetsizce dokunulabilir, tiki oxford ile eşleştirildi. Jamie'ninkini aşan yüksek boyu da cabası. Ne önemi vardı ne de soran oldu.

"Meredith," dedi erkek arkadaşı Cass, gözleri yavaşça Jamie'ye gitmeden önce onu fark etti. Odadaki konumlarını ve Jamie'nin gömleğinin dağınıklığını fark edince Cass'in kaşları belirgin bir hesaplamayla çatıldı. "Sesini duyduğumu sandım. Her şey yolunda mı..." Cass tekrar Meredith'ten Jamie'ye bir bakış attı ve sonra Jamie gömleğinin düğmelerini hızlı ve etkili bir şekilde iliklemeye başladığında orada uzun süre oyalandı, sadece ağzındaki hafif gerginlik utanç veya mahcubiyetin herhangi bir kanıtını ortaya çıkardı. "... iyi misin?"

"Cass Mizuno," dedi Meredith zoraki bir zarafet havasıyla, "Jamie Ammar. Jamie bir muhabir-" yarıda kesti, onun kimin muhabiri olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını fark etti. "Jamie bir gazeteci. Ve Cass de _."

"Tyche Operasyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcısı. Biliyorum." Jamie'nin ağzı hâlâ okunamayacak kadar kaskatı kesilmişti. "Son terfiniz için tebrikler."

"Meredith Wren ile karanlık bir odada yalnız kaldığınız için tebrikler," diye yanıtladı Cass.

"Büyü artık," dedi Meredith ani bir öfke dalgasıyla. "Sadece hayatımı ve kariyerimi mahvetmekle tehdit ediyor Cass, sevişmiyoruz. Görünüşe göre son derece kişiliksiz."

Jamie nefesinin altından, onun yirmi bir yaşındaki halini hatırlamasına neden olan o hafif, şakacı kayıtsızlık tonuyla, "Ben olsam son derece kişiliksiz demezdim," dedi, bu özel ton müşteri hizmetleri temsilcileriyle başa çıkmak ve/veya onun öfkesini yatıştırmak için ayrılmıştı.

Meredith, Cass'ın hâlâ odada olduğunu fark etmeden önce ona ters ters bakarak, "O zaman mazel tov bana," diye çıkıştı. "Ne? Cass, yemin ederim, eğer olay çıkaracaksan-"

"Aslında değildim," dedi Cass, Tanrı'nın cezası bir tarafsızlıkla. -Jamie'nin az önce ona karşı kullandığı ses tonunun neredeyse aynısıydı. "Babanın asistanı az önce beni aradı. Görünüşe göre sana ulaşmakta zorlanıyor."

"Meşgulüm," dedi Meredith. "Her neyse, bekleyene kadar bekleyebilir-" "Baban," dedi Cass. "O öldü."

5

Seks partilerine göre bu bir başarı ya da belki de başarısızlıktı. Büyük ölçüde Arthur'un gözü sadece sevgililerindeydi ve ortalama bir insandan iki kat daha sevgilisi olmasına rağmen, kendini her zamanki şeylerle sınırlamak yine de bir seks partisinin ilkelerine aykırı görünüyordu.

"Sevgilim, uzun zamandır bizden uzaktasın," dedi Philippa, sadece kendini en seksi hissettiği anlarda takındığı o anaç tavırla biraz mırıldandı. "Bu kadar uzun süre uzak kalmadan nefret ediyorum."

Elleri Arthur'un göğsündeydi, Yves'in elleri de Arthur'un kalçalarında geziniyor, onu yavaş yavaş merdivenlerden yukarı doğru yönlendiriyordu. İlerlerken üzerlerinde kalan birkaç giysiyi de çıkarıyor gibiydiler ya da en azından Yves öyle görünüyordu. Maskesini çoktan çıkarmıştı, ki bu çok mantıklıydı, çünkü Yves tahrik olduğunda çok şehvetli oluyordu. Her an yavaş, uysal bir öpücük istiyordu ve bu Arthur'un oldukça hoşuna gidiyordu, çünkü telaşsız ve ilkel bir şekilde lüks hissettiriyordu, sanki gerçek zenginlik ancak bu tür bir zaman aşımıyla anlamlı bir şekilde tanımlanabilirmiş gibi.

Arthur'un gömleğinin düğmeleri çoktan çözülmüştü ama şimdi kollarının arkadan kilitlendiğini hissetti, Philippa'nın onu tamamen soyma girişimleri hiç de hoş olmayan bir kısıtlama hizmeti sağlıyordu. "Gerçekten de çok aptalca davrandım," dedi, çapraz soluk ve iki orgazm olduğunda çok cazip bir şekilde ulaşılabilen İngiliz diksiyon müzikalitesini benimseyerek. "Birdenbire neyin daha önemli olabileceğini düşünemez oldum."

Philippa ona ısıltılı bir şekilde gülümsedi, normal bir kadında pek de olmayan bir gülümsemeydi bu - biraz fazla kendini beğenmiş bir gülümsemeydi, Arthur bunu sadece Philippa onu anlamayan diğerlerinin yanındayken fark ediyordu ama Philippa'da bu gülümseme ona erimiş altın püskürtmek kadar iyiydi. "Şu aptal politika oyununu bırakmalısın. Tüm bu çekişmelerden ve iyilik yapmaktan hiç sıkılmıyor musun?"

Muhtemelen çok az iyilik yapıldı. İnternete sor. "Akşam yemeği sohbetlerindeki son trendleri başka nereden takip edebilirim ki?"

Philippa güldü, kollarını Arthur'un boynuna doladı ve küçük seksi bir koala gibi ona yapıştı. Yves de güldü, dili Arthur'un pantolonunun kemerinin altında bir yerlerde meşguldü.

Arthur, ilk seçimini kazandığında Gillian'ın ona aldığı küçük Amerikan bayrağı rozetini çıkarmayı unuttuğunu geç de olsa fark etti. "Bütün önemli kişilerde bir tane var," demişti Gillian, "artık sende de var." Ona bir evlenme teklifi kadar, sevgilisinin parmağına yüzük takmak kadar ciddi gelmişti ama Gillian'ın bu tür bir duygusallıktan yoksun olduğunu biliyordu. Ona göre bunların hepsi -sembolik mücevherler, vatanseverliğin kendisi

-Bir taktikti. Kendisi de bir tür taktikti, ancak aslında ne için olduğunu hiç anlamamıştı.

İğne yere yuvarlandı, yatak odasına doğru koşuştururken döşeme tahtalarının arasında kayboldu. Diğer şeylerin yanı sıra Tanrı vergisi mutluluk arayışında terk edildi.

Arthur Wren çok küçükken ve çok üzgünken ara sıra kendisine seslenen bir ses duyardı, Arthur'a (kuşkusuz çok hayalperestti ve kitabı gerçekten) Noel geleceğinin hayaleti gibi görünen bir ses, henüz tanışmadığı önemli birinden bir mesaj gibi konuşurdu. Sesin eril mi dişil mi olduğunu söyleyemezdi, sadece ona çok nazik ve çok samimi, bir bakıma nazik ama aynı zamanda kararlı ve şaşmaz görüldüğünü ve sesin ona söylediği şeyin çoğu zaman *seni seviyorum olduğunu söyleyebilirdi*, sanki henüz gerçekleşmemiş sevgililer arasındaki sessiz bir anın anısını kafa karıştırıcı bir şekilde yeniden yaşıyormuş gibi. Yaşlandıkça hafızasının girintilerinde kaybolmuştu ama tam olarak değil. Sesi artık duymuyordu, aktif olarak duymuyordu ve sesin tonunu ya da tınısını tarif edemiyordu ama duyduğunun anısını ve kaderinde böyle güzel bir şey olduğunu bilmenin ona hissettirdiklerini hatırlıyordu. Bu türden.

Zaman zaman çaresizlik anlarında bunu sevgililerinde aradı, ancak hayatın, yalnızlığı daha yumuşak bir hale getiren hayali seslerin etkisini en aza indirmenin bir yolu vardır. (Tüm koşullar eninde sonunda atlatılabilir, yani kederine, kaybına rağmen Arthur sonunda büyümüştür). Arthur nasıl olur da hâlâ bir kevgir gibi delik deşik bir insan olabilirdi? Bir erkek olarak, ya da her ne , Arthur

tutabildiği sevgiyi gösterdi ve yine de bir şekilde elinde hiçbir şey kalmadı, sadece aşırı kullanılan üç kelimenin hayali ağırlığı.

Ama yine de, sesin ve imalarının sadece çok gerçek değil, aynı zamanda güçlü bir şekilde, sanki geleceği görmek her zaman içinde varmış gibi ona aitmiş gibi görüldüğü anlar, hatta parıltılar vardı. Bu onu bir şekilde bir rahatlama, stres atma biçimi olan bir plana inanan biri haline getirdi. Çünkü bu, ne kadar berbat ederse etsin, aslında asla sapmayacağı kozmik bir yol olduğu anlamına geliyordu ve bu nedenle bu anın onun olması gerekiyordu, bu da öyleydi, bu da öyleydi. Bunu uzun zaman önce Lou'yla birlikte hissetmişti, ilk kez aday olduğunda da hissetmişti ve şimdi de acı verici bir şiddetle hissediyordu.

"Seni seviyorum," dedi Arthur Yves'e, bir eli, uğruna pek çok kişinin donunu seve seve çıkaracağı elmacık kemiklerinin üzerindeydi. "Seni seviyorum," dedi Arthur Philippa'ya da, kendi hayatını onlarınkine bağladığı bir el bağlama töreni hayal ederek. Bu anı neredeyse bir evlilik gibi hayal etti. Sanki o ses şu anda bu odada bir yerlerde onunla birlikteydi ve belki de yeterince düşünürse, o ses her zaman onun sesiydi. Belki de bu, çocukken çok uzun zamandır hatırladığı andı; ancak bu şekilde olacağını bilmiyordu, her iki sevgilisinin başının etrafındaki halelere uzanırken kral boy yatağa düşüyordu.

O sırada uyuşturucular tamamen vücudunda dolaşıyor, damarlarında canlanıyor, yatak odasının gömme aydınlatması mum alevinin boğuculuğu gibi bir yanıp bir sönüyordu. Büyüsü ya da her neyse (buna büyü demek çok aptalca geliyordu, yetişkin erkeklerin büyüğü yoktu, tıpkı yetişkin erkeklerin, bazen babasının kurduğu şirketin antropomorfize edilmiş biçiminde, sanki Wrenfare seksi bir çizgi film tilkisiymiş gibi, kendilerine aşkını ilan eden bedensiz sesler hayal etmedikleri gibi), sıçrayan bir şekilde güçlüydü. Arthur'un kendisi de o sırada bir dizi kıvılcımdan ibaretti ve yıldız tozları gibi aşağıdaki keten çarşafların üzerine dökülüyordu. Gerçekliğin hafif bir çekişini, telefonunun vızıltısını, uygulamalarının ve sakinlerinin ona duyduğu tüm nefreti hissetti ve hâlâ kolları, bacakları ve bir cebi görünce şaşırdı. Bunu görmezden geldi, Yves'in tümörü çıkardığını hissetti, harika Yves, zeki Yves, tümörü bir cerrah gibi çıkarıyor, harika, zeki, hayat kurtaran elleriyle Arthur'un hayatını kurtarıyordu. Arthur onu öpebilirdi. Seni seviyorum, seni seviyorum! O halde bunun asla sessiz bir an olması gerekmiyordu. Her zaman bu an, bu Arthur, çocuk benliğini uyuşturucunun yüksekliğiyle ya da seksin cazibesiyle değil, başka bir şeyle güvence altına alıyordu.

Arthur'un asla bulamadığı, tamamen *doğru* anda, uygun zamanda uygun yerde var olma hissi.

Neden *bu* duygunun peşinden gitmemiş, *bu* hayatı seçmemişti? Belediye odalarının monotonluğu, küçümseyici manşetler, kızgın etiketler. Arthur'un sadakatle düzeltmek istediği ama asla düzeltemediği, muhtemelen de düzeltemeyeceği hayatlar. Ne ironi ama! Bu kadar derinden sevip yine de bu kadar güçsüz olmak; sonuçta yıldızlar ve boşluktan başka bir şey yok.

Görüşü bulanıktı, Philippa'nın cüppesinin koyu mor rengiyle doluydu. Philippa, sevgili Philippa. Bir parmağını onun bukleleri arasında döndürdü ve her sabah ona uyandığı bir dünya hayal etti, şimdi olduğu gibi filtresiz bir sevgiyle yaşıyordu. Sadece sahip olmasına izin verilen küçük parçacıklar değil, her sabah. Tanrım, böyle bir hayatın lüksleri! Alt kattaki televizyon Arthur'un duygularını yansıtıyor, havlayan köpekler ve sevinç gözyaşlarıyla dolu her kanalı tarıyordu.

Hayal edin: Philippa duştan yeni çıkmış, Philippa'nın parfümü şifonyerin üzerinde, Philippa için taze bir demlik bitki çayı hazırlıyor, çünkü cheesecake Philippa'nın ödünü koparıyor. Ve Yves! Sevgili Yves, Philippa'nın bulutunun gümüş astarı gibi. Yves'in uzun ayak parmaklarını kucağına alıp Yves'in ipeksi maun dalgalarını okşayarak geçirdiği geceleri hayal edin, Yves bir tür lüks sembolüydü, Arthur'un en evcil fantezilerinde bile kadife bir şezlonga kedi gibi uzanırdı. Arthur onu öptü, sonra Philippa'yı öptü. Onları seviyordu. Onları seviyordu, onları istiyordu, böyle bir hayatı özlüyordu!

Dudaklarını Yves'in boynuna gömmek için eğildi. "Hepsini istiyorum," diye mırıldandı, ağzı tuzla kayganlaşmış deri ve Arthur'un büyüünün üzümlü Tylenol'e benzeyen özel tadı tarafından boğulmuştu ve teknik olarak bu koşullar altında bir tür gelişmiş vibratör, o meşhur elektrikli dokunuş olarak kullanılmıştı.

"Hepsini istiyorum," dedi Arthur, Philippa'nın soluk soluğa iniltisi uzaktan gelen bir siren sesi gibi kulağına geldiğinde. Elleri başka bir yerde, Yves'in üzerindeydi. "Hepsini istiyorum, her şeyi, bebeği-"

"O senin telefonun mu?" dedi Philippa ve Arthur bilmiyordu, pantolonu gitmişti, her şey coşkuydu, şu andan itibaren sonsuza kadar sadece coşku olacaktı, sonsuz coşkuydu, sonsuza kadar coşku. Artık ulaşamayacağı Yves'i öpmek için döndü ve Arthur kafa karıştırıcı bir şekilde mahsur kaldığını hissetti. Her şey biraz küçülmüş gibiydi. Yatak, sanki

Birkaç nefes önce o kadar büyük ve zapt edilemezdi ki şimdi çok küçük görünüyordu, parmak uçları ve ayak parmakları şimdiden kenarlarından fırlamıştı.

Gillian'ın sesi, uzayın derinliklerindeki bir astronot gibi tiz ve uzak bir şekilde kulağına gelene kadar ne olduğunu tam olarak anlayamadı.

"Arthur," dedi karısının sesi. Evet, beni doğru duydunuz. "Art, orada mısın?"

"Evet." Telefonu kulağına tutarak doğrulmaya çalıştı ve gözlerini kısarak, kalçasında hiçbir şeyin izini sürmeyen Philippa'ya baktı.

"Seyahatinizi mahvetmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama babanız öldü." Arthur kafasının içinde hafif bir parazit sesi duydu, sanki bağlantı kötüydü, plan başarısız oluyordu. "Uçuş programını e-posta ile gönderdim; üç saat içinde kalkıyor. Ofisteki her şeyle ben ilgileneceğim ve kendim gelemesem SFO'ya bir araba göndereceğim. Yves ve Philippa'ya sevgilerimi iletin."

Seni seviyorum, dedi Arthur'un kafasının içindeki ses, gerçekte herhangi bir ses olabilirdi ama her zaman babasınıninki olması gerekiyordu. *Seni seviyorum*. Bayrak iğnesinin yere yuvarlanması gibi, bir sonun düzgünlüğü, daha önce hiç olmadığı gibi gitti.

Ve onunla birlikte telefon Arthur'un elinden düştü.

6

Eilidh ve şeytani paraziti arasındaki işlem tamamlandığında uçak kendini düzeltti. Yavaş yavaş değil, sanki pilot bir şekilde kendi iradesiyle kontrolü yeniden ele almış gibi. Bunun yerine, ışıklar yanıp sönmeyi bıraktı, türbülans anında kayboldu ve dünya - Vermont'tan San Francisco'ya ticari bir uçuşta neredeyse sona eren kısmı - aniden dengelendi, tespihli kadın, sanki sözsüz bir tanrı dualarına cevap vermeyi uygun görmüş gibi, şaşkınlıkla gökyüzüne baktı. Bebeğin ağlamaları azalmaya başladı, önce bir mırıltıya, sonra da bir dizi hıçkırığa dönüştü. Yolcular arasında toplu bir nefes alma, el ele tutuşma oldu. Ağlamakta olan adam, erkeksi bir direncin ürünü olarak uçağı kendi başına düzeltmiş gibi görünüyordu.

Eilidh Wren kendi kendine rahat bir nefes aldı, sessizce telefonunun kilit ekranındaki görüntüye baktı, hala işe yaramaz bir şekilde uçak modundaydı. Babasının gülümseyen yüzü -dişleri yoktu ama bu onun tarzıydı- anlık bir merhem oldu, geçici olarak güven verdi. Artık onu bir restoranda tek başına beklemek zorunda kalmayacaktı. Ve tüm bunları şirket tarafından sağlanan terapistine anlatacaktı -tabii ki detayları değil ama önemli kısmını, hayatı seçtiğini, ki bu her zaman umduğunuz şekilde bir garanti değildi- ve her şey yoluna girecek, bir tür sosyal medya kampanyasını yönetecek ve gerçekten önemli bir şey yapmayacaktı ama belki de 22A'daki bebek büyüyüp kanseri tedavi edecekti.

Eilidh'in bunu asla bilemeyecek olması da bir tür hediye değil miydi?

Yolcular artık cesaretlenmiş bir şekilde pencere açmaya başlamışlardı, Mavi gökyüzünün evrensel armağanını görmeyi umuyor, ortak mucizelerinin kanıtını arıyorlardı. Uçağın her iki yanından da sarhoş edici, cafcıflı ve parlak bir ışık süzölüyordu.

Bu arada Eilidh kendini hazırladı. Hayatın nimetlerinin yanı sıra kaçınılmaz dehşetleri de vardı. Bu bir metafor değildi, ya da en azından sadece bir metafor değildi. Hayatta kalmak pazarlığın sadece yarısıydı ve o hiçbir şeyin bedavaya gelmediğini diğerlerinin anlayamadığı şekilde anlıyordu.

Böylece Eilidh koridordaki koltuğunda eli kolu bağlı bir şekilde oturmuş, atlama korkusunu bekliyordu. Kaçınılmaz düşüşü. Gözlerini kapattı. Kalbi göğsünde kontrolsüzce çarpıyordu.

İşte orada. Hissedebiliyordu, yerini belirleyemeden önce hissediyordu. Göğsünde bir gümbürtü, vahşi bir sekme.

Ve sonra, saat gibi, işte oradaydı.

İlk başta bir ışıktı - takip etmemeniz için uyarıldığınız türden. Bir tünelin sonuna, nihai yutulmaya götüren türden. Uçağın dışından içeri dolan ışık giderek daha da bunaltıcı bir hal aldı, kolektif duyularına baş döndürücü bir sarsıntı yaşattı. Yolcu yolcu, koltuk koltuk, koridor koridor, uçtaki her yolcu gözlerini kısmaya başladı.

Işık -güneş miydi- saldırgandı, iğrençti, VHS'deki *The Exorcist* filminden sonra grenli ekrana bakmak gibiydi. *Parlaktı...* ama güneş ışığı parlaklığında değildi - karanlık odanın hiçbir zaman boş olmadığını fark etmenin parlaklığı. İnandığınız şeylere rağmen, orada asla yalnız olmadığınızı keşfetmenin parlaklığı.

Eilidh pencereye baktı, gözlerini kırıştırarak kornea hasarını geri püskürttü. Parlaklığın doyunluğu beyazdı ve bir şekilde yapışkandı - açık bir yaradan akan irin gölgesi gibi. Pencerelerden, kuşatıcı körlük genişledi, giderek daha saldırgan ve sinsi bir hal aldı. Bazı insanlar pencere camlarını aceleyle kapattı; onun koltuk arkadaşı kapatmadı. Eilidh sağ tarafında, artık nefes alıyor gibi görünen bir hareketin, her yerde bulunan bir kalınlığın varlığını hissedebiliyordu. Açık kalan her ışık bölmesi katı bir şeyin bulanık, anlaşılmaz varlığıyla doluydu. Çürüyen, kıpırdayan bir şey.

Yaşıyor.

Eilidh'in birkaç sıra ilerisinden yeni paniklemiş bir ses "O da ne?" diye seslendi. "Dışarıya bak, bunlar da ne?"

Sürü, olduğu gibi, tanımlanabilir hale geldi, gözleriniz yarı kapalıyken bir Sihirli Göz tablosundaki özneyi nihayet bulmuş gibi aniden görünür oldu. Önce bir imgenin iması, sonra gerçek varlığı. Önce bireysel,

Sonra gruplar halinde. Her biri, boş bir metal kaseye tehlikeli bir şekilde bırakılan bir su incisi gibi şekil alıyordu.

Tam olarak damlama değil, daha çok ebeveyn onaylamamasının keskin bıçak darbeleri gibi. Tsk.

Tsk.

Tsk.

"Aman Tanrım," dedi genç bir kızın sesi. "Aman Tanrım, anne, bunlar *böcek* mi?"

Onaylamama öfkeye dönüştü, şiddet duygusu arttı. Artık bir tsk değil, şimdi bir tokat. Şaplak. Bu ne cüret? Şaplak. Bak ne dehşetler yarattın! Şaplak. Şimdilik açık bir elin tokadı, ama daha ne kadar sürecek? Kapalı bir yumruğa, kırılmış bir cam şişeye, devre dışı bırakılmış bir emniyetin şaklamasına ne kadar kaldı? Büyüyen his, titreyen dehşet, zonklayan korku böyleydi.

Daha hızlı ve daha hızlı, smacksmacksmacksmack-

Minik bedenler uçağın camlarına gökyüzündeki taşlar gibi, sayısız kıvranan opal gibi çarpıyordu. Karınları etli bir şekilde kıvrılıyordu; sanki milyarlarca açıkta kalmış, yutkunan boğaz gibi. Cama çarparak ezildiler; sürü o kadar yoğun ki her biri boğuluyor gibiydi, içeri girme açlığı ve serbest kalma çaresizliğinin bir karışımıyla dalgalanıyordu.

Elinde tespih olan kadın bir çığlık attı ve başını tespihin üzerine koyarak bağıra çağıra dua etti.

Ağlayan adam bebeğin annesine, "*Çekirge salgını* var," dedi.

Dakikalar süren bir sonsuzluk içinde -Eilidh seksen sekiz kalp atışı saymıştı; seksen dokuz, doksan, doksan bir- cerahatli aydınlık vebanın varlığıyla çirkinleşmişti, artık şanssız uçağı farklı türden bir karanlık kaplıyordu. Kanatların uğultusu kaçınılmazdı, sağır ediciydi. Doksan sekiz. Doksan dokuz. Yüz.

Bazı böcekler kendi sürülerinin gücüyle camlara çarparak un ufak olmuş, leşleri camın üzerine kalın bir şekilde sızmıştı. Yüz dört. Yüz beş. Parçalanmış kanatlar ve çarpık kılcal bacaklar, kabuk bağlamış yumuşak karınlarını noktalıyordu. Yüz on. Yüz on bir. Uçağın içinde, acil durum aydınlatmasının loş sterilliği ruhsuzca yanıp sönüyordu, günlerin sonuna dair sessiz bir işaret.

Eilidh aniden kendi nabzını sayamaz hale geldi ve aritmiye yenik düştü. Koltuk arkadaşı sonunda pencereyi kapatmıştı ama artık bunun bir önemi yoktu. Hâlâ tırmalama ve sürünme seslerini, kanat vızıltılarını ve vücutların püskürmesini duyabiliyorlardı, tıpkı istila kelimesinin sesi gibi. Veba kelimesinin dilde bıraktığı his gibi. Bir gün, bu özel vebadan kurtulduklarını varsayarsak, dolu yağacak ve hepsi *Huh* diyecekti, *çekirgeler gibi geliyor*, hepsi şimdi nasıl bittiğini bilmeye bir adım daha yaklaştı.

"Siktir," diye fısıldadı Eilidh kimseye.

Göğsündeki şey kıkırdıyor, dudaklarını yalıyor, şimdilik tatmin olmuş görünüyordu. Vaatler, vaatler. Eilidh'in kafasında Wagner'i, Beethoven'ı, nefretle çalınan notaların güzelliğini duydu. Tadabileceğiniz bir karanlık, acı çekmeniz gereken bir akor. Sanki bir mucize çirkinmiş ya da kader sadece tüyler ürpertici bir şarkı söyleyebilirmiş gibi.

Tanrı'dan Kısa Bir Not

İşte Wren ailesi hakkında bilmeniz gerekenler: Pislik olmalarının yanı sıra, aynı zamanda sahtekârlar.

Ve bunu önyargılı bir yerden söylemiyorum. Ben uzmanların deyimiyle Tanrı'nın sesi bir anlatıcıyım (kısaca Tanrı - kimin onursal sıfatlara ayıracak vakti var ki?) ve çoğunlukla gözlem yapmak ve olay örgüsünü anlamanızla ilgili olarak ara sıra yorumda bulunmak için buradayım. Dediğim gibi, Yüce Wren Evi hakkında bilinmesi gereken ilk şey, çatışma ve yalanlarla dolu, gerçekliğin genel olarak gizlendiği, çökmekte olan bir karmaşa olduğudur.

Örneğin, Anglo-Sakson kökenli, hatta belki de gerçek ve ünlü bir kökene işaret eden Wren ismini ele alalım. Yanlış. Ailenin her iki tarafı da daha saygın kökenlerin arkasına gizlenmiş çok çeşitli sığınmacı göçmenleri içeriyor - bir tarafta vurgulanan Singapurulu ve Malezyalı başarı hikayeleri, araya karışan Filipinli ve Kamboçyalı karmaşasına uygun bir şekilde kamuya atıfta bulunmuyor ve diğer tarafta, Rus Yahudi köklerini anlatısal olarak gölgede bırakmak için bir tutam Eski New York Hollandası; toplamda, daha güzel, daha saygın bir resim için bir kontur ışığı olduğu kadar yalan olmayan bir genetik yumuşatma aracı. (Doğru, bazıları susamış bir şarlatan kaltak olmanın gerçek bir mavi kanlı sömürgeci olmaktan daha iyi olduğunu iddia edebilir, ki ben de buna - evet, elbette, her neyse- diyorum. Ben Tanrı'nın müdahaleci sesi değilim).

Dünya hakkında bilmeniz gereken şeyler, bunları zaten bilmediğinizi varsayarsak, çoğunlukla magitech endüstrisi ile ilgilidir; bunun temeli Magic'tir - Nikola Tesla'nın Edison'dan ayrılmasından kısa bir süre sonra, yaklaşık 1890'da Upland M. Carmichael tarafından ticari marka haline getirilen elektromanyetik dalgaların taşınmasına yönelik zarif mimari sistem

Makine İşleri. (Bunların hiçbirisi umurunuzda değil biliyorum ama ne diyebilirim ki? Bir hobiciden diğerine, konu yaratım olduğunda biraz fazla heyecanlanıyorum). Her neyse, uzun lafın kısası, ^{Magic™} esasen alışılmadık derecede güçlü elektromanyetik dalgaların toplu halde kanalize edilmesidir - esasen süper bilgisayarın ilkel bir biçimi ve Tesla'nın endüksiyon motorunun çalışmasından farklı değildir - aksi takdirde tek yönlü trafik olacak yerde açık iletişime izin verir.

Normal elektromanyetik dalgalar bir yerden başka bir yere enerji gönderir, ancak Sihir altyapısı sayesinde bilgi gönderilebilir, alınabilir ve yorumlanabilir, hem de olağanüstü bir hızla. Birilerinin buna neden sihir dediğini anlayabilirsiniz, ancak tüm nihai uygulamalarına rağmen, patenti onlarca yıl boyunca uykuda kaldı ve daha girişimci ve daha az aptal birinin onu anlamlı bir şekilde kullanmasını bekledi.

Bu da bizi biraz zıplama, atlama ve sıçrama ile Wrenfare Magitech'e, merhum Thayer Wren'in beynine götürüyor - bilirsiniz, huzur içinde yatsın.

Benim yüce her şeyi bilme konumuma göre Thayer hem efsane hem de insandı, neredeyse birbirinin yerine geçiyordu. Yenilik arayışında etkileyici, ilerleme anlayışında vizyoner, ama aynı zamanda, tüm milyarderlerin nihayetinde olduğu gibi, şanslıydı. Merhum kurucu ortağı Marike Fransson'la ya da kızı Meredith tacı alana kadar Thayer'in en ölümcül ihanetçisi olacak olan finansçı Merritt Foster'la hiç tanışmamış olsaydı - Thayer sadece bilgisayarı ya da okuma yazması olmayan bir köyde doğmuş olsaydı - hem sevilen hem de hor görülen Thayer Wren ya da üç çocuğunu da farklı uçlarda başarıya ve kaçınılmaz olarak deliliğe sürükleyen Thayer Wren olmayacaktı. (Bu konuya daha sonra değineceğim. Size Wren Evi hakkında bilgi vereceğime söz vermiştim ve ben de ilahi bir güvenilirliğe sahip değilim).

Günümüz teknomansisinin temelini oluşturan telekomünikasyon sistemleri yirminci yüzyılın başlarında ve elektromanyetik dalgaların kullanılabilir bir kaynağı olarak Büyünün gelişimi bundan daha da önce başlamış olsa da, Wren çocukları için gerekli koşulları yaratan aslında savaştı. İlk olarak, İkinci Dünya Savaşı sırasında anlık, şifreli, geniş kapsamlı istihbarat sistemlerine duyulan ihtiyaç, askeri harcamaların, yeni ve hızlı bir iletişim ağı için bir güç kaynağı olarak Büyünün daha önce uykuda olan kullanımına eşî görülmemiş bir şekilde akmasına yol açmıştır - öyle ki

Thayer Wren iki noktayı makul bir şekilde birleştirip ilk uygulanabilir derin sinir ağını hayata geçirecek yaşa geldiğinde, Büyü tabanlı bir teknoloji şirketinin altyapısı çoktan hazırđı. Daha verimli süper iletkenler zaten geliştiriliyordu, kuantum hesaplama zaten ideolojik olarak oyundaydı ve geriye kalan tek şey, her nanosaniyede milyarlarca uyum sağlamak için birbirlerini paylaşan ve bilgilendiren bireysel cihazlarda çalışan paralel, eksiksiz internet üretme yeteneğiydi

-Kayda değer bir ölçekte.

Dahice, değer mi? Ama aynı zamanda, daha da önemlisi, kaçınılmaz.

Küçük dahilerden oluşan bir nesle yol açan savaşla ilgili ikinci durum, Meredith, Arthur ve Eilidh Wren'in annesi ve teknik olarak servetlerinin ilk kısmını ilaç sektöründe kazanmış iki lüks otelcinin kızı olan Persephone Liang ile ilgiliydi. Persephone'nin babasının babası, gelişmekte olan Asya pazarlarında en önde gelen ilaç zincirlerinden birini başlatan son derece kârlı bir ürün olan penisiline alternatif bir ilaç icat etmişti. Persephone'yi en iyi Batılı yatılı okullara gönderdikten ve ona Oxbridge diplomasının ve genel olarak st tabakadan kabul görmenin önemini aşıladıktan sonra, Liang'ların olağanüstü zeki ve nefes kesici derecede çekici kızları (ve yeni yaşlandığı vakıf fonu) sonunda uzun saçlı ve kübit hakkında şiirsel ağdalı bir eğilimi olan bir niversite terkine yol buldu ve her iki ebeveyninin de utançtan kendiliğinden ölmesine neden oldu.

Ancak Persephone göründüğünden daha zekiydi, kendi servetini ve başarılarını, hırsları bağnazlık sınırında olan bir adamı desteklemek harcamanın akıllıca olup olmadığına bağlı olarak. Çünkü evet, şimdi bildiklerinizi bildiğinizde, belki de Wrenfare'in gelecekteki CEO'sunu öngörülebilir bir aynılık yaşamına tercih etmek o kadar da sorunlu görünmüyor (bu aynılık başka, daha gurur verici ışıklarda yaratık konforu gibi çok şüpheli görünse bile). Persephone Liang, Thayer Wren'le tanıştığında ilhama çok ihtiyacı vardı; Persephone'un hareket dediği, başkalarının spontanlık ya da belki de hipomanik bir atak diyebileceği bir şeye.

Thayer'e gelince, sektördeki çeşitli akıl hocaları -özellikle de o zamanlar Harvard mezunu olan ve 250.000 dolarlık yedek parasıyla Wrenfare'e ilk melek yatırımını sağlayacak ve sonunda Foster ve Thayer'in bağlarını koparmasından sonra rakip teknoloji devi Tyche Inc. şirketini kuracak serveti elde edecek olan genç Merritt Foster- tarafından Londra'ya srklenmişti.

orada yatırımcı bulabilirdi. Hem magitech'in hem de bu kitaptaki üç pisliğin babası olan Thayer, Persephone'den üç yaş küçüktü ve kısa süre önce Stanford Üniversitesi'ni öyle bir fikirle bırakmıştı ki artık derslerinin angarya işlerine odaklanamıyordu, özellikle de kalkülüs önkoşuluna ya da saçma genel eğitim gerekliliklerine (her ikisinde de başarısız olmuştu). Thayer'in hızlı çalışması, sürekli karmaşık, sürekli değişen, Sisifos gibi görünen ama nihayetinde fethedilebilir tek bir oyuncakla meşgul olması gereken bir zihni vardı.

Buna bağlı olarak, değişim uğruna değişim konusundaki bu ısrar, Thayer'in sonunda öleceği Wrenfare versiyonunun, başladığı Wrenfare ile çok az benzerlik taşımasının nedeniydi. Teknik kurucu ortağı, karizmatik eşi ve bilgili finansörü olmadığından, Thayer'i tekerleğin yeniden icat edilmesinin gerekmediğine ikna edecek kimse kalmamıştı, tekerleği yeniden icat etmek en değerli dileğiniz olsa bile.

Ama tabii ki bu, haddimi aşmak olur. Persephone Liang Wren'in ölümünün hikâyesini çocuklarından birine, yani Meredith'e bırakmak daha doğru olur; Meredith'in kendi hayat hikâyesi de babasınınkine o kadar yakın bir seyir izleyecektir ki, ilk bakışta bir delinin ya da bir aptalın eylemleri gibi görünecektir; oysa aslında bu, Oidipus'un kendi annesini ateşli bulması gibi kendi kendini gerçekleştiren kehanetlerden biri olan aptalca ironilerden yalnızca biridir. Bilinmesi gereken en önemli şey, Wrenfare Magitech'in - Thayer Wren'in on dokuz yaşındayken insanların birbirleriyle iletişim kurma biçiminde devrim yaratacağını bildiği şirket - o kadar başarılı ve hızlı gelişmişti ki durdurulamaz, hatta taklit edilemez görünüyordu ve yine de 2010'ların ortasında bocalamaya başlamıştı. Kâr marjları düştü; rakipler Roma'yı yağmalayan Vizigotlar gibi magitech pazarına akın etti. Önce Wrenfare'in hegemonyasının sonuna gelip gelmediğine, sonra da bu sonun önlenip önlenemeyeceğine dair düşünce yazıları ortaya çıkmaya başladı. Thayer Wren'in ölümü sırasında, 'in uzun süreli CEO'suna yönelik kamuoyu tepkisi, genellikle askeri generaller için ayrılan siyah-beyaz portrelerle övünen putperestlikten, bir lider ve bir insan olarak başarısızlıklarına ilişkin indirgeyici tıklama tuzağına dönüşmüştü. Şirket Wrenfare, liderlikteki düşüş nedeniyle lekelenmişti; Thayer sayesinde ürün Wrenfare artık kamuoyundaki şüphelerin gölgesinde yaşıyordu.

Ama bir endüstriyi başlatan ve modern yaşamın gidişatını yeniden yazan fikir Wrenfare'e, sistem Wrenfare'e, *devrim* Wrenfare'e ne olacaktı?

Birçokları için cevap Thayer'ın ötesinde bir yerde yatıyordu - her kim olurlarsa olsunlar haleflerinde. İşte bu yüzden, ölüm haberinin geldiği Pazartesi günü *New York Times*, Thayer'ın üç çocuğunun hayatlarını derinlemesine inceleyen ve tek bir çarpıcı soru etrafında dönen "Wren Hanesi'nin Yükselişi ve Çöküşü" adlı bir haberi güçlkle yayınlamak zorunda kalacaktı: Wrenfare tahtını artık hangi Wren hak ediyordu?

İlk olarak Meredith Wren, en yaşlı ve en bariz adaydı, en azından geçmişini biraz daha derinlemesine araştırana kadar. Şimdi kendi magitech şirketi Birdsong'un CEO'su olan Meredith, ABD Başkanlık Bursiyeri olarak seçilmekle kalmamış, aynı zamanda ünlü özel lisesini birincilikle bitirmiş ve bu okulun kutsal koridorlarında yürüyen en sevilmeyen insanlardan biri olarak tanınmıştı. Gelişmekte olan biyomantik araştırma akademisinde umut verici bir başlangıç yapmasına rağmen (kendisi de büyük ölçüde babasının CTO'su Marike Fransson'un öncülük ettiği kuantum hesaplama üzerine inşa edilmişti, kendisi 2000'lerin başında vefat edecek ve tesadüfen magitech'in yükselişiyle ilgili en teknik açıklamalar dışında hiçbir yerde adı geçmeyecekti) Meredith on dokuz yaşında Harvard'ı bırakacaktı. Bu, ilk başta tamamen gizemli görünen bir seçimdi - kuralların kendisi için geçerli olması gerektiğine inanmayan şımarık bir çocuğun eylemleri.

Meredith kamuoyunun gözünden kayboldu ve o ve hayatının işi olan Chirp, beş yıl sonra arkasındaki risk sermayesinin tam desteğiyle yeniden ortaya çıktığında, kamuoyu kısa sürede değişti. Daha önce söylediklerini boş verin; o da babası gibi bir yenilikçiydi! Babasının eski finansörü Merritt Foster'ın kurduğu Tyche şirketiyle alenen ortaklık kurma kararı Silikon Sahili'nde şok dalgaları yarattı - birçoklarına göre etkileyici, neredeyse korkunç bir profesyonel acımasızlığı ortaya çıkaran bir güç hamlesi. Meredith Wren hemen Forbes'un 30 Yaş Altı 30 listesinde dördüncü sıraya ; ilk beşte yer alan tek kadın ve teknoloji dünyasında gerçek bir öneme sahip tek renkli kadındı.

Ama bu ihanet sadece profesyonelce miydi, yoksa Meredith aslında hesapçı bir yılan mıydı? Eşi benzeri görülmemiş başarısına rağmen - ya da belki de bu yüzden - kısa süre sonra Meredith'in kişisel olarak sevilmediğine dair bazı sesler duyuldu. Meslektaşları ondan hoşlanmıyordu. Çağdaşları, tek boynuzlu at değerlemeleri için yarışan diğer CEO'lar, onun sadece dayanılmaz, kibirli, sınıf sempatzanı bir züppe değil, aynı zamanda açıkçası bir sürtük olduğuna inanıyorlardı. Yaygın olarak duyurulan bir söylentiye göre - yine de güvenilirliği nedeniyle yayınlandı

erkek kaynak-Meredith, adına yakışır başarılarla imza atabilecek biri gibi görünmüyordu. Chirp'in piyasaya sürülmesinden bir yıl sonra, her zaman gerçek olamayacak kadar iyi olan klinik deneyler - *sizi mutlu* edebileceğini büyük bir gayretle öne süren uygulama - yoğun bir spekülasyon konusu haline geldi. Böyle bir putperestlik gerçekten Meredith ve Birdsong'a mı borçluydu, yoksa başka bir distopik kapitalist pislik mi söz konusuydu?

Babasının öldüğü aydan itibaren Meredith Wren'in üzerindeki baskı artmaya başlamıştı. Görüldüğü kadar yetkin miydi, yoksa tüm bunlar aşırı zenginliğe batmış bir sis perdesi miydi? Chirp'in yapabildiğini iddia ettiği şeyleri yapması mümkün müydü? Ya da Jamie Ammar'ın daha sonra *Magitek* dergisine yaptığı sunumda belirteceği gibi, dünyanın ilk nöromansi vericisinin biyomantik işlevleri, kullanıcılarının beyin kimyasını yasal olarak iyileştiriyor muydu, yoksa insanlar sadece Tyche'nin sahibi olduğu marketten alışveriş yaparken kendilerini daha iyi mi hissediyorlardı?

İlk söylentiye şüpheli bir şekilde benzeyen bir başka söylenti de Thayer'ın en büyük kızının her zaman kusurlu olduğuna inandığıydı. Kızının Wrenfare'in teknik liderlik pozisyonunda yer almasına izin vermemişti - en büyük arzusu olduğu söyleniyordu ve küçük kız kardeşi bile şirket içinde bir yönetici pozisyonuna hak kazanmıştı - ve daha sonra 'ın biyomantik alana girdiği bilinmesine rağmen (en son ürünlerinden, Wrenfare ağına bağlı ve ilginç bir şekilde deri altından dağıtım sunmayı amaçlayan bir saatten anlaşılıyor) ürününe yatırım yapma şansını kasten es geçerek onu ikinci kez küçümsemişti. Başlangıçta bu küçümseme adil olmak adına yapılmış gibi görünse de, Meredith'in liderliğinin etkinliği tartışmaya açılmışken, Thayer'ın en büyük çocuğunun şirketini göz ardı etme tercihi çok daha anlamlı görünüyordu. Thayer Wren hain kızı hakkında dünyanın geri kalanının şimdiye kadar göz ardı ettiği neyi biliyordu?

Bir de Kongre üyesi Arthur Wren vardı, tarihteki en genç ikinci kongre üyesi, yirmi sekiz yaşında büyük San Francisco Körfez Bölgesi'ndeki ilerici bir doğu bölgesine seçilmişti. Arthur, neoliberal standartlara göre genç yaşta, sadece yirmi altı yaşında evlenmişti ve NCAA beyzbol ligindeki ılımlı performansına rağmen - lise yıllarında All-American'ın en iyi oyuncularından biriydi, ancak yips'e yatkın olduğu ortaya çıkınca yatırım kalitesi düştü - Arthur da kız kardeşi gibi yirmili yaşlarının başında bir süreliğine ortadan kaybolmuş, başarılı baskısını çok erken bulmuş gibi görünüyordu.

Ama sonra birdenbire dünyanın dört bir yanında kampanya yürütmeye başladı, sosyal medya paylaşımları ilerici fikirlerle ve genç ve havalıların eşsiz viralliliğiyle dolup taşıyordu, özel hayatı ise tamamen istekli bir tüketim için açıktı. Arthur Wren mahremiyet için yalvarmadı. Kamuoyundaki imajı öylesine özenle, öylesine tereyağlı, dalkavukça şerbet tonlarında (bin yıllık pembenin yoksunluğunun halefleri) düzenlenmişti ki, bazı üretken koltuk uzmanlarına bunun bir hile olamayacağı imkansız görünüyordu ve yine de görünüşe göre tüm internet - babasının interneti - onu ikinci bir düşünce olmadan erkek arkadaşları olarak taçlandırdı.

İki yılın sonunda, otuzuncu doğum gününe yaklaşırken yeniden seçilmek için yarışan Arthur pek bir şey başaramamıştı. Kampanyasını haberleştiren haber kaynakları, rutin olarak onun aslında oldukça işe yaramaz olduğu yönünde spekülasyonlar yapıyordu. Arthur giderek daha az şey başardıkça, dikkati daha da dağıldı, sadece bölgesinin dışında değil, ülke dışında da fotoğraflandı ve sık sık sosyete ile dirsek temasında bulundu. Eşi Gillian'la çektiği fotoğraflar giderek daha yapmacık ve katı görünürken, sosyal medya paylaşımları da anlamlı bir etkileşim sunmuyordu. Bir noktada, Arthur'un kapalı bir kongre oturumundan çılgınca kaçtığı görüldü, saçları ve gözleri kontrolsüz bir parazitle çılgına dönmüştü ve yakındaki kameralara "yorum yok" diye bağırıp kaçtı. Birçokları için Arthur küçülüyor, kayboluyor gibiydi. Yerel anketler kendisinden daha muhafazakâr rakibi karşısında -hem *de Bay Area'da*- zemin kaybettiğini ortaya koyduğunda, Arthur Wren'in bir kez daha yips hastalığına yakalanmış olması muhtemel görünüyordu.

Yine de, Arthur Wren'in siyasi yararsızlığına dair sürekli yapılan tartışmalar bir yana, bu hikayedeki trajedisi özeldir - Thayer'in, Arthur'un bağış toplama etkinliklerine uzun süredir davet edilmesine rağmen, nihayetinde kampanyasına hiçbir katkıda bulunmadığı gerçeğini göz önünde bulundurmazsanız.

Son olarak Eilidh Wren vardı, medyanın cimri acımasızlığı sayesinde kamusal yüzü asla ergenlik çağının ötesine geçemeyecek olan daimi saf kız. Wren ailesinin yakın çevresi tarafından babasının gözdesi olarak bilinen Eilidh, bir noktada dünyanın en tanınmış balerini olmaya adaydı; on sekiz yaşında New York Balesi'nde ilk kez sahneye çıktığında, yirmi kişiden biriydi ve bir spor şirketi tarafından sponsorluk desteği alan tek dansçıydı. Şehrin reklam panolarını bir süper model gibi süsleyen Eilidh'in zarif, karışık ırktan olduğu belli olmayan, sakın ve dengeli yüzüydü; kıvrak, yontulmuş yüzüydü,

Yetenek ve sıkı çalışmanın erdemleriyle ilgili reklamlarda kutlanan ikinci jenerasyon Amerikan kas yapısı. Eilidh, zihnin madde üzerindeki ritüellerinin ve acının zarif kabulünün -hatta ilahi gerekliliğinin!

Daha sonra, sakatlığıyla ilgili haberler, kariyeri için halka açık olarak düzenlenen geniş, uzun süreli cenaze töreniyle tamamlanan içi boş bir anıt mezar yarattı. New York balesinin önünde çiçek bırakan küçük Asyalı kızların resimleri her derginin kapağını süsledi. Bir zamanlar toplumunun her şeyi olan Eilidh Wren artık yoktu! Ne büyük bir kayıp, kısa kesilmiş bir hayat, sonunda kendi kişisel trajedisine yenik düşecek olan It Girl, sanki tanrıça Athena Eilidh Wren'i çok güzel, çok yetenekli, çok genç olma suçundan dolayı vurmuştu.

Tabii ki Eilidh *aslında* ölmemişti. Babasının şirketinde saygın bir çalışandı ve herkes gibi dokuzdan beşe kadar çalışıyordu ki bu hesaplanamayacak kadar kötüydü. Keşke ölseydi! Bir saf kızdan daha erdemli olan tek şey ölü bir saf kızdı ki bu da azize gibi bir şeydi. Huzur içinde yatsın.

Times'ın makalesi gerçekten basılabileseydi, Wren Evi'nin gerçekliği, Thayer Wren'in dahi bir aileye sahip olmasına rağmen, çok erken zirveye ulaşmış, mutsuz, düşük performanslı bir yetişkin üçlüsü yetiştirdiği sonucuna varacaktı. Thayer Wren'in kendisi de farklı değildi -zehirli çalışma ortamlarını kişileştiren ve son zamanlarda kendi icadının tuzağına düşen zor, huysuz bir adam. Hayatının sonlarına doğru, Thayer'in mirası, kendi görülme arzusunun denemeleriyle tehlikeye girdi; bu, kendi bilinciyle eşitlikten yoksun bir adamın narsisizmine dair uyarıcı bir hikaye; evet diyen adamları ona tekil, eşsiz olduğunu söylediğinde buna inandı. Halihazırda aleyhine açılmış bir dava, çalışanlarına kötü muamelede bulunduğu dair söylentiler, cinsel suiistimal fısıltıları vardı. Kendi yönetim kurulunun yakında ona karşı döneceği söyleniyordu; Wrenfare Magitech'in geleceği belirsizdi. Thayer'in sahip olduğu en değerli şey - Marike Fransson'un sahip olduğu teknik uzmanlık, Merritt Foster'ın sahip olduğu finansal deha ya da karısı Persephone'un sahip olduğu doğru bağlantılar değil, Thayer'in kendine özgü yenilikçiliği, bir zamanlar gözünü budaktan sakınmayan yaratma güdüsü - geniş çapta ve kamuoyu önünde sorgulanıyordu. Belki de sadece başkalarının dehasından yararlanarak bu noktaya gelebilmişti? Yükselişi, daha gevşek iş gücünün sırtından geldi.

Yasalar; sessizce geçiştirilen ilk iş ortakları ve daha zeki işbirlikçiler; kimse kocasının başarısına ne katkıda bulunduğunu açıkça sorgulayamadan ölen paralı bir eş; eksantrikliğin yalnızca deha anlamına gelebileceğine inanmaya yönlendirilen bir halk; Thayer Wren gibi görünen ve konuşan erkekleri daha az inceleyen bir ağ.

O halde, çocukları, soyu ve yarattıkları için, kendisinin de yaratılmasına yardım ettiği tkretim odaklı dünya için bu ne anlama geliyordu? Wrenfare'e ve Wrenfare'in inşa ettiği topluma ne olacaktı?

-ve eğer varsa, Wren çocuklarından hangisine bu işin üstesinden gelme görevi bırakılabilir?

Yardımsız son nefesini vermeden birkaç dakika önce, tören ofisinde tek başına otururken, o zamana kadar on yıllardır yapmaya alışık olmadığı şekilde gece yarısı yağını yakarken Thayer Wren en sevdiği mikroblog sitesine tek bir cümle yazdı ve post tuşuna bastı: *En çok değer verdiğim insanlardan en az şeyi beklemeyi öğrendim. Times* muhabiri, mükemmelliğin sahteliği ve peşinde koşmanın doğasında var olan hayal kırıklığı hakkındaki bir hikayeye uygun bir son diye düşündü. Parlak bir yıldıızın -ve kendi ışığının ürettiği yıldıızların vaadinin- sürekli olarak snmesi halinde ne olacağı hakkında.

Ama sonra, tabii ki, Thayer Wren öldü - o gecenin ilerleyen saatlerinde felç geçirdi ve Pazartesi sabahı öldüğü ilan edildi, çocukları telefonu açma zahmetine katlanamadılar - ve *Times*'ın bu kadar keskin bir şey yayınlaması mümkün değildi. Duyarsız görünecekti ve gazeteciliğin zaten yeterince sorunu vardı. Makale yayından kaldırıldı ve yerine daha basit, daha az yıpratıcı bir başlık konuldu:

MODERN MAGİTECH'İN KURUCUSU THAYER WREN ÖLDÜ.

★ ★ ★

Neyse, büyü konusuna dönelim. Var mı diye mi soruyorsunuz? Elbette var, yoksa Wrenfare'in bu ölçekte başka türlü anlaşılması mümkün olmayan işletim sistemini başka nasıl açıklayabiliriz?

Tamam, ama böyle bir şey *var* mı diye soracak olursanız, bana makul bir şekilde şu cevabı verebilirsiniz

-belki de bu sizin için bir sürprizdir- ek olarak, kesin bir evet. Büyü, peri masallarında olduğu gibi, tek tek insanların erişebildiği bir şeydir ve Wrenfare'in masallarındaki şeyle hem aynı hem de ondan farklıdır.

sinir ağı canlıdır- gerçek *değildir*. Dünyanın çoğunluğu buna inanıyor olabilir, ancak dünyanın inandığı pek çok şey (Amerikan rüyası, diyetin etkinliği, adalet kavramı) gerçeğin tamamı olmayabilir.

Büyünün teknik bir iletişim ve enerji açısından çok daha fazlası olabileceğini anlıyorsunuz, değil mi? Büyü ve bilim arasındaki çizgi başlangıçta bulanıktır - herhangi bir fizikçiye sorun - ama öyle olsa bile, içgüdüsel olarak orada bir şeyin çok daha kuralsız olduğunu bilirsiniz; bunu iliklerinizde hissedersiniz. Örneğin, en azından yarı psişik olan lolanızdan ya da lanetlerle uğraşan büyükannenizden bunu öğrenebilirsiniz. Büyü, gerçek büyü, sermaye veya endüstriden çok daha akışkandır ve aynı zamanda çok daha az kurala bağlıdır.

Dünyanın çoğunluğunun büyü üretmiyor olması, onun var olmadığı anlamına gelmez. Ve büyüünün oturup dinleyebiliyor olması da her zaman bunu seçtiği anlamına gelmez. Doğrusunu söylemek gerekirse, büyüünün etkilerine dair o kadar çok farklı ve eşit derecede akla yatkın yol vardır ki, burada oturup bir bireyin büyüü kendi iradesine göre şekillendirebileceği sayısız yolu sıralamak imkansızdır. Sihir, bir belgeyi düşünce treninizi kaybetmeniz için gereken süreden daha kısa bir sürede güvenli bir şekilde teslim edebilir mi? Tabii ki. Büyü, birinin zihnindeki bir kilidi açarak düşünce akışını yeniden şekillendirmek için kullanılabilir mi? Doğru yeteneklerle, kesinlikle. Büyü kendiliğinden minyatürleştirilmiş bir şimşeğe benzeyen bir elektrik yükü yaratabilir mi? Eğer garip şekilde yipsiniz varsa, neden olmasın.

Büyü bizden daha büyük bir şeye, bu dünyadan daha büyük, enerjiden daha geniş ve daha tarıfsız bir şeyin ağına, diyelim ki bir iblis ya da doğanın kendisi gibi çağrılan bir şeye ait olabilir mi? Evet, evet ve evet. Teknik olarak büyü sınırsızdır ve eğer denizdeki her yaratığa isim veremiyorsak, o zaman hepimizin Pazar okulunda (ya da ebeveynlerinizin dindarlığına bağlı olarak güzel çizilmiş bir animasyon çalışmasından) öğrendiğimiz Mısır'ın on belasından bireysel olarak kimin sorumlu olduğunu kesin olarak belirleyemeyiz. Teknik olarak sadece on tane olduğundan da emin olamayız, çünkü çeviride bazı şeyler kaybolabilir.

Özetle, büyü - Büyü olarak - parasallaştırılmış, askerileştirilmiş ve/veya seri üretilmiş elektromanyetik enerji olabilir. Dünyanın bildiği kadarıyla, sermayeyi harekete ve içinde var olmayı öğrendiğimiz sistemi bozacak bir şey olarak burada sona erebilir. Ancak moda deyimle bilenler için büyü, bilgili herhangi bir uygulayıcı tarafından değişken biçimlerde de çağrılabilir

(ve büyük olasılıkla sadece Musa, Kral 2. Ramses ve Eilidh Wren tarafından bilinen gizli bir üçüncü şey).

Mesele şu ki: Büyü tarih boyunca çeşitli tonlarda var olmuş, hikayeyi kimin yazdığına bağlı olarak teknoloji, büyücülük veya şamanizm gibi isimlerle anılmıştır - ama elbette bunu yazan Tanrı benim ve ona olduğu gibi hitap etmeyi seçiyorum.

Hangi Wren'in hüküm sürmeyi hak ettiği sorusuna gelince, büyü bu sorunun cevabıyla ilgilenmez ve hiçbir zaman da ilgilenmemiştir. Daha yüce hedefleri, daha büyük sorunları vardır. Yine de hikayenin amaçları doğrultusunda, varsayımsal olarak bunun önemli olduğunu söyleyelim; büyüyle ilgili her tartışmanın içinde değerlilik ve değer kendisi ile ilgili içsel bir soru vardır. Eğer Wrenfare zafer, zafer de Cennet ise, hangi pisliğin kalacağına karar vermek bana düşmez. Ben sadece Tanrı'nın bir sesiyim.

-Ne taraf tutarım ne de kınama öneririm.

Gerek yok. Babalarının ölümü için de hayatının gidişatını geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğinde, hepsinin eşit derecede kendilerini becerdikleri oldukça açık.

Meredith, Beş Yıl Önce

Sessiz bir konferans salonu, gri duvarlar, ağırbaşlı bir klimanın tınısı. Elinde panosu olan bir görüşmeci, randevusu olan bir hasta.

Standart bir giriş sorusunun kenarına alınmış notların karalaması. "Chirp'i kullanmadan önceki ruh halinizi nasıl tanımlarsınız?"

Ilık bir yanıtın endişeli karışıklığı. "Şey. Ben oldukça, bilirsin, endişeliyimdir. Bazen panik atak falan geçiriyorum. Bazen de depresyonla ilgili sorunlarım oluyor. İntihara meyilli falan değilim." Çabucak, savunmaya geçerek: "Sadece depresyona falan giriyorum."

"Anlaşıldı," dedi görüşmeci - güven verici, yatıştırıcı bir şekilde. Klinik kararsızlık. "Peki Chirp'i kullanmaya başladığınızdan beri kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Um... daha iyi, sanırım?" 76A-Colette Bothe adlı hasta gizli dosyasına bakan birine baktı ama daha da önemlisi 76A adlı hasta dudağını ısırıldı. "Sayılır mı? Yani... hemen işe yaraması mı gerekiyor? Tam olarak anlayamadım. Dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten para için yaptım." Utangaç, mizahsız bir kahkaha.

Görüşmecinin gözleri kısa bir süreliğine dosyasına kaydı ve ardından dikkatlice prova edilmiş bir cevap verdi: "Chirp bir biyomantik monitör, şeker hastaları için insülin monitörüne benzetilebilir. Çok teknik olmak istemem ama beyin kimyanız değiştiğinde Chirp, seçici serotonin geri alım inhibitörleri veya SSRI'lardan farklı olarak uygun karşı kimyasalları uygular. Ancak geçmişin ilaçları deneme yanılma yönteminden daha etkili değildir. Şimdi, nörolojik durumunuz için sadece yara bandı görevi gören antidepresanlar veya antipsikotikler almak yerine, Chirp tam olarak ne

Beyin kimyanızı yönetmenizin yanı sıra zaman içinde eğilimlerinizi öğrenmeniz ve kendinizi daha iyi hissetmeniz için tepkiselliğini ayarlamanız gerekir."

"Oh. Şey, evet, kendimi-" Hasta 76A sandalyesinde kaydı. "Daha iyiyim, sanırım."

Görüşmecinin gözleri tekrar panodan fırladı, kalemi dosyanın üzerinde durakladı. "Bunu biraz daha açıklayabilir misiniz?"

Hasta 76A omuz silkti. "Daha önce antidepresan kullanıyordum ve sanırım aynı hissi veriyor. Ish."

Meredith tek yönlü aynanın arkasındaki küçük gözlem odasından "Siktir," diye . "*Ish? Bu da ne?*"

"Pekala, çizelgeniz elimde," dedi görüşmeci. "Bu arada doldurduğunuz için teşekkür ederim. Chirp ile denemelerinize başlamadan önce, ilaçsız geçirdiğiniz haftalar boyunca ortalama ruh hali puanınız yaklaşık beşti, arada bir düşüşler ve bazı daha iyi günler de vardı. Chirp kullanmaya başladığınızdan bu yana geçen bir aylık sürede ise ruh hali puanınız ortalama altı."

"Evet, yani.. daha iyi." Hasta 76A dirseğindeki gevşek deriyi çekiştirmeye başladı. "Ama mutlu olmam gerektiğini sanıyordum?"

"Mutlu olman gerektiği konusunda haklısın," diye tersledi Meredith. "Sakin ol," dedi yanında durup Wrenfare telefonunu kaydıran Ward. Meredith belli belirsiz bir nefret dalgası hissetti.

"Siktir git," dedi ve teknoloji Ward Varela'ya bir kez daha kaşlarını çatmadan önce saate baktı. "Neden ? Bu, bugün gördüğümüz ve kayda değer bir iyileşme belirtisi göstermeyen yirmi beşinci hasta."

Ward başını kaldırmadan omuz silkti. "Zaman alıyor, hepsi bu. Hem zaten işe yarıyor, değil mi?"

"Çok az. Bu artış tamamen tesadüfi olabilir. Ya daha iyi bir işe girdiyse ya da yeni bir vibratör aldıysa? *Lanet olsun.*" Meredith'in ekonomik özetiydi. "Vay canına faktörüne ihtiyacımız var. *Hayatımızı değiştirecek* bir şeye ihtiyacımız var. *Onsuz yaşayamayız.* Tyche bize on milyar dolar vermelerinden ve bizim de buna 'daha iyisi' diye yanıt vermemizden etkilenmeyecektir," diye zehir saçarak sözlerini tamamladı.

"Nefret eden nefret eder," dedi Ward küstahça. Meredith'ten on yaş büyüktü ama yine de bazen onunla konuşmak, sınıfın arkasındaki gençlere ikinci dereceden formülü ya da kendi sivil haklarını önemsemeleri için boş yere yalvarmak gibiydi.

"Bu kolay şey olmalıydı," dedi Meredith, ondan çok kendi kendine. "Bu sadece klinik depresyon, Tanrı aşkına. Bipolar ya da şizofreni gibi bir şey değil. Bu lanet olası bir düğmeye basmak gibi bir şey olmalı."

"Kadın orgazmı da öyle olmalı," dedi Ward, "ama de."

Buna karşılık Meredith ona ters ters baktı.

"Meredith, bu sadece ürün testinin ilk turu." Ward ona kaşlarını anlamlı bir şekilde çattı. "İnsanlık durumunu bir gecede iyileştirmeyi bekleyemezsiniz."

Meredith, "Foster benden tam olarak bunu yapmamı bekliyor," diye tısladı. "Bütün değerimiz buna bağlı." Küçük odayı adımlamaya başladı, paniğinin genişliğiyle duvarların zemin kazandığını hissediyordu. "Eğer Tyche istedikleri rakamları alamazsa, çekip gidecekler. *Kaçacaklar*."

"Elbette, bu berbat bir şey," diye onayladı Ward, ders verir gibi bir havayla. "Tyche çekip giderse, baban yine sinir bozucu bir sesli mesaj bırakır, kimsenin adını duymadığı bazı teknoloji blogcuları itibarınızı yerle bir eden yazılar yazar ve birkaç yıl sonra daha iyi bir ürünle, gerçekten işe yarayan bir şeyle yeniden denersiniz-"

"*Bu* ürün işe yarıyor!" diye tersledi Meredith. "Bu benim *hayatımın işi* Ward-"

"Mer, ama. Bunlar iki farklı şey-"

"Bunun için Harvard'ı bıraktım. Bunun için *Kip Hughes* ile anlaştım." Kadın ürperdi ve ona doğru döndü. "Anlamıyor musun? *Her şeyimi* bu işe yatırdım-"

Ward omuz silkerek, "Harvard bir dinazor," diye araya girdi. "Onların biyomansi programı Xiamen'dekinin yanında bir hiç kalır."

Ward'un kendi kanıyla dolu bir havuzda boğularak öldüğü düşüncesi Meredith'in zihninde kısa bir süre için acımasızca canlandı. Ardından onu boğma olasılığı geldi.

Sonra, nihayet, işe yarar bir şey ortaya çıktı. Yarı şekillenmiş bir fikir. Vahyin kutsal parıltısı. Epifani! İş ortağını öldürmekten daha az suç olmayan ama kesinlikle daha faydalı bir şey. Ona bir *milyar-on* milyar dolara mal olmayacak bir şey. Tüm bunlara degecek bir şey.

Işık yandığı andan itibaren güçlenmiş, çaresiz ve mahkûm olan Meredith, gözlem odasının kapısına döndü.

"Mer," dedi Ward, kızın yüzündeki çılgınlık parıltısını fark ettiği anda ilk adımını engellemek için sıçrayarak. "Hayır. Mer."

"Çekil," dedi Meredith.

"Meredith, beni dinle, *gözlerimin içine bak*. Her ne yapmayı düşünüyorsan-

"Edward," dedi Meredith soğukkanlılıkla, "eğer yoldan çekilmezsen, seni delip geçeceğim."

"Meredith. Lütfen." Ward'ın sesi ender rastlanan bir panik sınırına ulaştı. "Ne yapacaksın? Klinik sürece müdahale edemezsin. Bu etik değil. Bu... bu lanet olasıca bir *yasa dışı*," diye kekeledi, "ve bu ağır dolandırıcılık suçunun ilk adımı."

"Bunu düzeltebilirim," dedi basitçe. Anlamayacaktı ama neden anlasındı ki?

İyi ya da kötü, CEO harfleriyle ömür boyu damgalanmış olan oydu. "Nasıl?"

diye sordu Ward. "Ne yapacaksın, sonuçları tahrif mi edeceksin? Hastayı tehdit etmek mi? Her iki durumda da hapse girersin, her şeyimizi kaybederiz. -"

"Neden? Beni ihbar etmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

"I-" Adam ona karşı çıktı, sonra çaresizce onun mantığına başvurarak yön değiştirir gibi oldu. "Meredith. Karışamayacağını biliyorsun."

"Bütün mesele her zaman müdahale etmektir Ward. Her zaman müdahale etme planımız vardı, özellikle de işleri *daha iyi* hale getirmek için. Bu testler *anlamlı* bir sonuç vermezse bunu yapamam," diye homurdandı.

"Meredith-"

"Ailenin bodrumundan taşınmak istiyor musun Ward?" "Sadece ne yaptığını bir düşün-"

"Babam Wrenfare'i bir önsezi üzerine kurdu, pazara sunabileceğine dair hiçbir somut kanıt yoktu ve sektördeki herkes bu tür bir derin öğrenmenin imkansız olduğunu iddia ediyordu. Sizce gerçekten etik konusunda endişeli miydi?"

"Bir insan *operasyonel bir sistem değildir*-"

"Öyle olmadıkları kesin Ward ve asıl mesele de bu. Tüm dünya değişti çünkü adamın biri 'Kuralları boş ver, buna inancım var' dedi ve şimdi ben bunu söylüyorum. Bunu söylüyorum çünkü bu kadının hayatını daha iyi hale getirebileceğimi biliyorum. Bunu *biliyorum*." Yüz ifadesinin ekşidiğini hissetti.

"Bana inancın yok mu? İnşa ettiğimiz şeye?"

"Tabii ki biliyorum, tabii *ki* biliyorum-"

"O zaman yoldan çekil Ward."

Ona acı dolu bir bakış attı. Ama onu bilinmezlikten çekip çıkarmasının bir nedeni vardı. Daha önce başarısız ve başarısız ve başarısız olmasının ve onu buraya sadece Meredith'in getirmesinin bir nedeni vardı. Rolünü biliyordu ve onunkini de biliyordu.

"Aptal olma, tek söylediğim bu," diyerek Ward sonunda onun haklı olduğunu kanıtladı.

"Çekil," diye yanıtladı

Meredith. Ward bir an ona

baktı.

Sonra nefesini bıraktı ve soluna doğru bir adım attı.

O sırada Meredith'in kalbi göğsünde çarpmaya başlamıştı. Bir adım attı, sonra bir adım daha atarak doğruca kapıya yöneldi.

"Kamerayı kapat," dedi yanından geçerken ve Ward'ın yüzünü buruşturmasını engelledi.

"Meredith, ben senin lanet *uşağın değilim*-"

"Hayır, ama artık sen de suç ortağsın Edward, aklını başına topla," diye seslendi omzunun üzerinden, kapı çarparak kapanmadan hemen önce. Topukları muşamba koridora çarptı ve konferans salonuna ulaşana kadar koridorda yankılandı.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı iterek açtı.

"Merhaba," dedi şaşkın bir bakışla başını kaldıran görüşmeciye. "Üzgünüm, az önce sizi aradılar. Ailevi bir acil durumla ilgili."

"Tanrım, karım doğum sancısı mı çekiyor?" diye sordu röportajı yapan kişi. Meredith Wren tereddüt etmeden

"Evet," dedi.

"Tanrım, tamam, sadece-" Kafası karışmış görünen Hasta 76A'ya özür dileyerek baktı. "Yeniden planlamamız ve buna daha sonra devam etmemiz gerekecek, çok üzgünüm-"

"Ben devralırım," dedi Meredith, görüşmecinin omzuna güven verici bir el koyarak. "Beni mülakatınızı bitirmem için gönderdiler."

"Doğru, tamam, harika, pardon, adınız?" diye sordu görüşmeci. "Sadece, bilirsiniz, sorarlarsa diye-"

"Ben Eilidh," dedi Meredith.

"Haley?"

Meredith, meslektaşının rahatsız olmayan kahkahasını zorlayarak, "Gidebilirsin, değil mi?" diye önerdi. "Karının bunu bir daha yapmamaya niyetli olduğundan şüpheliyim."

varırsınız."

"Doğru, doğru, özür dilerim-"

"Sadece dosyaları bırak, sorun yok-"

"Doğru, evet, teşekkür ederim!" Görüşmeci aceleyle kapıdan çıktı.

Meredith onun yerine oturdu ve 76A numaralı hastanın yüzünü incelemek için başını kaldırdı. Colette Bothe. Çok güzel, ölü gözleri vardı.

"Beni dinle," dedi Meredith, en sessiz ve sakinleştirici sesiyle. Bir zamanlar annesini, bazen erkek kardeşini ve çok sıkıştığı zamanlarda da kendisini yatıştırmak için kullandığı sesle. "Her şey değişmek üzere, tamam mı? Hissettiğin tüm o boşluk, tüm o değersizlik... hepsi bir yalan," dedi Meredith yumuşak bir sesle. "Beyninin sana söylediği bir yalan. Artık buna katlanmak zorunda değilsin. Artık bu şekilde hissetmek zorunda değilsin."

Hasta 76A ona ürkek bir belirsizlikle baktı. Meredith'e inanmıyordu ama inanmak zorunda da değildi, henüz değil. Tek yapması gereken göz temasını birkaç saniye sürdürmektir. Belki beş saniye daha. Belki on, emin olmak için.

Tüm eğitimler. Meredith en iyilerle yarışabilsin diye on iki yaşından beri yatılı okuldaydı. Özel yaz kampları, özel dersler, hayatından çıkarmak zorunda kaldığı insanlar, peşinden koşmak zorunda bırakıldığı mükemmellik. Sırf daha uzun süre dayanabilsin, daha fazla dayanabilsin, daha fazla hayatta kalabilsin diye onca yıl boyunca her gün tenis oynamıştı. Sadece eskime korkusu ya da lanet olası ekonomi yüzünden acı çekmemiştir.

Her zaman, her zaman bunun içindi.

Meredith Hasta 76A'nın ellerine uzandı ve onları sıkıca kavradı. Hasta geri çekilemeyecek kadar irkilmişti. Tepedeki kırmızı ışık yanıp söndü. Camın diğer tarafında bir yerde Ward güvenlik monitörünü çözmüştü.

Tüm o yıllar boyunca bir dahi olmak. Bir bebek dahi. Geleceğin sihirli teknolojisinin kişileşmiş hali, yirmili yaşlarının çoğunu atasözü gibi dizlerinin üzerinde geçirmişti. Eğer bu işe yaramazsa, artık hiçbir şey olmayacaktı, bakmaya değer bir şey olmayacaktı. Sadece büyüyen, yaşlanan başka bir kız olacaktı. Üniversite terk. O kadar uzun zamandır aynı proje üzerinde çalışıyordu ki saçları ağarmaya başlamıştı, yüzünde çizgiler belirmeye başlamıştı, sırtındaki bir düğümün sürekli farkındaydı. Babası onu hayal kırıklığına uğratmış, o da babasına ihanet etmişti. En iyi arkadaşı gitmiş, ömür boyu dışlanmıştı. Meredith aşık olduğunda bu sonsuza dek sürmüş olmalıydı, peki şimdi ne olacaktı? Nerede bitecekti?

Meredith'in omurgasından aşağı bir damla ter süzüldü.

"Mutlu olacaksın," diye fısıldadı Meredith, 76A numaralı hastayla göz göze gelerek ve bildiği kadar kasıtlı, ikna edici ve inatçı bir şekilde konuşarak. "Söz veriyorum."

Jamie'nin kapı aralığında durduğu bir görüntü kısa süreliğine gözlerinin önünden geçti. Pratik yapmamıştı. Normalde onu daha uzun süre uzak tutabilirdi.

Biraz daha. Sadece biraz daha. *Tek yapman gereken*, Lou'nun genç ve ebedi versiyonu Meredith'in zihnine fısıldadı, *bunu gerçekten ama gerçekten istemek*.

İşte. İşte , sadece küçük bir düzeltme, bir düğmeyi çevirmek gibi. Bir düğmeye basmak gibi.

Hasta 76A nihayet gözlerini kırptığında, gözlerinde yaşlar vardı.

"Beklediğim şey bu muydu?" diye fısıldadı.

On dakika sonra Hasta 76A eşyalarını toplamış, erkek arkadaşından ayrılmış, kaligrafi kursuna yazılmış, telefonundan Chipotle sipariş etmiş ve nihayet yatak odasını sarıya boyamaya karar vermişti. Colette Bothe mutluydu.

Ve Meredith Wren sandalyesinde arkasına yaslandı, omurgasındaki ter damlaları gömleğinin ipeğine sızıyordu.

"Sıradakini içeri gönderin," dedi boş odaya.

Ve camın diğer tarafında bir yerden Ward yaptı.

PAZARTESİ (Sonra).

7

Meredith Wren babasının vefat haberini aldığında "Ah lütfen," dedi. "O orospu çocuğu hepimizden daha uzun yaşayacak."

"Meredith," dedi Cass zorlukla duyulabilen bir iç çekişle, gözlüklerini burnunun üzerinde ayarlayarak. "Özür dilerim. Baban felç geçirdi. Üzgünüm," dedi tekrar.

Cass'in bazen olma eğiliminde olduğu gibi, biraz robotikti. Duygusal açıdan zeki değildi; sadece zaman zaman kendisinden istenen şefkat oktavına ulaşacak enerjiden yoksun oluyordu. Meredith'e göre daha duygusal bir insan olan ilk karısı için bu durum belli ki bir sorundu, çünkü Cass'in sadece onun ruh halini tahmin etmesini değil, aynı zamanda ona sorulmadan, önceden teselli etmesini de istiyordu. Meredith hiç de öyle olmasa da, Cass'in geçmişe baktığında, olgun bir yetişkin olarak mantıksız bulmadığı bir beklentiydi bu.

Eski Bayan Mizuno şimdi bir yerlerde yöneticiydi. Meredith onu bulabildiği her platformda kapsamlı bir şekilde araştırmış, boşanmış erkeklerle çıkmaya başlamasının insanların düşündüğü gibi hasarlı malları karıştırmaya benzemediğine, daha ziyade ikinci el vintage'ın kendisine fazla stoklu satış kutusundan daha iyi uyup uymayacağına karar vermek gibi bir şey olduğuna kendini ikna etmişti, Tatiana Shea-Mizuno'nun aslında zeki ve güzel olduğunu keşfetmişti ve ortada bir aldatma yoktu, sadece ikisi de ergenlik çağındayken tanışan iki insanın yavaş yavaş birbirinden uzaklaşması söz konusuydu ve bu da tüm bunları sadece iyi değil, dürüstçe takdire şayan kılıyordu.

Elbette Meredith'in babası Cass'i, hatta Cass fikrini bile umursamıyordu ama artık ölmüştü, bu da Meredith'le asla yürüyemeyeceği anlamına geliyordu.

öp kutularını ayırsa da ayırmasa da koridorda ilerliyordu ve bu nedenle onun fikrinin ya artık bir önemi yoktu ya da hiçbir zaman olmadı. Ya da daha iyisi, her ikisi de.

"Meredith." Meredith ancak Jamie adını söylediğinde birkaç dakikadır sessiz olduğunu fark etti ki bu süre böyle bir şey için çok uzundu. Hemen tepki vermesi gerekiyordu, gözyaşlarıyla ya da şokla ya da kederle ya da uluyarak ya da asla üretemeyeceği başka bir şeyle, asla, çünkü annesi yıllardır ölüydü ve şimdi de babası ölmüştü ve ona genel olarak ölüme nasıl uygun tepki vereceğini hiç öğretmemişti. Şimdi de muhtemelen kimse öğretmeyecekti, çünkü otuz yaşındaydı ve anne babasının öldüğünün söylenmesi gibi normal sosyal durumlara nasıl tepki vermesi gerektiğini zaten anlaması bekleniyordu. Ölü ölü ölü. Kafasının içinde bunu söyleyip duruyordu; neredeyse ölçüyordu. Thayer Wren'in şu anda yeraltı dünyasında bir yerlerde olup olmadığını, kalbinin bir devekuşu tüyünün yanındaki terazide olup olmadığını merak etti. Nereye gidiyordu, cennete mi, cehenneme mi? Ya da belki de ölüm sadece bir hiçti, dünyaya dönmeden önce sessiz bir iç çekti. Babasına ne olacağını merak ediyordu. Babasının parasına ne olacağını merak etti. Yatırımcılar kuruluna. Mirasına. Şirketine.

"Ben iyiyim," dedi yüzünde endişe izleri taşıyan Jamie'ye. Sonra Cass'e döndü. "Ne zaman oldu bu?" Saçma bir soruydu. Bunu bilmek neyi değiştirir ki? "Hiç-"

"Bu sabah," dedi Cass. "Dün gece geç saatlerde felç geçirdikten sonra hastaneye kaldırıldı."

"Ah." Kaçırıldığı telefonları düşündü bir an. "Kardeşimin haberi var mı?"

"Sormadım," diye yanıtladı Cass.

"Tamam. Arthur'u aramam gerekecek." Ve Eilidh'i. Gerçi Meredith onun zaten bildiğinden emindi. Eilidh muhtemelen şu anda Thayer'ın yatağının başucundaydı ve Meredith'in bir kez daha beceremediği keder ritüellerini yerine getiriyordu. Tanrım! Thayer muhtemelen Eilidh'e tüm şirketini, tüm servetini, sevgili lanet evini, yırtık pırtık Birkenstock ayakkabılarını vaat etmişti. Çünkü Thayer Wren'in her zaman aksilik diye bir şey olmadığını, sadece kötü hazırlık yapıldığını, sıradanlığın tek mazeretinin tembellik olduğunu ve Meredith'in aslında sevme yeteneği olmayan soğuk kalpli biri olduğunu söylediği Meredith'in aksine, Eilidh babalarından sadece şunu duymuştu

Hayatta önemli olan aşk ve mutluluktur, başarı bir ruh haliydi ve nihayetinde sadakat her şeydi. Sanki Meredith ona sadık olmaktan başka bir şey yapmış gibi! Öyle olmayana kadar. Ama Thayer'ın ondaki hayal kırıklığı başka bir yerde, Foster konuşmak istemeden ve o da evet demeden çok önce başlamıştı. İçinde bir yerde, zaten olduğu ve her zaman olduğu bir şeyde başlamıştı. Sanki kendi içindeki bir hız tarafından yönetilmeyi seçerek bir şekilde daha kötü bir evlat, küçük kız kardeşinden *daha az erdemli* biriymiş gibi. Sanki Thayer'ın kendisi için talep ettiği şeyi tam olarak istemek doğası gereği sadakatsizlikmiş gibi. Sanki Meredith - Thayer'ın oğlunun sahip olmasını istediği hırsları, planları ve her şeyi olan, ama aynı benzerlikleri en büyük kızında görmezden gelen biri olarak - sadakatsizlikle onun yanında, neredeyse kişisel hizmetçisi olarak kalmayarak ona *ihanet* etmiş ve bunun yerine çocukların yapması gerekeni yapıp büyümüşü.

Meredith, yüzünde hâlâ o tuhaf ifadeyle kendisine bakan Jamie'ye tekrar, "Ben iyiyim," dedi. Tanrı'ya şükür acıma değildi bu. Herkesin içinde Jamie bu anın acınacak bir an olmadığını anlayabilirdi. Meredith'in babası hakkında neler hissettiğini biliyordu ya da bir zamanlar biliyordu, Thayer'ın ölümünün Meredith'in kolayca yas tutabileceği bir şey olmadığını farkında olacak kadar yakından. Kutlanacak bir şey değildi ama Thayer Wren'in kaybı Meredith için normal, anlaşılabilir bir üzüntü nedeni olamazdı. "Yabancılaşmış" kelimesini kullanmak yanlış olmazdı. Jamie bunu bilmezdi ama Meredith'in bir zamanlar dünyanın en vicdansız haini olarak gördüğü adama satıldığını bilirdi. Jamie, Meredith'in şu anda bulunduğu yerde Wrenfare tahtının sıradaki varisi olmadığını biliyordu. Jamie, Meredith'in yolunun bir zamanlar en çılgın hayalleri ve en değerli geleceği hakkında ona anlattığı her şeyden böylesine olağanüstü bir şekilde ayrılmış olmasının ne anlama geldiğini biliyordu ve bu yüzden bir şeyler biliyordu. Onun bir şeyler bildiğinden emindi ve yüzündeki ifade de tam olarak bunu söylüyordu: Biliyorum.

"Biliyorum," dedi Jamie yüzündeki ifadeye uygun bir ses tonuyla, aynı zamanda Cass, "Dzhuliya bize bu öğleden sonrası için uçak bileti ayırttı. Uçağımız üç saat içinde kalkıyor."

Meredith, Cass'in az önce ne söylediğini fark etmeden önce, "Hâlâ Jamie'yle konuşuyorum," dedi. "Bekle, Julia kim? Neden geliyorsun?"

"Dzhuliya," diye telaffuz etti Cass, sessiz harfleri havada karalayarak, "babanın asistanı, ikimiz de geçmişte birkaç kez karşılaştık. Ben de baban yeni öldüğü için geliyorum," diye ekledi.

Meredith kaşlarını çattı. "Ama bu hafta yönetim kurulu toplantınız var." "Uzaktan çalışabilirim."

"Ama o sadece benim babam."

"Evet," diye kabul etti Cass. "Ve bildiğim kadarıyla sende bunlardan sadece bir tane var." Meredith bir an için ona baktı, nesnel bir şekilde bunu övgüye değer bulması gerektiğinin farkındaydı. Zor zamanlarında erkek-kız arkadaş olan insanlar birbirlerine fiziksel dokunuşlarla, onaylayıcı sözlerle ve kaliteli zaman geçirerek destek oluyorlardı. Bu senaryodaki kişilerin kendisi ve Cass, yani yaygara koparmaya yönelik performatif sosyal eğilimi olmayan iki kişi olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Onlar hayatlarına devam ediyorlardı. Meredith annesini dokuz yaşında kaybetmiş ve hayatına etmişti. Cass karısını otuz yaşında kaybetmiş ve hayatına etmişti. Meredith şu anda teselliye ihtiyaç duymasının beklediği bir dünya hayal edemiyordu, ancak lojistik açıdan yapılacak çok şey olduğunu ve bu nedenle Cass'ın yararlı olabileceğini hatırladı. Lojistik konusunda çok iyiydi. Zamanın testine cesurca dayanmış olan güzel maun saçları vardı. Son derece yakışıklıydı ve bildiği kadarıyla sadıktı. İstikrarlı, güvenilir, çekici bir ortaktı ve inanılmaz derecede iyi bir akşam yemeği sohbeti yapabiliyordu. Ondan hoşlanıyordu.

Cinsel açıdan hiç de beceriksiz değildi. Ön sevişme konusunda beceriksiz olduğu için karısı onu terk etmiş değildi. Meredith onu seviyordu. Onu seviyordu.

Sadece şu anda ona yakın olmak istemiyordu.

Meredith aniden, "Arabayı ben kullanacağım," dedi. Bu düşünce onu bir mengene gibi sardı.

"Emin misin?" dedi Cass yumuşak bir sesle. Babasının Marin'deki evine gitmek en az altı saatlik bir yoldu. Belki de araba kullanma biçimine bakılırsa beş.

"Evet. Düşüncelerimle baş başa kalmak için zamana ihtiyacım var." Jamie'nin hiçbir şey söylemediğini fark etti. Cass'e, "Sen uçağa bin yine de," diye ekledi. "Eğer şimdi yola çıkarsam, yaklaşık aynı saatte varmış olurum."

"Havaalanına zamanında yetişmek istiyorsam eve koşup eşyalarımı toplamam gerekiyor." Cass'ın gözleri Jamie'ye kaydı ve tekrar Meredith'e döndü. "Senin için birkaç şey getirmemi ister misin?"

"Çekmecemde ne varsa sende var," dedi, şu anda biraz hafif olduğunu düşünüyordu. Ama pijamaları, bir çift eşofmanı, lavaboda dış fırçası, seyahat boy kavanozlara özenle bölünmüş gerekli kozmetik ürünlerinin ve cilt bakımının çoğu olacaktı. Zaten cenaze için yeni bir elbise alması gerekecekti. İhtiyacı olan her şeyi satın alabilirdi. Her zaman böyle olmuştu ve şimdi aksini iddia etmenin ne anlamı vardı?

"Tamam. Ben gidiyorum o zaman." Cass, yüksek savan otlarının arasında bir yırtıcıyı ürkütmemek için kıpırdamadan duran Jamie'ye bir bakış attı. Cass son olarak Meredith'e, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi. Sonra Cass konferans odasının kapısını çekerek açtı ve dışarı çıktı, kapı tekrar kapanana kadar ayak sesleri koridorda yankılandı.

"Meredith," dedi Jamie, yatıştırıcı bir şeyler söyleme niyetiyle. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşacak ne var?" diye kırılmış bir sesle cevap verdi, daha önce yüzüne yerleşmiş olan ifadeyi -ne olduğundan tam olarak emin değildi, sadece durumu düzeltmek için etkili olmayacağını biliyordu- çözdü ve biraz daha yumuşak ya da en azından daha ikna edici bir kimlik gardırobundan çekilmeye başladı. "Haberleri göz önünde bulundurarak o makaleyi geri çekeceğini varsayıyorum Jamie. Bu son derece zevksiz bir davranış olur."

Jamie bir an için ona göz kırptı.

Sonra, çok üzücü bir şekilde, güldü.

"Meredith," dedi gözlerini devirerek, "makaleyi geri çekmeyeceğim." Anında, daha yatıştırıcı ifadesinin kaybolduğunu hissetti. "Ne?"

"Babanı kaybettiğin için üzgünüm," dedi Jamie omuz silkerek, "ama ben bile kafanın içinde dönen dişlileri görebiliyorum. Bunun sana zaman kazandıracağını sanıyorsun ama kazandırmayacak. Sana söyledim, hikâyenin üzerine gideceğim, nokta. Bunu sana söylemem sadece etik bir mesele olarak adil bir uyarı meselesiydi."

"Etik meselesi mi? Kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkında mısın, karar veremiyorum. Ya senden kurtulmak için birini tutmuş olsaydım, Jamie, hm? Ya yayıncına şantaj karar verseydim? Ki bu kesinlikle yapabileceğim bir şey," diye aniden fark etti Meredith. "Şu anda birini işe alabilirim," diye duyurdu telefonu elinde tekrar çalarken, saatinin ekranında baldızı, Arthur'un karısı Gillian'ın adı yanıyordu. "Sen

az karışıklık olacağına karar verseydim binanın dışına bile çıkamazdım. Alo?" dedi telefonda.

"Beni vurmakla mı tehdit ediyorsun?" diye sordu Jamie. "Gerçek yüzüme karşı mı?"

"Meredith, haber aldın mı? Sadece birinin sana ulaşıp ulaşamadığını kontrol ediyorum," dedi Gillian.

"Seni tehdit etmiyorum," dedi Meredith Jamie'ye. "Sadece 'adil uyarı' dışında bir nedenle bana söylemek istediğini düşünüyorum, çünkü Tyche'nin seni baskıya gitmekten fiziksel olarak alıkoyamayacağıma inanman için çok fazla parası var. Ve evet Gill, az önce duydum, Cass söyledi."

"Arthur şimdi geri dönüyor," dedi Gillian.

"Senden başka ne isteyebilirim ki Meredith?" diye iç geçirdi Jamie.

"Nereden geri dönüyor?" Meredith, Jamie'ye açıkça bakmadan önce Gillian'a sordu ve cevap verdi, "Nereden bileyim? Belki seni durdurmamı istiyorsun. Belki seni affetmemi istiyorsun. Belki seks istiyorsun, bilmiyorum, nasıl tahmin edebilirim ki? Kelimenin tam anlamıyla her şey olabilir Jamie, bence asalet çok zayıf bir bahane."

"Sanırım Arthur Londra'da bir seks partisindeydi," dedi Gillian.

"Bir tane daha mı?" dedi Meredith.

"*Seninle seks* yapmaya çalışmıyorum Meredith," diye alay etti Jamie, insafsız bir iticilikle. "Altı aydır bu hikâye üzerinde çalışıyorum. Ve eğer bu şeytani bir baştan çıkarma oyunu olsaydı bile, geçim kaynağını tehdit etmek nasıl işe yarardı?"

Gillian, evet, yine Leydi Philippa olduğunu, Arthur'un ondan çok hoşlanmış görüldüğünü (Meredith, babasının şövalyelik ya da Thayer'ın sosyetenin beklediği her neyse, ona karşı duyduğu ateşli arzudan her zaman yoksun olduğu için aristokrasiden pek etkilenmemişti) ve yarışçı Yves Reza'nın da olduğunu açıklayınca Meredith, "Aslında bu benim geçim kaynağımdan çok daha fazlası, bunu sen de biliyorsun," diye tersledi.

"Açıkçası Arthur için en iyi sevgili türünün birden fazla sevgili olduğuna dair şüphelerim hep vardı," diye açıklıyor Gillian. "Onun ideal yakınlık biçimi, aynı anda çok sayıda yakınlıktır."

Meredith titreyerek, "Tanrım, bunu düşünmek bile panik atak geçirmeme yetiyor," dedi.

"Bak, en azından bu şekilde işlerini yoluna koyma şansın olacak," dedi Jamie. "Hazırlıksız yakalanmazsın. Bir avukat tutabilir ve kamuoyuna bir açıklama hazırlayabilirsin. Darbeyi yumuşatmak için elinden geleni yapabilirsin."

Meredith, "Suçlu olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Jamie, "Az önce beni öldürtmekle tehdit ettiğin gerçeği dışında mı?" diye karşı çıktı.

Meredith, "Lütfen, bu suikast seviyesine pek çıkmaz," dedi. "İdüşünmek o oldu sadece a inme," yorum yaptı Gillian, sonra "Wrenfare'i kimin aldığına dair bir teoriniz olduğunu sanmıyorum, Öyle mi?"

"Evet, ama bunu düşünmemeye çalışıyorum," diye mırıldandı Meredith, o sırada Eilidh'in, babalarının her zaman ilk tercihinin kendisi olduğunu sanki ilk kez keşfediyormuş gibi kaçınılmaz olarak erdemli bir şok geçireceğini tahmin edebiliyordu. Meredith neredeyse farkına bile varmadan yumruğunu kıvrmıştı. "Yine de iltimasın nerede bitip narsisizmin nerede başladığını söylemek zor. Arthur fiziksel olarak en çok ona benziyor. Ve bir seramik baskını için acil durum planları neredeyse kesinlikle işin içine girecektir."

"Her halükârda-" Gillian sık sık yaptığı gibi Meredith'in alaycılığını diplomatik bir şekilde geçiştirerek, "Yakında burada olman . Dikkatli ol. -Önümüzdeki birkaç saat boyunca yapacağın her şey basın tarafından mercek altına alınacak," dedi ve yarı kendi kendine iç geçirdi. "Keşke Art'ın zamanlaması bu kadar felaket olmasaydı. Heathrow'da olmasa bile SFO'da fotoğrafının çekileceği kesin. Yine de belki de o kadar kötü bir şey değildir? Keder ve akşamdan kalma Art'ta benzer görünebilir."

"Haklısın," dedi Meredith, her geçen dakika optiklerin daha kritik hale geldiğini geç de olsa fark ederek. Gillian bu tür konularda çok daha iyiydi ama elbette Meredith bu konferans salonundan çıktığı andan itibaren izlenecekti. İnsanlar konuşmasından sonra hâlâ binada kalmaya devam ediyorlardı, bu da fotoğrafının çekilme olasılığının yüksek olduğu anlamına geliyordu. Haberler çoktan basına gitmiş miydi? Muhtemelen, çünkü Dzhuliya'dan (gerçekten adı bu muydu?) gelen ilk aramayı görmezden geleli saatler olmuştu. "Bir araba almam gerekecek, Cass'ten onunkini istemeliydim." Tyche'nin kampüsü Silikon Plajı'nın kalbinde, Playa Vista'da yemyeşil bir merkezdeydi ve Cass'in Marina'dan gidip gelmesi çok azdı

-Tyche'nin çalışan servislerinden birini kolayca alabilirdi. "Bir tane teslim alabilir miyim?"

"Bilmiyorum," dedi Gillian, "arabalardan gerçekten uzak durmaya çalışıyoruz. Çevre için, bilirsiniz."

Meredith gözlerini devirdi. "Arthur uçakta, Gill, o zaten bir iklim suçlusu-"

"Meredith," dedi Jamie yüzünde bıkkınlık ifadesiyle. "Los Angeles'ta yaşıyorsun ve araban yok mu?"

"Neredeyse hiç evde olmuyorum Jamie," dedi ona sabırsızlıkla. "Fark etmediysen söyleyeyim, çok meşgul ve önemliyim."

"O zaman neden karar verdin-? Boş ver." Jamie şu anda onu ikna etmenin imkânsız olduğunu düşünüyor gibiydi. "Hayır, kiralık araba sipariş edemezsiniz. Diğer avamlar gibi bir tesise gitmeniz gerekecek."

Meredith gözlerini kısarak ona baktı. "Sana inanmıyorum," dedi sonunda, "çünkü bunun yanlış olduğundan neredeyse eminim. Ama aynı zamanda haklısın, bunu daha ilgili bir şekilde ele alsam muhtemelen daha iyi olurdu."

"İyi düşünmüşsün," diye onayladı Gillian.

Jamie, "Şimdiye kadar yaptığınız hiçbir şeyin ilişkilendirilebilir olarak kabul edilme şansı yok," dedi.

"Gitmem gerek, Gill," dedi Meredith. "Yakında görüşürüz."

"Öptüm," dedi Gillian telefonu hemen kapatmadan önce. Son derece becerikliydı. Meredith'in kendini kardeşine adamayı seçen her kadından hoşlanmamaya yönelik büyük planlarına rağmen, Meredith her zaman sessizce bir hayranı olmuştu.

Bu sırada Jamie telefonuyla uğraşıyordu.

"Bak, araba bulabileceğin en yakın yer burası," dedi ona Playa Vista'nın en iyi taşra karakolunu göstererek. "Muhtemelen hâlâ erkek arkadaşını bulabilirsin ya da seni oraya bırakması için bir araba bulabilirsin-"

"Oh, benimle geliyorsun," dedi Meredith bir hevesle, konferans odasının kapısını çekip açtı ve Jamie'nin takip edip etmediğini kontrol etme zahmetine girmeden tekrar kapanmasına izin verdi. "Bunu tartışmayı bitirmedik."

"Meredith." Adamın peşinden koştuğunu belli eden sesi duydu ve gülümseme isteğini bastırdı. İntikamcı bir sevincin filme alınması pek de iyi olmazdı, zaten kendisinden kaç kez hain olarak bahsedildiği düşünülürse. "Meredith, söyleyecek bir şey kalmadı."

"Hikâyenin benim açımdan olan kısmını istemiyor musun?" diye sordu Jamie'yan gözle bakarak. "Görünüşe göre senin makalenin çok daha iyi bir şansı olacak."

Eğer gerçekten kaynağa başvurursanız ulusal beğeni kazanırsınız."

Bir an için -bir nefes- bocaladı ve kadın bir puan daha kazandı. "Meredith," dedi Jamie etkileyici bir şekilde ve alaycı bir ses tonuyla, "suçunu itiraf etmeyi planlamıyorsan, hikâyenin senin açısından pek de önemli olduğunu sanmıyorum."

"Jamie." Meredith durdu ve dönüp ona baktı. O da durakladı, hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Koridorun ışığında onun tamamen aynı olmadığını fark etti, gerçi aradaki fark küçük ayrıntılarda, ufak tefek şeylerdi. Daha önce adamın ensesindeki kılları fazla uzamış görünmesin diye tıraş etmişti, ki o zamanlar çapkın üniversite öğrencileri oldukları düşünülürse öyle bir eğilimi vardı. Şimdi Meredith'e saçlarını en son düzgün bir şekilde kestirmesinin üzerinden uzun bir süre geçmiş gibi görünüyordu. "Bu gece beni görmeye neden geldin?"

Bir anlık bir tereddüt, Jamie'nin düşüncelerinde dans eden bir anlık bir gerçek yakaladı. Kendisine bir şeyler söylediği konusundaki ısrarına rağmen, o da farklı değildi. Diğer herkesi yorumlamak bu kadar zorken, onu bu kadar açık bir şekilde okuyabilmesi her zaman hoşuna gitmişti. Sürekli İngilizce bilmeyen biri gibi davranıyordu; dinliyor, tercüme ediyor, düşünüyor, sonra tekrar tercüme ederek karşısındakinin anlayacağı dilde bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Çok yorucuydu. Çoğu zaman, tıpkı şimdi yaptığı gibi, çabayı tamamen göz ardı ediyordu.

Koridorda onun yanında, düzgün bir sıra dijital ekran, şirket reklamları, Playa Vista'nın gün batımı manzaraları, Kip Hughes'un popüler mantralarından oluşan bir döngüyü takip ediyordu. Kısa, neon bir flaş **BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK! :)** diyordu ve Meredith irkilmedi.

"Seni bana gerçeği söyleme zahmetinden kurtaracağım," dedi ona, muhtemelen sesinin normal kararlılığı gibi gelse de nazik olduğunu düşündüğü bir şeyle. "Bunun yerine, sana şu şekilde anlatacağım. Benimle babamın evine gel yoksa seni öldürebilirim." Omuz silkti. "Sadece cihazlarınızı silebilir ve bulutta tercih ettiğiniz yol için depolama ödemelerini iptal edebilirim. Mesele şu ki," diye bitirdi sözlerini, "beni durdurmak için çok geç olana kadar sana ne yapabileceğimden ya da yapamayacağımdan asla emin olamayacaksın."

Gözleri bir şeyle parladı. Gurur verici bir saygı olabilirdi. Daha az gurur verici bir şekilde, göz devirmesi. "Bunun senin için anlamı bu kadar mı?"

"Öyle olduğundan hiç şüphe ettin mi?" dedi tereddüt etmeden. Bir süre daha birbirlerine baktılar.

"Bir nedeni olduğunu biliyorum," dedi Jamie, daha önce cevaplanmamış bir soruya küçük bir yan geçiş yaparak, henüz vermeyeceğinden emin olmadığı bir şey karşılığında açık sözlülük teklif etti. "Ne olduğunu bilmek istiyorum. Ama gerçeği yayınlamama engel olamayacaksın Meredith." "Biliyorum." Yalan, yalan söylüyordu. Onu durdurabilirdi. Bunu biliyordu, o da biliyordu ama bu iki ucu keskin bir kılıçtı, çünkü bir kez kullandı mı, onu haklı çıkarıyordu. Yüzündeki ifade bir meydan , bir eldivenin fırlatılması gibiydi ve kızın daha sempatik bir yanı bunun bir kendine zarar verme biçimi olabileceğini düşündü. Eski sevgilisine mesaj atan ya da eski sevgilisini araştıran herkes gibi dolandırıcılık, görünüşe göre hiperfiksasyon noktasına kadar.

Ama kesinlikle başka bir yol vardı. Onu bir süreliğine yalnız bırakabilirse, mantıklı düşüncenin tercih edilen yolunu kullanarak başka türlü ikna edebileceğinden emindi. Makalenin basılmasına izin vermesine imkân yoktu. Ne içerdiği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece eğer içeriğini başka biri görürse Chirp'in bir hiç olacağını biliyordu. Hayatının son on yılı boşa gitmiş olacaktı. Jamie Tyche hakkında onları alaşağı edecek kadar şey bilse bile -ki bundan zaten şüpheliydi, yoksa bu kadar derine inmezdi; iyi ya da kötü, Thayer Wren'in kızıydı ve Kip Hughes gibi bir adamın neleri örtbas edebileceğini biliyordu- en kirli eller *onunkilerdi*. O bir suç ortağıydı -daha da kötüsü, bir silahtı- ve işlediği suçlar yüzünden neredeyse kesinlikle hapse girecekti.

Meredith Wren, büyük olasılıkla başarılı olacaktı - o zaman onun hakkında ne diyeceklerdi? Buraya gelmek için ne yaptığını bilselerdi, onu bir cadı olarak yakarlardı, gerçekte olmasa bile mecazi anlamda. Şimdiden bilinmezliğe giden yolu yarılamıştı. 30 Yaş Altı 30'dan sonra ne olacaktı? Artık bir dahi değil, sadece bir yalancı olduğunda ne olacaktı? Bir hain? Sahtekâr mı? Zaman ona iyi davranmayacaktı, başkaları da öyle.

Thayer bir keresinde Meredith'e kesin bir ifadeyle, "Hayır," demişti. "Hayır, Wrenfare'i alamazsın. Sana okulda kalmanı söylemiştim. Diplomanı alırsan burada sana yer açılacağını söylemiştim, eninde sonunda."

"Ama *sen* okulu bıraktın," diye itiraz etti Meredith. "*Senin* bir fikrin vardı, benim de öyle _."

"Bıraktım çünkü zaten kârlı olduğunu bildiğim bir konuda ilerlemem için zamanlama doğruydı. Senin 'fikrin'

En iyisi," diyor Thayer. "İnsanların sizi takip etmesini istiyorsanız, bir ekip kurmalısınız. Saygı kazanmalısınız. İşler size öylece teslim edilemez."

Lou orada değildi - Lou o sırada çoktan gitmişti - ama Meredith onun ne söyleyeceğini zaten biliyordu. *Aş artık bunu, Meredith. Büyü artık.*

Yani Meredith . . Takımı o kurdu. Saygıyı o kazandı. Kimse ona bir şey vermemişti. Tüm seçimleri o yapmış, her adımı tek başına tırmanmıştı. Tüm bunları kendi elleriyle, kendi kanı ve teriyle inşa etmişti. Her şey onundu ve Jamie Ammar'ı bir kez kaybetmişti. Gerekirse bunu tekrar yapabilirdi.

"Bakın, babam yeni öldü," dedi. "Biraz arkadaş istiyorum, hepsi bu. Ve ne yayınladığınızı bilmek istiyorum, çünkü tabii ki istiyorum. Çünkü kendi hikayemi anlatmak için bir şans istiyorum. Bu çok mu mantıksız?"

Jamie her zaman iyi bir insan olmuştu. Onun iyiliğine güveniyordu, çünkü iyilik tahmin edilebilirdi. Kendine has bir tuzaktı.

"Tamam," dedi, Meredith Wren'e göre bu beni becer hayatım demek gibiydi. O da evet, kulağa hoş geliyor, sanırım yapacağım diye düşündü.

8

Eilidh'in uçağı nihayet yere indiğinde herkes rahat bir nefes aldı. Herkes alkışladı, ki bu en iyi zamanlarda bile aptalca bir ritüeldi, ama şimdi çok sönük görünüyordu.

Uçuş görevlisi hoparlörlerden sakince, "En yakın kapıya doğru taksi yapacağız," dedi, "çünkü bazı... acil bakımlara ihtiyacımız olacak."

Büyük olasılıkla, şu anda uçağın tüm dış yüzeyini kaplamış olan, motorların içine çekilmiş ve tekrar dışarı tükürülmüş çekirge leşlerinden ya da bir makine görünürlüğü engelleyen bir böcek sürüsünün içine uçtuğunda ne oluyorsa ondan bahsediyordu. Salgınlara gelince, daha kötüsü de olabilirdi. Kırk bin feet yükseklikte yok edilecek ekin yoktu ama Eilidh aşağıda neler olabileceğini düşündükçe ürperiyordu. Her halükârda dünya hâlâ ayaktaıdı.

Göğsünün içinde yaşayan şey, sanki yemekten sonra pantolonunun fermuarını açıyormuş gibi, sersemlemiş bir memnuniyetle yere yığıldı.

Eilidh telefonunun uçak modunu kapattı, iletişimi yeniden kullanmaya başladı ve yeni bir şey olmasını bekledi. Sosyal uygulamalarında nöbet geçirmesine neden olan bir bildirim telaşı vardı, hemen onunla ilgili bir şey yoktu, çoğunlukla onu dünyayla başarılı bir şekilde para kazanılabilecek bir şekilde etkileşime girmeye ikna etme girişimiydi. Ekranında Chirp için bir reklam yanıp sönüyordu.

BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK! :)

Eilidh yüzünü buruşturdu. Kısa bir süre önce hayatını çekirgelerden gelecek olanla takas etmişken, kız kardeşinin kendini beğenmiş suratına kısa bir süreliğine de olsa yumruk atmayı düşünmek onursuzca görünüyordu.

Ağlayan adam (artık ağlamıyordu) telefonda, "Bu uçuşun gerçek bir cehennem çemberi olduğunu anlatamam," diyordu. "Kelimenin tam anlamıyla cehennem gibiydi. Kıyamet alametlerinin ne olduğundan emin değilim ama en az üç tanesine tanık olduğumuzdan çok eminim."

Hayır, diye düşündü Eilidh, biri normal bir travmatik olaydı, diğeri ise veba salgınıydı. Bu tam bir kıyamet kehanetinden farklıydı. Parazit sayesinde bunlar zaman zaman oluyordu -Eilidh iblis türü için taşıyıcılık yaptığı süre boyunca en az bir kez depremin kaynağı olmuştu, ancak Kaliforniya'da ikamet etmenin doğal tehlikelerine karşı "kıyametin" boyutu büyük ölçüde belirsiz kalmıştı- ama ovaların yerle bir olması, yıldızların yeryüzüne düşmesi, dilin aniden kaybolması söz konusu . Denizi ilk kez kızıla boyadıktan sonra mesleki nedenlerle bunları araştırdığı açıktı.

Yine de Eilidh bunları bizzat kendisinin gerçekleştirdiğini hissetmiyordu. Aslında en kötüsü ve mücadele etmek için en çok çabaladığı şey de buydu; bu olayların kontrolünün kendisinde olmadığı hissi. Sıralamay (Musa ve Firavun'un çocukluk İncil hikayesini kelimenin tam anlamıyla yüzlerce kez tekrar okumuş olduğu için belirleyebileceği hiçbir şey yoktu) veya tırmanmayı (en iyi ihtimalle keyfi) ya da belirli içsel hislerin neden değişken atmosferik sonlarla sonuçlandığını anlayamıyordu. Tek yapabildiği boyun eğmek ya da reddetmekti ve bazen reddetmek bile önemli görünmüyordu. Buna neden olan her neyse, belli ki kendine ait bir aklı ve zaman zaman hastalıklı bir mizah anlayışı vardı.

Eilidh'in telefonu, yolcuların arkalarında sıkıntıdan başka bir şey bırakmadan uçaktan inmeye başlamalarına kadar sesli mesajları işlemedi. Eilidh iki kez hayatını değiştirecek bir konuşma duyduğundan emin oldu; biri erkek arkadaşından ayrılıyor, diğeri ise eski sevgilisine hayatının sözünü veriyordu. Eilidh önce birini sonra da kendisini aradığını, ya birbirlerine ait olduklarını ya da aslında ihtiyacı olan şeyin özgürlük olduğunu söylediğini hayal etti, artık bunu biliyordu. Ama hayır, hayatını değiştirecek bir şey aklına gelmedi.

Bununla birlikte, Eilidh'in babasının kişisel asistanı Dzhuliya Aguilar'dan cevapsız bir çağrı vardı - Thayer'e göre "Julia", kendi kızına Eilidh adını vermesine rağmen fonetik ölü ağırlık için enerji toplayamadı -Ve sonunda sesli mesaj ortaya çıktı. Teknik olarak eski sevgiliden gelen bir arama sayılmazdı.

"Beni geri ara" mesajın kapsamıydı. Eilidh sil tuşuna bastı ve San Francisco akşam havasının ferahlatıcı serinliğini içine çekerek kendini uçaktan dışarı attı.

Doğu Yakası'nda sessiz bir inzivaya çekilmek gibi aptalca ve gereksiz bir şey yapmış olması şimdi tamamen akıl almaz görünüyordu. Bunun ne kadar harika olduğu konusunda yalan söyleme niyetini hâlâ koruyordu -kırılgan ölümlülüğü karşısında bile pek bir şey değişmemişti- ama saatlerce sözsüz düşünmenin ona bahsettiği geçici huzur, mesanesinin doluluğu ve kafein için duyduğu çaresizlik içinde bir yerlerde kaybolup gitmişti. Keşke çantamı kontrol etmeseydim diye düşündü. Atlıkarınca beş, bilgilendirici ilan panosu ona bunu söyledi. Tanrım, ya gerçekten ölmüş *olsaydı*? O zaman bagaj alım bölümünden geçmesine gerek kalmazdı. Orada durup her zamanki ritüelleri yerine getirmesine, bagajı nihayet görünene kadar nefesini tutmasına (atasözü) gerek kalmazdı. Ne angarya ama. Çantasını topladı, artık bir çantacı kadındı, dünyevi eşyaları tekrar kontrol alanına girmişti. Bunun için bir kıyamet gününü göze almıştı. Her şey kasvetli görünüyordu, korkunçtan hoş olmayan bir değişiklik. Hayat mucizesi ne kadar da çabuk bayatlayabiliyordu.

"Eilidh!"

Eilidh adının söylendiğini duyunca irkilerek gözlerini kırptırdı ve geleni bekleyen kişinin Dzhuliya olduğunu fark etti. Dzhuliya'nın genellikle aşağıya dökülen ve omuzlarına dökülen koyu renk saçları şu anda yüksek bir at kuyruğuyla toplanmıştı, yüzü her zamanki gibi sağlıklı, güneşin öptüğü mükemmellikteydi, çenesinin etrafında ara sıra çıkan hormonal sivilceleri saymazsak - mükemmelliğin büyük ölçüde mantıksız olduğunu, ancak asla söz konusu olmadığını hatırlatıyordu. Dzhuliya büyük boy bir sweatshirt giymişti ve Eilidh'in gençken yirmi bin kez izlediği futbol filmindeki seksi kıza benziyordu. Kesinlikle tesadüf değildi.

Eilidh bir araba sipariş etmeyi planlamıştı ama görünüşe göre babası onu alması için Dzhuliya'yı göndermişti. Bu çok hoştu.

"Oh, merhaba," dedi Eilidh, aniden biraz nefessiz kaldığını hissederek, kesinlikle Dzhuliya'nın yakınlığının bir sonucu değildi - o, olsa olsa, sadece dostane bir iş arkadaşıydı. Yeni angarya biçimleri ortaya çıktı: iş konuşmalarından bilinçli olarak kaçınma (Wrenfare'deki herkes bu günlerde gergindi, tüm ofis aşırı frekans ve geveze dişlerden oluşan bir ekosistemdi), garip güç farklılıkları (Eilidh, yaş olarak benzer olmalarına rağmen Wrenfare'in kurumsal yapısında Dzhuliya'nın üzerinde yer alıyordu), küçük şarkısı ve dansı, daha önce dalga geçen iki insan arasındaki sessiz gerilim, Dzhuliya'nın eşyalarının kaçınılmaz olarak

Eilidh'in uzun ve işe yaramaz bacakları için bir yer bulabilmesi için yolcu koltuğunu arka koltuğa taşıdı. Muhtemelen yere saçılmış enerji içeceği kutuları, sadece Dzhuliya Aguilar'ın ne kadar çok çalıştığının ve yemek yemeye ya da dinlenmeye ne kadar seyrek vakit ayırdığının kanıtı gibi görünen protein bar paketleri, doğal olarak Eilidh bunları görmezden gelmeye çalışacaktı çünkü bunları kabul etmek, kapitalizmin Eilidh'in kişisel olarak sorumlu olduğu kabuslar arasında olduğunu kabul etmek gibi olacaktı. Belki sorumlu değil ama kesinlikle suçlu. Şüphesiz.

"Mesai saatleri dışında babamın ayak işlerini yapmak zorunda değilsin," dedi Eilidh, ideal olarak yardımsever bir üst yönetimden (burada hepimiz aileyiz!). "Kolayca bir araba alabilirdim."

"Evet, şey. Sadece biraz arkadaş isteyebileceğinizi düşündüm." Dzhuliya derin bir nefes aldı, bir haber vermeye hazırlanıyordu ama sonra fikrini değiştirdiği anlaşılıyordu. "Ee, uçuş nasıldı?" dedi aşırı sıcak bir tonda, sanki yaşlı, başhemşire bir akrabayı taklit eder gibi.

"Oh, ben artık öldüm," dedi Eilidh. "Bu aslında beklenmedik bir paranormal olay."

"Ha!" dedi Dzhuliya. "Ha! Ha!"

Tuhaf, diye düşündü Eilidh. Tam olarak arkadaş sayılmazlardı ama genelde bu kadar garip de olmazlardı. Arada sırada -kısa süreli- tekil istisnalar dışında, dostluk her iki taraf için de geçerliydi.

"Kız kardeşinden haber aldın mı?" Dzhuliya, sesinde süregelen bir tuhafılık hissiyle sordu. "Ya da erkek kardeşinden?"

"Ne, Noel'den beri mi demek istiyorsun?" dedi Eilidh. "Hayır. Meredith'in bugün Tyche konuşmalarından birini yaptığına eminim." Keşke bunu her iki kardeşinin de medya uyarılarına abone olduğu için değil de, kardeşçe bir check-in ile kişisel olarak bilgilendirilmiş gibi bu kadar rahat bilebilseydi. "Ve Arthur yine seçim kampanyasında." Kampanya gezisi, ha. Bir tahminde bulunacak olursak, Eilidh Arthur'un Leydi Philippa'yla birlikte olduğundan emindi; Eilidh'in Arthur'un ızgarasının arka planında defalarca gördüğü, yaşlanmaya tehlikeli derecede yakın görünen sosyetik kız. Arthur bilmese bile (ki Arthur'la ilgili iyi ya da kötü her şey bilmeyeceğini gösteriyordu) Philippa da bunu biliyor olmalıydı. Bugünlerde @LadyPVDM'nin içeriğinde susuzluğa yakın bir çaresizlik vardı ki bu sosyal medyada ağır bir suçtu. Kimse Try-Hard olmak istemiyordu. Bu, terörizmi desteklemekten daha kötüydü, MLM'leri pazarlamanın bir adım ötesindeydi. Ya Philippa'nın kasası

Kanlı elmaslar kurumuştı ya da onun rolünü oynayacak meçhul yeni bir saftirik tarafından kovalanan bir değişimin yaklaşan gölgesini hissedebiliyordu.

Eilidh anlamaya çalışmadığı nedenlerden ötürü Philippa'dan hiç hoşlanmıyordu. "Ah. Anlıyorum ." Culiya alışılmadık bir şekilde kıpır kıpırdı, ve

Sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi duruşunu ayarlıyordu. Her hareket eşofmanın üstünü değiştiriyor, pürüzsüz ve yaz güneşiyle öpülmüş omuzları bir anlığına ortaya çıkıyordu.

Eilidh bavulunun sapını daha sıkı kavrayarak başka tarafa baktı. Daha az dostane düşünce yollarını takip etmek yerine, neden kısa süreli park yerine ilerlemek gibi çok daha normal bir şey yapmadıklarını merak etti, ancak bunu söylemenin kazanılmamış bir hakimiyet biçimi iddia etmek, ağırlığını en kötü insan türü gibi etrafa atmak olacağını hissetti. Tamam bumerang, diye düşündü Eilidh kendini kırbaçlayarak.

"Bu arada neden bir araba göndermediniz?" diye tekrar sordu, belki de Culiya'nın ona araba kullanmayı *çok sevdiğini*, aslında havaalanına gelmek için *yalvardığını*, eve dönüş yolunda olduğunu söyleyeceğini umarak. (Öyle değildi. Eilidh'e göre Culiya San Francisco şehir merkezinde bir yerde yaşıyordu ve dünyada ulaşılması en zor ilk on yerden biriydi. Şehir trafiğini sevmemek Meredith'le hemfikir oldukları nadir alanlardan biriydi, çünkü ikisi de kısa bir süre Los Angeles'ta yaşadığında Meredith 405'i bir milyar dolardan daha az bir paraya geçmemişti. Eilidh o zamanlar 405'in yanlış tarafında, Culver City'nin sanat bölgesinde yaşıyordu; şehrin en iyi restoranlarından bazılarında ve en az dört teknoloji şirketinin eğlence merkezine sahip olmasına rağmen, bir kez bile uğramayan Meredith'e göre burası hala bir kabustu). "Eminim babam beni gerçekten almanı istememiştir-"

"Eilidh." Züleyha'nın sesi biraz sertleşti ve Eilidh artan kanıtları bir araya getirerek Züleyha'nın her zamanki gibi derli toplu olmadığı sonucuna vardı. Belli bir düzeyde hayal kırıklığı magitech'in karakteristik özelliği idi -en iyi zamanlarda bile, teknolojiye herkes ortak bir endişe dalgası boyuna sahipti, yardımseverlik dalgasının döndüğünü ve bir projenin finansmanının kesildiğini çok geç olana kadar asla bilemezdi- ama belki de Dzhuliya'nın Eilidh'in de yaşadığı Thayer'ın yakın çevresinde ikamet etmesi nedeniyle, Eilidh Dzhuliya'yı her zaman doğal bir sakinlikle, tipik olarak daha yaşlı bir kişiye, otuz veya daha fazla yaştaki birine uygun bir rasyonellik derecesiyle ilişkilendirmişti.

ötesinde. Bu, bir kişinin her zaman dostluk için tetikte olmadığını varsayan, yetkinlik pornosu sınırında bir nitelikti.

Her halükarda, Dzhuliya çok yorgun ve alışılmadık bir şekilde stresli görünüyordu, her ne kadar çalıştıkları şirket birkaç aydır işten çıkarma söylentileriyle çalkalandığında insanların sıklıkla yaptığı gibi olsa da. Ayrıca sütyeni de onu rahatsız ediyor gibi görünüyordu ki bu fark edilmesi gereken çok özel bir şeydi ve Eilidh'in artık gözlerini başka tarafa çevirmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Bazı haberlerim var," dedi Culiya. "Bazı kötü haberler."

Tam o sırada Eilidh'in telefonu Meredith'ten gelen bir aramayla çaldı, bu da başka bir kıyamet işareti gibiydi. Sanki şeytanın adını söyleyerek onu çağırmışlardı. Eilidh'in göğsündeki şey başını kaldırdı ve Eilidh onu aceleyle geri bastırdı. "Pardon, bir saniye," dedi Eilidh, cevaba basmadan önce. "Alo?"

"Bu orospu çocuğunun kalkıp ölecek kadar yüzsüz olduğuna inanabiliyor musun?" dedi Meredith, o kadar beklenmedik bir güçle konuşuyordu ki Eilidh her kelimeyi yakaladığından emin değildi. "Tanrım, o kadar sinirliyim ki zar zor görebiliyorum. Ciddi anlamda söylemiyorum Jamie, Tanrı aşkına," diye ekledi, görünüşte başka birine söylüyordu. "Daha önce hiç arabaya binmemiş gibi davranıyorsun. Son bir patlama yaşamamız gerekiyordu, biliyor musun?" Bu yine Eilidh'e yönelikti belki de. "Anne baban ölmeden önce onlarla yakınlaşman gerekiyordu."

"Ben... Jamie mi dedin?" diye sordu Eilidh, Meredith'in her zamankinden daha fazla kafasını karıştırdığını hissetmesine rağmen, Meredith her zaman bir dereceye kadar anlaşılmazdı. "Jamie mi? *Senin* Jamie mi?"

"Eilidh, Tanrı aşkına, hoparlördesin. En azından önümüzdeki beş dakika boyunca aptallığını korumaya çalış. Bana öyle bakmayı kes." Muhtemelen bu son cümle Eilidh'e yönelik değildi; Eilidh özür dileyerek Dzhuliya'ya park binasına doğru yürümeye başlamasını işaret etti. Dzhuliya rahatlamış bir ifadeyle başını salladı ve sanki yeni canlanmış gibi aceleyle yola koyuldu.

Eilidh, taytının çok hoş olduğunu düşündü. Bir tekstil ürünü gibi. Dzhuliya'nın onları nereden aldığını sorması gerekiyordu.

"Neden aradığımı bile bilmiyorum," diye devam etti Meredith. "Zaten orada olduğunu varsayıyorum."

"Ne, eve mi? Daha yeni indim," dedi Eilidh. Eylül ayının ılık havası açılan kapılardan soluk soluğa içeri girerken o ve Culiya

terminali, ardından da binlerce pisliğin korna sesleri. "Seni duyamıyorum," dedi Meredith sabırsızlıkla. "?" "Sana söyledim, havaalanında-"

"Hangi havaalanı?"

Eilidh, Dzhuliya asansöre binerken arkasından aceleyle koştu ve çantasını, Eilidh'e dansçı olarak geçmişinin tamamen hayal ürünü olması gerektiğini hissettiren bir tür zarafetle arkasından taşıdı. Gerçek olamazdı, yoksa bu ana taşınmaz mıydı? *Kuğu Gölü*'ndeki Odette'in bir bavulu çektiğini hayal edin. Hayal edin. "SFO. Yeni döndüm."

"Nereden?" Meredith şimdi hem şaşırmış hem de sinirlenmiş görünüyordu.

"Sessiz bir inzivaya çekildim."

"Bir ne?"

"Sessiz bir inziva." "Ne?"

Asansör onların katıyla birlikte çaldı. "Beni duymuyor musun?"

"Seni *anlamıyorum*," dedi Meredith acımasız, silahlanmış bir kızgınlıkla. "Sakın bana birinin telefonunu elinden alması ve seni sessiz olmaya zorlaması için para ödediğini söyleme."

"Şey, teknik olarak değil," dedi Eilidh zayıf bir sesle. Tanrı aşkına, bir zamanlar o da bir dahiydi. Sanatçı kelimesi adının yanında gelişigüzel söylenirdi ve hiç kimse bunun hak edilmiş bir unvan olup olmadığını sorgulamazdı. Birisi olması gerekiyordu!

"Elbette, Sevgili Babacığım parasını ödedi." Eilidh, Meredith'in gözlerinin başının arkasına kaydığını duyabiliyordu. "Sana böyle değerli zaman kayıplarını hediye etmek için yanında olmadığına göre şimdi kendinle ne yapacaksın? Bunu karşılayabileceksin," diye mırıldandı. "Sanırım vasiyetine koyduğu tek kişi sensin. Tanrım. Eğer CEO'luk için sırada sen varsan, yemin ederim Büyük Kanyon'a balıklama atlarım."

"Seni her zaman daha çok Bayan Havisham olarak görmüşümdür," dedi Meredith'in yanından gelen ve Jamie olması gereken erkeksi bir ses. "Bilirsin işte, yırtık pırtık eski bir pantolonla tavan arasında volta atar, kaybettiğin yönetici gücün için böbürlenir, bir yandan da genç versiyonuna spor olsun diye erkekleri yok etmeyi öğretirdin."

Meredith, "Muhtemelen bunu zaten yapıyorum, o yüzden iltifat kabul edildi," dedi. "Ayrıca, kapa çeneni."

"Bekle," dedi Eilidh, hâlâ Meredith'in onu neden aradığını anlamakta güçlük çekiyordu; birincisi, Meredith'in neden bahsettiğini; üçüncüsü, Meredith'in neden bir arabanın içinde, on yıldır kalbinin dayanılmaz çarpıntısı yüzünden adını bile yüksek sesle söylemeyi reddettiği eski erkek arkadaşıyla şakalaştığını. "Neden CEO olayım ki? Neyin CEO'su?"

"Jenny seni aramadı mı?" diye sordu Meredith, sesi kızgınlıktan çok daha karanlık bir şeye dönüşmüştü, bu genellikle gerçek bir duygunun söz konusu olduğunun işaretiydi. Meredith bir şeyler hissetmekten hoşlanmazdı. (Ergenlik dönemleri boyunca romantik filmler izlerken Eilidh birden fazla kez Meredith'in üzüntü ve/veya şefkat kavramlarını anlamadığı için gözlerini kırptığını görmüştü).

"Jenny... Dzhuliya'yı mı kastediyorsun?" Doğru, Meredith babalarının çalışanlarının isimlerini hatırlayamıyordu -büyük olasılıkla da hatırlamayacaktı- çünkü Meredith babalarının bazen genç, müstehcen derecede güzel kadınların da işe ihtiyacı olduğunu kabul etmek yerine tüm çalışanlarıyla yattığına inanmayı seçmişti. "O burada. Şimdi onunla birlikte arabaya biniyorum."

Teknik olarak, Eilidh şu anda bavulunu biraz çaba sarf ederek Culiya'nın bagajına taşıyordu. Dzhuliya'nın Eilidh'i havaalanından almayı seçerek, birinin taşınmasına yardım etmeye ya da sonsuz aşkını ilan etmeye benzer bir hareketle, zaten yaptığından daha fazlasını yapması gerekmiyordu, ancak Eilidh'in beli kötüydü ve bavulunu fazla doldurma eğilimi vardı. En azından *teklif* etmemek biraz kabalık gibi göründü ama Culiya çoktan aslında çok şirin olan SUV'unun sürücü koltuğuna yerleşmişti bile.

Eilidh, Dzhuliya ile en son bir arabaya bindiğinde, bunun küçük, eskimiş bir coupe olduğunu kesin olarak ve küçük, göz ardı edilemez bir uyarılma derecesiyle biliyordu. Arka koltukta erotik bir şekilde güreşmeye zorlanmışlardı, ta ki Eilidh'in sırtını incitip buluşmalarını yarıda kesene kadar ve şimdi başladığı yere geri dönmüştü.

"Mer, sen neden ?"

"Oh, Tanrım," dedi Meredith. "Hayır, hayır. Bunu benden duyamazsın."

"Ne?" Bavulunu nihayet bagaja yerleştiren Eilidh, arabasına doğru ilerledi.

Dzhuliya'nın şaşırtıcı derecede temiz aracının yolcu tarafı. Yeni miydi? Bunu sormak uygun muydu? İlişkilerinin hiç uygun bir versiyonu olmuş muydu? *İlişkileri* olduğundan değil-

"Arthur'u ara," diye önerdi Meredith. "Ya da Arthur'un şu anda iletişim kurmadığını varsayıyorum. Bir seks partisine katıldığımdan değil ama tahminlerim var."

"Ne?" dedi Eilidh, yüzüncü kezmiş gibi görünen bir sesle. Meredith, sanki bu Meredith'in sadece son derece sınırlı durumlarda, örneğin Fern Teyze'ye Noel'de ne alacağına karar vermek ya da korkunç bir kaza haberi vermek gibi durumlarda yaptığı bir şey değil de her zaman yaptıkları bir şeymiş gibi konuşuyordu. "Meredith, bana sadece neden aradığını söyle. Biri mi öldü?" diye sordu Eilidh, Dzhuliya'nın arabasının yolcu koltuğunun kapısını açarak.

"Oh, Tanrı aşkına, Jenny ile işimizin bittiğini varsayıyorum-" "Dzhuliya." Eilidh göz Dzhuliya'ya baktı.

Gözü.

"-Ama eğer değilsek, bunun için kovulacak. Jamie, sen söyle ona."

Teneke gibi, erkeksi ses geri gelmişti. "Ne? Meredith-"

"ama, bu konuda benden daha iyi olacaksın, ona bir iyilik yapmış olacaksın-"

"Bu *senden* gelmeli Meredith, benden değil-"

"Jamie." Eilidh kızgınlık ve korku karışımı bir duygu hissetti. Her zaman Meredith'in ona söylediği her şeyi ayrıntılı olarak, kelimesi kelimesine hatırlama eğiliminde olmuştu. Meredith'in seçmesi gereken her küçük noktayı. Meredith'in peri tozu gibi serpiştirdiği, bazen anlamsız, bazen de anlamsız olan, ama hangisinin ne olduğunu o anda anlamamanın imkânsız olduğu, bu yüzden de Eilidh'in Meredith'in hangi şeyleri kastettiğinden ve en azından yüzde kırk oranında bir makine olan Meredith'in hangi şeylerin sadece gerçekler ya da espriler, hatta nükteler olduğunu düşündüğünden emin olana kadar konuşmayı kafasında saatlerce, saatlerce tekrar tekrar canlandırırdı. *Bu orospu çocuğunun kalkıp ölecek kadar küstah olduğuna inanabiliyor musun? Jenny ile işimizin bittiğini varsayıyorum - CEO'luk için sırada sen varsan - O orada olmadığına göre kendin ne yapacaksın -*

"Jamie, çok zor bir gün geçirdim ve kız kardeşimin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Lütfen söyle bana," diye küçük bir sesle konuştuğunu hissetti Eilidh. "Lütfen söyle bana."

"Ah, Eilidh." Meredith'e kur yaptığı boyunca sadece birkaç kez konuşmuşlardı; aslında hiç tanışmamışlardı. Bunu onun üzerine yıkmak haksızlık gibi görünüyordu ama hayat böyleydi. "Çok özür dilerim," diye içini çekti Jamie, sanki konuşana doğru eğilmiş gibi daha da yaklaşmıştı. "Baban arıyor."

"Sana söyledim, değil mi? Cesaret," dedi Meredith sinirli bir şekilde ama Eilidh onu duyamıyordu.

Hiçbir şey duyamıyordu. Her şey alçak bir vızıltıyla, kalbinin kulaklarında attığı belli belirsiz sesle, bir çekirge kanadının acı dolu çırpınışıyla boğuluyor gibiydi. Etrafındaki her şeyin aniden beyazlaştığını hissetti ve göğsündeki şey kaburgalarının etrafında yavaşça, nazikçe kıvrılıyordu, sanki şimdi rahatça etrafını sarıyor, onu bir kucak gibi tutuyordu.

Şimdi olmaz, diye düşündü Eilidh sabırsızca, şimdi felaket olmaz, lütfen, ama iyi hissettiriyordu ve Culiya'nın neden burada olduğunu ve dostane olsun ya da olmasın Culiya'nın onu teselli etmek zorunda kalan kişi olmak istemediğini fark etti, Meredith de istemezdi ve Eilidh Arthur'u beklemek istemediği sürece kimse ona sarılmayacaktı.

Bu yüzden Eilidh sertçe yutkundu ve onunla, hüznle, göğsünün içinde teselli edici bir şekilde titreşen canavarla baş başa kaldı, kendi acısı ve öfkesi onunkiyile nazikçe sarmaş dolaş oldu.

"Ama cidden, eğer Wrenfare'in bir sonraki CEO'su sen olursan, aklımı kaçıracağım," dedi kız kardeşi.

Eilidh, Beş Yıl Önce

Işık tam Eilidh'in başının üzerinde titredi. Küçük ama kaçınılmaz bir aksaklık.

"Üzgünüm," dedi hemşire, adı Angelica'ydı, Eilidh'in mantıksız bir şekilde küçümseyeceği sıradan, nadir olmayan bir isimdi. "Geçen hafta bunun için bir iş talebinde bulunmuştum ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz."

Eilidh hiçbir şey söylemedi. Sessizliğinin kaba ve muhtemelen yıpratıcı olduğunun uzaktan da olsa farkındaydı ama kendine sadece yirmi dört saatliğine neyin kaba olup olmadığıyla ilgilenmeme izni vermişti.

Eilidh'in böyle bir kötülük dilememesi gereken, son derece iyi bir insan olan Angelica onun sessizliğine aldırıyor gibiydi. "Bugün hava harika," dedi ve sohbe devam etmenin daha iyi mi yoksa daha kötü bir taktik mi olduğundan emin olamayarak tereddüt eder gibi göründü. "Eğer kendini iyi hissediyorsan seni biraz dışarı çıkarabilirim."

İyi haber ise Eilidh'in yürüyebilecek olmasıydı. Çok yakında hareket kabiliyetini yeniden kazanacaktı - ya da en azından insan varoluşunun seyrine kıyasla yeterince yakında. İyi haber ise taksi şoförünün iyi olmasıydı. İyi haber, diğer şoförün de iyi olmasıydı. İyi haber, yedeği iyi hazırlanmıştı, neredeyse çok övülen Eilidh Wren kadar bilet satmıştı ve sezon neredeyse bitmişti. İyi haber, yedeğinin Eilidh'ten *çok şey* öğrenmiş olmasıydı - onunla dans etmek gerçekten bir onurdu. (Öyleydi.) İyi haber, Eilidh'in yaşamış *olmasıydı*. İyi haber ise bugün havanın harika olmasıydı ve eğer Eilidh kendini iyi hissederse belki de dışarı çıkarılabilirdi.

Meredith de bale yapmıştı, ta ki dersleri bu kadar çok ders dışı aktiviteye ayak uyduramayacağı kadar ağırlaşana kadar. Bale, tenis, piyano.

Kutsal serseriler için yaz kampında gönüllü çalışma (Arthur şakayla karışık böyle diyordu, Meredith'in kendisinden çok ... lanet olsun, Eilidh birdenbire "serseri" olmayan bir terim düşünemedi), artı tam bir onur ve AP dersleri yükü. Bu yüzden Meredith baleyi bıraktı, mükemmel duruşunu ve sadece onun yanında olmanın bile verdiği o kusursuz disiplin kokusunu, sadece bir zamanlar yaptığı, biçimlendirici ama geçici bir şeye borçluydu. Meredith için bale bir estetikti, altı yaşından on altı yaşına kadar saçlarını her zaman düzgünce topuz yapmasının bir nedeniydi.

Eilidh için durum farklıydı.

Onu içine çekti. Aşkın ona hissettirmesi gerektiği gibi, diğer insanların seks hakkında konuştuğu gibi hissettiriyordu. Sanki arzu ve dans birbirinden ayrılamazmış gibi, sanki tutkuyu parmak uçlarından başka bir şekilde hissedemezmiş gibi, parmaklarının uçları Tanrı'nın yanağını sıyırıp geçecekmiş gibi uzanmışken, fark edilir derecede azgınlaşmadan bale hakkında konuşamazdı. Sadece diğer dansçılarla yatar, normal insanlara nasıl yemek yediğini, erken yatıp erken kalktığını, mükemmele yakın bir performans sırasında yaptığı tek bir hatanın onu saatlerce felç ettiğini ve nihayetinde bara geri dönmesine neden olduğunu nasıl açıklayacağını asla anlayamazdı. Birine -erkeğe, kadına, herhangi birine- bir dilim pizza yemek yerine mükemmelliğe ulaşmayı tercih edeceğinizi nasıl söylediniz? Hem de New York'ta! Tek bir kişi bile onu anlayamıyordu, hatta hepsi de -açıkçası- sanatsal açıdan daha aşağı seviyede olan sevgilileri bile. Onunla aynı düzeyde bağlılık gösterdiğini iddia edenler bile bir dereceye kadar dinlenmeyle, seksle ilgileniyordu ki Eilidh bunu yapmıyordu. Sekse katılırdı. Onunla uğraştı. Ama yatakta bile dans ediyordu. Tek yapmak istediği buydu.

Eilidh'in dosyasına bakan Angelica, "Doktor ameliyat sonrası her şeyin çok iyi gittiğini söylüyor," diye ekledi. "Yakında eve gidebilecek duruma geleceksin."

Evim! Eilidh evinin nerede olduğunu bile bilmiyordu. Evinde uyumak dışında neredeyse hiçbir şey yapmıyordu. Ev New York Balesi'ydi, sahneydi, kalabalıktan gelen bir yerdi, halkın hayranlığının can damarıydı. Her zaman endişeli bir insan olmuştu, çocukken kekeme biriydi. Diğer insanların anlayabileceği tek bir dil konuşuyordu. Sesini elinden almak nasıl bir mantıktı?

Gerçi teknik olarak konuşabiliyordu. "Bir dakika burada oturabilir miyim?" diye sordu Eilidh, sesi amaçladığından daha sertti ama yine de o anda nezaketle ilgilenmiyordu. Kardeşleri şu anda bile onun nezaketle çok fazla ilgilendiğini iddia edebilirdi, ama bu onlardan beklenecek bir şeydi, çünkü ona neredeyse hiç şefkat göstermiyorlardı. Birbirlerine ve kendilerine çok bağlıydılar ve Eilidh her zaman denklemin dışsal bir parçası, diğer ikisini ne anlayabilen ne de onlara ayak uydurabilen üçüncü bir taraftı.

Kabul etmek gerekir ki, Meredith ve Arthur *aynı* değillerdi, hatta neredeyse acımasızlık derecesine varan mizah anlayışları dışında benzer bile değillerdi. Ya da en azından Eilidh'e öyle görünüyorlardı, Eilidh'in onların arasında geçen tek bir kelimeyi bile anlamadığı söylenemezdi, sanki tamamen başka bir dil konuşuyorlardı, kullandıkları her kelimenin farklı bir anlama geldiği bir dil ama Eilidh'e söylememeye çoktan karar vermişlerdi ve bu yüzden Eilidh genellikle orada kelimesiz ve şaşkın bir şekilde oturuyor, sırf komada olduğunu düşünmesinler diye başını sallıyordu.

"Ah, tabii." Angelica, Eilidh'e o andan itibaren ya da teknik olarak birkaç saat öncesinden itibaren hayatı boyunca pek çok kez göreceği bir acıma bakışı attı; o anda ölmüş ve kendini kötü hissetmenin getirdiği tüm saçmalıklardan kurtulmuş olabilirdi, ardından başkaları *da* kendini kötü hissettiğinde daha da kötü hissedecekti ama bu çok bariz bir şekilde belli oluyordu. *Senin durumunda olmadığım için memnunum* anlamına gelen bir bakıştı bu ve Eilidh'in alışık olduğu bir bakış değildi.

Belki diğer kadınlar kıskanılmanın tehdit edici halinden hoşlanmıyordu ama Eilidh hoşlanmıyordu. Bir zamanlar biri onu uyarmıştı - beş altı dönem önce baş balerin olan, şimdi bale için çalışan ve her zaman yıpranmış ayakkabılar giyen, her zamanki Fransız manikürü hafifçe yontulmuş yaşlı bir dansçı - Eilidh' her zaman omzunun üzerinden bakacağını, her zaman yerini almaya gelecek bir sonraki güzel küçük saf kızı arayacağını söylemişti.

Belki de omzunun üzerinden bakmak zorundaydın, diye düşündü Eilidh, kendi omzuyla hiç uğraşmamıştı, çünkü başka kimse yanına yaklaşamazdı. Hiç yaklaşamadılar.

Angelica gitti ve Eilidh gözlerini kapatarak ürkütücü şeyler düşündü. Hayatının geri kalanını düşündü. Bir eş, bir koca ya da çocuklar, Tanrım, ne . Perde satın alma ya da gümüş eşya seçme fikri

ölmek istiyordu. Bir dansçının kariyeri zaten kısacık olduğu için, kendisinin de her zaman kısa bir hayatı olacağını düşünmüştü. Gelecek hakkında endişelenmesine hiç gerek olmayacağını düşünmüştü, çünkü onun için hayat sadece kolorduda makul bir şekilde kalabildiği sürece vardı. Nerede bitecekti, gerçekten şanslıysa kırk yaşında mı? Şanslı değilse otuz mu? Yirmi bir yaşındayken otuz yaşında olmayı hayal bile edemezdi. Bunun sıkıcı bir yanı vardı, kaldırımda çöp olduğu ortaya çıkan bir parıltıyı toplamak gibi.

Düşüncelerinde her şey karardı. Hastalık daha da garipleşti, daha da çarpıklaştı. Bir keresinde Venedik sahilindeki yaşlı kadınlardan biri ona gizli bir lanet taşıdığını söylemişti. *Herkesin bir kaçınılmazlığı vardır*, diye düşündü Eilidh. *Benimkinin dizlerim, belki de ayak bileklerim olacağını düşünmüştüm*. Ayaklarının üstü de dahil olmak üzere bir insanın makul olarak yapabileceği her yerde tendinit olmuştu. *Benim sonum içimde bir yerde yazılı ve o patlayana kadar dans edeceğim*.

O zaman başardığını düşündü.

Tam o sırada, bir daha hiçbir şeyin onun için bir anlam ifade etmeyeceğini düşündüğü anda, telefonunun ekranı bir aramayla aydınlandı. Uyuşuk bir şekilde kulağına götürdü.

"Tatlım," dedi babası nazikçe, sesinde o kadar şefkat vardı ki cevap veremedi, onun yerine ağlamaya başladı, sonunda o kadar uzun süre hıçkırı hıçkırı ağladı ki gözyaşlarının hiç bitmeyeceğini düşündü. Ciğerleri boşalacak ve o hala bunun, sefaletin, acının, kalp kırıklığının içinde olacaktı. Kalbinin gerçek, fiziksel yırtılması.

Göğüs kafesinin içinde bir tıkrıtı gibi bir şey hissetti, bir hayaletin sessiz tıkrıtısı. İçinden yer isteyen bir şey, görünmeyen bir deliği umutla doldurmak gibi. Ona yer açmadı. Boş yer yok, sürtük. Onu dışarı itti, sertçe, çünkü bunun artık yapacağı bir şey olduğunu anlamıştı. İtti, itti ve itti ki kederiyle baş başa kalabilsin, Orpheus gibi yasını tutabilsin. Onu cehennemden çıkarana kadar takip edecekti.

Hastanenin fiskiyeleri çalıştığında ilk başta fark etmemişti, sıvı, beklenmedik bir şekilde hızlı bir yağmur yağıdırıyordu. Işık hâlâ tepesinde titriyordu ve elleri çoktan ıslanmış, yanakları kayganlaşmış, saçlarının bir kısmı ve yatak çarşafı sırlıklam olmuştu. Önce parmak eklemlerine, sonra da parmaklarına pas lekesi bulaşmıştı. Sonra hastane önlüğünün doygunluğunu fark etmeye başladı.

ve odasının dışındaki hastabakıcıların panikle attıkları ılıkların tadını dilinde hissetti. Gözyaşı değil.

Başparmağını dudaklarına sürdü ve sonra aşıağı baktı, parmakları tuzluydu. Bir şekilde bunu göğsünün içindeki şeyin yaptığını anlamıştı. *Kendisi* bunun için bir araç olmuştu, tıpkı yok edici bir seli çağırın kırmızı düğme olmak gibi.

"Eilidh," diyordu babası telefonda. "Eilidh, iyi misin?"

Gözyaşı değil. Gecikmeli olarak fark etti, tuzlu yağmur ağızında bakıra dönüştü.

Kan.

9

Arthur gözlerini kasvetli bir baş ağrısıyla açtı. Kulaklarında bir uğultu, boğazında yoğun bir kuruluk vardı. Kendini ölümün ta kendisi gibi hissediyordu ya da ölümün öyle hissettirdiğini hayal ediyordu. Umduğu kadar merhametli değildi. Diriliş aynı zamanda koltuk arkadaşı tarafından tokatlanarak uyandırılma hissine de çok benziyordu ve birkaç saniye sonra bunun gerçekten gerçekleşen bir olay olduğunu fark etti.

"Güzel, kalkmışsın," dedi Yves cıvı cıvı, şu anda orta koltukta oturan biri için fazlasıyla yenilenmiş görünüyordu. "Daha önce uçağın bu bölümünde hiç uçmamıştım. Kırım çok rahatsız. Bence çok sevimli, çok toplumsal, sanki hepimiz burada bir köydeymişiz gibi." Bu duygular arasında ton farkı yoktu.

"Merhaba," diye seslendi Yves, koridorun karşısındaki insanlardan birine el sallayarak. Amerikalıdan ziyade İngiliz olduğu anlaşılan orta yaşlı bir kadın olan yolcu, Yves'in kim olabileceğinden emin değilmiş gibi biraz şaşkın görünüyordu. Sonra, belki de ünlü bir yarış arabası sürücüsünün kırmızı gözde ekonomi sınıfında uçmayacağını düşünerek, diğer yolcu belirgin bir kızgınlıkla onu omuz silkti. (Doğru, Yves otobüs yolcuları arasındaki göz teması kurmama, hareket etmeme, nefes almama, birbirini onaylamama, havadan sudan konuşmama ya da kolçakları işgal etmeme kuralını bilmiyor gibiydi. Ülkenin yasaları ve gelenekleri böyleydi, soğuk bir omuzla ve ara sıra düpedüz bir bakışla cezalandırılabilirdi - Arthur'un politik olarak güdülenmiş bir yakınlık susuzluğundan anladığı bir şeydi bu).

Arthur başını halsiz bir şekilde uçağın yan tarafına itildiği yerden kaldırdı ve gözlerini kısarak Yves'e baktı, onun iki ya da üç resminin gözlerinin önünde süzüldüğünü gördü. "Benimle mi geldin?" diye sormadan önce doğru olanı seçebileceğini hissetmek için bekledi.

Uçağa bindiğini ya da karısı Gillian'la yaptığı konuşma dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Arthur, Yves'in ona bir şey vermiş olması gerektiğini düşündü, ya da belki Philippa vermişti. İkisi birlikte yürüyen bir ecza dolabıydı ve sakinleştiriciler Philippa'nın en sevdiği, en değerli aletleri arasındaydı. O da gelmiş miydi?

Arthur koridordaki koltuğa baktı, yaşlı bir adam başını Yves'in omzuna koymuş horluyordu (ve bu nedenle Philippa değildi).

"Arthur, baban öldü," dedi Yves ciddiyetle. "Ailenin desteğine ihtiyacın olduğu bir dönemdesin. Mouse da seninle gelecek," dedi Arthur'un sırayı tarayıp onu aradığını fark etmiş gibi görünerek. "Bize katılmadan önce bazı işlerini hallediyor. Aceleye getirilmekten ne kadar nefret ettiğini bilirsin." Yves tepsi masasıyla oynamaya başladı, onu aşağı indirip tekrar yukarı kaldırdı. "Korkunç görünüyorsun," diye ekledi Yves Arthur'a biraz da sevgiyle. "Küçük bir şey ister misin?"

"Tanrım, evet." Arthur, Yves'in ticari bir uçuşta ne tür şeyler getirebileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama çikolata olduğu anlaşılan bir parçayı avucuna alıp ağzına atmadan önce körü körüne kabul etti. Sonuç neredeyse anlıktı; varoluşsal bir yükün kalkması gibi Pavlovvari bir sözde dinginlik. "Philippa uçmalı mı?" Arthur sonradan aklına gelmiş gibi sordu.

"Oh, Arthur, bir kadın ancak son aylarında uçamaz." Yves omuz silkti, sonra kendisi de çikolatadan bir ısırık almaya başladı.

"Elbette," dedi Arthur, ne olursa olsun endişelenmekten kendini alamıyordu. Babasının erkekliğini aşağılayan sesini neredeyse kafasının içinde duyabiliyordu. Tam olarak hangi kısmına? Belli değildi ama Arthur bir yerlerde erkekliğinin tehlikede olduğundan emindi. "Peki ya, ne bileyim, sabah bulantıları? Ya da sadece genel bir rahatsızlık-"

"Endişelenme," diye onu rahatlattı Yves, biraz dikkati dağılmış bir şekilde. "O ne yaptığını biliyor. Hem zaten ikimiz de sadece senin yanında olmak istiyoruz, hepsi bu," diye ekledi, bu kez somut bir sevgi gösterisiyle.

"Doğru." Ve Arthur bir bakıma rahatlamış hissetti. Yves onu çok kolay bir şekilde yalnız gönderebilirdi ama yapmamıştı. Arthur keşke Philippa da ona katılsaydı diye düşündü ama en azından karısı olmayan bir kadınla evinin yakınlarında görülmenin, tüm gizemi Yves'in yanında uçaktan inmekten çok daha sorunlu olduğunu kabul edebilirdi.

yirmi dört saatlik bir süre içinde spontane olarak yapabildiği pek çok şeyle karakterize ediliyordu. Philippa ve Yves'in birlikteliğine özgü sanatsal nitelik, Arthur ve siyasi itibarının pamuk ipliğine bağlı olduğu sayısız durum için geçerli değildi ve onların kendi adına kamuoyundaki imajını korumak için gösterdikleri özeni her zaman takdir etmişti.

Gerçi Arthur giderek daha az şey yapmak için pervasızca bir dürtü hissediyordu. "Yves, biliyor musun, Philippa bu konuda daha fazla düşündü mü-"

"Bayanlar ve baylar, pilot birazdan ineceğimizi bildirdi," dedi uçuş görevlisinin sakın, tonal olarak yönlendirici sesi tepeden bir yerden geldi. "Lütfen koltuk arkası tepsilerinizi dik ve kilitli konuma getirin-"

"Arthur, bu senin için çok zor bir zaman," dedi Yves ciddiyetle ve koridor koltuğundaki yolcunun uykusunu bölmeden Arthur'a doğru dönebildiği kadar döndü, o da sadece homurdanarak Yves'in omzunun girintisine daha da sokuldu. "Hatırlıyorum da, babam öldüğünde ben bir enkazdım, tam bir enkaz. Ve biliyorsun, babam mükemmel bir adam değildi," dedi Yves başını sallayarak. "Çoğu zaman bize, özellikle de bana çok sert davranırdı, çünkü ben tek çocuktum ve beni ciddi bir insan olarak görmezdi. Ama sonuçta o benim babamdı ve bu kendinizden bir parça kaybetmek gibi bir şey, öyle değil mi? İyi ya da kötü, sizin için böylesine biçimlendirici bir şeyi kaybetmek."

Henüz bilinmeyen bir şekerleme sarhoşluğu almışken bu kadar derin bir şey söylemek tam Yves'e göreydi. Yves'in, Arthur'un Yves'in gerçekte ne kadar zeki olduğu ve Yves'in bir tür bataklıkta yaşayan ölümsüz olup olmadığı konusunda sürekli olarak kafasının karıştığı noktaya kadar, çok eski zamanlardaki gibi bilge olduğu birçok an vardı. Örneğin, şu anda Yves, Arthur uzanıp yerine kilitleyene kadar, açıkça yapmaması söylenmesine rağmen koltuk arkılığı tepsisiyle oynamaya devam ediyordu.

"Babam asla şiddete başvurmazdı," dedi Arthur, babasının kaybıyla ilgili olarak henüz düşünmeye fırsat bulamadığı her şeyi şimdi düşünüyordu. "Bize hiç el kaldırmadı." Bu Thayer'ın yapabileceğinden daha fazla samimiyet olurdu. Meredith ve Arthur New England'da yatılı okula gitmişlerdi, Los Angeles'ta gösterişli özel okullar olmasına rağmen görünüşte eğitimleri için, Eilidh ise

New York'ta bale akademisi. "Ama sanırım benim daha ciddi bir insan olmamı da istiyordu."

Thayer, ilk NCAA şampiyonasının ikinci devresinde atıcı tümseğinden ilk kez çekildikten sonra Arthur'a "Sen zayıfsın" demişti. "Benim günden güne, andan ana maruz kaldığım baskıyla asla yaşayamazsın. İçinde bir şeyler, bir kıvılcım olduğunu düşünmüştüm ama sanırım yeterli değil. Çocukken annen seni şımarttı ve şimdi en ufak bir baskı bile senin için çok fazla. İşler zorlaştığında, insanlar senden istikrar beklediğinde, dağılıyorsun."

Arthur o anda boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti, unutmak istediği ama unutamadığı kelimeler, tıpkı gençliğinin pop şarkıları ya da Lou'nun yumuşatıcısının kokusu gibi. Gillian'la birlikte satın aldıkları tamamen doğal ürün, ölü bitkilerin moda spreyi gibi neredeyse bunaltıcı bir olgunlukta idi. Arthur, Yves'in her zaman yanında taşıdığı aromalı su şişesine uzandı. Çilekli limonlu suyuyla ünlüydü. Bir an için neredeyse mide bulandırıcı derecede tatlıydı. Ama anlar gibi o an da geçti ve Arthur'un babasını düşünmek, kendini ve Arthur'un olmayı planladığı babayı düşünmeye dönüştü.

Elbette çocuğun ondan olup olmadığına dair kesin bir kanıt yoktu, farklı cinsel birliktelik biçimleri göz önüne alındığında, Arthur'a göre bunun pek de önemi yoktu. Yarışı kimin mikroskopik sperminin kazandığı ne fark ederdi ki? Önemli olan Philippa'yı sevmesiydi, Yves'i sevmesiydi ve Gillian'la evliliğinin her şeyden çok bir ortaklık olduğunu kanıtladıkça daha da gerileyen bir aile olasılığını sevmesiydi.

Bu Arthur'un Gillian'ı önemsemediği anlamına gelmiyordu, Gillian hâlâ kız kardeşi dışında tanıdığı en zeki insandı. Ama Philippa ve Yves'e duyduğu aşk, dünyaya bir bebek getirdiğinizde hissetmeniz *gereken* türden bir aştı ve Arthur, Philippa'nın bu konudaki suskunluğunun kariyeriyle ilgili olduğundan şüphelense de -belki de ona bir aile olarak yaşama, gerekirse tüm iyi şairlerin yaptığı gibi aşk için her şeyden vazgeçme niyetinden söz ettiğinde ciddi olduğunu düşünmemişti- ne pahasına olursa olsun ona olan bağlılığını kanıtlamaya niyetliydi. Bütün bunlar Gillian'ın imajını biraz zedeleyebilirdi ama Arthur onsuz daha mutlu emindi. Sonuçta, onun hayatını neye ? Gillian

Pratikte menajeri, reklamcısı ve siyasi danışmanı bir araya gelmişti ve bunların hiçbirisi onun arzusu değildi. Daha mutlu olacaktı, kendine daha fazla odaklanabilecekti, özgürlüğü yıllarca verdiği sadık, gözü yaşlı hizmetin kaçınılmaz bir ödülüydü. Endişelenmesi gereken bir tezi vardı ve geri kalanı için Arthur onunla ilgilenilmesini sağlayacaktı.

Düşünsenize, en azından Arthur'a yüklü bir miras kalacaktı ve bu da herkesin gözü önünde, çok çirkin bir boşanma durumunda işine yarayacaktı. Tabii Thayer'ın ondan mirastan mahrum bırakacak kadar nefret etmediğini varsayarsak. Arthur'un babasını anladığı kadarıyla, her iki şekilde de olabilirdi.

Uçak alçalmaya başladı, koridor koltuğundaki adam tam da Yves'in heyecanla Arthur'un kucağına yaslanıp küçük bir çocuğun coşkusuyla pencereden dışarı baktığı sırada homurdanarak uyandı. Evet, diye düşündü Arthur, üçü birlikte mükemmel olurlardı. Alışılmadık olurdu -tabii ki öyle olurdu ama bir şekilde *takdire şayan* da olmaz mıydı? Arthur'un Yves ve Philippa'yla yaşadığı şey, sosyal yapıların ötesindeki aşkın, zorunlulukların ötesindeki aşkın tam tanımıydı. Geleneklerin aptallığının ötesinde bir aşk. Onun hala zengin bir merkezci olduğuna inanan herkes için (yani *Chronicle* ve Tyche'nin başlattığı o iğrenç yeni video platformu), bu en azından kavramın kanıtı olmaz mıydı? Arthur Wren'in gerçekten inandığı dünya, yüz­süzler tarafından değil, kendi samimi kalbinin inançları tarafından yönetilmiyor *muydu*?

"Şahsen ben bir çocuğa uçak kullanmayı öğretmeyi çok isterdim," dedi Yves, görünüşte Arthur'a. Ancak Yves hâlâ açgözlülükle pencereden dışarı bakıyordu.

"Pilot musun?" diye sordu Arthur. Bu çok mümkündü. Yves'in çok çeşitli yetenekleri vardı ve zaten daire çizerek gittiği sürece çok iyi bir sürücüydü.

"Hayır, henüz değil, ama kesinlikle beş ya da daha fazla yıl içinde bir bebeğin böyle şeyleri öğrenme zamanı geldiğinde. Bir erkek çocuğum olmasını umuyorum," diye ekledi Yves teğet geçerek ve çocuk gelişimi konusundaki tahminlerini göz ardı eder gibi göründü. "Bir kız çocuğunun korkutucu bir yanı var, özellikle de Mouse gibi bir şey olacaksa."

Arthur kıkırdayarak onayladı, ama bu hemen sadakatsizlik gibi geldi. Çünkü Philippa'nın daha küçük bir versiyonu onun için eşit derecede korkutucu olsa da, bu dehşeti birisinin bilinmeyene kör bir atlayışta hissedebileceği gibi hissediyordu; bir

eğlence için paraşütle atlıyordu, tehlike hissiyle değil. Philippa inatçıydı, kaprisliydi, an be an fikir değiştirirdi ve şok değeri yaratmaya, insanları etkilemek ya da istediğini yaptırmak için dengelerini bozmaya çok niyetli görünüyordu.

Ama Arthur'un söylemek istediği, Philippa gibi cesur ve uyumsuz bir kıza sahip olmanın ne kadar güzel olacağıydı. Bu, dünyada gerçek bir umut yaratma şansıydı, onu açgözlülükle yutan siyaset yoluyla yapamayacağı bir şeydi. Çok *tehlikeli* bir kadın yaratabileceğini bilmek harika olmaz mıydı, paranın çözemeyeceği bir soruna dönüşecek kadar inatçı ve vizyoner biri? Küçük bir feminist, küçük bir isyan.

Riot, Arthur sevgiyle fark etti, bu ses ona bir aydınlanma gibi geliyordu, Yves'in şifalı çikolatasının rahatlaması ya da tanrısal bir ışığın parlaması gibi. Riot Wren, hatta Riot Reza- kızına sahip olmakla pek ilgilenmiyordu, sadece onu yetiştirmekle ilgileniyordu ve her iki şekilde de aliteratif ve sembolik olacaktı. Arthur'un aksine, Riot'a eski bir isim verilmeyecek, geleceği neoliberal bir duyarlılıkla onun için seçilmeyecekti. Arthur kendini bundan beş yıl sonra, on ya da yirmi yaşında, kolunu Yves'e dolamış, elini Philippa'nın elinin içinde görüyordu. "Neden ona Riot demeyelim ki? O böyle biri," dediğini duydu Arthur gururla. Ne hoş olurdu, değil mi?

Arthur, Yves'le olan anlaşmazlığını dile getirmek yerine, ortak gelecekleri hakkında açıkça konuşmak için eline geçen nadir fırsatı değerlendirdi. Yves' inanmaya bile istekliydi; kızı Riot'un beş yaşında ticari bir jette pilotluk yapacağına kesinlikle inanıyordu.

"Sanırım bir kızım olsun isterdim," diye itiraf etti Arthur. "Erkek çocuk yetiştirmek zor. Bir erkek yetiştirmek de zor," diye düzeltti kendini, sonra babasıyla ilgili anılar tarafından bir kez daha yutuldu. Özellikle de, Arthur'un henüz ulaşamadığı bir büyüme çizelgesindeki çentikler gibi, bir erkeğin nasıl olması gerektiğinin söylendiği anılar tarafından.

Şimdi tüm bunlardan vazgeçebileceğini, babasının yüzüne gülebileceğini, parayı alıp kaçabileceğini düşündü. Bankayı soyabilir ve her anı yaşayabilirdi. Şimdi onu kim yargılayabilirdi ki? Meredith dışında, o da ne olursa olsun yargılayacaktı.

"Sanırım. Çok acıktım," diye açıkladı Yves, görünüşe göre kızları konusuna olan ilgisini kaybetmişti, ancak Arthur bunu kendisinin yapabileceğini hayal bile edemiyordu. Bir nostalji hissetti, ona sadece bir anlığına, bir nefeslik sahip olmasına rağmen onu özliyordu.

hayali zaman. Arthur'un zihnindeki İsyân'dan, benzer bir can sıkıntısı meselesine kadar kat ettiği mesafe, sözsüz melankolinin uzun bir ritmiydi.

Uçaktan indikten sonra Arthur sonunda Yves'e, "Eve döndüğümüzde yemek sipariş edebiliriz," dedi. Tanrıya şükür ikisinin de bagajı yoktu (Philippa hiçbir zaman gerçek bir filo olmadan seyahat etmezdi), bu yüzden terminalden çıkıp gelen yolcu bankasına doğru ilerlediler. Gillian Arthur'a onunla havaalanında buluşacağını mesajla bildirmişti ama Marin'deki çocukluk evinde mi yoksa Kongre toplantı halinde olmadığı zamanlarda kaldıkları, daha rahat ama çoğu zaman oturulmayan kendi evlerinde mi kalacaklarını belirtmemişti. Arthur'a göre bu pek olası değildi, çünkü ne olursa olsun bir köprüden geçmeleri gerekiyordu. Bu da neredeyse kesin olarak, Arthur'un bekâretini kaybettiği, kötü şiirler yazdığı ve annesini umutsuzca özlediği Mill Valley eteklerindeki kasvetli, mimari açıdan önemli (kısırlık noktasına kadar) eski eve doğru gittikleri anlamına geliyordu.

Arthur bu düşünceden sıyrılırken, Yves onun için bir sürpriz olduysa, Yves'in de Gillian için büyük olasılıkla bir sürpriz olacağını aniden fark etti. Arthur ona hemen mesaj atarak Yves'in burada olduğunu ve dışarıda olduklarını söyledi ve yanında durdukları terminal kapısının adını verdi. "Ya da yapabiliriz-"

"Canım krep çekiyor," dedi Yves, resmi bir açıklama gibi bir şey yaparak.

Gillian sesli mesajla geri döndüğünü ve hemen orada bildirdi. Arthur dikkati dağılmış bir şekilde, "Çok kolay," dedi ve bunun sorun olmadığını yazdı. "Bunları her yerden alabiliriz-"

"International House of Pancakes'i ziyaret etmek istiyorum. Hiç gittiniz mi?"

"Ben... evet," dedi Arthur, ilk başta Yves'in gerçekten IHOP'u mu kastettiğinden yoksa San Francisco'daki daha havalı başka bir yerden mi bahsettiğinden emin olamadı. Arthur Oakland'daki mahallesi yerine şehre gelmeyeli uzun zaman olmuştu ve geldiğinde de genellikle mutfak lezzetlerini keşfedecek zamanı olmuyordu. "Elbette, ama önce-"

"Benim için endişelenme, seni bulacağım," dedi Yves, Arthur'un yanından o kadar ani ayrıldı ki, Arthur ekrana bakıp yalnız olduğunu ve Gillian'ın önündeki kaldırıma düzgünce yanaştığını fark edene kadar fark etmedi.

Arthur onu görünce "Oh," dedi. Sürücü koltuğundan zıplayarak indi ve yanağına bir öpücük kondurarak onu selamladı. "Sen mi s rd n? Kendin mi?"

"O kadar da olağ n st  bir şeymiş gibi söyleme Art, proleter k klerimle bağımi kopardığımi düşünmekten nefret ediyorum," dedi, muhtemelen şaka, muhtemelen de son derece ciddi bir ifadeyle. "Yves nerede?"

"IHOP, sanırım?" Arthur etrafına bakındı ama o ortadan kaybolmuştu. "Ona gideceğimiz yerin adresini verme fırsatım bile olmadı. Nereye gidiyoruz bu arada?" diye sordu, kadının kaçınılmaz olarak söyleyecekleri dışında neredeyse başka bir şey söylemesini umarak.

Tam o sırada Arthur'un gözüne bir telefon kamerası ilişti ve Gillian'ın arabayı neden kendisinin kullandığını ve onu karşılamak için neden sürücü koltuğundan indiğini anladı. Bir an için hâlâ tanınan bir politikacı olduğunu, birilerinin mutlaka hakkında aşağılayıcı yazılar yazacağını, bir yerde trend oluyorsa bunun asla iyi bir haber olmadığını, henüz Riot'un babası olmadığını unutmuştu. Evet,  yleydi ama kimsenin bildiğı kadarıyla değıl. Bu, göğsünün ortasında taşıdığı k c k, sıcak bir sırđı, sadece kendisi için erimiş altından k c k bir baloncuktu.

Seni seviyorum, diye fısıldadı yaşlı hayalet. Riot'la konuşan Arthur'un kendisi miydi? Başından beri beklediğı aşk bu muydu?

"Sevgilim?" Gillian onu yönlendirdi. Kiralık arabanın ya da Arthur'un kiralık araba olduğunu varsaydığı arabanın bagajını açmıştı, babasının evine gidip onun arabalarından birini seçmiş olması da mümkündü. Aslında Thayer Gillian'dan hoşlanmıştı. *Senden daha taşaklı* olması Thayer'ın en sevdiği esprilerden biriydi. "Geri dönmeliyiz. Meredith her an gelebilir ve Eilidh de yolda."

"Nerede?" Ama o biliyordu elbette. Anne babanız öldüğünde geriye gitmekten başka nereye gidebilirdiniz ki?  ocukluğuna. On yıldır evim diyemediğı ve muhtemelen ondan önce de evim olarak g rmediğı yere.

Kısa bir süreliğine, ince, belirsiz kolların belini sardığını hissetti ve boşluğ  baktığını fark etti. " z r dilerim," dedi Gillian yumuşak bir sesle. "Bunun istediğın kadar basit bir üzüntü olmadığını biliyorum, ama üzücü ve ben de seninle birlikte üzülüyorum."

Arthur, karısının örgülü başının tepesine biraz şaşkınlıkla baktıktan sonra onun bu gibi anları düzenleme konusundaki uzmanlığını hatırladı.

Ona minnettardı, onsuz işini yapamazdı, nihayet ortalık durulduğunda onu devasa, anayasayı delik deşik edecek ölçüde özleyecekti. Belki de Riot için önemli biri olarak onun hayatında kalmaya aldırılmazdı? Belki de kendi ailenizi kurduğunuzda unvanlar önemsiz, geleneksel roller hükümsüz hale geliyordu.

Arthur eğilip burnunu hassas cilt şampuanının, Gillian kokulu hindistan cevizi yağının tanıdık kokusuna gömdü. Başka bir yerde, telefon kamerası tekrar yanıp söndü.

"Teşekkür ederim," dedi Arthur kabaca ve en azından ağırbaşlıydı. " ederim," diye yanıtladı Gillian, Arthur rahatlamış bir şekilde nefes verdi. kendini kurtardı ve yolcu tarafına geçti.

Arthur, Beş Yıl Önce

İlk başta kilise düğününün onlar için uygun olmadığını söylediler. Havalı, havalı ve açık havalıydılar! Bir rahip değil, Gillian'ın eski bir arkadaşı! Kimsenin yemeyeceği eski bir pasta değil, alışılmadık ve farklı bir şey! Donutlar, zamanın bir işareti!

Ama sonunda, elbette, beklentilere boyun eğdiler.

"Şimdi sizi koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz!"

Işık vitray camdan içeri süzülüyor, Arthur öne doğru eğilip bir elini dikkatle Gillian'ın ince kalçasının yanına koyarken geçici olarak kör ediyordu. Bunu birkaç kez prova etmişlerdi -Gillian kamera açıları konusunda titizdi- ama yine de Gillian'ın gözlerindeki maun renginde bir tiksinti titreşimi yakaladı ve sık sık prova yapmanın ya da dokuz aylık bir nişanlılığın bile bu anı onun için daha kabul edilebilir kılmak için hiçbir şey yapmadığını fark etti.

Dudakları serin ve yumuşaktı, nefesinde biraz ayin şarabı vardı. Arthur gözlerini kapadı ve o anda var olmaya, anın *içinde* yaşamaya, anın içinde kıvrılmaya, tüm alanını kaplamaya, onu farklı bir şekle sokmaya, anın dönüşmesi, farklı bir şey olması için yalvarmaya çalıştı. Ayrıldılar ve Arthur göz ucuyla babasının gülümsemeyen yüzünü gördü.

"O iyi bir seçim, biliyorsun." Gillian'la nişanlandıkları akşam Thayer'la Arthur arasında geçen konuşma neredeyse gülünecek kadar medeniydi, ancak Arthur'un babası onunla özel olarak konuştuğunda fark edilebilen olağan zalimlik tonunu da taşıyordu. "Muhtemelen fazla iyi bir seçim," diye ekledi Thayer, yaklaşan bir bomba hissiyle. "Bu-" Yaşlı Wren soğukkanlı bir el salladı. "Şeffaf."

Gillian'ın iyi eğitimli olduğunu ama Arthur'un kaçamadığı aşırılık kokusunu taşımadığını kastetmişti. O da Arthur gibi bir tarafı birinci kuşak Amerikalı, diğer tarafı ise New Amsterdamlı tüccarlara kadar uzanan bir aile soyuna sahipti. Arthur'un aksine Gillian kendi ayakları üzerinde durabilen biriydi. Thayer da kendi ayakları üzerinde durabilen biriydi. Arthur öyle değildi. Arthur yumuşak ve şımarıktı. Arthur'da yips vardı. Gillian güzeldi ama *çok* güzel değildi, daha çok mimari açıdan iyi yapılmış, abartısız biriydi. Siyaseti kibarca sol eğilimli ama çoğunlukla bilinmeyen bir feministti, çünkü sosyal medyada hiçbir şey söylemiyordu. Radikal olan Arthur'du, ya da radikal olmayı göze alabiliyordu, çünkü zengin insanlar onu kendilerinden biri olarak görüyor ve bir noktada mağara yapacağına, insanların bugünlerde moda olduğu gibi uyanık kıyafetler içinde bir kapitalist olacağına güveniyorlardı. Arthur elbette politikalarında bundan daha samimiydi ve insanlar bunu biliyordu. Ya da o zamanlar öyle olduğuna inanıyordu.

Arthur, yatılı okuldaki katı öğretmenlerin ve özellikle Lou'nun hoşuna giden, ama babasının üzerinde bir kez bile işe yaramayan bir ses tonuyla, "Belki de birbirimize son derece uygunuzdur," diye önerdi. Tahmin edildiği gibi, Arthur yine başarısız oldu.

"Ne o, Mısırlı mı?" diye sordu babası, ırkçı değildi, ya da beyaz adamların genellikle ırkçı olmadıkları şekilde ırkçı değildi, yani *renkleri görmüyorlardı*. Sadece kişiyi *bireysel olarak* önemsemiyorlardı - ırkla ilişkilendirilebilecek hiçbir şey yoktu, çünkü açıkçası çok evrimleşmişlerdi!

"Fransız-Faslı," diye düzeltti Arthur. Gillian teknik olarak çok ırklıydı - Arthur'un kendisi gibi- ama babasının özellikle hangi kısmı sorduğunu biliyordu. "Ve Kızılderili."

Babası, muhtemelen Gillian'ın babasının Hayes olan soyadını düşünerek, "Tam olarak değil ama," diye yorum yaptı. (Gillian'ınki Yadav'dı.)

"Hayır, babası çok daha egzotik olan Kansas City'den." "O ne, avukat mı?"

"Öyle." Öyle olmak istemese de. İlk buluşmada cazibesinin de bu olduğunu söylemişti. Gillian aslında hep şarkıcı olmak istemişti. Ama bunu asla başaramayacaktı, aslında yeterince iyi değildi, sadece vasattı, gerçekten. Bu işi çok seviyordu ama bu konuda pek yetenekli değildi; bu da dünya seçmenlerinin başına gelen olağan bir kişisel trajediydi. Sağlığa ihtiyacı vardı

Sigortacılık yapıyordu ama şirketindeki kültürden nefret ediyordu, bu yarıştan tamamen çıkmak istiyordu. Kendisini ortaklığa terfi ettirme ve böylece hak ettiği ücreti verme seçeneği yerine taze, hevesli, yeni olgunlaşmış ("etli" kelimesi aklına geldi, ya da "tatlı", "görkemli", "*genç*") bir hukuk fakültesi mezunu lehine kovacaklarından oldukça emindi. Hukuk fakültesine gitmişti çünkü babası sürdürülebilir bir şey yapması konusunda ısrar etmişti. Babası imalat işindeydi, annesi de emekli bir katalog modeliydi, iki kariyer yolu da son derece uygun değildi. Doktor olabilirdi, bu teknik olarak masadaydı ve Gillian'ın büyüleyici açık sözlülüğü ve göz kamaştırıcı, uhrevi yetkinliğiyle, onda bir beyin cerrahı çınlaması vardı. Fen bilimlerinde hiçbir zaman çok iyi olmamıştı - kendini gerçekten zorlarsa daha iyi olabileceğini düşünüyordu, ama Shakespeare'i çok seviyordu ve gün içinde gerçekten çok fazla zaman vardı - o zaman hukuk fakültesi oldu. Ama Tanrım, sırf baban istiyor diye bir şey yapmak korkunç değil miydi?

(Bu noktada Arthur, "Sanırım şu anda bayanlar tuvaletinden bir tür Dağ Vaazı ile çıksan, kendimi sana bedenem ve ruhen adamayı ciddi ciddi düşünürdüm," dedi ve Gillian doğru bir şekilde, "Arthur, Tanrım, dizginle şunu," diye cevap verdi.)

Her neyse, Gillian'ın doktora yapma hevesi vardı, ancak çalışmalarını engellemediği takdirde kongre kampanyası için zaman ayırabileceğini düşünüyordu.

Her zaman babacan olan Thayer Wren, "Eğer seni becermekle hiç ilgilenmediği gerçeğini görmezden gelebilirsen, kolunda güzel duruyor," diye yorum yaptı. "Gerçi hangi politikacı karısını gerçekten siker ki?"

Arthur kendini kontrol etmeden önce hararetle, "Edeceğim," dedi. "Yani, bu seni ilgilendirmez," diye mırıldandı, "önemli olan ondan hoşlanıyor olmam."

"Ondan hoşlanıyorsun. Vay canına." Thayer başının yanında bir patlamayı taklit etti. "Çığır açıcı."

"Onu seviyorum. Tabii ki onu seviyorum." Ve Arthur onu seviyordu. Yine de bu sevgi tam olarak ne kadar anlamlıydı? Arthur yeterince düşünürse neredeyse her şeyi sevebilirdi. Arthur'un bunun gerçekten farkında olup olmadığı, kendisine birçok kez işaret edilmesine rağmen, eleştirel bir şekilde araştırılmamıştır. Açıkçası, aramızda kalsın, bu sadece Arthur'un tarzıydı, bazı açılardan onun temel kusuruydu ve aslında oldukça

Kız kardeşi Meredith'e dūřkündü. Arthur herkes için bir şeyler hissedebilen insanlardan biriydi, hayatındaki pek çok insan bunu bir tür azizlik olarak algılayabilirdi ama tabii ki öyle değildi. Çünkü Arthur da kendi çapında bir pislikti ve daha da kötüsü bir aptaldı. Ama tabii ki bu konuya geleceğiz.

Evlendikleri tarihten üç yıl sonra Gillian Wren, Napolyon askeri taktikleri üzerine, topçuların esnek kullanımına vurgu yapan bir doktora yapma yolunda ilerleyecekti (Gillian, ilk tez önerisi sırasında bir noktada Phil Jackson'ın Chicago Bulls'unun üçgen hücumuna oldukça zekice benzetmişti, Wrenfare'in deneysel teknomantik programı insan koçluğunu büyük ölçüde önemsiz hale getirmeden önce) ve Arthur, Philippa'nın otelinin banyosunda Yves Reza'nın bakımları nedeniyle boxer'ları ters çevrilmiş halde birçok kongre görevini yerine getirecekti. Ancak tüm bunlar yaşanmadan önce, Arthur'un tüm günlerini belirleyecek olan tek bir önemli an, mutlak, cınlayan bir netlik vardı Arthur'un hayatı, babasının vefatını öğrendiği ana kadar devam etti. İlk resmi görüşmelerinden ayrıldıklarında Arthur Gillian'a "Üzgünüm," dedi.

Teknik olarak yanlış bir şey yapmadığı için bunu neden söylediğinden pek emin olmasa da karı koca olarak öpüşmüşlerdi. Tıpkı prova ettikleri gibi davranmış ve o zamanlar, Philippa ve Yves'ten önce, mükemmel bir şekilde davranmıştı. Gillian herhangi bir fiziksel yakınlaşma için düğün gününe kadar beklemek istemiş, Arthur da bunu memnuniyetle kabul etmişti. Bu ona romantik ve hoş, neredeyse eski moda gelmişti ve Gillian'ın zihnine duyduğu çekimin eninde sonunda yatak odasında doyumsuzca ortaya çıkacağını varsaymıştı.

Gerçi bu itiraf anında Arthur gerçeği, yani Gillian için bir tür can simidi olduğunu anlamıştı ve artık yüzükler takıldığına göre rahatlayabilir, taşıdığı ağırlığı -muhtemelen yirmili yaşlarının sonundaki herhangi bir kadınınkini- bırakabilir ve her şey hakkında endişelenmeyi bırakabilirdi, çünkü her şey yoluna girecekti. Çünkü Arthur onu asla terk etmeyecekti -boşanmak onun siyasi hırsları için çirkin olurdu ve her neyse, bariz bağlanma sorunları vardı- ve neredeyse kesinlikle hayalindeki mutfakta çok güzel görünecek pastel bir stand mikseri alacaklardı ve bir daha asla hiçbir şey istemeyecekti ve sadece küçük bir sorun vardı, o da Arthur'un kendisine dokunmasını hiç istemiyordu.

Arthur Wren kendisini sevmeyen bir kadına başladığını bu şekilde anladı ki bu neredeyse dayanılmaz bir ironiydi çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi Arthur Wren sevmeyi istediği kadar hiçbir şey istemiyordu.

"Ağlama," diye fısıldadı Gillian nazıkçe ve Arthur bunun için ona minnettardı, çünkü onun bunu gizli tutacağını anlamıştı. Kendisini yani. Kalbi ve kalp kırıklığı, bir gün yapacağı her şey, *şimdiden* yapabildiği her şey -yani Arthur'un büyüsü, ki o zamanlar paylaşmaya değmeyecek kadar saçma bir tuhaflyktı, Lou gibi geşmişin derinliklerine gömüldüğünü düşündüğü bir şeydi- ve Gillian tüm bunları onun adına sır olarak saklayacaktı. Hayatını onunkine bağlamıştı ve bu yüzden evlilikleri bir kasaydı, ya gerçek bir düşkünlükten ya da Gillian'ın zaten çok usta olduğu topçu taktiğinden kaynaklanan bir gerçektir. *Sonunda*, diye sordu Arthur'un kız kardeşi Meredith'e ait olduğundan hastalıklı bir şekilde emin olduğu bir ses, *hangisinin olduğu gerçekten önemli mi?*

İşte tam o anda Arthur Wren ölmeye başladı.

10

Meredith'in kiraladığı aracın yolcu koltuğunda oturan Jamie, "Demek beni kaçırdınız, öyle mi?" diye hayıflandı. Bu bir benzinli modeldi, her şeye rağmen aciliyet seçme şansı bırakmamıştı, oysa bir magitech modeli ya da babasının geliştirdiği M-bataryalardan daha iyi ve daha ucuza üretilen normal bir elektrikli araba alacak parası vardı - gerçi bu araç harici Wrenfare GPS ile donatılmıştı, böylece Meredith kaybolursa hangi ölü adamı suçlayacağını tam olarak bilecekti. "Bana hiçbir şey söylemeye niyetin yoktu, değil mi?"

Meredith'in kaçırılmasının üçüncü saatiydi... "Kaçırılma" güçlü bir kelimeydi. Aslında, bu fikir aklına geldiği anda kaçırılma gibi hissetmemişti. (Biliyoruz; hepimiz oradaydık.) Bunun yerine Meredith bilgece, *Jamie'nin benim büyük şirket dolandırıcılığım ile ilgili aptalca küçük hikayesiyle serbestçe dolaşmasına izin veremem* diye düşünmüştü ve o sırada bunu yapmasını engellemenin ne anlama gelebileceğini düşünmemişti.

Yine de ilk bir saat içinde, her zaman söylemeye niyetlendiği yalanın - Jamie'nin onu yaparken gördüğünde ne yaptığını anlamadığı ya da kişisel duygularının onu alt etmesine izin verdiği ya da sorunun Chirp'in popüleritesinde olduğu ve bu yüzden gelişigüzel dağıtıldığı, bir olumsuzluk mitosu yarattığı ve bir zamanların paranormal romanslarında olduğu gibi genel olarak iyi olmadığı hissi uyandırdığı gibi bir şey- aslında çok kısa bir konuşma olduğu çok açıktı. Bu üç şeyi yaklaşık beş dakika içinde söyledi ve sonra yolun bitmesine beş saat kaldığını, muhtemelen trafik ile birlikte daha da uzayacağını fark etti (ve trafik olacaktı, Tanrı yardımcıları olsun, çünkü hiçbir sihirbazlık tren hattı için siyasi destek sağlayamazdı).

askeri savunma için belirsiz ama göze çarpmayan şekillerde tasarlanmış bir arazide inşa edilmiştir).

İşte o zaman Meredith kız kardeşini aramış, Jamie'yi Eilidh'e babalarının ölüm haberini vermeye zorlamış, sonra da Jamie kendini içine soktuğu çıkmazın farkına varıp aniden kapatana kadar aslında oldukça ilgi çekici olan bir sesli kitap açmıştı.

"Marin'e vardığımızda ne yapmam gerekiyor?" diye sordu ona. "Oradan sonra ne olacağını öngörüydün?"

Meredith, "Aynı soruyu ben de sana sorabilirdim," diye belirtti. "Benimle arabaya binen sendin. Bu arada, tualeti kullanman gerekiyor mu?"

"Biraz, evet, şimdi sen söyleyince," dedi Jamie. "Ama kaçacağımdan endişelenmiyor musun?"

"Nereye kaçayım? Ters yönde üç saat yaşıyorsun. Mola yerine vardığımızda yer değiştirmek ister misin?"

"Değiştirmek mi? Değiştirmek mi?" Jamie'nin sesi öfkeden manyaklaşmış gibiydi. "Araba kullanacağımı mı sanıyorsun?"

"Sadece *soruyorum*, Tanrı aşkına, James-"

"Ve bilgin olsun, artık Venedik'te yaşamıyorum bile," diye mırıldandı Jamie. "Sadece *Magitek* için yaptığınız teknoloji konuşmasını haber yapmak için şehirdeydim."

"*Artık* Venedik'te yaşamıyorum da ne demek? Hiç Venedik'te yaşadın mı? Hiç mi?" diye sordu Meredith, o anda ona bakacak kadar sersemlemişti. "Ama ben Venedik'te yaşıyorum."

"Biliyorum." Jamie kararlı bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. "Orada uzun süre yaşamadım."

"Orada ne kadar yaşadın?" Sesi ona çok garip geliyordu, sanki içinde delikler varmış gibi gözenekli bir unsur vardı.

Jamie omuz silkti ya da omuz silkmeye çalıştığı izlenimini verdi. "Sadece birkaç yıl."

"*Bir çift*-" Dinlenme tesisinin çıkışını . "Az önce Orada mı? Gölgede mi saklanıyordun? Bunca zamandır?"

"Size söyledim, artık orada yaşamıyorum, son altı aydır yollardayım. Ve hiçbir zaman gölgelerde gizlenmedim. Rose'daki ortak çalışma alanında yazıyor, marketten alışveriş yapıyor ve Perşembe sabahları sörf yapıyordum. Bunların hiçbirini gizlenmek sayılmaz."

"Ne marketi?" diye sordu Meredith ve bu kez sesi biraz ılık gibi çıkmıştı.

"Demeter değil, eğer sorduğun buysa." Jamie'nin yargılama tonu duyulabilir şekilde aşağılayıcıydı. "Ben serbest çalışan bir yazarım Meredith. Kendi kivilerini dilimlemeyen ya da en mutlu ineklerden süt almayan yerlerden alışveriş yapıyorum. Her neyse, sen Demeter'le işbirliği içindesin. Ve Tyche ile yataktasın." Sonra ona anlamlı bir bakış attı. "Bunu kabul etmene ne sebep oldu?"

"Neyi kabul edeyim?" Meredith masumca direksiyona vurdu ve bir sonraki potansiyel durak için çıkışı kaçırdı, bu da en az elli mil daha demekti.

"rnnz işe yarıyor," diye belirtti Jamie ve Meredith, Jamie'nin makalesinin konusuna dikkatle dönmesine rağmen bunun sıradan bir sohbet olmadığını fark ederek, "bir dereceye kadar" diye eklemekten kendini fiziksel olarak alıkoymak zorunda kaldı. Bu sözleri bir kazanç olarak sayması gerekirdi.

"Yani şimdi benim aslında bir sahtekâr olmadığımı mı kabul ediyorsun? Belki de sahtekâr olan sensin," diye homurdandı Meredith. "Yalan olduğunu açıkça kabul ettiğin bir şey yüzünden geçim kaynağımı tehdit eden sensin."

"rnnz işe yarıyor - Tyche için bir araç olarak," diye dzelitti Jamie, anlamsal tuzağından dolayı neşeli görünüyordu. "Bir şeyi çok etkili bir şekilde yaptığı kesin. Ama yapacağını söylediğin şeyi yapmıyor." İkiisi de bu sözleri arka koltuktaki küçük bir yolcunun kusursuz melemesi gibi duydu: *BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK! :*)

Jamie durakladı ve ekledi: "Bana son altı aydır ne yaptığımı sormayacak mısın?"

"Hayır," diye tersledi Meredith.

"Deneme hastaları da dahil olmak üzere bulabildiğim kadar çok Chirp kullanıcısının izini sürüyordum. Colette Bothe'yi hatırlıyor musun?" diye sordu felaketi andıran bir ses tonuyla. "nk sana çok benzeyen birini hatırlıyor."

Colette'in l gözleri Meredith'in kafatasını içeriden deliyordu. Hasta 76A. "Herkes bana benziyor, Jamie. Ben genel biriyim."

"Buna inanmıyorsun."

"Ben ift ırklı bir Asyalıyım, olur böyle şeyler!" dedi aşırı hevesle.

"Colette iyi gidiyor," diye yorum yaptı Jamie. "Hem de çok iyi. Piyasada Chirp satın alan ve konuştuğum herkesten çok daha iyi. Diğerlerinden çok daha iyi.

Siz olması *mümkün* olmayan yıpratıcı çift ırklı Asyalı bir kadınla vakit geçirmemiş herhangi bir Chirp müşterisi-"

"Mutluluk yüksek bir çıta Jamie," diye tersledi Meredith. "Altı aydan daha uzun sürer."

Bunun üzerine Jamie alay etti. "Lütfen. Mutluluk omzuna dokunup seni dansa kaldırırsa bile bunu bilemezsin."

"Benden dans etmemi istemedin. Benden konuşmamı istedin." Onu kıpkırmızı avukatlık derneği tişörtünün içinde, uzun, vahşi bukleler halindeki saçlarıyla Salı gününü ve o zamandan beri yaşadığı neredeyse her Salı gününü mahvederken kısa bir süre için görebiliyordu.

Meredith göz ucuyla Jamie'nin ağzının kenarlarının tehditkâr bir gülümsemeyle titreştiğini gördü. "Kendimden bahsetmiyordum, Meredith."

"Chirp çalışıyor." Meredith parmak eklemlerinin direksiyonu sıkıca kavradığını fark etti ve onları gevşetmek için yoğun bir çaba harcadı. "Tam olarak yapacağını söylediğim şeyi yapıyor. Beyin kimyasını izliyor. Beyin kimyanız ne yapıyorsa ona göre uygun SSRI'ı deri altından veriyor. Akıl hastalıklarının tedavisinde tahmin yürütmeyi ortadan kaldırıyor." Sesi robotik geliyorsa, bu sadece sesinin doğal bir yan ürünüydü.

"Peki Tyche tarafından finanse edilen bir ürünü giyen bir kişi Tyche tarafından finanse edilen bir mağazaya girdiğinde ne olur?" diye sordu Jamie, yüzündeki gazetecilik ifadesini gizleyemeyen masum bir tonla.

Meredith tekrar yumurta kabuklarının varlığının farkına vardı. "Gelişmiş üçüncü taraf araştırmaları gösteriyor ki-"

"Hadi ama Meredith, yapma." Jamie ona alaycı bir bakış attı. "İkimiz de gerçekte ne olduğunu biliyoruz. Chirp takan biri Demeter'e girdiğinde ve cihazının GPS konumu onu kasada gösterdiğinde, Chirp gerçek ruh halinden bağımsız olarak serotonin salgılatır."

Meredith hiçbir şey söylemedi.

"Chirp, Pavlov'un köpekleri için çaldığı zilin yüceltilmiş bir versiyonundan başka bir şey değil. Akıl sağlığını çözmüyor. Sadece-" Jamie iğrenmiş görünüyor. "Bu sadece geç dönem kapitalizmin bir başka aracı. İnsanların *bir şeyler satın almasını* sağlıyor. Tyche gibi diğer şirketlerin de aynı şeyi yapması ne kadar sürer? Bir piyasa bozulmasının, sağlığa, iyiliğe ya da anlamlı bir insani değişime gerçek bir katkısı olmayan başka bir yüksek sermaye değerlemesine dönüşmesi ne kadar sürer? Yaptığın bu şey ne kadar zaman sonra

'mutluluk' hiçbir şey ifade etmeyene kadar her insanı gerçek, hakiki neşeyi perakende terapiden ayıramaz hale mi getirecek?"

Meredith'in ağzı kurudu, dudakları çatladı. *BU UYGULAMA*, diye hayali yolcuları haykırdı, *SİZİ MUTLU EDECEK!*, ancak bu kez bir tehdit tonuyla :)

"Ruhunu Tyche'ye sattın," diye bitirdi Jamie, bu kez sesi üzgün, kızgın ya da - hayır, sadece hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ve bu seçiminden kazanç sağlıyorsun. Bir *Wren* olmana rağmen başkalarının savunmasızlığından ve çaresizliğinden faydalanıyorsun." Ah, işte iticilik geri gelmişti. "Meredith," diye homurdandı Jamie, "hayatında bir gün bile çalışmasan yoksulluk içinde ölmezsın, o halde tüm bunların anlamı ne?"

Sonra sustu ve Meredith onun bir cevap beklediğini anladı. Vereceği yanıtı düşünerek boğazını temizledi.

"Şey," diye başladı sonunda. "Bu iddialar belli ki-"

Jamie anında inledi. "Ciddi misin? Unut gitsin." Başını koltuğa yaslamadan önce bu sözleri neredeyse tükürerek söyledi. Gözlerini kapadı, başını salladı, sanki yeterince uğraşırsa uyanabileceği kötü bir rüyaymış gibi.

Sesli kitabı tekrar açarak kurtulup kurtulamayacağını merak ederek sessizce arabayı sürdü.

Birkaç dakika sonra Jamie eğilip play tuşuna bastı ve arabayı bir kez daha performanslı İngiliz anlatımının rahatlatıcı sesiyle doldurdu.

Meredith kapattı.

"Venedik'te yaşadığını bana neden söylemedin?" diye sordu ona bakmadan. "Arayabilirdin. Ya da bana bir mesaj gönderebilirdin."

"Cevap verir miydin?" diye sordu Jamie yorgun bir sesle.

"Evet." Bu kez ona baktı, kısa bir süre için de olsa. "Evet Jamie, telefonlarına hep cevap verdim. Her zaman da cevap vereceğim." Tekrar yola bakmak için döndü. "Bunu anladığımı sanıyordum."

Hiçbir şey söylemedi.

Sonra başını salladı.

"Şurada bir çıkış var," dedi, işaret ederek. "Durabilir misin?"

"Evet." Dönüş sinyalini yaktı.

"Yorgunsan ben sürebilirim."

"yok, endişelenme. Ben iyiyim." "Emin misin?"

"Evet, aslında rahatlatıcı bir şey. değil."

"Tamam." Kadın kavisli çıkıştan en yakın benzin istasyonuna doğru ilerlerken adam kıpırdanarak tırnak etlerini karıştırdı. Bir park yerine çekip kontağı kapattı ve kazara adamın gözüne çarptı.

"Lütfen," dedi Jamie. "Bana bunu para için yapmadığını söyle."

İnkar et, dedi Meredith'in beyninde yaşayan gremlin. "İddiaya göre" kelimesini tekrar kullan. Şartlı olsun. Alıntılanabilir bir şey söyleme. O senin arkadaşın değil. Sevgilin değil. O bir gazeteci. Yüzü olmayan halkın bir üyesi. Sizi hapse atmakta tereddüt etmeyecektir.

Ama daha küçük bir ses, eğer ona yalan söylersen, bu arabaya geri dönemeyeceğini söyledi.

Muhtemelen aklı başında ve normal nedenlerle bu kabul edilemez bir durumdu.

"Bunu size dürüstçe söyleyemem," dedi Meredith. "Keşke yapabilsem. Ama bu..." Uzaklara baktı, sonra tekrar ona döndü. "İstediğim bu değildi."

Elleri hâlâ direksiyonun üzerindeydi. O an ağır ve bitmemiş hissediyordu.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu ona.

Jamie sanki kötü bir haber almış gibi hızla nefes verdi. Sanki tümör kötü huyluymuş gibi. Sanki belirtiler zaten hastalığı işaret ediyordu.

Jamie Ammar'ın kesinlikle bir pislik olmadığını söylememe gerek yok herhalde. Bununla birlikte, o bir aptal ve Meredith'in şu anda ona söylediklerinde kesinlikle bir doğruluk payı olsa da, bunu işaret edip dürüstlük olarak adlandıramayız. Ve Meredith olağanüstü bir şekilde kendini yansıtmaktan yoksun olduğu için, Jamie'ye gerçeği mi yoksa onu ağında tutmasına izin vereceğini bildiği kabul edilebilir *derecede* gerçeği mi söylediği konusunda sadece spekülasyon yapabiliriz.

Meredith'in Jamie Ammar'la olan geçmişini tartışmadık, ama eminim şimdiye kadar bir fikir edinmişsinizdir. Bu güçlü ve ömür boyu süren bir şeydi ve Meredith tıpkı bir örümcek gibi eşlerini tüketiyor. Biyolojik, hayatta kalma güdüsüyle mi yoksa bilerek, sadece eğlence olsun diye mi, asıl soru bu, değil mi?

Belki de değildir. Belki de ortada bir soru yoktur ve Meredith sadece bir pisliktir.

"Meredith," dedi Jamie, "sevdiğim kadının hâlâ orada bir yerlerde olduğuna inanmasaydım, arabaya binmezdim."

Gördün mü? Ben sana ne demiştim? Bir salak. Sanki Meredith aynı anda hem sevmeye değer hem de lanet bir yalancı olamazmış gibi. *O* bile Meredith'in ona küçük ama önemli bir sahtelik payı tanıdığını, suçluluk ve masumiyet arasında, birini ya da diğerini ya da her ikisini birden itiraf etmek zorunda kalmadan var olabileceği bir yer verdiğini biliyor. Pratikte ona paçayı kurtarması, fikrini değiştirmesi için bir araç sunuyor.

Ve Meredith sözde bir dahi de dahil olmak üzere pek çok şeydir. O yüzden hiçbir şey söylemedi. Uzandı ve cilasız ama özenle manikürlenmiş bir parmağıyla Jamie'nin parmak eklemine dokundu. Buna karşılık olarak Jamie ona yüzünü buruşturarak söz verir gibi bir ifade takındı. Mesanelerini boşaltmak için geçici olarak ayrıldılar ve Meredith melankolik bir şekilde geçmiş zamanın dilbilgisel kullanımını hakkında düşündü.

Sonra kadın arabaya geri bindi ve adam da öyle. Muhtemelen bir tür barış teklifi olarak, bardak tutucusuna en sevdiği sakızlı şekerlerden bir paket koydu. Arabayı geri vitese taktı, sonra da sürdü.

"Sana hikayenin bir kısmını anlatsam nasıl olur?" dedi.

"Tamam," dedi Jamie hissedilir bir rahatlamayla, Meredith'in bu cümleyi ve ardından gelecek her şeyi benzin istasyonunun tuvaletinin aynasında prova etmiş olmasına rağmen. Teknik olarak çok kısa süren flörtleri boyunca Meredith'in ona doğruyu söylediği kadar yalan da söylemiş olmasına rağmen. Bunu bilmesine ve onu yine de sevmesine rağmen - Meredith Wren'in teknik olarak aşkın karşısındakini incitmemek için yapılan zımni bir anlaşma olduğunu hiçbir zaman öğrenmemiş olmasına rağmen - Meredith Wren'in acıya tahammülü yüksek olduğu için çoktan mahvettiği ve geride bıraktığı pek çok insana rağmen - birini seviyor olmasının onu incitmeye katlanamayacağı anlamına gelmediği gerçeğine rağmen -

Tüm bunlara rağmen, Meredith Wren kalbini kırana kadar Harvard'da gelecek vaat eden bir hukuk öğrencisi olan Jamie Ammar - tesadüfen sağlık sigortası, hayat arkadaşı ya da depodaki köhne bir şilte ve pek de uymayan bir dizi yaşam tarzı tercihi dışında hiçbir şeyi olmayan ve şu anda işi, listeler ve gramer açısından doğru saçmalıklar kusan içerik türetme makineleri tarafından tehdit edilen çok yetenekli bir araştırmacı gazeteci, Dürüst olmak gerekirse, fazla çalışan, az maaş alan bir insanın yazabileceklerinden farksızdı -ki bu da *Meredith'in* yasını *tutmak için eve gittiği aynı baba* tarafından geliştirilmişti-

Tüm bunlara rağmen Jamie ona sadece tamam, dinliyorum, devam et dedi.

11

Culiya arabayı Tamalpais Dağı'nın eteklerinde, Cascade Falls patika yolunun çok yakınında, San Francisco şehir merkezindeki dairesinden inanılmaz derecede uzakta, kızılağaçlardan oluşan bir çemberin dibinde yer alan Wren ailesinin evinin açık hava otoparkına çekti. Eilidh'in düşünebildiği tek şey buydu, bunun ne kadar rahatsız edici olduğuydu, muhtemelen Dzhuliya'yı maruz bıraktığı rahatsızlık, göğsündeki şeytan da dahil olmak üzere zihnini dolduran diğer korkuların hepsinden daha açık bir endişeydi.

Eilidh babasının ölümü için ağlamayı on dakika önce bitirmişti ama araba yolculuğu o kadar uzundu ki, ilk keder nöbetinden sonra garip bir bonus zaman dilimi vardı. Şimdi, Eilidh, Dzhuliya'nın suratına bir avuç dolusu fatura fırlatma dürtüsüne direndi. Verilen hizmetler için dostane bir ödeme! Nakit parası olduğundan değil. Peki ya Culiya'ya banka uygulamasından bir şeyler gönderseydi? Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapardı?

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Culiya ve Eilidh yerinden sıçradı.

"Ne? Evet, Tanrım, tabii ki." Dzhuliya'nın da düşüncelere dalmış olması ve orada oturup Eilidh'in ağlamayı kesmesini ya da en azından faydalı bir şey yapmasını dilememesi, örneğin endüstri cirosunun normal olduğunu ve muhtemelen hâlâ bir işi olacağını söylemesi onu rahatlatmış olmalıydı.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Kardeşlerin," diye başladı Culiya ve sonra yüzünü buruşturarak durdu. "Hâlâ tazeyse özür dilerim."

"Hayır, onlar hep böyleydi," dedi Eilidh yarım ağızla. Bayanlar ve baylar, işte karşınızda vahşi doğada kronik bir insan memnuniyeti! Dzhuliya ikinci kez sesli kahkaha atarak, "Ha, doğru," dedi. "Ben sadece... babanın onlarla nerede durduğunu biliyor musun? Bilirsin işte."

... ilişkileri açısından, o-" Durakladı ve sonra aceleyle ekledi, "Sadece merak ediyorum. Bilirsiniz, profesyonel olarak konuşuyorum."

Doğru, elbette, aralarındaki her şeyde olduğu gibi profesyoneldi. Eilidh için babasının kaybı bağlamında Wrenfare'i düşünmemek imkânsızdı; daha doğrusu, Wrenfare'i düşünmeden babasını düşünmemek imkânsızdı. Eilidh, Dzhuliya'nın diğer Wren çocuklarının nerede durduğunu merak etmesinin normal olduğunu düşünüyordu, çünkü Meredith her zaman Wrenfare'i yönetmek için gizliden gizliye çaresiz kalmıştı ve Dzhuliya şu anda Wrenfare için çalışıyordu, bu da geçim kaynağı sorununun doğal olarak işin içinde olduğu anlamına geliyordu. Gerçekten de Wrenfare'in havası aylardır belirsizdi. Dzhuliya'nın aklından geçen ilk şeyin bu olması o kadar da şaşırtıcı değildi.

Dzhuliya bir sonraki CEO'ya asistan olarak verilecek miydi? Kişisel bir asistana sahip olmaktan hoşlanmayan Meredith olsaydı hayır - bunun için fazla asil olduğundan falan değil, dünyada hiç kimsenin onun verimliliğiyle boy ölçüşemeyeceğine gerçekten inandığından. Meredith'in değerli ajandasını bir başkasına, olası bir beceriksiz vererek mi? Meredith'in Ward Varela adında bir iş ortağı vardı ve Meredith onun teknik bilgisine bir dereceye kadar saygı duysa da, Eilidh aralarındaki dinamiğin hiçbir zaman eşit olmadığını biliyordu. Meredith Ward'a kendi kafasını karıştırmamasını istemediği düşünceler için bir saklama kabı gibi davranıyordu. Ward ürün araştırması yaparken Meredith şirketin yüzü, hedeflerini belirleyen ve gemiyi yönlendiren kişiydi. Eilidh'in bildiği kadarıyla Meredith, bırakın ücretli bir çalışanı, başka hiç kimseden yardım bile kabul etmiyordu.

Eilidh babalarının şirketi Arthur'a bırakmış olma ihtimali olduğunu düşündü; Arthur'un bir işi vardı ama Thayer'ın kendisinden istediği buysa Wrenfare'i yönetmekten kolayca vazgeçebilirdi. Bu pek olası görünmüyordu ve muhtemelen de öyleydi. Yine de bu ihtimali göz ardı etmek mümkün değildi ve görünüşe göre ölünceye kadar sağlığı gayet yerinde olan Thayer'ın yerine kimin geçeceğine aslında hiç karar vermemiş olma ihtimali de vardı. Parası, mal varlığı, mirası, hayatının çalışması... gerçekçi olarak kime ait olabilirdi? Meredith sektörde çalışıyordu, Arthur'un ulusal çapta tanınan bir ismi vardı ama Thayer'ın çocuklarından sadece biri Wrenfare için çalışıyordu ve o da Eilidh'in ta kendisiydi.

Eilidh geçici bir kehanet ürpertisi hissetti. Wrenfare'in büyüklüğü ve kapsamı bir yana, bir şirketi yönetmek için uygun olduğundan değil, ama eğer varsa

Kendisine ve kardeşlerine eşit hisse miras kalmış olma ihtimali vardı -yani onlar ve/veya şirketin yönetim kurulu kendi aralarında kimin devralacağına karar verecekti- o zaman Thayer'ın son yıllarda Eilidh'e odaklanmasının (Salı öğle yemeklerinde ayakta durması, projeleriyle ilgili pek çok soru sorması) kasıtlı olma ihtimali de vardı. Thayer'ın ona bir şeyler öğretmeye, bir şeyler göstermeye, diğer ikisinin asla elde edemeyeceği bazı şeyleri ona göstermeye çalıştığı aklından hiç geçmemiş gibi değildi.

Eilidh aniden babasının çatık kaşlarının görüntüsünden kurtulamadı; sakallı arketipik bilgesinin çırağı olan ona bir şeyler öğretmek için zımnî aciliyeti. Dzhuliya'yla yarıda kesilen randevusu sırasında da aklından çıkaramadığı aynı geçici görüntüydü bu. Ulaşılması gereken bir değerlilik seviyesi, yerine getirilmesi gereken bir saygı yükümlülüğü olduğu hissi ve belki de idari astı kuru kuru becermek asıl yolda bir durak değildi.

Ama Thayer'ın rehberliği konusuna dönersek, Eilidh yeterince dikkat ettiğini umuyordu. Daha önce hiç uzman olmamıştı, çünkü böyle bir şey olgunluk ve yaş anlamına geliyordu; onun yerine sadece bir saf kız, bir çırak, bir insan olasılığıydı. Ufukta bir mola. Büyüme şansının korkutucu olsa da cazip olduğunu fark etti.

Babasız bir hayatın hatırlattıkları göğsüne saplandı. Kalp ağrısı geri gelmeye devam etti, sanki rüya görmüş gibiydi. Sanki şu anda eve girse, babası hâlâ orada oturuyor, terliklerinin içinde tabletini karıştırıyor ve Eilidh'e San Rafael'de yeni bir restoran açıldığından ve gitmeleri gerektiğinden bahsediyor olacaktı.

Göğsündeki şey bir şeyi ısırdı, bir atardamar patladı. Bir keder ve sıvı seli. Yol boyunca otobüs duraklarının yanından geçtiler. **BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK! :**), tekrar ve tekrar, sadist bir kaplanın desenli çizgileri gibi.

"Babamın diğerlerine nasıl bir şey bıraktığını gerçekten bilemem. Kesin olarak değil." Eilidh, Dzhuliya'nın sorusuna cevap verirken yavaşça ikircikli davrandı, kaybın verdiği eziklik daha mantıklı düşünme alanını yine kapatıyordu. "Profesyonel bağlamda Meredith ve Arthur hakkında ne hissettiğini muhtemelen benden daha iyi bilirsiniz. Ben gençken pek sık birlikte değildik." Eilidh on üç yaşında bale akademisine gitmişti ve Meredith ile Arthur ondan önce de yıllarca yatılı okulda kalmışlardı. Kardeşleri birbirleriyle arkadaş olmak için zaman ayırmışlardı ama asla

onu. "Bunu onlara aktaracağına dair bir fikir verdi mi sana? Ya da hepimize?"

Culiya sözlerini çok dikkatli bir şekilde değerlendiriyor gibiydi. "Gerçekten söyleyemem," diye politik bir tavır takındı. "Bu benimle genellikle konuştuğu türden bir konu değildi."

"Ne olursa olsun, seninle ilgilenilmesini sağlayacağız," dedi Eilidh ve elini uzatarak Culiya'nın elinin üzerine koydu.

Fazla samimiydi. Eilidh dokundukları anda bunun bir hata olduğunu anlamıştı ve Culiya'nın tepki vermemek için kendini zor tuttuğunu hemen fark etmişti.

"Özür dilerim," dedi Eilidh elini çekerek ve Züleyha bir kayıp hissiyle nefesini verdi, belki de Eilidh bunu hayal ediyordu.

Thayer her zaman Eilidh'in daha fazla özgüvene, atletik yeteneklerinin ya da sahnedeki performansının ötesinde bir özgüvene sahip olması gerektiğini söylerdi. Ama aslında Eilidh her zaman endişeli bir insan olmuştu ve bir karaktere bürünebilmek onun tek özgüveni olmuştu, bu yüzden belki de teknik olarak hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Bir şeyde en iyi olma hissi ve özgüvenin sahip olunabilecek bir nitelik olduğu düşüncesi birbirinden ayrılamazdı. Eilidh ne ölümcül derecede zeki olan ve her şeyi kendi iradesiyle gerçekleştiren Meredith'ti ne de komik olan ve bir kez kendisinden hoşlanmanızı istediğine karar verdiğinde hoşlanmamanızın imkânsız olduğu Eilidh Arthur'du. İkisinin güçleri birbirinden çok farklıydı ama büyüklükleri eşitti. Yaralandığından beri -değerinin gerçek zamanlı olarak azaldığını gördüğünden beri- Eilidh, artık fethetmesi için tasarlanmış bir şey gibi görünmeyen dünyayı görme biçimini yeniden gözden geçirmek zorunda kalmıştı.

"Bana kalsa seni seçerdim," dedi Dzhuliya sakın bir sesle ve bu Eilidh için üzücü olsa da güven vericiydi. İş yerinde kimse onunla doğrudan endişeleri hakkında konuşmuyordu - özgeçmişindeki pozisyon ne olursa olsun, o hala onlardan biriydi, üst kattakilerden, işe ihtiyacı olan yoldaş proletaryadan biri değildi, peki şimdi ona nasıl bakacaklardı? Bir kurtarıcı, bir vaat, bir işaret olarak mı? Bundan şüpheliydi. Göğsündeki şey ağır, kaçırılmaz hissediyordu. Eau de apocalypse'i parfüm gibi kullanan birine güvenmek zorunda olduğunuzu düşünün. Eilidh her zaman diğer insanların bunu hissedip hissedemediğini merak ederdi - şu anda evrensel olarak yabancı olmasının nedeni, diğer insanların üzerindeki kıyametin kokusunu alabilmeleri, onun varlığında artık doğal benlikleri olamamaları mıydı?

Ama Dzhuliya onun olmasını istiyordu ve babası onu kendisiyle vakit geçirecek kadar sevmişti ve bu ne Meredith'in ne de Arthur'un söyleyebileceği bir şey değil miydi?

Eilidh aceleyle kazancını okşadı, göğsündeki şey kedi gibi gerindi, bir memnuniyet nabzıyla. Bu, o şeyin kendisine yakın bir yerde olmasa da mutluluk spektrumuna bitişik bir yerdeydi. "Teşekkürler, Dzhuliya."

Sonra bir arabanın arkalarından yanaştığını ve ağabeyinin silüetinin yolcu tarafından dışarı çıktığını duydu.

12

"Ölüm nerede?" diye sordu Arthur, Eilidh ağlayacakmış gibi görünene kadar cümlelerin tuhaflığını düşünmemişti bile. Doğrusu, Eilidh sık sık ağlayacakmış gibi görünürdü ve geçirdiği kazadan beri de öyleydi. Arthur Eilidh'i üzgün bir insan olarak düşünmemeye çalışıyordu ama bunu yapmamak çok zordu. Kendisi de pek çok kez sakatlanmıştı ve kaybettiği profesyonel beyzbol kariyerine kavuşmak için hâlâ bir mucize beklemiyordu. Geçmiş geçmişte kalmıştı ve Arthur hayatına devam etmenin bir insan olarak görevinin bir parçası olduğunu düşünüyordu.

Ama ölümden -yani Meredith'e taktığı lakap olan Ölüm'den- bahsetmenin Eilidh'in dış görünüşte nefret ettiğini iddia ettiği ama Arthur'un gizliden gizliye sevdiğinden emin olduğu bir şey olduğunu görebiliyordu çünkü bu, Meredith'e özgü bir şekilde, Eilidh'i endişe verici bir duygu akışına sürüklemişti. Tam da bu nedenle uyuşturucu kullanan Arthur için kesinlikle endişe vericiydi.

Yanında, şoför inmiş olan Gillian, bir uçurumun kenarına oyulmuş olan eve giden altmış küsur metrelik merdiveni görünce sesli bir iç çekiş yaptı. Bir tür ters cehennem olan merdiven, yukarı doğru tırmanırken yedi keskin dönüş yapıyor ve yamacın zeminindeki karanlıktan her türlü görüşü kısıtlıyordu. Evin kendisi sade, Kaliforniya geç modernist tarzında, devasa bir A-çerçeve tasarımına sahipti; kızılağaçların arasından güneşin doğuşunu görmek için daha iyiydi.

Gerçi şu anda bulundukları yerden bunu kimse bilemezdi. Thayer Wren'in güzel kalesi, kısmen ilahi, kısmen de savunma amaçlı olarak yüksekte yer alıyordu. Gerçi Arthur için Thayer'ın kimin saldıracağından bu kadar korktuğu belirsizliğini koruyordu.

Gillian'ın sesi onu bir anlık dalgınlığından uyandırdı. "Matzo top çorbası sipariş ettim," diye duyurdu en rahatlatıcı tonuyla

idari yeterlilik. Arthur'un böyle bir şeyi bildiğini iddia edebileceğini varsayarsak, onun sevgi dili.

"Sarılabilir miyim?" Eilidh o zaman Arthur'a sordu, Arthur onun ani yakınlığı karşısında sıçradı. Eilidh balerin olarak geçirdiği yıllardan dolayı hâlâ çok zarıftı ve bu da Arthur'a göre onu biraz sinsî yapmıştı. Lanet bir yılan gibi hareket ediyordu.

"Ne? Neden?" Oh evet, ölü babaları. "Doğru, pardon, buraya gel." Arthur bir kolunu açtı ve Eilidh sanki Arthur'un teniyle bütünleşmeyi umuyormuşçasına koluna yapıştı. "Arabadaki Dzhuliya mı?"

Babalarının asistanı, yirmili yaşılarının ortalarında, normalde çok gösterişli ve ölçülü görünen, eski bir çocuk pop yıldızı gibi Ğimdi yaĞam tarzı blogunu tanıtan güzel bir kadın, sürücü tarafının kapalı camının arkasından aceleyle el salladı. Az önce garajda on beĞ noktalı garip bir dönüĞ yapmıĞ, ardından Gillian'ın arabasının arkasından dikkatlice geri dönmüĞtü, belli ki Gillian'dan kendisine yer açmasını istemek zorunda kalmadan olay yerinden kaçmak istiyordu.

"Peki, hoşça kalın," dedi Arthur kararsız bir şekilde, Dzhuliya'nın kibarca davranıp camı indirmemiş olmasını garip bulmuştu. Ne var ki, Yves'in verdiği çikolatanın etkisi şu anda tamamen üzerindeydi ve bunun üzerinde duracak enerjisi yoktu.

"Hamursuz çorbası mı dedin?" diye sordu Gillian gecikmeli olarak.

"Biraz pho almaya çalıştım ama saat epey geç oldu," diye açıkladı Gillian omuz silkerek. "Sadece şarküteri hâlâ açıktı."

"Özellikle çorbaya yönelmenin bir nedeni var mı?" diye soran Arthur, bunu söylediği anda fark etti: "Düşündüm de, çorba kulağa hoş geliyor."

Gillian, "Çorba yas yemeği gibi geldi," diye onayladı. "Eilidh, benden de bir kucak ister misin, yoksa bu daha çok Arthur'a özgü bir şey mi?"

"Oh, um." Eilidh burnunu çekti. "Bana sarılmanı çok isterim, Gillian. Zor bir gün geçirdim." Arthur'dan ayrıldı ve iki kadın mümkün olduğunca az fiziksel temasla garip bir şekilde kucaklaştı. "Washington'dan buraya gelmek nasıldı?"

Gillian, Arthur'un gerçekte nerede olduğu hakkında yorum yapma ihtiyacını taktiksel olarak gizleyerek, "Uçaklarda artık telefon şarj cihazları olduğu için minnettarım," dedi. "Yemek on beş dakika içinde burada olacak. Ayrıca şu çalışanların arasında bir fotoğrafçı var."

Eilidh ve Arthur, Gillian'ın gerçekten de haklı olduğunu görmek için döndüler. Fotoğrafçı bir fotoğraf daha çekti, o sırada Gillian uzaklaştırma havasıyla yaklaştı ve Arthur Eilidh'le bakıştı. O anda kendisine rehberlik etmesi için bakıldığını hissedebiliyordu, tıpkı yaralı bir çocuğun ağlayıp ağlamayacağına karar vermek için ebeveynine bakması gibi. İkisinden büyük olan Arthur kız kardeşini görsel olarak rahatlatmaya çalıştı. *Her şey yolunda*, duruşuyla bunu ifade etmeye çalıştı, her ne kadar *her şeyin yolunda olmasının makul tanımını anlasam da, babamızın evine buzul gibi bir erteleme olmadan girmenin şu anda mümkün olmayacağını kabul etmek gerekir*.

Belki de bağlantılı bir konu olarak, ilaçlar Arthur'un tepki süresine ters etki yapıyordu. Neyse ki Gillian, fotoğrafçının geçimini ve akıl sağlığını tehdit ettikten ya da Gillian'ın işleri yoluna koymak için her zaman yaptığı şeyi yaptıktan sonra Arthur'un yanında rahatlatıcı bir şekilde konumlanmayı akıl edebilmişti. Gerçi haberler düşünüldüğünde neden hepsi biraz tuhaf davranmasındı ki? (Kafasında sürekli bir izleyici kitlesiyle yaşayan Arthur için basın gözetimi teknik olarak önemli değildi: yüz­süz içerik yaratıcılarından oluşan bir amfi tiyatro. Burada yeni ya da farklı bir şey yok).

"Bu çok şok edici," dedi Arthur. Bu doğru bir cümleydi ve gözetlenmesi durumunda olası bir alıntı için hiç de uygunsuz değildi.

"Evet," dedi Eilidh.

Daha fazlası için kendini zorladı. "Her şey çok ani oldu."

"Biliyorum."

"Hasta mıydı? Ya da başka bir şey?" İşte bu mantıklı bir soruydu. "Hayır,"

dedi Eilidh. "Birkaç hafta önce sağlık kontrolüne gitmişti.

Doğum günü. Sağlık raporu tamamen temiz."

"Çok üzücü," dedi Arthur.

"Evet," dedi Eilidh. "Gerçekten öyle."

Uzun bir süre daha sessiz kaldılar.

"Peki," diye sordu Gillian, belki de dinleyicilerinin süregelen suskunluğunu fark ederek, "içeri girelim mi? Yemek on üç dakika içinde burada olacak."

Doğru. Evet. İçeride. Arthur başını kaldırıp tepenin yamacına yuvalanmış, üzerlerinde yükselen aile evine baktı. Ön kapıya çıkan basamakların çokluğu, fiziksel zindeliğin sadece bir ima değil, bir zorunluluk olduğunu da gösteriyordu.

Giriş için ön koşul. (Thayer altmış kat merdiveni kötü bir kalçayla ya da en ufak bir hareket kaybıyla tam olarak nasıl aşabilirdi? Ama neyse, boş verin. Thayer'ın makul erişilebilirliğin erkekçe olmadığı gerçeğiyle asla yüzleşmesi gerekmeyecekti, çünkü o artık yoktu. Senato'da ölen bir yasa tasarısı gibi. Çöktü, patladı, gitti.)

Arthur, garajın dekoratif İtalyan cephesinin tanıdık sahteliğine, etrafına özel olarak dikilmiş sarmaşıklara baktı. Solunda, gürül gürül akan bir derenin kenarında, sevgi dolu bir emekten ziyade, büyük bir çevre düzenlemesinin ürünü olan küçük bir bahçe vardı. Çiçekler neredeyse müstehcen bir şekilde parlaktı, ruj gibiydi; boyalı bir palyaçonun ağzı ona gülmek için ayrılmış gibiydi, umutsuzluk taklidi yapıyordu.

Burası Arthur'un doğduğu ev değildi; aile, büyü teknolojisindeki patlama Wrenfare'i şehirden korkan Thayer Wren'in artık her gün ofise gidip gelmesine gerek kalmayacak kadar yükseklerle çıkarana kadar Palo Alto banliyösünde yaşamıştı ve Persephone burada sadece bir yıl yaşamıştı, evin mutfağı, ev ofisi ve yatak odalarındaki tadilatların çoğu henüz bitmemişti. Ama Arthur altıncı sınıftan beri her yıl yatılı okuldan buraya dönmüş ve bekâretini burada kaybetmişti, bu da burayı eve yeterince yakın kılıyordu. Muhtemelen daha da kötüydü, çünkü burada annesine dair hiçbir kanıt, sevgiyle anılacak hiçbir şey yoktu - kötü biten seks bile. Geriye kalan tek şey, kötüleşen pop-punk'ın tatlı sempatileri arasında penisini keşfeden birinin ergenlik öncesi endişesiydi.

"Bu evden nefret ediyorum," diye mırıldandı Arthur, Gillian'ın ilerlemesi için yaptığı dürtmeye cevap olarak; üstü kapalı bir *teşekkür, ama hayır. Gillian* onun dirseğine kendi dirseğiyle hafifçe vurdu, bu nadiren sadece çok üzgün olduğu anlarda yaptığı bir hareketti ve merdivenleri tek başına çıkarak ön kapıya kadar ilerledi.

Arthur araba garajında, gürül gürül akan derenin yanında kaldı, Eilidh ise belirsiz bir şekilde onun yanında duruyordu. "Sen de burada mı kalıyorsun?" diye sordu ona.

Ona ilk kez baktı, gerçekten baktı ve hatırladığından daha uzun olduğunu fark etti. Bu yeni bir gelişme değildi, sadece Arthur'un onu arada sırada ekranına düşen bir mesajın ötesinde yaşayan, yer kaplayan bir şey olarak hayal etmesini sağlayacak kadar sık görüşmüyorlardı.

Sonra kadının elindeki bavulu fark etti. "Sanırım bavulunu hazırlamışsın," diye yorumladı bavulu göstererek.

"Vermont'ta sessiz bir inzivadan yeni döndüm." Eilidh de, içinde canavarca bir şeyin gizlenebileceğinden endişeleniyormuş gibi eve bakıyordu.

"Onlardan birine gitmiştim. Beğendin mi?"

"Evet, çok ferahlatıcı." Sanki acı çekiyormuş gibi biraz kımıldadı.

"Bence berbattı," diye mırıldandı Arthur. "Ama Meredith'e harika vakit geçirdiğimi söyledim çünkü birinin onun telefonunu zorla almasını izlemenin komik olacağını düşündüm."

Eilidh o zaman gülümsedi. "Öyle olurdu."

"Gerçi hiç gitmedi. Sanırım Chirp'in üretimine başladığı yıldır."

"Ben Chirp."

"Ne?"

"Chirp," diye tekrarladı Eilidh, daha yüksek sesle. "'O' Chirp değil."

"Ah." Küçük kız kardeşine tekrar baktı ve onun yetişkin bir kadına benzemeye başladığını fark etti. Bunun birkaç yıl önce olduğunu tahmin ediyordu ama böyle bir şeyin gerçek olması imkânsız gibi geliyordu. Arthur ne zaman Eilidh'i düşünse, arka koltukta oturan ve kulakları olmayan bir oyuncak ayıya sarılmış küçük bir kızı hayal ediyordu.

"Hiç denediniz mi?" Eilidh sordu.

"Neyi denedim mi? Chirp'i mi?"

"Chirp," dedi tekrar. "Bu Chirp."

"Neden?" dedi Arthur. "Los Angeles'lılar otoyol numaralarının önüne 'the' koymuyor mu? Neden 'Chirp' değil?"

"Sesin kesinlikle geriatrik geliyor," dedi. "Neden bir makaleye ihtiyaç duysun ki?"

"Resmiyet. Ayrıca bir nesne olduğu için."

"Yaklaşık altı ay boyunca kullandım." Eilidh utanmış görünüyordu. "Hâlâ bazen kullanıyorum."

Arthur hiçbir şey söylememeyi ya da kibarlık olsun diye bir soru sormayı düşündü. "Birkaç hafta önce bıraktım," diye itiraf etti.

Her ikisi de hâlâ eve bakıyorlardı. Gillian'ın az önce soluk soluğa girdiği yukarıdaki ön kapı, babalarının eşyalarının bulunduğu ama babalarının olmadığı bir eve açılıyordu.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü Arthur. Bir insanın bu kadar kolay ortadan kaybolabilmesi gerçekten çok ürkütücüydü. Sonra elinde küçük bir seğirme hissetti, sanki küçük biri parmaklarına uzanıyormuş gibi. *Merak etme Riot*, dedi henüz var olmayan küçük kıza. *Sen benden çok daha iyi olacaksın ama ben de en azından ondan biraz daha iyi olacağım.*

"İşe yaramıyor, değil mi?" Eilidh ona döndü ve Arthur bir an için onun neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikre sahip olamadı.

Sonra hatırladı ve bağırsaklarının sadakatsizlik olarak algıladığı anlık bir suçluluk duygusu hissetti. Ayrıca (etkileyici bir Çekilde!) çalılıklarda *bir* fotoğrafçı , kim bilir kaç tane daha olduğunu hatırlamayı bağırdı. Gillian'ın bunu bir şekilde halledeceğini düşündü - gerçi belki de bu refleksi unutmaması gerekiyordu.

"Hayır, elbette Chirp çalışıyor," diyerek bariz olanı yapmak ve içeri girmek yerine performatif şekilde vurguladı. (Bugün kendi fotoğrafçılarını göndermeyi öğrendiği gün olsa bile, *Times*'ın açılış sayfasında cirit atarken çekilmiş bir fotoğrafından daha kötü ne olabilirdi ki? Ama o neyin daha kötü olacağını biliyordu ve bu da içeri girmektir). "Onu kullanırken kendimi çok daha iyi hissediyordum," diye devam etti Arthur, o zamana kadar spon-con'un anlamsız ritimlerinde ustalaşmıştı. "Çok fazla alet takmayı sevmiyorum, bilirsiniz. Ayrıca hala biraz lüks bir ürün ve benim bölgem enflasyon ve işsizlikle mücadele ettiğinden ve cadde arsa değerlerinin hızla yükselmesi nedeniyle bir tür toplu göç yaşandığından-"

"Kesinlikle," dedi Eilidh. Sesi sönük, yarı pişmiş gibiydi. Belki de onun kendiliğinden bir reklama dönüştüğünü fark etmişti. "Evet, bu mantıklı."

"Sadece... taklit etmem gereken belli bir ulaşılabilirlik derecesi var. Ve Chirp'in fiyat noktası korkunç değil, ama yine de biraz ulaşılmaz. Şimdilik."

Eilidh, "Meredith'in durumu çok iyi," dedi.

"Harika gidiyor!" Arthur da aynı fikirdeydi. Şuna bakın, alıntı şehrin belediye başkanı! "Her zaman reklamlarını görüyorum."

"Oh evet, kesinlikle-"

"Ve insanlar bunu giyiyor, bilirsiniz, dışarıda falan. Aslında Manhattan'da bazı parti kızlarının bunu giydiğini gördüm, yani bence seksi."

"Kulüplerde görüyor musun?" diye sordu Arthur, bir an için bir şeyi başarmaya çalıştığını unutarak. Ne olduğunu bilmiyordu.

Geri çağırma.

"Kulüpler mi?" diye yankılandı Eilidh şaşkınlıkla.

"Kulüpler. Barlar. Bilirsiniz, gençlerin insanlarla tanışmak için gittikleri her yer."

"Kaç ?" diye sordu Eilidh.

"Demek istediğim, bilirsin, gece hayatı-"

"Benim 'gece hayatım' yok," dedi Eilidh belirgin bir tiksintiyle, bu ifadeyi tırnak içine alarak. "Ben yirmi altı yaşındayım, yirmi bir değil. Ara sıra birileriyle çıkıyorum ama çoğunlukla işe gidiyorum, yogaya gidiyorum, fizyoterapistime gidiyorum ve öğle yemeğine çıkıyorum-"

Eilidh aniden durdu. "Yani, arkadaşlarım var," dedi, daha doğrusu mırıldandı. "Ama kulüpte falan değilim."

Teknik olarak hiç arkadaşı olmayan Arthur, "Arkadaşlarının güzel," dedi. Lou kısa bir süre için zihninin gözünün çevresinde gezindi.

İki genç Wren arasındaki sessizlik bir anda çok rahatsız edici bir hal aldı.

Sonra arkalarından gelen kör edici bir far saldırısıyla hem Eilidh hem de Arthur irkildi, çünkü Gillian'ın kiralık arabasının yanındaki otoparka başka bir araç yanaşmıştı.

"Bu Ölüm mü?" diye sordu Arthur, farların parıltısını gözlerini kırıştırarak ve Eilidh kaşlarını çatarak başını salladı, cevap vermek için ağzını açtığı anda, belki otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında bir adam arabanın sürücü tarafından dışarı çıktı.

Ancak Arthur onu yerleştiremeden, yolcu kapısının açılıp kapanmasıyla dikkati dağıldı ve Yves'in elinde bir strafor kabıyla indiğini gördü.

"Yves mi?" diye sordu Arthur inanamayarak. Gerçi Yves'in onu bulabileceğinden hiç şüphe etmemişti. Yves'in bunu yapmasının bir yolu vardı, Arthur'un kolayca şansa bağladığı bir tür sihirli düşünce gücü, ta ki Yves'in "en iyisini ummasının" ve gitmek istediği yere, ne zaman orada olmak isterse o zaman gitmesinin ne kadar rutin olduğunu fark edene kadar.

"Arthur!" diye sevinçle haykırdı Yves, sanki saatlerce değil de haftalarca ayrı kalmışlar gibi. "Kreplerim var!" diye ekledi, gülleri koklamak için bahçeye çıkmadan önce.

Evet, Arthur geç *de olsa* fark etti, o *da* uyuşturucu kullanıyordu.

Kapıdan merdiven boşluğuna hızla inen Gillian, önce Yves'e el sallayarak, "Oh iyi, buradasın," dedi.

yaşlı adama birbirlerini tanıyormuş gibi gülümsemeden önce bir uğur böceği buldu.

Gördüğüne en çok sevindiği kişi yaşlı adamdı ve bu da ilginçti. Belki de, diye düşündü Arthur kafasında, bu Gillian'ın erkek arkadaşıydı? Bir erkek arkadaşı olması makuldü ve eğer varsa, muhtemelen zarif bir şekilde zayıf olan böyle biri olurdu (Arthur'un aksine - biraz çabayla - hala dört yaşından beri beyzbol oynayan biri gibi yapılydı). Adamın saçlarında gümüş rengi bir ton vardı, bu da onu sakın akşamlarda satranç oynamaktan ve viski içmekten hoşlanan biri gibi gösteriyordu; bu ikisi de Gillian'ın kan sporları ve cinle birlikte en sevdiği şeyler arasındaydı.

Aman Tanrım, diye düşündü Arthur iç kulağından gelen, önceden var olan sarhoşluk ve keskin, asit bazlı tiksintinin bir karışımı olan rahatsız edici bir eğitimle. Bu Gillian'ın erkek arkadaşıydı.

Aynı anda pek çok şey onu etkiledi. Bir yerlerde rahatlama vardı. Güzel! Arthur sonunda ona Riot'tan bahsetme cesaretini gösterdiğinde, en azından Gillian yalnız olmayacaktı. Belli ki iyi, istikrarlı ve yetişkin birini bulmuştu. Evet, bu bir adamdı, diye düşündü Arthur ağır bir hüznle, aniden zayıflamış ve küçülmüştü, tıpkı henüz rafa ulaşamayan bir çocuk gibi. Bu, babasının onun olmasını istediği türden bir adamdı. Bu adam aslında bir politikacıya benziyordu - *New York Post*'un birkaç gün önce onu suçladığı, bira kasklı Arthur'un kurt gibi arkadaşlarını selamladığı bir karikatürün trend olmasına neden olan aşırı büyümuş bir öğrenci derneği çocuğuna benzeyen Arthur'un aksine.

Bu adam bir babaya benziyordu! Tanrım, *işte bu*, diye düşündü Arthur, şimdi gerçekten içindeydi. Gillian bu adamla evlenecek ve taktiksel çocuklardan oluşan bir filoya sahip olacaktı. Bir imparatorluk kuracaktı. İleri gidecek ve Fransa'yı alacaktı.

En azından Arthur'un Riot'u vardı, Philippa ve Yves'ten bahsetmeye gerek bile yoktu ve internetin bir kısmı onu feci derecede etkisiz olsa da hâlâ yakışıklı buluyordu. Bir keresinde Kanada başbakanına yenilmeden önce Mart Çılgınlığı tarzı bir yarışmada final turuna kadar yükselmişti, bunun da bir anlamı olduğundan emindi. Gillian mecburen, "Cass, Arthur'u hatırlarsın," deyince biraz rahatlamayı başardı.

"Wrenfare Noel partisi, değil mi?" diye sordu Cass olduğu anlaşılan adam, Arthur'un elini sıkmak için öne çıkmadan önce.

Arthur, en azından Arthur'un bir erkek ismi olmasıyla biraz gurur duyuyordu. Yaşlı bir adam, güçsüz, ama yine de.

"Doğru, evet," diye yalan söyledi Arthur, sosyal paylaşım sitelerini kontrol etme dürtüsüyle savaşıyor ve daha fazla uyuşturucu için belli belirsiz bir açlık duyuyordu. "Seni tekrar görmek harika."

Selamlaşma sırası kendisine geldiğinde Eilidh, "Biz de senin şarküteri elemanı olduğunu umuyorduk," dedi. Arthur'un aksine o, Cass'i tanıyor gibi görünüyordu ve bu durum Arthur'a pek de rahatlatıcı gelmemiştir. Gillian tüm ailesinin tanıdığı biri olmayan birini seçemez miydi? En azından yakın çevrelerinin dışında bir sevgili seçme nezaketini göstermişti.

"Oh, eli boş geldiğim için en içten özürlerimi sunarım. Bildiğim kadarıyla bir matzo topu çorbasının hafifletmeyeceği hiçbir yas yoktur," dedi Cass ve Arthur'un kalbi, evet, Gillian açıkça mükemmel eşini bulmuştu düşüncesiyle böbreklerinin derinliklerine daha da battı. Yemekten Arthur sorumlu olsaydı, şu devasa, peynire bulanmış ıslak burritolardan bir tane alıp paylaşırdı ve hepsi farklı sindirim rahatsızlıkları inleyerek oturlardı (Arthur süt ürünlerine karşı hassastı). Şimdi antioksidanları olacaktı. Onlar her ne sikimse artık!

"Kaybınız için çok üzgünüm," diye devam etti Cass, bu duygusunu hem Eilidh'e hem de Arthur'a ifade etti. Arthur'un kabul edip etmeyeceği belli olmayan bir teklifti bu ama Eilidh takdir etmiş görünüyordu. Çocukken her zaman yaptığı gibi minnetle çenesini eğdi. Üç ya da dört yaşındayken, Eilidh'in başını eğmesi bir parti numarasıydı. *Şirin bebek!* diye mırıldanırdı insanlar. Arthur, onun bu kadar ağırbaşlı ve oyuncak bebek gibi görünmesine bayıldıklarını hatırlıyor. İlk performans sanatı.

"Şu güllerin arasında bir fotoğrafçı var," dedi Yves, bahçeye geri dönüp onların küçük, samimi sohbet halkasına katıldı.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Gillian ve Cass'in mekanikleşmiş sempati dolu bakışlarını Eilidh ve Arthur'a çevirmesine izin vererek eve doğru tırmanışını şiddetle tekrarladı.

"Meredith hâlâ gelmedi mi?" diye sordu onlara.

Eilidh saatine bakarak, "Birazdan burada olur," dedi. Arthur saatin yeni bir Wrenfare modeli olduğunu fark etti. Kendisi takmıyordu ama babasının açılış konuşmalarını dinliyordu. Ani bir sarsıntıyla belki de o konuşmaları şimdi Eilidh'in yapacağını fark etti -ya da onun kadar yetenekli olmasa da şirketi yönetmek için daha iyi bir seçim olan Meredith'in.

Eilidh'in halkın takdirini kazanması da bir başka kafa karıştırıcı duyguydu. Arthur konuşmaları kışkırttığından değil, ama bu *Wrenfare Magitech*'ti. Bir şirketten çok daha fazlasıydı. Modern toplumda sıhhi tesisat ve kişisel bilgisayarlar kadar yaygın olan bir endüstrinin mihenk taşıydı. En azından on milyarlarca dolar değerindeydi ve daha da önemlisi, Wrenfare onların doğuştan gelen hakları, kolektif mirasları ve tarihteki anlamlı iddialarıydı ki bu Arthur'un Kongre'de geçirdiği iki kasvetli yıldan sonra söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Arthur'un Kasım ayında neredeyse kesin olarak işsiz kalacağı düşünülürse -bu düşünce yüzünü buruşturmasına ve ardından göğsünün çökmesine neden oldu- Wrenfare CEO'su rolünü üstlenmesi onun için küçük ve güzel bir adım olmaz mıydı? Siyaset zaten yorucuydu, sahnede güzel görünüyordu ve Wrenfare bütçesinin önemli bir kısmını hayırseverlik çabalarına ayırabilirdi. Muhtemelen isimsiz bir bağışçı olarak, seçilmiş bir memur olarak yapabileceğinden daha fazlasını yapabilirdi. Konu bir şeyleri çabucak başarmak olduğunda paranın çok özel bir büyüsü vardı ve Arthur'un dünya hakkında bildiği her şey, Wrenfare ölçeğinde zenginliğin kuralı olmayan tek şey olduğunu gösteriyordu.

Eilidh' Meredith'in nerede olduğunu biliyor gibi görüldüğünü ve bu soruya daha önce bir cevap alamadığını ve bunu fark etmesinden bu yana geçen dakikalarda Yves'in yere oturup krep torbasını açtığını ve onları minik, yuvarlanmış taquitolar gibi yemeye başladığını, onları coşkuyla şuruba batırdığını geç de olsa fark etti. "Meredith'le konuştun mu?" Arthur, uyuşturucunun nerede başlayıp Yves'in nerede bittiğini merak etmeye başlayan Eilidh'e sordu. Arthur'un da canı aniden krep çekmişti ki bu da Yves'in bir başka yeteneğiydi. Sanki bir başkası canının ne çektiğini anlayamadan o mükemmel şeyi tahmin edebiliyordu.

Çorbanın her zaman yas için mükemmel bir yiyecek olmadığını fark eden Arthur, bu düşünceyi Cass'e karşı nefretle silahlandırdı. Birdenbire Yves'e yeniden derinden aşık olduğunu hissetti.

"Ah evet, üzgünüm, sana söylemeyi unuttum. Beni arabadan aradı," dedi Eilidh, tam da Gillian evin merdiven boşluğundan dönerken, bu kez elinde babalarının çalışma odasında asılı olan antika tüfekle yeşilliklerin arasına dalmıştı. Tüfek hiç doldurulmamıştı, Arthur'un çocukluğunun bir döneminde muhafazakâr başkanlardan biri tarafından hediye edilmişti, ancak elbette çalıların arasında saklanan herhangi bir paparazzinin

bunu biliyordu. Gillian Arthur'un dönmeden önce kısa bir itiş kakış, birkaç inleme ve kaçışan birkaç figür oldu; Gillian terlediğini belli etmeden bir avuç SIM kartı cebine tıktırdı.

Arthur ilk defa onu minnettarlıkla öpmeyi düşündü ama aklında başka şeyler vardı ve zaten bu işe yaramazdı.

"Bekle, *seni* Meredith mi aradı?" Arthur şaşkınlıkla Eilidh'e sordu. Gillian'ın geliş mesajını aramak dışında telefonunu çok dikkatli kontrol etmediğini fark etti. Telefonunu cebinden çıkardı ve evet, uçaktan inerken gözden kaçırdığı birkaç bildirim olduğunu fark etti; bunlar arasında Meredith'ten gelen çok sayıda arama ve kendisi için her önemli yayından gelen sayısız uyarı vardı (bunlara rutin bir korkuyla bakıyor, iptal edilmelerini bekliyordu; buraya kadar her şey yolundaydı ama kaçınılmaz olarak yarın da vardı).

"Aslında bana haberi veren Meredith'ti." Eilidh'in ifadesi çok sertleşti, zoraki bir şekilde hoş bir hal aldı, herhangi bir güçlü duygu yaşadığında böyle görünürdü. "Sanırım teknik olarak Jamie'ydi."

"Jamie kim?" diye sordu Gillian, Cass'in "Hâlâ Jamie'yle birlikte mi?" demesiyle aynı anda.

"Oh, bu-? Yani, ben...? Sanmıyorum," diye söze başladı Eilidh, ama sonra dayanamadı. Cass'e, sonra da Arthur'a baktı, sanki Arthur'un az önce yaptığı şeyi düzeltebileceğini varsayıyordu, ki bu onun için çok belirsizdi.

"Jamie Meredith'in eski erkek arkadaşı," diye açıkladı Arthur Gillian'a, oradan başlamaya karar verdi ve sonra bir milisaniye daha düşündü. "Bekle, Jamie'yle mi birlikte?"

"Meredith kim?" diye sordu gülümseyen Yves. Hâlâ gülümseyerek krepten bir taquito ısırdı.

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi Cass, yaşlı erkeklerin yaptığı gibi biraz daha somurtkan görünerek. Arthur'un vergi ödemekle ve insanlara yaşlandıkça kaçınılmaz olarak daha muhafazakâr söylemekle ilişkilendirdiği bir ifadeydi bu, tabii ki sosyal hizmetlerin eskisi gibi olmadığı gerçeğini göz ardı etmekti, yani neredeyse hiç kimse ebeveynlerinin sahip olduğu kaynaklara sahip olmayacaktı (Arthur hariç - *daha fazlasına* sahip olacaktı, babasının ölümünün gerçekliğini bir kez daha fark etti. Gerçi bu ne burada ne de oradaydı).

Arthur'un babasının silahını inceleyen Gillian, Cass'e güven verici bir şekilde, "Bir şey yok," dedi. (Aslında Napolyon döneminden kalmaydı ve Gillian onu temiz tutmak için büyük özen gösteriyordu. Arthur'un aklına babasının bunu ona bırakmış olmasını ummak geldi, çünkü bu onu gerçekten mutlu ederdi. Arthur'un teknik olarak nasıl yapılacağını bildiği bir şeydi bu, o yüzden boş ver Cass). "Onunla daha önce konuştum. Romantik olmaktan çok şantajla ilgili."

"Ne?" dedi Eilidh ve Arthur aynı anda.

"Güzel, yemek geldi," dedi Gillian, garaj yolunda bir başka far kümesi belirlediğinde, yeni doğmuş bir bebek gibi kolunun kıvrımında tuttuğu tüfekte ona doğru yürürken.

Oh, diye düşündü Arthur başka bir acıyla. Oh, Riot, Gillian'ı hayatında göremezsen ne yazık olacak, gerçi en azından annen sana bol bol eğlence sağlayacaktır.

O zaman Philippa'yı hararetle özledi. Philippa orada olsaydı şu anda ne yapıyor olurdu? Muhtemelen duyguları hakkında bir oyun yazmalarını sağlamaya çalışıyordu, Arthur'un duyguları olduğundan değil. Ama Philippa için bir şeyler yudurdu.

Arthur omzuna konan ani bir el darbesiyle sıçradı. "Bu senin için zor birkaç gün olacak Arthur," dedi Yves ağırbaşlı bir sesle. "Sevdiğin biri öldüğünde yapılması gereken çok şey vardır."

"Evet," dedi Gillian, kolları şimdi devasa çorba kaplarıyla doluydu. "Cenaze evini aradım ve ailenin mahremiyetini korumamız gerektiğini anlattım, hepiniz bu kadar tanınmış kişiler olduğunuz için" -ve içimizden biri, diye düşündü Arthur, elektrokinetik bir tehdit- "ve ona Cuma günü için cenaze törenini ayarlamaya başlaması için izin verdim, ama bunun ötesinde, Thayer'ın miras planının neleri içerdiğini bilmiyorum. Ayrıntılarla vasiyeti yerine getirecek kişinin ilgilenmesi gerekecek. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Ben," dedi Eilidh yine zoraki bir hoşnutluk ifadesiyle, ki bu muhtemelen içinde ölmekte olduğu anlamına geliyordu.

"Hepiniz avukatlarla konuşmak zorundasınız, muhtemelen yarın," dedi Cass ve Arthur kısa bir süre için onu kavgaya davet etmeyi düşündü. Gillian'ın onuru için değil elbette, ama Cass Arthur'un aile işlerine karışıyordu ve bu da çok ileri bir adımdı. Gillian'ın da ailesiydi ama sadece Arthur'la evli kaldığı sürece, bu da Cass'i en iyi ihtimalle üçüncül derecede önemli kılıyordu. En iyi ihtimalle!

"Meredith buraya geldiğinde," diye devam etti Cass, Arthur'un giderek artan tedirginliğine aldırmadan, "kalan aile üyeleri ve arkadaşlarıyla temasa geçmelisin. Vasiyetname elinize , malları ayırmaya ve evi boşaltmaya başlayabilirsiniz. Tabii içinizden biri burada yaşamayı planlamıyorsa?"

Birbirlerine bakan Arthur ve Eilidh'in arasına baktı ve sonra tekrar Cass'e döndü.

"Dediğim gibi, bu bekleyebilir," dedi Cass belirgin bir kayıtsızlıkla.

"Ruhunla ilgili çok şey olduğunu kastetmiştim," dedi neredeyse tüm ağırlığını Arthur'un omzuna vermiş olan Yves. "Keder ağır bir şey olabilir ve ancak doğru bir şekilde ele alındığında yeni şeyler büyümeye başlayabilir. Tavuk çorbası kokusu mu alıyorum?" diye ekledi ani bir coşku ifadesiyle.

"Matzo topu," dedi Gillian.

"Oh, nefis," diye haykırdı Yves, ondan bir çanta aldı ve onu merdivenlerden yukarı takip ederken tüfeği omzuna kaldırmak için boş bir el bıraktı.

"Gidip onlara yardım etsem iyi olacak," dedi Cass, eliyle işaret ederek ve ellerini ceplerine sokarak tırmanmaya başladı. Çok şık, deri bir gece çantası taşıyordu. Arthur asık suratla onun şık bir insan olduğunu fark etti ve Cass merdivenlerde onu geçmeden hemen önce elini uzattı.

"Hey," dedi Arthur sessizce. "Ona iyi davran, mı?"

Cass önce şaşırmış gibi göründü ama sonra kutsal bir şeyle görevlendirilmiş gibi başını salladı. Sonra ileriye doğru yürüdü, merdiven boşluğunun tırabzanını tutup tırmanmaya başlamadan önce ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzünün parçalarını gören ağaçların gölgesine düşünceli bir şekilde baktı.

"Bu çok hoştu," dedi Eilidh ve Arthur şaşkınlıkla ona baktı. "Değil gerçekten yardım etmek senin dava o sen Hayır, sen

Bilirsin, yirmi dokuz yaşında tamamen yaşlanmış." dedi. " babam öldüğüne göre, eve birini getirirsem benim için de böyle olacağını umuyorum."

Gerçekten üzgün görünüyordu ama Arthur bunun pek de sürpriz olmadığını düşünüyordu. Babaları Eilidh'e karşı her zaman başka türlü var olmayan bir tatlılık göstermişti, sanki bunu özellikle onun eğlenmesi için yapmıştı. Thayer Meredith'e her zaman temkinli bakmıştı, sanki mesafesini korumak kamu güvenliği için yaptığı bir şeymiş gibi. Arthur'a ise çabaya yakın bir şeyle bakıyordu, sanki yeterince uzun süre yeterince sert bakarsa sonunda Arthur dönüşecek, mucizevi bir şekilde başka bir şeye dönüşecekti.

"Cass'in arabasının farları kıvılcım çıkarıyor," dedi Eilidh, ona fermuarının inik olduğunu söyleyebilirmiş gibi. Arthur yumruğunu yuvarladığını fark ederek biraz sıçradı ve ellerini sıktı. Neredeyse artrit derecesinde gergindiler, o kadar kasılmışlardı ki onları açmak için mücadele etti.

"Evet, garip," dedi arabaya bakıp kaşlarını çatıyormuş gibi yaparak. "Bu... vay canına, buna gerçekten baktırmalı-"

Ama Eilidh açıkça onun ellerine bakıyordu.

"Hâlâ mı?" diye sordu ona. Kesinlikle en kötü soruydu, çünkü Arthur'un uzun zaman önce unutmuş olmaları gereken fiyaskodan hâlâ muzdarip olup olmadığını sormak, hâlâ yatağını ıslatıp ıslatmadığını sormak gibiydi. Ne de olsa Lou'dan bu yana, onlarca yıldır ölümcül elektrik yangınlarıyla kendisine ya da başkalarına zarar vermemişti. (Son birkaç aydır verdiği zararları saymazsak, ki bu da Arthur'un evrenin en kısa zamanda kurtulmayı umduğu geçici bir durumdu).

"Bir yok," diye güvence verdi ona. "Her şey kontrolüm altında."

"Seni yargılamıyorum," dedi Eilidh çabucak. "Sadece merak ediyorum. Çünkü -" Tereddüt ederek sözünü kesti. "Şey, bu konu hakkında konuşmayı planlamamıştım. Ama sanırım, bilirsin, madem buradasın, ve dürüst olmak gerekirse, şu anda bunu konuşmayı babama tercih ederim-"

Arthur dinlemeyi bıraktı ve önümüzdeki günlerde babası hakkında *çok* konuşmak zorunda kalacağını fark etti. Kederle boğuşmasını isteyen sadece Yves değil, herkes olacaktı. Basın! Tanrım, basın. Bir söyleyecek "siktir git "ten daha anlamlı bir şey bulamazsa, *Los Angeles Times*'in onun hakkında bir erkek, bir evlat olarak ne yazacağını bir düşünün. Çünkü eminim ki adam gizli bir savurganlık isteyecektir.

-Süslenmemiş ama Frank Gehry tarafından tasarlanmış *organik* bir vazonun sessiz lüksü, sadece *bilenlerin bildiği* bir gerçek.

Thayer Wren'in ölümünü o kadar az düşünmüş olması ve cenaze töreninde herhangi bir tuhaflık belirtmemiş olması ihtimali de vardı ama o zaman durum daha da kötü olurdu, çünkü Arthur, Meredith ve Eilidh babalarına yakışacak şatafatı *icat* etmekten sorumlu olacaktardı ki, Arthur'un doğru ve hatta kabul edilebilir olduğunu düşündüğü herhangi bir şeyin kesinlikle topluca hakaretle karşılanacağı bir çağda bu hayal bile edilemezdi. Bir de babasıyla olan ilişkisinin doğası hakkında herkesin önünde konuşmak zorunda kalacağını düşünün! Hatta tam cümleler! Peki ya sosyal medyada kopacak fırtına ne olacaktı?

Zaten burada olmadığını varsayarak mı? Hiç şüphesiz övgü ve yergi arasında çılgınca gidip gelen yorumlar, anma yazıları ve memlerin kaçınılmaz kutupluluğu?

Arthur'un haberi ilk duyduğunda kapıldığı o ani, dünyayı altüst eden his geri gelmişti ve bir an için sanki yer altından kaymış gibi hissetti.

Sonra başka kör edici beyaz far kümesi, tanrısız bir lanet gibi gözlerinin arasına çarptı.

"Biliyor musun, Jamie? Arabayı al! Küçük makalenı yaz! Bir tür pislik emen kıl kurdu gibi başkalarının kederıyla geçinerek harika bir hayat yaşa ve bunun seni nereye götüreceğini gör!" diye bağırdı Arthur'un kız kardeşi Meredith, hala çalışır durumdaki arabanın kapısını çarparak kapattıktan sonra aniden Arthur'un yanında belirdi, onu son gördüğünden bu yana o kadar etkileyici bir şekilde değişmemiştir ki geçici olarak yere düşüp ayaklarını öpmek istedi.

"Ne?" Meredith, arabanın farları geri geri giderken, Eilidh olmaktan başka bir şey yapmadığı anlaşılan Eilidh'e sordu.

"Kıl kurdu mu?" diye sordu Eilidh.

"Onlar leş yiyiciler," diye tersledi Meredith. "Akvaryum ekosistemlerini temiz tutarlar."

"Hayır, mantıklı," dedi Eilidh, Meredith'in nefret ettiği o kibirli tavırla, ki bu aslında Eilidh'in Meredith'i bilinçaltında bir kostüm gibi giydiği bir şekilde yansıtmasıydı.

"Kapa çeneni," dedi Meredith, Eilidh'in nefret ettiği Meredith tarzıyla, ya da belki de "nefret etmek" çok güçlü bir kelimeydi. Eilidh'in ne hissettiği belli değildi, çünkü büyüdüğü çok açık olmasına rağmen Arthur için sürekli bir çocuktı. "Art, berbat görünüyorsun."

Aklına geldikçe kendini iyi hissetmiyordu. Cass'in farları yine ; arka lambalar da öyle. Birkaç saniyedir böyle devam ettiklerini fark etti, Dört Temmuz gibi aydınlanmışlardı. Onların yıldız ışığıyla gördü, gökyüzünde bir bayrak gibi yükselen parlak beyaz bir pus. Kendini... sanki bir ışık topunu bütün olarak yutmuş gibi aniden acısız hissetti.

Vay canına, diye düşündü, bu şartlar altında muhtemelen *hayır* olmalıydı.

Çünkü Arthur Wren onlarca yıl önce ölmeye başlamış olsa da, kişinin ne kadar yakından takip ettiğine bağlı olarak - ve gerçekten, hepimiz bir anlamda doğuştan ölmüyor muyuz?

1C

Meredith dokuz yaşındayken annesi, on yıllar boyunca onu yavaş yavaş öldüren ve gençlik yıllarında kök salan bir yeme bozukluğunun kalp komplikasyonları nedeniyle öldü. Persephone Liang, gençliği boyunca birkaç kez anemik ve yetersiz beslenmiş olarak kabul edilmişti - ve hatırlayacağınız gibi aç *kalmamak* için parası vardı - sonunda Persephone Wren'e dönüşmeden ve modaya uygun bir şekilde meyve suyu temizliğine ve aralıklı oruç tutmaya ve çökme noktasına kadar egzersiz yapmaya başlamadan önce, genellikle "Aktif olduğumda ve karbonhidrat yemediğimde kendimi çok *daha iyi* hissediyorum" gibi şeyler söylerken, aynı zamanda tüm gün boyunca dik duracak enerjiden yoksundu.

Meredith çocukluğu boyunca bunun oluşunu izledi ve o zamanlar bunu nasıl düzelteceğini bilmeseyse de, annesinin bir hastalığı olduğunu ve bu hastalığın nefret olduğunu anladı. Persephone kendinden nefret ediyordu, bu da annesini hiç kimseyi sevmediği kadar çok seven Meredith için çok saçmaydı - bir daha kimseyi sevemeyeceğini düşündüğü kadar çok. Tüm bunları Lou'ya anlatmış, o da genç kızlık arkadaşlarının yaptığı gibi dallardan iksirler yaparak ve küçük, etkisiz yığınlar halinde adaçayı yakarak yardım etmeye çalışmıştı. Ama işe yaramadı ve sonunda Meredith okula gitti ve zihinsel bozukluklar hakkında, özellikle de bazen aşırı aktif bazen de çok hareketsiz ve depresif olmanıza neden olan ve bazen kablolar yeterince kötü bir şekilde kesişirse, kendinize bakmayı bırakmak gibi şeyler yapmanıza neden olan bir hastalık hakkında bilgi edindi. Bazen de yemek yemeyi bırakıp o kadar az besinle o kadar uzun ve tehlikeli bir yürüyüşe çıkıyordunuz ki kalp krizi, adınızı taşıyan ölüm belgesine yazılmadan geçecek intiharı tanımlamak için ne yazık ki yanlış bir yoldu.

Lisedeyken, Meredith on altı yaşındayken ve geriye dönüp baktığında annesinin hangi hastalığa sahip olduğunu nihayet anladığında, kızlık büyücülüğünün onu geri getirmek için neden işe yaramadığını anlamıştı. Meredith zamanında tüm gücüyle ortaya çıksaydı belki de işe yarardı, diye düşündü. Belki de onu yeterince çabuk yakalayabilseydi ve dokuz yaşındaki bir çocuğun asla sahip olamayacağı bir olgunlukla anlayabilseydi. Lou o zamanlar hâlâ onunla birlikteydi, Meredith'in gittiği aynı ünlü yatılı okula gitmek üzere yola çıkmıştı ve birlikte yazlarını Marin'de bir zihnin değiştirilebileceği, bir beynin düzeltililebileceği olasılığı üzerine kafa yorarak geçiriyorlardı.

Ne yazık ki Lou, Meredith'in patolojik değil de normal türden bir motivasyona sahip olduğunu düşünmüştü ve bu nedenle Meredith'in ne yapmak istediğini ve bunu nasıl istediğini fark ettiğinde, bunun bir kişinin zihinsel ve fiziksel özerkliğine orada burada küçük ihlaller anlamına geleceğini fark etti. Daha büyük bir iyilik için olsun ya da olmasın, yine de biraz boktan görünüyordu. Bu yüzden Lou "Bence çok ileri gidiyorsun" gibi bir şey söyledi ve bu da onların büyücülük konusundaki kolektif keşiflerini sekteye uğrattı. ("BIOMANCY," diye bağırdı Meredith o sırada, *burada bilim yapıyorum* demek için uygun bir kısaltma, *seni lanet olası amcık!*)

Kısa bir süre sonra, muhtemelen alakasız nedenlerden dolayı - dedi Tanrı, alaycı bir şekilde - Meredith, okulun hoş görmediği küçük bir intihal geçmişini ortaya çıkararak Lou'yu okuldan attıracaktı. Ama asıl mesele Meredith'in bir takıntısı olmasıydı ve bu takıntı geçmişi, ölmüş annesinin hayatını kurtarma gücüne sahip olduğu bir versiyonda yeniden yazmaktı, bu da sonunda sizi mutlu edebilecek bir araca dönüşecekti - Meredith'in Chirp adını verdiği bir icat.

Bu, Meredith'in o gün daha önce Tyche sahnesinde yaptığı konuşma değildi. O daha çok, babanızın yatırım yapmamasını ya da kendi mide bulandırıcı günahlarınızı görmezden gelmenizi sağlayan olağanüstü büyüklükteki risk sermayesinin yardımıyla, metodik ve titiz bir şekilde meyve vermeye yönlendirdiğiniz bir araştırma fikrine sahip olmakla ilgiliydi. Çoğunlukla magitech'te beyaz olmayan bir kadın olmanın ne kadar zor olduğundan bahsediyordu ki bu doğrudu. Meredith'in sektördeki kötü şöhretinin çoğu kişisel hoşnutsuzluktan kaynaklanıyordu, çünkü kendisi kadar başarılı olabilmek için pek çok erkeğe onu emmelerini söylemek zorunda kalmıştı.

çeşitli şekillerde, büyük ölçüde başlangıçta olduklarından daha zeki olma suçundan dolayı.

Gerçek, ah, gerçek -yine kayıtsızlığa varan ilahi bir anlatı tarafsızlığıyla- Meredith Wren'in şimdiye kadar birlikte ya da adına çalıştığı tüm erkeklerden kesinlikle ama kesinlikle daha zeki olduğuydu. Meredith Wren akranlarından, rakiplerinden, kardeşlerinden ve babasından zekiydi. Ama burası dehayı *kucaklayan* bir dünya değil, doğru ambalajla gelmediğinde değil ve her neyse, aynı zamanda bir pislikti, aktif olarak etik değildi ve o kadar güçlü bir şekilde tek fikirliydi ki Meredith Wren'i kendisi ve başkaları için bir tehlike olarak adlandırmak sadece profesyonel psikiyatri ölçütlerine göre haklı değil, aynı zamanda tamamen, derinden doğruyd.

Meredith'in altı saatlik yolculukları boyunca Jamie'ye anlattığı hikâye de bu değildi. Ama bu hikayeyi daha sonraya bırakacağım, çünkü şu anda Meredith'in erkek kardeşi babalarının evinin garajında ölü bulundu, yani öncelikler açısından içinde bulunduğumuz an yepyeni bir aciliyet boyutuna ulaştı.

"Aman Tanrım," dedi Eilidh, Arthur'un araba garajının zemininde aralarına düştüğü yerden geriye sıçrayarak. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım!"

Arthur'un nabzını kontrol etmek için eğilen Meredith, "Kendine gelir misin?" diye tısladı. Eilidh beceriksizce telefonunu ararken, "911'i ara," diye ekledi.

Meredith'le ilgili bir şey daha. Kriz anlarında gerçekten harika. Kendinizi yanlışlıkla bir atardamara çok yakın bir yerden bıçakladığınızda kesinlikle etrafınızda olmasını isteyeceğiniz kişi. Ancak insani duygular sergilemek istiyorsanız, Fransızların deyimiyle şansınız yok demektir.

Örnek olay: Meredith, Arthur'un nabzının atmadığını tespit ettikten sonra, "Lanet olsun," dedi.

"Aman Tanrım," dedi Eilidh yine. (Kişisel sorunlarının yüzde doksan dokuzunu henüz kabul etmemiş ve çözmemiş olan Eilidh, felaket koşullarında daha az yardımcı olur ve göğsünde yaşayan şey daha da az yardımcı olur). "Aman Tanrım, kardeşim yere yığıldı ve hareket etmiyor," diye bağırdı telefonunun ekranına, görünüşe göre biri cevap vermişti. Tam bir çaresizlik anında, teğet geçerek ekledi: "Ve babam da az önce öldü!"

Meredith Arthur'un üzerine eğilmiş, her ihtimale karşı on yaşlarında öğrendiği kalp masajını metodik bir şekilde yapıyordu. *C göğüs kompresyonu içindi*, Arthur'un başını düzeltirken kendi kendine sessizce tekrarlardı, *A hava yolunu açmak içindi*, *B kurtarma nefesi için*-

"Evet, kız kardeşim şu anda bunu yapıyor - hayır, o sadece yirmi dokuz yaşında, tamamen mükemmel bir sağlığı var-" Esrarengiz elektrik arızası konusunda tereddüt ederek sözünü kesti. "Yani, evet, sağlığı mükemmel."
_"

Meredith bir gözünü saatine dikmiş, Arthur'un göğsünü iki santim aşağı iterken saniyelerle boğuşuyordu. Her yirmi saniyede bir, iki kurtarma nefesi. Bir, iki ve tekrar kompresyon.

Bir, iki ve kompresyona geri dön. Bir,
iki ve kompresyona geri dön.

"-Hayır, benim bildiğim bir geçmişi yok- nefes alıyor mu? Meredith-MEREDITH," diye bağırdı Eilidh, "nefes alıp almadığını bilmek istiyorlar-"

Bir, iki ve kompresyona geri dön. Bir,
iki ve kompresyona geri dön. Bir, iki.

"MEREDITH, NABZI VAR MI?" Eilidh söyledi. Koyu renk bir saç dalgası Arthur'un alnına düştü, uhrevi ve dingindi.

Meredith sanki beyninin bir kısmı kapanmış gibi, neredeyse ürkütücü bir sakinlikle doğruldu. "Eilidh." Uzun, görüş mesafesi olmayan dağ eteğindeki yola baktı. "Buraya zamanında varabileceklerini sanmıyorum."

Eilidh'in gözleri büyüdü, telefonu elinde unuttu. "Meredith, benimle taşak geçme. Arthur'un nabızı atıyor mu?"

Cevabı zaten biliyordu. Yine de Meredith parmaklarını Arthur'un şahdamarının yan tarafına daha sert bastırdı. Cilasız bir tırnağını çenesinin alt tarafına batırdı. "Hayır. Nabız yok."

"O öldü mü?" Eilidh çığlık attı. (Meredith'in haberi olmadan, Eilidh'in göğsündeki şey tekme taklaları atıyor, kaburgalarının üzerinde süzülüyordu).

"911 mi soruyor?" Meredith söyledi.

"Benim," diye bağırdı Eilidh. "Soruyorum -birini gönderiyorlar-" "O zaman evet," dedi Meredith sakince. "'Ölü' benim şu anki teşhisim, evet." "Aman

Tanrım," dedi Eilidh, biraz da gereksiz bir şekilde. Farkında değil gibiydi. Zaten birkaç dakikadır hiperventilasyondaydı.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Meredith dizlerini göğsüne çekerek yorgun bir şekilde Arthur'un bedeninden geriye doğru oturdu. "Yine de umarım birileri fotoğrafçılar için çalıları kontrol etmiştir," diye kaşlarını çatarak nefes verdi.

"Şu anda fotoğrafçılar hakkında nasıl düşünebilirsin?" Eilidh suçlayıcı bir tavırla ona doğru atıldı. "Kardeşimiz daha yeni öldü!"

Meredith sersemlemiş bir halde, "Biliyorum," diye onayladı. "Çok öfkeliyim. Gerçekten yüzümü hissedemiyorum."

Zaten açık değilse, Wren kardeşler arasındaki dikiş kolayca zarar gördü, başa çıkma mekanizmalarındaki neredeyse psikotik bir farklılıkla neredeyse onarılamaz derecede yıprandı. Örneğin bu konuşmayı ele alalım.

Eilidh sıkıntısından çılgına dönmüştü, tutarsızlık derecesinde histerikti. "Bu-? Yani, bu...? İki insanın *aynı gün* ölmesi mümkün mü?"

Meredith, "İstatistiksel olarak bu pek olası değil," dedi. "Yani, bilirsiniz, belki de biz yanlıyoruzdur."

"Ne demek yanlış?" Eilidh yere düştü, yanağını Arthur'un göğsüne bastırmanın verdiği sıkıntıyla biraz irkildi. "Hiçbir şey duymuyorum," dedi çaresizce, sesi en az dörtte bir oranında kısılmıştı. "Bir şey duymalı mıyım?"

"Meredith, "Hayır, bence bir cesetten sessizlik gelmesi çok normal," dedi.

Muhtemelen en iyisi, Eilidh'in onu duymamış olmasıydı. "Hâlâ çok sıcak," diye fısıldadı Eilidh, tıpkı Juliet rolünü oynadığı günkü gibi görünüyordu. Meredith bir matine gösterisinde onu izlemeye gitmek için okulu asmış ve gözyaşları yüzünden süzölmeye başladığında Eilidh görmesin diye balkonda oturmuştu.

"Heyecan verici," eleştirmenin kullandığı kelime buydu. *Eilidh Wren yetenekli olmaktan da öte, kutsanmış biri. Romeo'nun cesedini bulduktan sonraki performansı o kadar heyecan vericiydi ki, Juliet'in düzinelerce versiyonuna tanıklık etmiş olmama rağmen -hepsi de kendine özgü birçok meziyete sahipti-kariyerimde ilk kez gerçekten nefes alamadığımı fark ettim.*

Ölümün ayıltıcı gerçekliği Meredith'in üzerine bir ağırlık gibi çöktü. İşin bitmişliği, kesinliği. Arthur'un ona aptalca bir lakap takmaması; babalarını gömerken bir köşede ona fısıldamaması, her birinin kendi şeytani yöntemleriyle

üzgün ama zarar görmemiş yetişkinler. Arthur, annelerini Meredith'in hatırladığı gibi hatırlayan diğer tek kişi... bu yokluk değildi. Kayıptı.

"Aman Tanrım." Meredith'in yüzünde, bilmeyenlere çılgınlık gibi görünecek ani, gürleyen bir aydınlanma ifadesi belirdi. "Bu kabul edilemez bir şey."

"Ölmüş olamaz," diye kendi kendine tartışan Eilidh, sanki bu konuda müşteri hizmetleriyle konuşmak istiyormuş gibi belli belirsiz bir ses çıkardı.

"Hayır, haklısın, kesinlikle yapamaz." Kız kardeşlerin nadiren de olsa aynı fikirde olduğu bir andı. "Uyan," diye emretti Meredith, ani bir öfke aleviyle Arthur'un cesedinin yanına çömelerek. "Arthur," dedi canlandırmayı başaramadığı gerçek bir leşe, "hemen uyan yoksa yemin ederim, seni tekrar öldürmek için kendim geri getireceğim."

"Bunun ne faydası var?" diye sordu Eilidh feryat ederek. Biraz daha az zarif bir performans.

"Arthur," dedi Meredith tekrar, öfkesi daha karanlık ya da belki daha üzücü bir şeye dönüşmüştü. "Arthur. Bu hiç komik değil." Meredith ağladığını henüz fark etmemişti.

Bu arada Eilidh gözyaşlarını tutamayıp hıçkırıklara boğulmuş gibi görünüyordu. "Biz... Ben içeri gireyim mi? Gillian'ı çağırayım mı?"

"Ah, Tanrı aşkına." Bu gerçek Meredith'in kafasında tek elden çıkan bir gerilim baş ağrısıyla gürledi. Gillian. Gillian bunu Meredith'ten bile daha az uygun bulacaktı! "Arthur, bunu karına açıklamak zorunda kalmayı gerçekten istiyor musun?" Meredith tehditkâr bir tavır takındı. Gerçi Gillian çok pratik zekâlıydı ve bunu kongre seçimlerini kaybetmek için uygun bir bahane olarak göreceği kesindi. Meredith, Arthur'un kaybettiğine gerçekten inandığından değil (*San Francisco Chronicle* bazı ikna edici noktalara değinmiş olsa da).

Sonra Meredith fraktal bir netlikle kendi kendine sordu: Bu sihirle çözülebilecek bir durum muydu? Meredith'in yaşlı ve çaresiz bir kısmı, çoktan gitmiş olan, orada olsaydı bile yardımcı olamayacak olan Lou-Lou'ya sormak istedi, çünkü Lou çok özel ve sinir bozucu bir şekilde yardımcı olmamaya eğilimliydi. Çünkü Lou, Meredith'e sadece Meredith'in zaten bildiği şeyi söylerdi: güçlerinin sınırlarının onun hırslarının çok gerisinde kaldığını. Meredith'in istediği ve her zaman istediği şey, Meredith'in makul bir şekilde kontrol edebileceği her şeyi aşıyordu.

Meredith'in yapabildiği olağanüstü şeyler ne olursa olsun, hayatı daha çok yapamadıklarıyla tanımlanıyordu; bu da her zaman olduğu gibi ölüleri geri getirmekte.

Lou'yla olan o son kavga Meredith'e geri döndü, eski kıskançlığı sığ bir şekilde maskeleyen alaycı bakışlar. Çünkü Meredith her zaman Lou'nun yapamadığı pek çok şeyi yapabilmişti ama aynı zamanda kederle mantıklı bir şekilde başa çıkmak da bunlardan biri olmamıştı.

Yine mi bu? Bir *daha* olmaz. Arthur olmaz.

"Arthur, seni *bok çuvalı!*" diye bağırdı Meredith çaresizlik ve sabırsızlıkla, onun hareketsiz cesedini tokatlamadan hemen önce.

Bunu yaptığı anda, uzaktan gözlemlediği bir yerden insani davranış sınırlarını aştığını anlamıştı. Yine de bunların farkında olmak her zaman duruma yardımcı olmuyor, çünkü kardeşinizin ölü bedenini kirlettiğiniz için anında pişmanlık duymanız, kız kardeşinizin izlemek zorunda kaldığı dehşeti hafifletmiyor.

"Meredith!" diye bağırdı Eilidh, Arthur'un kemikleşen bedeninin üzerinden atlayarak Meredith'i yere düşürmek için hamle yaptı. "Ciddi misin sen?" Eilidh, Meredith'in bileklerini sıkıştırma çabaları arasında kelimeleri zorla çıkarmayı başardı. Bunu yapmak zordu çünkü Meredith haftada dört kez boks yapıyordu ve Eilidh'in sırtı kötüydü, Meredith'in kullanmaktan hiç utanmadığı bir zayıflıktı bu. Yerde birbirleriyle boğuştu, teknik olarak eşit derecede etkisizdiler ama duygusal itiş gücü açısından birbirlerine denktiler.

Arthur'un merhum ruhunun yanında birkaç beceriksiz güreş tutuşu denemesinden sonra, Eilidh Meredith'in yüzünü kol uzunluğunda zorlarken, Meredith Eilidh'in örgüsünü bir dizi dizginin sıkılmış genişliği gibi tuttu.

"Meredith," diye nefes nefese kaldı Eilidh, "çıldırılmış gibi *görünüyorsun*-"

"Neden hiç sen olmuyorsun?" diye hıçkırdı Meredith, aniden yürek acısıyla patlayarak. Eilidh'i katarsisten daha keskin bir hisle serbest bıraktı. Nefret, işte . "Neden hep ben, hiç sen değilsin?"

Sersemleyen Eilidh, darbe almış gibi Meredith'ten uzaklaştı.

Sonra, karanlıktan gelen bir kurşun gibi, Arthur'un göğsü bir solukla şişti, bitişikteki bir sedanın arka lambaları, Eilidh'in bavulunun kanvas dış yüzeyini ateşe veren bir kıvılcım yağmuru yaydı.

SALI.

14

Arthur Wren ertesi sabah uyandığında babasının öldüğünü ve kendisinin hayatta olduğunu hatırladı. Bir önceki akşam kendine geldiğinde iki kız kardeşi de yanında, araba garajının zemininde yatıyordu; Eilidh'in örgüsünden kopan parçalar elastik tutuşundan kurtulmuş, Meredith'in boynunda ise Eilidh'in eli şeklinde bir kızarıklık vardı. Eilidh'in bavulu yanıyordu ve Arthur da aniden açlıktan ölmek üzere yerde sırtüstü yatıyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi ve doğrulup oturdu. Bir şeye sinirlenmiş gibi görünen Meredith bir eliyle uzanıp yüzüne sert bir tokat attı.

"Affedersiniz, Rahibe Violent," dedi Arthur, o gün ikinci kez birinin ona tokat atmayı uygun bulduğunu fark ederek (aslında üçüncüsü, ama Arthur'un bilgisi dahilinde değil). "Bu da neydi şimdi?"

Meredith bir an için ona tekrar tokat atacakmış gibi hareket etti. Eilidh müdahale etmek için hiçbir harekette bulunmadı, ancak ona bir hayaletmiş gibi bakıyordu, kendi yüzü şoktan kansızdı.

Arthur, Meredith'in yanaklarında taze gözyaşı izlerine benzeyen iki soluk çukurun farkına geç varırken, "Salak Kardeş," dedi Meredith sonunda temas kurmak yerine. "Bunun yerine ölmüş olmayı dilemeni sağlamaya ne kadar da niyetliyim."

Kız kardeşlerinin şaşırtıcı derecede tutarlı bir özet aktarmalarına rağmen - Meredith ve Eilidh nesnel olarak kanıtlanmış gerçekler konusunda bile neredeyse hiçbir zaman aynı fikirde olmamışlardı- Arthur, "ölümünün" koşulları konusunda bir şekilde yanıldıklarından emin olduğunu hissetti. Bu tabiri fazla kullanmak istemezdim ama gerçekten de çok abartılı görünüyordu. Sonra Gillian elinde iki yarım Reuben'le dışarı çıkıp tüm bu kargaşanın nedenini sordu. Wren kardeşler, babalarının evinde yalan söylemek bir çocukluk dürtüsüyle

önceden tartışmadan ve mükemmel bir uyum içinde hiçbir şey olmadığını söylediler. Sonra da çorba içmek için içeri girdiler.

Ancak Arthur, ölümün gerçekleşmediği konusundaki tüm ısrarına rağmen, bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. İçgüdüsel, sessiz bir şekilde, kemiklerinin iliğinde ya da hayatının önceki bir versiyonunda daha iyi bilinen reflekslerde simbiyotik olarak yaşayan Arthur, hissettiren bir hiçlik dönemini belli belirsiz hatırladı... tam olarak *huzurlu* değildi, çünkü boşluk huzurla aynı şey değildi. Arzu edilecek, özlenecek ya da korkulacak bir şey değildi, daha çok farkında olunması gereken bir şeydi, daha sonra görülemeyecek bir lekeyi fark etmek gibi. Bir parça hafıza kaybı, vahşi bir geceden kalma bir bilinç kaybı, muhtemelen bunu tanımlamanın en iyi yoluydu - ya da hayır, belki de tam tersi, açıklanamayan bir anı gibi. Déjà vu, daha önce belirli bir anda bulunduğu dair şekilsiz bir his ama ne zaman ve nasıl olduğunu tarif edecek bir araç yok.

Adlandırılmaz bir şekilde farklı hissediyordu, sanki içeriden bir şeyler ters gıtmıştı. Kötü huylu bir büyümenin başlangıcıydı bu, ama Arthur gerçek bir biyolojik sorunun eninde sonunda ona acı vermeye başlayacağından emindi. İçinde yer kaplamıyor, başka hiçbir şeye baskı yapmıyordu. Misafirperver bir işgalci, pusuda bekleyen bir şey. Banyoda küçük bir bataklık kumu havuzuyla yaşamak gibi, üzerine dikkatlice basılacak ama rahatsız edilmeyecek bir şey.

Elbette bunların hiçbirisi mantıklı değildi, bu yüzden Arthur Meredith'e yanılmış olması gerektiğini söyledi (Meredith'e göre Meredith asla yanılmazdı, bu yüzden bu teknik olarak aralarındaki diğer anlaşmazlıklardan farklı değildi) ve sonra sadece hayatına devam etti, misafirperverlik ve dış ipi konularıyla ilgilendi.

Kimse Thayer'dan bahsetmedi bile, gerçekten, programın gerekliliği dışında. Gillian bazı lojistik önerilerde bulundu ve diğerleri de uygun yerlerde başlarını salladılar ama Eilidh babalarından yüksek sesle bahsetmeye isteksiz görünüyordu ve Meredith de görünüşe göre unutmuştu.

Ve sonra Arthur sabah uyandı, her şeyin eninde sonunda devam ettiğinin istenmeyen kanıtı.

Uyandığında Gillian'ın yatağının boş olduğunu gördü ki bu alışılmadık bir durum değildi. Arthur'un sabah insanı olduğu düşünülebilirdi ama Gillian genellikle önce uyanırdı. Aslında erkek kolonyası olan parfümünün hafif, kalıcı bir kokusu vardı. Dumanlı, baş döndürücü, vanilya ve tütün karışımı bir koku sürüyordu.

Zamanla daha tatlı hale gelen karışım - hamur işi tatlısı değil, çayır tatlısı.

Gillian, Arthur'un Yves ve Philippa'yla ilişkisinin ayrıntılarını biliyordu ve genel olarak çekiciliğini kavramış görünüyordu, ancak hem Arthur hem de Gillian, kendi çocukluklarındaki ortak bir istikrarsızlıktan doğan, ortaklaşa patolojik görünen bir şekilde ritüele verilmişlerdi. Yirmi dokuz ve otuz bir yaşlarındaki Arthur ve Gillian, Eilidh'in de gözlemlediği gibi, kolektif davranışlarında neredeyse fosilleşmişlerdi. Aynı yerde olduklarında her zaman aynı yatakta yatıyorlardı ama nadiren de olsa fiziksel temasta bulunuyorlardı. İlk başlarda bu, estetiğe bağlılık meselesiydi - bir tarafta kadın, diğer tarafta koca olmak üzere, bir tür rakamlarla evlilik anlayışı. Bu, estetiğin hiçbir zaman sorun olmadığı anlamına gelmiyordu, ancak zamanla geleneklerine olan güven, kırılgan bir çocuğun katı rutine olan güveni gibi, her ikisinin de arzuladığı anlamlı bir rahatlık yarattı. Üzerine güvenli ve öngörülebilir bir şekilde bir alışkanlık sunağı dikilebilecek bilinçli bir kasıt eksikliği.

Arthur'un her sabah sık sık yaptığı gibi, Gillian'ın geçmişte ona verdiği birkaç ünlü kişisel gelişim kitabında yapmaması konusunda sıkı sıkı tembihlenmesine rağmen, Arthur telefonunu eline aldı ve bildirimlerini taradı. (Bu, Arthur'un kendi internetini kapattığı gün olmayacaktı, ne de genç hayatı boyunca her ikisini de neredeyse zorunlu olarak babasına yapmış olmasına rağmen, kendi hücresel ağrını bozacak gibi görünmüyordu. Görünüşe göre evren Arthur'un da bu şakaya dahil olmasını istiyordu).

Bu tören her sabah Arthur'u varoluşsal bir dehşetle dolduruyordu ve bu sabah da bir istisna değildi. Arthur ailesiyle ilgili manşetleri, anketlerde aldığı puanlarla ilgili haberleri, Thayerı ne öven ne de yerin dibine batıran pek çok yorumu taradı. Arthur **bir reklam** zincirinin yanından düşüncesizce geçti -**BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK!**

), bir esintinin fısıltısı gibi yorgun bir vaat, mevsimdeki yerine getirilmemiş bir değişiklik - ve karnındaki tanıdık, olgunlaşan hastalığı, geniş ve olumsuz algılanmanın mide bulantısını yeniden canlandırdı. Bir gönderide Arthur'un seyahat tarzının mükemmel olduğu gözlemlenirken; altında en çok beğenilen yorumda Arthur'un Flint'te devam eden su krizinden tek başına sorumlu olduğu öne sürülüyordu.

Arthur bir panik ya da açlık acısı hissetti. Muhtemelen ikincisi. Komodininin içine uzanarak, daha önce satın aldığı şifalı çikolatayı aldı.

Ertesi akşam Yves, önceden bir şeyler istemeyi akıl ettiği için rahatlamıştı. Kalori içeriği için etiketi kontrol etti, etiketin anlaşılmaz bir şey (Tanrı'nın notu: Türkçe) olduğunu fark edince vazgeçti. Sonra Arthur makul büyüklükte olduğunu düşündüğü bir parça koparıp ağzına attı ve neredeyse anlık bir rahatlama seline teslim oldu. Ah, cehalete çok benzeyen hissizliğin eşsiz mutluluğu! Arthur ayağa kalktı ve Gillian'ın normal prizleri aşırı gerilim koruyucuları ile korumayı düşünmüş olmasına rağmen rahatlamış bir şekilde güne başladı.

Wren ailesinin evindeki Arthur'un yatak odası Meredith'inkiyle aynı kanatta yer alıyordu. Her zaman diğer ikisinden daha demirbaş olan Eilidh, evin batı tarafında, aslında bir kule olan şeyin içinde oturuyordu. (Okuyun: Prenses Eilidh kulede yaşıyordu.) Arthur durup Meredith'in odasına baktı, sonra odayı boş bulunca merdivenlerden inip mutfığa gitti, orası da boştu, sonra babalarının -ölü babalarının- çalışma odasına, Arthur sonunda bir ses duyduğunu sandı.

Beklediği gibi, kapıyı açtığında Meredith'i içeride, tamamen giyinik bir halde, telefonu ile normal sesine benzeyen kaba ve sabırsız bir tonda hızla konuşurken buldu. Yerleşik kitaplığın birkaç metre uzağında duran devasa ahşap yönetici masasının arkasında volta atıyordu. Tavandan tabana pencerelerin perdeleri açılmış, odaya dışarıdaki kızılçamların ve aslında sadece bir fıskiye den ibaret olan ve yüzme turları atmaya pek de elverişli olmayan güvertedeki havuzun yansıtıcı pırıltılarının görüntüsü verilmişti.

Arthur odanın derinliklerinde dolaşırken, varlığının bile garip bir isyan duygusu yarattığını hissetti. Buraya girmesine hiç izin verilmemişti -*özellikle* de Wren çocuklarından sadece Arthur'un, Thayer'ın teknolojisini, hayatının çalışmasının işlevselliğini olumsuz etkilemesine izin verilmemişti. Ama Arthur, Meredith ve Thayer'ın bu odanın içinden sayısız kez tartıştıklarını duymuştu, her zaman bir darağacı kıskançlığıyla. (Darağacı mizahına benzer ama daha iğrenç ve daha umutsuz. Acımasız ama aynı zamanda aptalca).

Artık azarlanamayacağını hatırlayan -bir yetişkin olduğunu unutan- Arthur, köşedeki deri koltuğun yanında sabırla bekleyen dekoratif sütunun üzerine bırakılmış kitaplardan birini aldı. İçinden bir indeks kartı çıktı.

Yer imi mi?

Bunun babalarının okuduğu son kitap olduğunu fark eden Arthur, sanki büyük bir örümcek ciğerlerinin arasında bir yerden çıkıp boğazına zorla girmiş gibi garip, hastalıklı bir duyguya kapıldı. Thayer Wren hikâyesinin nasıl bittiğini asla öğrenemeyecekti. Arthur kitabı elinde evirip çevirdi, başlıkta bir şeyler hissetmeye kendini hazırladı; duygusal örümceklerin en kötüsünü uzak tutmak için Yves'ten rahatlatıcı bir şeyler istemeyi düşündüğü için tekrar rahatladı.

Kitap Napolyon'un biyografisiydi. Arthur kaşlarını çattı, sonra kitabın içini çevirdi ve iki Noel önce Gillian için özel olarak yaptırdığı ex libris damgasını gördü. *GNW kütüphanesinden*.

Boş ver, diye düşündü Arthur, kitabın babasına ait olabileceğini neden aklına getirdiğini merak ederek. Thayer Wren'i bir kez bile oturup kitap okurken görmemişti. Aslında, Thayer'ın görünüşte sadece dekorasyon için orada duran bu sandalyede oturduğunu hayal bile edemiyordu. Arthur'un ailesinin evinin *bir* zamanlar *Architectural Digest*'te yer aldığı düşünülürse - Thayer'ın özellikle sert hatlara sahip mimari özelliklerin yanında çeşitli güç pozlarında yer aldığı bir başyazı - Thayer'ın hayatına biraz şekil vermesi için birini tutmuş olması daha mantıklı değil miydi?

Arthur kaşlarını çatarak başını kaldırdı, bir teoriyi test ediyordu. Kitaplığın raflarını kaplayan ciltler renklerine göre sıralanmıştı, hepsi de Arthur'un büyük ölçüde okunmamış, hatta belki de tanımlanamaz olduklarını fark etmesine neden olan ciltli cilt kapaklarının sessiz varyasyonlarıydı. Bir an için babasının titizlikle sunduğu entelektüel elitizm markasını sorgulamadaki başarısızlığına hayret etti. Herkesin içinde Arthur'un neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlayabilmesi gerekmez miydi?

Meredith kitaplık ile masanın arasında durduğu yerden Arthur'a baktı, aslında sadece yüzünde olan sabırsızlık ifadesini ona da yansıttı ve telefon konuşmasına devam etti.

"Yves nerede?" diye sordu Arthur, Gillian'ın sayfasını korumak için büyük bir gayretle kitabı masaya geri koyarken. Bir gece önce, şarküteri turşuları, ilaç alışverişleri ve beyzbol kupalarıyla ya da beyzbol lambasıyla ya da çerçeveli beyzbol fotoğraflarıyla ya da beyzbol takvimiyle ya da bir zamanlar beyzbolu sevdiğini hatırlatan şeylerle kazara göz göze gelmeden çocukluk odasına girmenin dikkatli, parkur benzeri hareketleri arasında bir noktada Yves'in tekrar kaybetmişti. Arthur rahatlamıştı,

Gerçekten de Yves'in Arthur'un bir zamanlar kim olduğuna dair nostaljiye katılmaya hiç niyeti yoktu. Hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmadan önce herkesin elini tutarak meditatif bir nefes almıştı ve o zamandan beri nereye gittiği bilinmiyordu.

Hâlâ yönetici masasının arkasında volta atan Meredith, kendisine hitap edilmesinden duyduğu rahatsızlık üzerine Arthur'a ters ters baktı. "Ne? Arthur, seni anlayamıyorum."

Arthur bu kez duyulabilir bir şekilde sesini yükseltti. "Sadece soruyorum-"

"Bu bekleyebilir mi? *Telefonda* konuşuyorum," dedi Meredith ona sertçe. Sonra kaşlarını çatı, oflayıp pufladı, bir elini kalçasına koydu ve "İyi. Öğrendiğin zaman beni ara."

Sonra aramayı sonlandırıp tekrar Arthur'a döndü. "Ne oldu, Yıkıcı Kardeş?"

"Rahibe Lunatic, her zamanki gibi bir cevhersiniz. Yves'i gördün mü?" Arthur tekrar sordu ve Meredith ilgisiz bir tavırla elini salladı.

"Ya Gillian'la ya da Cass'le birlikte. Teorik olarak birisi kahve almaya gitmiştir."

Arthur önceki gece Cass'in gerçek kimliğini öğrenmişti - Arthur'un ilk başta emin olduğu gibi Gillian'ın sevgilisi değil, aslında Meredith'in. Bu bir bakıma mantıklıydı ama yine de Arthur'un kafasını karıştıran bir başka duyguya kapılmasına yol açmıştı; hayal kırıklığı ve rahatlamanın neredeyse aynı şekilde bir araya gelmesiydi bu. Gillian'ın onu sevmemekle kalmayıp, aktif olarak başka birini sevebileceğini düşündüğü zamanki düşünce sürecinin tersi tahmin ediyordu. Söz konusu başkası, biraz daha düşününce Meredith'e çok daha uygun görünen biri olsa bile.

"Ah. Tamam." Arthur tekrar kitaplara baktı ve raftan bir tane çekmek için onlara doğru ilerledi. Hepsinin toz kapakları yoktu - tahmin edilebileceği gibi, hiçbiri önemli ya da babasının ilgi alanlarıyla ilgili değildi. Eski bir yemek kitabı. Yaygın gösteri köpekleri ansiklopedisi.

Meredith, Arthur'un yanına sokularak, "Birini tutmuş," diye onayladı. "Sanırım bir kitapçı. Sadece deri ciltli kitapların illüzyonunu yaratmak için bir ton para ödedi."

"Sence yeterince zeki görünmemekten falan mı endişe ediyordu?" diye sordu Arthur, ansiklopedi cildinin ağırlığını test ederek

S. "Sanırım dahi unvanını taşımak zor olabiliyor. Zaman zaman ağırlaşıyor olmalı."

"Fark etmenize sevindim," dedi Meredith. "Zahmetsiz görünmesi için elimden geleni yapıyorum ama görüldüğü kadar kolay olduğunu düşünmeni istemem."

Arthur gözlerini devirerek onun kaburgalarına dirsek attı. "Seninle bu konu hakkında hiç konuştu mu?"

O sırada sesi kısılmıştı, bu biraz utanç vericiydi, çünkü Meredith'in hoşlanmadığı bir duygusallık alanına giriyordu. Babaları gibi onun da yumuşaklık için sabrı yoktu ama Arthur'da buna tahammül ediyordu ya da en azından Thayer'ın bir zamanlar yaptığı kadar sık yorum yapmıyordu. "Yani, babamla birçok ortak noktanız vardı," diye belirtti.

Meredith bariz bir anlaşmazlıkla homurdandı. "İkimizin de dik kafalı, duygusal olarak kapalı ve anlamlı ilişkiler kurmaktan aciz olduğumuzu mu?"

Arthur yüzünü ona çevirdi. "Şaka mı yapıyorsun anlayamıyorum," dedi, "çünkü evet, *tam olarak* bunu kastediyorum."

"Bu doğru değil," dedi Meredith kesin bir ifadeyle. "Jamie vardı. Ve," diye ekledi sonradan aklına geldiği belli olan bir şekilde, "Lou vardı."

"En azından son on yıldır hayatında olmayan eski erkek arkadaşını ve eski en iyi arkadaşını mı kastediyorsun?" Ama Lou'dan söz edilmesi göz ardı edilemeyecek kadar ulaşılabilir, cazipti. Arthur o gün sayısız kez geçmiş i göğsünde açılan ve kullanılmadığı için bir kapı gibi hissetti. Kıyafetlerin garip bir şekilde karıştırılması, *bu iyi mi?, Evet iyi kapa çeneni.* "Biliyor musun, Lou'dan bahsetmen çok komik." Komik, komik olmayan, geçmişin yıkıcı olduğu gibi yıkıcı. Arthur'a yaptığı gibi Meredith'e de mi musallat olmuştu? "Son zamanlarda aklımdan çıkmıyor."

"Mm," dedi Meredith, Lou'dan bahsedildiğinde gösterdiği sahte kayıtsızlıkla. Arthur, Meredith'in Lou'nun adını küfür etmeden yüksek sesle söyleyebildiğini fark etmemişti bile. Bu yaşın, zamanın, olgunluğun bir sonucu muydu? Sadistçe, bunu öğrenme fırsatına balıklama atladı.

"Onunla bir daha hiç konuştun mu? Hayatını mahvettikten sonra." Meredith mekanik bir şekilde, "Onun hayatını mahvetmedim," dedi.

"Narkoz attın, Ölüm." Arthur'a göre en yakın arkadaşını okuldan attırmak için uygun olan laf kalabalığı buydu. Yine de, uğursuz suç ortaklığı yüzünden büyük bir nefretle karşılanmıştı. "Bu aslında tartışmaya açık bir konu değil."

Meredith sinirli bir şekilde, "Ben *anlatmadım*," deyince Arthur zaman çizelgeleri ve gerçekler gibi şeylerle karşılık vermeyi düşündü ama sonunda hikâyeyi bir daha dinleyemedi. Aslında bu bir hikâye bile değildi, çünkü Meredith bunu anlatacak araçlara sahip değildi. Sadece şiir gibi, *sıkıcı* bir şiir gibi okuduğu ve Arthur'un tahammül edemediği bariz bahaneler listesi vardı.

Ortaya çıkarılacak yeni bir Gey, paylaşılabilecek eski sırlar olmadığını düşünüyordu. Meredith aniden tekrar konuşmaya başlayınca konuyu değiştirmeye başladı -ne olduğunu hâlâ bilmiyordu, belki kahvaltılık ya da babalarının hâlâ yapılması gereken eşyalarını hoyratça karıştırmak-.

"Biliyor musun, bazen gerçekten seni tercih ediyor gibiydi." Meredith düşünceli düşünceli başını eğmiş, babalarının değersiz kitaplarının sırtlarına bakıyordu. Arthur, bunların çoğunun havaalanı Western'lerine ya da on sentlik gizem romanlarına eşdeğer olduğunu fark etti. Sonra Meredith'in hâlâ Lou hakkında konuştuğunu fark etti ki bu daha önce görülmemiş bir şeydi. Genellikle tokmağı vurur ve mahkeme düzenli bir şekilde sona ererdi. "Bazen," diye mırıldandı Meredith, "ikinizin yanında olmaktan gerçekten nefret ediyorum."

Arthur bunun doğru olmadığını, Meredith'in ilişkileri söz konusu olduğunda kendisinin askıda kaldığını, kız kardeşini çok sevdiği için değil, kız kardeşi *onu* sevdiği için böyle olduğunu söylemeyi düşündü, Meredith'le ilgili her şey göz önüne alındığında bu o kadar nadir ve tuhaf görünüyordu ki Arthur bunu küçük kasaba geçit törenindeki en güzel kız olmak gibi çılgınca bir gurur verici buldu. Meredith'i seviyordu, hatta ondan çok hoşlanıyordu, çünkü ikisi de babalarının gözünde yetersizdi; çünkü ikisi de Eilidh değildi ve bu nedenle neredeyse her zaman aynı takımdaydılar.

Lou söz konusu olduğunda hariç. Arthur eski dışlanmışlık duygusunu, Meredith ve Lou'nun fısıltıyla bir şeyler konuşmak için birlikte ortadan kaybolduklarında hissettiklerini ve misilleme olarak Arthur'un Lou'yu Meredith'e aynı şeyi yapması kışkırtmaktan hoşlandığını hatırladı. Kardeşler arasındaki o hafif cezalandırıcı şeylerden biri.

"Evet," dedi Arthur. "Ben de."

Lou'nun neden sürekli aklına geldiğini, sanki bu evden çıktığı günden beri anlamlı bir şekilde varmış gibi konuşmaya dahil olduğunu merak etti. Wren ailesinin gotik hikâyesinde küçük bir bölüm ya da mezarını boş boş yuvarlayan iki yeni yetim pislik için her neyse.

Düzeltebilecek , herhangi birini? Daha önce bir kez yapmıştı.

Ama yine de, o daha önceydi.

Arthur ve Meredith uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuşmaya başladılar. "Gillian'ın dışarıda olduğunu mu söylemiştin?"

"Avukat saat dokuzda gelmeden önce bir şeyler almaktan bahsetti. Bu arada hiç telefon aldın mı?"

"Aramalar?"

"Taziye telefonları, bilirsiniz. *Çok üzgünüm, çok iyi bir adamdı, falan filan.*" Demek Meredith babalarının ölümünü hatırlıyordu.

"Ah, şunlar." Evet, Bildirimler. Hepsi internetteki meçhul yabancılardan gelmiyordu. "Onları görmezden geliyordum." Yves'in tıbbi yardımlarıyla.

Meredith sanki gözüne bir şey kaçmış gibi garip bir şekilde gözlerini kırptırıyordu ve kendini tutamadan elini kaldırdı.

"Tanrım, şu anda bir latte için seni öldürebilirim," dedi, görünüşe göre keder meselesini bitirmişti. "Babamın evde hiç kahvesi olmadığına inanabiliyor musun?"

"Affedersiniz, açıklığa kavuşturmak için soruyorum," dedi Arthur, "cinayetime karşılık fiyatınız bir fincan kahve mi, yani telefonunuzdaki birkaç tuşa basarak temin edebileceğiniz bir şey mi?"

Kapı aralığından beklenmedik bir müdahale geldi. "Daha az kafein içmeye çalışıyormuş," diyen Eilidh, Arthur'u neredeyse ürkütüp yan sehpa olarak kullanılan gülünç sütunu devirmesine neden oluyordu. (Artık evin birileri tarafından tasarlandığını ve babasının kim olduğuna ya da Arthur'un kim olmasını istediğine dair herhangi bir sır içermediğini fark ettiğine göre, bunu aşırılığın zirvesi olarak görüyordu. O ve Gillian bir dekoratör tutmamışlardı çünkü bu saçma ve çılgınca bir burjuvalıktı. Arthur'un evindeki her şey yerel bir sanatçının elinden çıkmaydı - Arthur'un işi, gerçi düşününce hepsini tedarik eden Gillian'dı).

"Bu çok saçma," dedi Meredith hemen, sanki Eilidh babalarının Anglikanlığa geçme sürecinde olduğunu ya da şu anda ayda fahişelere sakso çektiğini öne sürmüş gibi. "Sanki üretkenliğini bilerek azaltacak bir şey yapmış gibi. Burayı bir makine gibi işletirdi."

Eilidh omuz silkmeye benzer bir hareket yaptı ama bundan daha sertti. "Her gün buğday çimi aşısı yapıyordu. Sağlıklı yaşamla ilgili bir şeydi.

deniyor. Enerji seviyesine yardımcı olduğunu söyledi."

"Pardon, buğday çimi mi yapıyordu? İnek gibi çimen mi?" Meredith kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Buğday çimi aşılarının sağlık artırıcı olarak kabul edildiği elbette çok yaygın bir bilgidir, ancak bunu Meredith Wren'e anlatmayı deneyin.

Eilidh akılsızca yaptı. "Sindirime iyi gelir. Ve konsantrasyona."

"Şimdi de ot mu yiyorsun?" diye sordu Meredith.

"Onu *yemiyordu*," diye iç geçirdi Eilidh, "ve bu *ot değil*-"

"Sence şirketi kime bıraktı?" diye sordu Arthur, bir hevesle yüksek sesle düşünürken. Eilidh ve Meredith bir an için onu unutmuş, sanki yeni bir baş daha çıkmış gibi ona dönmüşlerdi. "Sence bizden birine mi bırakılacak?"

Meredith hemen, "Burası monarşi değil, Hayalperest Kardeş," dedi - savunmacı bir tavırla mı? Belki de. Arthur onun Thayer öldüğünden beri kafasında acil durum planları hazırladığını hemen anlamıştı. "Bu liyakate dayalı. Öyle olmak zorunda. Sırf aynı DNA'yı paylaşıyorsunuz diye birinin kucağına beş trilyon dolar atamazsınız."

"Bu sahte bir numara mı?" diye sordu Eilidh.

"Yani hepimizi liyakate göre mi eliyorsun?" diye sordu Arthur, kız kardeşini kişisel olarak aşağılanmayacak kadar iyi tanıyordu.

"Ben öyle bir şey demedim." Meredith çenesini kaldırdı, Eilidh'in Wrenfare'in değerini bilmemesine aldırmadan (Arthur tam rakamı bilmiyordu ama trilyonlarla ifade edilebilecek bir rakam kulağa inandırıcı geliyordu ve bunun tek nedeni Meredith'in bunu kendinden emin bir şekilde söylemiş olması değildi). "Bunu bu şekilde ifade etmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum, sanki aramızdan en çok hangisini isterse ona bütün bir şirketi verme gücüne sahip çılgın bir kralmış gibi."

"Demek Eilidh olduğunu düşünüyorsun," diye sözlerini tamamladı Arthur ve Eilidh'in bir kez daha tek kişilik bir kayıtsızlık performansı sergilemesine yol açtı. Arthur, Thayer'ın en sevdiği çocuğu konusunda Meredith'le aynı fikirde değildi, çünkü bu konuda makul bir hata payı yoktu. "O zaman onu CEO'luk işi için yetiştirdiğini mi düşünüyorsun? Pazarlama bölümünde çalıştığını sanıyordum."

"Ben buradayım," dedi Eilidh.

"Kafeini bıraktıysa, belki de bırakmıştır," diye alay etti Meredith, sanki babaları önceki gün ani bir felç geçirerek ölmek yerine bunayıp gitmiş gibi. "Son zamanlarında sağlıklı düşünüp düşünmediğini bile kim bilebilir?"

"Ama telefonda benim olacağımı düşündüğünü söylemiştin," dedi Eilidh, görünüşe bakılırsa fena halde gücenmekle Meredith'in argümanının mantığını baltalamak arasında kalmıştı.

"Öyle mi?" diye sordu Arthur, bu varsayıma katılmıyordu ama Meredith'in bunu kabul edebileceğini fark etmemişti.

"En kötüsünü beklemem, daha iyi bir seçenek ummaktan aciz olduğum anlamına gelmez," dedi Meredith ve Eilidh'in sanki çok çeşitli düşünceleri değerlendiriyormuş gibi hızla göz kırpmasına neden oldu. "Babamızın saçma kişisel önyargılarının mucizevi bir şekilde daha iyi muhakeme yeteneğini etkilememiş olma ihtimali hâlâ var, bu ihtimal ne kadar zayıf olursa olsun," diye mırıldandı Meredith, yine o tuhaf, hafifçe rahatsız olmuş şekilde gözüne dokunarak.

"Bunu bana bırakmış olabileceğini düşündün mü?" diye sordu Arthur, Eilidh'in ne olduğu belli olmayan cevabını bekleterek ve kaşlarını çatarak ona dönmesine izin vererek.

"Sen mi?" diye yineledi Eilidh, Arthur'un mükemmel bir netlikle okuduğu, dile getirilmemiş bir sitemdi bu. "Ama senin bir işin var," diye ekledi, zayıf bir tamir çabasıyla.

"Peki, ya *bu* işi tercih edersem?" diye sordu Arthur, sanki hiç önemi yokmuş da son beş saniye içinde aklına gelmiş gibi, hafif bir sesle. "Zaten Kongre'den bıktım."

Meredith herkesi şaşırtarak, "Bunu düşündüm," dedi. "Babamızın, hayatının işini ve tüm dünyevi amacını, bu ailede magitech endüstrisinin yakınından bile geçmemiş tek kişiye bahşetmenin en iyisi olduğunu düşünebileceğini *kesinlikle* düşündüm" diye devam edene kadar bu ferahlatıcı derecede cömert bir tutumdu.

"Sanırım bunu sormam gerekmiyor," diye iç geçiren Eilidh, Arthur konuşmadan Meredith'e döndü, "ama en iyi seçeneğin kendin olduğunu mu söylüyorsun?"

Meredith son derece kayıtsız bir tavırla, "Elbette hayır," dedi. "En iyi seçeneğin Wrenfare'de dizginleri en iyi kimin ele alabileceği olduğunu söylüyorum ki bu da pekâlâ üçüncü bir taraf olabilir. Şirketin bir bütün olarak sektör için önemini hepimiz gibi bildiğimize göre," dedi ve sanki unutulabilir ve önemsiz bir şeymiş gibi kayıtsızca ekledi, "ve babamın Wrenfare'i ne kadar önemseydiğini düşünürsek, halefi daha önce CEO olarak başarı göstermiş biri olmalı. Eminim şu anda nispeten değerli bir magitech girişiminin başında olan herhangi bir sayıda insanı düşünmüş olmalı."

Eilidh kuvvetle başını sallarken Arthur, "Yani sen," dedi.

"Ben öyle bir şey demedim," diye burnunu çekti

Meredith.

"Tabii ki , Rahibe Subtle," dedi Arthur. "Ne demek

istediğinizi anlamıyorum, Obtuse Kardeş-"

Eilidh, "Ben aynı odadayken ikiniz de bunu yapmayı kesebilir misiniz?" dedi.

"Küfürlü bir şey yapmıyoruz ya," diye tersledi Meredith. "Dışlanmak seni neden rahatsız etsin ki? İkimiz de bale hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve senden bale hakkında konuşmayı kesmeni istemiyoruz."

Eilidh yine Meredithvari bir sertlikle, "İkinizle de bir kez olsun bale hakkında konuşmaya çalışmadım," dedi. "Ve babamın beni sizden daha çok sevdiğini düşündüğünüz için ikinizin de bana sonradan düşünülmüş gibi davranmanızı takdir etmiyorum."

"Sizi *neden* bizden daha çok sevdiğini hiç düşündünüz mü?" diye sordu Meredith, Arthur'un Meredith'in özel zalimliğinin bir başlangıcı olarak tanıdığı bir tonda. Bu, Meredith'in ağzından çıkacak her şeye katılmayacağı anlamına gelmiyordu ama zaten bütün mesele de buydu. Meredith zalimdi çünkü dürüsttü ve bu dürüstlük çok çok seçici olsa ve durumu daha kapsayıcı, sağlıklı bir şekilde yansıtmasa bile, yine de söylememiş gibi davranmak imkansızdı, çünkü bir kez söylendikten sonra onu geçersiz kılmanın anlamlı bir yolu yoktu.

Sanki Meredith'in hissettiğiniz en kötü şeyi canlandırmak gibi sihirli bir özelliği vardı ve onu bir kez hayata geçirdiğinde ondan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. Sizi takip ediyor, ara sıra açlıktan miyavlıyor ama çoğunlukla çevrenizde öylece oturuyor, asla yatıştıracak kadar yakın ama unutacak kadar da uzak olmuyordu. Arthur'un kendisi de bu Meredith-yaratıklarından en az dört ya da beş tanesine sahipti ve her bir alanı onunla paylaşıyordu, Meredith'in kendisinin de kaç tane olması gerektiğini düşündüğünüzde bu aslında Meredith'in suçu değildi. Ama yine de Salı gününe başlamak için iyi bir yol değildi.

"Avukatın saat dokuzda geleceğini mi söylemiştiniz?" Arthur yanan bir binaya atlar gibi, bir tür kahramanca çaresizlikle araya girdi. Aslında kendini biraz kahraman gibi hissediyordu, çünkü Meredith'in gözleriyle karşılaştığında, konuyu neden değiştirdiğini bildiğini ve kesinlikle zalim olmak üzere olduğunu ve şimdi zalimce bir şey söylemediği için memnun olduğunu anlayabiliyordu. Bu

kılıfından çıkarılmıştı ama bu yine de bir sorundu. Artık hazırda tuttuğu için onu her an bir silah olarak kullanabilirdi. Ama en azından şu an güvenliydi.

En azından daha *güvenliydi*. "Avukat mı?" diye sordu Eilidh, şimdi sormak zorunda kaldığı için inciniyordu. Doğrusu, Eilidh'in incinmesini engellemek çok zordu. Arthur'un zihninde o yine arka koltuktaki çocuktı, her zaman gençliğin, kırılğanlığın kurbanı olmuştu. Onun için büyümenin her şeyi daha da kötüleştireceğini biliyordu. "Ama saat dokuz on beş oldu bile."

Meredith saatine bakarak, "Oh, kahretsin," diye haykırdı.

"Evet," diye onayladı kapıda duran Gillian, elinde her birinin üzerinde Wren kardeşlerden birinin adının yazılı olduğu çevre dostu bir paket kahve tutuyordu. "Şu anda mutfakta sizi bekliyor."

15

Erken kalkmayı alışkanlık haline getiren ve duygusal becerileri yüksek bir kadın olan Gillian Wren'in Salı sabahı yaşadıklarını sizlere aktarmak için burada duruyoruz.

Gillian'ın aslında kayınpederi Thayer Wren ile son derece sıradan bir ilişkisi vardı ki bu, şu ana kadar anlatıya dahil olan hiç kimse için söylenemeyecek bir şeydi. Bildiğiniz gibi, Wren'in üç çocuğu da babalarını çok farklı deneyimlemişti; her biri onun, Mona Lisa'nın çerçevesini genişletmek ve geçmişini her durumda çok farklı bir şey olarak ortaya çıkarmak gibi, gerçekte olduğu şeyin daha küçük bir kısmının bir yansıması olduğuna inanıyordu (örneğin bir sentora binmek).

Meredith için Thayer bir ilham kaynağıydı: daha sonra başaracağı her şey için itici, motive edici bir güç, onun onayı makul bir şekilde -hatta hemen-kazanabileceği meşhur bir havuç gibi sallanıyordu.

Arthur için Thayer bir ölçüttü: sonsuza dek ölçüleceği ve her zaman yetersiz kalacağı bir kıtas.

Eilidh'e göre Thayer bir akraba ruhuydu: kişisel kederini ve parçalara bölünmüşlük hissini paylaşan, kendisi gibi önce ve sonra parçalarına eşit derecede bölünmüş biri - tek bir bedende, tek bir zihinde, sonsuz bir pişmanlık tadında uzlaşmaz bir şekilde yaşayan çok sayıda insan.

Ancak bir kişinin çocukları için kim olduğu, gerçekte kim olduğuyla çok az benzerlik gösterebilir.

Arthur'un karısı ve bu hikayenin kahramanı olan Gillian'a göre (Gillian tarafından anlatıldığını varsayarsak (öyle değil, benim tarafımdan anlatılıyor, rica ederim), Thayer Wren her zaman nispeten sıradan bir insan olmuştur. Yani o da bir insandı ve bu nedenle birçok güçlü yönü ve aynı şekilde birçok kusuru vardı. Örneğin, biraz ırkçı ve biraz da cinsiyetçiydi,

Her ne kadar yaşıtı olan diğer erkeklerden daha fazla olmasa da, bu bir mazeret değil, sosyopolitik suçlarının ciddiyetini değerlendirmek için bir ölçek olan yumuşak bir genellemeydi. Thayer çok zeki ve oldukça aykırı biriydi, öyle ki akşam yemeğindeki sohbetler genellikle bir medya parçası hakkında kimin en keskin olacağı konusunda bir yarışmaya dönüşürdü, genellikle tadına bakmak, zevk almak, tüketmek kadar parçalanmak için tasarlanmamış bir medya. Risk ne kadar düşük olursa, Thayer o kadar coşkulu olabiliyordu. Bir odanın atmosferini değiştirmenin, normallik algısını sıfırlamanın bir yolunu bulurdu. Thayer, bir çizgi roman serisine ilişkin endişeleri vahim gösterebilirken, kritik bir mevzuatın sıradan bir insanın günlük yaşamı üzerinde en ufak, geçici bir etkiye sahip olduğuna karar verebilirdi; bu, bazı durumlarda hem dünyevi hem de yanlış olmayan bir duruştu ve diğerlerinde neredeyse nefes kesici bir şekilde bencil olabilirdi.

Bununla birlikte, Thayer çok eğlenceli bir akşam yemeği konuğu olabilirdi ve özellikle iyi okumamış olmasına rağmen, entelektüel merakı sonsuzdu. Kolay kolay sıkılmazdı ve çoğu insanı da sıkıcı bulmazdı. Aslında Gillian'ın araştırmasıyla o kadar ilgilenmişti ki, Gillian ona karşı bir tür hoşlanma geliştirmişti -tam bir düşkünlük değil, özellikle evlatça bir şey değil, ama bir kalkan olarak kullanabileceği bir tarafsızlığa izin veren bir şey, çünkü Arthur'u deliliğe sürüklerken bile, Gillian zaman zaman Thayer Wren'in o kadar da kötü olmadığını hatırlayabiliyordu.

O sabah her zamanki gibi uyandı, sırt üstü yatarken gözleri açıldı ve onu neyin uyandırdığını merak etti. Odayı dolduran ışığın derecesi olduğuna karar verdi, altıdan birkaç dakika öncesini işaret eden ve daha çok bir öneri olan gölge, sabahın olduğunu söylemeyen ama sabahın bir noktada olacağını ima eden mavimsi bir ipucu. Arthur'un asla şekilde sessizce yataktan kalktı. Arthur çok gürültücü bir insandı, Gillian bunu bir kişilik kusuru olarak görmese de, neredeyse bir kişilik kusuruydu. Ona göre Arthur'un gürültüsü daha çok Arthur'un kendisinin bir uzantısıydı. Çoğunlukla restore edilmiş zanaatkâr evlerindeki her gıcırdayan döşeme tahtasına çarpıyor gibiydi; eline aldığı ya da yere bıraktığı her nesnenin kendi işitsel parmak izi varmış gibi görünüyordu. Sesinin yüksek olması ya da rahatsız edici olması ya da açıklaması kolay herhangi bir şey değildi. Arthur'un gürültüsünün muhtemelen bir insan yapmaktan *korkmadığında* doğal olarak ortaya çıkan bir şey olduğunu düşündü.

Arthur'un pek düşünceli olmadığını, Gillian'ın ise alışılmadık derecede düşünceli olduğunu söylemenin bir yolu.

Koridorun sonundaki banyoya doğru ilerledi, seyahat boy tuvalet malzemelerinden oluşan çantası çoktan açılmış ve banyo tezgâhının üzerine düzgünce yayılmıştı. Gillian, Wren'in üç çocuğundan ikisi gibi, çocukken büyüünün folklorik biçimlerinden birine maruz kalmıştı; pek çok göçmen gibi iblislerden ve iblis benzeri güçlerden büyük korku duyan annesi aracılığıyla, daha yaygın bir batıl inanç olarak görülüyordu. İblis, cin, rakshasa ya da başka bir kötü niyetli felaket tarafından engellenme olasılığıyla mücadele etmek için Gillian, gerçek büyü olarak düşünmeyeceği ama kesinlikle öyle olan son derece ritüelistik bir doğa geliştirdi. Deneyimlerinden, Gillian bir ritüelin herhangi bir şekilde bozulmasının kötü şansla sonuçlanacağını öğrenmişti (gerçekte kötü şans sadece onu durdurmak için çok az yolla var olsa).

Gillian'ın ritüele olan bağlılığı kendi içinde bir tür çekişme, doğruluk için bir metodolojiydi. Cilt bakımının pek çok adımına Meredith kadar kendini adamamıştı çünkü Gillian Meredith kadar kibirli değildi, bu da evrenin ödüllendirmeye değer bulduğu bir başka şeydi. Karşılaştırmalı olarak, üç adımı vardı: yıka, nemlendir, koru. O sabah bunu yaptı, sonra yüzünü kuruladı ve derin, meditatif bir nefes alarak bir anlığına zihnini boşalttı. Sonra nefesini verdi ve her şeyi yerine koydu.

Koyu renk saçlarını her zamanki zarif kıvrımının daha sade bir versiyonuyla toplamaya karar vermiş, ardından siyah kesimli lacivert bluzunu siyah bir pantolonun içine ağırbaşlı bir şekilde sokmayı tercih etmişti. Gillian'ın yası ne gösterişli ne de anlamdan yoksun olduğu için zekice yapılmıştı. Gillian'ın yaptığı hiçbir şey anlamdan yoksun değildi, bu da başka bir insan için son derece stresli olurdu. Aslında bu Gillian için de çok stresliydi ama kimse Gillian'a stres hakkında bir şey öğretmemişti, bu yüzden Gillian stresi bir hastalık olarak görmek bir yana, gerçek bir olasılık olarak bile görmüyordu. Gillian için stres, yanında yaşadığı bir şeydi, taktikler ve öngörü gibi daha rasyonel araçlarla rahatça uzak tuttuğu şeytanlardan biriydi. Sorunları ortaya çıktıkları anda ele alırsa karanlık tarafından kuşatılmayacaktı.

Örneğin: "Günaydın!" dedi Gillian'ın kocasının sevgilisi, daha doğrusu kocasının sevgililerinden biri. Diğerinin, diye düşündü Gillian, midesinde yararsız bir burkulmayla, hâlâ gelmesi gerekiyordu.

Yves Reza, Wren ailesinin evindeki en resmi koltukta oturuyordu, ki bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü evin çoğu boştu ve bu nedenle her şey aşırı derecede resmiydi. Bu koltuk sert beyaz bir deriydi ve Gillian'ın hem rahatsız edilmekten korktuğu hem de son derece rahatsız görüldüğü için oturacağı en son yerdı.

Arthur'un sevgilileri arasında Yves, kişisel davranışları neredeyse her yönden Gillian'ın tam tersi olduğu için ona her zaman özellikle gizemli gelmişti. Bir kere Yves ritüellerle hiç ilgilenmiyor gibiydi. Hiçbir şeyi (kocas dışında) rutin olarak, hatta sürekli olarak yapmıyordu. Kimsenin neye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu ama yine de biliyor gibiydi, herhangi bir pratikten ziyade içgüdüsel olarak sunuyordu. Her neyse, bu işte doğuştan yetenekliydi. Var olmak, diye düşündü Gillian. Sevmek ve . Bazen Arthur için de aynı şeyi düşünüyordu ama Arthur'u yüksüz olarak düşünemeyecek kadar iyi tanıyordu.

Yves, Gillian'a çok cesur ve harika biri gibi görünmüştü. Elbette onu tanımıyordu ve bunların doğru olup olmadığından emin olamazdı ama Arthur'un Yves'i neden sevebileceğini hiç merak etmemişti, ki bu da muhtemelen kendi içinde anlamlıydı. Yves, adını koymak şöyle dursun, sorgulamamaya çalıştığı bir şeyle içini sızlatıyordu.

"Günaydın," dedi Gillian. Sesi birdenbire çok aptalca ve resmi, fazla derin ve belki de fazla sert çıkmıştı ve belki de onu orada istemiyormuş gibi gelmişti, her ne kadar onu hiç umursamasa da. Evde kalması belki biraz garipti - zaten birkaç gazeteciyi kovalamak zorunda kalmıştı, Arthur'un siyasi ofisiyle temasa geçip babasının ölümüyle ilgili resmi bir açıklama isteyen pek çok kişiden bahsetmiyorum bile - ama ev büyüktü ve her neyse, kimsenin soru sorması pek olası görünmüyordu.

Kimsenin *özellikle* "Arthur Wren'in hem karısı hem de diğer kız arkadaşı tarafından bilinen bir durumda ünlü yarış pilotu Yves Reza ile bir ilişkisi var mı?" sorusunu sorması pek olası görünmüyordu ve bu nedenle Gillian bunu düşünmedi. O anki kaygılarının bir kısmı Arthur'u bu koşullar altında nispeten mutlu tutmaktı ve da onun itibarını asılsız (ya da bu durumda doğru ama pek de inandırıcı olmayan) söylentilerden koruma ihtiyacından daha ağır basıyordu.

Bu, optiklerin aklına gelmediği anlamına gelmiyordu, çünkü optikler onun aklına daha sıradan bir insanın aklına gelebilecek bir sıklıkta geliyordu.

Sürekli, giderilemez baş ağrısı, ne gariptir ki Gillian'ın o kadar uzun süredir yaşadığı bir durumdu ki teknik olarak ağrısız olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

"Gillian, Yves'e "Bir planınız olup olmadığını... sorabilir miyim?" diye sordu.

"Ne için?" diye sordu Yves, sakince gülümseyerek.

Gün için. Hafta için. Cenaze için. Hayatı için. Yaşamak için pistte araba kullanan birinin teknik olarak bir plana ihtiyacı var mıydı? Gillian daha önce hiç bu kadar amaçsız biriyle karşılaşmamıştı ve şimdi bunun para için hızlı araba kullanan tüm erkekler için mi geçerli olduğuna, yoksa sadece bu adam için mi geçerli olduğuna karar veremiyordu.

Şu anda bile Yves, kişisel eğlencesi için aklında belirgin bir hedef ya da hareket etme niyeti olmaksızın kanepede durgun bir şekilde oturuyordu. Ama *bütün* gün orada oturacak değildi ya? Gillian'ın bildiği kadarıyla her an gelebilecek olan Leydi Philippa Villiers-DeMagnon'un gelişi için bir planı var mıydı? Basının sorularından kaçmak için bir planı var mıydı? İklim değişikliğini ya da ebedi ruhunun olasılığını hiç düşünmüş müydü? Arthur onu terk ederse neler olabileceğine dair bir planı var mıydı ve eğer varsa, sadece sıradan arkadaşlar arasında paylaşmanın bir sakıncası var mıydı?

Gillian sonunda, "... kahvaltı için," dedi.

"Bu sabah dumanlı bir şeyler içmeye çok uygun olduğumu fark ettim," dedi Yves, sanki iştahını test ediyormuş gibi. "Hangisinin daha kolay bulunabileceğine bağlı olarak ya çok koyu bir viski ya da biraz somon balığı."

"Güne daha geleneksel bir şeyle başlamaya ikna olabilir misiniz?" diye sordu Gillian. "Kahve gibi, belki?"

"Hiç yok," dedi Meredith Wren'in sesi ve Gillian'ı zıplamamaya teşvik etti. Gillian özellikle ürkek biri değildi ve herhangi bir durumda yakındaki tüm erişim noktalarına dair refleksif farkındalığını kaybedecek kadar rahat olmasına asla izin vermezdi. Ama Gillian, kişiliği açısından son derece hareketsiz bir güç olmasına rağmen avlanan bir kaplan gibi ustalıkla odaya giren Meredith'in varlığı karşısında küçük bir şaşkınlık belirtisi gösterdi. "Evdeki bütün dolapları karıştırdım ama hiçbir şey yok. Sanki burada yaşamamış gibi."

Özel olarak, Gillian da aynı şeyi düşünmüştü. Meredith bunu küstahça söylüyordu, her şeyden çok bir küstahlık yorumuydu ama Gillian kendi kişisel çıkarımına dayanarak evin sahibinin en az bir haftadır burada olmadığını düşündü. El değmemiş bir posta yığını vardı, buzdolabında bozulabilecek hiçbir şey yoktu, Thayer'ın kişisel barında her zaman olduğu gibi açık cin şişeleri durmuyordu ve toz ya da yokluğun tipik belirtileri yoktu - Thayer'ın bir ev personeli vardı, Gillian televizyonu açtıklarında Thayer'ın, daha sonra Silikon Vadisi'nin dalkavuk oyuncularına yüz milyon doların boşa gittiğini söylemek için izlediği prestij dizisinin gerisinde kaldığını göreceklelerinden emindi. Thayer'ın bir Pazar gecesi geç saatlerde neden ofiste olduğunu da merak ediyordu, oysa Thayer'ın Wrenfare ofislerine pek uğramak gibi bir alışkanlığı yoktu. Ama elbette bunlar, ya kederin farklı aşamalarında olan ya da inkârın farklı tatlarını deneyen Wren çocuklarına yüklenecek konular değildi.

Gillian'ın Arthur'dan hoşlandığı için sevdiği Meredith, aynı zamanda Gillian'ın Meredith Wren adlı insan sayborga karşı kin beslemek (hatta ona tahammül edememek) gibi zaman kaybına yol açacak bir işe kalkışarak bir irade savaşında acı çekerek kaybetmek istemediği Meredith'in umutsuzca kafeine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Meredith son derece güzel bir kadındı, konuşmaya başlayana kadar ilk birkaç dakika neredeyse acı verecek kadar çekiciydi, bu noktada güzel kalmaya devam etti ama Meredith'in düşündüğü ya da hissettiği şey gibi başka bir nitelik lehine bunu untabiliyordunuz. Meredith'in uzun siyah saçları vardı ve bir ya da iki tel gümüş saç teli kıskanılacak hacim ve genel olarak yüksek kaliteli bakım anlatısını istila etmeye başlamıştı. Daha önce de belirtildiği gibi, Meredith görünüşü oldukça titiz olabiliyordu ve Gillian yaşlılık çizgilerinin muhtemelen yeni olduğu sonucuna vardı. Meredith'in gözünden kaçmış olmaları, Meredith'in dikkatinin babasının ölümü dışında bir şeyle dağıldığı anlamına geliyordu; Gillian'ın tahmin etmesi gerekirse, bu muhtemelen şirketiyle ilgili bir şeydi. Thayer gibi Meredith de işinin bir uzantısı olmayan hiçbir şeye fazla değer vermezdi. Duygusal çalkantılar ya da bir arkadaş gibi önemsiz bir şeye birkaç boş anını bile ayırmayı beyin gücü israfı olarak görürdü.

Gillian sessizce Meredith'e neler olduğunu merak ederken, Yves mobilyaların yerlerini değiştirmeye başlamıştı. Oturma odasının ortasında bir yer açtıktan sonra oturdu ve gözlerini kapatarak derin derin nefes almaya başladı.

Meredith yüksek sesle, "Spor salonu var, biliyorsun," dedi ve Gillian'a, sanki sadece vahşi bir hayvan resmi bir oturma odasında güneşi selamlamaya kalkışmış gibi baktı. (Gillian yine aynı fikirdeydi, ama bu düşüncüyü farklı bir ses tonuyla deneyimlediğini söyleyebilirdi).

"Kardeşimin yattığı adam bu mu? Sanırım onlardan biri," diye ekledi Meredith özel olarak Gillian'a, bu bilgiden hiçbir şekilde rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Bildğim kadarıyla tek erkek bu," dedi Gillian hafifçe, "" Meredith Gillian'ın yanında durmuş, ikisi de başlarını öne eğerek

Yves ayakta durmaktan alçak bir hamleye geçti, sonra da çocuk duruşuna geçti. Meredith, Gillian'ın istediği kadar sessizce olmasa da, alttan alta, "Erkeklerle gelince, bu iyi erkek," diye itiraf etti. "Peki ya sen? Bugünlerde hiç eğleniyor musun?"

"Mantık çerçevesinde," dedi Gillian, bu soruyu ne kadar doğru tercüme ettiğine bağlı olarak ya bir yalandı ya da çok doğrudu. Aslında teziyle harika vakit geçiriyordu, çünkü başladığı andan itibaren bunun bir bakıma boşuna olduğunu, her şeyden çok bir hobiye benzediğini biliyordu. Bir hukukçu olarak çalıştığı önceki işinde çok fazla risk vardı; işlerin doğru ya da yanlış gitmesinin gelecekteki benliğini, ortak olma olasılığını, günü atlatma becerisini etkileyeceğine dair felç edici bir his. Gillian, gününün kontrol edebileceği önemsiz sıkıcı şeylerle dolu olmasını seviyordu - düzinelerce okuyucusu olan akademik dergiler, Napolyon tarihi dersinden geçip kalan lisans öğrencilerinin yazdığı makaleler. Gillian için öngörülebilir ve rahatlatıcıydı, kişisel bakım için bir ritüeldi ve bu nedenle eğlencenin bir versiyonuydu. Ancak Meredith'in kastettiği eğlence, seks partileri ya da kendini adanmış bir poliamori değildi.

"Şunu bil ki," diye uyardı Meredith, ikisi de başlarını ters yöne eğip bu kez Yves'in aşağı doğru köpek hareketinden dik bir hamleye geçişini izlerken, "eğer eğlenmezsen kardeşim kendini uçurumdan atar. Bu seni endişelendirmesin, o böyle biri işte." Tam o sırada Meredith'in telefonu çaldı ve Meredith telefona baktı.

bariz bir nefret ifadesi. "Siktir," dedi ve telefonu açtı. "Ward, aptalca bir soruyla aramasan iyi edersin. Yas tutmakla meşgulüm, Tanrı aşkına."

Tam o anda Gillian karnının alt kısmında hafif bir ağrının ve boynunda bir sızının farkına vardı. Bunun regl dönemi olduğunu hemen anladı. Kendi ince değişimlerine karşı aşırı bir duyarlılıkla hareket ediyordu, tıpkı çok çok güzel bir meteorolog gibi. Özellikle duygusal bir regl olmayacaktı, yoksa bunu çoktan fark etmiş olurdu ve cildi her zamankinden daha kötü değildi, bu da ya şişkin ya da ağrılı bir regl olacağı anlamına geliyordu. Fizikseldi o zaman, Tanrı'ya şükür. En kötüsü de Gillian'ın ruh halinin iç saatinin değişimlerine maruz kalması ve bir hafta boyunca hayatındaki her şeyin parçalanıp parçalanmadığını ya da belki de sadece ütüye ihtiyacı olup olmadığını merak etmesine neden olmasıydı.

Bu durumda, genel korku duygusunun gerçek olduğunu ve bir kadınlık serabı olmadığını bilebilirdi. Onun için ne kadar harika. Belki biraz çikolatayla kendini daha iyi hissedirdi.

"Edward, lütfen, histerik davranıyorsun." Meredith telefon görüşmesini başka bir yerde, muhtemelen babasının ofisinde yapacakmış gibi döndü, ama gitmeden önce bir elini önceki teknoloji çağından kalma telefonuna götürdü. "Kahve almanın bir yolunu bulabilir misin?" dedi Gillian'a. "Jenny'yi kahve getirmesi için gönderirdim ama muhtemelen babamın ölümü, artık onun personelini yönetecek imkânlara sahip olmadığım anlamına geliyor."

Meredith'in komik olmaya mı çalıştığı, yoksa gerçekten hayal kırıklığına mı uğradığı Gillian için belirsizdi. Ayrıca, asistanın adı Dzhuliya'ydı, gerçi bunun bir önemi yoktu ama Dzhuliya o ana kadar işine son derece faydacı yaklaşmasına rağmen, Gillian'a Thayer'in ölümünü anlatmak için aradığında telefonda çok tuhaf davranmıştı. Ayrıca, Wrenfare ofislerinden 911'i arayan kişi de Dzhuliya'ydı, oradaki pozisyonu göz önüne alındığında kimse bunu sorgulamamıştı ama Gillian'a göre bu oldukça tuhaftı. Thayer eksantrik biri olarak bilinirdi ama Pazar gecesi asistanını işe çağırır mıydı?

"Sorun değil," dedi Gillian, Tylenol, sıcak su torbası ve biraz çikolata da alması gerekecekti. "Yapmam gereken birkaç iş var. Avukat saat dokuzda geliyor," diye ekledi Meredith bağıını sallayıp elini sallayarak "*Biliyorum ama bu bilgi bana göre değil,*" der gibi bir ifade *takındı,*

sonra gazetecilik dürüstlüğü hakkında bir şeyler söyleyerek koridorda kayboldu.

Uzaktan bakıldığında Meredith'in ne kadar güzel olduğunu hatırlamak yine mümkündü ve Gillian sırt üstü uzanmış ya uyuyan ya da derin bir savasana yapan Yves'e dönmeden önce bir süre bunu düşündü.

"Yves," dedi Gillian. "Kahve içmek için bana katılmak istemezsin herhalde?"

Ona ne olduğundan emin değildi, gerçekten. Gillian'ın arkadaşına ihtiyacı yoktu ve kocasını çıplak gören Yves'e ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Elbette Gillian kocasını çıplak da görmüştü. İlk kampanyası sırasında neredeyse zatürreden ölecek kadar hastalandığında kocasının giysilerini çıkarmış ve banyoya girmesine yardım etmişti. Özellikle yıkanmasını istediği bir şey olup olmadığını sorduğunda, onun dikkatsizce soyunmasını izlemek için birçok kez orada bulunmuştu. Onu duştan önceki dakikalarda, duştan sonraki dakikalarda, bazen duştayken yaptıkları konuşmalarda, tuvaletin kapağına tüneyip dirseğinin derisini çekiştirdiğinde ve günüyle ilgili anlattığı hikayelere güldüğünde görmüştü, çünkü Arthur aslında çok komikti. Gillian her gece Arthur'un yanındaydı, sessiz ve sıradan olanlarda, sarhoş ve hüzünlü olanlarda, Arthur'un "Genç olmanın sorunu, genel olarak konuşursak, güzel bir şey yapmaya gücünüzün yetmemesi ve yaşlandığınızda bunların hiçbirisiyle uğraşamayacak kadar yaşlı olmanız," gibi şeyler söylediği gecelerde, "Ya bir denetçinin size ne kadar değerli olduğunuzu söylediği bir tür sistem olsaydı ve bu parayı size gençken kredi olarak verselerdi, böylece yaşlılık yıllarınızı bir tür karmaşık muhasebe distopyasında geri ödeyerek geçirebilseydiniz," ve Arthur kıkırdayarak "hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?" diye sorardı." diye sorduğunda Gillian usulca, "Her zaman bunun bir gün olacağını düşünmüşümdür, bilirsin işte," diye cevap verir ve ses tonunun tüm bu çabayı mesafeli bir ses haline getirmesinden dolayı pişmanlık duyardı, çünkü çocuk yapma sürecine eninde sonunda alışacağını düşündüğü için mesafeli bir ses yerine onunla bunun gerçekleşeceğini göremiyordu ama alışması çok uzun zaman alıyordu.

Evet, Arthur'u çıplak görmüştü ama Yves'in yaptığı gibi değil ve Gillian asıl istediğinin Arthur'un çıplaklığını biraz olsun özümsemek olduğunu düşündü.

Yves'in doğal olarak sahip her neyse, bu şekilde iŖe yarayıp yaramayacağını görmek için... Bir virüs gibi kapabilirse. Ya da aniden dokunulmayı arzulamasına neden olacak iyi huylu bir bakteriyel enfeksiyon.

"Bir gezinti için size katılmaktan büyük onur duyarım," dedi Yves ve Gillian onun için hiç dikkat çekici olup olmadığını, ya da bütün eŖlerin böyle olup olmadığını, ya da ona bakıp, *Oh evet anlıyorum, Arthur'un neden daha fazlasına ihtiyaı olduğunu çok iyi anlıyorum*, diye dŖnp dŖnmediđini, ya da belki *de* herhangi bir anın duygusal derinliklerini keŖfetme alışkanlığı olmadığı için bunların hiçbirinin Yves'in aklından merak etti. Yine genellemelere daldığı için kendinden iğrendiğini hissetti ve rahmindeki hafif bıçaklanma geri gelmiŖti. Gillian hiçbir şekilde kontrolünü kaybetmediği sürece her Ŗey yolunda gidecekti.

"ikolata?" diye sordu Yves, küçük, fermuarlı bir poŖetten biraz çıkararak kalçalarına asılmıŖtı. Gillian gözlerini kırpıŖtırarak Yves'in aklını okuyup okumadığını merak etti, ki aslında bir bakıma okumuŖtu. Gerçi Gillian'ın ihtiyaçlarını neden yüksek sesle dile getirmediği sorusu üzerine kafa yormadığınız sürece bunun Ŗu anki hikyeyle pek bir ilgisi yok. Yves bunu alışkanlık haline getirmiŖti, ancak Yves'in taŖıdıđı Ŗeylere genellikle bir Ŗeyler katılıyordu.

Tabii ki bu da yleydi.

16

Her neyse, avukat. Genel ilerleme amacıyla kahve alma işinin sorunsuz geçtiğini ve Yves ile Gillian'ın Chirp için **BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK** diye bağırın dört otobüs reklamının yanından geçtiğini söyleyelim! :) ama trafik güvenliğini tehlikeye atmadılar ya da arabada herhangi bir çılgınca günah çıkarma sohbeti yapmadılar. Bunun doğru olduğunu varsayarsak ya da en azından şimdilik böyle bir sohbetin ve/veya küçük bir trafik ihlalinin hikayeyle makul bir ilgisi olabileceğini göz ardı edersek, bu hikayenin ana karakterleri olan Wren kardeşlerin hiçbirinin bundan haberi olmadığı göz önüne alındığında, o zaman sabah 9:15'te evin mutfağına ilerledikten sonra daha önce bıraktığımız gibi Wren'lere odaklanmaya devam edelim.

"Merhaba," dedi merhum Thayer Wren'in mirasının avukatı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" dedi Meredith.

"Avukat bu," dedi Gillian. "Aynen öyle," dedi Meredith.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Meredith," dedi avukat. "Ne kadar oldu, on yıl mı? On beş mi?"

Meredith, "Gittiğin okulun akreditasyonu var mıydı?" diye sordu.

Kural olarak bir durumu anlayana kadar konuşmayan Eilidh, kendini sahnenin hangi kısmına hitap edeceğinden aynı derecede emin görünmeyen Arthur'la kısa bir bakış alışverişinde bulunurken buldu.

"Devlet okulu suç değildir, Meredith," dedi avukat, Meredith'in daha önce çıktığı biri olmadığından Eilidh oldukça emindi. Gerçi Eilidh Meredith'in eski erkek arkadaşlarının hepsini hatırlamıyordu ama Jamie dışında hepsi de tahmin edilebileceği gibi sıradan tiplerdi. Bu seferki özellikle Meredith'in zevk çizgisinden farklıydı, çünkü çok gösterişli bir görünüşü vardı ve Meredith hiçbir erkeği ciddiye almak istemiyordu

damatlığa büyük ilgi duyan biri. "UCLA'nın son derece saygın olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

Meredith aynı fikirde değilmış gibi görünerek, "Ehliyetinizi görmek istiyorum," dedi. "Lisansımı mı? Avukatlık yapmak için mi?" diye sordu avukat.

"Hayır, saç kurutma makinesi kullanmak için. Tabii ki avukatlık yapmak için." Meredith avukatın varlığıyla aniden öfkelenmiş gibiydi, genel olarak avukatlar hakkında hissettiğinden daha fazla. "Babam seni ne zamandan beri işe aldı?"

Avukat, Arthur ve Eilidh'e elini uzatmadan önce, "Bunun sizi ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum," dedi. "Merhaba. Ben Ryan Behrend."

"Ohhhhhhh," dedi Arthur, ama bu Eilidh'e hiç yardımcı olmadı.

"Memnun oldum," dedi Ryan Eilidh'e, Arthur'un tepkisini görmezden gelerek ve sanki orada değilmış gibi Eilidh'i yavaş yavaş yok sayarak. "Meredith, hatırladığım kadar sevimsiz olduğunu gördüğüme sevindim. Bir an için profesyonel kalmam gerekebileceğini düşünmüştüm ama şimdi bunun bir anlamı olmayacağını görebiliyorum."

Çok beyaz dişleri vardı ve Eilidh onun çok yaşlı olmadığını fark etti. Muhtemelen Meredith'ten de çok yaşlı değildi.

"Ryan," diye açıkladı Meredith sıkılmış dişlerinin arasından diğerlerine, "benimle aynı okula gitti."

"Anaokulundan sekizinci sınıfa kadar," diye onayladı Ryan. "Yani belli ki Meredith'in benimle ilgili sorunları belirgin ve sağlam temellere dayanıyor ve hiç de çocukça bir kin değil."

Eilidh bu sözün özellikle kendisine yönelik olduğunu hissetti. Meredith'in küçümsenmeyi hiçbir zaman hazmedemediği ve bir kini uzun süre beslemeye eğilimli olduğu doğrudu. Ne zaman bir anlaşmazlık çıksa, neredeyse her zaman Meredith'in suçu oluyordu. Yine de Eilidh, Ryan'ın çok genç olmasına ve onunla daha önce hiç tanışmamış olmasına rağmen neden özellikle onu hoş tutmaya çalıştığından emin değildi. Thayer ve yönetim kuruluyla, yöneticileriyle ve elbette avukatlarıyla toplantılara katılmıştı ama bunlar özellikle kurumsal türdendi. Bu durum Thayer'ın son vasiyetiyle ilgilenmesi için neden Meredith'in yaşında birini seçtiğini açıklamıyordu.

"Şu anda vasiyetin üzerinden geçmemiz mi gerekiyor?" diye sordu Eilidh, kalbinin panikle çarptığını hissederek. Henüz babasının hayatını paylaşmaya hazır değildi, ancak anlaşılabilir bir şekilde hepsinin bunun için geldiğini biliyordu. Evde sadece kişisel grup terapilerinin bir parçası olarak kalmıyorlardı. Uzaktan da olsa, Meredith'in babasıyla konuşmak isteyeceğini biliyordu.

Arthur'un da girip çıkması gerekiyordu. Zamanları kısıtlıydı ve Eilidh'in aksine diğer ikisinin eve dönecek bir şeyleri vardı. Onun aksine, gidecekleri başka bir yer vardı.

Tam zamanında, omurgasındaki parazitin çözüldüğünü, omurunun üstünden altına kadar uzanan bir çizgi halinde kıvrıldığını hissetti. Onu tekrar uyandırmıştı, göğsünün içinde yaşıyor gibi görünen, sessizce tembellik eden, konuştuğu her çift tondan bir hamak yapan şeyi.

Eilidh, hastane odasında tavandan kan yağdıktan kısa bir süre sonra, içinde bir parazit olduğuna ikna olduğu bir dönemden geçmişti. İçinde canlı bir şey olduğunu kanıtlamak için bilinen tüm vücut taramalarını talep etmişti; dans etme olasılığı ortadan kalktığı anda ikametgah edinen bir şey. Onu memnun etmek mi, kurtarmak mı yoksa yok etmek mi istediği gerçekten bilinemezdi, beş yıl sonra bile tahmin edilemezdi. Ama Eilidh'in ağır bir şey hissettiğini, kalbinin alçak dehlizlerine batan bir şey hissettiğini açıkça biliyordu ve bu sefer omurgasının sertliğinde bekliyordu, sanki bu odadaki herkesi patlatmak için tek gereken bir düğmeye dokunmak olacakmış gibi. Çalıştırmak için bas, vroom vroom.

"Sen babamın avukatı değilsin," diyordu Meredith, Eilidh'i geçici özlem duygusundan uyandırarak. "Onun avukatı, hani şu Noel partilerine gelen adam. Cass onunla geçen yıl tanıştı, yumruklaşarak konuştular."

"Doğru, şu adam," dedi Arthur, bu bir şaka gibi görünmüyordu. Görünüşe göre ikisi de "o adamın" kim olduğunu biliyordu, ki bu da bir bakıma mantıklıydı, çünkü Eilidh babalarının büyük Noel partisini birlikte çalıştığı insanlardan saklanarak ve iyice sarhoş olarak geçirmişti; öyle bir noktaya gelmişti ki, dostane iş arkadaşlarına teklifte bulunmaktan ya da yaralandığından beri ne yaptığı sorusu üzerine açıklanamaz veba numaraları yapmaktan kaçınabiliyor, ama aynı zamanda kendi yalnızlığını ya da sorulduğunda sorunun artçı şoklarını hissetmeyecek kadar da bulanıklaşabiliyordu. İdeal olarak, özel bara bakması için işe alınan genç kız her kimse, bir şekilde her zaman hevesli bir aktris, hevesli bir oyun yazarı ya da hevesli bir romancı ve dolayısıyla artık hayalleri olmayan Eilidh'ten çok daha ilginç biriyle çirkin bir şekilde flört edecek kadar sarhoş oluyordu. Sadece ani yıkım dürtüleri.

Tam o sırada kapı çalındı ve elinde hâlâ biri Arthur, diğeri Meredith etiketli iki kahve tutan Gillian, odada başka insanların varlığını yeni fark etmiş gibi yavaşça, şurup gibi bir göz kırptı. Bir rüyadan uyanır gibi yumuşak ve kız gibi bir sesle "Ben bakarım," dedi. Sonra yavaşça uzaklaştı, ama gözden kaybolduktan hemen sonra geri döndü, *bu* kez yanında çok çok yaşlı bir adam (evet, diye düşündü Eilidh, o adam!) ve odayı aristokrasinin ve frezyaların ezici kokusuyla dolduran şaşırtıcı derecede güzel bir kadın vardı.

Arthur gözlerini kırpıştırarak, "Ah, Philippa," dedi.

Philippa-ya da Eilidh'in ve internetin çoğunun onu düşündüğü gibi, @LadyPVD- Gillian'ın yanağına bir hava öpücüğü kondurduktan sonra odaya girdi. "John'u kapıda beklerken buldum, inanabiliyor musun? Merhaba sevgilim, bitkin görünüyorsun. Meredith, merhaba canım, ıslıl ıslıl görünüyorsun." Üzerinde büyük boy bir erkek gömleği ve boxer olan Meredith hiç de öyle görünmüyordu ve gururunun okşanmasına tepkisi kaşlarını çatmak oldu. "Tanıştığımızı sanmıyorum, sen Eilidh olmalısın. Tanrım," diye haykırdı Philippa, "lütfen alınmayın ama auranız kesinlikle aklınızı kaçırmış durumda."

Eilidh cevap vermek için ağzını açtığı anda -ne cevap vereceği hakkında en ufak bir fikri yoktu- kız kardeşi, Eilidh'in üzücü bir şekilde aşağılandığı ya da doğru bir şekilde algılandığı için hissedebileceği her şeyi gölgede bırakan, ilgili bir tartışma tonu kullanmaya başladı.

"Bu," dedi Meredith, biraz da telaşla yaşlı beyefendiyi göstererek. "*Bu* babamızın emlak avukatı."

"Evet," diye Arthur, Philippa'nın kendisine gülsuyu sıkma ihtiyacıyla mücadele ediyordu. "İşte o adam bu."

"Merhaba canım," dedi yaşlı avukat Eilidh'e nazikçe ve Eilidh onun vaftiz babası John olduğunu o zaman anladı. (Eilidh, anne babasının hayatına, vaftiz babalığı onurunu önemli kişilere paylaştırdıktan sonra girmişti; bu yüzden seksenlerde beş yıl boyunca Thayer'ın oda arkadaşı olan ve Meredith ve Arthur'a üçer tane verildikten sonra Eilidh'in vaftiz babası olarak atanan adam şimdi -belki de değildi- onun emlak avukatıydı).

Meredith'in şimdilik yeminli düşmanı olan ilk avukat Ryan, "Sizi temin ederim, Thayer'la daha geçen ay vasiyeti hakkında konuştum," dedi. "Benimki en güncel olanı."

"Genç adam," dedi Eilidh'e kendini bildi bileli her yıl doğum gününde güzel bir kart ve çek gönderen, artık gözleri kısılmış yaşlı avukat, "Thayer seni işe aldığı anda aklını kaçırmamışsa, yasal vasiyetnameye sahip olman mümkün değil. Thayer Wren yılda bir kez doğum gününde miras planlaması konusunda dindar biriydi."

"Doğum günü iki ay önceydi," dedi Ryan, "yani ben kazandım."

Meredith, Gillian'a dönmeden önce, "Buna meydan okuyorum," dedi. "Buna karşı çıkabilirim, değil mi? Babamın tüm hayatını ve mirasını temsil etmesi için sokaktan geçen herhangi bir aptal işe alacak kadar aptal olmamasına dayanarak mı?"

"Mm," dedi Gillian, aniden diliyle çok ilgilenmiş gibi görünüyordu.

"Meredith, sen Harvard'ı bırakmadın mı?" sordu Ryan konuşarak.

"Karşılıklı olarak yollarını ayırdılar," dedi Arthur. O sırada Philippa çakralarının hizalanmasıyla ilgili bir şeyler söyleyerek odadan çıkmıştı. "Ve her neyse, o haklı, John'un elinde hangi vasiyetname varsa kesinlikle yasal olan odur."

"Doğrusal zamanın doğasını anlıyorsun, değil mi?" dedi Ryan.

Meredith, "Vasiyetin -eğer varsa bile," dedi, Ryan tartışmaya başladı ama Meredith etkili ve yüksek sesle susturdu, "baskı altında yapılmış olabilir. Sahte bahanelerle. Bildiğimiz kadarıyla kör kütük sarhoş da olabilirdi!"

"Bu doğru," dedi Gillian sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi ince bir sesle. O anda kendine bir Çeyler hatırlatmaya çalışıyor gibiydi ya da belki de bu ifade kişisel bir güvence anlamına geliyordu.

Neyse ki Ryan ve Meredith, Meredith'in hâlâ kızgın olabileceği her neyse onunla ilgili daha fazla tartışmaya -evet, diye hatırladı Eilidh, aniden gecikmiş bir idrakte gözlerini kırptırarak, bu *Ryan Behrend*'di, Meredith'i bilim fuarında ablasından çaldığı bir projeyle döven, Meredith'i beklenmedik bir öfkeyle kıskırtan, neredeyse bin dolarlık okul malına zarar vermesine ve yatılı okula gönderilmesine neden olan kişi -evet, diye düşündü Eilidh, *bunu* nasıl unutmuştu?-Yaşlı avukat anlaşmazlığa arabuluculuk etmek için devreye girdi.

"Bu stresli zamanda aileyi rahatsız etmek istemeyiz," diyerek Ryan'a diğer odayı işaret etti. "Neden diğer odadaki

aile üyelerini daha fazla sıkıntıya maruz bırakmadan önce avukatlar arasında görüşebilir miyiz?"

Eilidh, adamın sözlerinin son derece makul ve nazik olduğunu düşündü ama adamda, fahiş bir ücret almayı bekleyen ve başka bir sonuca niyetli olmayan birinin göz korkutucu tonu vardı.

Tam o sırada Eilidh'in telefonu bir mesajla çaldı. Gelen Dzhuliya'ydı, Eilidh kısa bir şaşkınlık yaşadı ve heyecanla karışık bir ürperti hissetti. Dzhuliya'nın bu sabah ona ne söyleyeceğini düşündü. Eilidh'in Thayer'in programıyla çakışması dışında iş hakkında hiç konuşmamışlardı, yani gerçekten de olasılıklar çok genişti. İki haftada bir bir meme ya da birinin ya da diğerinin hoşuna gidebilecek makaleler hakkında kısa bir fikir alışverişi oluyordu, genellikle reality TV özetleri ya da ünlüler hakkında grup sohbeti materyalleri.

Öte yandan, ünlülerle ilgili en son haber Thayer Wren'in vefatıydı, o yüzden boş verin.

Avukat daha gelmedi mi?

Sadece kontrol ediyorum! Dzhuliya aceleyle ikinci bir baloncuk ekledi. **Her şeyin gittiğinden emin olmak istedim. Elimden geldiğince çok şeyle ilgilenmeye çalışıyorum!**

Ah evet, diye hatırladı Eilidh, bu sadece Dzhuliya'nın işini yapmasıydı, ya da geriye ne kaldıysa artık. (Wrenfare çalışanları için işler ne kadar *kötüydü*? Eilidh sık sık bir peri masalı prensesi gibi Gerçek Dünya'yı merak eder, sorabileceği ihtimalini hiç düşünmezdi).

Hangisi? diye sordu Eilidh şakacı bir ses tonuyla ve bunun bir kısa mesajda anlaşılmayacağını geç de olsa fark etti.

Hemen, sanki Culiya onun yanıtını bekliyormuş gibi, bir mesaj balonu yanıt olarak yazmaya başladı, yanıtlar hızlı ve keskin bir şekilde art arda geldi.

Ne demek istiyorsun?

Ryan sana ulaştı, değil mi?

Bugün sizinle vasiyetnamenin üzerinden geçecek.

Eilidh soğuk bir hissin üzerine çöktüğünü hissetti, bunun bir korku olduğundan emindi. Nedenini söyleyemiyordu ama son zamanlarda vücudunun ona yaptığı şeyler hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da bunları görmezden gelmenin işe yaramadığıydı.

Vasiyet.

Ölmüş babasının vasiyeti.

Babasının ona söyleyeceği son Şey.

Panik yükseldi, atomik boyutlarda bir mantar bulutu. Göğsündeki Şey bir eşek arısı yuvası gibi vızıldıyor, iltihaplanıyor, dönüyor, dönüyordu. Sürünün varlığını hissetti ve tek umudunun onu dağıtmak, gizlice incelmesi için ona alan açmak olduğunu biliyordu.

Eilidh'in bu konuda konuşmaya ihtiyacı vardı, umutsuzca konuşmaya ihtiyacı vardı. Yine de bunları Arthur'la konuşabilir miydi? Meredith'le? Kesinlikle hayır. Böyle bir Şey yapmayacaklarını çoktan açıkça belirtmişlerdi.

Ama Dzhuliya vardı, değil mi? Evet, Dzhuliya, dost canlısı bir iş arkadaşı! Ve Eilidh'in kardeşlerinin aksine, Dzhuliya Thayer'in son günlerinin tamamını onun yanında geçirmişti. Birçok yönden, Dzhuliya onu Meredith ya da Arthur'un tanıdığından çok daha iyi ve eksiksiz tanımıştı.

Eilidh, o zaman, Culiya'nın babasının çevresindeki sadık varlığını düşündü. Telefonunda Dhuliya'nın tanıdık Wrenfare iletişim balonundan gelen birçok program mesajını; Thayer'ın ofisine girip çıkarken birbirlerinin yanından geçerken Dzhuliya ile aralarında geçen küçük gülümsemeleri; Dzhuliya'nın konuşmasına ara verip Eilidh'e kötü aromalı kahve kapsülleri ağacının yanından el sallamasını; Thayer'ın telefonuna her cevap verdiğiinde Dzhuliya'nın Eilidh'e gününün nasıl geçtiğini sormasını düşündü.

Sonra kaçınılmaz olarak Eilidh'in aklı başka Şeylere gitti. Dzhuliya'nın yüzünde gördüğü ilk hınzır gülümseme, o ilk küçük ima cümlesi. Arabada yaptıkları aceleci tek atışın verdiği geçici rahatlama, tavsiye edilmeyen ve gizli. Dzhuliya'nın omzu, yağsız kasları ve parlak ışıltısı, lacivert kapüşonunun altından kayıyordu. Şekli, terinin tadı.

Teri mi? Aman Tanrım. Eilidh'in göğsündeki Şey kafa karıştırıcı bir Şekilde aç görünüyordu, aynı anda üç, dört hissi tutuyor, sırayla hokkabazlık yapıyordu.

Bir yerde buluşup konuşmak ister misin? Eilidh Dzhuliya'ya sordu, kendine sorun yok, burada bir gündem yok gibi nazik yalanlar söyledi. Dostane işbirlikleri her zaman konuşur.

Bir mesaj balonu belirdi, sonra kayboldu.

Göründü, sonra kayboldu.

Ortaya çıktı... Kayboldu.

Tabii, dedi sonunda Dzhuliya. **Yirmi dakika içinde orada olabilirim.**

Meredith Wren sık sık hissettiğini iddia ettiği gibi birini öldüreceğinden emindi, ancak Jamie'nin bir gün önce ona işaret ettiği gibi, tüm kanıtlar onun cinayet için midesi olmadığını gösteriyordu. Bu Jamie'nin tarafsız bir açıklamasıydı ama Meredith bunu karakterine bir saldırı olarak algılamıştı.

Arabada ona, "Gerçekten gerekli olduğunu düşünseydim elbette seni öldürebilirdim," demişti. "Koşullar uygun olsaydı herkesi öldürebilirdim. Mesele de bu, gerçekten. Ben her türlü ahlaki mutlakiyetçiliğin üstündeyim. Bazen koşullar ahlaki olmayan bir hareket tarzı öngörür, tek söylediğim bu."

"Meredith, sanırım anlamlı bir şey söylemekten kaçınmak için kelimeleri herhangi bir sırayla söylediğin şeyi yapıyorsun," diyen Jamie, Meredith'i yine kızdırmıştı. Ancak şu anda Jamie ile olan konuşmaya odaklanmamıza gerek yok. Kaçınılmaz olarak ona geri döneceğiz.

Meredith şu anda sadece bugün dünkünden daha kötü olan ve herkesin fark ettiğinden emin olduğu arpacıyla değil, aynı zamanda tüm yumurtalarını iş ortağı Ward'ın omurgasız sepetine koyduğu bilgisiyle de mücadele ediyordu.

O sabah Meredith, Cass'le birlikte yatakta uyanmış, her zaman yaptığı gibi güne başlamak için telefonunu eline almış, programını düzenlemiş ve yapılacaklar listesini hazırlamıştı; daha sonra da idari bağınazlık gibi takıntı derecesine varan bir titizlikle bunları yerine getirecekti ki Ward'dan bir dizi mesaj aldığını fark etti.

**Bu ihtimal dışı değil Mer, eğer bildiğini söylüyorsa biliyordur.
Kimsenin bu iddiaları araştırmasına ihtiyacım yok.**

**Eğer yayınlarsa ikimiz de hapse gireriz.
Alınma ama seni kesinlikle ele vereceğim. Mer Fuck
mesajlarımızı mahkemeye verecekler. Çok suçlu
görüneceksin.
Açıkçası kötü görünüyorum ama başıma ne gelirse seninle
kıyaslanamaz.
Bunun için yasal bir emsal yok, lanet olsun, her yerde olacak.
Tyche seni kesinlikle yakacak.
Federaller sizi ibret olsun diye yargılayacaklar.
Sizi dolandırıcılıktan çok daha fazlası ile
suçlayacaklar.
Bundan hala rahat bir beyaz yakalı hapishane durumu elde
edebilirim ama sen
Makaleyi geri çekmesini sağlamadığınız sürece sizin için
gerçekten bir çıkış yolu yok
Telefona cevap ver Meredith.
Lanet olsun Mer, bir şey yapmak zorundasın, öylece hallettim .
BENİ IDARE EDEMEZSEN BOKU YERSİN.**

Meredith uyandığında bunun tam da zaman ayıramayacağı türden erkeksi bir histeri olduğunu düşündü. Ward'ın telefonuna cevap verdi ve ona aptal gibi davranmayı bırakıp kendine çeki düzen vermesi gerektiğini çok net ve küçük kelimelerle açıkladı. Sonra, son derece yersiz bir panik anında, keşke babamı arayabilseydim diye kısa ve kritik derecede iç karartıcı bir düşünceye kapıldı.

Bu da muhtemelen Meredith'in onun ölümüne üzüldüğü izlenimini veriyordu. Üzüntünün doğru kelime olduğunu düşünmüyordu. Annesini kaybettiğinde tüm kişiliğinde meydana gelen ciddi bozulmadan sonra, babasının onun için ne ifade ettiğinin farkına varıp varmayacağını hep merak etmişti. Bunun basit bir şey olacağından emindi, belki biraz rahatlama, belki de her zaman olmasını istediği ama hiçbir zaman olamadığı adamla ilgili bir kayıp hissi. Geçmişte, şirketle ilgili sorunlar yaşadığında ya da yatırımcıları çekmek veya fikirlerini meşrulaştırmak için yardıma ihtiyaç duyduğunda, babasına "ne yapmalıyım" gibi rutin olarak ters etki yaratan şeyler söyleme hatasına düşmüştü.

Meredith'in büyük Thayer Wren'den tavsiye istediği son zaman, neredeyse tam beş yıl önce gerçek bir dibe vuruş, muhtemelen dibe sözlük tanımı olmuştı. Meredith o zamana kadar çoktan felakete giden yola girmişti ama o zamanlar bunun farkında değildi. Çoğunlukla, babasının baş düşmanıyla yaptığı anlaşmayı kabul etmenin araştırmasını kötü bir yöne sürükleyeceğinden, anlaşmayı reddetmenin ise hayatındaki maksimum başarıya giden yolun duman olup uçmasını izlemek anlamına geleceğinden endişe ediyordu. Merritt Foster'la görüşmeyi kabul ettiği anda babasıyla olan ilişkisinin onarılamaz bir şekilde zarar görmüş olması ya da Lou'nun bir yıl önce onu alt edip start-up'ını Tyche'ye satmış olması tamamen teğet geçen kişisel meselelerdi ya da Meredith her zaman kendine öyle söylüyordu.

"Sadece Foster'ın Chirp'te gördüğü şeyin insanlara yardım etmekten çok-" diye başladı Meredith.

"Son zamanlarda kız kardeşinden haber aldın mı?" dedi Thayer bir tabak humusu karıştırırken. Mekânı Meredith seçmişti ki bu zaten kötüye işaretli. Thayer inanılmaz derecede titizdi ve zaten kötü bir ruh hali içindeydi çünkü burası, tezgâhın arkasında kocaman bir tahtadan ibaret olan menüden sipariş vermek zorunda olduğunuz restoranlardan biriydi, bu da arkanızda en az bir düzine insanın beklediğini bilerek yemeğinizi seçmek için yoğun bir baskı altında olduğunuz anlamına geliyordu. Meredith güneşli bir verandanın kulağa hoş geldiğini düşünmüştü ama yaşına göre formda sayılabilecek ama ateşi çıkmaya meyilli olan Thayer bir peçeteye sinirli sinirli alnını karıştırıyor, gözle görülür bir şekilde evde kalmayı diliyordu.

"Hayır," dedi Meredith inatla, her ne kadar bir gece önce Eilidh'in sosyal medya hesaplarına bakmış olsa da, bu Eilidh'le konuşmaktan daha kolaydı. Konuşma riski Meredith için neredeyse her zaman çok fazlaydı. "Mesele şu ki," diye devam etti, "üründen para kazanmanın bir karşılığı olacağını her zaman biliyordum-"

"Tyche'yle yatağa girersen bir daha asla çıkamazsın," diye mırıldandı babası hışımla. "Sana sahip olacaklar. Seni satın alacaklar, yerine daha tecrübeli birini getirecekler ve sen de başka bir şey yapacaksın Meredith, çünkü Foster böyle iş yapıyor. Siktiğimin herifi," diye ekledi Thayer, "O bok kafalıyı serbest bırakmak Wrenfare'in başına gelen en şanslı şeydi," diye bitirmeden önce. Çocukların dediğı gibi, bu bariz bir yalandı.

"Yani anlaşmayı geri mi çevirmeliyim?" diye sordu Meredith çaresizce.

"Kip Hughes kaybetmekten nefret eden egoist bir beyinsiz. Herkesten daha fazla teklif verir," dedi Thayer bir elini kayıtsızca sallayarak. "Muhtemelen Vadi'deki herkesin senin Tyche'nin olduğunu bildiğinden emin olmuştur. Artık sana dokunmazlar."

"Ama-"

"Senin sorunun," diye tersledi Thayer, "herkesten daha zeki olduğunu sanman. Ne yaptığını bildiğini sanıyorsun, her zaman da öyle oldun. Ama seni içeri almayacaklar Meredith, gerçekten almayacaklar ve kesinlikle gösteriyi yönetmene izin vermeyecekler, çünkü bu sektörde kimse seni ciddiye almayacak. Sana ," dedi Thayer uyarırcasına, "bir diploma al, biraz deneyim kazan, *sonra* Wrenfare için çalışabilirsin-"

"Ama diploma almadın." Meredith yanaklarının alev alev yandığını hissedebiliyordu.

"Ben de uzun süre aç kaldım Meredith. Süründüm. Boktan şakalara güldüm ve bana güvenmelerini sağlayacak kadar uzun süre öpmem gereken kıçları öptüm-" (Ve işte Thayer'ın yüksek sesle söyleyemediği şey: *Ve benim alamadığım Harvard diplomasına sahip olan Merritt Foster vardı.*)

"Ama neden Chirp'i Wrenfare için geliştiremedim?" Meredith, genellikle yaptığı gibi, kendi kişisel mantığıyla ilgili olmayan alt metinleri duymakta başarısız olarak talepte bulundu. "Hayatım boyunca bana başarılı olmak istiyorsam bu işi yapmam gerektiğini söyledin, ben de yaptım."

"Kesinlikle," dedi Thayer. "*İşini* yap, tüm işini. Bu da diğer insanlarla bir arada yaşamayı öğrenmek anlamına geliyor Meredith, çünkü bu sektörde hiç kimse bir ekip olmadan çalışmaz. Bu aynı zamanda ne zaman ayak diremeye degeceğini ve ne zaman uzun vadeli oynamanın daha akıllıca olacağını öğrenmek anlamına da geliyor."

"Neden başımı eğeyim ki?" Meredith sesinin yükseldiğini fark edebiliyordu. Birkaç kişi ona doğru bakmıştı bile ve Thayer sanki birbirlerini hiç tanımıyorlarmış gibi ondan uzaklaşıyordu. Sanki makul bir inkâra ihtiyacı varmış gibi, böylece biri onun kızı olup olmadığını sorarsa, neden bahsettikleri hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi davranabilecekti. "Bir avuç yaşlı adamın duyguları incinmesin diye daha yumuşak, *daha az mı* olmamı istiyorsun?"

"Bu sektöre liderlik eden insanlardan bir şeyler öğrenmeye değer," dedi Thayer uyarı dolu bir bakışla ve çağdaşlarının artık işe yaramadığını söylediğinde her zamanki gibi savunmaya geçti. "Bu sektördeki herkes

bu dünyada bulundukları yere başkaları onları vurduğu için geldiler. Ben bulunduğum yere, bana yardım etmek isteyen insanlar için bir tehdit olmadığım için geldim ve bunun için de şirketin üzerinde benim adım yazıyor. Sürücü koltuğunda ben oturuyorum."

"Peki, sence benim hangi yanımı bu kadar korkunç buluyorlar?" diye sordu Meredith, artık duygusallaştığını hissedebiliyordu. "Zekam mı? Fikirlerim mi? Vajinam mı?"

Thayer tiksintiyle, "Kaba olma," diye mırıldandı.

Meredith, "Ortalama bir Silikon Vadisi CEO'sunun benim gerçekten 'Çinlilerle' işbirliği içinde olabileceğimi düşünmesi mi?" diye tersledi.

"Sana bir şey soracağım," dedi Thayer, kılıcını kınından çıkarmış gibi bir parça pideyi ona doğru uzatarak. "Kip sana söylediğinde ne dedin?"

Meredith kendini bildi bileli Thayer'ın başının belası olan Tyche'nin kurucusu Kip Hughes'la henüz şahsen konuşmadığını söylemek yerine, hafif bir tökezlemeyle, "Bana ne söyledi?" dedi. Bu arada Lou da Tyche ile anlaştığında bunu biliyordu. Ama Meredith her zamanki gibi Lou'yla ilgili tüm düşünceleri bir kenara itti.

"Size propaganda yaptığı zaman, kırmızı hap konuşması. Biliyorsunuz.

- "Bu fikrin dünyayı değiştirebilir, sadece daha büyük düşünmelisin." Thayer, Kip'in saçma bir taklidini yaptı, sanki sihirli teknoloji ticaretini sıfırdan şekillendiren CEO, Thayer'dan en az on yaş küçük yetişkin bir adam değil de bir çocukmuş gibi. "Sanırım orada bir yerde 'devrimci' ve 'yıkım' kelimelerini kullandı," diye ekledi Thayer kin dolu bir alay havasıyla.

Aslında Kip'in danışmanıydı - bir zamanlar Thayer'in de danışmanı olan aynı danışman. Merritt Foster'ın sözleri aynen şöyleydi: *"Bu devrim niteliğindeki ürün, Büyük İlaç'ın onlarca yıldır ihtiyaç duyduğu yıkım olacaktır. Pazarınızın SSRI'ların basit dağıtımının ötesine geçtiğini görmelisiniz. Elinizdeki ürün, her insanın dünyada hareket etme şeklini değiştirebilir ve Tyche bunu yapmanıza yardımcı olabilir.*

Meredith nefes aldı ve konferans salonunda Foster'ın arkasında, sunum ekranının hemen solunda oturan Cass ona gülümsedi.

Meredith, "Bunu düşüneceğimi söyledim," dedi.

Thayer ona kısıacık bir bakış attı; Meredith'e ona ne kadar seyrek baktığını hatırlatan türden bir bakış. Normalde sanki onda görmeye dayanamadığı bir şey varmış gibi bakardı; bir anda ortaya çıkan ve ikisini birbirine bağlayan bir şey. Sanki ona baktığında kendisini ağırlaştıran bir şey, kurtulamadığı bir gölge görüyordu.

O anda adamın ona yardım etmeyeceğini anladı. Onunla alay edecekti ve bunu, eleştiri gibi gelse de kulağa temkinli gelen bir şekilde yapacaktı. Sadece hayal kırıklığı olmasına rağmen buna aşk diyecekti.

"Bu güçlü bir teklif," dedi Meredith ellerine. "Gerçekten gurur duyacağını düşünmüştüm."

Daha sonra, keşke diyecekti.

"Ürününüzün Tyche'nin teklif ettiği kadar değerli olduğunu düşünseydim," dedi babası bir an bile tereddüt etmeden, "şimdiye kadar onlardan daha fazla teklif verirdim."

Meredith kendini bu anıdan kurtardı ve çok soğuk, sert bir iç sesle, o artık öldü, diye düşündü. Pek çok inanılmaz insanın boktan babaları vardı. Pek çok insan kanıtlayacak bir şeyleri olduğu için çok çalıştı. Gerçekten de ona teşekkür etmeliydi. Cesedini toprağa gömüp üzerinden geçebilir, onu geride bırakabilir, onun mirasını ve hayal kırıklığının anısını kullanarak kendini yeniden ayağa kaldırabilirdi.

Babam ne yapardı diye düşünmemeliydi, çünkü cevap, babasının asla bu çıkmaza girmeyeceğiydi. Babası, birilerinin ona harika bir şey yaptığını söylemesi, başını okşaması ve pratikte elinden tutup götürmesiyle etkilenmezdi. Kaynaklara, paraya, erişime sahip olmak için bu kadar çaresiz olmazdı. Hile yapmazdı ve Meredith'in yaptığını bilseydi, onu her şeyden koparırdı. Tahminlerinden. Mirasından. Aşkı olduğunu iddia ettiği her şeyden.

Son arzusu ve vasiyeti. Thayer Wren'i bir ay önce yeni bir avukatla yeni bir vasiyetname hazırlamaya iten şeyin ne olduğunu merak ederek biraz ürperdi; böyle bir düşüncenin, Jamie'yi güneşe çok yakın uçtuğundan şüphelenmeye iten aynı görünmez akıntıya binerek, zeitgeist'taki daha büyük bir değişimle bir şekilde uyuşup uyuşmadığını merak etti. Herkes ne zamandır ona karşı seferber olmuştu? Kendini şaka malzemesi gibi hissediyordu; aylarca, yıllarca ayakkabının düşmesini beklemişti ve bunu sadece hak etmemişti, aynı zamanda

Geçmişe bakınca daha da kötüleşti. Gökyüzünü taramaktan başka bir şey ama yine de düştüğünü görememişti. Bunun nedeni başarının hiçbir zaman gerçek bir sonuç olmaması mıydı - geleceğinde her zaman bir kıyamet mi vardı, bunca zamandır aydınlık olarak yanlış okuduğu şey?

Camdan uçurum, diye düşündü Meredith, haklı bir öfke arayarak. Bu, kadınların sadece bir şirketin başı belada olduğunda, liderliğin başarısızlığa uğrama olasılığı daha yüksek olduğunda erkeklere göre kaptanlıkla ödüllendirilmesi olgusu anlamına geliyordu. Bu, bir kadının sadece savaşı kaybedeceği kesin olduğunda savaşı kazanmasına izin vermek anlamına geliyordu. Felsefi olarak Meredith bunun adaletsizliğini düşünebilir, sosyolojik, sistemik öfkesinin güvenilirliğine geri dönebilirdi - anlatı tarafından, kurum tarafından, derin, ataerkil bir kusur tarafından en başından mahkum edildiği bir öfke.

Her zaman olduğu gibi, karanlık düşünceleri fısıldamakta gecikmedi: *Sen değil, aptal! Bunu başından beri hak ettin.*

Meredith kaçınılmaz olarak yine Lou'yu düşündü; Lou'nun şimdiki hayatında tipik bir Salı gününün neye benzeyebileceğini. Meredith her zaman böyle bir şey olacağını hayal etmişti:

SABAH 7:00: Uzun süreli partnerinizin yanında, belki de sabah oral seksiyile tatlı bir şekilde uyanın.

SABAH 8:00'DE: Bir ödülü kabul edin.

SABAH 9:00'DA: Tyche Stadyumu'nda sezon açılışı için ilk atışı yapın. SAAT

10:00: Kanseri tedavi edin, çocuk açlığını ortadan kaldırın.

SAAT 11:00'DE: Meredith'in kuklasına dart at.

12:00: Daha fazla cunnilingus.

ÖĞLEDEN SONRA 1:00: Lou'nun son zamanlarda peşinde olduğu magitech girişimi için yönetim kurulu toplantısı (kanseri tedavi etmek daha çok hayırseverlik hobisi).

ÖĞLEDEN SONRA 2:00'DE: Meredith'in yukarıda bahsedilen kuklasını yak.

3:00 BAŞBAKAN: Almak gizli belge detaylandırma
Meredith'in birçok profesyonel başarısızlık; manyakça gülmek.

SAAT 16:00: Karmaşık sufle için ani bir istek duyun; mükemmel pişirin.

SAAT 17:00: Şekerleme.

SAAT 6'DA: .

18:15: Meredith'in yok oluşunu düşünün.

18:19: Birden Meredith'in kendini yok etmek için herhangi bir yardıma ihtiyacı olmadığını hatırlayın, çünkü tam anlamıyla bir hödüktü.

AKŞAM 6:30: Meredith'i tamamen unutun, Yakışıklı Ünlü ile Posh Gala'ya katılın.

Ve böyle devam etti. Beyzbol sezonunun başladığını bilmemek Meredith'e kalmıştı.

Her neyse, Meredith bu sarmalda fazla oyalanamadan Ward tekrar aradı, bu kez yatırımcılar konusunda çıldırmıştı *-şimdiye kadar duymuş olmalılar, test parametrelerimiz hakkında daha fazla açıklama istiyorlar, gerçekten bilmeseler kimse bunu istemezdi -BİLİYORLAR MEREDITH, BİLİYORLAR-* ve sonra, o sabah saat on civarında telefonu bir mesajla çaldı.

Kahve? Jamie Ammar sordu.

Meredith ekranda onun adına baktı ve neden şaşırmadığını merak etti. Şaşırması gerekmez miydi? Üst katta, yatağında çalışmakta olan Cass'i düşündü. *Onların* yatağını. Ona dünkü spontane sürüşün nasıl geçtiğini sormuştu ve o da iyi olduğunu söylemişti, Jamie'yi makaleyi yayınlamaktan vazgeçirmeye çalışmıştı ama o reddetmişti, yani artık her şey bitmişti.

Cass omuz silkerek, "Eğer bu meşru bir tehditse Tyche onu gömecektir," demişti çünkü aslında Thayer'ın haklı olduğunu anlamamıştı; Tyche bunu Meredith'i bir kenara atmak için bir bahane olarak kullanacak, *onu* yaptıkları kötülüklerin ağırlığı altına gömecekti çünkü herkes onun başarısız olmasını bekliyordu. Bu sektörde ona karşı hiç sevgi yoktu. Jamie, Chirp'in sinsi bir dolandırıcı olduğunu kanıtlayan bir makale yayınlarsa, büyük olasılıkla Tyche yine de kâr edecekti. Jamie, Meredith'i daha fazla alaşağı etmeden, kariyerini bitirmeden, Kip Hughes ve Merritt Foster mahkeme dışında kolayca anlaşıırken onu kurbanlık koyun, Tyche'nin mali suçlarının bariz temsilcisi yapmadan onları alaşağı edemezdi. Onlarca yıl uğraşıp yapmaya çalıştığı şeyi satmaya devam ederken, çeki bozdurduğu anda onu tanınmayacak hale getirmişlerdi. Muhtemelen ondan çok önce.

Çünkü parayı almıştı. Elleri kirliydi ve bu gerçeği geri almanın hiçbir yolu yoktu. Kiminle yatağa girdiğini biliyordu. Tyche kullanıcıların verilerini izlemekle suçlandığında kimse bir şey söylememişti. İnsanlar Tyche'nin fabrikalarının koşullarını, işgücü istismarı geçmişini, yetersiz eğitim alan ve iş sırasında yaralanan binlerce işçiyi eleştirdiğinde hiçbir şey değişmemişti. İnsanlar hala ürünlerini satın alıyor, hala hizmetlerini kullanıyordu. Tek fark, artık herkesin bunun kötü olduğunu bilmesiydi,

Meredith de buna dahildi, bu yüzden evet dediği her şey zehirli ağaçtan bir başka ısırdı.

Bunların hepsi Thayer'ın Meredith'e işaret ettiği şeylerdi. Kendi etik sorumluluğu bağlamında değil (konuyla ilgisi yok) ama Foster'ın milyarlarca dolarlık teklifine rağmen -Meredith'in kendi liyakati üzerinde durabilmesine (durmaya çalışmasına) rağmen- aslında hala kazanamamış olduğu gerçeğine işaret etmek için. Çünkü Tyche'nin, ürününü ve ondan para kazanma yöntemlerini hayatta tutmak için seve seve katledeceği kişi Meredith'ti.

Thayer bunu biliyordu çünkü tüm niyet ve amaçları için o Kip Hughes'tu - hayatı boyunca Meredith'in asla olamayacağı en tepedeki adam olmuştu.

Thayer başından beri onun hakkında haklıydı. Ve şimdi Wrenfare, yeterince iyi olmak için çok uğraştığı şey, kolayca başkasına devredilecekti.

Şu anda bunun bir önemi yoktu. Bu duygunun keder ya da kederin her koşulda hak edildiğinden değil. Göğsündeki ağrının makul bir kayıp biçimi olduğundan da değil.

Meredith ekrana baktı ve eski sevgilisi sayılmadan önce her şeyden önce bir hain olan bu adama ne söyleyeceğini düşündü.

Fikrini ne değiştirdi? diye sordu Meredith.

Fikrimi değiştirmedim, dedi Jamie. **Fikrimi değiştirdiğimi sana düşündüren neydi?**

Yani makaleyi hala yayınlıyor musunuz? Evet.

Dün sana anlattığım her şeyi duyduktan sonra bile mi?

Özellikle de bundan sonra, evet.

Cidden bunu yapmanı sorun etmeyeceğimi mi düşünüyorsun?

Hayır, bunların hiçbirisiyle bir sorunuz olduğunu sanmıyorum. Ne de, ekledi, Beynimi yıkamaya çalışman benim için değil mi?

Evet, bundan henüz bahsedilmedi ama test hastalarının beyin kimyasını sihirli bir şekilde değiştirebilen Meredith'in, kendisini yok etmek üzere olan araştırmacı gazeteci eski erkek arkadaşının da zihnini değiştirmeye istekli olabileceği aklınızdan geçiyorsa, cevap evet, bunu denedi. Ne yazık ki (Meredith için), Jamie Ammar'la ayrılmasının nedeni, Meredith'in kendini zirvede tutmak için ne kadar ileri gidebileceğiyle çok ilgili.

Meredith gözlerini devirdi. **Eğer beynini yıkamaya çalıştığımı düşünüyorsan, neden benimle kahve içmek istiyorsun? Ve hayatımı mahvetmeye niyetli olduğun apaçık ortadayken neden seni tekrar görmek isteyeyim?**

Aklıma mantıklı bir neden gelmiyor, yanıtladı Jamie, **ama bu bizi ne zaman durdurdu ki?**

Yeterince makul, diye düşündü Meredith iç çekerek. Tekrar Cass'i düşündü, bilgisayarını kullanırken taktığı gözlükleri, gömleksiz halini, ona yatıştırıcı bir tonda her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermesini, ama hayır, girmeyecekti, çünkü babası ölmüştü ve bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Sonra cevap yazarken kendinden her zamankinden daha az ya da çok nefret etti, **Siktir git, beş dakikaya oradayım.**

18

Dzhuliya uzaktan bakıldığında bile iyi uyumamış gibi görünüyordu. Saat 9:55'te arabasının içinde Eilidh'i bekliyordu, arabayı yolun altındaki garajın arkasına park ve Eilidh evin merdivenlerinden çıkıp tek şeritli boş yolun kenarındaki dere boyunca ilerlerken boşluğa bakıyordu. Bir yönde, uykulu kafeleri ve pahalı turist tuzaklarıyla bir taşra şeridinin şehirdeki eşdeğeri olan şehir merkezine geri dönen dolambaçlı bir damlama vardı; diğer yönde, beton şeritten dik, iyi yürünmüş kızıl ağaçlarla kaplı patika dallarına çevik bir şekilde geçerek ormana doğru istikrarlı bir tırmanış vardı. Eilidh seçeneklerini düşündü, sonra sürücü tarafındaki cama vurdu.

Dzhuliya camı indirdiğinde Eilidh, "Hey," dedi. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Dzhuliya'nın kaşları biraz çatıldı, Eilidh'in deri sandaletlerinden ve kalın yün çoraplarından kafasına dağınık bir şekilde yığıldığı topuzuna doğru ilerledi. "Bu senin için zor olmayacak mı? Bilirsin, sırtın ve her şeyinle."

Ah, demek Eilidh'in hayatını değiştiren bir sakatlığı olduğunu hatırlıyordu, ne harika. "Pirouette yapmamı istemediğiniz sürece makul tempolu bir tırmanışla başa çıkabilirim. Hadi, çık dışarı." Eilidh yola doğru geri adım atarak Dzhuliya'nın yüzünü hafifçe buruşturarak arabadan inmesine izin verdi. Üzerinde büyük bir tişört, genellikle haftada iki kez kaya tırmanışı için spor şortu vardı (Eilidh Culiya'nın spor kıyafetlerini takip ettiğinden değil; sadece Culiya spor salonu için iş kıyafetlerini değiştirirken babasının ofis katındaki tuvalette bir kez karşılaşmışlardı, yani bilirsiniz, dostane bir sohbet) - ve spor ayakkabıları, diye not etti Eilidh, bu yüzden şikayet etmemeliydi.

Bir an için Eilidh, Culiya hakkındaki duygularının ne olması gerektiğini tekrar merak etti - bazı açılardan arkadaş sayılabilirler miydi?

Bu şartlar altında arkadaş olmak normal miydi? Dzhuliya'nın pek de hevesli olmayan tepkisine bakılırsa, belki de değildi - Dzhuliya aniden Eilidh'e genç ve korkunç derecede yaşlı eşit parçalara sahip utangaç bir gülümseme çevirdiğinde. "Bu kadar keyifsiz olduğum için özür dilerim," dedi. "Onun öldüğüne inanamıyorum, ama elbette senin için çok daha zor olmalı."

Eilidh parazit bir kuyruğun keskin dürtüsünü görmezden geldi.

"Herkesin yas tutma şekli farklıdır," dedi ve ağabeyinin yas tutma şeklinin karısının ve eşinin sorunlarının üzerine titremesini gerektirdiğini, kız kardeşinin ise bundan hiç etkilenmemiş gibi görüldüğünü düşünerek Eilidh'in Meredith'in gerçekten de tam bir psikopat olup olmadığını bir kez daha merak etmesine neden oldu. "Dürüst gerekirse, tam olarak kafama dank ettiğini sanmıyorum."

Bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdüler, patikayı geride bırakıp dağ eteğindeki patikaya girdiklerinde yol ayaklarının altında çıtırdıyordu. Adımları birbiriyle uyumluydu; Eilidh, mesleki nedenlerden dolayı kambur durmasa da Culiya'yla hemen hemen aynı boydaydı ve Culiya şimdi alışılmadık bir şekilde kendi içine kıvrılıyor, göğüs kemiğinin ortasında bir menteşe varmış gibi katlanıyor gibiydi. Resim çerçevelerini tutan maun şövalelerden biri gibi.

Onlar ilerledikçe dere biraz şırıldadı, Eilidh kafasında bir dizi düşünce dolaşırken suyun kesintisiz sesi rahatlatıcı bir monotonluk yarattı - hâlâ konuşmak için çaresizdi ama şimdi nereden başlayacağını merak ediyordu. Göğsünde yaşayan şey özellikle mevcuttu, açlık sancıları kadar keskindi. Eilidh onun kendisinden ne istediğini hiçbir zaman tam olarak bilememişti ama bugün özellikle belirsiz görünüyordu ve Dzhuliya'nın varlığıyla her şey daha da artmış gibiydi.

Eilidh'in göğsündeki şey Dzhuliya fikrinin etrafında bir kasırga gibi gerildi, bir ok ucu gibi işaret etti, parlayan bir neon tabelanın vızıltısı. Sanki Culiya'yla ilgili soru işaretini (dostane mi? profesyonel mi? belki daha iyi bir şey mi yoksa belirgin bir şekilde daha kötü mü?) nihayet çözmek Eilidh'e gerekli netlik hissini, hatta belki de iki yıl boyunca boğuşuktan sonra Pazar bulmacasını bitirmek gibi tatmin sayılabilecek bir duyguyu verebilirdi. Dzhuliya'nın sabitliği ve gizemi söz konusu olduğunda Eilidh için rahatsız edici bir arada kalmışlık hissi vardı; teknik olarak yasak olmayan ama tam olarak kabul edilebilir de olmayan bir şey. Eilidh belirsiz bir şekilde babasının cevap her neyse ona yakın bir yaşadığını biliyordu,

Göğsündeki şey, acı çeken kalbinin her atışından neşeyle karışıklık çıkarıyordu.

Bu bile şaşırtıcıydı - göğsünü işgal edenin her zaman beklenmedik bir tat, kısmen özlemin tatlılığı, kısmen duygunun şiddeti gibi görünmesi. Bunun bir kısmı Thayer'la ilgiliydi, hatta belki de çoğu, ama şu anda burada olan Culiya'ydı ve bu yüzden iyi ya da kötü, o şeyin yapıştığı şey Culiya'ydı. Zonkluyor ve arzuyla, hayvanlıkla ve şevkle gümbürdüyordu. Culiya'nın elini tutmak mı istiyordu yoksa onu bir nehre atmak mı? Culiya'yı dumanlar içinde yok etmek mi, yoksa kendi yarattığı bir bulutun üzerinde usulca yüzdürmek mi istiyordu? Göğsündeki bu intikam dolu gök gürültüsü müydü, yoksa hastalıklı bir tatlılık mıydı?

Üzüntü onun içinde neye yol açmıştı ve bu lanet şey neden gitmesine izin vermiyordu?

Eilidh bir süre sonra, "Wrenfare'e ," demeyi başardı. "Bu ... yani, kalmak ister miydiniz?"

Culiya ona baktı, kaşlarında bir tereddüt izi vardı. Belki de Eilidh insan kaynaklarıyla ilgili bir soruyu arkadaşlar arasında sıradan bir sohbet gibi ifade ettiği için. "Sadece kendinizi... bilirsiniz... şirket içinde belirli bir ilerleme fırsatını takip ederken görüp görmediğinizi sormak istemiştim. Çünkü bu şartlar altında, iyi bir şeyler söyleyebileceğime eminim." Yüce Tanrım! diye düşündü Eilidh. Farkında olmadan, kısa süreliğine aristokratlaşmış gibi yapmacık bir müzik aksanına bürünmüştü. "Sadece babamın senin hakkında ne kadar iyi düşündüğünü biliyorum," diye tekrar denedi ve kendini daha da kötü hissetti. Dzhuliya'ya bir tür terfi sözü vererek ne yapıyordu? Neyden neye? Ve hangi güçle? "Ne söylediğimi bilmiyorum," diye bitirdi Eilidh, bu hem daha kötü hem de bir şekilde daha iyiydi, çünkü en azından yalan değildi. "Sadece bundan sonra ne olursa olsun senin için burada olduğumu söylemek istiyorum. Ne olursa olsun... değişir. Babamın yerini kim alırsa alsın." Bununla birlikte, Eilidh aslında ne hakkında konuşmak istediğini hatırladı, ancak konuşmaya mümkün olan en aptalca yan kapıdan girerek duygular gibi şeylerden çok uzaklaşmıştı.

Neyse ki Dzhuliya, Eilidh'in iletişim kurma konusundaki akıl almaz yetersizliğinin çoğunu görmezden gelmeye istekli görünüyordu, çukurlardan ve mayınlardan nazikçe sıyrıldı. "Şirkette bir şeyler mi oluyor? Thayer'ın hisselerini kimin devraldığını şimdiye kadar duymuşsundur diye düşünmüştüm."

Bu da Eilidh'e babasının belirgin kalp değişimini hatırlattı - aslında tartışmayı umduğu şey olmasa da konuyla ilgili bir mesele. "Vasiyetini değiştirdiğini biliyor olmalıydın, değil mi? Tüm randevularına sen bakıyordun," dedi, sanki Culiya onun günlük sorumluluklarının tamamen farkında değilmiş gibi.

Culiya ona belirsiz bir bakış daha attı, bu seferki daha umursamazdı. Patika dikleştikçe hafifçe oflamaya başlamıştı -belki de, diye düşündü Eilidh, ani stresten ve kambur durmaktan. "Şu anda bu konuda konuşmak istediğini sanmıyorum. İstiyor musun?"

Evet, bu doğruydı, Eilidh *bunu* tartışmak istemiyordu, "bu" her neyse - babasının beklenmedik gizliliği, diye düşündü. Yoksa beklenmedik miydi?

Şimdi yeniden düşündü ve bu konudaki hislerinin sıcaklığını hâlâ ölçemediğini fark etti. Thayer onunla sık sık kendi işinin incelikleri hakkında konuşsa da, Thayer'ın işinin ayrıntılarını çok nadiren tartıştıklarını tahmin ediyordu. Şu ana kadar Thayer'ın işi hakkında bilgisiz olduğunu fark etmemişti, belki de avukatlarıyla yaptığı bir toplantıdan bahsetmemişti, çünkü Eilidh'i önemsiz şeylerle meşgul etmiyordu. Zor anlaşılır bir şekilde değil - eğer işten çıkarmalar gibi şeyler sorarsa, endişelerini doğrudan reddediyor ve söylentilerin doğru olmadığına dair onu temin ediyordu. Genelde hayatının özel meselelerine odaklanır, Eilidh'in fikirlerine başvurarak anılarını yeniden yaşar ve genellikle ondan ya da çoğu zaman kardeşlerinden bahsetmek isterdi.

Göğsündeki şey çırpındı, ani bir güvercin uçuşu ya da psikolojik hazımsızlık. Eilidh, Wrenfare'in mirası söz konusu olduğunda olası en kötü sonucun ne olacağına hâlâ karar verememişti. En kötüsüne hazırlıklı olmak Meredith'in âdetiydi ama Meredith felaketi öngörme konusunda da inanılmaz derecede yetenekliydi. Meredith'in en kötü senaryosu kolaydı: Wrenfare Eilidh'in olacak, babası sonunda Eilidh'in favori olduğunu kanıtlama şansı bulacaktı. Ama Meredith babalarına karşı her zaman sert davranmıştı ve son yıllarında onu pek iyi tanımıyordu. Bu vasiyet, Eilidh'in en iyi tanıdığı Thayer'dan gelecekti; farklı, belki biraz daha yumuşak bir insana dönüştüğünü hissettiği Thayer'dan. Belki biraz daha pişmanlık doluydu.

"Neyi değiştirdiğini biliyor musun?" diye sordu Eilidh ve Culiya başını salladı.

"Aslında senin bileceğini düşünmüştüm, eğer biri varsa, ama-" Tekrar konuşmaya başladı ama sonra durdu. Konuştuğunda ise acımasız bir sonla, "Kardeşlerinizin bundan hoşlanmayacağını düşünüyorum," dedi.

Eilidh, Arthur'un en kötü senaryosunun ne olduğunu merak etti. Meredith'inkini tahmin etmek kolaydı ama Arthur'unkini tahmin etmek daha zordu. O sabaha kadar Eilidh, Arthur'un hâlâ babalarının seçtiği kişi olmak isteyebileceğini düşünmemişti. Arthur çok değişmiş, önce Gillian'ın kocası, sonra kongre üyesi ve şimdi de bir zamanlar ağabeyinin bulunduğu yeri işgal eden tuhaf bir şekilde korkak bir çapkın gibi görünen çok farklı insanlar haline gelmiş gibiydi. Şimdi onun hakkında tanıdık olan ya da hatta tanınabilir olan tek şey beklenmedik ve eksantrik olan, önemli olduğunu reddettiği şeydi - Eilidh'in ona ikisinin gerçekte ne kadar farklı olduklarını sormak için can atmasına neden olan ara sıra kontrolsüz kıvılcım.

Arthur, Eilidh için her zaman bir gizem olmuştu, Meredith'ten daha çok, çünkü Meredith acımasızdı ve aslında insan özellikleri söz konusu olduğunda bu oldukça basitti. Meredith tutarlı ve tahmin edilebilirdi. Arthur ise çekici ama yumuşak başlı, Meredith tarafından sevillecek kadar keskin ve bu yüzden de nerede durduğunu asla bilemeyen Eilidh için biraz tehdit oluşturunuyordu.

Elbette babalarının parasını isteyecektir. Hangi politikacı para istemez ki? Ama Wrenfare'i istiyor muydu? Ve eğer öyleyse, onu diğerlerinden, hatta Meredith'ten, hatta ondan bile koparmaya çalışır mıydı?

Eilidh sosyal medyada Arthur'un siyasi gündemi hakkında söylenenleri görmüş ve bunların doğru olmadığını düşünmüştü. Belki de kuruntulu bir şekilde, onu yüzsüz kalabalıktan daha iyi tanıdığına inanıyordu. Ama belki de tanı mıyordu! Kongre'den bıktığını söylemişti ama bu doğru muydu yoksa sadece işine mi geliyordu? Eilidh endişelerini Arthur'a mı yansıtıyordu, yoksa her zaman Meredith'in paylaşmadığı bir şeyi mi paylaşmışlardı?

Eilidh tekrar Arthur'un ellerindeki titremeyi, kayan yıldızlar gibi arka lambaların yağmurunu, onun esrarengiz ölümünü ve dirilişini düşündü. Bu da bir bakıma kendi kıyametinin bir versiyonu değil miydi? Yoksa var olmayan bir şeye çok mu yakından bakıyordu?

Thayer birkaç hafta önce Eilidh'e, "Kardeşlerin akbabanın teki," demişti. Yeni vasiyetnameyi hazırladığında bir ay kadar olmuş muydu? Düşündüm de, öyle olabilirdi. "Onları suçladığımı söyleyemem. Annenle daha çok zaman ; ona senden daha çok benziyorlar.

öyleydi. Onlar küçükken buna asla dayanamazdım ve sanırım acımı onlardan çıkardım."

Thayer Persephone hakkında neredeyse hiçbir zaman açıkça konuşmamıştı; Meredith'in aktif olarak karşı çıktığı ve Arthur'un da bir şekilde korkakça olduğunu kabul ettiği bir şeydi bu. Eilidh her zaman kardeşlerinin Thayer'a çok sert davrandıklarını, belki de pişmanlıkla yüzleşmenin her şeyden, hatta kayıp ya da kederden bile daha zor olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa Persephone, Thayer hâlâ Wrenfare'i genişletmekle meşgulken ölmüştü ve Eilidh'e göre Thayer her zaman birilerinin karısını kurtarabileceği bilincini taşımıştı. O kişi teorik olarak kendisi olabilirdi.

Eilidh'in annesiyle ilgili anıları bulanıktı, ya da daha doğrusu, bunların anı olmadığını, aslında hiçbir şekilde bir anneye sahip olmadığını gerçeğini hafifletmek için kendisine anlatılan hikayeler olduğunu düşündürecek kadar netti. İnsanlar bunu her zaman -gerçek trajedisinden önce- onun trajedisi olarak görmüş, hatta performansları hakkında sanki acı onun ruhunda taşıdığı, içsel bir şeymiş gibi yazmışlardı. Bu kadar güzel dans edebilmesi, bir ömür boyu süren arayışının bir uzantısıydı, hikayesi sahnede paylaşılacak bir şekilde oynanıyordu, sanki gerçek sanat her zaman bir araya gelme eylemiydi.

Eilidh bunun tamamen saçmalık olduğunu hiçbir zaman yüksek sesle itiraf etmek istememişti çünkü hiç sahip olmadığı bir şey için üzülemezdi. Hatta Persephone'yi kendince zalim buluyordu, Meredith'e de bu zalimliği öğretmiş , bu Eilidh'in esas olarak annesine kızgın olduğu hissine kapılmasına neden oluyordu. Çünkü Persephone'un sadece kaynaklara değil, kendine daha iyi davranma, en azından çok savunmasız ve genç olan çocuklarının iyiliği için daha iyi seçimler yapma sorumluluğuna da sahip olduğu düşünülürse, kızgınlık hissetmek mantıklı değil miydi? Bu arada Eilidh devam etti; depresyundayken bile yemek yedi, sağlığı olduğu yanılsaması için egzersiz yaptı, başına dehşet gelip gelmediğini gerçekten umursamasa da doktora gitti. Tüm bunlar kendini biraz aldatılmış hissetmesine neden oldu, çünkü Thayer'ın Persephone'nin yaptığını düşündüğü gibi kendinden vazgeçmek güzel olmaz mıydı?

Ve şimdi Thayer da gitmişti, geriye sadece Meredith ve Arthur, onların karanlık küçük bağı ve hayatlarının iyi ya da kötü bir şekilde temas ettiği herkes kalmıştı. Dünya her zamanki gibi anlamsız bir şekilde devam ediyordu. Eilidh kardeşlerinin Thayer'ın kaybına kendisi gibi üzülmelerini beklemiyordu ama öyle de olacaktı.

Şu anda yetim oldukları gerçeği gibi tek bir şeyi paylaşabilselerdi ne güzel olurdu. Yetimler! Yetişkinler tabii ki ama yine de. Çocuklarının, eğer içlerinden birinin çocuğu olursa, büyükanne ve büyükbabası olmayacaktı. Tatillerde bir araya gelmek için bir neden olmayacaktı -Meredith zaten Eilidh'i geri çağırarak zamanı zor buluyordu. Bir şeylerini kaybetmişlerdi, üçünün üzerine inşa edildiği temel bir köşe taşını ve şimdi geriye kalan tek şey ...

Wrenfare'e ne olduğuna bağlı olarak bir trilyon dolar gibi bir şey.

Ve babasının her şeyi ona bırakmış olma ihtimali.

Eilidh'in göğsündeki şey kırbaç gibi hissettiren bir tekme taklası attı. Eilidh keskin bir nefes verdi ve patikanın ortasında bir an durakladı, dere altlarından usulca akıyordu. Mide bulantısının parazitik çırpınışını hissetti, içinde yaşayan her neyse onun acayip derecede hoş bir ruh hali içinde olduğunu hissetti, vebaya yol açan türden. Eilidh bir çıban salgını çıkarmamaya çalışarak yüksek sesle, "Bunun *metalaştırılması* üzerinde durmak istemiyorum," demeyi başardı. "Ama sanırım objektif bir kaynağa en yakın kişi sensin. Kardeşlerim söz konusu olduğunda," diye başladı, nasıl devam edeceğinden emin değildi ve sonra durakladı.

Bir duraklama, tam bir duraklamaya dönüştü.

"Onlardan hiçbir zaman doğrudan bahsetmedi," dedi Culiya. "Hiçbir zaman doğrudan. Kesinlikle ayrıntılı olarak değil. O-"

"Özel," diye onayladı Eilidh ve sonra yüzünü buruşturdu. "Profesyonel." Thayer iskeletleri ait oldukları yerde, dolapta tutma konusunda kararlıydı - birlikte çalıştığı biriyle asla aile meselelerini tartışmazdı. Özellikle de kendisinden aşağı gördüğü biriyle, diye düşündü Eilidh insafsızca ve bu yüzden başka bir şey tarafından cezalandırıldı.

Culiya tereddüt etti, sonra başını eğdi. "Koruyucu olduğunu söyleyebilirim." "Doğru, evet. Koruyucu." Bu daha iyi, daha cömert bir kelimeydi.

"Hepinizin genç yaşlardan itibaren çok savunmasız olduğunuzu anlamıştı," diye belirtti Culiya, bu da Eilidh'in dikkatini çekti. Elbette bu doğrudu ama bunu, yani kendisinin Culiya'nın gözünde yaratılma ya da yok edilme potansiyeline sahip biri olarak var olma ihtimalini hiç düşünmemişti. "Kendisi hakkında herhangi bir inceleme yapılmaması için her zaman çok dikkatli davranmıştır, özellikle de olaylar geliştikçe-"

"Daha zor," diye bitirdi Eilidh onun yerine ve durakladı.

Kafasında son birkaç haftayı, babasının varlığına ağırlık veren şeyleri yeniden canlandırdı. "Lanet olası nüfuz avcıları" dediği şey ya da Wrenfare'e karşı açılan bir dizi iş davası hakkında yorum isteyen bir e-postayı sert bir şekilde reddettiğini biliyordu; Eilidh'e kızmaya en çok yaklaştığı an, markanın yeniden canlandırılmasıyla ilgili yakın tarihli bir semineri gündeme getirdiğindeydi ve Thayer, kendi alanıyla açıkça ilgili olmasına rağmen bunu kişisel bir saldırı olarak yorumlamış görünüyordu. Aslında bundan kısa bir süre sonra Eilidh'in bakış açısını değiştirmeye ihtiyacı olduğuna karar vererek Vermont'a gitmeyi önermişti.

O zaman Huliya da durakladı; aynı derecede anlamlı görünen bir duraklama. "Kardeşlerinizin ihtiyaç duydukları her şeyi zaten annenizden miras aldıklarını düşünüyor gibiydi," dedi Culiya ve sözünü kesti ya da yarıda kesti. Eilidh bunu söyleyemeyecek kadar dalgındı. Göğsündeki şey çok canlanmış, bir vodvil sanatçısı gibi hareketlenmişti ya da belki de Eilidh (şeyin dış kafesi) kendini çok uyuşuk, korkulu ve ölü hissetmeye başlamıştı. İçindeki bir şey, varlığın varoluşsal ağırlığı için kullanılan ölçüt her neyse ona göre senkronize değil gibiydi.

Belki de en kötü durumun bu olduğunu fark etti. Çünkü Wrenfare ile ne *yapacaktı* ki? Çok basit, babası ne isterse onu yapacaktı, ki bu belki de babasının Wrenfare'i ona bırakmayı seçmiş olması için şimdiye kadarki en ikna edici nedendi. Meredith, Arthur gibi kendi kişisel gündemine uyacak şekilde işleri değiştirebilirdi ama Eilidh bunların hiçbirini istememişti. Belki de bu nedenle bir mirası yerine getirecek en güvenli kişi olarak düşünülebilirdi, çünkü plandan sapmayacaktı.

Ama tabii eğer durum buysa, Thayer onu ömür boyu ağabeyi ve ablası tarafından hor görülmeye mahkûm etmişti. Meredith muhtemelen buna karşı çıkacak, tüm mülkü yıllarca yasal önemsiz şeylere bağlayacak ve sonra ne olacaktı? Büyük ihtimalle ortadan kaybolacaktı. Birbirlerinden uzaklaşacaklardı ki bu da şu anki hallerinden sadece bir nefes uzaktaydı. Bunu düşünmek Eilidh'i hasta ediyordu, tıpkı sürekli karanlık bir veba gibi. Babasını arayıp ne düşünüyor olabileceğini sormak için yanıp tutuşuyordu. Belki de aklı başında *değildi*.

"Meredith'le ilgili sorun," dedi Thayer hafızasının derinliklerinden Eilidh'in kulağına, "her zaman kendini seçecek olması. Doğru cevap olup olmadığı önemli değil. Hata yapmış olması önemli değil. Bunu annesinden almış -Persephone hep böyleydi ve

en çok Meredith ile vakit geçirdi." Elinde punç kâsesi büyüklüğünde bir martini tutuyordu. "Meredith, Meredith'i seçecek ve diğer herkesi kendisiyle birlikte aşağı çekecek. Buna takdire şayan derdim ama hâlâ genç, yani acımasız olmanın yanı sıra pervasız da. İnsanları kötü değerlendiriyor çünkü hala bu dünyanın temelde adil olduğunu, çok çalışan insanların ödüllendirildiğini, kaymağın eninde sonunda zirveye çıktığını düşünüyor. Ama yanılıyor ve bir gün birisi bunu ona geri dönemeyeceği bir şekilde kanıtlayacak ve Arthur'a gelince." Thayer yine güldü, bu kez içkisinden masanın kenarına biraz sıvı sıçrattı ama o bunu görmezden geldi. "Arthur'un tüm vücudunda tek bir gerçek inanç bile yok. Sırf göz olmak, insanların gözlerini üzerinde tutmak için ne söylemesi gerekiyorsa söylerdi. İşine yarayacak bir yol bulduğu için etkilenmeli miyim yoksa bir başka değersiz politikacı yetiştirdiği için suçluluk mu duymalıyım karar veremiyorum."

Eilidh, o anı hatırladığında çok baskıcı ve acımasızca net görünen Thayer'ın neden onunla göz göze gelmediğini merak etti.

Sonra, sanki aniden bir rüyanın koşullarını hatırlar gibi, bunların hiçbirinin kendisine söylenmediğini hatırladı. Thayer bunları Noel partisinde sarhoşken bir başkasına söylemişti ve Eilidh onun hakkında güzel bir şey söylemesini umarak yakınında oyalanıyordu. Adını hiç söylememesini umuyordu.

Korumacılık buraya kadarmış, diye düşündü yana doğru bir yalpalamayla, veryüzü hiçbir şeye doğru bakmadığı hissiyle hafifçe sola doğru eğildi; durduğu yerden bir şeyleri kaçırmıştı, Arthur'un yaptığı gibi yapmaya ve ışıktta kalmaya çalışmakla çok meşguldü. Ama Thayer bir canavar değildi. Hayır, onu tanıyordu. Onu anlıyordu. Kötü bir andı, karanlık bir gündü. Eğer Thayer onu diğerlerinden daha çok sevdiyse, bunun tek nedeni onların aksine onun zayıflıklarını affetmiş ve hataları yüzünden onu asla terk etmemiş olmasıydı. Yalnızca Eilidh, babasının da herkes gibi yalnızca sevilme istediğini anlamıştı ve çocuklarından büyük ikisi annelerini kaybetmenin etkisiyle bunu gerçekten yapamayacak kadar sarsılmışlardı. Eğer eşit olmayan bir şekilde sevilmişlerse, bu kesinlikle Thayer'ın değil, Eilidh'in suçuydu.

değil miydi?

"Eilidh?" diye sordu Dzhuliya kararsızca ve Eilidh gözlerinin vahşi olduğunu, göğsündeki yaratığın kalbini elleriyle kucakladığını, sessiz ve ısrarcı olduğunu hissederek ona döndü. Onun varlığını hissetti

Yine kıyamet gününün rahatlığı. Bu duygunun diğer yüzünde, kırılgan, ince bir perdenin ardında, şehvet ve kan vardı ve Eilidh'in bunun tadının nasıl olduğundan emin olmak için buna tanık olmasına gerek yoktu. Bunun bir şekilde tatmin edici olacağını - annesini kendini yok etmeye iten şeyin Eilidh'te katlanarak büyüdüğünü, Eilidh'in göğsünden hırslı bir özlem gibi dışarıya yayıldığını. Her şey, hayatının durağanlığı en ince, en keskin kenarda dengede duruyordu, kişisel askıya alma, karanlığı uzak tutma yeteneğinden başka hiçbir şey tarafından havada tutulmuyordu - zaman geçtikçe ve büyümeyi ya da değişmeyi başaramadıkça sadece daha da asılsız hale geldi.

Ama Tanrı'ya şükür ki Dzhuliya vardı, her zamanki Dzhuliya sorunu, Eilidh cevapla yüzleşmek zorunda kalmadığı sürece hiç de sorun değildi - Eilidh soruyu kendi kendine durmadan tekrarlayabildiği, kararını vermek için asla yeterince ikna edilemediği sürece.

Dostane iş arkadaşları! Onu seven bir baba!

"Ben iyiyim," dedi Eilidh, şeyi tekrar aşağı iterek sıkıca kilitledi.

19

Her nasılsa, avukatlar özel olarak konuşmak üzere toplandıktan kısa bir süre sonra, Arthur'a karşılama görevi, kibarca teselli edilemeyenleri teselli etme görevi kalmıştı, belki de sadece çok arkadaş canlısı görüldüğü için, insanlar o etraftayken duygularını tutamıyorlardı. Sebep her ne olursa olsun, saat on buçukta, babasının çevre düzenlemesinin durumu ve merdivenlerin yüksekliği göz önüne alındığında, neredeyse bir hac yolculuğu gibi görünen bir tür kabul kuyruğu oluşmuştu. Ağaçların gölgesi altındaki Cascade Yolu her zamanki karamsar sükûnetini koruyor, güneş parçaları Thayer Wren'in evine doğru kutsal tırmanışlarına başlayan yalvaranların her birinin üzerinde her seferinde sadece dakikalarca parlıyordu.

"Onu böyle kaybetmek ne büyük bir şok, hiçbir uyarı olmadan! Güveç getirdim," dedi yolun aşağısındaki komşu, yüzünü ellerinin arasına almadan önce Arthur'uzatarak. "Hepimiz babanı çok severdik. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

"Çok iyi bir iş adamı Thayer. İnsanlar geçmişi kurcalamak için her şeyi yaparlar, sektörde çok fazla kıskançlık var. Thayer Wren, hayatta bir kez rastlanabilecek gerçek bir dahi," dedi Thayer'in önceki yönetim kurulu üyelerinden biri, kuru gözlerini silerek ve kişisel asistanı aracılığıyla Thayer'in hayatta asla dokunmayacağı bir meyve sepetini boşaltarak. "İçinde bol miktarda antioksidan var."

Thayer'in golf arkadaşlarından biri, "Çok düşünceli ve alçakgönüllüydü, her şeyini verirdi," demişti; bu ifade, Thayer'in Pazar günleri birlikte bisiklet sürmeyi alışkanlık haline getirdiği hobici bisikletçi arkadaşları tarafından da birkaç kez tekrarlanacaktı. Onlardan Arthur ve kardeşlerine pahalı içkiler ve süslü kuruyemişlerden oluşan büyüleyici bir karışım hediye edildi. "Bu arada söylentilere hiç inanmadık. Ne harika bir adam."

Arthur'un dikkatini çeken herkes tanıklık etmeye hevesli görünüyordu. Hepsi de Arthur'dan bir şeyler almak için çok hevesliydi.

Bulduğuna şaşırdığı şey bir gizem değildi ve gerçekten de ona çok kolay geldi, muhtemelen söylenen hiçbir şeyin samimi olmadığını ya da söylentilerin ruhsal olarak yanlış ama inanılır bir şekilde doğru olduğu gibi akla yatkın olduğunu anladığı için. Thayer Wren ilk fırsatta kendini neredeyse tamamen kamusal tüketimden muaf tutmayı seçmişti ve sosyal ritüellere sadece diğer insanlar gibi olmamanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu kendine hatırlatmanın bir yolu olarak katılıyor gibiydi. Arthur'a öyle geliyordu ki, titizlikle itaatkr olanlar bile Thayer'ın arkadaşlığından kendisinden daha fazla keyif almış olamazlardı, bu da tüm bu ritüelleşmiş şefkatin bir şekilde -paradoksal olarak- çok gerçek görünmesine neden oluyordu.

Bir tür duyarlı ayna gibi onların üzüntülerini taklit etti, ifadelerini taklit etti. İlk başta kendini hayatında hiç kadar gülünç hissetmemişti, ama sonunda kendini gerçekten duymaya başladı - ağzından çıkan kelimeleri gerçekten duydu - ve sonra, sanki tamamen başka biri tarafından söyleniyormuş gibi, onlara inanmaya başladı. zgnd. Babasını kaybettiği için *yıkılmıştı*. Thayer harika bir adamdı, aslında bir *dahiydi*! Ne büyük bir *kayıptı* bu, diye mırıldandı Arthur kafasının içinde, kk minyon sesleri kayıp, kayıp, kayıp diyordu ta ki midesinde sonradan açlık olarak teşhis ettiği bir boşluk hissedene kadar. Sonra biraz antioksidan tüketti ve bildirimlerini dikkatsizce kaydardı ("tek oğlum-" kelimelerini yakaladı ve Yves'in ikolatasından biraz daha yedi) ve biraz daha iyi hissetti, en azından kendi kendine her şeyin ne kadar korkunç olduğunu, böyle bir şokun çok erken gittiğini tekrar duyana kadar.

Avukatlar babasının ofisinde açtıkları mağaradan beklenmedik bir şekilde çıktıklarında Arthur evde olan tek kardeşti -sadece yas tutmak ve teselli etmek için dayanıklılığını korumak amacıyla bir avuç birinci sınıf karışık kuruyemiş yiyordu- o ve ziyaretçiler bir ileri bir geri, sosisli patates tarzında paslaşıyor gibiydiler. İki de biraz bitkin görünüyordu ve bu Arthur'u şaşırtmıştı. Tecrübelerine göre böyle görünen tek avukatlar az maaş alanlardı, ki bu ikisi de öyle olamazdı.

"Gidip kız kardeşlerimi getireyim mi?" diye sordu Arthur, Ryan Behrend'in yüzündeki sinsi ifade bir kez daha dikkatini çekmişti. Arthur, kısa bir süreliğine ve cezalandırıcı bir şekilde, Lou'yla birlikte bir zamanlar Ryan için bir lanet hazırladıklarının hatırladı; Arthur tereddüt edene kadar, ya lanetler gerekse diye düşünüp, Lou iyi, güzel demişti ve Arthur da, ama bu daha az eğlenceli, demişti.

gerçekten oluyor. Lou bu yüzden kız kardeşini tercih ettiğimi söylemiş, Arthur da tamam, yeterince adil, ben de öyle düşünmüştü.

"Korkarım bir anlaşmaya varamadık," dedi John, biraz sarsılmış görünen yaşlı avukat, ki bu muhtemelen kötü bir haberd. En az on yıldır yarı emekliymiş gibi görünüyordu, bu belki de sadece avukatlık yapma zorunluluğuydu. "Görünüşe göre tahkim için bir yargıç getirmek zorunda kalacağız, bu da davanın içeriğini açıklamamızın bir iki gün daha sürebileceği anlamına geliyor..." John, kan şekeri düşmüş gibi görünse de daha az kendini beğenmiş görünmeyen Ryan'a kısa bir süre baktı. "Will."

Arthur, avukatlardan çok kendi kendine, "Bütün bunların çok açık olduğunu düşünmüştüm," dedi. "İki vasiyetname sadece bir ay kadar arayla yeniden gözden geçirilirse ne kadar farklı olabilir "

Bir ay. Bir ay önce Arthur her zaman olduğu gibiydi, sadece yanlışlıkla kıvılcımlar saçıyordu ve bu nedenle yeniden seçilme kampanyasını kaybetme olasılığı çok daha yüksekti. O sıralarda ilk kez Riot'u -ya da Riot olasılığını- düşünmüştü ve bu da hemen hemen her şeyin kapsamını değiştirmişti. Birdenbire Arthur'un elinde bir şey olmuştu, babasının her zaman Arthur'un anlamaktan aciz olduğunu öne sürdüğü bir şey. Bir mirasa. Ve sadece kan bağı gibi aptalca bir şey değil, ulaşılabacak bir amaç kaldığını hissetmek için bir neden, bunca zamandır sorduğunu fark etmediği bir cevap. İsyan! İsyan Devrim Wren. *Kan akmalı*, diye düşündü Arthur, sonra kafasında tekrar vurguladı. Kan akmalı. Sonra kelimeler anlamını yitirdi ve Arthur sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissetti, sanki buraya bir şey için gelmişti ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Avukatların arasına baktı ama yine de ne olduğunu anlayamadı.

"Çözülmesi gereken bazı ayrıntılar var, bazıları-" John burada yine Ryan'a bir bakış fırlattı. "Bazıları etik olmaktan çok yasal olarak ilgilendiriyor."

"Bunu halledeceğiz," dedi Ryan, odadan çıkmadan önce bir eliyle Arthur'un elini erkeksi bir saldırganlıkla sıkmak için uzandı.

John, Arthur'a etkileyici bir şekilde hem *ben hallederim* hem de *yardım et* bakışları attı. "Yargıçla görüşmeme izin verirseniz-"

Odanın çıkar çıkmaz sesleri kayboldu, duvarların kalınlığı ve salonun akustik hakimiyeti tarafından yutuldu.

ev. Arthur yine bir şeylerin eksik olduğunu hissetti, o anda eksik olan şey sesin varlığıydı. Thayer sesler konusunda her zaman çok titiz olmuştu.

Persephone'nin burada yaşadığı kısa süre boyunca ev manastır gibiydi, en azından Arthur'un hatırladığı kadarıyla, gerçi belki de o zamana kadar ev işlerine olan hevesini kaybetmişti ve bir yıl boyunca eşyalarını . Arthur gölgelerin değişip dönüşmesini, seslerin tıpkı içindeki insanlar gibi birbirini yutmasını izlediğini hatırlıyordu. Yine Lou'yu düşündü, evin ürkütücü olduğunu söyleyişini, birlikte uyudukları o ilk ve son seferden sonra ona bakışını, her şeyin bir çaresizlik eylemi olduğunu, asla tekrarlanmamaya ya da yüksek sesle dile getirilmemeye mahkûm olduğunu anladı.

Lou, "Bundan kompleks yapmamaya çalış," diye öneride bulundu.

"Neden bir kompleksin olmasın ki?" Arthur, zaten erkekçe olmadığını anladığı bir şeyi hissederek (Thayer'ın bunu göstermesine her zaman ihtiyaç duymuyordu), "Neden kompleks yapmayasın ki?" dedi.

Lou, "Bu benim için de bir olasılık, sadece başka bir tane için yerim yok," diye cevap verdi.

"Hayatım," diye araya girdi Philippa ve Arthur daldığı düşüncelerden sıyrılarak yerinden sıçradı. "Buzdolabındaki etlerin insanca kesilip kesilmediğini biliyor musun? İneklerin en azından sondan önce hoş bir düşünceye sahip olduklarına inanmak istiyorum."

"Tanrım, Pip, beni korkuttun." Kalbi göğsünde güm güm atıyordu, muhtemelen geçici olarak çok daha sessiz ve yalnız bir geçmiçe gitmiÇe olmasının bir sonucuydu bu. "Pardon, soru neydi?"

Philippa onun ayaklarının arasına girdi ve o büyüleyici bakışlarıyla ona baktı. Üzerinde onun gömleklerinden biri, ayaklarında bir çift yün pantolon çorabı vardı ve başka hiçbir şey giymemişti. "Eğer yardımı olacaksa," dedi nazikçe, "ailelerimizin bizim için çizdiği şekle mahkûm olduğumuzu düşünmüyorum."

Arthur kendini hiçbir zaman ölüme mahkûm olarak görmemiş, tam tersi bir durumdan endişe duymuştu. Kıyamet ona kader, bir şeyin varlığı, katılaşmış bir kehanet gibi geliyordu. Arthur, belki biraz dağınık hava ile birkaç parça olduğunu, zaman içinde derlenecek bir şey olduğunu hissetti, ancak babasını toprağa vermek zorunda kaldığında şeklin tamamını çözeceğini düşünüyordu.

"Aman Tanrım," dedi Arthur birden. "Cesedi bir yerlerde mi yatıyor? Döşeme gibi mi?"

"Arthur, bunlar sağlıklı bir gerçekliğe uygun görüntüler değil," dedi Philippa'nın kıyafetinin tersiyle odaya giren Yves: gömleksiz, kalın yönlü bir salon pantolonu ve nedense Arthur'un ara sıra yürüyüş için kullandığı kışlık şapkalarından biri. "Bu arada Art, Gillian'ının nasıl bir mücevher olduğunu söylemeyi ihmal ettin."

"Gillian?" dedi Arthur, eksik olan şeyin Gillian'ın varlığı olduğunu fark ederek. Genellikle onu aramak zorunda kalmadığını düşünmemişti, çünkü o her zaman oradaydı, düşüncelerinin arkasında gezinen bir fikir gibi.

"ok konuşkan, değil mi?" dedi Yves.

Neredeyse hiçbir zaman, aslında, Yves bir şeyi gerçeklik olarak zmsedikten sonra ona karşı çıkmak zordu. "Sanırım ," dedi Arthur çok diplomatik bir yalanla, "Bu arada nerede o?" diye sormadan önce.

Philippa onun yüzünü ellerinin arasına alarak, "Sevgilim," dedi. "ok yorgun görünüyorsun."

Arthur dikkatle ona baktı, yüzünde kendisinin koymadığını düşündüğü bir şey bulunduğunu fark etti, ancak bunun doğru olma olasılığı makul derecede mümkün görünüyordu. "yle mi?"

"Sence de yorgun görünmüyor mu, Yves?" Philippa sordu ve o anda Yves oradaydı, Arthur'u uzun ve tıbbi bir bakışla inceliyordu.

"Buraya gelmemizin bir nedeni vardı, değil mi aşkım?" dedi Yves.

Philippa, Arthur'un elinden tutarak onu odadan çıkardı ve merdivenlerden Arthur'un yatak odasına giden mükemmel bir yol çizerek yukarı çıkardı. Sadece birkaç saattir orada olduğuna inanmak imkânsızdı. Ev şimdiden onun gibi kokmaya başlamıştı, odunsu ve neredeyse asidik, fazla tazelik gibi ısıırıyordu. "Ah," dedi Philippa, tam Arthur'un odasının eşiğine geldiklerinde elini aniden geri çekti.

Arthur onu şok ettiğini fark ederek yere baktı ve koridorun aşağısında bir yerde bir ışık yanıp sönmüştü. "Ah," dedi ve Lou'nun anısı tekrar üzerine bastırdı.

Lou'nun hayaleti ona "Büyükannem senin gibi biri bir süre pratik yapmadığında böyle şeyler olduğunu söyler," diyordu ve Arthur bir anda yeniden on yedi yaşındaydı. Elindeki portakallı spor ieeğinin tadını alabiliyordu, beyzboldan dolayı yorgun ve ağrılıydı ve bir anda aptal gibi hissetti, evet, kız haklıydı, daha çok çalışmalıydı, daha çok çalışmalıydı. Babası hep böyle derdi.

Arthur ne zaman huysuzlansa hep böyle yapardı. Daha çok çalış, Arthur. Çalış! Lou gözlerini devirerek, "O tür bir çalışma değil," dedi. "Lola der ki, sen sihri kullanmazsan, sihir seni kullanırmış."

Philippa'nın ellerinin onu soyduğunu, Yves'ağzının omzunun aralığında, boynunun bittiği ve tüm ağırlığının başladığı yerde olduğunu hissetti. Arthur gözlerini kapadı ve Lou'nun olmadığı şeyleri düşündü; Lou'yu en son görmesinin üzerinden on yıldan fazla zaman geçtiği düşünülürse, bu artık hayatındaki neredeyse her şeydi. Ve o zaman bile, Lou gerçekten sadece bir kısalık, huzur demekle tereddüt ettiği bir şeyin küçük bir hıçkırığı olmuştu, ancak zihninde olan buydu.

Çünkü gerçekten de Arthur için Lou hayali bir şeydi, onu bıraktığı yerde donup kalmış biriydi, yoluna devam edebilecek biri yoluna devam ettiğinde genellikle olan da budur. Buna bir de kendini bir başkasından daha büyük görme, daha ilginç bir hikâye yaşadığına inanma kibrini eklerseniz, Arthur Wren'in tehlikesi tam olarak ortaya çıkar: İyiliği eylemsizlikle karıştıran bir kişi yerine, orada burada kötü parçalar dışında genel olarak iyi olduğuna inanan bir kişi. Size bilerek Gillian'ın nerede olduğunu ya da ne yaptığını söylemiyorum, çünkü şu anda Arthur'un onun nerede olduğunu merak ettiğini bile unuttuğunu anlamak önemli. Aslında şu anda Arthur ölmüş babasının evinde seks yapmak üzere, eğer gerçekten isterseniz bu konuya da girebiliriz. Arthur'un vücudunu size tarif edebilirim. Bu bir sporcunun vücudu, işe yarayacak şekilde şekillendirilmiş, performans uğruna kendisine emredileni yapan, bir topu ne kadar uzağa fırlatabildiğine göre değeri ölçülen bütün bir kas sistemi. Arthur son yıllarda rutin olarak, neredeyse dini bir şekilde spor salonuna gidiyor, çünkü acıyı hayatta olmanın gerekli bir parçası olarak görüyor. Neredeyse her gün ağrıyor, beslenmeye hizmet etmek için (bazı açılardan) kendini mahrum bırakıyor ya da beslendiğini düşünüyor çünkü bir ayı gibi davranmanın, sırf böyle görünen karın kaslarına sahip olmak için daireler çizerek koşmak yerine yemek yemek ve uyumaktan başka bir şey yapmamanın ne olduğunu hiç bilmedi. Beyzbol oynadı ve kalça kaslarını sadakatle korudu.

Arthur Wren, Michelangelo'nun sadık elleriyle yonttuğu bir şey gibi güzel bir pisliktir. Arthur'un saçları gür ve gözlerinden dalgalar halinde dökülüyor ve en belirgin şekilde hareket halindeyken ortaya çıkan bir sanatkârlığı var. Hikaye için şunu anlamanız son derece önemli

Yves Reza'nın dünyanın en yakışıklı erkeklerinden biri olduğu ve Philippa Villiers-DeMagnon'un tüm İngiliz magazin gazetelerinde ve çok sayıda sadık hayran hesabında öne çıkacak kadar güzel olduğu bilinmesine rağmen, odadaki en güzel kişi her zaman Arthur'dur. Ve yine de şu anda, saçma bir şekilde, Arthur kendi kendine odada olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyor, bu size çok üzücü *gelebilir* ama aslında biraz sinir bozucu olmalı.

Yani, benim bakış açımdan düşün, yani her şeyi bilerek. Arthur aslında neyi önemsiyor? Arthur gerçekten biliyor mu? Thayer Wren'in bir aziz olduğunu söylemiyorum ama haklı olduğu bir nokta var.

Her neyse, şimdi Arthur'un kafasına geri dönebilirsiniz, ki o da tüm niyet ve amaçlar için boştur. Arthur yatak odasında bir miktar sertlikten hoşlanıyordu ama Philippa'nın vücudunun onun için ne kadar değerli olduğunu, birdenbire ne kadar güçlü ve ilahi görüldüğünü bildiği için şu anda bunu hayal etmesi imkânsızdı. İlk kez birlikte uyuduklarında Arthur onun saçlarını avuçlarının arasına almış, bir ses çıkarana kadar hafifçe çekmekten zevk almıştı, kendine özgü zevk sesi onu heyecanlandırmıştı çünkü bu bir A almak gibiydi, üçlü bir oyun gibi, umutsuzca ihtiyaç duyduğu "attaboy". Kadın Philippa'ya olan aşkı, anne Philippa'ya olan aşkının yanında bir hiçti; hayal kuran Philippa; Yves'in hâlâ Babe ya da Mouse diyebildiği ama Arthur'un sadece bir tanrıça, bir tanrı gibi seslenebildiği Philippa. Yalvarırcasına ya da Athena'ya seslenircesine; öfkeli, kindar ve kıskanç, tüm dünyasını tek bir narin elinde tutabilen birine.

Onu üstüne çekmeye çalıştı ve Arthur hayır, hayır diye mırıldandı, sırt üstü yatmamalıydı, bir yerde okumuştı, bebek için kötüydü. Bunun yerine yer değiştirdi ve onu kendine doğru çekti, dudakları kalçalarının kıvrımlarıyla buluşana kadar aşağı doğru kaydı. O zaman ona doğru düzgün bakabilirdi, ama dilini onun güzel, çökmekte olan kayganlığı boyunca kaydırıp gözleriyle buluşmak için yukarı baktığında onları kapalı buldu. Sessizce yalvardı. *Bana bak.*

O yapmadı. Tepedeki aydınlatma ışıkları parladı. Philippa inledi ve Arthur gözlerini kapattı.

20

Meredith Wren, Jamie Ammar'la New England sonbaharının ilk günlerinde tanıştı. Muhtemelen kaderi buydu, ya da geriye dönüp baktığında kendine öyle diyordu. Sonbaharda aşık olmamak imkânsızdı, renklerle ilgili bir şeydi bu, ya da ölüm ve çürümenin böylesine güçlü erotik motivasyonlar olması. Dışarıda olmak için duyulan çaresizlik çok şehvetliydi, toprakla bir olmak, doğayla bütünleşmek, sevişmek ve sevişilmek için duyulan atavistik bir özlem. O zamana kadar neredeyse iki yıldır Lou'suzdu, yoksa ona böyle bir şey söylerdi ve Lou da Tanrım, çok iddialısın, buna bayılıyorum derdi. Bana Robert Frost'muşsun gibi ergen azgınlığını açıklamana gerek yok.

O günle ilgili detaylar pek de hoş değildi. Meredith genellikle bu tür durumları görmezden gelmek için kendini zorlardı, ama sahneyi hazırlamak amacıyla size neler olduğunu anlatacağım: Meredith o gün Lou'yu araştırmış ve Lou'nun deneysel teknomansi üzerine yazdığı makalenin -Lou sadece bir lisans öğrencisi değil, aynı zamanda *ikinci sınıf öğrencisiydi*- kısa süre önce yayınlandığını keşfetmişti. Bu arada Meredith ilk kez bir profesörü etkilemeyi başaramamıştı.

Felsefe bölümünün genel eğitim derslerinden biri olan retorik dersi Meredith'in zaman kaybı olarak gördüğü bir dersti, çünkü Meredith bir biyomansi dehasıydı. Harvard'a gitmişti çünkü ülkedeki en büyük, en cömertçe finanse edilen laboratuvara sahiplerdi. , tıpkı babası gibi, bir endüstri dehası olarak adlandırılmak, büyü teknolojisi devriminde bir yer edinmek vardı, *genel eğitimin* kaprisleri için emir üzerine performans sergilemek değil. (Benzer şekilde, Arthur teknik olarak büyü konusunda daha yetenekli olsa da, Meredith kendini daha çok adamıştı. Meredith daha çok odaklanmıştı. Meredith daha çok önemsiyordu).

Ama sonra felsefe profesörü ona açıkça yetenekli olmadığını söyledi. Kullandığı kelime kelimenin tam anlamıyla "yeteneksiz" idi.

"Bu kadar yeteneksiz biri için son derece verimsiz bir tavrın var" gibi, daha sonra genç Meredith'e kelimesi kelimesine bahşedildi.

"Sanki bu sınıfta yaptığımız her şey sizin altınızdaymış gibi davranıyorsunuz Bayan Wren, ama hiçbir şey sizin altınızda değil. Siz her şeyin altındasınız. Siz bir solucansınız, bunu anlıyor musunuz? Sadece sizi kastetmiyorum, sizin yaşınızdaki herkes bir solucan; sizin bir şeyler öğrenmeniz gerekiyor, neyin önemli olup olmadığına ilk bakışta karar vermeniz değil."

"Tamam, bu üniversitenin değerli gördüğü bir konuda çok gelecek vaat ediyorsun, bu harika. Böylece bu üniversiteye çok para kazandırmaya devam edeceksin, senin için ne kadar harika. Ama ben sana nasıl *önemli* olacağını öğretmeye çalışıyorum, ki değerın kaynağının *yalnızca kendin* olduğuna, daha yüksek bir öneme sahip olduğuna, özünde bu dünyada yaşayan diğer her şeyden daha değerli olduğuna inanmaya devam ettiğın sürece bunu asla yapamayacaksın."

"Ya bu dersi benden öğrenirsiniz Bayan Wren, ya da öğrenemediğınız için size hak ettiğınız notu veririm ve belki de benden nefret edersiniz ve hiçbir şey değişmez, ki bu benim için sorun değil. Çünkü ben zaten sizin önemli olmadığınızı biliyorum ve bu odadan çıktığınız anda sizi unutacağım."

Jamie hukuk öncesi hedefleri olan bir İngilizce öğrencisiydi ve bu dersi üçüncü sınıfta alıyordu çünkü felsefe alanında ikinci bir konsantrasyon için sadece birkaç kredisi kalmıştı. Profesör Meredith'e tüm bunları söylediğinde o da odadaydı. Belli ki Meredith'in kibirli bir şekilde cevap vermesi gerekiyordu ya da profesör öyle yapacağını varsaymıştı ya da belki de profesör bunu sadece retorik dersi olduğu için söylemişti ve Meredith'in cevap vermesi, tartışması gerekiyordu. Bunun yerine Meredith gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı ve sınıftan çıkmadan hemen önce Jamie'yle göz göze geldi. Jamie'nin söyleyebildiği kadarıyla, Meredith tüm varlığının ve benliğinin tartışmasız bir şekilde acımasızca soyulmasına hiçbir tepki vermemişti. Ve sonra Meredith Pazartesi günü, görünüşe göre değişmeden geri geldi.

Jamie birkaç hafta sonra Meredith'i partide gördü, bir elinde kırmızı bir fincan tutuyor ve bir çocuk sarhoş bir şekilde kulağına bir şeyler söylerken dikkati dağılmış bir şekilde kaşlarını çatıyordu. Jamie'nin o sırada bir kız arkadaşı vardı, ancak aralarında işler pek iyi gitmiyordu çünkü kız arkadaşının

bir şekilde delice görünüyordu. Sanki gününe devam ediyor, başına iyi şeyler geldiğinde onları kutluyor, başına kötü şeyler geldiğinde ise üzüyor ama sonra hayatına devam ediyordu. Jamie muhtemelen hayatında daha fazla çatışma istiyordu, yoksa onu Meredith Wren'e başka ne yönlendirebilirdi ki?

"Merhaba," dedi ona doğru yürüyerek. Meredith'le konuşan çocuk Jamie'ye sahiplenici bir bakış attı ama Jamie bunu görmezden geldi. Jamie, kendisine aynı çatık kaşlarla bakan Meredith'e odaklanmıştı, sanki onun için şu anda yanındaki diğer çocuktan farklı değilmiş gibi, ki bu doğrudu. "Felsefe sınıfındayım," diye açıkladı Jamie.

"Oh," dedi Meredith.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye ekledi Jamie. "Profesörün [Meredith'in hafızasından kasıtlı olarak çıkarıldı] sana söylediği şey. Bence inanılmaz derecede kötü niyetli ve muhtemelen biraz da kadın düşmanı."

Meredith fincanından bir yudum aldı ve başını ona doğru eğdi. Önce yanındaki çocuğa, sonra da Jamie'ye baktı. "Bekâr mısın?" diye sordu Jamie'ye.

"Oh. Um, hayır," dedi Jamie.

"Oh. Tamam." Meredith fincanını arkasındaki bara bıraktı ve odadan çıktı. Çocuk Jamie'ye gözlerinde cinayet gibi bir şeyle baktı ve daha sonra bu olayı arkadaşlarına sportmenlik dışı bir horoz engeli olarak rapor edecekti.

Ancak Jamie, Meredith'in peşinden odadan çıkarken, içgüdüsel olarak kabul edilebilecek bir şeye hizmet ediyordu. "Hey, bekle-"

Meredith ona dönüp bakmadan, "Şu anda bekâr mısın?" diye sordu. "Yani beş saniye öncesinde şu an arasında mı?"

"Evet." Yürürken kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Jamie ona bir ceket vermek istedi ama üzerinde ceket yoktu. Bu durum bir an için onu çok üzmüştü.

"Hayır," dedi Jamie, "hâlâ bir ilişkim var."

Meredith, "O zaman beni takip etmeyi bırak," diye öğüt verdi.

"Seni takip etmiyorum," dedi Jamie ve sonra durdu, çünkü evet, kesinlikle onu takip ettiğini fark etti. "Yani, tamam, özür dilerim. Sadece seninle konuşmak istedim, hepsi bu."

"Bunu görebiliyorum," dedi Meredith. Birkaç adım yürüdükten sonra durdu ve Jamie'ye döndü. Kaldırımında birbirlerinden birkaç metre uzaktaydılar, öyle ki

Aralarında çok uzun bir insan ya da küçük bir suç mahalli olabilir. "Ama seninle seks yapamayacaksam seninle gerçekten konuşmak istemiyorum."

Jamie bu durum karşısında çok şaşırılmıştı, çünkü muhtemelen seks pozitifliği çağı henüz başlamamıştı. Bu tür bir tutum daha sonra manik peri gibi bir şey olarak damgalanacaktı, oysa Lou'nun Meredith'e işaret ettiği gibi, bu sadece azgınlıktı ve kelimenin tam anlamıyla doğaldı. Temelde doğayla bağlantılıydı ve sadece bu an için Meredith'in suçlanmaması gerektiğini anlamamız çok önemli. Parantez içinde, diğer her şey adil oyun.

"Bekâr olsaydım ne olurdu?" Jamie söyledi.

"Ya öyleyse?" dedi Meredith kaprisli bir şekilde, ama Meredith olduğu için bu kapris olarak algılanmadı. Sonra döndü ve yürümeye devam etti.

"Bekle," diye seslendi Jamie arkasından. Zavallı, zavallı aptal Jamie. "Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?"

Meredith arkasını dönmeden, "Hayır," dedi.

Sonunda Meredith gözden kayboldu, Jamie de kız arkadaşından ayrıldı ve bir hafta kadar daha geçti. Hepsi Şükran Günü için evlerine gitti ve sonra geri döndüler ve Jamie Meredith'i felsefe dersinin dışında durdurdu.

"Final için birlikte çalışmak ister misin?" diye sordu.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama bu derste pek iyi değilim," dedi Meredith yine hafifçe kaşlarını çatarak, ki bu aslında sadece yüz ifadesiydi. "Benimle çalışırsan muhtemelen hiçbir şey öğrenemezsin."

"Ama yine de isterim," dedi Jamie. "Çünkü sen de orada olacaksın, ki bu benim tek amacım."

"Aramızda gerçek bir yakınlık oluşması hoşuma gidiyor," dedi Meredith. "Ama aslında ders çalışmam gerekiyor ve eğer şu anda bekâr değilsen-"

"Öyleyim," dedi Jamie, biraz nefessiz kalarak. "Yani, bir şey önerdiğimden değil-"

Lou hakkında bir şeyler okuyan Meredith, "Aslında bir şeyler önermeni tercih ederim, hem de hemen, çünkü bu derse gerçekten çalışmam gerekiyor," dedi. Lou bir tür ödül kazanmıştı. Lou üniversitede çok iyiydi. Meredith'in her zaman bildiği gibi Lou yeteneksiz değildi, ama bunun hikâye için bir önemi yoktu.

Meredith, "Aslında düşündüğüm çoğu şeyin bu sınavdan daha değerli olduğunu düşünüyorum," dedi ve ekledi: "Zamanımı boşa harcamayı gerçekten sevmiyorum ama yine de başarısız olmak istemiyorum."

Elbette sınıfta kalmaktan kaçınmanın bir yolu yoktu, çünkü tanım gereği dersi önemsememek dersin tüm amacını boşa çıkarmak demektir. Jamie bunu Meredith'e söyledi, Meredith de bunu düşündü ve o sırada sınıf boşalmıştı çünkü çoğu insan bir sonraki derse, öğle yemeğine ya da nereye gidecekse oraya gitmişti ama Meredith orada durup Jamie'nin söylediklerini ve bölümün zorunlu kıldığı bir eğrinin birilerinin sınıfta kalacağı anlamına gelme olasılığını düşündü ve Tanrım, bu kişi ne kadar çalışırsa çalışsın aslında bunu umursamayan Meredith olabilirdi.

Bu da ironik bir şekilde Meredith'in daha sonra yaşayacağı sorunun tersiydi, ancak şu anda önemli olan Meredith'in Jamie'ye söylediği şeydi: "Seninle gerçekten seks yapmak istiyorum, ancak zaman kısıtlamaları göz önüne alındığında bunun özellikle uzatılması gerektiğini düşünmüyorum."

Jamie, Meredith'in ağzından çıkan her kelimeyle dengesinin bozulduğunu hissetti. Bir saplantının başlangıcını hissetti, hayatındaki her şeyin Meredith'in etrafında dönmek üzere olduğuna dair içindeki küçük önsezi kıpırdanıyordu. Onu her kalabalıkta görmek üzereydi, kaşlarının arasındaki çukuru ezberlemek üzereydi, sadece Meredith'in ne yaptığına, söylediğine ya da düşündüğüne bağlı olarak renk değiştirecek görünmez, kişisel bir ruh hali yüzüğü yaratmak üzereydi. Ancak bu duygunun onu yetişkinlik dönemine kadar takip edeceğinin farkında değildi, öyle ki daha sonra Meredith onun yüzüne karşı yalan söylediğinde ve bunu bildiğinde, çünkü onu nasıl okuyacağını çok uzun zaman önce öğrenmişti, çünkü bir zamanlar onu tanımanın bile başlı başına bir ödül olduğunu düşünmüştü, onu tutkuyla sevmenin şiddetiyle birleşen nefretin eşzamanlı heyecanını soluksuz yaşayacaktı.

O kadar *sevimsizdi* ki, mesele de buydu! O kadar berbattı ki bağımlılık yapıyordu, çünkü asla durduramıyordu, zaten imkansız olan bu onu anlama isteğini. Bu tam olarak bir dersten kalmanın mükemmel ters paradoksuydu çünkü onu umursayamıyordunuz. Onu seviyordu çünkü onu asla gerçekten tanıyamayacağını biliyordu ve Tanrı aşkına bu felç edici, nefes kesiciydi. Bundan daha sakın aşk olabilir miydi?

Meredith'in Adams House'daki odasına gittiler ve seks yaptılar, sonra çok uzun sürmediği için tekrar seks yaptılar ve sonra Meredith

ders çalıştı ve Jamie onun yanında ders çalıştı çünkü ayrılmak istemiyordu, sonra Meredith'in yemek yemesi gerekti ve Jamie onunla yemekhaneye gitti, sonra Meredith'in uyuması gerekti ve Jamie onun yanında uyudu, sonra Jamie'nin eve gidip duş alması gerekti ama sonra Meredith onu aradı ve Jamie geri ve günler uzun, keyifli bir süre boyunca bu şekilde devam etti ve sonra Meredith Noel tatili için eve gitti ve geri döndüğünde Jamie dört hafta boyunca nefesini tutmuş gibi olduğunu fark etti. Sanki zaman durmuştu ve Meredith geri döndüğünde her şey yeniden canlanmıştı.

Sonra Meredith yine gitti ve Jamie Ammar için zaman yine durdu. Gerçi onu Tyche sahnesinde görene kadar fark etmemişti, çünkü zaman içinde yavaş yavaş gerçekleştiğinde boğulmaya alışmak kolaydı. On iki yıl sonra, sizi yok etmek için tekrar ortaya çıkana kadar göğsünüzde ne tür bir deliliğin yaşadığını neredeyse unutabilirsiniz.

21

Kasabadaki kafeye kadar uzun bir yürüyüş değildi ama Meredith'in on bir olmadan önce sekiz farklı korku hissetmesine yetecek kadar uzundu. Bu, genellikle aynı anda sadece bir tanesini yoğun bir şekilde hissedecek kadar tek fikirli olan Meredith için etkileyiciydi. Babasının evine dönmek için birkaç kez, en az dört ya da beş kez durup geri döndü. Ama sonunda kafeye varmayı başardı çünkü fiziksel mekânın sınırları vardı. Sonunda hedeflere ulaşıldı.

Jamie çoktan oraya varmış, şehrin merkezindeki halka açık meydanda kahvesini yudumluyordu. Meredith onu hemen tanıdı, tıpkı üniversitede kendisini ilk tanıttığı zaman tanıdığı gibi. O zaman kendi kendine onunla asla konuşmayacağını söylemişti, birincisi adam o kadar çekiciydi ki fiziksel olarak göğsünü eziyordu, ikincisi de profesörün ona başarısız dediğini duymuştu ve Meredith, Jamie'nin bir şekilde, zihin okuyan bir şekilde (Jamie aslında zihin okuyamazdı) Meredith'in profesörle aynı fikirde olduğunu bildiğinden emindi, üstelik bunu ilk kez duymuyordu bile, çünkü Meredith'in babası ona sürekli yeteneksiz derdi. Tam olarak bu kelimelerle değil, çünkü Thayer genellikle bu kadar açık konuşmazdı. Ama on sekiz yıl boyunca rutin olarak farklı bir insan olmasını önerdikten sonra, Thayer'ın gerçekte olduğu şeyden hoşlanmadığını ve bu da yeteneksiz olarak adlandırılmanın kendi versiyonuydu.

Sonra Jamie ona acıdığı için onunla konuşmuştu ve Meredith'in aklına onun her halükarda üstünde olmasını, öylece üstünde yatmasını, ona bakmasını, o olmasını isteyeceği gibi çılgınca, son derece üzücü bir düşünce gelmişti. Belli ki bu çok üzücüydü, o zaman odadan çıkmak zorunda kalmıştı, şimdi de bunu yapmak istiyordu, çünkü artık yetişkin insanlardı ve bekar olmayan oydu ve

Yine de onun üzerine yatmasını ve hayatının geri kalanında ona öyle bakmasını istiyordu.

Yirmi yaşındayken görüldüğü gibi görünmese de, aslında daha iyi görünüyordu. Ve bir kez daha göğsü ezildi ve bu hiç de istediği şekilde olmadı.

"Merhaba," dedi en soğuk sesiyle, onun karşısına oturdu ve bunun bir hata olduğunu hemen anladı. Adamın çok güçlü bir çenesi vardı. Ona bakamıyordu, adam çok mükemmeldi.

"Meredith, her zamanki gibi bir zevk." Onun adını her söylediğinde kulağa çok güzel geliyordu. Cass gibi değil, her zaman onu piçleştiriyor, ona Mer diyordu. Yakınlık neden bu kadar iğrençti? Cass neden bir gizem olarak kalamıyor, banyoyu asla kapı açıkken kullanmıyor ya da adını sert kâğıt şeritlere kesmiyordu? Neden Cass'in kullanışlılığından, onun kışkandığı, bazen arzu gibi hissettiği, sanki bir parçasını koparıp kendisine ait kılmak istediği muhteşem varoluş biçiminden zevk alamıyordu? Tanrım, Cass'in sakinliğini giymek, onun pratikliğini başka bir deri gibi üzerine geçirmek için neler vermezdi ama yine de orada oturup sessizce Jamie'nin kulak memesinin aralığını yalamak, parmaklarının ucuyla onu şefkatle kutsamak, onu yatağına bağlayarak ağza alınmayacak şeyler yapmak istiyordu.

Onun lanet olası şehveti, acımasızdı! Bir kahve ve on biraya ihtiyacı vardı.

"Al," dedi Jamie, ona doğru bir latte iterek. "Artık kahveyi nasıl içtiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Teşekkürler," dedi Meredith, gözlerinin önünde aniden parlayan kırmızı bir ışık gibi kısa süreli, her şeyi tüketen bir çılgınlıkla. "Peki, beni yok ettikten sonra ne yapacaksın?"

"Umarım sağlık sigortamız olur," dedi Jamie. "Belki dışçıye giderim."

Dişleri mükemmeldi ve latte tam Meredith'in içmesine asla izin vermeyeceği türdendi. Tatlı ve kremsi, yatakta geçirilen bir gün gibi. LANET OLSUN. "Neden benim için gelmek zorunda kaldığını anlamıyorum," dedi. "Herhangi biri hakkında da yazabilirdin."

"Ah, ama böylesine inanılmaz derecede sosyopatik bir dolandırıcılık yapan tek kişi sensin." Parmaklarını masaya vurdu.

Meredith, "Ben bir sosyopat değilim," diye . "Aksine, ben bir psikopatım."

"Hayır, sen empati kurabiliyorsun," dedi Jamie. "Bunu daha da çılgınca yapan şey de bu."

Meredith sinirli bir şekilde, "Tekrar ediyorum, bunların herhangi birinin doğru olduğunu varsayarsak, bu *delilik* olmaz," dedi. "Bu tamamen bir amaca ulaşmak için bir araç olurdu."

"Nesnel olarak zehirli bir amaç için çılgınca bir araç," dedi Jamie.

"Gazetecilik asla objektif değildir," diye karşı çıktı Meredith, "yoksa makaleyi başkasına vermiş olabilir."

"Parayı istiyorum," diye karşı çıktı Jamie. "Aslında paraya ihtiyacım var. Otuz üç yaşımdayım ve hâlâ borç ödüyorum."

Meredith ona, "Şimdiye kadar bir hukuk firmasının ortağı olabilirdin," diye hatırlattı. "Bunu yapmana asla engel olmadım."

"Evet, doğru, değerli hiçbir şey yapmamak için fazla maaş alabilirim," dedi Jamie. "Ya da toplumu aktif olarak yok edebilirim, iyi nokta." Sade kahvesini yudumlarken Meredith'e anlamlı bir bakış attı. Meredith şimdi onun kahveye şeker atmasına içerliyordu. "Ve sen de neden sana karşı böyle bir saplantı geliştirdiğimi merak ediyorsun."

Derin bir öfke kuyusundan Meredith'e bir dizi küfür ulaştı.

"Benimle ıkmanın seni neden *daha iyi* bir *insan* yaptığını asla açıklayamayacağım," dedi Meredith öfkeyle.

"Biliyorum," dedi Jamie. "İşte tam da bu yüzden seni bu kadar çok sevdim."

İkisi de kahvelerini yudumlarken Meredith her an gidebileceğini hatırladı. Daha önce de gitmişti, bu da onu terk eden kişi yapıyordu. Aslında ayrılma konusunda çok iyiydi, bu konuda çok fazla pratiği vardı ve ayrılmak için bir nedeni de vardı, çünkü Tyche'nin şirket ofislerindeki bir sürü insan kaynakları evrakına göre bir ilişkisi vardı.

Telefonu çaldı ve ona baktı. Yine Ward. Başını salladı ve aramayı reddetti.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Jamie. "Bana gösterdiğin geceyi."

Hatırlıyor muydu? Sırf bu yüzden ağzının ortasına bir tokat atabilirdi. Orospu çocuğu, kızın unuttuğu herhangi bir ayrıntı olduğunu mu düşünüyordu gerçekten? Aralarındaki herhangi bir şeyin buharlaşıp uçtuğunu, dikkatsizce kayıp gittiğini? Bir süreliğine onun telefon numarasının rakamlarını unutmayı başarmıştı, ama sadece bir süreliğine düşünmesi gerektiği için.

bir süre sonra geri geldi. Her yıl onun doğum gününde, sanki bir organı eksikmiş gibi o gün boyunca etrafta dolaştı. Sanki adam ciğerlerinden birini fiziksel olarak çalmış gibi.

"Belli ki aramamalıydım," diye mırıldandı Meredith kendi kendine. "Bu da yine beni aramayı bırakman için geçerli bir neden," diye ekledi daha yüksek sesle. "Ya buraya bir suikastçı gönderseydim, hm? Eğer sen ölürsen, makale de ölür. Senden başka kimse böyle bir şey yapabileceğimden şüphelenmez. Eğer, iddia edildiği gibi, yaptıysam bile."

"Tekrar söylüyorum, çabanı takdir ediyorum ama beni öldürmeyeceğinden yüzde doksan eminim," dedi Jamie. "Ayrıca yapmamış gibi davranmayı da bırakabilirsin, çünkü yaptığından yüzde yüz eminim."

Meredith cinayete meyilli olma ihtimalinin yüzde on olmasından memnundu. Her şey düşünüldüğünde bu gerçekten rahatlatıcıydı.

"Ben ," dedi ve sonra sıkıdığı için "Bir ilişkimiz mi var?" diye sordu.

"Şu anda mı?" diye sordu

Jamie. "Evet."

"Şahsen ben kahve içiyorum." Bunu kanıtlamak için fincanından bir yudum aldı. "Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikrim yok."

"Annenle aranız nasıl?" diye sordu Meredith kayıtsızca. "Babanla aranız nasıl?" Jamie cevap verdi.

Seksin stenografisini özlemişti. Temas ve hareketlerle anlatabileceği o kadar çok şey vardı ki, bunları asla yüksek sesle söyleyemezdi. Jamie'yi şu anda becerirse, babasının ölümü hakkında ne hissettiğini tam olarak bileceğini, neden yalan söylediğini anlayacağını ve bunun bir dolandırıcılık olmadığını, soğukkanlı bir kesinliğin tamamen yeteneksiz bir başka eylemi olduğunu, kendini sürükleyebileceği bir bitiş çizgisi olduğu sürece ilerleyebileceği anlamına gelirse tekrar tekrar tekrar yapacağı bir hata olduğunu anlayacağını biliyordu. Belki seks yaparlarsa makaleyi yayınlamazdı? Belki seks yaparlarsa, her şeyi göğsünde doğmuş gibi hissedecek ve bilecekti, tabii ki bilecekti. Tüm bu oturup konuşmalar zaman kaybından başka bir şey değildi, tabii zamanı, onsuz kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğiniz anların birikimi olarak görmüyorsanız.

Eğer zamanı böyle görüyorsanız, evet, bu bir ilişkiydi.

"Babamı hiçbir zaman çok sevmedim," dedi.

Jamie ona, o gün felsefe dersinde profesör nihayet ona bir şeyler öğrettikten sonra göz göze geldiklerinde attığı bakışın aynısını attı. Bu aslında pathos'un, yani zaten hissedilen bir duyguya hitap etmek için kullanılan retoriğin gerçekten etkili bir örneğiydi ve sonunda Meredith sınavdan A aldı.

"Biliyorum, Meredith," dedi Jamie. "Biliyorum."

Arthur öğleden sonra geç saatlerde sersemlemiş bir halde uyandığında bacaklarını hareket ettiremediğini fark etti. Ya da kollarını. Ya da başını kaldıramadığını. Ya da parmaklarını oynatamıyordu. Endişe vericiydi. Ciğerleri teorik olarak ulaşabileceği bir yerde gibi görünse de, paniğe kapılmak için gerçekten bir yol bulup bulamayacağından emin değildi. Çılgılık atmayı düşündü ama atmadı. Bu ya da herhangi bir koşul altında genellikle çağrışım yapabilecek enerji bir türlü gelmiyordu. Düşüncelerine sıralı bir şekilde uyandı - *uyandım, öğleden sonra olmalı, kahretsin, bacaklarım* - Arthur'un her zamanki düşünce kalıplarına göre, ağ gibi ve tanıdık bir şekilde dışarı doğru sürünmeye başlamadan önce. Doğmamış Riot'un sağlığı, babasının kaybı ve orgazm sonrası sersemliğe eşlik eden uyuşukluk hakkında aynı anda birkaç düşünceye sahip olmaya başladı. Gillian'dan hâlâ haber alamamıştı ama doğrusunu söylemek gerekirse uykuya dalmış gibi görünüyordu. Hareket kendisine döner dönmez telefonunu kontrol edecekti.

O sırada bunun olacağından şüphe duymuyordu ve bu inancı, sonunda omurgasından ayak parmaklarına doğru yayılan yapışkan bir iğnelenme hissi ortaya çıktığında ödüllendirildi. Ayakta durabileceğinden emin değildi ama başını komodinin üzerinde duran ve gençliğinin bir totemi olan çalar saate doğru çevirmeyi başardı. Saat 12:24'ü gösteriyordu, bu da doğru saat olmadığı anlamına geliyordu. Arthur etkileyici bir şekilde serçe parmağını oynattı.

"İşte buradasın, Tembel Kardeş," dedi Meredith, Arthur başını kaldıracak gücü kendinde bulduğu anda odasına dalarak. "Avukatlardan gelen e-postayı aldın mı? Kesinlikle çok saçma. Dava açtın mı? Gillian'ın senin için bir tane getirdiğini varsayıyorum... Ben göremiyorum. Ah, işte burada." Gardırobunu etkisiz bir şekilde karıştırıyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi özel gardırobun içine, muhtemelen ona yöneltilmiş bir soruydu bu.

"Mm," dedi Arthur sonuçsuz bir şekilde.

"Birinin, bilirsin, elenmesi ne kadar zor olabilir ki?" Meredith dönüp ona baktı.

"Squash turnuvasında mı? Çok basit," dedi Arthur.

Meredith gözlerini kısarak ona baktı. "Komiklik mi yapıyorsun?"

"Görünüşe göre pek başarılı olamamış." Arthur ağzında pamuksu bir his olduğunu fark etti ve Meredith'in kibarca ya da yeterince pohpohlayıcı bir şekilde isterse ona biraz su temin edip edemeyeceğini düşündü. (Teorik alıştırma amacıyla: "Rahibe Murderous, hiç bu kadar haklı bir intikam duygusuyla bakmamıştınız, bana bir içki verebilir misiniz lütfen?")

Meredith düşünceli görünüyordu.

"Tuhaf," diye düşündü, "onu gerçekten öldürmek istemiyorum ama aynı zamanda en azından denemezsem bana daha az saygı duyacakmış gibi hissediyorum." Telefonunun çaldığı anlaşılan eline baktı. "Yine Ward, küçük çakal. Her an sinir krizi geçirip Federalleri kendisi arayacak, yemin ederim. Her neyse, suikastçıyı unut, gerçekten sadece bir hevesti. Şimdi ne olacak?" diye telefonuna bağırdı ve neyse ki gitmişti.

Gardıroptan Gillian'ın el işçiliğinin izlerini taşıyan bir takım elbise çıkarmıştı. Arthur, Meredith'in bugün için gündemlerinde olduğunu bildiği her ne ise, neden bir takım elbiseye ihtiyacı olduğunu sormayı unutmuştu ama bunun önemli olmadığını düşündü. Meredith onun için hazırlamıştı ve o da giydi.

Tam şu anda, meraktan ölmek üzere olduğunuzu emin olduğum için söylüyorum, Gillian Wren ormanda yün topluyordu. O sırada saat neredeyse üçtü, Yves'in ona biraz şifalı çikolata ikram etmesinden bu yana tam sekiz saat geçmişti, teorik olarak Gillian'ın her zamanki yönetici ustalığını yeniden kazanması için yeterince uzun bir süreydi, ancak böyle bir gezi için uygun ayakkabıları giymediğini fark ettiğinde yürüyüşe çıkmıştı. Bir çift siyah babetti ve tabii ki ayak parmaklarının etrafı kirlenmişti. Ayrıca Yves ona bir şey söylemeden önce neredeyse kırk dakikadır sessizce düşünüyordu.

"Hm?" Gillian gözlerini kırıştırarak kendine geldi. Kendisinde bir sorun olduğu sonucuna vardı. Ve sadece uyuşturucular da değil, evet, uyuşturucular.

"Korkarım yakında geri dönmemiz gerekecek," diye tekrarladı Yves. "Bu akşam kayınpederinizin onuruna bir toplantı var."

Gillian, Meredith'in ögle vakti eve döndüğünde, ellerini havaya kaldırıp artık gelip gitmeye izin verilmeyeceğini, yas tutmak isteyen herkesin bunu tek seferde ve kesin olarak yapacağını söylemeden önce tam olarak bir yas tutan hacıyla (Thayer'ın ilkokuldan bir arkadaşı) konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu. "Eilidh hangi cehennemde?" Meredith, babasının küçük prensesi hakkında bir şeyler mırıldanarak tepinmeden önce ekledi.

Bu noktada Yves, Gillian'a dönerek yürüyüşe çıkmalarını önerdi. "Biliyor musun, sana bir şeyler öğretebileceğimi hissediyorum," dedi, "eğer daha önce konuştuğumuz duygusallık konusuyla ilgilenirsen."

Gillian'ın Yves'in neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Lisede lakros oynarken baldırını yırttığı ve kas gevşetici almak zorunda kaldığı zamandan farklı olarak, o güne dair hafızasında bazı boşluklar olduğunu keşfediyordu. O günü lisedeki erkek arkadaşıyla geçirmişti ve daha sonra internetten, onun böyle hissetmesine üzüldüğünü ve arkadaş olmak istemediğini açıkça belirtmiş olmasına rağmen arkadaş olabileceklerini umduğunu belirten bir mesaj almıştı. Ne söylediği ya da neden söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sıkıntısının içinde küçük, parlak bir rahatlama topu vardı. Babası o erkek arkadaşını her zaman sevmişti. Gillian onun biraz sıkıcı olabileceğini düşünüyordu.

"Tamam, yürüyüş kulağa hoş geliyor," dedi Gillian. O sırada uyuşukluğunun bir kısmı geçmeye başlamıştı ve bir süredir unuttuğu adet sancısı da geri gelmişti. Yine de Yves'le arasında daha önce olmayan bir yakınlık hissetti, sanki Yves'in söylediği ve mantıklı gelmeyen her ne varsa, gerçekten düşündüğünde mantıklı gelmeye başlamıştı, ama düşündüğünde büyük bir boşlukla karşılaşılıyordu, yani bunların çoğu sadece bir histi. "Ama Arthur'un endişelenmesini istemiyorum."

Yves ona, "Arthur iyi, uzun sürmeyecek," diye güvence verdi ve ön kapıyı arkasından kapatarak, Gillian'ın çoktan yürümeye başladıkları anlamına geldiğini fark ettiği bir şekilde, evin ön kapısından aşağıdaki özel yola inen uzun merdiveni indi. "Çikolata?" Yves aşağıya doğru inerlerken, daha önce taktığı küçük kesesinden bir miktar çıkararak tekrar teklif etti.

Gillian, Yves'in ilk teklif ettiği zaman akılsızca yoksun kaldığı kadınsı tehlike duygusuyla, yabancı bir şekilde işaretlenmiş çikolata barına baktı. "Bunun içinde ne var?"

"Sadece biraz keyif verici marihuana," dedi Yves, "ve bazı hafif sarhoş edici maddeler. Endişelenmenize gerek yok, çok iyi bir miksolojistim var. Neredeyse tüm lisanslara sahip."

"Uyuşturucu mu alıyorum?" diye sordu Gillian, böyle bir soru sormak zorunda kalmaktan neden daha fazla rahatsız olmadığını merak ederek.

"Oh, hayır!" Yves güldü. "Ya da evet, duruma göre. Onlar gerçekten daha çok otlara benziyor. Biraz daha ister misiniz?"

"Ben iyiyim, teşekkürler," dedi Gillian. Sonra Yves'in daha önce konuştukları "duygusallık meselesi" ile ne kastettiğini merak etti ve evin merdivenlerinden inerken kelimenin tam anlamıyla günaha girmenin ironisine özel olarak dikkat çekti. "*Bana* bir şey *öğret* dediğinizde, acaba şunu mu kastettiniz-?"

"Oh, şimdi mi başlamak istiyorsunuz? Pekala, bir bakalım, sanırım temel olarak rahatlık seviyenizi belirlememiz gerekecek. Bu nasıl?" diye sordu Yves, yüzünü ona dönmek için aniden durdu ve iki elini sıkıca beline yerleştirdi.

"Oh. Uh." Gillian onun ellerine baktı; bu eller nesnel olarak çok çekiciydi. Büyük ve erkeksi ama sanatlıydılar, sanki onlarla pek çok muhteşem şey yapabilirdi. Onları çok büyük bir hayvanı avlarken ya da çok miktarda buğday toplarken hayal etti. Onları resim ya da heykel yaparken hayal etmeye çalıştı ve kendisinin de bunu yapabildiğini fark etti. Sonra onu onlarla soyarken hayal etmeye çalıştı ve aniden çok üşüdüğünü hissetti. "Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Harika. Bu nasıl?" Yves bir elini kızın yüzüne götürdü ve kurnaz başparmağıyla çenesini okşadı. Bu çok samimiydi. Gillian onun gözlerinin içine bakmak zorunda kaldı, gözleri kaşlarının ağırlığına rağmen çok güzeldi, çok güzel. Gözleri çok ilginç şekle sahipti ve son derece koyu kahverengiydi, neredeyse siyaha yakın, iris çemberinin tamamını görebileceği şekilde göz şeklinin içine yerleştirilmişti. Arthur'unakilere hiç benzemiyorlardı. Arthur'un gözleri babasından aldığı soğuk, grenli bir kehribar rengiydi ve daha büyük, daha yumuşak görünme etkisi vardı. Daha az delici ama daha çok ortaya çıkarıcı.

"Bundan gerçekten hoşlanmıyorum," dedi Gillian kıvranarak. Bu garipti, çünkü Yves'e karşı bir tür felsefi çekim hissettiğinden emindi ve kesinlikle ondan çok hoşlanıyordu. Ayrıca herhangi bir ahlaki suçluluk da hissetmiyordu, çünkü Yves'in tüm bunları Arthur'a yaptığını biliyordu ve bu nedenle dokunulmanın özünde yanlış bir şey yoktu. Bu sadece

daha çok yağ ve su gibi temel bir yanlışıktı - çekicilik duyguları, rahatsızlık hissini hafifletmek ya da dağıtmak yerine onun üzerine oturuyordu.

"Evet, tamam," dedi Yves neşeyle ve eğildi.

Gillian hemen geri çekildi, başını o kadar sert bir şekilde çevirdi ki bunun bir tiksinti olarak algılanması gerektiğinden emindi. "Çok özür dilerim," dedi ama Yves ani yakınlığını tamamen geri çekene kadar ona tekrar dönmedi. "Benden öğreniyormuşsun gibi davranmak istemedim, öyle bir şey *değil*."

"Oh, Gillian, ben sadece senin kenarlarını buluyorum," dedi Yves, neşesi hiç azalmadan. "Öğretmeden önce öğrenmek zorundayım. Gerçi bu durumda öğretilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Oh," dedi Gillian, umutsuz bir vaka olduğunu duymuştu, ki zaten kendisi hakkında bir şekilde anladığı şey de buydu. "Doğru, tamam."

"Yürümeye devam etmek ister misiniz?" dedi Yves. "Birbirimize dokunmak zorunda değiliz. Senden bu kadar uzakta kalabilirim," dedi, aralarında yaklaşık iki ya da üç Arthur'luk bir boşluk bırakarak, "ya da belki bu kadar uzakta," diyerek bir Arthur daha sıkıştırmaya çalıştı.

"Bence burası iyi olur," dedi Gillian, aşırı gibi görünen dördüncü Arthur'u çıkararak. Arthur'un çok geniş omuzları vardı, Yves'inkilerden bile daha geniş.

"Mükemmel," dedi Yves, ağzına bir parça çikolata atarak. "Ve şimdi, yürüyoruz."

Arthur daha sonra kısmen giyinecek hareketi bulduğunda saat dört civarındaydı, karısının erkek arkadaşıyla birlikte dışarı çıkıp duygusallığının sınırlarını keşfetmeye çalıştığından habersizdi. Ancak kız arkadaşı, aynanın başında ona katılmak için tam zamanında odaya yeniden girmişti.

"Bir erkeğin kravatını bağlamanın her zaman çok romantik olacağını düşünmüşümdür," dedi Philippa, bir kolunu onun beline dolayarak. "Ne yazık ki nasıl yapılacağı hakkında en ufak bir fikrim yok."

Philippa, başka bir kadının varlığıyla hiç ilgisi olmayan nedenlerden ötürü Gillian'ı özlemle dolduracak bir rahatlıkla onun kucağına katlanırken Arthur kıkırdadı. "Eğer istersen sana şimdi öğretebilirim. Tam bir evcimenlik portresi yapabiliriz."

"Her ne kadar cazip olsa da, bence macera bize daha çok yakışır." Philippa ona gülümsedi ve Arthur eğilerek Philippa'nın boynunu öptü.

"Sanırım bu macera değişmek üzere, değil mi? Çok evcimen bir macera, öyle ki kravat bağlamak tamamen yersiz olmayabilir." Dudakları kadının köprücük kemiğine, üzerinde Mouse'un *M* harfinin bulunduğu madalyonu taktığı yere gitti. "Güzel, değil mi? Bu kadar çok zamana sahip olmak," dedi Arthur, ellerini Philippa'nın şu anda gevşek, rüzgârda savrulan ve altın sarısı saçlarına dolayarak. Arthur'un babasının ölümü, zamanın artık önemli olmadığı ve her şeyin askıya alınmış, alçakta asılı ve varoluşsal bir esintiyle sallanıyormuş gibi hissedildiği ilginç bir cep evreni yaratmıştı.

"Sanırım yakında bundan daha fazlasını yaşayacağız," diye düşündü Arthur. Riot'la tam zamanlı bir bağ kurmak için birkaç ayı kesinlikle karşılayabilirdi ve Philippa'nın hayır işlerine devam etmek isteyeceği kesindi, bu yüzden belki de Arthur'un evde kalması daha mantıklı olacaktı. "Bebek doğduğunda bir yıl ya da belki daha fazla izin almama ne dersin?"

"Ah," dedi Philippa, biraz somurtarak ona bakmak için geri çekildi. "Beni soktun."

"Öyle mi?" diye sordu Arthur, kafası karışmıştı. Normalde işler ters gittiğinde daha çok farkına varırdı. "Statik şok gibi mi yani? Özür dilerim." Elektrik arızaları o zamana kadar sadece işle ilgili durumlarla sınırlı kalmıştı ve bu yüzden gerçek bir suçluluk duyuyordu. "Sanırım babamın ölümünden dolayı her şey biraz tuhaf." Her zamankinden bile daha fazla ve son birkaç haftanın "her zamanki" hali zaten idealden daha azdı. "Biliyor musun, bu öğleden sonra uyandığımda hareket bile edemiyordum, şu garip felçli rüyalardan biri gibiydi," dedi Arthur, "Bu arada sen neredeydin?" diye hatırlamadan önce.

Philippa yakasındaki tüyleri yoluyordu. "Oh, ben sadece-"

Meredith bir kez daha odaya dalarak, "Tedirgin Kardeş," diye anons etti. Bu kez üzerinde modası birkaç yıl geçmiş gibi görünen siyah bir elbise vardı, saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yanında, bir elini sanki bir destekmiş gibi onunkinin içine sokmuş Cass duruyordu. "Meredith Arthur'a, "Ahlaksızlığınızı herkesin görebileceği bir şekilde mi yapmak niyetindesiniz, yoksa karınızın izini sürmek mi istersiniz?" diye sordu.

"Buradayım," dedi Gillian küçük, etkili bir sesle, o sabah giydiği kıyafetlerle Meredith'in yanından koşarak geçerken. Arthur içgüdüsel olarak Philippa'yı bırakmak için hamle yaptı, sonra Philippa'nın çoktan ondan uzaklaştığını ve saçlarıyla meşgul olduğunu fark etti. Gillian aynalı yüzeyde Arthur'un bakışlarıyla karşılaştı ve onu bir an için durdurdu. Çok dikkatli bir şekilde ona bakıyordu,

Her zamankinden daha çok. Gillian'ın gözleri çok dikkat çekiciydi, diye düşündü Arthur. Pratikte kahverengi olduklarını düşünüyordu -Gillian'ın pasaportunda da öyle yazıyordu, kahverengi gözler, kahverengi saçlar- ama ona bakarken dünyayı sarsan bir şey vardı, bir patlama, gözlerinin önünde bir çiçeğin açışını efervesan bir zaman atlamasıyla izlemek gibi.

"İyi misin?" Arthur ona seslendi.

Gillian bakışlarını onun aynadaki görüntüsünden ayırdı. "Peki," dedi her zamanki yapmacık tavrıyla, kravatını çözmek için uzanırken, karakteristik olarak acımasız bir verimlilikle. Her zamanki Windsor'undan rahatsız olmuştu, sık sık yaptığı gibi, ama bu kez, Gillian için Oxford virgülü kadar önemli olan çift Windsor'u taktiksel olarak yeniden oluşturmaya başladığında, Arthur'un hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez bunu yaparken bir an duraksadı ve sanki geçici olarak kafası karışmış gibi -hayır, tam tersi- orada öylece durakladı. Sanki bir vahiy almış gibiydi.

Sonra gözleri mahcup bir ifadeyle Arthur'un omzunun üzerinden bir şeye kaydı, Gillian'ın yanaklarında Arthur'un daha önce hiç görmediği bir kızarıklıkla birlikte tuhaf bir ifade belirdi.

Arthur aynadan Yves'in kapı aralığındaki kayıtsız duruşunu yakaladı. Sonra Philippa'nın Gillian'ın sırtına diktiği daralmış bakışlarını fark etti.

Yanlarında huzursuzca durdukları yerden Arthur'un parmak eklemleri gerildi. Tepedeki ışıklar yeniden titremeye başladı, bir ampul aniden söndü. "Alo?" dedi

Meredith tamamen çileden çıkmış bir sesle. "Ben değil miydim geç kalacağınızı açıkça belirtmek ister misiniz?"

2C

O akşam saat altı buçukta Eilidh sosyal etkinliklerde her zaman yaptığı şeyi yapmış ve ortadan kaybolmuştu. Babasının evindeki ofisinde masanın arkasındaki sandalyede tek başına oturmuş, bir yandan duvardaki tabloya bakarken bir yandan da kapının dışındaki partiye katılanların boğuk sesini duymazdan gelmişti. Bu bir Degas tablosuydu, Thayer'ın Eilidh'in onuruna, onun seveceğini düşünerek büyük masraflarla satın aldığı balerin tablolarından biriydi. Sevmemişti ama bu onu nostaljik ya da üzgün yaptığı için değildi.

Aslında bu, hayatında baleyi kaybettiği için kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan nadir şeylerden biriydi. Babasına bu resim serisinin ona ne kadar uğursuz geldiğini, ne kadar sinsi göründüklerini, içlerinde gizlenen bir erkek varlığı olduğunu, sergilenen kızlardaki boş ahlaksızlık duygusunu hiç söylememiştir. Dansçılar ne kadar gençti, ne kadar *kız gibiydiler*. Güzel kıyafetler içinde güzel şeyler. Bale hem incelik hem de çarpıklıktı. Tıpkı kızlık gibi, bale de tüketilmek için yapılan bir sanattı; erdemliydi çünkü güzel bir acıydı.

Eilidh daha sonra haklı olduğunu öğrendi - Degas'nın resmettiği dönemde bale, hayır diyemeyecek kadar küçük yaşta sokaktan toplanan ve genellikle patronları için seks işçiliği yapmaya zorlanan kızlarla gerçek bir tuzaktı. Bale her zaman biraz acımasız olmuştu, en yüksek seviyelerde sizi deforme etmesi, incitmesi, kırması gibi. Eilidh bunun babasıyla ortak noktaları olduğunu düşünmüştü. Aslında Eilidh'i sevmesi Meredith'ten daha zor olan kırılmışlık.

Eilidh ilişkilerini, diğer dansçılarla olan ilişkilerini düşündü; onların da kendisi için sadece birer beden olduklarını. Bir sonun araçları. Bu, her şeyin rızaya dayalı olmadığı anlamına gelmiyordu ama Eilidh sadece seyirci için yaşamayı biliyordu. Sevgilileriyle yaptıkları asla kutsal değildi çünkü her zaman bir performans iması vardı. Onun samimiyeti bir yalandı.

Daha yüksek bir arzunun gizlenen varlığı - o zamanlar bu hırs, sahnede parlama arzusuydu. Bu Eilidh'in hala hissettiği ama artık nasıl tatmin edeceğini bilmediği bir açlıktı.

Göğsündeki şey, yanağının içini ısırıp Nil'i kırmızıya boyamak gibi bastırılmamış bir intikam arzusuyla patladı.

"Oh. Sen zaten buradasın."

Eilidh sertçe başını kaldırdığında Meredith'in Thayer'ın ofisinin kapısında dikildiğini ve sinirli görüldüğünü gördü. Meredith tereddüt etti, sonra omuz silkti ve kapıyı arkasından kapattı. "Peki."

Bu Meredith'in ona her zamanki davranışydı, sanki Eilidh yok olmasını istediği bir şey, bir rahatsızlık ya da bir lekeymiş gibi. Meredith'in genellikle yaptığı gibi, Eilidh'i alt ederse eninde sonunda ortadan kalkacak bir şeydi bu. Ama Eilidh şu anda pes edecek gibi hissetmiyordu.

Eilidh dışarıdaki insanları işaret ederek, "Ben de onlardan hoşlanmıyorum," dedi. "Sarhoş musun sen?" diye sordu Meredith'in ofis halısının köşesine hızlıca tökezlemesini fark ederek. Meredith'in orta parmağıyla verdiği cevaba karşılık Eilidh içini çekerek başını salladı. "Babam bundan nefret ederdi," diye mırıldandı, sesi artık altı yaşındaymış gibi çıkıyordu.

"Katılmıyorum," diye karşı çıktı Meredith, fokurdayan bir bardakla kadeh kaldırarak. "Ya da daha doğrusu, alakasız. O gitti."

Eilidh hiçbir şey söylemedi.

"Bence bunu komik bulurdu. Şampanya gerçek dostları için," dedi Meredith ironik bir kadeh kaldırarak ve bardağı boşaltıp yere bırakacakmış gibi hareket ederek.

Eilidh sandalyesinden sıçradı. "Yapma!"

"Çok kolaysın." Meredith, Eilidh'e her zamanki ılık sinirliliğinden daha kötü bir şey olan gerçek bir nefret bakışı attı. "Tam bir babasının kızı."

"Ah, pardon, benim rahatsız edici kederim senin doğal kindarlık yeteneğini mi engelliyor?" diye tersledi Eilidh, göğsündeki şey apoplektik bir neşeyle şaha kalktı. "Bu evde milyonlarca oda daha var. Git oralarda onun eşyalarını yok et."

Kapı açıldı ve ikisi de konuşmayı bıraktı. Eilidh'in göğsündeki şey bir kurbağa gibi kendini dışarı atmaya hazır bir şekilde boğazına yapıştı. Sonra Arthur içeri girdi ve Meredith yine Eilidh'e parmağını uzattı.

"Güzel, burada heyecanlı bir şeyler var," dedi Arthur, masanın karşısındaki sandalyeye çöküp ayaklarını masanın üzerine uzatarak. "Her şey yolunda mı, Spiteful Kardeş?"

"Kes şunu." Eilidh onun ayağını itti.

"Evet, İhmalkâr Kardeş," diye alay etti Meredith, "babanın güzel şeylerine çok dikkat et."

"Kapa çeneni. Sadece kapa çeneni." Eilidh beklenmedik bir şekilde emredici olduğunu hissetti, öyle de olmalıydı çünkü Meredith kayıtsızmış gibi davranıp omuz silkti ve tavandan tabana pencerelere doğru döndü. Eilidh her iki kardeşine de hitaben, "Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum," diye çıkıştı, "ama babam gittiği için üzülmem mantıksız değil. Bunun onun eşyalarını sebepsiz yere dağıtmanızı istemememle bir ilgisi yok."

"Asla bilemezsin, onlar benim eşyalarım olabilir," dedi Arthur gözlerinde çakırkeyif bir parıltıyla, Meredith alay ederek dönerken.

Meredith tarifsiz bir kızgınlık tonuyla, "Büyük olasılıkla bütün eşyalarını belirsiz bir hayır kurumuna bıraktı," dedi. "Ya da Eilidh'e, ki bu da temelde aynı şey."

"Bunu zaten yaptık," dedi Eilidh biraz öfkelenerek. Göğsünün içindeki şeytani şey yavru bir kuş gibi cıvıldamaya başladı, kanatlarını açma fırsatı için yalvarıyordu, öfkesini yutmak ve sonra odayı alevlere boğmak için kullanmak için. "Ve ister inan ister inanma, bana daha yakın olduğu için kızgın olman gerçekten umurumda değil. Onu hiç umursamadığın düşünülürse, her şeyi benim almamın çok da şaşırtıcı olacağını sanmıyorum."

"Her şey," diye yankılandı Meredith ani bir karanlıkla. Eilidh bunu hissetti, her zaman bildiği ve sessizce korktuğu ani sönüşü. Meredith'in doğal hali kaynayan bir sabırsızlıktı ama gerçek öfkesi soğuk, kavernöz ve siyahtı.

"Hey, hey." Arthur ayağa kalkmış, giriyordu. "Babamın bazı anları ama aslında haksız değildi. Boş yere heyecanlanıyorsun."

"Babam *kesinlikle* adil değildi," diye tersledi Meredith. "Ve çok da dar kafalıydı." Eilidh, "Sen de bunu nereden almış olmalısın," diye mırıldandı.

"Ve," diye ekledi Meredith, onu görmezden gelerek, "*vasiyetini değiştirdiğini* de unutmayalım, görünüşe göre o kadar büyük bir *değişiklik yapmış* ki iki avukat hangisinin olduğu konusunda bile anlaşıyor." Tekrar Eilidh'e döndü. "Ve eğer biri

Bunun nedeni hakkında bir fikrin varsa, o da sensin. Ama görünüşe göre ayrıcalıklı küçük sırlarınızı bizimle paylaşmayı uygun görmüyorsunuz."

Meredith imkânsız biriydi. "*Senin aksine,*" diye sızlandı Eilidh, "ben babamı bir miras kaynağı olarak görmedim. Onu bir insan olduğu için, babam olduğu için ve tüm hayatım *tek bir günde* sona erdiğinde olan *tek* kişi olduğu için *sevdim-*"

"Büyü artık," diye tersledi Meredith. "Yaralandın Eilidh, hayatın sona ermedi. İstedğin zaman hayatına devam edebilirsin, biliyorsun ve kendin için bir şeyler yapmayı deneyebilirsin. Tanrım," diye hırladı, "her zaman böyle bir kurban oldun."

Eilidh, Meredith'in sempati duyacak duygusal yetkinlikten yoksun olduğunu her zaman biliyordu ama kendisinin başarısız biri olarak resmedildiğini duymak yüzüne inen bir tokat gibiydi; başına gelebilecek en kötü şeyin gerçek olduğunu, tüm ibretlik hikâyelerin aslında doğru olduğunu öğrenmek gibiydi. "Özür dilerim, hayatınız boyunca tek bir şey yapmak için mi çalıştınız, sadece en çok sevdiğiniz şey sizden koparılсын diye mi?"

Ama Meredith sonsuza kadar merhametsizdi, hiç şaşmazdı. "Hâlâ dünyanın en zengin kadınlarından birisin Eilidh, Tanrı aşkına, hâlâ *istedğin her şeyi yapabilirsin-*"

"Peki, bu mantıkla Wrenfare'e ne için ihtiyacın var?" diye sordu Eilidh, ayrıcalıklarının, servetinin hatırlatılmasıyla sarsılmıştı, tüm bunları tekrar dans etmek için anında verebilirdi - bu arada Meredith, Thayer'ın istediği gibi Harvard'da kalsaydı, babalarının bir numaralı kişisel düşmanı tarafından finanse edilen bir teknoloji şirketi ona küçük bir kini körükleyecek fonları versin diye kimsenin ihtiyaç duymadığı bir şey yaratmak için hepsini atmak yerine kolayca miras alabileceği bir paraydı. Sırf kalpsiz bir endüstri onu ciddiye alsın diye, çünkü toplumun *üretken* bir üyesi olan Meredith'e, *kimseyi* beslemeyecek, iyileştirmeyecek ve kesinlikle barındırmayacak anlamsız, anlamsız işler yapması için muazzam, evreni değiştiren miktarda para verilebilirdi. "*Sen zaten on milyar doların olduğunu unutmamıza asla izin vermeyen kişisin-*"

Meredith ellerini havaya kaldırdı. "Benim on milyar dolarım *yok*. On milyar dolar değerinde bir şirketim var ama hiçbirine sahip değilim.

."

"Neden?" diye sordu Eilidh. "Ürününüz çalışmadığı için mi?"

Oda yine soğudu ama bu sefer onu korkutmadı. Eilidh bu kez kız kardeşinin gözlerinin içine bakmasını ve Chirp'in kimseyi mutlu edemeyeceğini açıkça söylemesini istiyordu. *Meredith*'in kendisi de dahil olmak üzere kimseyi mutlu edemeyeceğini. Meredith dünyadaki tüm paranın annesinin sevgisini ya da babasının şefkatini yeniden yaratamayacağı sefil, cimri bir insandı ve evet, belki Eilidh hala vücudunda ters giden bir şeylerden dolayı acı çekiyordu ama en azından Meredith'in asla sahip olamayacağı bir şeye sahipti, o da bu dünyada en azından bir kişi için yeterli olduğu bilgisiydi.

Ve *bu* bile mutluluk değildi! Çünkü hiçbir şey özünde var olmayan bir mutluluğu hak edilmiş bir şekilde icat edemezdi. Özellikle de Meredith Wren.

Arthur ince bir sesle, "Ölüm," diye uyardı.

"Şimdi olmaz," diye tersledi Meredith, gözleri hâlâ Eilidh'inkilere kilitlenmişti. Bundan sonra ne olacağı Eilidh için belirsizdi, sadece her ne olursa olsun buna karşılık vereceğini biliyordu. Eğer kız kardeşi ondan gerçekten nefret ediyorsa, bu sözleri duymak acı verecekse, öyle olsun. Göğsündeki şey uyanıktı -Hayır, sadece uyanık değil, akut, *canlı*, gelişen. Eilidh'in kendisi hakkında düşündüğü en kötü şey zaten doğruydı. Meredith'in ona söyleyebileceği hiçbir şey kendi özenle geliştirdiği kendinden nefret etme duygusunu hafifletemezdi. Hiç kimse Eilidh Wren'den Eilidh Wren kadar nefret edemezdi.

Arthur yine, "Ölüm," dedi.

Meredith'in gözlerinde parlayan öfke, Eilidh'le bakışmasını geçici olarak kesintiye uğrattı.

"Arthur, yemin ederim, eğer bu işe karışmazsan-"

Sonra bir gümbürtü duyuldu ve Eilidh ile Meredith döndüklerinde Arthur'u yerde hareketsiz yatarken buldular.

24

"Biliyor musun, eğer beni öldürmeye karar verirsen, muhtemelen bana bir iyilik yapmış olursun," demişti Jamie yedi saat kadar önce, Meredith'le birlikte kahve malzemelerinin çöplerini, geri dönüştürülebilir kapakları bir kutuya, gübreleşebilir bardakları başka bir kutuya ayırırken. "Bazen senden hoşlanma konusundaki tamamen şeytani yeteneğimden kurtulmak için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum."

Meredith'in tek cevabı "Bu delilik," oldu.

"Evet," diye kabul etti Jamie, sesi gerçekten ekşi çıkıyordu. "Öyle ve sen de öylesin."

Yirmi dört saat içinde ikinci kez kardeşinin kıpırtısız bedeninin yanına diz çökerken Meredith'in aklından bu düşünce geçti. Özellikle de Arthur'un sırf kendisinden uzaklaşmak için ölmüş olabileceği gibi mantıksız bir düşünce. Mantıklı olan tek şey buydu, çünkü alternatifler -Arthur'un kederden ölmüş olması ya da yirmi dokuz yaşında bir şekilde tekrar kalp yetmezliği riski altında olması- kesinlikle imkânsızdı. Meredith'e, özellikle de Eilidh'in ona bakışından sonra, Arthur'un ölümünün bir çaresizlik eylemi olması çok daha muhtemel görünüyordu ve giderken onun adını söylemesi bunu daha da açık hale getiriyordu; kişisel günahlarının kozmik karşılığı.

Ama tabii ki yanı başındaki Eilidh histerik bir haldeydi. "Aman Tanrım, onu yine öldürdük," diyordu Eilidh. "Yardım istiyordu ve biz onu görmezden geldik!"

"Ne yapacaktın, söylesene?" dedi Meredith, Arthur'u tokatlayarak uyandırmaya çalışarak. Arthur'un yine nabızı atmıyordu ama tarihsel olarak vahşet bazen işe yarıyordu. Ya da en azından daha önce bir kez işe yaramıştı, ki bu koşullar altında istatistiksel olarak anlamlı görünüyordu.

"Bu benim hatam," dedi Eilidh sessizce acı çeken bir sesle. "Bunu bir şekilde ben yaptım, biliyorum."

"Dünya senin etrafında dönmüyor Eilidh," diye tersledi Meredith, birkaç dakika önce aynı şeyi düşünmüş olmasına rağmen. "Onu öldüren tetiği fiziksel olarak sen çekmediğin sürece, *beş saniyeliğine* sana odaklanmayı *bırakalım*-"

Volta atmakta olan Eilidh kısa bir süre durdu. "Aman Tanrım. Ne olduğunu biliyorum."

"Ne?" Meredith, Eilidh'in aradaki farkı anlayabileceğinden *emin da, bu kritik andaki düşüncelerini entelektüel olarak merak ettiğimden* değil, *neden bahsediyorsun* anlamında.

"İlk doğan oğullar." Eilidh'in beti benzi attı. "Bu da belalardan biri."

"Ne? Tanrım." Eilidh'in kriz anlarında hiçbir işe yaramaması şaşırtıcı değildi ve her zaman da öyle olmuştu. Meredith, Lou'nun ona öğrettiği sihirle ilgili her şeyi kafasından geçiriyordu ama fiziksel şeyleri hiçbir zaman tam olarak kavrayamamıştı. Arthur bunları yapabiliirdi, Lou yapabiliirdi... Meredith gerçekten de sadece zihinsel şeylerde, fikirlerde iyiydi. Düşünmeye çalışıyordu ama yapamıyordu çünkü Lou'nun hayaleti yine çevresinde yargılayıcı bir şekilde duruyordu ve Eilidh susmak bilmiyordu.

"Bazen tam olarak uzak tutamadığımda *oluyor* ve ben gerçekten kızgın-"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Meredith, dikkatini ağabeyinin bedeninden ayırıp kız kardeşinin renksiz yüzüne bakarak.

"Bir şey var," dedi Eilidh tereddütle. "Bilmiyorum... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, gerçekten, ama-"

"Eilidh," diye homurdandı Meredith, gözleri sabırsızlıktan bembeyaz kesilmişti, "sadede *gelir* misin?"

Eilidh'in ağzından "Ben kıyametleri gerçekleştiririm!" cümlesi döküldü. "Özür dilerim, ben-"

"Ne?"

"Kıyametler... kıyamet günü şeyleri." Eilidh ellerini çınlatıyor, adım atmaya başlıyordu. "Mısır'ın on belası, bilirsin, ilk doğan oğullarla-"

"Ne?" dedi Meredith, hayal kırıklığından giderek daha da kötü hissediyordu.

"Önceden belirlenmiş bir sırayla olup olmadıklarını bilmiyorum - öyle görünmüyorlar mı? İlk seferinde, ben hastanedeiken, fiskiyeyi

sistem kan yağdırıyor. Dün uçağım düşüyordu ve çekirgeler vardı-"

"Ne?"

"Bir keresinde Mallorca'da tüm deniz hayvanlarının sahile çıkmasını sağlamıştım!" Şimdi Eilidh feryat ediyordu. "*Hepsi* miydi bilmiyorum, ama gerçekten anlamıyorum, bilirsin, kıyamet günü *kesinliği var mı*-"

"İlk doğan oğullar," diye tekrarladı Meredith ve ani bir öfke patlaması hissetti. "Bana binlerce yıl geçtiğini ve hâlâ kıyameti cinsiyetlendirdiğimizi mi söylüyorsun?"

"Yani ölmeyi mi tercih ederdin?" dedi Eilidh inanamayarak.

"Sadece benim es geçilmemin saçma olduğunu söylüyorum! Monarşi bile evrim geçirdi!" diye haykırdı Meredith.

"Histerik Rahibe," dedi Arthur, "bacaklarımı eziyorsun."

Meredith ve Eilidh çığlık atarak aniden ayağa kalkarken, Arthur da baş dönmesi yüzünden biraz sallanarak oturdu.

"Ama sen-" Meredith durdu, Eilidh sanki bu da bir şekilde onların işiymiş gibi ellerini incelerken bir elini hızla atan nabzına bastırdı. "Ama yemin ederim, sen gerçekten *ölmüştün, gerçekten ölmüş*-"

Arthur, "Bugün uykudan hareket edemeyecek halde uyandım," diye yorum yaptı. Meredith, "Bunun bahsetmeye değer olduğunu düşünmedin mi?" diye sordu.

Arthur omuz silkti. "Bunun şu garip rüya felci şeylerinden biri olduğunu düşünmüştüm."

"Bu benim başıma hiç gelmedi. Senin başına hiç geldi mi? Ya da bir korku romanı dışında herhangi birine?"

Arthur, "Şey, Rahibe Rasyonel, o zamanlar durum net değildi," dedi.

Ses tonunda yatıştırıcı, neredeyse hipnotize edici bir şey vardı. "Bu kadar sakın olmanı takdir ediyorum Pragmatizm Kardeş," dedi Meredith, ağzı kuruyarak. Bir gözünün arkasında bir baş ağrısı zonkluyordu. Lou'nun hayaleti, Meredith'in gözünün önünden bir türlü gitmeyen, orta parmağını kaldırmış bir şekilde, gözlerinin önünde belirmeye devam ediyordu. Lanet arpacık.

"Teşekkür ederim, sanırım her şeyi çok iyi idare ediyorum."

"Alo?!" dedi Eilidh, Meredith'in onu görmezden gelme niyetine rağmen hâlâ oradaydı. "Bu nasıl sürekli olan bir şey olabilir?"

Arthur, "Belli değil," diye cevap verdi.

Avizenin tepesinden bir cam patlaması sesi duyuldu, parlak bir kıvılcım akımı aşağıya düşerek babalarının koltuğunun kenarına takıldı.

Türk tarzı halı. "Tüh," dedi Arthur ve kaşlarını çatmadan önce ayağa kalkmak için bir şeye uzanmaya çalıştı. "Bekle. Henüz bacaklarımı hareket ettiremiyorum."

Tam o sırada ofis kapısı açıldı. "Yangın kokusu aldım," dedi Gillian, bir elinde şampanya kadehi tutuyor ve ofis halısının için için yanan kenarını görmeden önce etrafı etkili bir şekilde tarıyordu. "Evet, yangın. Bir saniye." Tekrar gözden kayboldu, sonra tekrar ortaya çıktı ve Meredith'e bir bardak su uzattı. "Bu iş görür. Bu her neyse ona geri dönmene izin vereceğim. İyi misin, Art?"

"Çoğunlukla," dedi Arthur.

"İyi şanslar, sanırım." Sonra Gillian gitti.

Gerçeklikle bağını neredeyse koparmış olan Meredith, son derece gerçek, son derece somut bardak suya sabit bir bakış atarak göğsünde meydana gelen daha tarifsiz şeyleri düşündü. Görüş alanının kenarından Lou'nun hayaleti hâlâ dikkatle ona bakıyordu. Meredith onun ne istediğini sormayı düşündü ama sonra yine, zaten biliyordu. Hayalet-Lou sadece Meredith'in zayıf noktalarını avlamak için oradaydı ve bu kesinlikle onlardan biriydi. Meredith kendini yersiz kayıplar yaşayan biri olarak görmüyordu ama etrafındaki insanlara her an ondan ayrılabilir şeyler olarak bakmak istemediği ortaya çıkmıştı. Arthur'u geçici de olsa iki kez kaybettikten sonra, bazı duyguları teşhis etmeye başlamıştı Sanki yaklaşık dokuz gibi derin bir endişe içindeydi.

Meredith, ağabeyinin ölümünden hiç hoşlanmadığına karar verdi. Hayata döndüğünde bile, bu gerçekten çok tatsızdı.

Meredith halıyı bir bardak suyla ıslatırken kendi kendine, "Bu konuda bir şeyler yapılması gerekecek," dedi. Hasarı kontrol etmek için eğildiğinde ateş istemeye istemeye söndü, zihnindeki hayaleti göz kırparak uzaklaştırdı ve iç çekerek şu sonuca vardı: "Eh, akla yatkın tek bir çözüm var. Bilmem gerekirdi. Bu hafta en az üç kez onu düşündüm. Bu bir alamet." Meredith başını salladı. "O bile öyle derdi."

"Hayır," dedi Arthur, elini esnetirken endişeli görünüyordu. "Sence-?"

"Başka kim ne yapacağını bilebilir ki?" diye karşı çıktı Meredith, kaçınılmaz olana boyun eğmenin verdiği küçük katarsise rağmen yardım aramaktan hiçbir zaman zevk almayan biriydi. Gerçek şu ki, yardım istemekten daha az hoşlanıyordu.

Kardeşinin ölümünü izlemek gerçekten bir şey ifade ediyordu. "Doğal olması mümkün olmayan bir sorunun var. Bir doktora iki kez öldüğünü söyleyemeyiz. Başka kime sormamız gerekiyor?"

Arthur da benzer duygularla mücadele ediyor gibiydi, ancak yüksek sesle söylediği şey "Nerede olduğunu biliyor musun ki?" oldu.

"Hayır, ama bunu ne kadar zor olabilir ki?" Meredith'in nabzı hızlandı. Parmakları kaşınıyordu.

"Kimden bahsediyorsun sen?" Eilidh araya girdi ve diğer ikisi bunu duymazdan geldi.

"Bundan emin değilim," dedi Arthur. "Onu en son gördüğümde..." Rahatsızca kıpırdandı. "Kötü ayrıldık."

"Nasıl hissettiğimi sanıyorsun?" dedi Meredith. "Kötü ayrıldığımızı söylemek hafif kalır."

Meredith'in kafasındaki ocuk hayaletin dokuz yaşında kalmasının bir nedeni vardı. Böylesi daha güvenliydi, Meredith'in ihaneti henüz ikisinin de zihninde bir parıltı değildi.

"Bekle," dedi Eilidh. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz-?" "Gerçekten konuşmak istemiyorum," dedi Arthur. Ama istiyordu.

"Ben de öyle," dedi Meredith. Ama o biliyordu. "Ama ölmeyi bırakman gerekiyor ve görünüşe göre Eilidh bir tür kıyamet bakiresi, bu da her zamanki gibi artık bir şekilde benim sorumluluğumda."

Eilidh ocuka bir nankörlük sesi çıkardı. "Ben *asla*-"

"Sence bizimle konuşacak mı?" dedi Arthur. "Bizden nefret ettiğinden oldukça eminim."

"Kesinlikle," diye onayladı Meredith. "Bizim lanet olası pislikler olduğumuzu düşünüyor. Ama aklınıza yardım edebilecek başka biri geliyor mu?" O zaman üçü de birbirlerine baktılar.

Meredith'in çevresinde dolaşan Lou'nun hayaleti artık yoktu.

Neden kalsınlar ki? Zaten gerçek olanı çağırmışlardı.

," diye iç geçirdi Arthur. "O zaman gidip Lou'yu bulalım."

Tanrı'dan Kısa Bir Not Daha

Anlatımdaki tarafsızlık konumum konusunda size karşı tamamen dürüst davranmamış olabilirim.

Meredith Wren'in Yaşamı ve Zamanları

- 16 Aralık sabahı saat tam 9:00'da, mevsimsiz ılık bir rüzgarın ortasında, Meredith Honora Liang Wren geniş, keskin siyah gözleri, siyah saçları, ailesinin yırtıcı Anglofili karşısında çaresizliği, yıllar geçtikçe daha da yoğunlaşacak olan başka estetik bağılıkları ve sağlıklı bir öfke feryadıyla doğar. Dünya seviniyor, çünkü böylece bir yer sarsıcı aramızda yürüyor! Ne mutlu en büyük kızlara, çünkü nesiller boyu sürecek yükler onlara miras kalacak, vesaire, vesaire- ne yanlış gidebilir ki!
- Meredith on bir aylıkken yürümeye başlar. Kısa bir süre sonra, 21 Kasım'da kardeşi Arthur doğar. Meredith ilk kelimesini bir ay sonra söyler. Bu kelime "hayır" dır ve herhangi bir özellik belirtmeksizin genel olarak geçerlidir.
- Meredith dört, Arthur üç yaşındayken ve her ikisi de diğerinin varlığına istemeye istemeye alışmışken, Mayıs ayının başlarında güzel bir bahar gününde kız kardeşleri Eilidh doğar. Meredith hemen aile teğmeni rütbesini üstlenir ve yepyeni bebeğin bakımıyla (tek başına) görevlendirilir. Eilidh sessiz bir bebektir ve neredeyse iki yaşına gelene kadar yürümez; bunun sebebi kısmen Arthur'un onu sürekli itip kakması, kısmen de Meredith'in onu taşımaya çalışmakta ısrar etmesidir, ama aynı zamanda Eilidh Olympia Liang Wren'in konumunda kim bu kadar şanslı alternatifler varken sıradan bir köylü gibi yürümeye tenezzül eder ki?
- Meredith'in annesi öldüğünde yaz mevsimidir, sıcak ve parlaktır ve Meredith'in kötü şeylerin sadece kötü havalarda olabileceğine dair çocuksu inancını sonsuza dek sarsar. O zamana kadar aile Palo Alto'daki evlerinden Marin County'deki ormanlık alandaki kasvetli, gölgeli eve taşınmış ve babaları Wrenfare Magitech'in günlük işlerinden elini eteğini çekmeye başlamış, bunun yerine geminin zalim kaptanlığı için bilerek ulaşılamaz olmanın uzaklığını seçmiştir. Persephone Wren kalp krizi geçirdikten sonra evin hizmetçisi tarafından fark edildiğinde, dokuz yaşındaki Meredith annesinin büyülu uykusunu korumak için yatak odasının kapısında sabırla bir yetişkini beklemektedir. Hizmetçi ve Meredith'in babası için Meredith'in annesine ne olduğunu anlayıp anlamadığı belirsizdir, ancak Thayer dikkatini vermiş olsaydı, Meredith'in okulda o kadar ilerlemiş olduğunu bilirdi ki, ailesine onu hem birinci hem de ikinci sınıfa geçirmeleri tavsiye edilmişti. Persephone, kızının erken gelişmiş olmasının hayatın gerçeklerine hazır olduğu anlamına gelmediğini belirterek her iki ebeveyn adına da reddetti. Thayer Wren, karısının ölümünü takip eden haftalarda Meredith'in veli toplantısı için çağrıldığında, Meredith'i dördüncü sınıftan beşinci sınıfa ilerletmesi tavsiye edilir, böylece

daha zorlayıcı bir müfredat onu kederinden kurtarabilir. O da kabul eder. Bu arada, Arthur'un öğretmeni, Arthur'un okul ödevleri konusunda inanılmaz bir yeteneği olmasına rağmen, duygusal olarak diğer çocuklara yetişmesi için geri kalmasının ve ikinci sınıfı tekrar en iyisi olabileceğini tavsiye eder - Arthur annesinin kaybıyla kötü bir şekilde başa çıkmaktadır ve hayal kırıklığı anlarında diğer çocuklara ve bazen de kendisine vurmaya ve tekmelemeye başlamıştır. Thayer bunu reddeder, bunun yerine Arthur'u beyzbol kampına yazdırarak onun aşırı erkeksi öfkesiyle daha pragmatik bir şekilde başa çıkmasını sağlar. Eilidh elbette mükemmel bir melektir. Neden olmasın ki?

- Marin'deki yerel ilkokulda, biri hariç tüm çocuklar Meredith'ten nefret etmektedir.
- Adı Maria Odesa Guadalupe de León ve onda yanlış olan iki ana şey var. Bir, çirkin. İki, fakir. Tamam, üç, kıyafetleri eski püskü, çok büyük ve erkeklere göre, çünkü önce annesinin büyük kuzeninin bebeğine aitti, tesadüfe bakın ki şimdi on beş yaşında. Dört, okula yemek getiriyor ve garip kokuyor, güzel Meredith'in Thayer'ın yukarıdan yönetsel bir şekilde denetlediği ama bizzat paketlemediği küçük, düzgün paketli öğle yemeği gibi değil. Beş, kendine cadı demeye ve diğer çocuklara küfretmeye devam ediyor, öyle ki öğretmenleri onun gelişimsel sorunları olduğundan endişeleniyor. Şimdiye kadar bu tür davranışları aşmış olması gerekirdi ve ebeveynleri birçok kez çağrıldı, ancak annesi her zaman çalışıyor, babası artık resimde yok (belki de hiç olmadı?) ve birbirlerinden nefret eden iki büyükannesi bu toplantılara birlikte katılıyor ve tüm zaman boyunca ayrı dillerde tartışmaya devam ediyor. Hangi büyükannenin daha iyi İngilizce konuştuğunu ya da daha makul olduğunu söylemek imkansız. İkisi de çok Katolik ve neredeyse birbirlerinin aynısı, bu yüzden neden anlaşılamadıkları belli değil.
- Eğer merak ediyorsanız, cevap Bernila'nın güzel fahişe kızının Lupe'nin değerli piç oğlu kral için her zaman fazla iyi olduğu ya da buna benzer bir şey. Öğretmen ve idarecilerin doğru bir şekilde gözlemlediği gibi, iki büyükannenin her şey dışında hiçbir ortak noktası yoktur - birbirlerinden nefret etmeleri, ebedi lanetlenme korkuları ve verimli ofis işlerinde çalışamayacak kadar yaşlı, çok esmer ve çok deli olmaları ve bunun yerine çeşitli ev pozisyonlarını üstlenmeleri, masada para olduğunda dadılık, temizlik, yemek pişirme veya bakıcılık yapmaları. Ve tabii ki, ne yazık ki onları ömür boyu birbirlerine bağlayan torunlarına bakma görevi. O annesi için Lulu, Lola'sı için Marisa Lou, Abuelası için Lupita, bir çocuğun neden bu kadar çok ismi olduğunu anlayamayan öğretmenleri için Maria. Ama en önemlisi, Meredith Wren için Lou'dur.
- Meredith Lou'ya neden bir babası olmadığını sorduğunda, Lou da Meredith'e neden *bir annesi* olmadığını sorar. Çünkü annem öldü, der Meredith. Oh, bu çok üzücü, der Lou, eğer annem ölmüş olsaydı onu kesinlikle geri getirirdim. Nasıl? diyor Meredith. Lola'ma sormam gerek, diyor Lou, ama o ve Abuela yaşına göre çok iyi bir cadı olduğumu söylüyorlar, yani muhtemelen bir yolunu bulabilirim. Sen gerçekten bir cadı mısın? diyor Meredith. Evet ama bu çok özel bir şey değil, herkes cadı olabilir, der Lou. Oh bu mantıklı, der Meredith. Evet, diyor Lou, herkes bunu yapmayı öğrenebilir ama bu kesinlikle gerçek, neden kimse bana inanmıyor bilmiyorum, kendileri yapıp . Ben bir cadı değilim ama bir dahiyim, diyor Meredith, bu yüzden bu sınıftayım ve bu yüzden diğer çocuklar benden hoşlanmıyor. Diğer çocukların senden hoşlanmadığına eminim çünkü sen biraz kaba ve tuhafsin, diyor Lou, ama bir dahi olman harika. Eğer sana dahi olmayı öğretirsem, diyor Meredith, sen de bana cadı olmayı ve annemi geri getirmeyi öğretir misin? Evet, sanırım öyle, istersen okuldan sonra evime gelebilirsin, Çarşamba günleri pek meşgul değilim, diyor Lou.

- Lou'nun anne tarafından büyükannesi Bernila, Meredith'i benimsemez ama Lupe, Bernila'nın kızına (Lou'nun annesi Daniela - Dani olarak anılır) Meredith'ten hoşlanmadığını ve Lou'yu çok kötü etkilediği için artık Meredith'i evlerine almaması gerektiğini çok açık bir şekilde söylediğinde, Bernila ahlaki olarak tam tersi bir duruş sergilemek zorunda kalır ve bunun yerine ona çok bağlanır. Meredith'e bir insanın kalbini nasıl yumuşatacağını, fikrini nasıl değiştireceğini, bir insanın ruhunun uysal kısmını nasıl bulacağını ve ona nasıl boyun eğdireceğini öğreten Bernila'dır, bu da Lupe'yi Meredith'i bir kenara çekip ona Bernila'nın değerli erkek kral oğullarını ayartan fahişe kızları nasıl yetiştireceği dışında hiçbir şey bilmeyen aptal bir köy cadısı olduğunu ve gerçek büyüünün Bernila'nın söylediği şeyi yapmak için bir ruh gibi çağırdığımız bir şey olduğunu söylemeye zorlar. Meredith böyle şeylerin Katoliklikle nasıl bir arada var olabileceğini sorar ve her iki büyükanne de ona cehenneme gitmek istemiyorsa sessiz olmasını söyler. Lou çoğunlukla bir arkadaşı olduğu için mutludur.
- Lou ve Meredith birlikte *Monte Kristo Kontu*'nu okur ve kurdeleli zorbalarından intikam almayı planlarlar; Meredith'in babasının internetinin ilk masumiyetine dair büyüleri araştırırlar. Meredith, Lola'nın Lou'ya özel olarak gözlemlendiğine göre, korkunç miktarda irade gücüne sahiptir. Meredith bütün gün, neredeyse yok olma noktasına gelene kadar zihnini meşgul edebilir; öyle ki kızdan çok inatçıdır. Ama Lola'nın dediğine göre Lou biraz daha kapsamlı biri - Lou için her şey elinin altında. Her şey ona ulaşmayı ne kadar istediğine bağlı, ki bu da Lou'nun kendi başına karar vermesi gereken bir şey.
- Artık tamamını değil ama çoğunu spor yaparak geçirmek zorunda olan Arthur, Meredith'in kendisinin dahil olmasını istemediği gizli bir şeyler yaptığını fark eder. İlk başta ona gitmesini söyler, ancak daha sonra açıklanamayan bir elektrik dalgalanmasının çapraz ateşinde neredeyse kendini öldürür ve böylece Lou'nun ısrarıyla Arthur'un isteksizce peşine takılmasına izin verilir. Lupe ona anında tapar, bu yüzden Bernila ömür boyu kin besleyen bir pozisyon alır. (Ölüm döşeğindeyken Lou'ya, kendisini kesinlikle yoldan çıkaracak olan Şeytani Wren Boy'a bir daha asla bulaşmamasını söyler - Bernila bunları bildiği için söyleyebilir, o sadece kutsanmıştır. Lou ona "Tamam, Arthur Wren'le yaklaşık yedi yıldır konuşmuyorum" der ve Bernila son gücünü kullanarak "İYİ, YAPMA" diye bağırır). Bu süre zarfında Eilidh bale yapar.
- Meredith'in ortaokul öğretmenleri, Meredith' matematik ve fen bilimlerine, özellikle de biyomekanikğin büyüyen bir alanı olan ve büyü teknolojisinin süperbilişimsel ilerlemeleriyle birleşen biyomansi alanına inanılmaz bir yeteneği olduğunu fark ederler. Harvard'a bağlı bir okul olan ve biyomansi alanında mükemmel bir üne sahip olan Ainsworth Akademisi adlı yatılı bir okul önerirler. Meredith'in "büyü" yapmak gibi çocuksu şeylere anormal derecede ilgi duyduğunu ve Meredith'in başka bir çocukla (Ryan Behrend, bunu hak eden küçük bir pislik, ama yine de bölgenin kuralları var) kavga etmesinin ardından, Meredith'in çocukluk evinden biraz uzaklaşmasının geleceği için en iyisi olacağından şüpheleniyorlar; duygusal gelişimi annesini erken kaybetmesi nedeniyle sekteye uğramış gibi görünüyor. Thayer çoğunlukla "yatılı okul" lafını duyuyor ve evet diyor.
- Gelmelisin, der Meredith Lou'ya. Buna gücüm yetmez, diye cevap verir Lou, o zamana kadar toplumdaki konumunun, yani genel olarak önemsizliğinin farkına varmıştır. Babama benimle gelip gelemeyeceğini sorayım, der Meredith.
- Thayer, Lou'nun kim olduğunu soruyor. Ardından da Büyü artık Meredith, kendi başına olmayı öğrenmelisin. İnsanlar her zaman senin kuyruğuna takılmaya çalışacak çünkü sen bir Wren'sin. Diğer insanlar gibi olmaman gerekiyor çünkü sen onlar gibi değilsin. Yeni okulunda yeni arkadaşlar edineceksin.

- Bir dahi olan Meredith, Lou'nun adına evrakları doldurur ve Lou'nun annesinin imzasını taklit eder. Lou, Ainsworth Akademisi'nde tam burs kazanır ve o andan itibaren Meredith'in felsefesinin *sana bir gelecek verdim, şimdi bana bir şey borçlusun* olacağını fark etmez. Ama Lou minnettardır, annesi daha da minnettardır ve Meredith havayolu şirketinden biriyle güvenlik kuyruğunda beklerken Lou ailesine gözyaşları içinde veda eder, babasının ona her zaman dahilerin yaptığını söylediği gibi sırtını kaskatı ve dimdik tutmaktadır.
- Meredith Wren için neden olmasın diye hatırlatmama izin verin: Pek çok çocuk annesini kaybediyor ya da gerçekten umursamayan babalara sahip oluyor. Ve bu çocukların birçoğu beyaz yakalı dolandırıcı olmuyor - her ne kadar istatistiksel olarak milyarder olarak doğanların birçoğu olsa da.
- Meredith ve Lou'nun her ikisi de kriptografi, bilgisayar bilimi ve biyomansi konularında çok başarılıdır, ancak ikisi de büyücülükle gizli gizli açıkça itiraf etmezler; Magic^(TM)'in hayranlık uyandıran çağına rağmen büyü, kurumsal kullanım için ticarileştirilmeden önce olduğundan daha meşru görülmemektedir. Resmi olmayan versiyonuyla büyü, lezbiyen astroloji komünlerindeki bireysel uygulayıcılara ya da sömürgecilerinin tanrısına dua eden üçüncü dünya göçmenlerine atıfta bulunmaya devam ediyor. Meredith ve Lou, Lupe ve Bernila tarafından kendilerine öğretilenlerden asla bahsetmezler, ancak her ikisi de yeteneklerini, yeterliliklerini ve sevgilerini kime borçlu olduklarını suçluluk duygusuyla bilirler.
- Lupe, Lou ve Meredith'in ikinci sınıflarının bahar döneminde, Arthur'un Ainsworth Akademisi'nden otuz dakika uzaklıktaki Canongate Hall adlı yatılı bir erkek okuluna gittiği yıl, yaşamı boyunca asbeste (Guatemala'daki ilkokulunun duvarlarında, Amerika'daki ilk dairesinin tavanında, temizlemekle görevlendirildiği ve hiçbir zaman kurallara uygun olmayan birçok binada) maruz kaldığı için kanserden ölür. Meredith San Francisco'ya dönerken koridor koltuğunda eli Lou'nun elindedir, Arthur ise Lou'nun diğer tarafında sessizce pencereden dışarı bakmaktadır. Eilidh'in artık bir bale dehası olduğu düşünülse de, bu kadar verimsiz bir şey fikri Meredith'in hırs ve akademik elitizm dünyasından o kadar uzak geliyor ki, artık ona ne söyleyeceğini bilemiyor, bastırılmış bir kıskançlıkla Eilidh'in anneleri gibi çok zayıf olduğunu belirtmek dışında.
- Meredith teniste çok başarılıdır, her yıl ulusal şampiyonalarda oynar, süslü, pudra beyazı koşu ayakkabılarını her gün bağlar, kupalar ve Thayer'ın ara sıra onaylayan bakışları için kendini zorlar. Lou'nun ders dışı etkinliklere ayıracak vakti yok, çünkü bedava okul harcı bedava kitap, bedava barınma, bedava yemek ya da koridorlardaki diğer çocukların alaylarından kaçınmak için doğru kıyafetler anlamına gelmiyor. Meredith onu yakalayıp paraya ihtiyacı olup olmadığını sorana kadar zaman zaman hırsızlık yapıyor. Ne de olsa Meredith, dış gibi keskin fildişi tenis pilileriyle, Lou'yu Ainsworth'e sokmak için uğraşmanın zaman kaybı olacağını, eğer kendini dışarı attıracaksa.
- Lou on altı yaşında olmasaydı, Lou ve Meredith'in aslında onu sevdiğini kabul etmekten daha kolay olduğu için baş edemiyormuş gibi davrandığı sinir bozucu erkek kardeşi dışında hiç arkadaşı olmamış Meredith'in Lou'nun kendi geleceğini tehlikeye atmasını istemediğini muhtemelen anlayabilirdi. Ancak Lou, kendisine geleceğinin ne kadar parlak olduğunun söylenmesinden bıkmıştır; tabii doğru şeyleri söylerse ve geçmişindeki çirkin yanları, kalbinin üretken hiçbir şeye bulunmayan parçalarını, toplumdaki konumunu ve dışarı çıkmasının büyük önemini görmezden gelirse. Neyden *kurtulma-Marin*? Lou, en zengin havuzlardaki en fakir balık olmuştur, zengin insanların cıvılcıvılcı sadakalarıyla ayakta kalmıştır ve işin boktan tarafı, aslında onların onayını arzulamaktadır. Özel olduğunun *hoşlanıyor*. O

Başarılı olamazsa hiçbir şey olamayacağı tehdidine aldırılmaz, sanki "hiçbir şey" bir zamanlar olduğu bir şeymiş gibi. Gerçek şu ki, Lou için annesinin hayatı, büyükannelerinin hayatı, kayıp ve sürekli şanssız babasının hayatı korkutucu! Anlamsız ve korkmaya değer görünüyor! Şereften düşebileceği fikri onu *dehşete* düşürüyor. Bu yüzden kasabalılar zenginlerin gözdesi olduğu için onunla alay etseler ve zenginler onu ucuz bir kasabalı zannetseler bile bunu görmezden gelebiliyor çünkü Gelecek onu çağırıyor. Lou bir gün, eğer *onların* ölçütlerine uyarsa, *onların* kurallarına uyarsa, annesinin asla sahip olamayacağı, büyükannelerinin hayal bile edemeyeceği şeylere sahip olabilir. Eğer sadece atlaması söylendiğinde atlarsa - eğer bunu mükemmel bir şekilde yaparsa, sınıftaki en iyi atlayıcı olursa - o zaman kim onu reddedebilir ki? Ainsworth Akademisi'nden mezun olanlar Harvard'a gidiyor, sonra Wall Street'te falan çalışıyorlar, Lou bunu bilmiyor ve umursamıyor. Ainsworth'un para demek olduğunu biliyor, bu da güvenlik demek, bu da özgürlük demek. Asla kirayı nasıl ödeyeceği konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak. Öksürüğünün doktora gidecek kadar kötü olup olmadığını düşünmek zorunda kalmayacak. Bir ev sahibinin, sürekli sızıntı yapan gaz hattından, geçici bir hevesin boktan evlerini aniden savunulamaz derecede pahalı hale getirmesinden şikayet ederse ICE'yi arayacağını söylediğini asla duymak zorunda kalmayacak. Yoksulluk binlerce yönden ölüm fermanıdır ve Meredith'ten daha mutlu bir çocukluk geçirmiş olan Lou bunu ruhunun derinliklerinde anlar ve bu tüyler ürpertici bir korkudur, eğer biri onu cennetten kovarsa, nasıl yapılacağını bildiği hiçbir şeyin gerçek bir değeri olmayacağı fikri. Yetenekli olmanın yalnızca siz, kendiniz, doğru hediye iseniz önemli olduğu korkusu.

- Ama Lou on altı yaşında ve Meredith kaltaklık yapıyor, bu yüzden birisi Lou'ya bir sürü Lou, bir makale yazmak için aldığı parayı koridorlarda gıcırdamayan yeni ayakkabılar, ardından doğru etikete sahip bir kapüşonlu sweatshirt ve sonra da doğru erkeklerin Rubenesk üçüncü dünya kıçına daha yakından bakmasını sağlayacak bir kot pantolon almak için kullanır.
- *Ya insanları gerçekten mutlu edebilecek bir şey icat edebilseydik* dediğinde Meredith'in gözleri biraz *donuklaşıyor*. "Cadı olduğunu söylemiştin," diyor Meredith sakın bir sesle, "ve annemi geri getirmeme yardım edeceğine söz vermiştin." Bu ruhani açıdan doğru değildi, çünkü Lou bunu söylediğinde dokuz yaşındaydı ve büyüünün bile bir sınırı vardı, ama daha da önemlisi, çok kasvetliydi. Abuela öldüğünden beri birbirlerinden uzaklaşıyorlardı, belki de ölümlülük fikri Lou için daha gerçekçi olmaya başladığı için. Bu altın yumurtayı bir şey için nakde çevirmesi gerektiği fikri - buna değmesi, uyum sağlaması, Geleceğe giden yolu bulması gerektiği, çünkü aksi takdirde onu büyüten büyükannesi tek başına öldüğünde orada olmayan, hala çalışan, hala elleri ve dizleriyle yerleri silen aptal bir kız olacağı fikri. Meredith bunu söylediği sırada Lou, koridorda ona bakmayan ama tribünlerin altında onu sevdiğini söyleyen futbol takımının kaptanı ile randevusuna geç kalmıştır; bu sırada Lou, korkunun daha seksi bir biçimi olan arzu gibi bir şey hissetmeye çalışmaktadır. Arzu çaresizliktir; işaret aramaktır; şu anda bana bakıyorsan beni gerçekten seviyorsun demektir, beni sadece kullanmıyorsun, senin için bir hiç olsaydım bana böyle dokunmazdın, eğer gerçekten bir hiç olsaydım o zaman bilmez miydim? Beni seçersen diğer herkes yanılıyor demektir, ben seçilebilirim! Beni seçersen bir şekilde, tarif edilemez bir ölçütle ben kazanırım!
- Lou en iyi arkadaşına bakar ve Meredith, bunu aştığını sanıyordum der. Aş bunu, der Lou, insanlar ölür. Bir sürü insan ölür. Büyü artık.
- Meredith'in aldatma olayını bildiğini bilmiyor. Meredith'in futbolcuyu bildiğini, Meredith'in Arthur'un da ona aşık olduğundan emin olduğunu bilmiyor.

Meredith, Lou'nun geliştiğini ama Meredith'in gelişmediğini hissediyor, çünkü hâlâ bir şeyin peşinde, annesinin sahip olduğundan farklı bir sonun peşinde; daha iyi, daha tatlı bir kaderin.

- Ama her neyse, bu Meredith'in hikayesi, bu yüzden Meredith kehanet edildiği gibi kutsal Harvard koridorlarında yürüdüğünde ne olacağı ya da Meredith Jamie'nin kalbini kırdığında ne olacağı gibi çok daha önemli şeyler var, Ya da Arthur'un Meredith'i arka arkaya on kez araması ve Meredith'in cevap vermemesi çünkü Lou hakkında olduğunu bilmesi, Lou'nun artık eve annesinin yaşadığı El Cerrito'ya dönmüş olması çünkü Abuela'nın gitmiş olması, Lola'nın hasta olması ve Lou'nun yardım etmek için bir iş bulması gerekecek olması ve tabii ki Meredith'in bu konuda kendini kötü hissetmesi ama Meredith'e bunu kim söyleyebilir ki? Meredith'in yaptığı anlaşma hakkında yalan söylemesi ve sahte olduğunu zaten bildiği bir ürünü piyasaya sürmesinin bir hikayesi olduğu açık ve ne demesi gerekiyordu ki, bir zamanlar büyükannesi gerçek bir köy cadısı olan bir arkadaşı olduğunu mu? Cennet Bahçesi'nin Ainsworth Akademisi olmadığı, Harvard olmadığı, Silikon Plajı ya da Silikon Vadisi ya da magitech ekonomisi ya da 30 yaşın altındaki diğer 30 pislik olmadığı ortaya çıktı ve ya Wrenfare ya da babasının onayı bile değilse, çünkü gerçek şu ki, tamamen keyfi bir sayı olan otuzdan önce ya da sonra her an gözden düşebilirsiniz, ve bir düşüşten asla güvende değilsiniz, çünkü güvende *doğdunuz*, aslında ve arkanızda Thayer Wren ve Persephone Liang'ın serveti varsa, o zaman tek yapmanız gereken *sizi gerçekten seven* tek kişiyi yıkmadan sahip olduklarınızla mutlu olmaktır, ama mutlu olamazsınız, gerçekten değil, çünkü hala Eden'de olmaya çalışıyorsunuz, oysa tüm zaman boyunca Eden'in sadece lanet bir yalan olduğu ortaya çıkıyor?
- Ama artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Yani, bilirsin, edelim.

Maria Odesa Guadalupe de León

"Do your worst, for I will do mine!"

Maria Odesa Guadalupe de León

El Cerrito Lisesi

ONURLAR: Sınıf Birincisi, Summa Cum Laude, Başarılı Olması En Muhtemel
Kişi "En kötüsünü yap, çünkü ben kendiminkini yapacağım!"

MEDNESDAY.

Meredith soğuk terler dökerek uyandı, rüya hâlâ kafasının içinde gürlüyordu. Her zamanki gibiydi, okulun ilk günüydü ve henüz derslere kaydolmamıştı ama okul aslında Tyche'nin kampüsüydü ve ayakları hareket etmiyordu, oldukları yerde sıkışıp kalmışlardı, koridorlar labirent gibiydi ve tanınmaz haldeydi. Tek yapması gereken kayıt ofisine gidip hangi dersleri istediğini söylemekti, bu noktada her şeyi kabul edebilirdi, ne verirlerse. Ama kayıt memuru yerine Kip Hughes, Merritt Foster ve Lou vardı ve hepsi de Meredith'in verilerine hemen, şimdi ihtiyaçları olduğunu, geç olduğunu ve vermezse onu yiyeceklerini söylüyorlardı. Çakallar mı yoksa yamyamlık ritüeli mi belli değildi. Durumun vahim olduğunu anlamıştı ama yine de lanet olası ayakları hareket etmiyordu.

Cass dün geceki kokteyl partisinde (kaçınılmaz olarak öyle olmuştu) birine, babasıyla golf oynamış ya da onunla model araba yapmış birine, kim bilebilirdi ki, "Sektörde 'başarana kadar numara yapmak' var," demişti. Meredith o sırada mutfakta sessizce dolaşüyor, kimse görmeden biraz daha alkol almaya çalışıyor, dizlerinin üzerine çöküp ağlamasını beklediklerini pek de belli etmiyordu. "Girişim kapitalizmiyle tüm mesele, yaptığınız şeyin hem gerekli hem de çok paraya değer olduğunu kanıtlama yarışıdır, ki bu her zaman doğru değildir. Gerçekte, bazen işler bir süreliğine düşük performans gösterir. Ama bu her şeyin boktan olduğu anlamına gelmez."

"Sence Tyche bu riskten kurtulabilecek mi?" dedi eski bir golfçü olan ve görünüşe göre eski bir endüstri adamı olan adam.

"Oh, Tyche iyi olacak," diye yanıtladı Cass. "Her ürün kumarının içinde her zaman bir başarısızlık payı vardır. Meredith'i henüz gözden çıkardığımdan değil."

Meredith şimdi Cass'e, onun huzur içinde uyuyan yüzüne bakıyordu. Hain. Elbette yeterince neşeliydi ama o da merak ediyordu. Başarısız olup olmayacağını merak ediyordu. Her gün "Sana inanıyorum Mer, her şey yoluna girecek Mer, bir yolunu bulacaksın" diyordu. Ama aslında demek istediğı şeydu: Mer, eğer başarısız olursan, kimse için bir şey fark etmez. Hepimiz aslında hiçbir zaman başarılı olamayacağın ihtimaline göre akıllıca planlar yaptık.

Cam uçurum.

Meredith telefonunu eline alıp ekrana baktı. Doğı Körfezi'nde, Lou'nun şu anda yaşadığı yerde bir adres vardı, tabii bu eski değılse. En azından başlamak için bir yerdi.

Meredith'in Lou'yu çok fazla aramasına gerek kalmamıştı, çünkü eski en iyi arkadaşını kontrol etmek söz konusu olduğunda bu onun ilk rodeosu değıldi. Meredith, Lou'nun Meredith'in Ainsworth'ten mezun olduğu yıl devlet lisesinden mezun olduğunu zaten biliyordu. Lou'nun, artık kullanılmayan bir hesapta yıllığından bir alıntıyı, *Monte Cristo Kontu*'ndan bir satırı paylaştığını hatırlıyordu; Meredith on yedi yaşındayken Lou'nun bunu sadece Meredith'in iyiliğı için paylaştığından sessizce, umutsuzca emin olmuştu - ona bir mesaj, küçüklüğüne rağmen duygusal bir mesaj. Çünkü Meredith'ten başka kim bunun ne anlama geldiğini bilebilirdi ki?

O andan itibaren kişisel güncellemeler azaldı, seyrekleşti. Lou, Meredith'in Harvard'dan mezun olması gereken yıl UC Berkeley'den mezun olmuştu. Lou'nun herhangi bir profesyonel sayfası yoktu - bunun için fazla başarılıydı ve yirmi beş yaşına geldiğinde yüz milyonlarla ifade edilen bir değere sahip olduğu düşünöldüğünde, özel hattının peşine düşecek çok sayıda girişimci akbabaya da ihtiyacı yoktu muhtemelen - ama yine de okulu boyunca yayınladığı çok sayıda etkili makale nedeniyle Cal'ın teknomüzik okulunun web sitesinde listelenmişti.

Lou muhtemelen şu anda magitech ekonomisinde başka bir yerde çalışıyordu, belki de sosyal medyayla ilgilenmiyordu. Herhangi bir kişisel hesabı yoktu ve Meredith ilk girişimini Tyche'ye sattıktan sonra (Meredith'in daha sonra aynısını yapmasından en az iki yıl önce, Meredith'in parmaklarını kaşıdırarak) onunla ilgili herhangi bir kayıt bulamadı, ama belki evlenmişti. Belki de adı değışmişti. Meredith Berkeley'in sayfasına tekrar dokundu, Lou'nun adını taşıyan ilk akademik makalenin üzerinde durdu -ya da teknik olarak herkesin Lou için kullandığı ismin üzerinde. Maria de León.

Aralarında geçen onca zaman, sanki bir kum saatinden dökölüyormuşasına yere dağılmış gibiydi. Meredith adrese ve telefon numarasına tekrar baktı.

Sonra mesajlarında Jamie'nin adına dokundu.

Jamie iki gün önce arabada Meredith'e, "Bak, annenle ilgili hikâyeyi zaten biliyorum," demişti, "ve seninle tanıştığım da Chirp fikrinin zaten sende olduğunu biliyorum. Bana lisedeki arkadaşından ve onun sana öğrettiklerinden bahsetmiştin. Yani anlayamadığım bir şey dışında her şeyi zaten biliyorum. Bunu neden yaptın?"

"O" derken, deri altındaki sihirli teknolojiyle çalışan ruh hali dengeleyicisini, beyni yıkanmış bir şirket yalakasının kâr getiren düğmesi haline getirmeyi kastediyordu.

Meredith, "Hem teorik bir alıştırma hem de bana aynı soruyu farklı formatlarda sormana karşı ferahlatıcı bir değışiklik olarak," diye cevap verdi, "neden bana bunu neden yaptığımı düşündüğünü söylemiyorsun? Muhtemelen bunu saf, katıksız bir açgözlülük uğruna yaptığımı makul bulmayan tek araştırmacı gazeteci sensin."

"Bunun için bana biraz daha minnettar olman gerekirdi," diye yorumladı Jamie.

"Zebraları arıyorsan bu benim suçum değıl," dedi Meredith.

"Yani toynak sesleri duyduğum için mi?" Şüpheli görünüyordu. "Gerçekten at olma ihtimali olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence her mantıklı insan bunun bir at olduğunu varsayar." At, herhangi birinin herhangi bir şey yapmasının olağan nedenidir.

"Yani bunu para için mi yaptığınızı söylüyorsunuz?"

Meredith daha sonra ona, onları otoyoldan çıkarmadan yapabildiğı kadar uzun bir bakış attı ve bu bakışın kızgınlığının boyutunu gösterdiğini umdu.

"Peki." Jamie o sırada sessizdi, düşünüyordu. "Bence," dedi yavaşça, "bunu hırslı olduğun için yaptın. Sen, bilirsin, açsın. Tanıdığım en aç insan." Durdu. "Bunun büyük bir kısmının annen için olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti. "İlk düşüncem buydu, onu kaybetmenin üstesinden gelemedin ve gelemesen de onu düzeltmek istedin. Bu en yakın şeydi. Ama işin boyutu, ihanet, *bu özel* şirket efendilerini seçmiş olman..." Sözünü kesti. "Bu kısım pek sana göre değıl."

Meredith bunun nasıl bir şey olduğunu düşündü. Kalbinin sıkışmasını. Yirmi dört yaşında işe aldığı insanlarla dolu bir odada onlara sanki süslü bir takım elbise içinde oyun oynayan aptal bir genç kız değilmiş gibi kendisine güvenebileceklerine dair söz verişini. Bütün o anne ve babaların beslemesi gereken çocukları vardı. Kiralarını ödemek, başlarını sokacak bir ev tutmak için bu işe ihtiyaç duyan insanlar. Onun bir dahi olmasını bekleyen insanlar çünkü tanıştığı herkes ona bir dahi olduğunu söylemişti, oysa o sadece aptal bir genç kız olduğundan oldukça emindi. Sahtekâr sendromu hakkında sekiz farklı kitap okudu. *Hadi bakalım, kız patron! Sen akıllı ve yeteneklisin!* Ama kitapları okuyan herkes *gerçekten* zeki ve yetenekli değildi elbette. Kitap sadece bir grup aptal, yeteneksiz insanın satın alacağı varsayımıyla basıldı. Eğer bu sözleri sadece değerli kişiler okusaydı, o zaman yayıncılık bir endüstri olarak çökerdi. Belki sahtekâr sendromu gerçektir ama onun için değil, *gerçek* bir sahtekâr için.

"Herkes parayı alıyor," dedi Meredith, babasının sözlerini Jamie'ye papağan gibi tekrarladığını fark ederek. "Bütün bunlar gösteriş üzerine kurulu bir sektörün doğal sonucu olamaz mı? Parayı alan herkes henüz var olmayan bir başarıyı göstermek zorunda -var olana kadar teknik olarak mümkün olmayan bir başarıyı. Başarısız olmak istemeyen tek kişi ben değilim."

Jamie bir şey söylemedi.

"Düğününüzü iptal ettiğinizi bana neden söylemediniz?" diye patladı Meredith.

"Sen olsan ne yapardın?" diye sordu Jamie. Meredith hiçbir şey söylemedi.

"Evet," dedi Jamie karanlık bir sesle. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Meredith arabadaki anılardan sıyrılarak bir mesaj yazdı.

Uyanık mısın?

Çok komik, dedi Jamie.

Bu bir hayır değil.

Editörüme göndermek için makaleyi düzeltiyorum. Beni yok ettikten sonra müsait olabilir misin?

Evet, ondan sonra.

Meredith tırnak etlerini karıştırdı, gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı ve görüşünü netleştirmeye çalıştı. Arpacık hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyordu. Önce Cass'e, sonra da ekrana baktı.

Sence sadece seks yapıp bunu sistemimizden atmalı mıyız? Hayır, dedi Jamie, ama istersen yine kahve yapabilirim. Ya da bir içki? Bugün Lou'yu bulduğunu varsayarsak, kesinlikle bir içkiye ihtiyacı olacaktı. Tamam, dedi Meredith. Bir içki için sonra görüşürüz.

Arthur el ve ayaklarındaki hareketle uyandı, bu da son zamanlarda dikkat çeken bir şekilde muhtemelen bir gecede ölmediğini gösteriyordu. Yuvarlandı ve yanında bir sıcaklık hissetti, gözlerini açtığına Philippa'nın saçlarının altın sarısı ve bal sıcaklığında yastık kılıfının üzerine dökülmüş olduğunu gördü.

"Gillian nerede?" diye sordu Arthur ve Philippa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey," dedi. "Birini selamlamanın bir yolu da bu."

"Özür dilerim, ben sadece-" Kendini silkeledi, uzanıp onu kendine doğru çekti, bu yapmaktan çok hoşlandığı bir şeydi. Philippa'yla uyanmayı her zaman sevmiştir; Philippa'nın bir hilal dilimi gibi ona kıvrılması, yumuşak bir memnuniyet ve nazik bir narsisizm, okşanmak isteyen bir kedi yavrusu. Ama genellikle Philippa ve/veya Yves'in yanında uyanmak için bir zihinsel alanı ve Gillian'la uyanmak için çok ayrı bir alanı vardı ve bugünün bir Gillian günü olacağını düşünmüştü. "Yves'le yattığını sanıyordum."

"Karın gibi o da bu sabah erken kalkmış." Arthur bu sözün kendisini bir şekilde cezalandırmak için söylendiği izlenimine kapılmıştı ama bu pek mantıklı görünmüyordu. Philippa'yla olan anlaşması her zaman Philippa'nın geleneksel olana duyduğu hoşnutsuzluktan kaynaklanmıştı, gerçi yanlışlıkla aynı pijamaları giyen birinin yanında uyumaktan daha geleneksel bir şey olamayacağını düşünüyordu ama bu onun hatası değildi. Bir kere, orta yaşlılar arasındaki yaşam hem Arthur'a hem de Gillian'a bazı orta yaşlı ("olgun" demekten hoşlanıyorlardı, çünkü artık kendilerini meşhur kulüpte hayal edemiyorlardı) yaratık konforları vermişti. Ayrıca, birbirleriyle uyumlu değillerdi; sadece aynı renkleri ve markaları seviyorlardı. Bir Noel'de bu pijamaları birbirlerine hediye etmişlerdi; adam kadına çünkü kadın pijamanın çok yumuşak olduğunu söylemişti, kadın da adama çünkü adam

beğeneceğini biliyordu. Gillian'ın gülmekten ağlamaya başladığı anlardan biriydi, ki bu da Gillian bir şeyin gerçekten muhteşem derecede aptalca olduğunu düşündüğünde olan bir şeydi. Arthur genellikle Gillian'ın yılda üç ya da dört kez gülüp ağlamasıyla övünürdü.

Mesele şu ki, pijamalar çok rahattı, ancak evlilik kurumu hakkında bir yorum yapmak pek mümkün değildi.

Arthur, "Gillian çok erken kalkar," demeye karar verdi ki bu doğruduydu. Teknik olarak Gillian'ın verimsiz olduğu zamanlar olmamasına rağmen, Gillian en çok çoğu insan uyanmadan önceki saatlerde üretkendi. Bu düşünce içini tuhaf bir şekilde burktu ve komodinine uzanıp biraz daha çikolata aldı, bir parça koparıp ağzına attı. Telefonunun ekranında bir dizi manşet yanıp sönüyordu: WREN (D-CA)

PIYASALARIN ÇALIŞAN KESİMLER İÇİN "KARŞILANAMAZ" OLDUĞUNU İDDIA ETTİKTEN SONRA KONGREDEKİ KONUT TARTIŞMALARINDA ÖZELLİKLE SESSİZ ...

ARTHUR WREN HAKLI - DOĞU KÖRFEZİ ULAŞILAMAZ DURUMDA VE BU ONUN FAU ...

"Yeterince uyuyor musun?" Arthur teğet geçerek Philippa'ya sordu, o sırada Philippa rahatça ona sokulmuştu, bir bakla içinde gerçek bir bezelye gibiydi. "Ya da yeterince ... vitamin alıyor musun?"

"Uyurken nereye gittiğimizi merak ediyorum," dedi Philippa omzunun üzerinden dönerek. "Sence bilincimiz birbiriyle karşılaşılıyor mu?"

"Yavaşça, umarım," diye yanıtladı Arthur, "ama neredeyse kesinlikle."

Philippa'yla ilk tanıştıklarında Arthur sürekli onu ve Yves'i hayal etmişti, sanki onları özliyormuş gibi. Rüyalarına her zaman özellikle dikkat etmişti, bu titizliğini Lou'nun büyükannelerine borçluydu.

Yine Lou.

"Bir zamanlar bir arkadaşım vardı," diye anlatmaya başladı Arthur Philippa'ya, "bana rüyalarımızın bazen doğanın dokusuyla anlamlı bir birliktelik, ruhlarımızın bu dünyadaki ve ötesindeki şeylere bağlılığı olduğunu söylemişti. Ama diğer zamanlarda sadece nörolojik anlık görüntülerdir, sanki tüm düşüncelerimiz bir şişeye dökülmüş ve çalkalanmış gibi. Olayları bu şekilde farklı bir perspektiften gördüğümüzde, sanki başka birinin kalbinde yaşanmış gibi tanınmaz hale geldiklerini söyledi."

(Evet, Lou bir zamanlar bir insandı, sadece Arthur'a başarısızlıklarını hatırlatmak için var olan bir kukla hayalet değil. Gerçi Arthur bu ayrımı henüz yapmamıştı).

Philippa dönüp ona bakarak, "Hayal gücü kuvvetli bir arkadaş," dedi. Sabahları o kadar etkileyiciydi ki, samimiyetin vücut bulmuş hali gibiydi. Arthur bir hata yapıp bunu mahvetmekten nefret ediyordu, şeyin kırılganlığı. Mükemmelliğin hassas doğası.

"Aslında bugün onu görmeye gideceğim." Arthur Philippa'nın eline uzandı ve parmak eklemlerinin arasındaki vadileri okşadı. "Meredith ve ben birimizin yalnız gitmesinin daha iyi olup olmayacağına karar veremedik, bu yüzden hep birlikte gidiyoruz."

"Sürü halinde mi? Bu oldukça tehdit edici olabilir," dedi Philippa.

"Lou'yla aramız pek iyi değildi," dedi Arthur. Şu anda Philippa'yla Lou hakkında konuşmak garip geliyordu. Bunun tek nedeni Philippa'yla birbirlerinin hayatlarının ayrıntılarını pek konuşmamaları değildi -Philippa bundan daha entelektüeldi- ama Lou'yu hafızasının derinliklerinde, utanç ve pişmanlık için her zamanki karanlık yerlerde saklayarak harika bir iş çıkarmıştı. "Ama Meredith ve ben hangimize daha çok kızacağı konusunda anlaşılamıyoruz."

"İkiniz de onunla yattınız mı?"

"Hayır. Sanmıyorum." Platonik kız kardeşlik ile kızlığın erotik yakınlığı arasındaki farkı tam olarak kavrayamamıştı. Philippa'nın erken dönem yaşamı hakkında bildiği şeyler arasında yatılı okuldaki kendi ilişkilerine dair bazı büyüleyici anekdotlar da vardı. Okumak için uzaklara gönderilme deneyimi her ikisinin de cinsel zevkleri için biçimlendirici olmuştu, ancak Arthur çok uzun bir süre kendi zevkine göre hareket etmemişti. Yves ise babası, annesi, babasının karısı, babasının evliliğinden olan üvey kardeşleri ve annesinin tüm kuzenleriyle birlikte yaşadığı küçük köydeki yerel okula gitmişti. Yves'in de belirttiği gibi, bu durum köylerinin bilinen bir özelliği değil, daha ziyade kendileri için bir tuhaflıktı. (Yves'in arabalarla nasıl ya da ne zaman tanıştığı belli değildi ama Yves'in gerçek bir neden göstermeden bazı şeyleri oldukça makul gösterme gibi bir huyu vardı). Meredith ve Lou'nun romantik bir ilişki yaşayıp yaşamadıklarına gelince, Arthur Meredith'in bunu kendisine açıklayacağından şüpheliydi. Gerçi Lou ve Arthur'un, onun yokluğunda neler yaptıklarını öğrendiğinde kesinlikle üzgün görünüyordu.

Philippa kirpiklerini hafifçe kırıpıştırarak, "Ona çok mu yanlış yaptın?" diye sordu. "Çocukça hatalarından biri mi bu Lou?"

"Hayır, aslında. Bildiğim kadarıyla hayır." Arthur bir an sustu, Lou'yu gizlice bu yatak odasına soktuğu, onunla bu yatakta yattığı günü hatırladı. "Ama öyle olmalı," diye itiraf etti. "Ondan sonra benimle konuşmayı kesti."

"Ah, tatminsiz bir fetih," diye alay etti Philippa.

"Hayır. Tatmin oldu mu bilmiyorum," dedi, ergenlik çağındaki benliğinin klitoris hakkında henüz anlamadığı şeylerden dolayı affedilebilir bir şekilde utanmış hissederek, "ama o bir fetih değildi. Onu seviyordum. Ona aşkıttım."

Her şeye aşık olabilirsin, demişti Lou ona. *Hafif bir esinti.*

İyi bir fikir. Fırındaki kurabiyelerin kokusu.

Kurabiyeleri çok severim, demişti Arthur.

Gördün mü?

"Sanırım yeterli olmadı," diye bitirdi Arthur ve boğazını temizledi. "Ah, zavallı şey." Philippa o güzel yanaklarından biriyle Arthur'un yanağını okşadı. Ellerini. "Kaçan o mu?"

"Oh, bir tanesini bilmiyorum. Pek çok insan kaçtı." Asla onlara izin verdiği için değil. Doğru, insanlar hayatına girip çıkma eğilimindeydi, ama bağlantı eksikliği yüzünden değil. Asla umursamadığı için değil.

Philippa burnunu hafifçe kırıştırarak, "Sanki bir ömür boyu gölgelerde hasret çekmişsin gibi konuşuyorsun," dedi.

Arthur güldü. "Endişelendiğin buysa, ben hiç seks istemedim. Garip bir ergenlik dönemi geçirmedi." Tanrım, ya *bu* onun garip ergenlik dönemiye? Manşetlere bakılırsa, kesinlikle cazibesini yitirmeye başladığını hissetmeye başlamıştı.

Ama gençliğini kaybetmek o kadar da büyük bir fedakârlık değildi, diye hatırladı, Riot'ı tekrar hayal ederek. Arthur'un yarı Asyalı genleri göz önüne alındığında, annesinin altın sarısı saçları muhtemelen olası değildi ama bir Punnett karesi bile mantıksız olana yer bırakıyordu. Lou'nun ona söylediği gibi, her zaman biraz sihir vardı. Nereye bakacağınızı bilerseniz, imkânsız hiçbir zaman tamamen ulaşılmaz değildi.

Arthur bir elini Philippa'nın karnına koydu ve başparmağıyla göbeğinden başlayan bir çizgiyi okşadı.

"Ne yapıyorsun? Kes şunu." Philippa onun elini hafifçe tokatlayarak uzaklaştırdı, sonra parmaklarını kendi parmaklarıyla yakalayıp dudaklarına götürdü. "Bu kayıp aşkını bulduğunda ona ne söyleyeceksin?"

Merhaba Lou, seks için üzgünüm, ölmemem için bana yardım edebilir misin?

Bir politikacıya göre kelimelerle arası daha iyi olmalıydı ama yine de yerinden edilmek üzereydi. Arthur'un kısa bir süre için, kimsenin onu gerçekten tanımak zorunda olmadığı balayı döneminde seilmekte çok iyi olduğunu fark etti. Arthur'un gerçekliği hayal kırıklığı yaratıyordu, diğer insanların hayal güçlerinin onu rutin olarak inşa ettiği kişiyle uzlaşmıyordu. Meredith'in onunla gelmesi gerektiğini düşünmesine şaşmamalıydı.

"Ne söylemem gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu Arthur.

Philippa derin düşüncelere dalmış bir halde başını eğdi. "Pragmatik olarak, yakın zamanda büyük miktarda para kazandığınızı belirtmek faydalı olabilir," dedi. "Bu biraz kaba ama ne kadar ustaca bağlı olarak, eğer kapıyı yüzünüze çarpmasını istemiyorsanız, muhtemelen gerçek bir sohbet başlatıcı olabilir."

"Eh," dedi Arthur makul bir şekilde. "Buna itiraz edemem."

Ryan Behrend hukuk fakültesinde pek başarılı olamamıştı ama Meredith Wren'in asla çözemediği bir sırrı biliyordu: Belli bir kabul seviyesinden sonra, gerçekten iyi notlar almak zorunda değilsiniz.

Elbette, bir noktaya kadar önemliydi, kağıt üzerinde iyi görünmek akademik açıdan birçok nedenden dolayı bir gereklilikti. Altıncı sınıf civarında (ya da okulunuzun öğrencilerinin üstün yeteneklerini ölçmeye ne kadar erken başladığına bağlı olarak belki daha erken) potansiyelinize göre sınıf arkadaşlarınızdan ayrılmaya başladınız (™). Ön değerlendirmelerdeki güçlü performans, onur sınıflarına yerleştirilmenize yol açtı. Onur sınıflarında ölçütleri karşılamak veya aşmak AP'lere yerleştirilmenize yol açtı. Yüksek AP puanları sizi üniversite derslerinden muaf tutuyor ve transkriptinize ekstra puanlar ekliyordu. Daha fazla AP, daha yüksek not ortalamaları anlamına geliyordu; gelişmiş kaynakları veya rekabetçi test puanları olmayan okullardaki benzer öğrencilerden daha yüksekti. SAT sınavlarında iyi olmak yardımcı oluyordu, ancak SAT sınavlarında da yardımcı olan şey pahalı özel derslerdi. İyi puanlar, iyi notlar iyi üniversitelere götürdü ve işler *gerçekten* değişmeye başladı. Üniversite ne kadar iyi ve ünlüyse, yönetim sizin düşmenizi engellemek için o kadar çok çalışıyordu. Yüksek bir okulu bırakma oranından daha utanç verici ne olabilirdi ki, bu tüm niyet ve amaçlar için kahinin yanıldığını söylemek gibi bir şeydi? Liyakatin erdemleri hakkında ne düşünürseniz düşünün, ama Harvard ve Yale öğrencilerinin başarısız olmasına izin vermez.

Neyin mümkün olduğuna dair manzarayı yeniden şekillendiren teknoloji çağında bile, neredeyse herkesin yapabileceği gerçeğine rağmen, bazı meslekler için yüksek fikirli saygınlıkların bozulmadan kaldığı doğrudur. Örneğin, taksi şoförlüğü yapan sayısız daha zeki insanla tanışmış olmama ve sektör standardı olan yıllık çeyrek milyonluk sözleşmeler imzaladıklarını görmüş olmama rağmen, hukuk ABD'de cazip bir meslek olmaya devam ediyor. Dünya

Avukatlara, daha doğrusu hukuk ezberleme yeteneğine sahip insanlara aşırı doymuş durumda. Yine de en iyi yirmi hukuk fakültesinden birine giremiyorsanız, hiç zahmet etmeyin. Ve doğrudur, notlarınız iyi değilse, büyük hukuk firmaları size sıcak bakmayacaktır ve baksalar bile, muhtemelen terfi yerine işten çıkarılacaksınız, çünkü yeni, aç bir hukuk fakültesi mezunu, tüm o yüz saatlik haftaların sizden aldığı ateşe (ve motive edici öğrenci kredilerine) sahiptir ve bunu sizin zammınızın yarı maliyetine yapacaklardır.

Ancak bir kez daha, tüm kurumsal miraslar istatistiklerini doldurur ve bir hukuk fakültesi, komaya girmediğiniz, hatta belki de ölmediğiniz sürece size C veya daha düşük bir not vermez. Eğer nabzınız atıyorsa, iyi notlar alıyorsunuz demektir ve Ryan Behrend okumaları atlayıp ücretsiz kokteyl saatlerine gitti; kendi bölümündeki kırk yaşın altındaki her kadınla yattı ve en sevdiği kanal dizisinin bir bölümünü bile kaçırmadı; aşırı alkole karşı saygın bir tolerans kazandı ve ağ kurma adına golf vuruşunu mükemmelleştirdi; ve sonra babasının yanında çalışmak için eve gitti, Buradaki Üç Rastgele Soyadı için yeterince iyi olma çabasıyla uğraşmadı.

Kulağa rahatlatıcı geliyor, değil mi, bu hayat? Bazı insanlar için bunun gerçek olduğuna inanmak zor. Bazı insanlar gerçekten de her şeyin üstesinden geldiklerini düşünüyorlar; doğru sırada doğru dansı yaptıkları için toplumun onlara sadakatle kazandıklarını söylediği şeyi hak ettiklerini düşünüyorlar.

Belki de öyledir, çünkü şu anda size söz verebilirim ki Ryan Behrend komik olmayan binlerce espriye gülmüştür ki şahsen bana silah doğrultsanız bunu yapamam. Yine de bazı yeteneklerin diğerlerinden daha cömertçe ödüllendirilmesi gerektiğini düşünüyorsanız, bunu başka bir anlatı tanrısıyla görüşmeniz gerekecek.

Her , Ryan Behrend o sabah rahat bir sekiz ardından uyandı; kalp atış hızını ölçen Tyche saatine baktı ve sonra bir saat daha uyumaya devam etti. Yatağından kalktığında saat on bire yaklaşmıştı ve Ryan'ın Thayer Wren'le her Cuma gecesi bir tür kişisel ritüel olarak gittiği restoranda tesadüfen karşılaşmasına kadar Wren ailesi için çalışmış olan yaşlı avukat John'dan birkaç mesaj almıştı.

Ama kimse Ryan'ın sürüşü olmadığını iddia etmesin! Bir golf şakası, ama aynı zamanda gerçek. Thayer Wren ile bir içki içmişti, sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Birkaç hafta boyunca Ryan, Thayer Wren'in bir gün avlanabileceğini düşünerek yavaş yavaş ona yakınlaştı çünkü Thayer'in kendi avukatı yine Ryan'ın babasıyla golf oynamakla meğuldü. Ryan tehditkâr değildi, çocuklardan biriydi, hırslıydı, altın değerindeydi ve devlerin hepsinin gençken olmak istedikleri şeyin (sikilebilir) bir sembolüydü ve Ryan, Thayer'ın hayatında önceliklerinin değiştiği bir noktada anladı; kendi mirası hakkındaki düşünceleri farklı, daha rahatsız edici bir ışığa bürünmüştü.

Tekrar ediyorum, Ryan yeteneksiz değildi. Sadece ona uygun bir el dağıtılmıştı ve bu durumda zengin yağılı adamların iç yağamlarıyla ilgili doğal bir acıcılık söz konusuydu. "Yargıç bizi saat ikide odasında görmek istiyor," dedi John telefonda, sesi yorgun geliyordu. Sabahın dördünde evde dolaşp boş boş prostatını düşündüğüne şüphe yoktu. "Wrens'larla temasa geçtim bile. Yargıcın kararını bu akşam açıklayacağız."

John, Ryan tarafından makul bir şekilde tehdit edildi. (Peki *neden* biliyor musun, Meredith Wren? Ryan'ın Sözleşmeler'de aldığı not yüzünden olmadığı kesin!) "Daha önce de söylediğim gibi," diye nazıkçe belirtti Ryan, "geçen ay hazırladığımız vasiyetnamenin sağlam olduğunu zaten biliyorum."

John, "Kişisel detayları vermek... zor olacak," dedi. "Bu hassas bir konu. Eminim Thayer kararlarını çocuklarına açıklamak için daha fazla zamanı olacağını düşünmüştür."

("Bu benim param," demişti Thayer Ryan'a, "ve onunla ne istersem yaparım.")

Ryan, "Wrenler annelerinin kendilerine bıraktığı emanetleri çoktan aldılar," diye belirtti. Persephone Liang Wren aile servetini çocuklarının her birine eşit miktarda bırakmıştı. Oldukça varlıklılardı. "Sanki hiçbir yoksul bırakılmıyor gibi."

"Yine de. Benim de şirket kararıyla ilgili bazı endişelerim var," diye yüksek sesle endişelendi John. "Yönetim kurulunun bu konuda hala söz sahibi olacağından eminim, yani nihai bir karar değil..." Sözünü yarıda kesti. "Ama itiraf etmeliyim ki şaşırdım."

"Aile işini kızına bırakmasına gerçekten şaşırdın mı?" diye sordu Ryan hafifçe. "Bana oldukça standart bir miras gibi görünüyor."

"Belki de şaşırmak doğru kelime değil. Ama yine de koşullar, değiştirme ihtiyacı hissettiği şeyler, hepsi biraz ... şüpheli," dedi John. "Her yıl konuşurduk ve karısı öldüğünden beri pek bir şey değiştirmemişti. Bu çok beklenmedik bir şey, hepsi bu."

Ryan, John'un vasiyetin Thayer'ın akli dengesi yerindeyken yapılıp yapılmadığına itiraz edeceğini biliyordu. Ama Thayer'in hasta olduğunu gösteren hiçbir tıbbi rapor yoktu; akut nedenlerden, felçten ölmüştü, daha uzun süreli bir şeyden değil. Vasiyeti yazarken sarhoş değildi, baskı altında da değildi. Ryan Behrend'in bir baskı kaynağı olduğunu düşünsenize! *Asla* olmazdı. Yani Thayer Wren'in ani ölümünün zamanlaması bu kadar tesadüfi olmasaydı, yeni vasiyetin varlığı hiç de şüpheli olmazdı.

Ama öyleydi tabii ki. Yani bir tesadüf.

"Hepsi bu kadarsa," dedi Ryan neşeyle, bu telefon görüşmesi de dahil olmak üzere zamanı saat başı faturalandırılan birinin tüm rahatlığıyla. "Öğleden sonra odamda görüşürüz."

"Evet," dedi John, muhtemelen ilaçlarını sıralıyor, bağırlarının kalıcı etkilerini düşünüyor ya da Ryan'ın müşterilerinin çoğu gibi kendisinden çok daha genç olan kız arkadaşını görüyordu. Elbette tesadüfen. "Sanırım görüşürüz o zaman."

Eilidh başlangıçta Meredith ve Arthur'un Doğu Körfezi davet edilmemişti ve bu durum onu çileden çıkarmıştı. Son baktığında herkesi ilgilendiren kıyamet sorunu olan oydu. Meredith'in bu gezinin en başından beri gerekli olduğuna karar vermesinin nedenlerinden biri de o değil miydi? Bunun yerine Eilidh, Arthur ve Meredith'i arabayı kimin kullanacağı konusunda tartışırken yakalamış, sonra da Gillian'ın orada olduğunu fark ederek bu ziyaretin Lou'yu geçmişte tanıyanlarla sınırlı olmadığını anlamıştı.

"Neden Gillian gidiyor da ben gitmiyorum?" Eilidh talep etti.

"Bir yabancıya ihtiyacımız olursa diye," dedi Meredith, o kadar büyük bir güneş gözlüğü takıyordu ki Eilidh gözlüğü suratından tokatlamak istedi. Eilidh'in göğsünün içindeki şey hıçkırık gibi bir uyarı verdi. Doğudan batıya doğru akan bir akıntı görüntüsü, San Francisco Körfezi'nin intikamcı sularla kaplanması uzak ama mantıksız olmayan bir sonuç haline geldi. İlkel bir şeyin kıpırdanması, derin, anaç bir hayal kırıklığı kuyusu, Eilidh'in daha iyi kararını yutmakla tehdit etti. Yirmi altı yaşında ve en iyi dönemini geride bırakmış olmak inanılmaz derecede cehennem gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Lou'nun bizi görünce nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz," diye devam etti Meredith. "Ve Gillian bu tür şeylerde çok iyidir."

"Lou da *benim* kim olduğumu bilmiyor!" Eilidh tersledi. Kendisi de Lou'yu az çok hatırlıyordu ama daha net hatırladığı şey Lou'nun yokluğuydu. Eilidh ve Meredith hiçbir zaman gerçekten yakın olmamışlardı ama Meredith'in Eilidh'in hayatında biraz daha fazla var olduğu bir dönem vardı ve bu Lou'nun gittiği ve Meredith'in kardeşlik duygularından yoksun olduğu zamandı.

Meredith'in başka bir kadın arkadaşı ya da başka bir dostu olmamıştı. Ama Eilidh o sıralarda Akademi'yle meşguldü ve

İtibar, sponsorluk için izlenme, gözlerinin yıldız gibi parlamasına neden oluyordu. O dönemdeki her fotoğrafını anında tarihlendirebiliyordu; genç, güzel ve canlı görünüyordu. Ve canlı. Meredith'in bazı aramaları cevapsız kalmıştı ve bu yüzden Meredith, asla aşağılanmaya tahammül edemeyen biri olarak, sonunda aramayı bıraktı. Eilidh'in hayatında kız kardeşiyle daha adil bir şekilde paylaşabileceği bir yer olduğunda, Meredith artık telefonu açmıyordu.

"Ah, bırak gelsin," dedi Arthur bitkin bir şekilde, sanki yeryüzünde hiç kimse bu kadar yorulmamış gibi, sanki günlerce ve günlerce ve bunun acısını çekmiş gibi, sanki kanı tozlu zeminlere saçılmış gibi, sanki sayısız bin yıl boyunca burada seyahat etmiş ve eksik bulmuş gibi, sanki tüm insanlık onun ölümsüz ruhu üzerinde ağırlaşıyormuş gibi, sanki artık nefes almayı hayal bile edemiyormuş gibi. "Avukatlar için geri dönmeliyiz."

Eilidh, "Bu öğleden sonraya kadar onlardan haber almamamız gerekiyor," dedi. "En fazla bir saat uzaklıkta. Bunun ne kadar sürmesini bekliyorsunuz?"

"Sana bir şey sormama izin ver," dedi Meredith, Eilidh'e dayanılmaz bir şey fırlatmaya hazırlanıyormuş gibi bir havayla. "Son beş yılını gizlice dünyayı yok edecek gücü toplamakla geçirdiğinde, bunun bir günde çözülebileceğini mi düşündün? Ayrıca bugün hafta içi, köprüde trafik cehenneme dönecek. Atla."

Gillian'ın çoktan sürücü koltuğuna oturmuş olduğu arka koltuğu açtı. Arthur yolcu koltuğuna tırmanmıştı, görünüşe göre Meredith'le bu durumda kimin alfa olduğu konusunda oynadıkları sözsüz oyunu kaybetmişlerdi. Bu da tabii ki Eilidh'in önceliğinin çok düşük olduğu anlamına geliyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde arabaya bindi.

Eilidh, kız kardeşi arabaya binerken Meredith'i profilden izledi, çenesi her zamanki inatçı otorite pozisyonundaydı. Dahi kız kardeşi. Herkesin hayatını mahvedebilecek kadar zeki olan kız kardeşi.

Eilidh kısa bir süre için Culiya'yı ve önceki günkü konuşmalarının nasıl sona erdiğini düşündü. "Bu hafta senin ve ailenin işlerini halletmek için elimden geleni yapacağım," diye söz vermişti Culiya ayrılırken ve yüzünü buruşturarak eklemişti, "ama itiraf etmeliyim ki Meredith beni korkutuyor."

Eilidh, Züleyha'ya karşı bir başka sadakat duygusu hissetti; koruyucu ve kısmen zorunlu bir şeydi bu. Bu dostça bir duygu muydu? diye merak etti. Sonra

bir kez daha reddetti.

Eilidh pencereden dışarı bakan baldızı Gillian'a baktı. Gillian'ın tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü, Arthur ve Meredith'in Eilidh'i rahatsız ettiği gibi Gillian'ı da rahatsız edip etmediğini merak etti. Zamanı geldiğinde Gillian'ın da onun ekibinde olup olmayacağını. Eilidh'in gözlerini üzerinde hisseden Gillian döndü ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Eminim sorun yoktur," dedi Gillian, ki bu Gillian'ın bilme kapasitesi dahilinde görünmüyordu. Yine de etkiliydi, muhtemelen nazik olduğu için.

Eilidh nefes verdi. Sadece birkaç saat sonra onu yatağa, babalarını da dinlenmeye bırakabilirlerdi. Ya da en azından Meredith kaçınılmaz olarak onun adını tükürdüğünde Eilidh bunu yapabilir. Eilidh bunu bir şekilde kaydetmesi gerektiğini fark etti, yasal olarak, ihtiyaç duyması halinde. Meredith ile Thayer'ın yıllardır aralarının açık olduğunu ve Meredith'in evlat sevgisi konusunda her zaman hilekâr davrandığını açıkça ortaya koymak için. Meredith her zaman Thayer'dan bir şeyler beklemişti ve Eilidh hiçbir zaman beklememişti, yani Thayer onu bunun için ödüllendirdiyse, bu gerçekten de mantıksız mıydı?

Richmond köprüsünde bir yerde, göğsünün içindeki şey yatışmaya başladığında Eilidh kendinden geçti, bir köpeğin esnmeden çıkan dili gibi anlık sakinliğinin boşluğuna boyun eğerek açıldı.

Tekrar uyandığında, bunun nedeni Meredith ve Arthur'un tartışıyor olmasıydı. Araba, yakın zamanda daha modern bir alışveriş merkezine dönüştürülmüş olması gereken bir alışveriş merkezinin otoparkındaydı. Wrenfare vitrini ve Demeter marketi dışında parlak, çağdaş bir estetik denemesi ve bir çeşme vardı - **BU UYGULAMA SİZİ MUTLU EDECEK! ;)**, diye cıvıldaayan vitrin reklamı dışında kayda değer bir şey yoktu, durmak için bir neden de yoktu.

"Burada böyle yazıyor," dedi Meredith kaba bir tavırla, telefonunu Arthur'a doğru iterek. "GPS'e doğru yerleştirdin mi?"

"Tabii ki yaptım-"

"Şey, belli ki bir hata olmuş-" "Bu onu *benim yapmaz*-"

"Peki, telefonumu geri ver-"

"Yapıyorum, bana bir saniye ver!"

"Dayanılmaz Kardeş, *onu bana ver dedim*-"

Arthur aniden koltuğa yığıldı, kıpırdamadan durdu ve Meredith keskin bir nefes aldı.

"Arthur? Arthur." Sesi biraz titriyordu. "Arthur, ciddi olamazsın."

"Yine mi?" diye sordu Eilidh, kalbi göğsünde sıkışarak. Öne doğru eğildi, Arthur'un nabzını kontrol etmek için uzanırken, Arthur aniden içini çekti ve onu tokatlayarak uzaklaştırdı. "Aman Tanrım, *Arthur*-"

"Ne?" dedi omuz silkerek. "Ölüm'ün bağırmasını kesmesini sağladım."

Arka kapı çarparak kapanırken Meredith, "*Seni öldüreceğim*," diye haykırdı.

Meredith, Arthur gibi arkasını döndü, aynı anda Eilidh, Gillian'ın bir şekilde telefonu ele geçirdiğini ve çoktan çıktığını fark etti. " oluyor?" diye sordu Eilidh, yolda istemeden uyuduğu için hâlâ biraz kafası karıştı.

"Muhtemelen tuvalete gidiyordur," dedi Arthur.

"Lou için elimizdeki adres," diye homurdandı Meredith, anlaşılan Arthur'u tanımamak için Eilidh'le konuşuyordu, "bu Wrenfare mağazası."

Bu ironi Eilidh'i (eğer uyukluyorsanız, Wrenfare'in meşhur Wren'lerinden biridir) alçak, inanmaz bir gümbürtüyle vurdu.

"Vay canına," dedi Eilidh. "Bu çok tuhaf bir şaka gibi."

"Aynen öyle hissediyorum." Meredith'in, Eilidh'le samimi bir şekilde konuşurken ondan kaçmak için ölmüş gibi davrandığı için Arthur'a çok kızgın olduğu belliydi. "Yemin ederim, bunu sırf benimle uğraşmak için yapmış olmalı."

Arthur, "Sanki internet kamuoyu bizim geleceğimizi biliyordu," dedi.

Meredith, "Yani? Yılıktaki sözünü hatırlıyorsun," diye tersledi. "Kim bilir ne zamandır bu şakayı yapıyordu!"

"Ne yani, onu aramış *olma* ihtimaline karşı mı? O *kadar da* değil. Sana kafayı takmış," diye karşı çıktı Arthur.

"Burası bir *Wrenfare mağazası*," dedi Meredith öfkeyle. "Bu tam da Lou'nun komik bulacağı şey!"

"Onunla kaç yıldır konuşmuyorsun, on üç yıl mı? Daha fazla mı?" dedi Arthur. "Belki de artık onun neyi komik bulduğunu bilmiyorsundur."

"Peki ya sen?" diye homurdandı Meredith.

"Hayır," dedi Arthur. Ama bu tartışmanın başlangıcı değildi, diye gözlemledi Eilidh. Özellikle sinirli bile değildi. Gerçekten sadece... üzgündü.

Meredith bir şey söylemedi.

Birkaç dakika sonra Gillian alışveriş merkezinden çıktı. Arka koltuğun kapısını açtı ve Meredith'e telefonunu geri verdi. "Al," dedi. "Müdür kimi sorduğum konusunda emin değildi. Maria de León'un bugün çalışmadığını söylediler ama dosyasındaki adres bu."

"Sana sadece ev adresini mi verdiler?" Eilidh, Meredith'in ekrana bakıp kaşlarını çatmasını izleyerek sordu.

Gillian, "Yasal nedenlerden ötürü yöntemlerim konusunda beni zorlamamanız en iyisi," diye cevap verdiğinde Arthur başını salladı ve düşünceli bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Bekle, neyin müdürü?" diye sordu Arthur. Meredith sessizce telefondaki adrese bakmaya devam etti.

"Şu Wrenfare mağazası," dedi Gillian.

"Hangisi?" diye sordu Arthur.

"Şuradaki." Gillian işaret etti.

"Anlamıyorum," dedi Arthur.

"Tek bildiğim Maria de León adında bir kadının Wrenfare mağazasında çalıştığı, yani kamu kayıtları aramanız başka biri için değilse, muhtemelen aradığınız kadının iş adresi burası," dedi Gillian o kadar ciddi ve bilgilendirici bir tonda ki, Eilidh onun nasıl hayatta olabildiğini merak etti. Gillian'ın hiç doğasında komedi olan bir kavramla karşılaştığı olmuş muydu? Eilidh Gillian'ı iyi tanıdığından değil, ama herhangi bir durumun saçmalıklarına karşı o kadar çılgınca, inanılmaz derecede kayıtsızdı ki, bazen hayatı gerçek zamanlı olarak deneyimlemiyormuş gibi geliyordu.

"Ama Lou bir dâhi," dedi Meredith, filtrelenmemiş bir kin bakışıyla otoparkı tarıyor, yapımcıların aniden ortaya çıkıp her şeyin bir şaka olduğunu açıklamasını bekliyordu. "Ülkedeki en iyi teknomansi programlarından birine gitti. İlk girişimini neredeyse bir milyar dolara sattı. *Ve* kimsenin yapamadığı sihirleri yapabiliyor."

"Doğru," dedi Arthur, sanki biri ondan Meredith'in ifadesinin doğruluğunu kontrol etmesini istemiş gibi kuvvetle başını sallayarak.

"O zaman belki de bu o değildir," diye önerdi Gillian, görünüşe göre hiç etkilenmemişti. Meredith yüzünde tiksinti ve karışımı bir ifade belirdi, Sanki yeterince düşünürse zihniyle bir şeyleri ateşe verebileceği söylenmişti.

Gillian ikinci bir yardımcı olma çabasıyla, "Maria yaygın bir isim," dedi.

"Ama... bir Wrenfare mağazası," dedi Meredith, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan. "Belki de kumar sorunu vardır," diye önerdi Arthur. "Ya da o bir Alkolik mi?"

"Belki," dedi Meredith, perakende sektöründe çalışan bir dâhinin müthiş bir kişisel felaketten muzdarip olabileceği ihtimali kulağa yatıştırıcı geliyordu.

Gillian, "Ya da belki o değildir ve bütün bunlar sadece bir tesadüftür," diye tekrarladı. "Arabayı benim kullanmamı ister misin? O adrese gidip öğrenmekten mutluluk duyarım," diye ekledi. "Çok geç dönmemizi istemiyorum. Bilirsin, avukatlar yüzünden."

Son cümleyi sanki çok önemliymiş gibi söylemişti ama Eilidh durumun öyle olmadığını zaten anlamışlardı. Yine de Gillian'ın geri dönmek için başka ne kadar acele bilmiyordu ve "Katılıyorum, hadi gidelim," demek dışında bir yorum yapmadı.

Eilidh bu konuda kişisel bir fikri olup olmadığını merak ediyordu. Hem Meredith'in hem de Arthur'un çok değer verdiği Lou'nun Wrenfare'de iç karartıcı bir şekilde yetersiz istihdam edildiğini duymak biraz canını sıkıyordu ama bu Eilidh'i özellikle rahatsız etmişti çünkü *kendisi* de Wrenfare'de iç karartıcı bir şekilde yetersiz istihdam ediliyordu ve şimdi -eğlenceli bir şekilde- kardeşlerinin, aynı şirketin sahibi olmak için yarışmalarına rağmen, bu düzeyde bir istihdamı alkolizmden daha kötü bir kader olarak gördüklerini gerçekten anlamıştı. Onlar için bu bir trajedi ve israftı. Ve Eilidh'in onların bu konuda nasıl hissettiklerini tam olarak bilmesi, kendisini de tam olarak böyle gördüğü anlamına geliyordu.

Eilidh yanılmış olmalarını mı, yani tüm günün boşa geçmiş olmasını mı, çünkü Lou'nun önemli biri, bir başkan, CEO ya da kamuya açık kayıtlardan bulunamayacak bir şey olmasını mı, çünkü bu tür şeylerin ortadan kalkması için para ödemiş olmasını mı, yoksa haklı olmalarını mı, böylece Eilidh'in ona neyin yanlış gittiğini ve bunu nasıl düzelteceğini sormasını mı istediğine karar veremedi.

Beni düzelt, diye hayal etti, tanımadığı bu kadına, dahi kız kardeşi Meredith'in gezegendeki en büyüğü, zeki, gizemli bilgilere sahip kişi olarak gördüğü kadına sorduğunu hayal etti. *Bana nasıl var olacağımı öğret.*

Bilmiyorum, dedi hayali Lou neşeyle, *size Wrenfare Creative Suite aboneliği için bir teklif sunabilir miyim? Şimdi kaydolursanız altı ay bedava!*

Bu o olamazdı. Bu düşünce Eilidh'i delicesine, umutsuzca sarstı. Adres yanlıştı. Bu o değildi.

"Gidelim," dedi Eilidh.

Meredith sözünü sakınmadan arabayı taktı.

Ev küçüktü ve arka tarafında küçük bir apartman daha vardı, öyle ki kendilerine verilen adresin hangi binaya ait olduğundan emin değillerdi. Ev, gri, bej ya da sadece kirli beyaz renkte, alçıdan bir İspanyol canlanmasıydı, ancak ön tarafta olgun bir meşe tarafından gölgelenen büyük bir penceresi vardı, ön bahçesi çoğunlukla burada ve orada tutkusuz çimlerin yer aldığı güneşte kurumuş topraktı. Tam olarak kötü bakılmamıştı, ancak yanındaki evler bitki örtüsüyle dolup taşmıştı, öyle ki komşuların bahçelerindeki sarmaşıklar kaldırıma taşmış ve kaldırımını yürünemez hale getirmişti. Meredith arabayı park etti ve indi, sonra Eilidh indi ve sonra Arthur bunu Gillian'ın halledeceğini sanıyordum dedi ve Gillian evet bunu yapabilirim dedi ve Meredith sadece arabadan inmek istediğini söyledi Mikromanajer Kardeş sakın ol. Ancak hepsinin eve yaklaşmak, kokusunu almak ve bir havası olup olmadığını görmek istedikleri açıktı. Büyü belki, ya da tam tersi. Serseri büyüü yola getirmek için ne gerekiyorsa.

Gillian eve doğru yürümek için inisiyatif kullanırken, Eilidh arabanın yanında oyalandı ve Meredith bir telefon görüşmesi yapmak için geri çekildi, kısık sesle cevap verirken kaldırım boyunca adım atmaya başladı. Bu arada Arthur evin önünde durmuş düşüncelere dalmıştı.

Arthur'un aklına Lou'nun büyüdüğü yer geldi - Mill Valley'nin eteklerinde, biri Lou ve annesi, diğeri de iki büyükannesi tarafından paylaşılan iki yatak odalı bir apartman dairesi - muhtemelen farklı görünmüyordu, ancak Arthur'un hafızasında bundan daha sıcak, daha ev gibiydi. İçeri girdiğinde hissettiği duyguyu hatırlıyordu; belirsizlik, ocakta hafifçe kaynamaya bırakılmış bir cevabın kendisini bekliyor olabileceği umuduyla karışıyordu.

Bu olgunluk ve sorumluluk sahibi ev sahipliği çağında Arthur, önündeki evin bakıma ihtiyacı olduğunu görebiliyordu.

ve sokakta durduğu yerden, mahallede suç işlendiğine dair kesin bir işaret olan yatak odası pencerelerindeki parmaklıkları görebiliyordu. Lou'nun annesinin, onlar büyürken arabasına birkaç kez hırsız girdiğini ve bu hırsızların arabanın içinden aldıkları her şeyin değerinden daha fazla tamir parasına mal olduğunu hatırladı. Lou'nun Arthur'dan nefret eden Lola'sı yine de ona yeni ve eski sökülebilir radyo ünitesinin kablolarını nasıl yeniden ayarlayacağını öğretmişti ve daha sonra Abuela ona bunun nedeninin Lola'nın artık gizlice bu tür sihirleri kendisinin yapamaması olduğunu söylemişti - kendi başına yapamayacak kadar yaşlanmıştı ve o da iyi dinleyen ve zeki bir çocuktur. Sonra onu rahatça oturamayacak hale gelene kadar pılav ve fasulye ile besledi.

"Cahhhhhhhh!" diye haykırdı küçük bir ses.

Arthur hâlâ eve bakıyordu ki, kaldırımında birinin onun geçmesini beklediğini fark etti. En fazla iki ya da üç yaşlarında bir çocuk annesiyle el ele tutuşmuş, cadde boyunca sıralanmış araçları işaret ediyordu. "Ah, özür dilerim," dedi Arthur boş boş ve kenara çekildi.

"Kayıp mı?" diye sordu annesi.

"Oh, hayır, pek sayılmaz. Şey, hayır." Arthur, üzerinde DINOSNORES yazan canlı yeşil bir tişört giyen çocuğa baktı. Yaz sıcağından esmerleşmiş, dizlerinin etrafı yara bere içindeydi, güneşin aydınlattığı bakır rengi tutamlar çikolata rengi saçlarına vuruyordu. Arthur çocuğun elindeki ok ve yayı göstererek, "Bu çok kaliteli bir silah," dedi. Okların uçları vantuz gibiydi.

Çocuk hemen annesinin dizlerinin arkasına saklandı ve Arthur'a geniş gözlü bir sessizlikle baktı.

"Aslında askeri sınıf değiller," diye önerdi anne. "Daha çok güç gösterileri için."

"Mantıklı," dedi Arthur. O ana kadar pek dikkat etmediği, sadece kendi yaşlarına yakın göründüğünü fark ettiği anneye uzun uzun baktı; omuz hizasında siyah saçları vardı ve büyük boy bir Cal tişörtü giymişti. Çocuk annesine çok benziyordu ama onun gözleri farklı bir renkteydi, ela ya da belki yeşil, annesininkiler ise koyu ve derin. Başında solmuş siyah bir beyzbol şapkası vardı, ağzının etrafında belli belirsiz bir eğlence ifadesi dolaşıyordu.

"Herhangi bir turnuva bekliyor musun?" Arthur çocuğa sordu. Çocuk kararlı bir şekilde "Dahhhhhh" dedi.

"Sanırım muhtemelen bir görev," diye tercüme etti annesi. Arthur gülümsedi. "Hazine için mi?"

Çocuk yine utandı ve annesinin kalçasına yaslandı.

Çocuk yüzünü kot şortuna gömüp küçük çocukların bazen yaptığı gibi stresli görünürken annesi, "Görev hazırlıkları hakkında konuşmaya pek hazır değil," dedi. Arthur, Riot'un da bir gün aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak etti; görev hazırlıklarının varoluşsal kaygısına saplanıp kalacaktı. Umarım öyle olmazdı. Umarım ok atıyor olurdu çünkü dünyanın sizin çizmek için zaman ayırmanızı beklemediğini anlamıştı.

Anne küçük çocuğun başını okşadı. "İyisin," diye bilgilendirdi onu. "Merak etme. Arthur fazla kalmayacak."

Arthur şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra anneye daha yakından baktı.

"Aman Tanrım," dedi.

"Evet," diye kabul ettim, çünkü evet, belli ki o bendim. "Bu senin için gerçekten utanç verici."

"Dsdjhbkebrbu?" dedi Monster, şortundan başını kaldırarak.

"Bu annemin uzun zaman önceki arkadaşı," diye açıkladım ona.

"Anne?" diye sordu Arthur kendini durduramadan.

Ona baktım ve gözlerimiz buluştuğu anda Arthur beni daha önce yerleştirmedigine inanamadı. Ona göre, sanki hiç zaman geçmemiş gibi tamamen aynı görünüyordum ve aynı zamanda çok daha yaşlıyım. Yanaklarım büyümüştü. Kısa saçlar bana yakışıyordu. Zamanın bir işareti olan agresif düzleştirme eksikliği de öyle.

"Beni aradığını mı varsaymalıyım?" diye sordum ve Arthur bir an için benden bir şey istediğini itiraf etmeye dayanamadı - on yılı aşkın süredir konuşmamış olmamıza, artık bir anne olmama ve muhtemelen evli olmama ve benim hakkımda hiçbir şey bilmemesine - kocamın kim olduğunu ve beni güldürüp güldürmediğini bilmemesine; Arthur'un da evlendiğini bilip bilmediğini bilmemesine; Arthur'un mutfak tezgahında şu süslü stand mikserlerinden birinin olduğunu bilmemesine rağmen bunu verebileceğimi bile düşünmüştü. Yetişkinliğin bir belirtisi olduğu için değil, gerçekten ama gerçekten bir tane istediği için.

"Burası senin evin mi?" dedi Arthur. "Ne tuhaf bir tesadüf!"

"Lou evde değil," diye duyurdu Gillian, ne yazık ki ön verandamdan çekilmek için o anı seçmişti. "Burada yaşadığını varsayıyorum."

"Öyle," diye onayladım, Gillian gözlerini kırpıştırıp varlığını kabul ettikten sonra sadece Gillian'ın yapabildiği gibi (henüz öğrenmediğim ama yakında öğreneceğim bir şey) ses tonunda ayarlamalar yaptı.

"Ah, merhaba," dedi Gillian elini uzatarak. "Ben Gillian Wren, Arthur'un eşiyim."

Gillian'ın elini tutmadan önce Arthur'a kısa bir süre baktım. Arthur'a, "Bir milyon dolardan daha azına taşıyıcı anneliği düşünmem," dedim, çünkü evli bir çiftin, bir zamanlar içlerinden birinin tanıdığı yabancılaşmış bir kadından isteyeceği çok fazla şey vardır. "Hayır, iki milyon. Hayır, aslında tekrar düşündüm. Bana ödeme yapamazsın."

"Mygfiuosjbfjth?" diye sordu henüz resmi olarak tanıtılmamış olan Monster. (Arthur için artık görünüşte "Lou'nun oğlu "ydu.)

"Evet, elbette tatlım, git oyna," dedim, eğilip alnından öylesine ezici bir sevgiyle öptüm ki Arthur kendi kendine kıskançlık olamayacağını söylediği bir şeyin acısını hissetti. Sonra doğruldum ve "Ve eğer bu garip bir üçlü teklifse" dedim -henüz Yves ve Philipp'i bilmiyordum- "o zaman üçüncü kişinin bir yabancı olması gerektiğini bilmelisin, lisedeyken bir kez becerdiğin biri değil."

Umduğum kadar çabuk kaçmayan Monster bana baktı.

"Pancar gibi bir kök sebzedir," diyerek dilimi açıkladım.

"Cahhhhhhhh," dedi Canavar ve sonra evin ön penceresine ok atmaya başladı, görünüşe göre bu açıklamadan tatmin olmuştu.

Gillian'a bir kenara çekilip, "Bu ağzımdan ilk kez bir f-bombası kaçırışım değil," diye itiraf ettim. "Bir noktada bana inanmayı bırakacağını varsayıyorum, eğer şu anda ne söylediğime dair bir fikri varsa bile. Ama sözel olarak biraz geride ve pancardan ne kadar nefret ettiğine inanamazsınız."

Gillian nazıkçe, "Ben de onları hiç umursamadım," dedi.

"Gerçekten zahmetli ama smoothie'leri çeviriyorlar ve uzun zamandır bunu yapmıyordu." Arthur'a döndüm ve bir süre yüzünü inceledim. "Tebrik ederim. Lisede zirve yapmamışsın."

"Teşekkür ederim mi?" dedi Arthur.

"Ayrıca eklemlerin yine o şeyi yapıyor. Şu sokak lambası patladı," diye yüksek sesle gözlemledim ve sonra başımı eğdim. "Ah, anlıyorum, işte bu yüzden

buradasın. Sihirli bir sorunun var." Arthur
yüksek sesle, "Hayır," dedi. "Ben sadece-"

"Vay canına Lou," dedi Meredith, o sırada telefonu kapatmış ve bize katılmıştı. Bunu sanki ben bir tür kamusal anıtmışım ya da onun hurda çekmecesinde arayıp durduğu bir şeymişim gibi söyledi. "Arthur sana yaşadığı tuhaf büyü sorunundan bahsetti mi?"

Dikkatimi Meredith'e çevirmeden önce Arthur'a sinsi ve bilmiş bir gülümseme verdim. "Sana da merhaba Meredith," dedim, Arthur'a onun varlığının ani oluşundan hiç etkilenmemiş gibi görünerek. "Ne kadar oldu, on iki yıl mı? Bir ya da iki uzlaşmaz ihanet olayını saymazsak on üç yıl mı?"

"Sanırım on üç," dedi Meredith.

"Harika. Hayırlı olsun. Uygulama için tebrikler," diye ekledim. "Otobüste sürekli reklamlarını görüyorum."

Meredith biraz rahatsız ve şaşkın bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

"İşe yaramadığını duydum," dedim kibirli bir gülümsemeyle.

Meredith'in ifadesi sertleşti.

"Biraz sorun yaşıyoruz," diye araya giren Gillian, konuşmanın enerjisini yardımcı bir şekilde yeniden yönlendirdi. "Arthur biraz... ters gidiyor gibi görünüyor. Meredith de ne yapacağını bilecek tek kişinin sen olduğundan emin," diye ekledi, iltifat taktiğini seçerek. Arthur o an için bu taktiğin etkili olup olmadığından emin değildi; başka biri üzerinde başarılı olabilirdi ve belki benim üzerimde de işe yarayabilirdi, ama bunu söylemek zordu. "Biz de seni bulabilir miyiz diye bir deneyelim dedik."

Meredith'e bir bakış attım. "Telefon numaram aynı."

Kesin bir tonda söyledim. Yani, *beni arayabilirdin ama aramadın ve şimdi siktirip gidebilirsin çünkü ben -ve bunu yeterince vurgulayamıyorum- umursamıyorum.*

Meredith hiçbir şey söylemedi. "Oh," dedi Arthur. "Anlıyorum."

"Seni nasıl düzeltereğimi bilmiyorum zaten," diye ekledim kayıtsızca, onu zararsız bir sinek gibi fırçalayarak. "Artık bunu gerçekten yapmıyorum."

"Onun yerine Wrenfare mağazasında mı çalışıyorsun?" dedi Meredith. Sesinin kenarında dayanıksız, havai bir şey vardı. Alay, diye düşündü Arthur.

Sonra yavaş ve yırtıcı bir şekilde ona döndüm.

"Ne yaptığını biliyorum," dedim Meredith'e. "Ve sen de benim bildiğimi biliyorsun."

Meredith çenesini kaldırdı.

"Ve hala sana yardım edeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Wrenfare'de ne işin var senin?" diye tersledi Meredith.

Gillian Arthur'a baktı, kibar gülümsemesi alnındaki kafa karışıklığıyla hafifçe gölgelenmişti. Sohbetin kızıştığı doğrudu ama Arthur bu ivmeyi nasıl yönlendireceğini bilmediği gibi, bunu Gillian'ın anlayabileceği bir şekilde nasıl ifade edeceğini de bilmiyordu. Meredith'le aramızdaki sürtüşmeden dikkatli bir şekilde uzak durmaları gerektiği sonucunu ifade etmek için belli belirsiz bir hareket yaptı. Gillian sanki on üç yıllık çatışma zahmetsizce tercüme edilmiş ve mükemmel bir şekilde anlaşılmış gibi başını salladı.

"Başka ne yapmam gerekiyor, hm?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Meredith'e sordum. "Silah yapmak mı? Yatırımcıları dolandırmak mı? Büyükanmem kızarmış tavuğunun franchising'ini mi?"

"Bunu sana ben yapmadım," dedi Meredith, bilinçsizce -ya da Arthur'a öyle gelmişti- yaklaşan bir kaplanı sakinleştirmek ister gibi başını yana eğerek. "Berkeley'e gittin. Ve sen bir yıldızdın, lanet olası bir *dahiydin*, tıpkı Ainsworth'ta kendini mahvettiğinde olduğun gibi. Hayatını ben mahvetmedim, tamam mı? Bunu kendine sen yaptın."

"Affedersiniz?" Tehlikeli bir şekilde söyledim.

Küçük oğlum evin ön penceresine bir ok fırlattığında bir patlama oldu. Arthur sıçradı, ben gözümü kırdım ve Meredith hâlâ kavgaya hazır bir şekilde taş gibi duruyordu. Arthur ona bir dövüş vermeyeceğini zaten biliyordu. Meredith'i ringde yenmenin tek yolu onu ringe terk etmekti ve ikimizin birbirimizi görmesinin üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, bu doğru olmaktan asla vazgeçmemiştir.

Arthur'a dönmeden önce Meredith'e yüksek sesle, "Tamam, demek kefareti için geldin," dedim, "ve sen de yardım için geldin. Yazık," dedim sıkılmış bir sesle. "Görünüşe göre ikiniz de eliniz boş gidiyorsunuz."

"Aslında," diye bir ses geldi. "Benim de bir şeyim var."

Belli ki Eilidh'di. Arthur tüm bu gerginliğin ortasında onu unutmuştu ve beni gördüğü anda ne derse ona yardım etmeyeceğini çoktan anlamıştı. Arthur'un

ayak işi boşa gitmişti, şimdi yapılacak tek şey etkileşimin geri kalanının nasıl sonuçlanacağını görmektir.

Eilidh'e dikkatle dizginlenmiş bir şaşkınlıkla baktım. "Seni unutmuşum."

Eilidh omuz silkerek, "Evet, bu çok olur," dedi. Arthur, Eilidh'in sahne aldığını fark etmişti ama ben bunu bilemezdim. Eilidh'i tanıdığımda o hâlâ mayo giymiş ve saç çizgilerini yok eden bir topuz yapmış küçük bir hiçti.

"Peki senin sorunun ne?" Omuzlarımı gösterişli bir şekilde dikleştirerek sordum. Arthur, gerçekte bunun inatçılığını baltaladığını fark etti, bu Wren'e karşı nasıl mücadele edeceğimi bilemiyordum.

Ve haklıydı da. Şimdi pişman olup olmadığımı söyleyemem ama o zamanlar Eilidh dönüm noktasıydı. Sonuçta ben de pek çok insan gibiyim. Meraka olumlu yanıt veririm. Daha fazla soru sormak istemeden "Yanlışlıkla kıyametlere neden olmaya devam ediyorum" sözlerini duyamıyorum. Ayrıca, Canavar'ın ok atmayı bıraktığını ve o sırada beni izlediğini fark etmiştim.

Oğlumun benim ne olduğumu düşünmesini istediğimi gerçekten bilmiyorum. O zaman da bilmiyordum, hala da bilmiyorum. Ama o anda, tatsız bir durumun hayatının geri kalanını yönetmesine izin veren türden bir insan olmamak benim için önemli görünüyordu.

Erkek çocuk yetiştirmek zordur. Ona bir erkek olmayı, sırf aşağılayıcı ya da acı verici olabileceği için bazı şeyleri reddetmeyen bir erkek olmayı öğretmelisiniz. Ne tür bir insan olmayı seçerseniz seçin, seçimler yaparsınız. Onlara sahip olursunuz.

Dünya size bir kıyamet sunduğunda, elinizdeki araçlarla bunu düzeltirsiniz.

Arthur, isteksizce de olsa ne yapabileceğimi *görmeyi* kabul ettikten sonra, "Oğlun çok tatlı," dedi. Hemen o anda değil, diye ekledim; ertesi gün, Monster'ın kreşi artık bazı sel sorunlarıyla uğraşmıyordu ve rutinine geri dönebilirdi.

"Adı ne onun?" Arthur bana sordu.

"Archimedes," dedim.

"Gerçekten mi?" diye sordu Gillian, inanamayarak.

"Hayır," dedim. Sonra Monster'ı eve çağırarak uzaklaştım ve geri kalanlar için görevden alındıkları ve şimdi bazı avukatlarla konuşmak için eve dönmeleri gerektiği anlaşıldı.

Hep birlikte arabaya döndüler, Meredith yorum yapmadan anahtarları Arthur'a verdi. Arthur sürücü koltuğuna, Meredith de yolcu koltuğuna oturdu. Yol boyunca pencereden dışarı baktı ve Richmond köprüsüne varana kadar hiçbir şey söylemedi.

CO

"Daha nazik olabilirdiniz," dedi Arthur. "Onun yardımına ihtiyacımız vardı."

Meredith cevap vermedi. Bacak bacak üstüne attı, bir ayağını salladı ve evime bakarken hissettiği varoluşsal kaşıntıyı düşündü; şimdi kalçalarımda taşıdığım fazladan ağırlığı. Meredith'in umutsuzca uzaklaşmak istediğimden emin olduğu hayatımı; parlak zekamı annemin ve büyükannemin başına gelen aynı trajediye harcaşımı. Evcimenliğin laneti, geçinebilmek için eksik istihdam.

"Lou bu yaşta nasıl bebek sahibi olabilir ki?" Meredith sordu. Saçma bir soruydu ama birdenbire bana öfkелendi; tüm geleceğimi çöpe atmak için yaptığım seçimlerden dolayı. (Meredith'in beyni, bir çılgılla: *Eden'a ne oldu?*) "Bu delilik."

"İkiniz de otuz yaşındasınız," dedi Arthur, "otuz" kelimesini "yaşlı" ya da "ölü" gibi telaffuz ederek. "Bu gerçekten söz konusu bile değil."

"Ama Lou daha otuz bir yaşında," dedi Meredith hemen, benim de onun gibi henüz bitiş çizgisini geçip bilinmezliğe karışmadığımı, henüz tamamen önemsiz olmadığımı ifade etmek istiyordu. Gözlerini kısarsan hâlâ bir dahiydi. Gözünü ovuşturdu, sadece tek bir düşünceyi düşünebiliyordu: STYE STYE STYE. "Nasıl olur yetişkin bir bebeği olur? Bir çeşit çocuk gelin miydi?"

Eilidh arka koltuktan, "O çocuk aslında sadece bir bebektir," diye işaret etti. "İki yaşından büyük olamazdı."

"Yani?" dedi Meredith, yolcu koltuğunda dönüp kız kardeşine ters ters bakarak. "Şimdi de çocuk gelişimi konusunda uzman mı oldun?"

Arthur, "Bunun tam olarak bir genç hamileliği olmadığını söylüyor," diye belirtti. "Lou'yu yardım etmeye ikna eden kişi o olduğu için Eilidh'e kızmayın."

Meredith sarsılarak geriye doğru savruldu. "Vay canına," dedi Arthur'a hırıltılı, boş bir sesle.

("Anlamıyorum," dedi Jamie o akşam Meredith'le şehir merkezindeki barda bir içki içmek için buluştuklarında, Meredith'in aşırı terlemesine ve sonuçta yola çıktığından iki kat daha fazla sarhoş olmasına neden olan korkunç bir sera etkisi vardı. "Arthur'un Eilidh'in tarafını tuttuğunu düşündüğün için mi kızgınsın? Ama kulağa sadece diplomatik olmaya çalışıyormuş gibi geliyor."

"Sen orada değildin," diye ısrar etti Meredith, Arthur'un Eilidh söz konusu olduğunda onu beklenmedik bir şekilde azarlamasının, arkası dönükken onu vurmakla eşdeğer olduğunu kelimelerle ifade etmek istemiyordu. Aralarındaki ittifak, Meredith'in çoğunlukla haksız olsa bile her zaman Eilidh'ten daha haklı olduğuna dair bir anlaşmaya -söze dökülmemiş bir anlaşmaya- dayanıyordu. "Söyleme şeklini duymadın.")

Sonunda Mill Valley şehir merkezindeki trafiğe rağmen eve dönmeyi başardılar. Arabayı park ettiler ve merdivenleri sessizce çıktılar.

Mutfakta frittata yapmakta olan Cass, "Nasıldı?" diye sordu. Meredith buzdolabını açtığında, tamamen dolu olduğunu fark etti. Minnettarlık yerine, çoğunlukla kendisine karşı derin, açıklanamaz bir nefret duygusu hissetti. Arthur muhtemelen kendi cinsel sapkınlar çevresini bulmak için uzaklaştı. Eilidh kanepeye uzandı ve gözlerini kapattı.

Meredith başını kaldırıp Cass'e baktı ve bir an için evli olduklarını hayal etti. Düğün muhtemelen küçük bir olay, bir kaçamak olacaktı. Adam daha önce de evlenmişti ve kadının yapacak başka işleri vardı. Muhtemelen bir Çarşamba günü sabah Beverly Hills adliyesinde nikâh kıyarlar, ardından öğle yemeğine çıkarlar, belki de eğlenmek için biraz sarhoş olurlardı. Film zevkleri aynıydı. İkisi de gevşemek için yatmadan önce kitap okumayı severdi. Hiçbir zaman üniversite diplomasını bitirmesini önermedi; her zaman onunla gurur duyduğunu söyledi. Onu ne tanımlayabileceği ne de ayrıştırabileceği görünmez ölçütlere tabi tutmadı. Seks hayatları rutindi ama tatmin edici değildi. Eğer ona Chirp hakkındaki gerçeği söylerse, ona yardım edecekti. Ona yardım ederdi. Onun yardımını kabul edebilirdi.

Yine de bunu sonsuza dek hatırlayacaktı. Skoru. İkisi de hatırlayacaktı. Belki aralarına girmeyecekti, belki de onları daha güçlü kılacaktı? Ama bu her zaman onun yetkinliğini kabul ettiği anlamına gelecekti. Ona güvenilemeyeceğini. Aslında o bir pislikti ve belki bu hiç konuşulmayacaktı, belki önemi bile olmayacaktı, ama bir gün, belki bundan yirmi yıl sonra, belki birkaç ay, belki yarın, o

Ona baktığında, nasıl kurtardığını düşündüğünü anlayacaktı. O bir dahi olabilirdi ama o bir kahraman olacaktı. O bir yıldız olabilirdi ama o hala bir erkekti.

"Ne?" dedi.

Buzdolabının kapısına doğru eğildi ve onu doyasıya öptü. İki elini de adamın yüzüne koydu, sonra aralarında sadece tereyağı ve cam kavanozlu çeşnilerin kalana kadar onu kendine çekti. Adam yerinden kıpırdadı, kapının etrafından dolanmak, onu tekrar soğuk buzdolabına bastırmak için ayrıldı, bir eli karnındaki tüylerin üzerinde geziniyordu. Boynunun şeklini izledi, öpücüğü derinleştirdi, tek doğal takip seks olana kadar kendini ona doğru bastırdı. Adamın elini tuttu, onu yatak odasına götürdü ve yatağın üzerine itti.

"Yiyecekler için teşekkür ederim," dedi ve pantolonunun düğmelerini açtı.

("Anlıyorum," dedi Jamie, Meredith ona Cass'le öğleden sonrayı nasıl geçirdiklerini anlattıktan sonra. "Peki ona makaleden bahsettiğinde nasıl karşıladı?")

İşlerini bitirdiklerinde Cass, "Kendine bir şey kanıtlamaya çalışıyor gibisin," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Meredith, gözlerini tavana dikerek.

("Ona hâlâ ayrıntıları anlatmadım," diye itiraf etti.

"Anlıyorum," dedi Jamie tekrar).

Cass dönüp ona baktı. "Daha önce evliydim," dedi. "Biliyorum."

"Buraya daha önce de gelmişim." Ona baktı.

"Mesele şu ki," dedi Cass, "senden çok hoşlanıyorum Meredith. Ve seni seviyorum. Bence seninle birlikte yaşamak sonsuza kadar rahatlıkla yapabileceğim bir şey."

"Benden ayrılıyor musun?" Onun bunu isteyip istemediğini merak etti. Bu onun için bir şeyleri hafifletecek miydi? Sonunda güvenli, aşılmaz, yeterince başarılı, yeterince geçerli hale geldiyse. Küçük bir reddedilmenin artık yok edemeyeceği bir şey.

Hayır, fark etti. Hayır, yine de acıyacaktı. Her şey her zaman acıyacaktı. Cass bir keresinde ona, "*Sen mükemmelsin*," demişti ve Cass'in kastettiğinin onun hayatına mükemmel bir şekilde uyduğu olduğunu biliyordu, çünkü bağımsız olarak zengindi, akıllıydı ve sürükleyici bir konuşmacıydı ve onu incitmeyecekti, çünkü onu gerçekten incitebilecek durumda değildi, çünkü onlar

birbirlerini öyle sevmezlerdi. Birbirlerini, senin gerçekten iyi bir elektrikli dış fırçasını sevdiğin gibi seviyorlardı. Mükemmel kaşmir kazağı sevdiğin gibi. Çünkü üşüdüğünüzde sizi sıcak tutardı.

Ama mükemmel olmak istiyordu; daha iyi anlarında hak edebileceğini düşündüğü türden bir sevgiydi bu. Belki de aşk iyi olabileceği, doğru yapabileceği, kazanabileceği, kazanabileceği bir şeydi. En başından beri başarının sadece zihnin maddeye üstün gelmesinden ibaret olduğunu anlamıştı; acıyı bir kenara bırakabilirse her şeyi yapabilirdi. Her şeyi yapabilirdi.

("Neden buradasın?" diye sordu Jamie.

"Lütfen o makaleyi yayınlamayın," dedi Meredith. "Lütfen beni mahveden kişi sen olma. Lütfen, bunu atlatabilirim. Bırak da senden başkası olmasın."

Jamie uzun bir süre ona baktı.

Bir süre sonra "Neredeyse beni kandırıyordun," dedi ve kokteyl bardağını onunkiyile tokuşturdu.

"Evet," diye iç geçirdi. "Eh, denemeye değirdi.")

"Hayır, senden ayrılmıyorum," dedi Cass. "Aslında sana evlenme teklif ediyorum."

"Oh," dedi Meredith. "Gerçekten mi?"

"Evlilik sözleşmesi imzalayacağız," diye söz verdi ona. "Sen paranı sakla, ben de benimkini."

"Bu beni pek ilgilendirmiyor." Yani tam olarak değil. Para fikrinin aklından geçmediğini dürüstçe söyleyemezdi ama adamın bu konuyu hemen açmasında hem romantik olmayan hem de son derece seksi bir şey vardı, sanki onun temsilciliğini, kişiliğini korumaya söz veriyormuş gibi. Sanki "*senin olan senindir*" der gibiydi ki bu, "*bizim olan bizindir*" in sağlıklı parlaklığından yoksun olsa da hiç de istenmeyen bir şey değildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama açık konuşmak istedim." Cass omuz silkti. "Sana söyledim, bunu daha önce de yaptım."

"Daha önce evlenme teklif ettiğinde nasıldı?" diye sordu Meredith. Eğilip parmaklarını adamın göğsünde, Romalı bir gladyatör gibi SPQR dövmesinin üzerinde gezdirdi. Dövmeyi yirmi yaşındayken İtalya'da yaptırdığını, savaşçı olmakla, ölümüne dövüşmeye istekli olmakla romantik olmak için çok meşgul olduğunu söyledi.

"Paris'teydik," dedi Cass. "Taze ekmek ve bir şişe şampanya getirdim ve ışıklar parıldarken tek dizimin üzerine çöktüm.

Eyfel Kulesi'nde. Daha sonra bu güzel yere akşam yemeğine gittik. Hayatımın en güzel bifteğini yedim."

Meredith parmağını bir çürüğe sokar gibi, "Hayatının en iyi seks mi?" diye sordu.

"Hayır, o Bali'deki üçlü gruptu." Cass boş boş gülümsedi. "Yeniden yaşamayı bırak." Göğüs kafesine bir çivi çaktı. "Ben buradayım." "Seninle seks yapmayı seviyorum. Bu yüzden sonsuza dek yapma teklifinde bulundum."

Yüzünü döndü

Tekrar. "Ama sen benden daha gençsin. Daha açsın. İçinde hâlâ biraz romantizm var."

"Hayır, bilmiyorum," dedi Meredith. "Ben yaşlıyım, gerçekten. Çok kocakarı gibiyim."

Uzandı. Başparmağını çıplak bir meme ucunun üzerinde gezdirdi. "Aynı fikirde değilim." ("Gerçekten seks yapmalıyız," dedi Meredith Jamie'ye.

"Sadece bunu

Sistemlerimiz. Sonra kavga edebiliriz, ki bunu yapacağımız kesin, sen de öfkeyle makaleyi editörüne gönderebilirsin, ben de kişisel kiralık katilimi çağırıp seni ortadan kaldırıtabilirim."

"Makaleyi çoktan teslim ettim," dedi Jamie.

Meredith gözlerini devirdi. "Blöf yapıyorsun."

"Blöf yapmıyorum. Bugün gönderdim. Yoksa neden bu sabah düzeltme yapıyor olayım ki?"

"Beni gerçekten yok etmek istemiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum, ama bu benim işim. Bana gerçeği söylemenizi bekliyorum ama bunu yapmıyorsunuz. Bu yüzden evet, makaleyi kamu yararı için yayınlıyorum. Bu sadece seninle ilgili değil Meredith, Tyche ile ilgili. Şirket etiği hakkında."

"Ama basacağınız benim adım."

Bardağından uzun bir yudum aldı. "Evet."

"Ama beni seviyorsun," dedi Meredith, canı yanmıştı. Jamie dikkatle gözlerinin içine baktı. "Yani?" dedi.)

"Benimle gerçekten evlenmek istiyor musun?" Meredith Cass'e sordu. "Yaşlandıkça daha da kötüleşeceğime dair bir his var içimde."

"Benimle gerçekten evlenmek istiyor musun?" Cass karşı çıktı. "Dünyada benimle yaşamaya cevabı kesinlikle siktir et olan sıfır olmayan sayıda kadın var."

"Paris'i hak ettiğimi düşünmedin mi?" diye sordu Meredith.

"İstersen seni Paris'e götürebilirim," dedi Cass. "Gerçekten, Bali'yi hak ediyorsun."

"Aslında umurumda değil," diye itiraf etti. "Yüzük ya da biftek."

"Umursamalısın. Biftek en iyi kısımdı."

"Seks korkunç olmalı."

"Seks harikaydı. Sadece bifteği çok severim." "Seks harika olamazdı."

"Harikaydı, hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?"

Cass durakladı. "Peki, istemiyorum." "Sana söylemiştim."

"Ama biftek," diye tekrarladı Cass, "." Cass'in elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü, Cass'e öyle bir bakış attı ki Cass bu bakışın tutkudan daha güvenli daha iyi olduğunu anladı. Çünkü dürüst ve kendinin farkındaydı ve güvenilebilirdi. "Ve eğer istediğin buysa seni sonsuza dek seveceğim."

"Ve eğer istediğim buysa beni sonsuza dek unutacak mısın?" Bunu neden söylediğinden emin değildi.

"Evet." Cass ağzında bir gülümseme iziyle ona baktı. "Bu da kendi açısından daha iyi bir şey, sence de öyle değil mi?"

("Beni yok etmene izin vermeyeceğim," dedi Meredith Jamie'ye.

"Sana sürekli söylüyorum, bunu biliyorum," dedi Jamie. "Kendini kurtaracaksın Meredith, çünkü kurtarabilirsin, çünkü her zaman kurtarırsın. Ve anlamıyor musun, seni bunun için gerçekten seviyorum? Sen bir anka kuşusun, sen lanet bir ... bilmiyorum, ateş püskürten bir ejderhasın. Sen Meredith Wren'sin ve kendini kurtaracaksın. Ve bunu hayranlık duyabileceğim ama saygı duyamayacağım bir şekilde yapacaksın." Kadehini boşalttı. "Yani seni seveceğim ama seçmeyeceğim."

Bir dakika kadar geçtikten sonra Meredith, "Tanrım," dedi. "Seninle gerçekten ama gerçekten seks yapmak istiyorum."

"Biliyorum. Son kırk beş dakikadır sertleştiğime eminim." Jamie yüzünde yarı sarhoş bir gülümsemeyle ona baktı. "Meredith Wren," dedi.

"James Ammar," diye yanıtladı. "İşimiz bitti mi?"

Omuz silktilti. "Araştırmam gereken başka bir şey yapmadığınız sürece."

"Yani ben başkasının parasını aldıktan sonra tekrar bir şeyler içmek için buluşabilir miyiz?"

"Lafı açılmışken," dedi, "babanın avukatlarıyla işler nasıl gitti?" Meredith alay etti. "Neden umursuyorsun ki?"

"Sebebi yok." Barmene hesabını kapatmasını işaret etti. "Sadece Wrenfare hakkında bazı şeyler duydum."

"Ne tür şeyler?"

"Araştırmaya yönelik şeyler." Ona göz kırptı. O sırada kesinlikle sarhoştı. İkisi de öyleydi, Meredith onun o anki ruh halini sorgulamakla ilgilenmiyordu.

"Bak, bunu bir tuz tanesi olarak kabul et," dedi Jamie ve gerçekten acıyor gibi görünüyordu. "Wrenfare'i ne kadar çok istediğini biliyorum. Ve bunu herkesten çok hak ediyorsun ama sonuçta o sana bir iyilik yapıyor. Bu noktadan sonra kim geçerse geçsin boku yer, nokta. Wrenfare düşüşte ve baban Merritt Foster'ın yerine Harvard'ın en iyi yalakalarını getirdiğinden beri de yıllardır öyle." Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Kabul et Meredith, kimse o gemiyi güvenli bir yere götürmüyor."

Meredith kadehiyle oynarken göğsündeki acının normal olduğunu, gururdan ziyade şarabın melankolik bir kalp çarpıntısı olduğunu söylüyordu. "Bunu duymamıştım."

"Emin misin?" Adam ona vermemeyi tercih eden bir bakış attı. "Peki o zaman tavsiyen nedir?"

"Benim tavsiyem mi?" Daha yakına eğildi ve kızın saçlarını bir omzunun üzerinden taradı. "Thayer'ın parasını al ve kaç. Tyche seni suçlamak zorunda bırakırsa kendi yasal mücadelelerinle uğraşmak için kullan. Sen lanet olası Meredith Wren'sin." Alnını Meredith'in başının yan tarafına yasladı, iki çizgi film aslanı arasındaki bir sokulma gibi ya da kendini suçlu hisseden, suratı asık bir adamın sarhoşça eğilmesi gibi. "Meredith," diye mırıldandı, "babanın sana vereceğinden daha fazlasını hak ediyorsun. O iyi bir adam değildi, hatta akıllı bir adam bile sayılmazdı ve hayattayken olduğu gibi ölümünde de onun onayına ihtiyacın yok. Ona rağmen bu hale geldin, onun yüzünden değil."

"Yapma," diye fısıldadı Meredith utanç verici, titrek bir sesle.

"Tamam," dedi Jamie. Sonra onu alnından öptü ve gitti). "Ee?" dedi

Cass. "Ne düşünüyorsun?"

Meredith'in saati Jamie'den gelen bir mesajla çaldı. Ekrana bir göz attı. **İçkiler 8'de mi?**

K, diye cevap yazdı.

"Üzgünüm, yine Ward. Evet, tamam," dedi Meredith. "Cenazeden sonra. Belki bir dahaki sefere-oh, hayır, boş ver, o şey bende," dedi.

Takvimi. "Bir hafta sonra mı?"

Cass, "Elbette. Belediye binasında bir program yapacağım ve takviminize ekleyeceğim," dedi.

Ona minnetle gülümsedi. Yiyecekler. Takvim davetiyeleri. Hapse girmediğini varsayarsak, hayat çok kolay olacaktı. Çok tatlı.

Sonra kapısı çalındı.

"Ah," dedi Meredith, açıklanamaz bir rahatlama dalgasına kapılmıştı.
"Avukatlar burada olmalı."

C1

Eilidh mutfağa girdiğinde Gillian boşluğa bakıyordu. Bir ayağı baldırının etrafında kıvrılmış, bir dizi gelişigüzel yana düşmüştü ve Eilidh'in aklına ilk kez Gillian'ın muhtemelen gençliğinde önemli bir süre bale yapmış olduğu geldi. Bazı insanların dansın ellerinden alınması yerine dans etmeyi bıraktıklarını fark etmek her zaman biraz acımasızca olmuştur.

Eilidh'in göğüs kafesinin yan tarafında yaşayan şey küçük bir öfke fırtınası çıkardı ve avucunun ortasında, bir hançerin kıvrılabileceği yerde bir kaşıntı oldu. Kalbi bir şeylerin acelesiyle hızlandı, takip edilemeyen bir şeyin ilkel avı, onu dünyanın sonuna kadar götürebilecek adrenalin. Ama bu his Gillian'la ilgiliydi, bu yüzden gerçekten kötü niyetli olamayacak kadar hafifti.

Sonra Gillian gözlerini kırıştırtarak kendine geldi. "Hiçbir şeyin benim etik kusurlarıma kurumuş bir brie kadar benzemediğini hissediyorum," diye yüksek sesle yorum yaptı ve dikkatini muhtemelen avukatlar için hazırlıyor gibi görüldüğü peynir tabağına geri çevirmeden önce Eilidh'e kısa bir bakış atmak için omzunun üzerinden eğildi. Eilidh yere baktı ve evet, Gillian'ın peyniri kabuğunun çok altından kazdığını ve şimdi muhtemelen yenmeyecek olan yenilebilir artıklardan oluşan obur bir marj bıraktığını fark etti. Görünüşe bakılırsa Gillian bununla ve ekşi mayalı baget ekmeğinden kopardığı parçalarla atıştırıyordu, ki bu çok tuhaf görünüyordu (Gillian değil ayılar atıştırıyordu.)

"Sembolizm açısından daha kötüsü de olabilirdi," dedi Eilidh, yanına yaklaşp bir üzüm çalarak. Gillian, Eilidh'in insanların çok daha yaşlı, en azından kırklı yaşlarına gelene kadar doğal olarak biriktirmediklerini varsaydığı türden bir misafirperverlik uzmanlığı ile güzel bir şekilde seçilmiş çeşitli dokular ve tatlar seçmişti. "Yetişkinlik ya da böyle şeyler yapmak için gereken beceriler konusunda bir ders almam gerektiğini hissediyorum."

"Oh, bu beceri değil, Eilidh, sadece para," diye yanıtladı Gillian, tam da güvenlik sisteminden birinin ön kapıya çıkan merdivenleri tırmandığını gösteren bir işaret geldiğinde.

Eilidh ve Gillian küçük ekranda, o gün magitech iş kıyafetlerini (kot pantolon ve yarım fermuarlı bir performans poları) giymiş olan Dzhuliya'yı izlediler. Eilidh'in göğsündeki şey onu görünce parmak uçlarında yükseldi, cinsel iştahların hoş küçük bir relevé'si, Gillian'ın alaycı bir şekilde ifadesini gözlemlediğini hissettiğinde Eilidh hem bastırmak hem de gizlemek zorunda kaldı.

"Dzhuliya'nın bunun için geleceğini fark etmemiştim," dedi Eilidh, ki bu doğruydı. Dzhuliya'yı bu kadar erken olmasa da muhtemelen kısa süre içinde tekrar göreceğini anlamıştı.

"Ondan ben istedim," diye cevap verdi Gillian omuz silkerek. "En azından cenazeye kadar herkesin elini taşın altına koymasının faydalı olacağını düşündüm."

Dzhuliya ikinci merdiven sahanlığında soluklanmak için durakladığında sessizce izlemeye devam ettiler.

"Hımm," dedi Eilidh istemeden yüksek sesle ve Gillian sanki çok iyi anlamış gibi başını salladı.

"Farklı görünüyor, değil mi?" diye yorumladı Gillian. "Normalde onunla haftada bir ya da iki kereden fazla konuşmam-"

"*Haftada* ya da iki kez mi?"

"-ve onu şahsen çok daha seyrek görüyorum, ama yine de bir terslik var." Gillian düşünceli bir şekilde minyatür bir bal tenceresinin yanına kuru kayısı dilimleri yerleştirmeye başladı. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Kısmi bir yalan. Eilidh'in bildiğinden değil ama Wrenfare için çalışan hiç kimse bugünlerde "açık" olarak nitelendirilemezdi. "Belki stres? Yani, babam olmadan-" Boğazında küçük, geçici olarak unutulabilir bir yumru. "Gerçekten bir işi yok, değil mi?"

Gillian diplomatik bir anlaşmazlık sesi çıkardı. "Kesinlikle stresli olabilir ama bu derece mi? Wrenfare'in idari yardıma ihtiyacı olmayacak değil ya. Ayrıca, o çok nitelikli biri. Ne olursa olsun, kendi ayakları üzerinde duracaktır." Sonra buzdolabına döndü ve kurutulmuş etlerden bir seçki çıkardı. "Sanırım hamile."

"Ne?" bağırdı Eilidh göğsündeki şeyi sarsan bir anilikle. Kaburgalarının etrafında sıkıca kıvrılmış, onları bir çello gibi çalıyordu.

"Sadece bir önsezi," dedi Gillian, et yüklü bir şekilde mutfak hazırlıklarına omuz silkerek. "Yüzünün etrafındaki dolgunlukla ilgili bir şey ve bakın, çok yorgun." Ekrandaki Dzhuliya'yı işaret etti. "Yaklaşık on basamak çıktı ve çoktan yorulmuş. Bu bir yargı değil," diye ekledi Gillian aceleyle, "ama o bir tür kaya tırmanıcısı değil mi?" "Çok fazla merdiven var," dedi Eilidh, gerçi Dzhuliya'nın son derece aktif bir insan olduğu doğrudur. Eilidh bir kez daha, yarıda kalan buluşmalarını, esnek yumuşaklığın altındaki sert kas çizgilerini, Culiya'nın çıplak omzunun tanıdık cazibesini zihninde canlandırdı. Eilidh doğası gereği atletlere çekiliyordu.

-Disiplinleri, acıya tahammülleri, biraz (ya da çok) terlemeye aldırış etmemeleri gibi.

"Annemin ne zaman hamile olduğunu tahmin etmekte her zaman oldukça iyiydim." Gillian yine durakladı ve uzun bir süre daha boşluğa baktı. Çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve Eilidh tam Gillian'ın kaç kardeşi olduğunu ya da buna benzer bir şey soracaktı -kıbarca havadan sudan konuşmaktı aslında, ama bu ifadede başka bir şey daha vardı, belki de Gillian'ın çocukluğunun, Gillian'ın yetişkinliği için üzücü ama açıklayıcı bir içgörü olan sürekli tetikte olma ihtiyacını içerdiğine dair bir ima- o sırada Gillian aniden kendisini saran düşünceden sıyrıldı. "Peki, Culiya'ya yasaklanmış yumuşak peynirlerden ikram edelim, bakalım ne diyecek."

Eilidh içten içe, Culiya'nın Wrenfare konusundaki kaygısının, doğmamış bir çocuğun yarattığı mali stresle açıklanabileceğini düşündü. Ve Gillian haklıydı; kişisel bir kriz Culiya'nın tuhaf davranışlarını, gözle görülür yorgunluğunu, aniden daha büyük bir araba almasını daha iyi açıklardı. Ancak Eilidh bir şey söyleyemeden sözleri kesildi.

Arkalarından "Belki de radarın yanlış yönlendirilmiştir" diye bir ses geldi ve Eilidh omzunun üzerinden bakınca Arthur'u gördü, üstü başı dağılmıştı ama neyse ki hâlâ -şimdilik- hayattaydı. "Belki de evdeki başka biri hamilelik hormonları yayıyordur ve sen de sadece kaynağını bulmaya çalışıyorsundur," kaçamak bir şekilde dalga geçti.

"Biz kadınız, kurt adam değil," dedi Eilidh, Gillian hafif endişeli bir kahkahayla başını sallarken. Eilidh, Arthur'un ortaya çıkmasından dolayı gergin görüldüğünü fark etti. Ya da belki gergin değil, ama biraz... aptalca, aşık bir kız gibi.

"Sanırım Meredith'i eleyebiliriz," dedi Gillian, insanların genellikle Meredith'ten bahsederken kullandıkları tonda, bu da gülüşü açıklıyordu -Eilidh'e göre Arthur'un çok aptalca bir önerisiydi, Meredith'in planlanmamış bir şey yapabileceği ya da daha da düşük bir olasılıkla, kendinden başka bir şeyin beslenmesini gerektiren kasıtlı bir plan yapabileceği olasılığı. Gillian omuz silkerek, "Philippa da kesinlikle öyle değil," diye ekledi.

"Kesinlikle hayır," dedi Eilidh, @LadyPVDM'ye son birkaç gündür pek ısınamamıştı. Ortada seilmeyecek bir şey olduğundan değil -Philippa biraz ... *fazla olsa da yeterince nazikti- ama* Eilidh'in Philippa'nın sosyal medya paylaşımlarında okuduğu ilgi açlığı, gerçek hayat bağlamında fark edilir derecede uğursuz hissettiriyordu.

Belki de Eilidh fazla geleneksel davranıyor, Philippa'nın şu anda babalarının evinde bulunmasını bile uygunsuz buluyordu - gerçi Eilidh çok eşliliğin kurallarını pek anlamıyordu ama Eilidh, Philippa'nın bir bebek sahibi olmaya niyeti varsa, bunun çabucak bir içerik haline geleceğini, yavaş yavaş canlı canlı yenmek üzere giydirilip çıkarılacak bir şey olacağını hissediyordu. Kelimenin tam anlamıyla tüketilecekti. Philippa'nın bir şeyleri yutma, onları kendi hikayesinin bir parçası haline getirme, beslenmesi için sahiplenme enerjisi vardı. (Neden tüm sosyal medya yemek yemekle ilgiliydi?)

Eilidh, Philippa'nın hepsine şu sanal gerçeklik maskelerinden biriyle baktığını, her durumun yararlılığını değerlendirdiğini, olası her silahı ya da olası bir saldırının koordinatlarını ölçtüğünü hissetti ama Philippa da çok korumasızdı, yani bu bir gizlilik ya da savunma meselesi değildi. Daha çok, daha sonra ortaya çıkabilecek ya da çıkmayabilecek gizli bir şey için hepsini ölçüp biçiyor gibiydi. Seks mi? Sosyal sermaye mi? Belki de sıralamaları konusunda kendisiyle oynadığı devam eden bir oyun...? Belki de bunlar Leydi Philippa için tamamen ilgisiz şeyler değildi, bu da muhtemelen Eilidh'in adından bahsedildiğinde sesinin nasıl çıktığını açıklıyordu.

İstemedi de olsa alaycı bir tavır takınmış olmalıydı - Arthur'un hoşnut bakışı birdenbire çok zorlama göründü. "Oh?"

"Gerçekten ne biliyorum ki?" dedi Eilidh, işleri yumuşatmaya çalışan bir tavırla.

"Doğru," diye ekledi Gillian hızla ve genel bir ifadeyle, tıpkı Eilidh'in yaptığı gibi, Arthur'un metresini hoş bulmadığı için özür dileyerek

zevk. "Zaten burada sadece hikâye uyduruyoruz. Tabii hamile *değilsen*," diye ekledi Gillian şakacı bir şekilde Eilidh'e. Teorik egzersizi kendine uyguladığında böyle bir şeyin nasıl olduğunu bile geçici olarak hatırlayamıyordu. Biyolojik açıdan bakıldığında her şey çok olasılık dışı, hatta saçma görünüyordu. Bu ekonomide bir penis mi?

Ancak Arthur cevap veremedi telefonun çaldı. "Avukatlar arıyor," dedi ve cevap vermek için odadan çıktı.

Güvenlik ekranında Dzhuliya neredeyse ön kapıya ulaşmıştı, bu yüzden Eilidh gidip onu karşılamaya karar verdi. Onun tepeye doğru oflaya puflaya ilerleyişini izlemek gerçekten de biraz acımasızca gelmişti.

"Bugün geleceğini bilmiyordum," dedi Eilidh, Züleyha merdivenlerden yukarı doğru son keskin dönüşü yaparken kapıyı çekerek açtı. Cüleyha'nın yüzü asıldığında yine ton hatası yaptığını fark etti ve hemen ses tonunu düzeltti. "Pardon, ben daha çok ... ne hoş bir sürpriz! Sizi görmek çok güzel! Bugün geleceğinizi düşünmemiştim!" Eilidh daha da kötü olan korkunç bir şarkıyla durumu açıkladı.

"Oh, sadece bugün yeterince işkence çekmediğimi hissettim." Culiya'nın gülümsemesi inceydi, daha çok yüzünü buruşturuyordu. Aşırı derecede terliyordu. Eilidh hamilelik hakkında fazla bir şey bilmiyordu (Gillian olmasaydı yorgunluğa çok daha korkunç bir şeyin neden olduğunu varsayacaktı) ve bu yüzden başka neye bakacağını bilmiyordu. Dzhuliya'nın cildi biraz daha kötü görünüyordu, diye düşündü Eilidh, bu sadece bir tür içselleştirilmiş kadın düşmanlığı değilse? Ya da kıskançlık? Dzhuliya olağanüstü güzeldi ve Eilidh bunu biliyordu, Eilidh'in göğsündeki şey de öyle... Eilidh'in göğsündeki şey, Eilidh'in çok uzun zamandır sevişmediğini bilerek kendini rahatlatıyor ve şimdi uyarılmaya yakın bir yerde duruyordu. Bir eşek arısı yuvası gibi, vızır vızır.

Önemli değil, diye düşündü Eilidh. Konuyla ilgisi yoktu. Hamilelik olasılığı ya da... eşek arıları.

(Dost meslektaşlar!)

"Avukat burada mı?" diye sordu Culiya, Eilidh onu evin çamur odasına almak için geri çekilirken. Culiya'nın nefes nefese olduğu belliydi ama Eilidh bu konuda yorum yapmadı. Sadece omzunun üzerinden mutfığa baktı ve bir şişe şarap açmakta olan Gillian'la yüklü bir bakış alışverişinde bulundu.

"Haberler kötü," dedi Arthur, yanında pantolonsuz Meredith'le merdivenlerden koşarak inerken. Meredith'in üzerinde tayıt çorap, erkek gömleği ve başka hiçbir şey yoktu,

Eilidh, kısa bir süre önce aşk arzusuyla kısa bir süre boğuştuğu düşünüldüğünde, kişisel bir saldırı olarak değerlendirdi. "Avukatlar bugün gelmiyor. Hâlâ odalarına kapanmış durumdalar."

"Ne?" dedi Meredith. "Bunun için mi beni yatağımdan sürükledin? Canavar Kardeş." Hışımınla uzaklaşmak niyetiyle döndü ama sonra vazgeçti. "Bekle, seni neden çağırdılar?"

"Ne?" dedi Arthur.

Meredith Eilidh'e baktı, Eilidh teknik olarak onun (1) bir insan olduğunun ve (2) görünmez olmadığının farkında olsa da bu Eilidh'i her zaman hazırlıksız yakalar. "Bir telefon aldın mı?"

Eilidh başını hayır anlamında salladı ve Meredith tekrar Arthur'a döndü. "Peki seni neden aradılar?"

Arthur omuz silkti. "Alfabetik sıra mı?"

"Penis," dedi hâlâ mücadele eden Culiya. (Tanrım, diye düşündü Eilidh, önemli kelime bu değil miydi!)

"Doğru," diye onayladı Meredith asık bir sesle. "Bu retorik bir soruydu, Oblivious Kardeş. Neden buradasın?" diye sordu Dzhuliya, Meredith'in yaptığı gibi konuyu öyle aniden değiştirdi ki giyotin düşmüş gibi hissetti.

"Ben sadece... Gillian Cuma gününden önce halletmemiz gereken bazı idari konular olduğundan bahsetti?" Dzhuliya alışılmadık bir şekilde kız gibiydi, Meredith'in ona bağırmasından korkuyormuş gibi iri gözlerle bakıyordu.

Eilidh içgüdüsel olarak, "Culiya cenaze işlerinde bana yardım ediyor," diye araya girdi. Züleyha'nın da kendine göre gayet makul bir açıklaması vardı ama Eilidh dostane bir jest olarak önceden arabuluculuk yapmanın daha faydalı olacağını düşündü. "Ayrıca avukatlar konusunda yardımcı olabileceğini düşündüm, çünkü biliyorsun, muhtemelen yakında Wrenfare kurulundan haber alacağız."

Meredith gözlerini devirdi ama zımni bir kabullenişle omuz silkti. "Peki."

Arthur, "Wrenfare yönetim kurulundan haber aldık," diye . "Bir sürü Dün gece düzenlediğin o küçük keder gecesindeydiler. Sanırım yeni CEO'nun hissedarların oyuna bekliyorlar, babam çoğunluğu dağıtana kadar."

"En makul sonuç, babanızın hisselerini üçünüze eşit olarak devretmesidir," diye kabul etti Gillian, sesi avukat gibi çıkıyordu. Eilidh rutin olarak Gillian'ın bir zamanlar avukat olduğunu unutuyordu, ancak ne zaman

hatırladı, her şey çok anlamlıydı. "Muhtemelen üçünüzü de kendi seçtikleri CEO'ya yönlendirmeye çalışacaklar."

"Tabii Sevgili Babacığım'ın tüm hisselerini *tek bir* kişiye bırakmadığını varsayarsak." Meredith şimdi Eilidh'e sanki Eilidh Meredith'i bıçakla tehdit etmiş gibi bakıyordu. "Bu durumda o kişi yönetim kuruluna çok kolay bir şekilde defolup gitmesini söyleyebilir, tabii cesaretleri varsa."

"Evet," diye hafifçe onayladı Gillian. "Bu da alternatif bir sonuç."

Arthur, Eilidh'e baktı; Meredith inatla başka tarafa baktı.

"Emin olana kadar bu konuda spekülasyon yapmanın pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum," dedi Culiya durumu yatıştırmak için. Gerilimin tam boyutunu ya da ne kadar sürekli olduğunu kavrayabilmesi pek mümkün değildi ama Eilidh yine de çabayı takdir etti. Göğsündeki şeyde küçük bir kıpırtı, bir böcek tınısı yarattı. "Avukatlar sana ne zaman döneceklerini söylediler mi?" Dzhuliya Arthur'a sordu.

"Yarın arayacaklarını söylediler," dedi elindeki telefonu göstererek. "Görünüşe göre sabah bir karar verecekler ve sonra bize şahsen haber verecekler." Telefonu tekrar çaldı, bakarken ekran aydınlandı. Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi ve Eilidh, Gillian'ın bunu kaçırmadığını fark etti. Yine düşünceli bir ifade takınmıştı ama bu kez çok daha odaklanmıştı. Artık eterde değil, dünyaya çok daha yakın bir yerde düşünüyordu.

"Oh, hepiniz buradasınız!" diye haykırdı ön kapıdan üstsüz bir şekilde mutfığa dalan Yves. Neşeli ve pırıl pırıldı, biraz da terlemişti. "Az önce ağaçların arasında koşuyordum. Onları gördün mü?" diye sordu, muhtemelen kapıya en yakın olan ve doğrudan baktığı Eilidh'e.

"Ağaçlar mı?" Eilidh . "Evet!" dedi

Yves, gülümseyerek.

"Belirli bir ağaç var mı?" diye sordu Meredith.

"Hayır, hayır, favorilerimi seçmem mümkün değil. Teşekkür ederim!" dedi Gillian ona bir bardak su uzatırken. "Bunu denemelisin," diye ekledi Eilidh'in yanından geçip Gillian'ın elindeki bardağa uzanırken.

"Su mu?" diye sordu Eilidh, Yves bardağın tamamını uzun bir yudumda içerken yine şaşkınlıkla. Telefonuna bir şeyler yazmakla meşgul olan Arthur'a baktı.

"Ahhhhhhhhhh!" diye ilan etti Yves, yürümeye başlayan bir çocuk ya da bir reklam sözcüsü gibi.

"Neyse," diye açıkladı Meredith, "hepsi bu kadarsa, bu konuya daha sonra tekrar dönebilir miyiz?"

Gillian, Yves'e bir bardak su daha uzatarak, "Avukatlar bir yana, hâlâ cenaze meselesi var," dedi. Yves ona minnettarlık dolu bir bakış atarken biraz kızarmış görünüyordu.

"Tamam," dedi Meredith şüpheyle. "Belirli bir şey var mı?"

Gillian, "Eilidh'in vasiyeti yerine getirecek kişi olduğunu biliyorum ama muhtemelen ayarlanması gereken çok şey olacak," dedi. "İlgili tüm görevleri bölüşmek daha verimli olabilir."

Meredith omuz silkti. "İyi. Ben halledebilirim."

Eilidh bir fırsat yakaladığını düşünerek hızla, "Culiya yardımcı olabilir," dedi. Dzhuliya'yı ne kadar çok işin içinde tutarlarsa, görevi kim devralırsa alsın onu iş güvencesiyle ödüllendirmek o kadar doğal olacaktı. Bu arada Eilidh'in Culiya'yı yanında tutmaktaki tek amacı da buydu! Kesinlikle art niyetli değildi.

Muhtemelen. "Değil mi?" Eilidh Dzhuliya'ya yardımcı olacağını umduğu ağlamaklı bir bakış atarak sordu.

"Ah... evet, elbette." Bir an için Dzhuliya'dan Eilidh'e tuhaf, biraz da temkinli bir bakış geçti ama sonra Dzhuliya belli belirsiz Gillian'ın peynir tabağına uzandı. "Alabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Gillian alışılmadık derecede yumuşak bir sesle. "Brie?"

"Tanrım, Arthur, beni uyandırmalıydın!" diye koridordan Leydi Philippa'nın sesi geldi. Bu sesle birlikte Eilidh'in içindeki şey çenesinde bir yere kadar uzandı; dişlerini sıkarak ağzını sıkı tutmaya çalıştı. Arthur'un hatırı için bu çabasını gizlemeye çalıştı ama Meredith karakteristik olarak kendi göz devirmesini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

"Gillian," dedi Philippa, "gerçekten bir yeteneğin var, doğuştan ev sahibisin." En azından Philippa övgülerinde samimi görünüyordu, gerçi samimiyetsizliğe ne yer olabilirdi ki? Doğruydı, Gillian peynir tabağı tanrıları tarafından kutsanmıştı. Eilidh onun avuç avuç şekerlenmiş antepfistiğine uzanıp dalgın dalgın bir şeyler atıştırmaya başladığını fark etmemişti bile.

Dzhuliya'nın eli Eilidh'inkine hafifçe dokundu, minik çöreklerin yanında. Eilidh'in göğsündeki şey yersiz bir şekilde , sanki Culiya

onu tezgâha yapıştırdı. Dzhuliya sanki kalçasının iç kısmına soğukkanlılıkla bir peynir bıçağı bastırmıştı.

(Dostça! İş arkadaşları!)

"Ah, gerçekten önemli değil," dedi Gillian, bir başkası araştırmasını övdüğünde yaptığı gibi bakarak. Eilidh'in Gillian'ın teziyle pek ilgilendiği söylenemezdi ama Thayer ne zaman bir araya gelseler bu konuyu açmayı ihmal etmezdi.

O anda Eilidh'in aklına Thayer'ın aslında Gillian'dan oldukça hoşlandığı geldi. Başta hoşlanmamıştı -Gillian'ın Arthur'un geçici bir hevesi olduğunu düşünmüş ve ona şüpheyile bakmış, tamamen sıradan ekonomik geçmişini altın arayıcısı bir tehdit olarak yorumlamıştı, özellikle de avukatlığı bırakmaya niyetli olduğu ortaya çıktığında- ama o bile Gillian'ın Arthur'dan sinsice isteyebileceği her şeye ya zaten sahip olduğunu ya da kendi başına elde edebileceğini anlamıştı. Eilidh'in söyleyebildiği kadarıyla Gillian doktora programında çok övülen bir yıldızdı ve politikacı eşlerine göre son derece kusursuzdu. Arthur'un popülaritesinin beklenmedik bir şekilde arttığı (ve ardından milyonda bir kazandığı) yıl boyunca, Gillian Wren Amerikan medyasında ünlü bir figürdü - bunların hiçbirisi onu uzaktan değiştirmede. Arthur'a *ihtiyacı* olmadığı açıktı ve Thayer bunu anlar anlamaz gelinini olduğu gibi görmeye başlamıştı: oğlunu gerçekten seviyor gibi görünen, zeki, zarif genç kadın. Thayer öğle yemeklerinden birinde Eilidh'e, "Elbette, onda özellikle ne bulduğu konusunda en ufak bir fikrim yok," demişti.

Eilidh onun şaka yaptığını düşündü. "Arthur'u herkes sever," diye hatırlattı ona ve bu doğrudu. Eilidh'in bildiği kadarıyla Arthur'un kız arkadaşı hiç eksik olmamıştı. Elbette bu Yves'ten önceydi ve dolayısıyla Eilidh'in Arthur'un da erkek arkadaş sıkıntısı çekmediğini bilmesinden önceydi. Bir şey varsa, şimdi bildiklerini bilmek meseleyi daha da kötüleştiriyordu. "Sen bile," diye ekledi Eilidh babasına, "senin gibi olmadığı için onu biraz rahat bırakmaya karar verdiğinde. Ya da Meredith gibi."

"Tembelin teki," dedi Thayer küçümseyerek. "Aç değil. Hayatı çok rahattı, herkes ona karşı çok yumuşaktı."

"Ben rahatım," dedi Eilidh, hangi çizgide yürüdüğünden emin değildi.

"Evet, ama sende o kıvılcım, o dürtü var. Odaklanıyorsun."

"Bu bana çok iyi geldi." Eilidh kendine acımaya için anında suçluluk duydu ama Thayer sadece başını salladı.

"Yaralandın. Bu senin suçun değil. Sen ve Arthur aynı değilsiniz." Ona, lütfen zaten bildiğin bir şeyi açıklamak zorunda bırakma der gibi bir bakış attı ama aslında Eilidh bilmiyordu ve herkesin Arthur'u, sadece Thayer'ın onu sevdiğini bilmek dışında kardeşinden ne açıdan bu kadar farklı olduğundan emin değildi.

"Tabii ki aynı değiliz. Ben babam için dokuzdan beşe çalışıyorum," dedi Eilidh acı bir şekilde, odaya girdiği anda tamamen kesilen meşhur su soğutucusunun yanındaki konuşmayı düşünerek, "Arthur ise en genç kongre üyesi..."

Thayer bir kez daha elini kınamak için çırpı. "Bu Gillian'ın işi," dedi. "Onu bir erkek yaptı. Ona daha çok minnettar olmalıyım, gerçekten." O anda gözlerinde, Eilidh'in az önce Gillian'ın yüzünde gördüğü düşünceli ifadeye hiç benzemeyen kayıp bir ifade .

Eilidh bu konuşmanın yaklaşık bir ay önce yapıldığını fark etti. Thayer Gillian'ı da mirasa dahil etmeye karar vermiş miydi? Sadece evlilik nedeniyle hisseleri Arthur'un lehine, Eilidh'in bile bir ödülü hak ettiğini kabul ettiği kadına doğru ağırlıklandırmış olabilir miydi?

Ama sonra konuşmada daha fazlası olduğunu hatırladı. İçinden bir boşluk, küçük bir keder ya da endişe girdabı büyüdü.

Endişelen. *Endişelenme*, demişti Thayer. "Arthur alkış için oynar. Güneşin altındayken başarılı oluyor ama kalabalık alkışlamayı bıraktığı anda dağılıyor."

Eilidh bir açıdan bunun doğru olduğunu biliyordu. Arthur başarısız olmayı sevmezdi; bunu herkesin önünde yapmaktan nefret ederdi. Meredith de aynıydı, tek fark Meredith'in başarısız olmamasıydı, çünkü Meredith doğru savaşları, akıllı savaşları seçmişti. Meredith bir dahiydi. Arthur farklı türde bir dahiydi, potansiyel olarak daha tekil bir şeydi, ama daha az... babasından bir kelime ödünç almak istemiyorum, ama daha az odaklanmıştı.

Yine de Eilidh'e kendisi ile kardeşi arasında herhangi bir ayrım yapmanın sakıncası açık görünüyordu. "Kalabalık da artık beni alkışlamıyor." Elindeki salata çatalını kurnazca tutan eline baktı. Bir marul için otuz dolar ödemek üzere olduğunu fark ettiğinde çatalı yere bırakmıştı.

Hayır, o değil. Hesabı *babası* ödüyordu ki bu anlatılamayacak kadar kötüydü. İş yerinde kimsenin onunla dertleşmemesine şaşmamalı.

Kazanacak bir şey.

(Tabii ki konuşmanın arka planında bir yerlerde olan Dzhuliya hariç; Eilidh onun varlığını sessizce, her daim yeşil bir şekilde hissedebiliyordu. Şehir arabasıyla geliyor, Thayer adına bir e-posta gönderiyor, gözleri Thayer'ın omzunun üzerinden Eilidh'inkilerle çok doğal bir şekilde buluşuyor, adı Eilidh'in boşta duran telefon ekranının karanlığında süzülüyordu).

Thayer umursamaz bir tavırla masanın öbür ucuna uzandı ve Eilidh'in elini okşadı. "Merak etme," dedi. "Henüz işin bitmedi, Eilidh'im."

"Eilidh," dedi Gillian ve Eilidh'i irkilterek şimdiki zamana geri döndürdü. "Peki ya sen?"

"Hm?" diye sordu Eilidh.

"Bir bardak ister misiniz?" Gillian tekrarlayan bir havayla sordu.

Eilidh, Meredith'in gittiğini fark etti. Yves bir parça ekmeğin üzerine şehvetli bir şekilde bal sürüyordu. Dzhuliya onun solunda, bir krakeri kedi yavrusu gibi kemiriyordu. Gillian'ın elinde bir şişe şarap, bir tirbuşon ve bir avuç dolusu bardak vardı.

"Oh," dedi Eilidh. "Elbette."

"Harika," dedi Gillian ve dolaptan bir bardak daha çıkardı.

Eilidh, Gillian kadehleri doldururken Arthur'un mesajlarından başını kaldırdığını fark etti. Bir tanesini Eilidh'e uzattı, sonra diğer ikisini doldurdu, birini Philippa'ya uzattı ve son bardağı da Dzhuliya'ya uzattı. "Sen de ister misin?" Gillian etkileyici bir gündemsizlikle sordu.

"Hayır, birazdan yola çıkmam gerekiyor," diye itiraz etti Culiya. "Misafirliğimi fazla uzatmak istemem."

"Saçmalık!" diye haykırdı Gillian, muhtemelen tamamen yapmacık olmayan durumlarda "saçmalık" gibi şeyler haykırmak için çok gençti. "Seni baştan çıkaramayacağımıza emin misin?"

"Hayır, bu gece değil-"

"Peki, o zaman... Yves?" diye sordu Gillian ve Eilidh kendi bardağından bir yudum alırken, içindeki şey susamış bir kertenkelenin dili gibi ısınmak için açılırken, kadehi hiç şaşmayan bir mutlulukla Yves'e başladı.

Sürükleyici, meyvemsi, kırmızı ama yine de hafif bir şaraptı, Gillianın karakteristik olarak mükemmel bir seçimiydi, ancak muhtemelen Thayer'ın şarabını seçtiği kişi sayesinde Thayer tarafından seçilmişti. Eilidh bir üzüntü hissetti, aniden gençliğini ve babası tarafından öğretilen şeyleri hatırladı, örneğin

Bir bardakta neye bakılacağını. Renk, opaklık, Thayer'ın bacak dediği ve Eilidh'in damlalar olarak düşündüğü şey. Sıvının bardağın kenarına yapışmasını, tek eliyle çevirirken şarabın yavaşça, haince yok oluşunu izledi. Bir an için onun gerçekten gittiğini, Thayer Wren'den geriye kalan tek şeyin şarabı, işi ve anlatılmamış vaatleri olduğunu anladı.

Ve Eilidh'in tahminine göre, o da.

Sıkıntının acısını, kaybın tatsız hissini bir kenara itti. Duygularının kabarmasıyla başını kaldırdığında Arthur'un gitmiş olduğunu gördü, Philippa da öyle. Yves ve Gillian oturma odasına geçmiş, gölgeli tavan penceresinden ağaçların gölgesine bakıyorlardı.

Her zaman olduğu gibi -her zaman öyle değil miydi? Eilidh'in yanındaki tabureye rahatsız bir şekilde tünemiş, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış, hiçbir şeye özlemle bakıyordu. Gillian'ın Philippa için doldurduğu ve ilk bakışta el değmemiş gibi görünen sahipsiz bir kadeh şarap vardı. Ama sonra Eilidh, Philippa'nın en azından bir yudumun parıltısıyla geride bacaklar bıraktığını fark etti. Eilidh, Arthur'un gülünç hamilelik adayı için geriye Gillian'inkinin kaldığını düşündü -kuşkusuz ikisi arasında tek geçerli teori buydu.

Eilidh tekrar Culiya'ya baktı. Ve baktı. Ve baktı. İşaretler için mi? Doğruydı, Culiya bir dağcıydı. Omuzlarının çerçevesinden, sırtının tonlanmış kaslarından belli oluyordu. Dzhuliya, her zaman Dzhuliya, Eilidh'in Thayer'la ilgili anılarından boş, yeni doğmuş bir şekilde ayrılmazdı. Eilidh Thayer'la ilgili düşünceleri bir kenara ittiğinde, geriye kalan Dzhuliya oluyordu.

(Buzz, buzz.)

"Kimseyle çıkmıyorsun," dedi Eilidh yüksek sesle Dzhuliya'ya. Dzhuliya ona bir sarsıntıyla baktı ve beklenmedik bir şekilde daldığı hayallerden sıyrıldı. Eilidh bunu bir soru olarak ifade etmek istemişti ama yine de öyle değildi. Ne de olsa, eğer Culiya her zaman oradaysa, Eilidh de oradaydı. Başka biri olsaydı fark ederdi.

Dostane iş arkadaşları için çok fazla.

"Hayır," diye onayladı Culiya. Eilidh'in gözlerini anlamlı bir süre tuttuktan sonra aşağıya baktı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Fark eder mi?"

Romantik bağlılığın olmaması hamilelik olasılığını ortadan kaldırmadı

-Eilidh tam bir kare değildi. Ama yine de, bu durumun

Gillian'inkiyle teğet geçen, hatta belki de alakasız olan başka bir hipotez için kanıt türeten ayrı bir sorgulama hattı.

Dzhuliya'nın sürekli sorduğu soru. Peki ya bu bir soru olmasaydı?

Ya başından beri cevap onun kararlılığıysa?

"Bir içkiden zarar gelmez herhalde," diye yorum yaptı Eilidh. "Söylemem," diye komplocu bir tonda alay etti, bir şey umduğunu fark etti. Culiya'nın evet demesi için, bu açıktı, ancak Culiya'nın yanlış davranıp davranmadığı Eilidh için ne önem taşıyordu?

Ama Eilidh, Dzhuliya tekrar göz göze geldiğinde bunun son derece önemli olduğunu fark etti. Gillian'ın hipoteziyle ilgili olarak değil; bunun yerine çok daha Eilidh merkezli bir şey, bir yem gibi içe doğru dönüyordu. Eilidh'in göğsündeki şey vahşi ve şeytani bir his, dönen bir boşluktu. Kederle, hüznün erotizmiyle, olmamak için çaresizlikle, bunu başka nasıl ifade edebilirim, yalnızlıkla ilgili olan neydi?

"Bu gece burada kalabilirsin," dedi Eilidh alt tonda ve kendini durduramadan ekledi, "İstersen benimle birlikte." Her şey bir anda kristal gibi berraklaşmıştı. Dzhuliya gibi bir sorunu nasıl çözersiniz? Onu yatağa atarsın.

(Eilidh'in göğsündeki şey , bebeğim!)

Eğer Züleyha Eilidh'in sesindeki ani boğuklaşmayı fark ettiyse de bunu ima etmemeye özen gösterdi. "Kız kardeşinin bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Benden nefret ettiğine eminim."

"Öyle," diye onayladı Eilidh (göğsündeki şey kendi susuzluğu dışında hiçbir şeye aldırmıyordu), "ama inanın bana, bu bir iltifat. Ya da ne bileyim, normal. Meredith herkesten nefret eder."

"Aptalca olduğunu biliyorum ama benden hoşlanmasına gerçekten ihtiyacım var." Dzhuliya Eilidh'e yüzünü buruşturdu. "Bu şeytani bir şey, biliyorum."

"İnanın bana, herkes üzerinde böyle bir etkisi var." İnanılmaz derecede samimi bir şeydi, Eilidh'in asla paylaşmayı düşünmediği bir gerçektir, çünkü dürüst olmak istemiyordu. Açıkça söylemek gerekirse, çıplak olmak istiyordu. Göğsündeki şey bu konuda çok netti. Ancak o anda, Züleyha'ya gerçeği söylemek ve bu gerçek aracılığıyla Eilidh'in *herkes* derken açıkça *beni* kastettiğini ima etmek doğal geldi.

Culiya gerilimin koreografisini, tanıdık bir dansın kalıplarını kabul etmeye hazır görünüyordu. Gözleri Eilidh'inkilerle daha anlamlı ve anlam yüklü bir şekilde buluştu.

Sonra gözlerini kaçırdı. "Fark etmemiştim," diye söze başladı Culiya ve sonra sustu. Yeniden düşündü, sonra "Aramızdaki ilk seferin bir hataymış gibi görünmesini sağladın" dedi.

"O zamanlar işler daha karmaşıktı." Yanlış! Sadece seks yapmamanız gereken biri için kullanılan bir kelime olan dostane bir ilişkiydi.

Culiya küçük bir kahkaha attı. "Artık daha karmaşık olduklarını iddia edebilirim."

"O zaman tartışalım," diye önerdi Eilidh, gözleri dikkatle başka yöne kayarak. "Sen kendi iddianı ortaya koy, ben de kendi iddiamı."

"Bence yapmamalıyız," dedi Culiya, bir bakıma, belki de fısıldamak *istiyorum, dercesine*.

Eilidh'in göğsündeki şey güneye göç ederek içini sıcaklıkla doldurdu. "Oh?"

"Cenazeler..." Dzhuliya sözlerini yarıda kesti. "Seks biyolojik bir dürtüdür. İnsanlar ölür. Bilirsiniz, sürünün bir üyesi öldü, üreme ihtiyacı. Türün korunması için."

Yine biyoloji. Kafasındaki şeyle düşünemeyecek kadar kendinden geçmiş olduğu her halinden belli olan Eilidh'e çok iğrenç geliyordu. Tam o sırada Culiya'ya dokunursa bir ateş fırtınasının patlayacağını hissetti. Hayır, hayır, dedi göğsündeki iblise, salgın istemiyorum, sadece normal, kontrollü bir sürtünme istiyorum.

"Ve her neyse, dediğim gibi." Dzhuliya gözlerini kaçırdı ve Eilidh hayır, hayır, bekle diye düşündü. "Eve gitmeliyim ve eğer araba kullanacaksam kesinlikle içki içmemeliyim."

Belki de Dzhuliya cinsel geçmişlerinden bahsetmekte haklıydı. Daha önce aralarına ne girmişti, neden durmuşlardı? Eilidh her zaman Culiya'dan etkilenmişti, sorunun kaynağı buydu, Culiya da ona her zaman *böyle* bakmıştı. Eilidh Dzhuliya'yı iki yıl önce ilk kez gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu; Eilidh'in babası o zaman ona Justin adında birini ayarlamaya çalışmıştı. Sanki Eilidh bir Justin'le çıkabilirmiş gibi -sanki bir Justin'e karşı çekim hissedebilirmiş gibi- sanki yatakta erotik bir şekilde JUSTIN!!!! diye seslenebilirmiş gibi. Dzhuliya o zaman doğruldu ve Eilidh'le göz göze gelip gülümsedi ve birkaç hafta sonra Dzhuliya'nın küçük hatchback'inde, uzun bacaklarına ve Eilidh'in içinde sonsuza dek yaşayan yetersizlik duygusuna yer açmak için biraz kaldıraç bulmaya çalışıyorlardı - keyfi olarak çizilen çizgiyi geçerse

babasının güzel asistanının fermuarını görünce, Thayer'ın haftalık öğle yemeğine davet edilmeyecekti.

Eilidh için kalabalık yok, alkış yok. Babasınınki hariç.

(Babası artık yoktu. İyi ya da kötü, artık söz hakkı olmayan babası).

"Dzhuliya," dedi Eilidh, sesi Yves ve Gillian'ın onu duyamayacağını bilecek kadar alçaktı ama da umurunda değildi. "Şarap iç ya da içme ama benimle kalmanı gerçekten ama gerçekten çok isterim. Buna ikinci bir şans diyebilirsin," dedi, geçen seferden sonra Dzhuliya'ya borçlu olduğunu biliyordu. *Dürüst olmak gerekirse, kaldırıcı* siktir et - *bu* her zaman çok korkunç bir bahane, korkaklığın gerçek bir kokuşmuş darbesiydi. Seçkin primadonna Eilidh Wren bile orgazm olmak için krallara layık bir lükse ihtiyaç duymuyordu. Klitoris o kadar da karmaşık değildi. "Ya da kahretsin, keder diyelim," diye ödün verdi Eilidh, çünkü evet, seks üzüntüden daha iyi olurdu. Bu kesinlikle biliyordu.

Dzhuliya'nın yüzünde tanıdık bir ifade vardı. Eilidh bunu hatırlıyordu, yurttan gizlice kaçarken, uygulama odalarında biriyle tanışırken de aynı bakış vardı. *Başımız belaya girecek* bakışı, sonunda işleri daha da lezzetli hale getirmişti.

"Tamam," dedi Culiya ve Eilidh coşku hissetti, suçluluk hissetti, babasının kaybını yeni bir şekilde, ilk kez boşluktan ziyade rahatlama gibi hissetti. Farklı türde bir boşluk, kayıptan çok nefes alma. Eilidh elini uzattı ve Züleyha bir an etrafına bakındı ama not veren bir kız çocuğu gibi elini tuttu.

Ne kadar zamandır nefesini böyle tutuyordu ve ne zaman başlamıştı ve durursa ne paramparça olabilirdi?

C2

Birkaç ay önce, kamuoyu yoklamaları Arthur'un sağcı rakibi karşısında ilk kez zorlandığını gösteriyordu. Birkaç ay sonra, Arthur'un ivmesinin , kaybetmeye başladığı -büyük olasılıkla kaybedeceği- giderek daha açık hale geldi. Kampanya ekibi Ağustos ayındaki anket sonuçlarını açıkladıktan sonra, Gillian sözsüz bir şekilde (hayal kırıklığı? acıma? pişmanlık?) koluna soğuk bir el koymuş ve Arthur ani bir kaçış umuduyla Philippa ve Yves'i arayarak Hamptons'da buluşmak söylemişti. Arthur uygun bir şekilde yüzde bir tarafından düzenlenen bir bağış toplama galasına davet edilmişti, ki bu da sorunun bir parçasıydı. Gitmezse bağışçıları küçümsemiş olacaktı. Eğer giderse, tabanını küçümsemiş olacaktı. Seçim maliyetleri tırmanıyor, yükseliyor, septuajen rakibi PAC katkılarını sağa sola yönlendiriyor ve Arthur'un pek çok düşmanını sağlamlaştırıyordu. Birinin omzunda ağlamak istedi. Birinin ona uzun bir banyo hazırlamasını ve içinde onunla birlikte yatmasını istiyordu. Onunla birlikte sefaletinin derinliklerine gömülmek, kalça kalçaya.

Yves ona karşı sempatik ve yumuşak davranmıştı. Yves Arthur'un yanağını okşamış, çenesinin kenarını öpmüş, onunla tatlı tatlı konuşmuştu. Bu arada Philippa tedirgin, kıpır kıpır, ona ve her ikisine de kızgın görünüyordu. Arthur bir şişe şampanyayı yarılamış, yanağı Yves'in belinin çıplak tenine kaymış, dudakları amaçsızca, minnetle gezinirken onları oturttu. Rahatlamanın, pes etmenin yaklaşan katarsisiyle uykulu hissediyordu; teslimiyet, onu nihayet canlandırabilecek, hayata döndürebilecek uzak bir orgazm gibiydi. Bu işi bitirebilirdi. Sevgilileriyle birlikte kaçabilir, bu yatağın içinde kaybolabilirdi.

"Hamileyim," diye açıkladı Philippa, Arthur'u şuruplu memnuniyetinden, seks sonrası sersemliğinden uyandırarak. Çarşafı vücuduna sarmış, saçları omuzlarında uçuşuyordu. Afrodit gibi görünüyordu.

ve Arthur onu sevdi. Bunu söylediğinde, kendini bir şeye hazırladığında, Arthur korku hissetmedi. Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü, bir elini Yves'e uzatıp onu öptü ve bir an için ailesini bulmuş olmanın, tüm dünyasını kollarının arasında tutmanın mutluluğunu hissetti.

"Evet," dedi Arthur baş döndürücü bir sevinçle, hak edilmemiş ve kazanılmamış gibi hissettiren bir mutluluk yaşıyordu, sanki başka bir hayatta bunun için savaştığı gerekmiş, belki de doğru olanı elde etmek için sayısız deneme yapması gerekmişti. Sanki her zaman beklediği cevap buydu, uzun zamandır duymak istediği kelimeler, sanki *eve hoş geldin* ve *Sonunda seni buldum* ve *sonunda aramayı bitirdim, burada, her zaman buradaydı* anlamına gelebilirdi. Sanki bir rüyadaymış gibi, "Evet, evet, evet-" hissini hatırladı.

"Ah Arthur, saçmalama," diye tersledi Philippa şimdi, ergen yatak odasının gölgeli dehlizinden. Birkaç dakika önce, Gillian'ın özenle hazırladığı peynir tabağının üzerinde Arthur ve Philippa sözsüz, telgraf gibi bir tartışmanın içinde bakışıp durmuşlardı, ta ki Arthur sonunda Philippa'yı sakince sohbet etmek için merdivenlerden yukarı çıkarana kadar.

Philippa ona sabırsızlıkla bakarak, sanki küçük bir ciddiyetsizlikmiş gibi iç çekti. -Uymayan bir ayakkabı, yıpranmış bir manşet. "Bir kadeh şarap ikram edildiğinde kabul etmek kadar korkunç bir şey var mı? Siz Amerikan püritenleri gibi alkolle ilgili aptalca bir saplantımız yok. Bir kadeh zararsızdır. Bir yudum bile içmedim!"

Daha sonra Arthur bana doğum sonrası tecrübeli görüşümü sorduğunda, teknik kısıtlamalar nedeniyle bunun doğru olduğunu teyit ettim. Kadın doğum uzmanları, özellikle de eski kafalı iseler, şarap konusunda kafein konusunda olduklarından az katıdırlar, ancak beni öldürmeye çalışan beynimle (migren) ömür boyu süren mücadelem için günde bir fincan değerli kahveye izin veriliyordu.

Elbette bir şeyin doğru olması her soruya cevap verdiği anlamına gelmez. Sorun şu ki, Gillian Philippa'nın hamile olamayacağından bu kadar emin olduktan sonra -ki Gillian asla yanılmazdı- objektif bir perinatal açıklama Arthur'un duymayı umduğu şey değildi.

Kabul etmek gerekir ki bu Arthur'un bir problemiydi.

Sanırım bu noktada tüm bunları nasıl bildiğimi merak ediyor olabilirsiniz. Karmaşık değil: Bana anlattılar. Eğer sorarsanız herkes size hikayesini anlatmak ister. Ben de Thayer Wren dışında bu hikayede önemli olan hemen hemen herkese sordum. Gerçi ani ölümünden yaklaşık bir ay önce benimle görüşmüştü.

C4

Her neyse, nerede kalmıştık? Evet, Arthur Philippa ile tartışıyordu. "Arthur, mantıklı ol. Senin kutsal spermin için ev sahibi ben değilim."

Bir kadeh şarabın o kadar da günah olmadığını belirttikten sonra sözlerine şöyle devam etti: "Bu arada, bu hala benim bedenim. Gelecekte sahip olacağın bir şeyi kuluçkaya yatırmak için yaratılmış bir kap değilim. Yoksa yaptığım her şeyi kontrol etme hakkına sahip olman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Söylediğim bu değil, söyledğim hiç de bu değil," dedi Arthur, gözlerinin ardında sadece anlık şeyler, renkler görüyordu, çoğunlukla kırmızı ama arada sırada beyaz. Meredith orada olsaydı, üniversitede retorik dersinden aldığı A-sayesinde, Philippa'nın az önce kullandığı araca "saman adam mantıksal safsatası" dendiğini, bir kişinin orijinal noktayı çarpıttığını (bu durumda: Eğer bebeğiniz olacaksa neden şarap içiyorsunuz, ki kesinlikle olacak, doğru mu?) çürütmeyi kolaylaştırmak için çarpıtmasıdır. Ama Meredith orada değildi ve Arthur gözlerini kırpmakta zorlanıyordu, sonra çevresinden küçük bir ışıık patlaması geldi ve *Oh lanet olsun, yine mi* diye düşündü.

Sonra uyandığında yerde yatıyordu ve Philippa üzerine eğilmişti.

"Ah, Arthur," diye iç geçirdi Arthur gözlerini açtığında, ölüm katılığını tam olarak kıramadan konuşmaya başladı. "Sırf bir kadını manipüle etmek için ölmek pek hoş karşılanmaz, haberin olsun. Çok gazlı bir davranış."

Sonra doğruldu, ona uyarıcı bir bakış attı ve odadan dışarı çıktı.

Arthur gözlerini kapadı ve açtı. Sihir hakkında düşündü, her geçen dakika hayatını daha da mahvediyor gibiydi. Ve bu her zaman bir rahatsızlık değil miydi? O zaman neden bunu yapmak istemişti? Hatta neden öğrenmişti?

Elbette benim yüzümden. Çünkü onu sevmiştim; çünkü bana beni seven büyükannelerim tarafından öğretilmişti. Çünkü Meredith ve Arthur'a öğrettiğimde o da sevgiye benzer bir şey hissetmişti. Bir insanın sanat yaparken ya da sevdikleri için özenle hazırlanmış bir yemek hazırlarken hissedebileceği keyif gibi.

"Meredith'in ilgi alanı fazla pragmatik," demiştim bir keresinde Arthur'a, muhtemelen on beş yıl önce, Arthur'un o zamanlar onaylamadığını hissettiği, yarı sıkıntılı bir tonda. "Onunla biraz eğlenmek istiyorum."

O zamanlar bana neredeyse her şeyi söyleyebilecek olmasına rağmen, Genç Arthur bana "Eğlenmeyi severim" demişti.

Yetişkin Arthur şimdi suçluluk , isterse ışıkları nasıl dans ettirebildiğini, parmaklarında nasıl elektrik dalgaları yaratabildiğini, ara sıra sırf bunları yapmak için yaptığı şeyleri, sırf sevmek güzel geldiği için sevmek gibi şeyleri düşünüyordu. Omuz omuza oturup internette ne idüğü belirsiz büyüleri araştırdığımız, işe yarayabilecek gibi görünen her şeye baktığımız zamanları düşündü.

Son zamanlarda neredeyse saplantılı bir şekilde yaptığı gibi beni düşündü.

Parmaklarına hareket gelir gelmez telefonuna uzandı ve mesajlarına geri döndü.

Özellikle de benimkine.

C5

O günün erken saatlerinde, Eilidh onu telefonuna gülümserken yakaladığında Arthur'a mesaj atan bendim. Üçü de -ve Gillian- bana numaralarını verdiğinden, beni özellikle Arthur'la iletişime geçmeye iten şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilim. Sanırım Meredith'e karşı rahat davranamazdım; Eilidh'i gerçekten tanıımıyordum; Gillian ise tamamen yabancıydı.

Arthur'a mesaj attım: **Bu arada bu sana pahalıya patlayacak.**

Bunu eğlenceli buldu. **Ne kadar?**

Sonuçlara göre değişir.

Arthur: **Sonuç yoksa ödeme yapmıyorum**

Ben: **Neden bütün zengin insanlar bu kadar ucuz?**

Artık zengin biri olduğumu sanıyordum, Arthur itiraf etti. **Yıllar önce Tyche'ye sattığın yazılımla ilgili duyuruyu gördüm.**

Ona henüz ayrıntılardan bahsetmemeyi tercih ettim; hem kayıp olan hem de olmayan şeylerden. **Ben zengin bir insan değilim. Bir evim var. Bu da bir şeydir.**

O ev senin mi? Yani, o evi bilerek mi aldın?

Ben: **Mow, züppelik!**

Ona göz devirterek **"Annemin iş yerine yakın."** diye ekledim. **Bugün onu kaçırdın, işteydi.**

Arthur, nazik ve güzel annemin hâlâ bir zemine eğilmiş, diş fırçasıyla harçları Sindrella gibi fırçaladığını görünce üzüntüye boğuldu. **Hâlâ çalışıyor mu?**

Elbette. O sadece ellili yaşlarının sonunda Arthur, sevişilemez hale geldiğimizde öylece ölmeyiz.

Arthur kendi kendine gülümsedi. **Onun becerilemez olduğunu nereden biliyorsun? İğrenç,** dedim ve ciddiydim.

Arthur: **Umarım bu onun için çok zor olmaz.**

Ben: **Mhat, muhasebe?**

Arthur: **Ne?**

Muhasebeci olduğunu söyledim. **Seni son gördüğümünden beri**

Gerçekten mi??? dedi Arthur, ilerici ve istekli politikalarına rağmen hala yukarı doğru sosyal hareketlilik kavramını unutmayı başarmıştı.

Ben hala Ainsworth'tayken o gece okuluna gitti ve diplomasını aldı. **Kitaplarımı ve Berkeley'deki yurtlarda geçirdiğim ilk yılı o ödedi, ben eve taşınıp işe gidip geldim. İlk girişimimi Tyche'ye satana kadar onunla yaşadım. Ve sahip olduğum her kuruşu kredilerime harcamak yerine bir ev alabilmem de onun sayesinde oldu.**

Arthur bunu ona bir sebepten dolayı söylediğimi doğru bir şekilde tespit etti. **Senin hakkında ne düşündüğümünden mi endişeleniyorsun?**

Cevap olarak söylediğim tek şey buranın **iyi bir ev olduğuydu.**

Özür dilerim, dedi Arthur, başka birçok şey söylemeyi düşündü ama söylemedi, ben de cevap vermedim.

Sonra Arthur Philippa'nın şarap içişini izledi ve Riot'un acı çekeceği, Riot'a hak ettiği her fırsatı veremeyeceği ya da Riot'un var olmamış olabileceği ihtimali üzerine bir anlık bir nöbet geçirdi. Bu seçenekler arasında en kötüsü buydu çünkü Arthur'un gerçek olduğuna inandığı şeylerle ilgili pek çok başka şey anlamına geliyordu.

Öldükten ve kendiliğinden dirildikten sonra ona gönderdiğim mesajları tekrar okudu. Yine beni düşündü.

Sonra dedi ki, "**Oğlunuzun adı ne? Aristotle,** diye cevap verdim.

Arthur: **Hayır! Gerçekten mi?**

Ben: **Kesinlikle olmaz seni gösterişçi pislik**

Arthur: **Babası kim?**

Ben: **Bir adam, muhtemelen**

Arthur: **Benimle taşak mı geçiyorsun?**

Kim söyleyebilir? Mutfak tezgahıma yaslandığım yerden cevap verdim. Monster benden biraz meyve suyu istedi ve ben de ona hayır, daha fazla meyve suyu yok, dişlerini yeni fırçaladığını söyledim.

Bu arada Arthur, söylemek istediği şeyi söylemeden önce uzun bir süre yerde kaldı, o da "**Benimle sabah buluşabilir misin?**" idi.

Bugün Perşembe ve ben çalışmak zorundayım, diye belirttim, kuşak zenginleri tarafından kolayca unutilan temel bir gerçeği.

Haftanın geri kalanında izin al lütfen. Adil olduğunu düşündüğün parayı ödeyeceğim, söz veriyorum.

Bir sürü sorunum var, diye ekledi Arthur. **Bu ölüm olayı gerçekten çok rahatsız edici.**

Ben şahsen Eilidh'in kıyamet sorununu daha ilginç buluyorum, diye cevap verdim, çoğunlukla huysuz olmak için, ne yazık ki Arthur bunu sezdi, çünkü bu şekilde çok sezgiseldir. Monster benden tekrar meyve suyu istedi ve ben yine hayır dedim. Sonra Monster ona bir kitap okumamı istedi, bu aslında dört kitap anlamına geliyordu, bu yüzden Arthur'un cevabını çok sonraya, oğlum uyuduktan kadar göremedim.

Kimseye söyleme ama keşke babam beni sevseydi, Arthur, dedim. **Bunu gerçekten herkes biliyor.**

C6

O anda Jamie ve Meredith'in bir şeyler içmek için buluştuklarını zaten biliyorsunuz.

"Bu makaleyi yayınlamanıza ne engel olabilir?" diye sordu ona. Jamie'ye bakmamaya çalışarak bardağıyla oynuyordu. Suda kan vardı. Kokusunu alacağını biliyordu ama boğulurken onun gözlerinin içine bakmak zorunda değildi. Ya da her neyse.

"Hiçbir şey," dedi.

"Cidden, hiçbir şey mi?"

"Cidden, hiçbir şey." Ona bir bakış atarak içkisinden uzun bir yudum almasını izledi. "Yani, seni daha sempatik biri yapmak isterdim. Gerçeği söylemek istediğin zaman bana haber ver yeter."

"Gerçek mi?" diye yankılandı Meredith.

Jamie metanetle bir kez başını salladı. "Gerçek."

Bardağındaki sıvıya baktı ve farklı biri olduğunu hayal etmeye çalıştı. Gerçek bir dahi, sahtekâr olmayan biri ne yapardı?

Bu değil. "Beni korkuttu," diye itiraf etti. "Seninle birlikteyken. Senin için olmak istediğim kişi. Hakkımda söylenenlerden hoşlanmadım."

"Senin hakkında ne dedi?" Jamie oyunbazca sordu.

Cevap vermedi. "On dokuz yaşındaydım ve biyomansi dışında her şeyde zar zor ilerliyordum. Çok zeki olmam gerekiyordu." Dikkatle manikürlenmiş tırnağını bardağındaki buğunun üzerinde kaydırdı. "Kendimi umursamaz hale getiremedim."

"Kimse senden umursamamanı istemedi."

"Nefret ettim," diye itiraf etti. "Başarısız olmak." "Başarısız mıydın?"

"Benim için öyleydi." *Ve babam* için, demedi. Jamie omuz silkti. "Herkes başarısız olmaktan nefret eder."

"Ama başarısız olmamam gerekiyordu. Ben bir dahiydim." Durakladı.
"Dikkatimi dağıtıyordun."

"Öyle ?"

Hayır, değildi. Sadece var olduğu ve onu her zaman Tanıtıcı Saçmalıklar için çemberlerden atlamak istediğinden daha çok istediği anlamında

101. Zamanının boşa gittiği, tekil olma ihtimalinin azaldığı hissiyle savaşıyordu - bunların hepsi onun değil, kendisinin suçuydu. Sadece bu işte iyi değildi, olması gerektiği kadar iyi değildi. Her şey beklediğinden çok daha zordu. Ve bu acı veriyordu, mükemmellik sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

Sadece Jamie kolaydı. Sadece Jamie doğru hissettirmişti.

O da dedi ki, "Seni çok sevdim. Senin tek bir anını bile kaçırmaktan korktum. Seni her şeye tercih ettim, tekrar tekrar ve bu aptalcaydı. Bir vizeden C aldım çünkü geceyi ders çalışmak yerine seninle geçirmek istedim. Seni düşündüm," dedi Meredith kısmen çatırdayan dişlerinin arasından, "durmadan. İnsan beyni bu tür bir yavru köpek sevgisi için yaratılmamıştır, yeterli performansı gösteremez."

"Yavru köpek sevgisi," diye yankılandı Jamie içi boş bir sesle.

"Evet, yavru köpek aşkı, çünkü yetişkin olsaydım her şeyi farklı yapardım. Ben aptal değilim Jamie. O zamanlar yaptığım seçimin olgunlaşmamış ve çocukça olduğunu biliyorum. Okulu bıraktım çünkü her şeyin olması gerektiği gibi kolay ve doğal bir şekilde gelişmemesinden hoşlanmıyordum. Seni terk ettim çünkü eninde sonunda beni terk edeceğini biliyordum ve bunun lekesini kaldıramazdım, zaten pek çok şeyde başarısız olmuştum." Şarap kadehinden uzun bir yudum aldı. "Önce seni kesersem, zehri emip çıkarabilirim diye düşündüm."

"Öyle olduğumu mu düşündün? Zehir mi?" Jamie'nin sesi ilk kez yaralanmış gibiydi.

"Hayır Jamie, ama ben lanet olası bir yalancıyım ve kendime yalan söyledim. Ve sonra-" Meredith sesinin titrediğini hissetti. "Ve sonra büyüdük ve ben haklıydım, bu kendi kendini gerçekleştiriyordu, çünkü ne zaman tekrar içine düşsek, sen kalmadın. Sabahları uyandığımda gitmiştin. Ve tamam dedim, o beni sevmiyor, bensiz bir hayatı olacağını biliyordum ve benim onsuz bir hayatım olamaz ve bu utanç verici, çok aptalca ve berbat bir şey ve benim-"

"Bir dahi," dedi Jamie alaycı bir ses tonuyla.

"Birisi," Meredith açıklığa kavuşturdu. "Bir şey. Orada vardı hepsi bu ölçütleri, zamanım tükenmeden önce yapmam gereken bu şeyleri-"

"Zamanının tükenmekte olduğunu kim söyledi?"

Meredith bardağına *bakarak*, "*Otuzun altında otuz*," diye alay etti. "Diğer taraftaki hayatı hayal edemememin benim suçum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yani toplumu mu suçluyorsun?" Jamie'nin sesi patronluk taşıyor gibiydi, ikna olmamıştı. "Hayır, sana üzgün olduğumu söylüyorum," dedi ve Jamie'nin eliyle duraksamasını izledi.

bardağın bir kısmını dudaklarına götürdü. "Sana artık büyüdüğümü, farklı olduğumu söylüyorum. Eğer şimdi seninle kaçmamı istersen, bunu yapacağımı söylüyorum. Seninle evlenmemi, yuva kurmamı, gözden kaybolmamı, yoga pantolonlu ve grafik tişörtlü diğer annelerle birlikte market alışverişi yapmamı istersen, bunu senin için yaparım." Başarı sadece katılımın az olduğu teknoloji konuşmaları, ona güvenmeyen iş arkadaşları, onu kurtların önüne atan yatırımcılar anlamına gelseydi, sonsuz can sıkıntısı gerçekten o kadar kötü olur muydu? Başarı bir efsaneydi, keskin bir uçurumdu - en azından daha az boş, daha çok hayat gibi hissettiren bir şekilde tatminsiz olamaz mıydı?

BU ADAM SENİ MUTLU ,

DEĞİŞİM! Meredith'in zihninde bir parşömen gibi açıldı.

"Eğer her şeyi baştan yapabilseydim, seni seçerdim Jamie." Meredith gözlerini kapatarak nefes verdi. "Biri bana bir şans daha verse, onun yerine seni seçerdim."

Jamie'nin bardağını bardağın üzerine bıraktığını duydu ve gözlerini açarak beklemeye başladı. Jamie birkaç dakika daha sessiz kaldı, Meredith'in içkisini bitirmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"İyi deneme," dedi sonunda, "ama gerçek bu değildi." Sanki biri ona yumruk atmış gibi keskin bir kahkaha attı. "Kahretsin," dedi. "Bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşünmüştüm."

C7

"Bir daha dene," diye önerdi Gillian ve Yves başını eğip onu ikinci kez dizinin yanından usulca öptü. Kadın onun suratını tekmeleme isteğini bastırdı. "Hayır," dedi iç çekerek, "boş ver, hayal görmüş olmalıyım."

Yves onun baldırını nazikçe okşadı ve bu kez omzundan ve çok sert olmasa da onu tekmeleyerek uzaklaştırdı. Gillian, "Herhalde umutsuz bir durum," dedi.

Bir gün önce, Gillian ve Yves markete gittiklerinde, Yves arabada, aslında yenilebilir bir şeyin etkisi altında Gillian'a bir dizi şey itiraf etmişti. Gillian arabayı Mill Valley'nin dik ve virajlı yollarında sürmeye çok ama çok odaklanmıştı ve bu yüzden Yves'in bir çeşit dalgınlıkla dinlediği, illa ki söylev seviyesine yükselmeyen ama benzer bir şekilde ruhani olarak önemli hissettiren monoloğunu dinlemişti.

"Mesele şu ki, ilk başta bunun benim olamayacağını fark etmedi," dedi Yves, "çünkü ben erkek doğum kontrolü kullanıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Gillian, etkilenmiş bir ifadeyle.

Yves neşeyle, "Demek ki her şey aslında geri tepti," dedi, "ya da bence öyle oldu, her ne kadar her şey hakkında çok açık sözlü olmasa da, sanırım bu anlaşılabilir bir şey çünkü oyundan o kadar kolay vazgeçecek biri değil. Biraz daha çikolata?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Gillian... tam olarak netlik eksikliği hissetmiyordu. Kendini *son* derece berrak hissediyordu ki sorun da buydu zaten. Gillian'ın gün içindeki tüm ritüellerini asi düşüncelerin kesintisine uğramadan yerine getirebilmesi için belli bir ölçüde bulanıklığa ihtiyacı vardı ve şu anda her türlü bulanıklığı yaşıyordu. Örneğin, Yves'in az önce kendisine oldukça kişisel bir şey itiraf ettiğini fark etti ve şimdi

Kişisel bir şeyi geri itiraf etmek, normal şartlar altında fark edeceği bir durumdu - Gillian'ın sosyal işaretler konusunda militarist bir farkındalığı vardı- ancak bu durumda, garip bir şekilde, başka türlü yapamayacağı bir şekilde meydan okumaya mecbur hissetti.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Gillian.

"Aşkı seviyorum," dedi Yves. "Ve Mouse tam bir insan."

"Arthur'u seviyorum," dedi Gillian.

"Tabii ki seviyorsun," dedi Yves.

"Hayır, onu seviyorum," diye

tekrarladı Gillian. "Evet, Gillian,

yani-"

"Onu *seviyorum*," diye yarı çığlık attı ve sonra birden ağlamaya başladı, gerçekten hıçkıra hıçkıra, hüngür hüngür ağlıyordu ki bu onun hiç yapmadığı bir şeydi. O kadar çok ağlıyordu ki arabayı caddenin tam ortasında, çok dik bir yolun ortasında durdurdu çünkü göremiyordu. Aslında şok ediciydi, Gillian'ın tanımlamamak ya da hissetmemek için çaba sarf ettiği duyguların büyüklüğü, çünkü Gillian sessizce korkunç, denenmiş bir çirkinlikle doluydu. O kadar çok kardeşi vardı ki, o kadar çok kardeşi, ona bel bağlayan onca çocuk, her şeyi çabucak halledip yoluna devam etmesine ihtiyaç duyan annesi, annesinin her seferinde aynı yörüngeyi izliyor gibi görünen son evliliği, herkesin Gillian'dan bir şeyler beklemesi, herkesin, herkesin, Gillian olmak her zaman çok yorucuydu, ya da Arthur'la tanışana kadar öyleydi.

Arthur! Hemen hoşlandığı ama seveceğini fark etmediği ve onunla evlendiğinde artık güvende olduğunu düşündüğü, artık endişelenmesine gerek kalmayacağını, çünkü Arthur'un ona, onun da Arthur'a , her şeyin hoş ve işlemsel olacağını ve dürüst olmak gerekirse Arthur'un başkalarıyla seks yapmasına aldırmayacağını, çünkü seksle ilgili tüm bu yaygaranın ne olduğunu gerçekten anlamadığını ve Arthur'un kendisini asla zorlamayacağını düşündüğü kişi, Tanrım, o böyle bir şeyi aklından bile geçirmezdi, bu yüzden kafasında onların sevgi dolu ve mutlu bir şekilde yaşlandıklarını, kendisinin de ona yardım ederken aynı zamanda odaklanabileceğini, tutkusunu akademiye odaklayabileceğini canlandırdı. Aklında, gerçekten sevdiği şey olan işinden başka bir şeyi beslemekle ilgili hiçbir düşünce olmayacaktı.

Ve sonra, Tanrı aşkına, Arthur! Çok gürültülüydü, özünde çok gürültücüydü, her zaman çok fizikseldi, her zaman hareket halindeydi, ama kızın belli bir mesafeden hoşlandığını biliyordu ve onu hiçbir şeye maruz bırakmadı

hoşlanmamıştı. Gelecek hakkında o kadar güzel, o kadar şiirsel konuşmuştu ki, ona inanmıştı, Tanrım, ona inanmıştı. Ona inanmıştı! Arthur Wren dünyanın daha iyi olabileceğini, daha iyi olması *gerektiğini* söylüyordu ve Gillian gözlerinde parlayan yaşlarla onu dinliyor ve her şeyi onun için daha yumuşak, daha tatlı, daha nazik ve daha iyi yapmak istiyordu, onu seviyordu! Tanrım, ama onu seviyordu! Hasta olacağından emin olana kadar ağladı ve ağladı, arabanın yan tarafına, doğrudan caddeye kusacaktı, ta ki aracından inmiş ve orada durup camına vuran memurun yüzüne patlayana kadar, oh lanet olsun.

"Hanımefendi," dedi polis ama Gillian konuşamıyordu, ağlamakla meşguldü. Kendisi ve başkaları için tehlikeliydi çünkü artık çok geçti, Arthur bilmiyordu ve ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu! Birine ilk başta onu sevmek zorunda olmadığını söyleyken, şimdi, yıllar sonra, *sizin buna ihtiyacınız olmadığını söylediğiniz* için onun başkalarını sevmesini tamamen kabul edilebilir hale getirdikten sonra, şimdi diz çökerek kendini size adamasını istediğinizi nasıl ifade edersiniz? Bu daha da kötüydü! Onun hiçbir şeyine ihtiyacı yoktu! Hayatının geri kalanında onu bu şekilde, yürekten sevmekten tamamen memnundu ve bu onun öğürmesine, avuçlarının içine kusmasına neden oldu, polis memuru telaşlı görünüyordu ve Yves yolcu tarafından sanki bir teröristin işlediği suçlar üzerine pazarlık yapıyordu ve Gillian bunu umursamıyordu. Kocasını o kadar çok seviyordu ki fiziksel olarak *acı çekiyordu*, başka bir şeyin ne önemi olabilirdi ki?

Sonunda polis arabadan inmesine yardım etti ve uzaklaştı; bu sırada kadın hıçkırı hıçkırı ağlıyor, yolun kenarında iki büklüm yatıyor ve şehre inen merdivenlerden birinden düşmemek için mücadele ediyordu. Lanet olsun, ne acı! Ve polis ona sanki seksen yaşındaymış gibi "hanımefendi" diye hitap etmişti! Berbattı, her şey bir felaketti, Gillian Wren ruhsal bir çöküntü yaşıyordu ve kalbi avuçlarının içinde lime lime olmuştu, duygusal bir kağıt kesiğiyle ölmüştü!

"Ben," nefes aldı, "seviyorum," bir nefes daha, "onu," ve tabii ki cümleinin tamamlayamadığı kısmı "onu seviyorum *ama ona dokunamıyorum*, ya da bana dokunmasını gerçekten istemiyorum, ya da belki ikisi de, tam olarak emin değilim, ama lojistik olarak konuşursak, bu bir tür sorun gibi görünüyor.

"Evet, anlıyorum," dedi Yves endişeyle. "O zaman biraz pratik yapalım mı? İstersen sana öğretebilirim?"

Gillian başını güçlükle salladı, çünkü o sırada korkunç bir baş ağrısı vardı. O tek sinir krizinde yıllardır ağlamadığı kadar çok ağlamıştı ve günün geri kalanında alışılmadık derecede durgundu, öyle ki Yves'in, ona acı verecek kadar şiddetle sevdiği ve Philippa orada olduğu için onu gerçekten fark etmeyen Arthur'un yerine geçmesine izin vermek neredeyse iyi bir fikir gibi görünüyordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Gillian Philippa'dan hoşlanmıyor değildi. Philippa'nın Arthur'un nelerden hoşlandığını, ne istediğini bilmesini kıskanıyordu ama Gillian aynı zamanda onun aşkını onurlandıran bir adamı sevdiğini de biliyordu, ya da ne biliyorsa, ki bu çok fazla bir şey değildi, bu da onu daha da acı verici yapıyordu. Çünkü onun mutlu olmasını istiyordu ve eğer Philippa ve Yves onu mutlu ediyorsa, o zaman kim yargılayabilirdi ki? TANRIM, ACI!

Ama şimdi aradan birkaç gün geçmişti ve Gillian Yves'ten hoşlandığının, hem de çok hoşlandığının farkındaydı, Arthur'un onu neden sevdiğini, hatta neden istediğini anlayabiliyordu, çünkü Yves'in şehvetli elleri vardı ve seks kavramından pek hoşlanmayan biri için bile bu kavramı dışa vuran biriydi. Seks, yani. Ona çok doğal geliyor gibiydi.

Örneğin: "Arthur'un özel sevgi dili kesinlikle dokunmaktır," dedi Yves şimdi Gillian'a, kızılalağaç dalları cam tavan pencerelerinin üzerindeki karanlıkta hışırdıyordu. "Bundan hoşlanıyor; bu onun için bir anlam ifade ediyor."

Gillian'ın kulağının arkasındaki yeri okşadı ve Gillian bundan ne kadar nefret ettiğini görünce utandı.

"Sanırım umutsuz bir durum," diye cevap verdi, iç çekerek koltuğa geri oturdu. Arthur evin içinde bir yerlerde Philippa'yla birlikteydi, Meredith sıvışmıştı (ikisinin de onun gidişini gördüğünü düşünürsek pek de başarılı sayılmazdı), Eilidh Dzhuliya'yla birlikteydi ve Gillian beni henüz çok iyi tanımasa da El Cerrito'da bir yerlerde yürümeye başlayan bir çocukla birlikte var olduğunu biliyordu ve bana karşı henüz açıklayamadığı derin bir kıskançlık duygusu hissediyordu.

"Belki de sorun sen değilsindir," dedi Yves, Gillian'ın yanına oturup elinin üstündeki havayı sevgiyle okşayarak. "Belki de sorun *benim* Arthur olmamamdır."

Doğru, Arthur'un kendisine dokunduğunu düşündüğünde Gillian'ın içinde bir şeyler parlıyordu. Uzun bir kucaklaşma değil ama Amerikan bayrağı rozetini takarken ellerinin birbirine değdiği anlar ya da komik bir şey duyduğunda gözlerinin onunkilerle buluşması, biraz

Teknik olarak bir dokunuş olmadığını düşündüğü kahkaha kırışıklığı, ne kadar öyleymiş gibi hissettirse de. Sadece onun için daha iyi, daha güzel çıkana kadar tüm dünyayı içine batırmak istediği türden bir tatlılık gibi hissetti.

Bunların hiçbirisi yüksek sesle söylenmeye değer görünmüyordu. "Philippa'yla daha fazla vakit geçireceğini sanıyordum," diye teğet geçti Gillian.

Yves omuz silkerek, "Hayır, Mouse ile aramızdaki ilişki bir süredir zayıflıyor," dedi. "O ve ben farklı şeyler istiyoruz. Sanırım yakında ona söylemem gerekecek."

Gillian bir kabalık şoku hissetti. "Onu buraya sadece ayrılmak için mi getirdin?"

"Onu buraya ben getirmedim," diye nazikçe düzeltti Yves. "Arthur'la birlikte olmak için geldim. Mouse onunla gelmek istediğine karar verdi ve ben kim oluyorum da onu durduruyorum? Yine de ona karşı dürüst olduğunu sanmıyorum."

"Peki ya siz ve o olmazsanız üçünüze ne olacak? Bekle, üzgünüm," diye gecikmeli olarak ekledi Gillian, "Bunun çok kişisel olduğuna eminim ve korkarım ki, bilirsin, tek eşli olmayan etik hakkında pek bir şey bilmiyorum-"

"Ah, Gillian, bu pek de parlak bir örnek değil," dedi Yves ona neredeyse dayanılmaz derecede yakışıklı olan ironik bir bakışla. "Arthur ikimizi de seviyor olabilir, biz de onu seviyor olabiliriz ama birlikte olmamızı sağlayan koşullar hiçbir zaman kusursuz diyebileceğim türden olmadı."

"Ne?" diye sordu Gillian şok olmuş bir halde.

"Sevgilim, üzülecek bir şey yok," diye güvence verdi Yves, Gillian'ın rahatsız edici derecede düşkün hissetmesine neden olan bir şekilde tamamen yanlış anlayarak. "Sadece Mouse benden tutkuyla nefret ediyor ama ilişkimizin onu yarattığı kişiden vazgeçemiyor."

"Ne?" diye tekrar sordu Gillian, bu kez biraz daha cırtlak bir sesle.

"Mouse'un ailesi çok fakir, Gillian," dedi Yves ciddiyetle. "Şey, gerçekten fakir değil, herhangi anlamlı bir şekilde fakirleşebileceği anlamında değil. Ama moda deyimiyle, bilirsin işte, o... Nasıl söylesem? Tamamen yoksul."

"Ne?"

"Ve ne yazık ki Mouse yaşlanıyor ve bunun için gösterecek çok az şeyi var," diye ekledi Yves, sanki bunu söylemekten nefret ediyormuş ama yemin altında olduğu için söyleyemiyormuş gibi gerçek bir üzüntüyle. "Eğer onunla evlenmezsem otuz iki yaşında ve evlenmemiş olacak ki bu da onun çevresinde kabul edilemez bir durum, biliyorsunuz."

"Ne?"

"Arthur'un bir süreliğine işe yarayacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti Yves. "Mouse ile aramızdaki zorlukları bir kenara bırakıp ona olan sevgimizi uzunca bir süre paylaşabileceğimizi düşünmüştüm, sanırım öyle de oldu. O çok sevimli bir insan, çok sevimli - ama siz bunu zaten biliyorsunuz." Hâlâ kafasında çok karmaşık matematik hesapları yapmaya çalışan Gillian'a bilgece başını salladı. "Ne yazık ki böyle bir şey Arthur için adil değil. Ayrılığımızın onun için ne anlama geleceği bana acı verse de -yalanlar, aldatmalar, Mouse'un çeşitli anlarda beni en yakın tereyağı bıçağıyla bıçaklamak istediğini hissetmek... Artık bunu yapamam. Kalbim, biliyorsunuz, boş değil, ama son derece yavan. Yorgun," diye karar verdi Yves sonunda. "Sorun şu ki kalbim çok yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Bu kısım Gillian için anlamlıydı, bu yüzden konuşmadaki diğer birkaç faktör hakkında geriye dönük olarak sormak istemesine rağmen beşinci kez "ne" diye sormadı. O kadar üzgündü ki, Yves'e onun anlayacağı şekilde bir şeyler ifade etmek istediğini hissetti ve bu yüzden dikkatle, çok dikkatle, aşırı ve titiz bir yavaşlıkla uzanıp saçlarını alnından taradı. Gözleri sanki onu okşuyormuş gibi kısa bir süre kapandı ve Gillian kararsız bir hafiflik, yavaş bir şefkat sızıntısı hissetti.

Öne doğru eğilip onun yanağını öpecekmiş gibi yaptı, sonra Gillian'ı rahatlatmak için öpmedi. Gülümsedi ve ayağa kalktı, düşünceleriyle baş başa kalmak ya da tuvaleti kullanmak için evin içinde başka bir yere gitti.

"Görüyorum ki ikiniz çok yakınlaşıyorsunuz." Gillian irkilerek başını kaldırdı ve Philippa'nın karanlık koridorlardan birinde, Arthur'un yatak odasından koridorda durduğunu gördü. Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. "Sanırım çok aziz olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Mükemmel bir eş."

Dün psikolojik bir çöküntü yaşadığımdan yüzde doksan altı eminim, diye karşılık vermeyi düşündü Gillian ama taktiksel olarak bunun pek de iyi bir manevra olmadığını biliyordu. Gillian bu tür savaşlarda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı ama Philippa hakkında en azından bir şeyi anlamıştı, o da korkunun çok garip bir motivasyon kaynağı olduğu ve ne kadar küçük olursa olsun tek bir kırılmanın domino taşlarının devrilmesine yol açabileceğiydi.

Gillian şimdiden bir şeylerin ters gittiğinden emindi. İçten içe Arthur'a olanlardan kendini sorumlu hissediyordu. Rutinini bozmuş, her şeyi farklı yapmıştı ve şimdi Arthur ölmeye başlıyordu,

Etrafındaki her şey çöküyordu. Korkunun pençesine uzandı ve onu bulmak kolaydı, hem de çok kolaydı. Gillian için korku hiç gitmemiştir.

"Bir içki ister misin Philippa?" diye sordu Gillian.

Philippa'nın gözleri kısıldı. "Yapamam," dedi bir silah havasıyla. "Ben hamileyim."

"Öyle misin?" Gillian soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Evet," dedi Philippa.

"Bu Arthur'un."

Bir an için, böyle bir şeyin, bu kadar değerli ve dönüştürücü bir şeyin bu kadar gelişigüzel ele alınabilmesi olasılığı karşısında Gillian bir acı hissetti. Arthur'u sevdiği için hissettiği türden bir acı değildi, çünkü bu daha derin bir acıydı, daha kötü ve daha yozlaştırıcı bir şeydi; her gün yaşadığı bir acıydı, çünkü aşk tedavi edemediği bir hastalıktı. Philippa kıskançlığı bir silah olarak kullanmaya çalışıyordu ama Gillian kendi yapmadığı bir bıçakla kendini kesmeyi reddediyordu. Ayrıca, hamileliğin neye benzediğini biliyordu.

"Bunu görmüştüm," dedi Gillian sessizce.

"Ne?" dedi Philippa.

"Annemle," diye devam etti Gillian, daha yüksek sesle. "Birkaç kez. Bir sürü farklı versiyonu vardı. Pembe dizileri severdi. Yine de söylemeliyim ki, bir bebek mi? Politik olarak konuşursak, böyle zamanlarda bu tür şeylerle oynamamalısınız. Üreme özerkliği Arthur için çok önemli." Gillian, evliliğinin tüm içeriğini inceledikten sonra, bebek sahibi olmanın Arthur'un istediği bir şey olup olmadığından hâlâ emin olamadığında giderek artan bir acı hissetti. Genellikle üreme faaliyetlerinde bulunmadıkları için bu konuyu ona hiç açmamıştı, bu yüzden Gillian bunun onun için önemli bir şey olup olmadığını bilmiyordu, bu da herhangi bir taktiksel yanlış hesaplamadan daha kötü hissettiriyordu. Belki de öyleydi ve onun hayatı hayatında sahip olmasına izin verilen şeyler hakkında başka bir şeye inanmasına izin vermiş olabileceği düşüncesi birden demir gibi sert ve soğuk gelmişti.

"Yalan söylemiyorum," dedi Philippa.

"Tamam," diye cömertçe izin verdi Gillian.

Philippa derin bir iç çekti, sonra somurtkan bir tavırla Gillian'ın yanındaki kanepeye çöktü. "Başta yalan değildi," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Sen gerçekten iyi bir eşsin."

Gillian kadeh kaldırır gibi yaparak, "Ve sen de korkunç bir metressin," dedi. "Arthur'a söylemezsen buna içeceğim."

Acı geri gelmişti. Çünkü Arthur'a bunu nasıl söyleyecekti - şimdi Gillian'ın çok istediği gibi onun dünyasını nasıl yumuşatacaktı? Bu bir sabitlik, bir zorluktu. Hissettiği şefkat, hayatın ve hayal kırıklığının doğasını çoktan anlamış yetişkin bir adama duyduğu aşktan kaynaklanan ham yara hiç de seksi değildi. Keşke kişisel başarı bu yaraya merhem olabilseydi; her şeyi yoluna koyma özlemi, bir bahçenin her zaman çiçek açması için ona bakmak gibi, her daim yeşil ve sonsuz.

"Arthur'a dikkat et," dedi Gillian.

"Kırılğan olduğu için mi?" diye sordu Philippa, sesi kuru bir eğlenceyle çıkıyordu.

Hayır, çünkü o benim, diye düşündü Gillian. Sevmek için benim, bakmak için benim, kaybetmek için benim.

Ama Gillian bir durumun kendisiyle ilgili olmadığı konusunda keskin bir sezgiye sahipti. Philippa utanmadan bir ay boyunca söylediği yalanların yükünü sırtından atarken, Gillian her zamanki özverili ev sahibesi tavrıyla onlara birer içki ısmarladı. Gillian kişisel olarak melodramla hiç ilgilenmemişti; kendini bunun çok üstünde görüyor, Arthur'a yalan söyleyen kadını sempatik bir figür, hatta bir arkadaş olarak görmeyi tercih ediyordu.

Philippa komplocu bir iç çekişle, "Gördüğünüz gibi, sorun her zaman ataerkillik olmuştur," diye sözlerini bitirirken, Gillian kadınlığın çağrı ve tepkisine katılarak refleksif bir feminizm işareti yaptı. Yürü be kız patron! Yaaaaas, kraliçe!

Ama Gillian'ın da bir amacı olamaz mıydı? Uzun zamandır çok iyiydi. Bir ödül olarak küçük bir ültimatoma vermenin ne zararı olabilirdi ki?

"Ona gerçeği söyle," dedi Gillian taktiksel bir yudumla Philippa'ya, "yoksa ben söylerim," ve sonra iki kadın da bir daha konuşmadı.

Ertesi gün Gillian kocasıyla paylaştığı yatakta uyandığında elini uzatarak kocasının alnındaki saçlarını taradı. O zamana kadar, bu özel fiziksel sevgi gösterisi yeterince prova edilmiş ve Yves üzerinde bir kez işe yaradığı ve şimdi Arthur üzerinde de işe yarayabileceği düşünüldüğünde, performans kaygısı bir dereceye kadar hafiflemişti. Arthur'un orada olmadığını acımasızca fark ettiğinde parmakları neredeyse açılmak üzereydi.

Bir an için uyuyakalmış olabileceğini düşündü. Sonra saatine baktı ve hayır, uyumadığını, saatin her zamanki gibi altı buçuk olduğunu ve alışılmadık şekilde erken kalkanın Arthur olduğunu gördü.

Gillian baş döndürücü bir kafa karışıklığı, bozulmuş bir rutinin acısını hissetti. Bunun tehlikesi, bilinmezliği. Arthur'dan sonra uyandığında, onun diş fırçası kendi diş fırçasından önce lavaboda ıslakken kimdi o? Domuzların uçması gibiydi. Eilidh vebalar, kıyametler hakkında ne demişti? Gillian şimdi bir tane hissediyordu, gelecek olan planlanmamış felaketin dehşeti tarafından istila edilmişti.

Philippa'nın gittiğini fark ettiğinde daha da kötüleşecekti.

PERSEMBE.

C8

Cass'in telefonu Meredith'in CTO'su ve iş ortağı Ward'dan gelen bir aramayla çaldığında Meredith hâlâ uyuyordu. Ward ve Cass nadiren konuşurlardı, çünkü Cass Chirp'in iç işleyişinden uzak durmayı kendine iş , bunun ilk nedeni Meredith'le çıkıyor olması, ikincisi de Tyche'nin liderlik kademesinde Chirp'teki herhangi biri için nöbetçi olamayacak kadar yüksekte olmasıydı, alınmasınlar. Ward'ın şu anda Cass'in kişisel telefonunu arıyor olması, Cass'in personelini ve kıdemsiz ortaklarını, yani bir yan kuruluş CTO'sunun Tyche'nin operasyon departmanından ihtiyaç duyabileceği her şeyle ilgilenmesi gerekenleri atladığı anlamına geliyordu.

Cass Meredith'in uyuyan haline baktı ve Meredith dinlenirken nasıl da küçük ve narin görünüyordu. Cass bazen yatağındaki kadına bakar ve astral seyahatle zaman ve mekânda onun bir zamanlar nasıl bir kız olduğunu hayal ederdi.

Ward telefonda şöyle diyordu: "*Magitek*'teki arkadaşım yazının Pazartesi günü ilk iş olarak internet baskılarında yayınlanacağını söyledi. Bak Cass, sen iyi bir adamsın. Tüm bunlar başına gelmeden önce Meredith'in Chirp'in gelişim süreci hakkında hepimize yalan söylediğini bilmeni istiyorum. Ve bu konuda bir şey yapmadan önce, bence gerçekten onunla konuşmalısın."

Ne kadar asilsin, diye düşündü Cass alaycı bir ifadeyle. Meredith Wren'den önce teknoloji dünyasında kimse Edward Varela hakkında fazla bir şey düşünmemişti. Yalnızca o ne gördüyse, olağanüstü bir etki yaratmak için kullanmıştı.

"Peki ne yapmamı öneriyorsun Ward?" diye sordu Cass, cevabı duymaya gerçekten ihtiyacı olup olmadığını merak ederek.

Ward nefes nefese, "Kes ve kaç," diye önerdi. "Meredith de böyle yapardı."

C9

Teğetsel olarak ilgili bir notta, Arthur o sabah erken saatlerde Philippa'dan bir mesaj aldı.

Karına neden gittiğimi sor.

Tabii ki Arthur bu mesajı almadı çünkü benimle birlikteydi. Monster o sabah erkenden diyaframıma birkaç kez tekme atarak beni uyandırmıştı. Motor becerileri gerçekten harika.

Canavar lakabını normal yollardan aldı. Doğduğu andan itibaren kabus gibi bir çocuktü; hatta ana rahmindeyken bile. Hamilelik sırasında bir kadının vücudunun o kadar büyük ve mucizevi bir şekilde, o kadar hızlı ve tehlikeli bir şekilde değiştiğini biliyor muydunuz? İkinci üç aylık dönemde hamileliğin yaygın bir belirtisi kronik burun kanamasıdır. Bunu biliyor muydunuz? Elbette, bulantı ve kusmayı biliyorsunuz ve belki de "bebek beynini" biliyorsunuz, vücudunuzun beyin hücrelerinizin üretimini yavaşlattığı şey, böylece bu kaynakları bir tür dengesiz ataerkil ondalık gibi bebeğe sunabilir. Hayatımın neredeyse bir yılı boyunca o kadar inanılmaz derecede aptaldım ki, park ettiğim yeri unutup oturup ağlamak zorunda kalma ihtimalime karşı yaptığım her şeyin fotoğrafını çekmek zorunda kaldım ve herkes bunu görmezden geldi, çünkü medyanın yönlendirdiği popüler inanışın aksine, çoğu insan hamileliğinizi umursamıyor. Etrafta istenmeyen bir şekilde dolaşan, becerilemez bir kadın olduğunuzda, sanki sihirli bir şekilde yokmuşsunuz gibi birçok erkeğin içinizi görebilmesi şaşırtıcıdır.

Kelime dağarcığımın tamamı da asla geri gelmedi. Mutfaktaki şey için kullanılan kelimeyi rutin olarak unutuyorum, bilirsiniz işte. Ve sonra, siyatikten ve artık takamadığım bir yıllık pahalı lenslerden ve tüm zaman boyunca süren mide bulantısından (bazı insanlar ikinci üç aylık dönemde enerjilerini geri alamazlar, bilginize) ve parmaklarımı her gün kötü bir şekilde dönüşmüş bir velociraptor gibi pençelere dönüştüren karpal tünelden sonra, inanılmaz derecede aktif bir fetus olan Monster, vücudunu benimkiyle tekrar birleştirmek için günde birkaç kez elinden gelen her şeyi yapan inanılmaz derecede uykusuz bir bebeği benden kopardı. O sadece

üstümdeydi, her uyandığında sanki kendini rahme geri sokmaya çalışıyormuş gibi benimle güreşiyordu. Babası -evet, Canavar'ın bir babası var, gerçi bunu Arthur'a hemen söylemedim, sırf kıkırdasın diye- kendi hatası olmaksızın işe yaramazdı. Canavar sadece beni istiyordu.

Ve bunun için onu delilik derecesinde, acil durum derecesinde seviyorum. İcat noktasına kadar. Monster için, her şeyin zaman kaybı olduğuna yemin ettikten sonra tekrar magitech'te çalışmaya başladım, ki öyleydi. Kapitalizme katılım kendi kıyamet biçimidir - ne yaparsanız yapın sadece anlamsız bir şekilde sona erebilir, hepimiz yerin dibine gireriz. Bunun yeni bir şey olmadığını biliyorum, çünkü bundan önce sanayileşme vardı ve hepimizin asla göremeyeceğimiz bir derebeyi için bir fabrika yangınında asbestten ölme olasılığı vardı ve bundan önce hepimiz barışçıl bir şekilde hayatlarımıza devam ediyor olabildik, ta ki bir adam bir tekneyle gelip toplar atmaya ve yolumuza çiçek hastalığı atmaya başlayana kadar.

İnsanı meraklandırıyor, değil mi? Bir şeyin ne anlamı var ki? Monster olmasaydı, muhtemelen Wrenfare mağazasında çalışmaya devam ederdim çünkü dürüst olmak gerekirse, neden olmasın? Evim vardı, annemin yardımıyla çocuk bakımını karşılayabilir ve masaya yemek koyabilirdim ve hey, en azından sağlık sigortam vardı. Bir hastalık ya da yaralanmanın acil servisin maliyetini ve bekleme süresini hak edecek kadar kötü olup olmadığı sorusu gibisi yoktur ve hayatımın büyük bir bölümünde bu hep bildiğim, bir iğnenin neşterinde kıyametimin yanında var olan kırılma noktasıydı.

Her neyse, Arthur'u sabahın beşi civarında gönderdiğim ve benimle buluşmasını istediğim mesaj yüzünden erken uyandırdığımı düşündüm, yürümeye başlayan çocuğun neden olduğu uyku yoksunluğunun bir etkisi. Sadece yirmi dakikaya ihtiyacı olduğunu söylediğinde de bunu sorgulamadım, çünkü erkeklerin gerçekten ne kadar zamana ihtiyacı olabilir ki? Arthur'un hiç uyumadığı ortaya çıktı. Erkenden, tek başına yatağa girmişti ama uykuya dalmak yerine orada öylece uzanıp ölümü düşünmüştü ve sonunda içeri biri girdi ve Arthur nefesini tuttu, bir an için Philippa'nın gelip sonunda ona gerçeği söyleyeceğini, hatta belki de özür dileyeceğini düşündü. Ama onun yerine Gillian, her zamanki pijamaları ve ipek saç sargısıyla, 1920'lerde filmlerde oynamak için doğmuş bir film yıldızı gibi tamamen göz alıcı görünüyordu. Gillian bunu ona ilk söylediğinde gülmüştü, tam da Gillian'a özgü bir gülüştü bu.

Ağzı ve gözlerinin etrafı çoğunlukla parıldıyor gibiydi. Arthur bu düşünce karşısında bir şeyler hissetti; kayıp, şefkat ve her zamanki bağırsak düğümlenmesi acısı. Ama ne önemi vardı ki, her şey olduğu gibiydi. Ve sonra uyuyamadı. Telefonunu eline aldı ve sosyal medyada gezindi, bu halsizlik durumunda yapmaması gerektiğini bildiği tek şeydi bu.

DOĞU KÖRFEZİ KONUT TARTIŞMALARINA YÖNELİK ELEŞTİRİLER WREN'İN KAÇMASIYLA YOĞUNLAŞTI

T ...

@FRANKIE267 SENİ BİR GÖNDERİDE ETİKETLEDİ: WREN SÖZ VERDİĞİ HİÇBİR ŞEYİ BAŞARAMAYACAKMIŞ GİBİ DAVRANIYOR ÇÜNKÜ ELLERİ KONGRE TARAFINDAN BAĞLI ...

Mesajımı aldığı anda uyanıktı ve sessizce, daha da sessizce ayağa kalktı.

Gillian'ı uyandırmamayı umarak, çünkü gözlerinin içine bakarsa -Ona tek bir soru bile sorsa, ağzından olmayacak bir şey kaçırırdı ve bunun ne olacağı hiç belli olmazdı. Seni Philippa ve Yves için terk ediyorum çünkü onlar beni anladığım şekilde seviyorlar, çünkü onlar benim küçük aptal beynimin hayal edebileceği şekilde bir aile istiyorlar? Burada seninle kalıyorum çünkü senden hala bir şey istiyorum, bunu vermeye istekli olacağından emin değilim ama bencilce hala denemek istiyorum? Her iki durumda da bu daha çok bir tehdit gibi hissettirdi, ki bu ikisinin de işine yaramayacaktı.

Esasen Arthur'un sormak istediği soru geleceğimizin neye benzediği idi. Çünkü bazı tanımlara göre bunu gün gibi net görebiliyordu; bir ömür boyu aynı pijamalar, gözlerinin etrafında gülme çizgileri olan Gillian, tıpkı babasının yaptığı gibi başının tepesindeki saçları dökülen o. Ama eksik parçalar vardı, Arthur'un evin dışını göremediği buğulu bir pencere. Orada oynayan çocuklar var mıydı? Bir köpek, üç kedi? Bir çiftlikte mi yaşıyorlardı yoksa San Francisco silüetini süsleyen bir yerde mi? Bu seçimi kaybettiğinde -ki bu seçimi kaybedeceği neredeyse kesindi- hâlâ onun için yeterli olabilecek miydi? *Hiç* yeterli olmuş muydu, yoksa her zaman Arthur Wren'in olmak için doğduğu şeyin vaadi miydi? Potansiyel! Sanki histerik bir kahkaha atarak bunu haykırmak istiyordu. *Gillian, beni geleceğim için seçtiğini biliyorum, her şey düşündüğün gibi mi gidiyor? Gillian, babam haklı mıydı, her şeyi bir gerdanlığa mı yatırdın, bu bir barikat mı yoksa yips mi - hayat sana beni sunarken gerçekten kötü bir el mi dağıttı?*

Gün doğduktan kısa bir süre sonra Muir Woods'un otoparkında karşılaştığım Arthur'a ilk sözlerim "Tanrım, berbat görünüyorsun" oldu. Arthur'un bende fark ettiği ilk şey, bir önceki gün giydiğim Berkeley kazağı ve şu anda kalçamda başını omzuma yaslamış olan çocuğum oldu. Arthur ani bir kıskançlık dalgası hissetti ve ardından az önce söylediklerimi hatırladı.

"Yürüyüşümüz için güzel görünmem mi gerekiyordu?" diye sordu bana. Yüz ifadem değişmedi, gerçi beni güldürmeyi umuyordu.

"Evet," dedim Arthur'un temkinli olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla. Arthur dikkatini başparmağını çiğneyen Monster'a çevirdi. Hiç emzik kullanmamıştı, kesinlikle emzik almıyordu. Onu sakinleştirebilecek tek şey bendim. Ben ve etim.

"Onun adı ne?" Arthur çenesiyle Monster'ı işaret ederek sordu. Sanki kimden bahsettiği konusunda bir şekilde kafam karışmış gibi.

"Sokrates," dedim. "Kes

şunu," dedi Arthur.

"Aeneas."

"Dur. Senin adın ne?" Arthur, başını omzuma daha da gömmek için dönen Monster'a sordu.

"G sessiz," dedim.

Arthur sesli bir şekilde içini çekti ve bize ilerlememizi işaret etti. "Ormana doğru sanırım."

"Ormana doğru," diye kabul ettim, Monster'ı kalçamda daha yükseğe kaldırarak. Onu anneme bırakmaya niyetlenmişim ve o sabah onu neden yanımda getirdiğimden hâlâ emin değilim. Bazen oğlumla birlikte olmayı gerçekten seviyorum, yürümeyi reddetmesi beni rahatsız etse bile çünkü bu onu taşımak zorunda kalacağım anlamına geliyor ve artık küçük değil. Eskiden onu her yere o küçük bebek sargılarından biriyle taşırdım, çünkü yeni doğduğunda bir şeyler yapabilmemin tek yolu buydu. Günde birkaç saat ağlardı, kim bilir neden, ama aynı zamanda tamamen anlıyordum. İkimizi de soyar ve o göğsümdeyken çıplak dolaşırdım. Doktorlar buna ten tene bağlanma diyor ama bunun bir adı bile olmamalı, o kadar ilkel bir şey. Annelikle ilgili hayvani bir şey var, Monster'ın onu bana verdiklerinde yaptığı ilk şeyin çıplak göğüslerime sıçmak olması ve benim bunu umursamamamla ilgili. İçinde

Adalet, perine bölgem tamamen ikiye ayrılmıştı, küçük bir bokun ne önemi vardı ki?

Canavar'a biraz homurdanıyordum, Arthur bunu fark etti çünkü hem olan hem de olmayan Riot-Schrödinger'in bebeğini düşünüyordu. Arthur, Riot'un yürüyüş yapmaktan hoşlanacağını düşündü. Riot muhtemelen doğada olmayı, vahşi doğanın derinliklerini keşfetmeyi severdi. Muir Ormanı'nın bu kısmı Riot için muhtemelen yeterli olmazdı! Çok fazla turist vardı, burada büyücülük yapamazdınız. Arthur, Riot'un nasıl daha keşfedilmemiş bir yer isteyeceğini düşünüyordu, belki de Stinson Plajı'ndaki gelgit havuzlarını ziyaret etmek isterdi. Arthur yine Gillian'ın Philippa'nın hamile olmadığına dair söylediklerini ve Philippa'nın kendisine yalan söylemiş olma ihtimalinin giderek arttığını düşünüyordu. Yves bunu zaten biliyor muydu? Arthur'un üçü arasında kendini aptal gibi hissetmesi pek sık rastlanan bir durum değildi ama öyle olduğunu düşünüyordu. Birden Yves ve Philippa'yı seks dışında birlikte en son gördüğünden beri epey zaman geçtiğini fark etti. Ama Gillian'ın söylediklerinin doğru olduğunu kabul ederse, Riot ortadan kaybolacak, eterine geri dönecekti ve Arthur bunu ona yapamazdı. Zihninde onu taşıyordu, uykuluydu ve onu arabadan yatak odasına götürüyordu, kollarını boynuna dolamıştı ve o artık onun olmuştu ve gitmesine izin veremezdi.

41

Meredith uyandığında Cass'i yatağın kenarında otururken buldu. Onun neye baktığını göremiyordu, sadece kendi etrafında kıvrılmış, muhtemelen telefonunda geziniyordu. Doğrulup ona doğru yaklaştı ve çenesini omzunun kenarına dayadı. Adam dönüp onu alnından öptü ve kadın büyük bir hayal kırıklığıyla, "*Jamie gibi kokmuyorsun,*" diye düşündü.

Bu açıdan, telefon ekranında hiçbir şey olmadığını görebiliyordu. Kaydırma yapmıyordu. Sadece boşluğa bakıyordu.

Cass, "Ward'ı ihmal ediyorsun," dedi. Meredith gözlerini devirdi. Önceki akşam Ward'ın birkaç telefonunu görmezden gelmişti, çünkü evini düzene sokamayan bir adama ne söyleyeceğini artık bilmiyordu.

"Babam öldü. Ward şu anda bir öncelik değil."

"Meredith." Cass onunla yüzleşmek için döndü, gözlerinin içine bakmak için yer değiştirirken serin hava ikisini ayırdı. "Ward sana sırtını dönecek."

Doğru. Evet. Ward'ı kesinlikle etkileyici sadakat için seçmemişti. "Anlıyorum."

Cass bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. Uzun süredir bunu düşünüyor gibi görünüyordu.

"Kip satın aldığı ile piyasaya sürdüğü arasındaki farkı biliyor," dedi sonunda. "Baltanın Birdsong'un üzerine düşme ihtimali her zaman göz önünde bulundurulmuş bir husustu."

İşte yine, diye düşündü Meredith, kısmen dolu Tyche oditoryumunu hatırlayarak. Ben bir dahi değilim. Ben sadece bir yüzüm. (BU UYGULAMA

MUTLULUK %50 İNDİRLİMLİ ORGANİK FISTIK EZMESİ VE BOGO ÇATIŞMASIZ LIMONATA ANLAMINA GELDİĞİ SÜRECE MUTLUSUNUZ! :))

"Ama senin ve Ward'ın ne kadar çok veri topladığınızı fark ettiğini sanmıyorum.

"Cass elini yanaklarındaki kirli sakalların üzerinde gezdirerek devam etti.

"Artık Ward seni suçladığına göre, makale baskıya girdiğinde, bence Tyche'nin en iyi hareket tarzı seni Birdsong'un CEO'luğundan almak ya da-" Yüzünü buruşturdu. "İstifa etmen için seni *teşvik etmek*."

Meredith, "Ben yapmadım," diye başladı ve durdu. Nedenini bilmiyordu. Devam etmeye, hiçbir şeyin örtbas edilmediğini söylemeye, bunun saçma olduğunda ve Chirp'le ilgili her şeyin doğru olduğunda ısrar etmeye niyeti vardı. Bunun yerine hiçbir şey söylemedi.

"Evet," dedi Cass açıkça aynı fikirdeymiş gibi. "Bunu Kip'e ya da *Magitek*'te makaleyi kim yayınlayacaksa ona sakla. Pazartesi günü konuştuğun gazeteci mi? Eski sevgilin mi?"

"Evet." Jamie'nin onunla işinin bittiğini, makalenin basılacağını ve yapabileceği başka bir şey olmadığını bilmek şimdi biraz daha acı veriyordu. Bu doğru değildi, kariyeri henüz ölmemişti. Suçlayıcı bir makalenin yayınlanmasıyla Tyche'nin tek başına onu suçlaması için gereken kanıt yükü arasında uzun ve zorlu bir mesafe vardı. Jamie'ye iftira davası açabilirdi; bu onu Chirp'in başına kötü bir şey gelmeyecek kadar uzun süre mali olarak bağlardı. Ward'ın ona sırtını dönmesi hiç de ideal değildi ama bunun olacağını bir mil öteden görmüştü. Son beş yıldır bu konuda kararsızdı ve neden kendi itibarı ile onunki arasına biraz mesafe koymasındı ki? Seçme şansısı olsaydı bunu yapardı, ama önce onu suçlasa bile, insanlar ne olursa olsun bunu onun suçu haline getirmenin bir yolunu bulacaklardı. Yetkili kadın oydu. Daha iyi bilmeliydi. Kadın her zaman bilir.

O anda kendinden eminliğinde küçük bir sönme hissetti. *Kip satın aldığı şeyle pazara getirdiği şey arasındaki farkı biliyordu*. Cass'in kastettiği de Thayer'ın bir zamanlar ona söylediğiyle aynıydı. *Kip, eğer satın alınabiliyorsa, kolayca satılabileceğini biliyordu*.

Sudaki kan. Onları suçlayamazdı bile, hiçbirini. Köpekbalığı olmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Cass makul bir şekilde, "O zaman bir avukat tut," dedi. "Eski sevgilin bu şekilde senin için doğru olanı yaptı, sana bir savunma toplamak için yeterince uyarı verdi. Halkla ilişkilerde çalışan biri var, değil mi? Senin için bir açıklama hazırlayabilirler. Tyche de bir açıklama yayınlayacak ama bildiğim kadarıyla henüz makalede ne olduğunu bilmiyorlar, bu yüzden önce seninkinin hazır olduğundan emin olabilirsin."

"Dün hepimiz ve bizimkiler hakkında konuşurken, ben ve benimkiler hakkında ne kadar çok konuştunuz," diye gözlemledi Meredith.

Doğru.

Cass başını salladı. "Bence Tyche'deki gözlerimi ve kulaklarımı senin savunmana yardım etmek için kullanmam daha iyi olur," dedi. "Bence bu şu anda senin için çok daha değerli. Seni savunacak birine ihtiyacın olacak, inan bana."

"Neden?"

"Neden?" Cass bunu sorduğuna şaşırmış gibiydi ama şaşırmakta haklı olduğunu düşündü. "Hadi ama Meredith. Nedenini biliyorsun."

Çünkü Kip onun boğulmasına izin verirdi. Çünkü Ward onun tek başına boğulduğundan emin olmak için başını suyun altında kendisi tutardı. Tyche yönetim kurulunda birkaç kadın vardı, şirketin yönetiminde de iki ya da üç kadın ama Meredith'ten hoşlanmıyorlardı, hiç hoşlanmamışlardı ve erkekler onu sırf var olduğu için yıpratıcı buluyorlardı - bir şekilde kendilerinininkinden kaynaklanan başarısı.

Babasının sesi ona tekrar geldi, yararsız bir şekilde. *Oyunu oynamayı öğrenmelisin, Meredith.* Daha zeki ya da daha iyi olmak, daha uzağa ya da daha hızlı koşmak asla yeterli değildi. Sonunda her zaman kolay bir kurban olacaktı ve o kurban olmamak için tek başına mücadele etmen gerekiyordu.

Cass, "Babanın ölümü sana biraz zaman kazandırıyor," dedi. "Hemen harekete geçmezsen kimse seni suçlamaz. Ama Thayer Wren evrensel olarak sevilen biri değildi, özellikle de son zamanlarında ve pek çok insan milyarderin kızının suçu üstlendiğini görmekten mutluluk duyacaktır."

Meredith, Jamie'nin Wrenfare hakkında söylediklerini, dizginler kimin eline geçerse geçsin kötü yatırımların suçunu onun üstleneceğini düşündü. Meredith bile Wrenfare'in kârının son beş yılda, belki de daha uzun bir süre boyunca alenen düştüğünü kabul edebilirdi ama babasının şirketine gösterdiği ilginin önemli bir kısmı kıskançlıktan, kendisi için istediği şeyin performansını nefretle izlemekten ibaretti. Tanrım, Wrenfare'i de istemişti! Thayer artık hayatta olmadığına göre nihayet bunu kendine itiraf edebilirdi, Wrenfare her zaman bitiş çizgisiydi. Babasının henüz yenilmezken çıplak elleriyle inşa ettiği evi -*gerçek* sanatının yaşadığı *gerçek* evi- ona miras bırakmak her zaman hayaliydi.

Babalarının mirası Eilidh'in ellerinde, Meredith'in herkesin nefret etmek için bir nedeni olmadığı için sevdiği küçük kız kardeşinin liderliğinde parçalandığında, Meredith o zaman nasıl hissedecekti? Hepsı Eilidh'in hatası, Eilidh'in suçu olacaktı.

Meredith birdenbire savaşmadan pes edemeyeceğinden, *etmeyeceğinden* emin olduğunu hissetti.

Meredith kendi kendine, "*Magitek* sınırlı sayıda abonesi olan niş bir sektör dergisi," diye hatırlattı. "Kimse ona dikkat etmiyor, en azından kayda değer bir şekilde." Makale viral olsa bile, o kadar az insan içindeki suçlamalardan ne anlam çıkaracağını bilecekti ki, tüm trendlerin solması gibi zararı da solacaktı. Cass başıyla onaylayınca Meredith mantığının doğru olduğunu anladı. Birkaç hafta kötü olacaktı, tamam, ama sonra herkes hayatına devam edecekti. *Times* ya da *Post*'un yaptığı bir soruşturmaya aynı şey değildi bu. "Bir avukat tutacağım," dedi. "Ve üçüncü taraf bir halkla ilişkiler yöneticisi tutacağım. Birdsong ya da Chirp'i temsil eden birini değil."

"İyi fikir," dedi Cass.

"Ve babamın cenazesinde... Yıkılmış görünmeliyim, değil mi? Tam bir enkaz." Cass kayıtsızca, "Mem yemi olabilir," dedi.

Doğru. Meredith, yüzünü kontrol edebildikleri takdirde neler yapabileceklerini düşündükçe ürperiyordu. Savunmasız görünürse, üzgün görünürse, insanlar onu nasıl kukla haline getirebilir, kelimeleri onun ağzına nasıl yerleştirebilirlerdi? "Özel o zaman. Gerçekten özel. İçeriden kaynak falan olacak birini buluruz, anonim bir ses." Muhtemelen Ryan, o avukat orospu çocuğu. Maaşını hemen alırdı.

Sonra Cass'e döndü ve bir şeyin farkına vardı. "Beni bırakacak mısın?"

Cass ona boş boş baktı.

"Ben senin itibarında bir lekeyim," dedi. "En azından tüm bunlar ortadan kalkana kadar."

Cass hiçbir şey söylemedi.

Meredith acı bir kahkaha atarak, "Bana nedenini bile sormadın," dedi. "Sormama yok." Sesi her zaman olduğu gibi karakteristik olarak sakindi. "Herkes kadar numara yapar. Verileriniz her zaman çok mükemmeldi, en başından beri imkânsızdı, ama yarattığınız kârlıydı. Bize çok para kazandırdı. Demeter ile ortaklığa evet dediğiniz anda yatırımımızı telafi ettik." *Şirket pisliliği*, dedi Jamie kafasının içinde. *Tanrım, Meredith, , her şey üstüne kaldı.* "Mer, herhangi bir şirket ölçütüne göre zaten başarılı oldun. Bu iş yüksek riskli ve her zaman kayıplar olur. Her şey düşünüldüğünde, seninki o kadar da kötü değil. Dolandırıcılıktan hapse girmediğinizi varsayıyorum."

"Ha," dedi Meredith donuk bir sesle.

Cass ona, "Yapmayacaksın," diye güvence verdi. "İyi bir avukat iyi bir anlaşma yapacaktır. Savunma avukatları söz konusu olduğunda ne ödersen onu alırsın, ama paran var, özellikle de şimdi. Tyche makalede kimsenin ciddiye almayacağı kadar delik açılmasını sağlayacak, sen de elinden geleni yapacaksın, sonra eninde sonunda her şey unutulup gidecek ve sen de markanı değiştirip bir sonraki fikrine geçeceksin. Bu sektördeki dahiler böyle yapar. Kip bunu yaptı, Thayer bunu yaptı ve sen de bunu yapacaksın." Sesi vurgulu, dindar bir kapitalist gibi çıkıyordu, sanki bir çocukluk duasını ezbere okur gibiydi.

"Cass," dedi Meredith, "Tyche'nin sadece mutlu olmak isteyen insanlardan daha fazla para kazanması için bir yol icat ettim. Sadece evet demekle kalmadım, bunun gerçekleşmesini sağlamak için verileri manipüle ettim."

Cass, "Çok paraya satılan bir ürün icat ettin çünkü herkes onun başarısındaki değeri görebiliyordu," diye düzeltti ya da belki de başka bir şekilde ifade etti. "Neden evet dediğini sormama gerek yok Mer, çünkü ben hayatımı bu sektörde kazanıyorum. Hayırseverlik uğruna hayırseverlik yapmak faturaları ödemez. Bu uzlaşmayla ilgilidir - oyunu her doğru oynadığınızda istediğinizden biraz daha fazlasını yapmakla. Küçük bir çocukken yapmayı hayal ettiğim şeyin kurumsal operasyonlar olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Meredith'in Cass'in ne hayal ettiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bir zamanlar onun masum ya da genç olma ihtimalini hiç düşünmemişti. "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun? Sana açıkça söylüyorum ki ben bir suçluyum."

"Mer, sana bunu söylediğimde beni dinle," dedi Cass. "Bir konuda yalan söylediğini zaten biliyordum. Bunun bir suç olup olmadığı sana bağlı."

Meredith gülmek ya da başka bir şey yapmak, belki de kusmak istedi.

"Hayatımı beni seven bir adamla geçireceğim çünkü ben kötü bir insanım," diye havayı bilgilendirdi. "Ve baba, sen bunun yapılamayacağını söylemiştin!"

"Bak, belki de bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacın vardır." Cass ayağa kalktı, ellerini sanki üzerlerinde kir varmış gibi kalçalarının üst kısmına sildi, muhtemelen kurumsal pisliği. "Ve bu arada, seni kötü biri olduğun için sevmiyorum. Seni seviyorum ve sen de bir insansın. Senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Bu kolay değil ve herkes bunu anlayamaz. Bu kulenin her basamağını tırmanıyorsun ve sonra kendini içeri kilitliyorsun- çünkü , Meredith. Burası zirve ve başka bir yolu yok.

Bunu yap. Buraya geldiğinizde yalnız olabilirsiniz ama kimse burayı arkadaşlık için seçmez. Manzara için seçerler."

Öne doğru eğildi ve güçlü bir eliyle başının arkasını kavradı, dudaklarını saçlarına bastırmak için onu öne doğru çekti. "Meredith Wren, sen lanet olası bir dâhisin," dedi. "Başka bir şey olmana gerek yok."

İyi bir insan, adil bir insan ya da Jamie Ammar'ın sevebileceği bir insan gibi.

Başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Cass bir çift lacivert joggers ve birkaç çorap aldı ve aklına bir şey gelene kadar onu izledi.

"Wrenfare'in ne üzerinde çalıştığını biliyor musun?" diye sordu ve Cass şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Dava söylentileri, kötü yatırım söylentileri," diye açıkladı kadın ve adam gecikmiş bir tanıma ile başını salladı. "Daha önce babamın işinin ayrıntılarına bakmak istememiştim ama..."

Sözünü yarıda kesti ve Cass'in ona attığı bakış beklediğinden daha acınasıydı.

"Tyche'deki herkesin söyleyebileceği kadarıyla, Wrenfare'i öldürüyor gibi görünen şeylerin çoğu kültüdü - bu konuda yorum yapamam, bu söylentilerin ne kadar doğru olduğunu bilemem. Ancak ürün tarafında çok fazla büyük fikir vardı, kurumsal odaklanma eksikliği vardı. Pahalı şeyler, bilirsiniz, uzay yarışı, derin deniz bokları, VR. Ve ayrıca-" Durdu.

"Ne?"

Cass kendini salladı. "Nöromantik bir çip," dedi. "Üzerinde çalıştıkları söylenen şeylerden biri buydu."

Meredith gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bir çip," diye tekrarladı Cass. "Nörolojik bozukluklara, şizofreniye, bu tür şeylere yardımcı olacak bir şey. Yaklaşık bir ay önce baban, kendisiyle doğrudan rekabet içinde olan bir start-up'ı satın almak için görüşmeler yapıyordu-"

Meredith, Cass konuşmak zorunda kalmasın diye "Cik cik," diye ekledi.

Thayer içinden, *ürününüzün sağlam olmadığını* söyledi.

Fikrin işe yaramayacak, diye hatırlattı Meredith'in kafasındaki on yedi yaşındaki versiyonum. *Eğer gerçekten işe yaramasını istiyorsan, beynin içinden falan olmalı, deri altından değil. O bok yapışmaz.*

Cass ona acıyarak baktı, sanki açık mezarına toprak atıyormuş gibi. "Mer," dedi. "Özür dilerim."

"Olma." Sesine zorla parlaklık kattı. "Yeni kurulan şirketin adını biliyor musun?"

Cass başını salladı. "Berkeley'den bazı teknomühendislik mezunları bu konsepti finansman için pazarlıyorlardı. Geçmişte Tyche'satış yaptıkları için Kip'in masasından geçti." Meredith'in göğsünde bir şey yırtıldı; atardamar gibi küçük bir şey. "Tescilli olduğu için fazla inceleme yapamadık. Jenerik bir isim, muhtemelen paravan bir şirket."

"Ah. Satış gerçekleşti mi?"

"Kesinleştiğini sanmıyorum yoksa haberimiz olurdu, yani ya Thayer geçti ya da hala masada."

"Öyleyse bu artık Eilidh'in sorunu," diye mırıldandı Meredith kendi kendine, kız kardeşinin kendisiyle rekabet etme -ya da onu yok etme- fırsatını bulduğunda ne yapacağını merak ediyordu. İşler tersine dönerse Eilidh'e ne yapacağını.

Cass yine omuz silkti ve eşofmanını çekti. "Belki. Belki de değil." Giyindikten sonra bir elini kapı koluna koydu ve sonra durup omzunun üzerinden dönerek ona baktı. "İyi misin?"

"Evet, evet. Bir avukatı arayıp işleri toparlayacağım." Cass başını salladı. "Tamam. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Meredith o gidene kadar bekledi, sonra telefonunun ekranına . Kişi dosyamı seçti ve bir mesaj yazdı.

Seni lanet sürtüğ, dedi. Yıllığımdan yaptığım alıntıyı düşündü, en sevdiğimiz intikam öyküsünden Dumas'ın alıntısı olduğu gerçeğini. **Bunu ne kadar zamandır planlıyorsun?**

Ama dediğim gibi, ormandaydım, o yüzden cevap veremedim.

Eilidh, Züleyha'nın gizlice dışarı çıkmaya çalışmasıyla uyandı, ancak Eilidh kuledaki her kırıışın her gıcirtısını biliyordu ve Züleyha bilmiyordu, bu yüzden gerekli gizlilik derecesine ulaşmak her zaman olası olmayacaktı. Dzhuliya bir bacağını kot pantolonunun içine sokmaya çalışırken Eilidh gözlerini açtı, diğerini denerken neredeyse devriliyordu. Düğmeyle boğuşuyor, sonunda bağlamayı başarmadan önce havaya acı dolu bir bakış atıyordu. Sonra nefes verdi ve karnına baktı, sanki kendi göbeğini daha önce hiç görmemiş gibi hafif bir yabancılıkla bakıyordu.

"Günaydın," dedi Eilidh, Dzhuliya'nın kendi şaşkınlığı karşısında irkilmesini izlerken eğlenerek. "Onları sev ve terk et, ha?"

"Konuştuğumuz düzenlemeleri... takip etmem gerekiyor," dedi Culiya boğazını temizleyerek ve aceleyle atkuyruğu yaptığı saçlarıyla oynayarak. "Cenaze işleri."

Eilidh babasının kaybını anımsadı ve ardından onun o anda odaya girmeyeceğini, geceyi asistanıyla geçirdiğini söyledikten sonra yüzünde belirecek ifadeyi asla görmek zorunda kalmayacağını hatırladı. Eski asistanı. Her neyse işte.

"Bugünkü programda ne var?" Eilidh dik oturarak sordu. Beyaz pointelle uyku setini sütyensiz giydiğini ancak geç fark etti, neredeyse şeffaf kumaş dışında küçük bir Fransız çocuğu gibi görünüyordu. Meme uçları konuşulanları dikkatle dinliyordu ve Dzhuliya'nın gözleri özlemle aşağıya kayana kadar neredeyse onları örtüyordu.

Tek kelimeyle ilginçti. (Eilidh'in göğsündeki şey kana susamış bir şekilde aynı fikirdeydi.)

"Bunu kimseye söylemeyeceğiz," diye teklif etti Culiya teğet geçerek, "değil mi?"

"Yani tüm ailemle birlikte kahvaltı etmek istemiyor musun?" Eilidh cevap verdi. "Hemen şimdi, şu anda mı?"

Dzhuliya uzun bir iç çekerek kot pantolonunu düzeltti. Eilidh'in önceki gece birkaç kez parmaklarını gezdirdiği ve dilini üzerinde kaydırduğu göbeğinde en ufak, en hafif bir kıvrım vardı. Eğer gebelik vücudu buysa, dışarıdan bakan birinin bakış açısına göre, oldukça küçümsenmişti. Dzhuliya'nın göğüsleri dolgun ve hassastı, (sık sık) dokunulduğunda hassaslaşıyordu. Eilidh soru sormamayı tercih etmişti, bunun nedeni büyük ölçüde Culiya'nın kendisinin de soru sormayacağı umuduydu.

"Bu sabah küllerle ilgilenebileceğimi düşündüm. Seni yolculuktan kurtarırım," dedi Culiya. "Gerçi babanın nasıl bir vazo isteyeceğinden tam olarak emin değilim."

"Muhtemelen şu kırmızı fincanlardan biridir," dedi Eilidh. "Ya da bir cin lambası."

"Kahve termosu," diye önerdi Culiya. "Ya da kahveyi bütün gün sıcak tutmak için kullandığı fincan. Bilirsiniz, sadece içmek yerine."

"Ah evet, diğer kardeşim," dedi Eilidh ve Culiya güldü. Aşıkların yaptığı gibi boğuk, sabahtan kalma bir kahkahaydı bu; istenmeyen bir düşünce. Eilidh şakacı bir sesle, "Belki de uçaklarda verilen küçük votka şişelerinden biridir?" dedi.

"Muhtemelen birden fazladır, tahmin ediyorum?"

"Evet, bunlardan bir hazine sandığı gibi."

Dzhuliya yatağın etrafından dolaştı ve parmağının ucuyla Eilidh'in yorganının kumaşını boş boş gezdirdi. "Bu konuşmanın son derece uygunsuz mu yoksa sadece... bir tür başa çıkma mekanizması mı olduğunu anlayamıyorum."

"İkisi de," dedi Eilidh.

Züleyha bir an sessiz kaldı, yatağın kenarına narince tünedi ve Eilidh ile göz göze gelmeden önce yorgana baktı. "Özür dilerim," dedi.

"Ne için? Umarım dün gece için değildir. Çünkü kesinlikle üzgün değilim." Eilidh parmağını uzatıp Culiya'nın boynundaki hafif bir morluğun üzerinde gezdirdi. "Belki de üzgün olmam gerekse de."

Culiya bir an için Eilidh'in dokunuşuna eğildi. "Demek istediğim... baban, sanırım. Bilmiyorum. Her şeyi." Nefes verdi. "Eğer sen... bilirsin işte... olmasaydın dün gece olur muydu emin değilim. Savunmasız." O

Eilidh'in yüzüne yan gözle baktı. "Seni geri çevirmeliymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Yas tutuyorum," diye omuz silkerek cevap verdi Eilidh, eğer Culiya haklıysa bunun ne anlama gelebileceğiyle ilgilenmek istemiyordu. Eğer geçen haftanın Eilidh'i dostane iş arkadaşları yalanına sonsuza dek sarılacaksa, o zaman yoluna çıkan tek şey hep babası mı olmuştu? Eilidh'in şu anki duyguları bir serap mıydı yoksa uzun zamandır olmak için çok çabaladığı kişi miydi? Göğsündeki şey, ölümcül bir yılanın dili gibi bir uyarıda bulundu. "Şu anda temelde hiçbir kural yok."

"Bunu uzun zaman önce yapardım, bilirsiniz, keder bahanesi olmadan. Kayıtlara geçsin." Culiya o zaman doğrudan ona baktı. "Geçen sefer işler nasıl gittiğine bakılırsa, ilgilendiğini sanmıyordum."

Arabadaki kısaltılmış buluşmayı kastediyordu. Ve o zamandan beri aylarca birbirlerinin etrafında dönüp durdular. "İstemediğimden değil. Sadece... bu benim için bir öncelik değil," dedi Eilidh elini sallayarak yatak odasını ve onun eğlence alanını işaret ederek - hem doğru hem de açıklaması kolay ya da belki de daha ağır bir gerçeğin en kolay versiyonu gibi hissettiren bir şey. "Ve son birkaç yıldır oldukça sıkışmış durumdayım. Aslında bundan daha uzun süredir." Eilidh'in göğsündeki şey derin bir alınganlık göstermiş gibiydi. "Sadece bu her neyse onun için yeterli bant genişliğine sahip olduğumu sanmıyorum. Olabilir. Olabilir." Eilidh sesindeki belirsizlikten, eğer varsa bile soruya cevap vermiyor gibi görünmesinden dolayı yüzünü buruşturdu. "Henüz fiillerimi akıllıca seçmesem sorun olur mu?"

Culiya bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra fikrini değiştirdi. "Aslında bu harika." Uzaklara doğru eğildi, yenilenmiş bir amaç duygusuyla omuzlarını dikleştirdi. "Ama gerçekten gitmeliyim." Ayağa kalktı, sadece ayağa kalkmak için harcadığı çabadan bile bitkin görünüyordu.

"Gelmemi istiyor musun?" diye sordu Eilidh. Bir anda ortaya çıkan bu soru onu şaşırtmıştı. Başka biri ona bugün, tam da şu anda babasının vazosunu seçmek isteyip istemediğini sorsaydı, kesinlikle hayır, çok teşekkür ederim derdi. "Bu, bilmiyorum, belki de katartik bir egzersiz gibi geliyor. Ayrıca, ben , değil mi? Avukatların bana neyi infaz edeceğimi söylemesini beklemekten delirecek gibiyim."

"Emin misiniz? Bunun senin için zor olabileceğini düşündüm," dedi Culiya. "Duygusal olarak."

Eilidh omuz silkti. "Gözyaşlarımı , değil mi?" diye şaka yaptı.

Züleyha tereddüt etti, bir an için vereceği cevabı düşündü ve Eilidh bunu tekrar yapıp yapmadığını merak etti. Patronun kızı olmak, sağlam bir şekilde yerinde kalması gereken çizgiyi aşmak. Dokunulmaz güvenlik noktasından sürekli aşağıya bakıyor, temastan uzak, dostane şakalarını yapıyordu.

"Fiil zamanlarını belirtmediğimizi sanıyordum?" Dzhuliya dedi ki. "Duygusal emek, ilişki açısından oldukça gramatik olarak tanımlanmış görünüyor."

"Ben..." demek istemedim. Eilidh sözünü kesti. "Haklısın, özür dilerim."

"Yine de yanımda birini götürmek konusunda haksız değilsiniz. Meredith Arthur da bu konuda fikir beyan etmek isteyebilir," diye yüksek sesle düşündü.

"Hayır." Eilidh başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Onlar hiçbir zaman gerçekten anlamadılar.

onu." Kardeşlerinin babalarının dekoratif zevkini anlamadıklarını söylemek istemişti ama bu ifade de işe yaradı.

Culiya farklı bir şey duymuş olmalıydı, başka bir şey. "Belki de sen gelmelisin o zaman." Culiya ona dikkatle ve uzun uzun bakıyordu. "Pratik nedenlerden dolayı."

"Mantıklı. Kendi gözyaşlarımı kendim kurutabilirim," diye onayladı Eilidh.

"Hayır." Culiya'nın yoğunluğu onu şaşırttı. "Hayır, istersen senin için yaparım."

Eilidh garip bir hafiflik hissine kapıldı ve bunun ağırlığın yokluğu olduğunu fark etti. Genellikle köprücük kemiğinin etrafında bir yerde duran ve o ana kadar omuzlarının etrafında bir şal gibi tembellik eden şey geçici olarak kalkmış gibi görünüyordu, her zamanki gerginlik cildinden yaz ortası yağmuru gibi buharlaşıyordu. Gitmemişi, ama sanki doyurucu bir yemek yemiş ve uzaklaşmış gibi, bir şekilde doymuş bir varlığa sahipti.

Culiya'nın çantasını koyduğu yerden bir vızıltı geldi. "Ah, pardon, bekleyin." Culiya telefonunu aradı, cevap verirken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Alo?"

Telefonun diğer ucundan patlayıcı bir kadın sesi yükselmeye başladı. "Oh, um. De Leon mu dediniz? Evet, sanırım... Sanırım öyle, belki." Dzhuliya diğer sesin yükselmesiyle sustu, konuştukça daha da tedirginleşiyordu. "İstersen takvimine bakabilirim ama bu tanıma uyan biriyle birkaç görüşme yapmış. Ne konuştuklarından emin değilim." Daha yoğun. "Tamam, senin için kontrol edeceğim." *Blahblahblah!!!!* Diğer uçtan. "Tamam. Tamam, görüşürüz."

Culiya telefonu kapattı ve Eilidh'e boş bir bakış attı. "Kız kardeşin gerçekten de çok çekici."

"Oh," dedi Eilidh titreyerek. "Oh, Tanrım."

"Evet." Dzhuliya gözlerini devirdi. "Şu anda her neyse ona benzin dökmek pek akıllıca görünmüyordu."

"De Leon mu dediniz?" Eilidh soyadımı tanıyarak sordu. "Kız kardeşimin eski en yakın arkadaşı."

"Biliyorum," dedi Culiya. "Baban yaz boyunca onunla üç kez görüştü. Onun geliştirmekte olduğu bir şeyle ilgileniyordu. Bildiğim kadarıyla, müzakereler geçici olarak ilerliyordu, ta ki, bilirsiniz. Bu olaya kadar." İçinde bulundukları durumu paylaşmak için kararsız bir el salladı. "Ama Legal'a bir teklif hazırlattı ve şu anda gelen kutusunda onay bekliyor. Eğer tetiği çekmeye niyetli olsaydı, bunu bu hafta yapardı."

Cevap o kadar soğukkanlıydı ki Eilidh biraz şaşırdı. "Gerçekten mi? Ama az önce sanki-"

"Size söyledim, Meredith'i daha da kızdırmanın kimsenin yararına olacağını düşünmedim. Size söylediğim hiçbir şey kamuoyunun bilgisi dahilinde değil ve arkadaşına sormak isterse sorabilir." Dzhuliya'nın ses tonu ve yüz ifadesi, Eilidh'in Wrenfare'de birlikte çalıştığı pek çok kişi gibi, sektör hakkında kurnazca bilgi sahibi olan birinin havasını taşıyordu.

Eilidh, nedenini söyleyemese de, bir başka temel yanlışlık acısı hissetti. Dzhuliya'nın Eilidh'in olmadığı bir şekilde Wrenfare ekosisteminin bir parçası olduğunu her zaman biliyordu; Eilidh'in dostane kalkanının tüm amacı her zaman Dzhuliya'nın Biz değil Onlar olduğuydu. (Bu da elbette Thayer olmadan "biz"den geriye ne kalacağı sorusunu akla getiriyordu ki bu sorunun cevabı Eilidh'in katlanamayacağı bir şeydi).

Ayrıca, yine Eilidh'in Dzhuliya'yı Thayer'ın hayatı bağlamında ondan ayrı düşünememesi ve aynı şekilde kendisini Dzhuliya'nın ölümü olmaksızın onunla *birlikte* hayal edememesi de söz konusuydu. Üçü Eilidh'in kafasında açıklanamaz bir şekilde üçgen oluşturuyordu; ancak belki de daha az acil olan asıl endişe, Dzhuliya'nın Thayer'in işini Eilidh'in, bu işle görevlendirilme olasılığına rağmen, asla sahip olmadığı bir şekilde bildiğini ve anladığını fark etmesiydi.

"Hiçbir şey söylemeyeceksin," diye tereddütle sordu Culiya, Eilidh'e göre bu bir tür soruydu ama aynı zamanda soru da değildi.

Eilidh'in göğsündeki şey yeniden uyandı, neşeyle kavernözleşti, sürünmek için her türlü bahaneye hazırды. Eilidh ilk kez, Culiya'nın babasıyla ne kadar yakın çalıştığını merak etti - Culiya'nın aşinalık seviyesinin bir şekilde Eilidh'in kaybı olup olmadığını.

"Tabii ki hayır," dedi Eilidh kendini sallayarak. Thayer, Eilidh söz konusu olduğunda her zaman önce bir baba olmuştu ve Meredith'in saplantılı mikro yönetim eğiliminin aksine, Thayer'ın uzun saltanatı, bir asistanın yardımı olmadan bir dosyayı açmaya bile tenezzül etmediği anlamına geliyordu. Dzhuliya elbette Eilidh'den daha fazla şey biliyordu, osmoz yoluyla da olsa. Thayer'ın takvimiyle o ilgileniyor, toplantılarını o ayarlıyor, yazışmalarını o seslendiriyordu. Dzhuliya'nın Eilidh'in asla ilgilenmemesi gereken şeyleri bildiği açıktı; muhtemelen Thayer'ın günlük yaşamı hakkında Eilidh'in bilmediği sayısız şeyi biliyordu.

Unless-

Eilidh, Culiya'nın söylediklerini, Meredith'e Thayer'ın benimle iş yapmaya istekli olabileceği konusunda söylediği yalanları yeniden düşündü. Dzhuliya Meredith'le ilişkimde kim olduğumu biliyorsa, bu Thayer'ın da bunu biliyor olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama bu bilgi idari değil, kişiseldi. Ve Thayer'ın Meredith'in arkasından iş çevirmesi, hatta belki de ona ihanet etmesi olasılığı - böyle bir şey yapar mıydı?

Eilidh cevabı bilmediğini fark etti. Thayer'ın niyetinin Meredith'le alay etmek mi yoksa onu cezalandırmak mı olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Eilidh sadece Thayer'ın onun için ne yapacağını biliyordu, o da onu korumaktı. Onu korumak, bir an bile endişe, acı ya da şüphe duymamasını sağlayacak kadar ileri gitmek ve evet, bu Meredith ya da Arthur için yapabileceklerinden farklıydı. Ama ya Meredith ve Arthur haklıydı ve Thayer onları gerçekten sevmemişti - Eilidh buna inanmıyordu; ne onu ne de *onları* anladığına uyuyordu- ya *da* Thayer'ın Eilidh için rutin olarak katlandığı mesafeler, hayatıyla ilgili kızına değil ama asistanına anlatmaya razı olduğu şeyler, bunlar... sevgiden başka bir şey tarafından yönlendiriliyordu.

Birden göğsündeki şey tanecikli, ince tanecikli bir hal aldı. Eilidh dilinin üzerinde yüzen kül gibi parçalanmanın, eski bir yanılsamanın parçalanmasının tadını aldı.

"Giyinecek misin?" Dzhuliya, bakışları hafifçe güneye doğru kayarken, "Giyinecek misin?" diye sordu.

Eilidh aniden, yatakta uzanıp kız kardeşiyle bitmek bilmeyen bir sadakat savaşı verirken göğüslerini üçgen gibi saran sivri kumaşı hatırladı.

"Tamam," dedi ayağa fırlayarak. "Bana sadece beş dakika ver, sonra gidelim."

4C

Monster son zamanlarda dengeyle ilgili egzersizlere çok ilgi duymaya başlamıştı. Bu konuda çok yetenekli olmasa da, tıpkı bir jimnastikçi gibi sürekli bir şeylerin üzerinde ip atlamaya çalışıyordu. Böylece Arthur ve ben Muir Ormanı'nda, dikkatlice yerleştirilmiş ahşap kirişler aracılığıyla ulaşılabilen ilk iki millik döngü boyunca çok yavaş ilerlemek zorunda kaldık. Monster elimi tutuyor, bir ayağını dikkatle diğerinin önüne atıyor, yoncalara ya da orman zeminini kaplayan kıızılağaç köklerinin narin yumaklarına doğru devrilmemek için makul bir çaba sarf ediyordu.

Bu arada Arthur ilk başta sessizdi, çocukları, soyunu ve bir zamanlar benimle seks yaptığı zamanı düşünüyordu, ki daha önce bahsetmediysem bu ergen beceriksizliğinin doruk noktasıydı. Arthur için o gün yarı büyülü bir askıya alma günüydü. Her şeyi hisler açısından hatırlıyordu, odasının tavan pencerelerine düşen yağmuru, babasının evini her zaman bir tür cam kafes gibi hissettiğini. Yalnız olmamanın verdiği rahatlama; benimle Meredith'i içermeyen bir anın delici sevinci. Parmaklarının uçlarını çıplak kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor, yakında her şeyin nasıl farklı olacağını düşünüyordu. Kafasında beni Meredith'e karşı savunmak, parlak zırhlı şövalyem olmak, kırık bir durumu alıp düzeltmek, yarayı pıhtılaştırmak ve böylece sonsuza dek sevgi ve minnettarlıkla ya da Arthur'un işin içine seks girdiğinde bulmayı umduğu şeyle kozalanmak gibi bir hayal vardı.

Arthur ve benim o gün çok farklı deneyimler yaşadığımızı söylememe gerek yok sanırım. Gerçi, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benim de ilk seferimdi. Bunu ona hiç söylemedim çünkü Arthur'un her şeye gereksiz yere anlam yüklemek gibi bir huyu vardır. Bu onun doğaüstü bir cadılığı ve/veya biraz OKB'si.

"Buluşma yeri için ilginç bir seçim," dedi bana, ağaçların gölgesi altında, kırımlerin üzerinden yavaşça ilerlerken. "Bana... bilirsin işte."

Tanrım, diye düşündüm, o anda Arthur'un anlam yükleme alışkanlığını unutmuştum. Dediğim gibi, söz konusu günü çok farklı hatırlıyorum. Arthur'un çarşaflarının ne kadar çılgınca olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ergen bir çocuğun neden bu kadar güzel çarşafı vardı ki? Ainsworth'teki çocukların hepsinin çarşafı mükemmeldi, benim yattığım her şeyden daha iyiydi, ama bana göre benimkiler daha alışkın oldukları için daha yumuşaktı, annemin evi gibi kokuyorlardı ve ocakta sürekli platanos kızartılmıyor ya da adobo kaynamıyordu.

"Erken açılıyor ve Monster'ı alabilirim," dedim Arthur'a. "Bunu büyütme."

Arthur kafasının içinde bunu tamamen bir şey haline getiriyordu. Hayatındaki kadınları, Philippa ve Gillian'a duyduğu aşkı, birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını, benden ne kadar farklı olduklarını düşünüyordu. Zihninde onunla benim birlikte olabileceğimiz hayali bir gelecek tasarlıyordu ki kuşkusuz ben de geçmişte bunu pek çok kez düşünmüştüm.

Bir zamanlar Wren olmak için her şeyimi verebilirdim, kesinlikle her şeyimi. Meredith benim ilk arkadaşım, Arthur ilk aşkımdı, ya da belki de tam tersi, bilmiyorum. Her şey darmadağın olduktan sonra bile sık sık hayal kurmaya devam ettim, ancak bir Wren olmak için neler yapmam gerektiğine dair yorumlarım giderek daha kindar hale geldi. Hayalimde Arthur'la evlenmeyi bıraktım ve Meredith'i basitçe dövmeye başladım. Dumas'nın dediği gibi, "Nasıl kaçtım? Zorlukla. Bu anı nasıl planladım? Zevkle." Bunu bir gün Meredith'in yüzüne söylemeyi düşündüm, bunu yüzüne vurmaktan başka bir sebep yokken özellikle ateşli görünüyordum, anka kuşu olduğumun, bir zamanların ve geleceğin Wren'i olduğumun kanıtı, çünkü aslında onlardan çok daha iyiydim. Yıllar boyunca bu tek düşünce, bu kristalize arzu beni sürekli olarak yorgunluğa sürükledi, beni sınırsızca acıya itti. Sadece Meredith'in lanet suratına gülmeyi, kahkaha atmayı, kahkaha atmayı açıkça hak ettiğim şans hayal ettiğimde doğru düzgün motive oluyordum.

Yine de bu terimlerle ifade etmeyi bırakmak zorundaydım çünkü fantezilerim Meredith'in etrafında döndükçe, aslında hangi Wren kardeşini daha çok sevdiğim daha acı verici bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Her halükarda, Arthur ve Meredith'i bir çırpıda kaybetmek, kızgın olduğumda daha kolay oldu. Meredith meşhur arabasıyla beni ezip geçmeseydi ikisinden de vazgeçebileceğimi sanmıyorum ve o olmasaydı nerede olurum? Şimdi Arthur'un politikacı karısı olur muydum? Peki ya Meredith? Ben onun için ne olurum? Aramaya cesaret edemediği diğer kız kardeşlerden farkım kalmayana kadar birbirimizden uzaklaşmış olmaz mıydık?

Denediğimde bile artık hiçbirini göremiyorum, muhtemelen Canavar, yaşanmamış hayatların o dalının olasılığıyla bir arada var olmadığı için. Onu icat etmeme düşüncesi bana acı veriyor, göğsümün derinliklerinde bir yerde gerçekten acı veriyor. Bu yüzden sanırım son yıllarda kendime her şeyin olacağına varacağını öğrettim -ki bu da terapiden A almam gibi bir şey, bu yüzden beni yürekten tebrik ediyorum.

"Anne," dedi Canavar. "Top. Top. Top. Araba." (Arthur'a bu sesler "bahhhhhhhh" ve "cahhhhhhhhh" gibi geliyordu, ki Monster'ın özel lehçesini pek iyi bilmediği için bu doğru).

"Evet," dedim.

"Kesinlikle." "Araba," dedi Canavar.

"Evet, araba, çok iyi. Ne görüyorsun, tatlım? Ağaçlar mı? Ağaç' diyebilir misin?"

Canavar bunu düşündü.

"Araba," dedi.

"Sözel olarak biraz geride kaldı," diye açıkladım Arthur'a, bunu daha önce söylediğimi unutmuştum. Bu arada Arthur'un yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Ellerini ceplerine sokmuş, gözleri yukarıya, tepedeki gri gökyüzünü çerçeveleyen ağaçlara doğru kayıyordu.

"Neyin arkasında?" Arthur sordu.

"Diğer teorik çocukların arkasında," dedim. "Ya da ne bileyim, başka bir şey."

"Bence o mükemmel," dedi Arthur omuz silkerek. "Konuşmaya ne ihtiyacı var ki? Onların ağaç olduğunu biliyor. Konuşmanın dışında bıraktığımız arabalar."

Arthur Wren'e neden bu kadar acı verici bir şekilde aşık olduğumu merak ediyordum, ta ki hatırladığım o ana kadar.

"Yani," dedim, Arthur'un ne düşündüğümü bilebileceği gibi utanç verici bir olasılığı örtbas etmek için, gerçi onun ne düşündüğünü açıkça belirttiğimi düşünüyorum

başkalarının bağıllığını tanımlamak söz konusu olduğunda sürekli olarak çok yoğundu, "ölüm vakanız var".

"Yine de geri geliyorum, bu da güzel bir şey," dedi.

"Peki, sorun nedir?"

Ben bunu bir şaka olarak söyledim ama Arthur bunu çok ciddiye aldı. Çenesini tekrar gökyüzüne çevirdi ve -bunu ne kadar vurgulasam azdır- olması gerekenden çok daha yakışıklı olduğunu söyledi. Sekiz kız arkadaşı ve on kocası olmasına şaşmamalı. Ya da her neyse. Yine de bu an hakkındaki görüşlerime odaklanmayalım. Verimsiz olur.

Arthur *sorunu* düşünüyordu, sanki ben onu özel isim terimleriyle ifade etmişim gibi. *Sorun nedir?* diye sorduğumu duydu Arthur, ne kadar yine şaka yapıyor olsam da.

"Birden fazla kişiye aşık olmanın mümkün olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Evet. Örneğin, her iki Wren de aynı anda, rahatsız edici bir şekilde ayrılmaz bir şekilde.

"Bence çok farklı türde aşklarımız var" dedim.

"Bir kızım olabilir," dedi Arthur, "adı Riot." "Harika bir isim," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm!" Bana güneşli bir bakış attı. "Riot Wren."

"Aliteratif."

"Biliyorum. Oğlunuzun adı ne?" "Michael Jordan."

"Durun. Riot Revolution Wren'aşırıya kaçtığını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle," dedim. "Bu on adım fazla ileri gitmek olur."

Arthur derin bir iç çekti. "Lanet olsun." Patikanın kırımları ayağının altında gıcırdadı. Ormanda buzul hızıyla ilerliyorduk ama bir derenin üzerinden geçerek karşı taraftaki başka bir patikaya ulaşan bir köprüye gelmiştik.

Bazen Canavar köprülerde ileri geri koşmayı severdi. "Köprüyü geçmek ister misin?" Ona sordum, bunun onu dengesiz jimnastik arayışlarından uzaklaştırabileceğini umuyordum.

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. Sonra tek kelime etmeden dikkatini denge aletine verdi.

"Tamam," dedim biraz asık suratla. Arthur güldü.

"Sana gelince," diye başladım, elimizdeki konuya ve teorik çocuğunun adıyla dikkatim dağılana kadar tuhaf bulduğum ifadeye dönerek, "kızın *olabilir* de ne demek?"

"Oh. Şey, benim..." Arthur bana dönmeden önce etrafına bakıp gazetecilerin kulak misafiri olup olmadığını kontrol etti. "Kız arkadaşım hamile olabilir." Bana kısaca Yves ve Philippa'dan, nasıl tanıştıklarından, ikisini de ne kadar çok sevdiğinden ve Philippa'nın "güzel zor biri" olduğundan bahsetti, sanki bu bir yenilikmiş ve sadece kız kardeşinin bir tanımını değilmiş gibi. Ya da beni.

"Gerçekten bir tipin var," diye iç geçirdim.

"Yves farklı ama," dedi savunmaya geçerek. "Gillian da öyle." "Evet, ama sorunun bir parçası olarak gördüğün kişiler onlar değil, Onlar mı?"

"Bunun adil olduğunu sanmıyorum." Arthur'un sesi sıkıntılıydı, kaşları tıpkı Canavar'ın daha önce başka bir aktiviteye geçme ihtimali karşısında yaptığı gibi düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Kulağa geldiği gibi de değil, bilirsin işte, başkalarıyla yatma olayı. Bu bir ilişki değil, klişe anlamda değil. Bu farklı bir şey."

Bu, başkalarıyla yatan herkesin söylediklerine çok benziyordu ve ben de ona bunu söyledim.

"Peki, tamam, adil." Arthur bana yaşam tarzını açıklarken normalde olduğundan daha fazla utanç duyuyordu. Normalde, insanlar (kronik olarak çevrimiçi insanlar, ama konudan sapıyorum) bunun ilerici ve cinsel açıdan akışkan olduğunu ve yalnızlıkla mücadele etmekten, hayatta olmaktan başka bir şey istemeyen bir insan olarak tamamen onun hakları dahilinde olduğunu kabul ederlerdi ki Arthur kendi erken gelişmiş liberalliği söz konusu olduğunda genellikle bir tür kendini beğenmişlik hissederdi.

Ama yüzümü pek oynatmıyordum ve muhtemelen kendi çok eşli ilişkilerim olduğunu hissetti - ki kısa bir süreliğine vardı, buna girmeye değmez. Mesele şu ki, Arthur benimle konuşurken, ileriye dönük büyüklenmecilik, ilişkisindeki sevginin mutlak *derinliği* hakkında iddia ettiği her şeyin, bilirsiniz, saçmalığa benzediğini söyleyebilirdi.

"Beni her zaman çok geleneksel hissettiriyorsun," dedi Arthur bana, elini saçlarında gezdirirken. O sırada bir süre sessiz kalmıştık, çünkü Arthur benim onun hakkında ne düşündüğümü düşünüyordu

ve Canavar'ın ögle yemeğinde taco yemeye ikna edilip edilemeyeceğini düşünüyordum. Ve evet, Meredith'i de düşünüyordum.

"Sana hissettirenin ben olduğumu sanmıyorum," diye . "Çünkü karımı aldatıyor değilim," diye ısrar etti. "Elbette," diye kabul ettim.

"O bunu biliyor. Destekliyor. İlişkımız, bilirsiniz-" "İlerici mi?" Alttan alta bir ironiyle tahmin ettim.

Arthur bunu duydu. Ani bir enerji patlamasıyla bana döndü. "Ben ilericiyim," dedi.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Hiçbir şeyi halledememem benim suçum değil. Siyaset boka sardı Lou, sadece *boka* sardı. Özür dilerim," dedi annesinin ağzından daha kötülerini duymuş olan Monster'a. "Göreve geldim ve bir şeyleri değiştirmeye çalıştım ama iki yıl... hiçbir şey değil," diye söylenerek ahşap patikada adım atmaya başladı. "Bu kesinlikle hiçbir şey - iki yılda hiçbir şey başaramadım ve şimdi beni görevden alıyorlar ve sonsuza kadar bu *bip* olarak kalacağım. Tabii ki magitech'i düzenleyelim ve silahlardan kurtulalım ve göçmenler için her şeyi güvenli hale getirelim diyen bir bebek ve tabii ki kürtaj yanlısıyım ve sonunda, ben sadece başka bir adamım." Son kelimeyi inanılmaz bir alaycılıkla söyledi, bu bana o kadar komik geldi ki bir kahkaha attım. "Ne?" diye sordu, kırılgan bir şekilde. "Her neyse, benden ne yapmamı istiyorlar? 'Nepo bebek' şöyle, 'nepo bebek' böyle - kendimi öldürmeli miyim, varlığımın etik sorununu çözmenin tek yolu bu mu? Nefes almayı bırakmalı mıyım, istedikleri bu mu?"

Gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi zor nefes alıyordu.

"Dur, dur," dedim yüksek sesle, Canavar'ın kulaklarını kapatıyormuş gibi yaparak. "Küfür bir şeydir, ama müdahaleci düşüncelerde çizgiyi çekiyorum. Her neyse," diye ekledim, çünkü Monster denge aletinde ona yardım etmekten başka bir şey yapmama sinirlenmişti, "Sanırım küçük ölüm sorununuzun kaynağını bulmuş olabiliriz, Kongre Üyesi Wren. Diğer insanlardan ölesiye bıkmışsınız."

Bir balon gibi sönerken nefesini verdi.

"Bu doğru değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İnsan fikrini seviyorum."

"Ne yazık ki biz bir fikir değiliz," dedim. "Ne de *iyi* bir Fikir. Bunun zamanı değil ama benim kişisel teorime göre biz Tanrı'nın marşıyız.

Evren. Görünüşe göre bir yerlerde, hatta belki de hemen şimdi, tüm memelilerin güneş yanığı olduğu kromozom probleminde çuvalladı ve şimdi bence O sadece bir müdahaleci değil, aktif olarak binayı terk etti. "Ne var biliyor musun kardeşim?" diyor. Tekrar deniyorum! Samanyolu bir sık yalayabilir, son."

"Top!" dedi Monster heyecanla.

Arthur derin bir iç çekerek, "Bana aşırı dramatik olduğumu söyleme şeklin bu mu?" diye sordu.

Öyle değildi, ama biraz daha sakın görüldüğü için, tesadüfen de olsa bir ilerleme hissettim.

"Sıradan bir adamsan ne olmuş yani?" Omzunu dürterek . "Sıradan biri olmanın nesi yanlış?"

"Başka bir adam' dedim ama durumu inanılmaz derecede kötüleştirdiğin için teşekkürler," dedi Arthur.

"Neden? Ben sadece bir kadını. Ben lanet olası bir *anneyim*, Arthur, yani. Hayal edebiliyor musun?"

"Ama bu inanılmaz," diye ısrar etti Arthur.

"Elbette, senin için, çünkü beni tanıyorsun. Ama kongre üyem için ben bir şey miyim? Dubai'nin hükümdarı için bir şey miyim? Şarküteri tezgahındaki adam için bir şey miyim? Bu soruya şimdi cevap vereceğim - rimel sürmediğim ve bir çift minik atletik şort giymediğim sürece, unutun gitsin. Ben kesinlikle sıradan bir adamım," diye hayıflandım.

"Kongre üyenizin kim olduğunu biliyor ?" diye sordu Arthur.

"Sorun seçim değil," dedim. "Ki henüz kaybetmediniz bile."

"Kaybedeceğim." Sesi o kadar hüzünlüydü ki yüksek sesle güldüm.

"Düşünsene," dedim Monster'a, "Birleşik Devletler tarihindeki en genç kongre üyesi olduğunu ve hala çoğunlukla anaokulunda olduğunu."

"Araba!" dedi Canavar. "Araba, araba, araba-"

"Bu seçim değil," dedi Arthur ısrarla.

"Biliyorum, az önce söyledim," diye hatırlattım ona.

"Bu bir *büyük* sorunu," dedi bana ellerini göstererek. "Sürekli yangın çıkarıyorum!"

"Dünden beri seni garip bir şey yaparken görmedim. Madem yangın tehlikesi yaratıyorsun, neden lanet kızılgaçlara geldin?"

"I-" Yine acı çekmiş gibiydi. "Tanrım, ne yapıyorum ben?"

Sanki bir çıkış arıyormuş gibi etrafına bakındı, ki öyle bir şey olmayacağı açıktı, çünkü iki millik bir döngünün sadece dörtte birini tamamlamıştık. "Arthur, iyisin," dedim ona. "Sorun yok. Muir Woods'u yakıp kül etsen bile bunun yeniden seçilme şansına hiçbir etkisi olmayacağından eminim."

"Dur," diye yalvardı çaresizce.

"Evliliğiniz gerçekten sorunlu görünüyor," dedim. "Sen her zaman, bilirsin, biraz fizikseldin."

Yüzüm kızardı, bu da Arthur'un gençlik kaçamağımıza gönderme yaptığını düşünmesine neden oldu. Öyle demek istememiştim ama ne yazık ki bunu düşünüyordum. Abuela her zaman Arthur'un özellikle kinesis, yani fiziksel büyülerde iyi olduğunu söylerdi, çünkü onda ilkel olarak fiziksel bir şey vardı. Meredith'in olmadığı ve benim de sadece bazen olduğum bir şekilde bedenine, varlığına . Bir keresinde birlikte yattığımızda, ki bunu bir pislik gibi görünmeden anlatmaktan çekiniyorum, Arthur için dokunmanın sihir, sihrin de dokunmak olduğunu ve her şeyin bu şekilde çok gerçek, çok temelli olduğunu anladım. Varoluşsal düşünceler, onaylanmama ve zaman ve mekân tarafından unutulma gibi geçici korkular onun için buharlaşıp gidiyordu. Arthur'un var olduğu şekilde var olmamışlardı. Ayrıca, parmaklarıyla eğlenceli bir numara yapabiliyordu, bunu birkaç saat önce internetten araştırmıştık çünkü ne diyebilirim ki, biz ergenlik çağındaydık.

"Demek istediğim, bu şekilde devam edebileceğini düşünmüyorum," dedim ona. "Farklı insanlarla farklı ilişkiler yaşamakta sorun yok. Ama ne istedikleri konusunda birbirlerine yalan söyleyen bir sürü insanla değil. Dürüst olmak gerekirse, bu bir lağım çukuru."

"Gözleri seninkilerden daha açık renk," dedi Arthur dikkatini bir an için Canavar'a vererek.

"İki farklı genetiği var Art, bakireden doğmadı. Beni dinliyor musun? Sorunlarının sihirli olmadığını söylemiyorum ama kalbin kırılırsa sihrin kesinlikle işe yaramaz."

Bu kelimeleri kullanmak istememiştim. Daha çok ruhu ya da varlığı demek istemiştim. Lola'nın ölmeden önce bu şekilde ifade etmesi dışında kalp kelimesinin neden ortaya çıktığını bilmiyorum. *Sen benim kalbimsin ve ben de senin, benim sihrim senin sihrin ve sen de benimsin ve işte bu yüzden, kızım, seni asla terk etmeyeceğim.*

Yani temelde Arthur'a söylemek istediğim şeydu: Geri kalan her şeyi koymazsan sihrin bozulmaya devam edecek. Ama bu

ne duyduğunu.

"Sadece," dedi Arthur iç çekerek, "Riot'un pencerenin dışında olmasını istiyorum ve eğer o olmazsa kalabileceğimi sanmıyorum."

Bunu öylesine ezici bir acıyla söyledi ki o anda gözümü ondan kaçırmak zorunda kaldım. Tekrar dibe çekmek istemedim. Artık yetişkin bir kadındım, çocuk sahibi bir yetişkindim, vergilerimi nasıl ödeyeceğimi ve çamaşır makinemde hangi kumaşın hangi ayara uygun olduğunu biliyordum. Üzgün, annesiz bir çocuğu güldürmek artık benim işim değildi.

Muir Woods'taki en yüksek kızılâğaçların bulunduğu Cathedral Grove'a giriyorduk. Soluk mavi gökyüzü parçaları halinde kırılıyor, sabah sisinin griliği tehdit ediyordu. En yüksek ağaçları, nefesinizin havadaki puflarını, sessizliğin kutsallığını hayal edin. Büyükannemi özlediğimi düşündüm, çok fiziksel bir yerd.

Kişisel deneysel Tanrı'mdan vazgeçmemle ilgili şaka yapıyorum ama gerçekten de doğa için vazgeçmek zorundasınız. Her şeyin nefes kesici bir kaza olması neredeyse daha iyi. Kaostan huzur gelebileceğini hatırlatıyor.

Denge çubuğu sona ermişti ve Monster ileriye, derenin şırıltısına bakan banklara doğru fırladı. Arthur ve ben ağaçlara bakarak oyalandık.

Çok, çok sessizdi. Evrenin doğuşu sessizliğinde. Arthur bana bakıyor, kaçırdığı tüm zamanları, hayatımın tüm evrelerinde olup da onun unuttuğu insanları, benim onu düşündüğüm zamanlarda onun da beni düşündüğü zamanları, paylaşmadığımız ve bilemediğimiz birlikteliği düşünüyordu. Bana nostaljiyle, düşkünlükle bakıyordu. Yıpranmış olduğu için daha yumuşak olan bir sevgiyle.

Bana bakıyordu, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve henüz ona söylememiştim ama o sabah çok *öfkeliydim*. Annemin teşhisi konusunda öfkeliydim; hayatta size kaybetmeniz için verilen insanlar konusunda öfkeliydim. Oğlumun çocuk doktorunun, onu her istediğinde yatağa çektiğim, ağlamasını duymaktan hoşlanmadığım ve sözel olarak hala biraz geride olduğu için kötü bir anne olduğumu ima etmesine kızgındım. Birilerinin Monster'ın babasını benim için daha iyi bir alternatif olarak görebileceği, onun benden daha iyi bir baba olduğu, çünkü paralı bir aileden geldiği, babasının avukat olduğu, annesinin avukat olduğu ve bu aile soyunun her yerinde avukatlar korkusundan asla kurtulamadığım için öfkeliydim.

su kaydırağı. Arthur Wren'in, onu sevmeyecek kadar zayıf olduğum bir zamanda hayatıma geri dönmesine kızmıştım. Hayatımı bu kadar çok sevebildiğim, ona bu kadar değer verebildiğim halde Meredith'in güneş gözlüklerindeki yansımasını başarısızlıklarımın bir serabı olarak gördüğüm için kızgındım. Oğlum doğana ve sonra ne kadar küçük, ne kadar kırılgan, ne kadar dehşet dolu olduğumu fark edene kadar hayatımı bu kadar uzun süre özgürce, korkusuzca yaşadığım için kızgındım. Onun için hayatta kalmalıydım, onun için mutlu olmalıydım, lanet olasıca *mutlu* olmalıydım ve Meredith Wren hala nasıl olacağını bulamamıştı! Öfkeliydim, acılıydim, hayatım doluydu ve yine de bir şekilde kalbim hâlâ kırık - on yıldan uzun bir süredir kırık, hâlâ tamir edilememişti. Öfkeliydim ve Tanrı aşkına, yorgundum. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğum var, tamam mı? *Gerçekten çok yorgundum.*

Doğanın kilisesinin ortasında başımı arkaya yatırdım ve çığlık attım.

O sabah Meredith, geçmişte iyi işler yaptığını bildiği bir savunma avukatını aradı; istihdama dayalı ayrımcılık konusunda keskin bir gözü olan bir kadındı.

Birkaç farklı halkla ilişkiler firmasını aradı ve birkaç yıl önce teknoloji alanında bir iftira davasında başarılı olmuş bir firmayı seçti.

Önceki konuşmalarının dökümlerini okuyarak tutarlı bir anlatı, hazır bir savunma oluşturmaya çalıştı ve telefonuna bakarak ona geri mesaj atmamı bekledi.

Babasının avukatlarını aramış ve onlar da biraz daha beklemesini söylemişler, Bayan. Wren, çok kalmadı. Yargıcın kararını bekliyoruz.

Ward'ı aradı, telefonu kapalıydı ya da belki de numarasını engellemiştii, hangisi olduğunu bilmiyordu ama her iki durumda da bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Artık onun tarafında değildi ve kimin umurundaydı? da ona sırtını dönerdi ve akla gelebilecek her türlü tanıma göre gerçekten de dönmek zorunda kalacak gibi görünüyordu. Ward'ı aklı için severdi, her zaman sevmişti ama Ward bile sektörde tepeden dosttan çok düşmanı olduğunu biliyor olmalıydı. Çalışanlarını çalıştırıyordu, endişeliydi. içinde a yol o talep edildi değil sadeceMÜKEMMELLİKama sürekli müdahalesine mutlak bir rıza göstererek, eline her fırsatta havuç yerine sopayı seçti. Akranlarına karşı küçük bir Napolyon gibi davranıyor, başarılarını kendisinden nefret edenlerin yüzüne vuruyor, her küçük kazanımı bir imparatorluğa eşdeğer olarak değerlendiriyordu. Meredith bile daha az sevilen bir iş ortağı seçtiğinde ne yaptığını her zaman biliyordu. Kendini kurtarmak için onu gömecek araçlara her zaman ve Ward da bunu bilecek kadar akıllıydı. Kendini bir adım öne çıkarmasına şaşmamalıydı. Telefonunun ekranına bakıyor, bacaklarını babasının çalışma odasındaki sandalyeye uzatmış, ismini görmeyi bekliyordu ki telefonu çaldı ve

. "Alo?"

"Meredith." Jamie'nin sesi dikkatle tonsuz çıkıyordu. "Avukat tuttuğunu duyduğum."

Meredith'in boğazı kurudu. "Haberler hızlı yayılır."

"Bir süredir hislerim vardı. Dürüst olmak gerekirse, düşündüğümde daha uzun sürdü."

"Şu haline bak, araştırmacı gazeteci." Ona bağırarak istedi ama bunun verimsiz olacağını hissetti. "Böbürlenmek için mi aradın?"

"Hayır. Size vermek için."

"Çekiyorsun." Nefesini tuttu. "Sakin bana avukatın seni korkuttuğunu söyleme."

"Bunu yazmaya başladığımdan beri kendime ait bir avukatım var. Sen olmasan bile Tyche'nin benim için geleceğini biliyordum. Korkmuyorum."

"Tabii ki hayır, Pulitzer kazanacaksın. Umarım konuşmada bana teşekkür edersin." Meredith dilinin ucundaki acının tadını alabiliyordu. Bu, içinde süregelen ağlama arzusuyla savaşıyordu.

"Bak, Meredith, editörüm bu sabah bir telefon aldı."

"Kimden? Tyche'den mi? Sana bunun delice aptalca olduğunu söylemiştim." Rahat bir nefes almak istedi. Tanrı'ya şükür!

"Tyche değil." Jamie boğazını temizledi. "The Times."

(SESSİZLİK.)

Meredith alaycı bir ifadeyle, "Demek terfi ediyorsun," dedi.

"Ben serbest yazarım, Meredith. Ve bu değil." "Mesele ne?"

Yapma, diye düşündü. Yapma işte.

"Makale sadece *Magitek*'te yayınlanmıyor." Jamie'nin sesi bir an için uzaklardan geliyordu, sanki kafasını başka yöne çevirmişti. "*New York Times*'in Pazartesi günü kapak haberi."

Meredith telefonu kapattı ve zorlukla nefes alarak elinden fırlattı. Babasının ofisinde etrafına bakındı, duvardaki balerin resmine baktı.

Siktir, diye düşündü, siktir siktir siktir.

Sonra telefonu tekrar eline aldı ve Jamie'yi geri aradı.

"Meredith, özür dilerim."

"Gel de bunu yüzüme söyle." Sesi soluk soluğaydı, fısıltıyı zor aşıyordu.

"Yoldayım," dedi Jamie ve Meredith'in göğsündeki rahatlama krema gibiydi.
Bu sadece tepedeki lanet olası kirazdı.

Eilidh cenaze evinin içinde fazla zaman geçirmemişti ama mezarlığı iyi biliyordu. Annesinin gömüldüğü mezarlığın aynısıydı, daha doğrusu annesinin mezar taşının bulunduğu yerd. Persephone Liang Wren ölümü halinde herhangi bir defin planı belirlememişti, bu yüzden Thayer'ın daha geleneksel dürtüleri devreye girdi. Eilidh, Persephone'un bunu umursamadığını ya da umursayamayacağını düşünüyordu ama Meredith'in babalarını annelerinin hayatını idare edişi yüzünden sık sık azarladığını hatırlıyordu.

Eilidh Meredith'in ne söylediğini hatırlamıyordu, sadece kız kardeşinin yüzünün ergenlik öncesi öfkeyle çizgili olduğunu hatırlıyordu. O yaşlarda, Lou'dan önce, Meredith bir ya da iki kez terapistte gitmiş, öğretmenleri onu "alışılmadık derecede meydan okuyucu" olarak nitelendirmişti. Thayer bunu Eilidh'e Persephone'nin mezarına yaptıkları ziyaretlerden birinde anlatmıştı, ki bu pek sık olmazdı. Ama Thayer ritüelleri olan bir adamdı ve bayramlarda ve yıldönümlerinde karısını ziyaret ederdi.

"Meredith şeyi çok kötü karşıladı," demişti Eilidh'e bir keresinde onunla birlikte geldiğinde. "Sanki yeterince zor değilmiş gibi. Bir ara ona sakinleştirici vermek zorunda kalacağımı düşündüm."

"Annem öldüğünde Meredith'in ağlamadığını söylediğini sanıyordum," dedi Eilidh, ama bunu Thayer'ın mı söylediğini yoksa kendisinin mi hatırladığını hatırlayamıyordu. Meredith cenazedeki tüm resimlerde taş gibiydi, neredeyse insan bile değildi.

Thayer omuz silkerek, "Dışarıya karşı rol yapıyordu," dedi. "Sonunda durdu." Ağaçlara baktı, sonra tekrar aşağıya, Eilidh'in annesinin adını taşıyan mezar taşının Kelt şekline baktı. "Arthur çok ağladı. Yatağını ıslatmaya başladı, bebekliğine geri döndü." Eilidh'e baktı. "Gözünün önünden ayrılmama izin vermiyordun ama tek yapmak istediğin benimle oturmaktı. Küçük bebeğine sarıldın ve elimi tutarak oturdun."

Çok memnun, çok düşkün görünüyordu. Şimdi düşününce -o zaman dile getiremediği bir şeyin, şekilsiz bir canavarın ani duyarlılığının şimdi farkına varıyor-ilidh geçmişe bakarak araya girmek, sormak istedi: *Affedersiniz baba, sizin için sürekli kızlık çağında mı sıkışıp kaldım? Hiç büyümediğim için mi senin favorinim?*

Ama bu düşüncenin tadı hoşuna gitmemiştir, o yüzden elinin tersiyle itti.

Yönetmen Eilidh'e, "Neyse ki baban çok titiz biriydi," diyordu, "ve senin için yapacak fazla iş yok." Uzun bir süre durakladıktan sonra, "Koşulların tuhaf olduğunu biliyorum ama seninle ilk tanıştığım zamanı hatırladığımı söylemeliyim. Çok şaşırtıcıydınız, annenizin kaybıyla bu kadar genç yaşta başa çıkma şekliniz. Bunu hiç unutmadım."

Eilidh'e şefkatli gözlerle ve belki de Eilidh babasının içindeki, geldiği boşluğa geri sığdırmaya çalıştığı tuhaf, yetişkin lekeli şüpheyi yerinden oynatmaya çok hevesli olduğu için, biraz da oltayla, "O kadar da unutulmaz olamazdım, değil mi?" dedi.

Züleyha, Eilidh'e biraz mahremiyet sunmak istercesine, çeşitli renk ve şekillerdeki vazolara bakarak arkasını döndü.

"Bana çok olağanüstü bir şey anlatmıştınız," dedi yönetmen, gülümseyerek. "Ah, keşke şimdi hatırlayabilseydim, ne kadar büyüleyici bir şekilde erken doğmuştum. Annenizin bulamadığı geri dönüş yolunu bulmakla ilgili bir şeydi. Bu kadar genç biri için ne büyük bir açıklık diye düşündüm! Çoğumuz hayatımızın içine düşeriz ya da sürükleniriz. O değil, diye düşündüm. Bu değil."

O anda anıların içine gömülmüş, tembel bir nostalji nehrine kapılmış gibi görünüyordu.

"Biliyor musun," dedi kendini toparlayarak, "baban çocukları arasında onun kaybını kaldırabilecek tek kişinin sen olduğunu söylediğinde şaşırmadım. Sanırım ikimizin arasında, kız kardeşine düşkün olmak onun için daha kolaydı - onu sevmek daha kolaydı çünkü daha fazla beslenmeye ihtiyaç duyuyordu ve onunla nerede durduğunu asla sorgulamak zorunda kalmadı - ama sen." Gözlerinde sihirli bir oyuncakçı gibi küçük bir pırıltıyla öne doğru eğildi. "Gerçekten güvendiği kişi sendin."

"Meredith'i sevmenin kolay olduğunu mu söyledi?" diye sordu Eilidh belli belirsiz bir şaşkınlıkla.

Birdenbire parıltı kayboldu.

"Yanılıyor olabilirim elbette," dedi yönetmen aceleyle. "Thayer'la ailesi hakkında sadece birkaç kez konuştum, o yüzden belki de ayrıntıları öğrenemedim

oldukça doğru."

Ama daha bir dakika önce her şeyi çok net hatırladığını söylemişti.

"Ah," diye fark etti Eilidh usulca. "Benim Meredith olduğumu sandın."

Eilidh'in göğsündeki şey kalbinin etrafına daha sıkı sarıldı, ölümcül bir sıkışma. Öfkenin fiskesini hissetti, asp yine, dilinin vahyin enkazından keskin bir şekilde delindiğini. Yönetmen bir şeyler söylemek için acele etti, sanki bunu geçiştirebileceği bir şeymiş gibi konuşmaya çalıştı ve Eilidh onu bildiği kadar kibarca *başından* savdı -*Merak etme, bunu her zaman yaşıyorum*. Meredith neredeyse bir karış daha kısaydı ve dünyanın en doğal şirret yüzüne sahipti, ama tabii, hata yapmak kolaydı.

Müdür aceleyle iznini istedi ve yerine bir uşağın varlığını koydu; büyük Thayer Wren'in son törenini tartışıyor olmasalardı muhtemelen her halükarda muhatap olacakları türden biriydi.

Seninle nerede durduğunu asla sorgulamak zorunda kalmadı.

Bu iyi bir şey değil miydi? Eilidh için, babasının son anlarında onun şefkatinden, minnettarlığından ve sevgisinden emin olması harika bir şey değil miydi?

Sen-Meredith- onun gerçekten güvendiği kişiydin.

Neden yapmasın ki? Yetişkin olmasına izin verdiği kişi Meredith'ti. Diğer meslektaşlarından hoşlanmadığı gibi ondan da hoşlanmıyordu. Ciddiye alınmaya değer bir insan olarak. Onu itip kakmaya çalıştığında bile kendi ayakları üzerinde durabilen biri olarak.

Thayer Wren aslında neye değer veriyordu? Onun hangi versiyonu aşktı?

Eilidh omzunda bir el hissetti, Dzhuliya'nın orada olduğunu ve babasının gittiğini fark etti ve ona asla tamam mı diye sormadı, yani ciddi miydin? Beni daha çok seviyor ama daha az mı saygı duyuyordun? Beni övgülerle sakinleştirirken, sahte güvenceyle uyuştururken gerçek endişelerini başkalarına mı anlattın? Beni kontrol edebildiğiniz için, beni sessiz inzivalara gönderebildiğiniz ve itiraz etmediğim için, beni her gönderişinizde kaçınılmaz olarak, çaresizce geri döneceğimi bildiğiniz için beni sevmek daha mı kolaydı?

Şimdi Eilidh daha önce anlamadığı bir şeyi anlıyordu. Thayer parasının tamamını ya da çoğunu Eilidh'e bıraktıysa, bu bir ödül değildi. Bu bir güvenlik önlemiydi.

Ama Wrenfare'i alan kişi onun mirasını, yani gerçekten sevdiği şeyi de almış oldu.

"Hisselerini bana bırakmış olma ihtimali var mı?" Eilidh Dzhuliya'ya sordu, o da cevap vermek için ağzını açtı ama sonra Eilidh başını salladı. "Yalan söyleme. Yumuşatma."

Bu her şeyi değiştirdi, diye düşündü Eilidh, Dzhuliya'nın ani tereddütünü, Eilidh bir uyarıda bulunduğu bariz bir rahatsızlığın titreşimini gözlemleyerek. Önceden, Dzhuliya Eilidh'in ne isterse düşünmesine izin vermekten mutlu olabilirdi, ne onu daha iyi hissettirecekse -Eilidh aşık olan tek kişi değildi. Şimdi ise gerçeği söylemek zorundaydı; Thayer hakkında iki yıl içinde Eilidh'in tüm hayatı boyunca edindiği bilgiden daha fazlasını edinmişti.

"Şirketle ilgili ayrıntıları bilmiyorum Eilidh, gerçekten . Ama hisseleri çocukları arasında eşit olarak paylaşmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum."

Peki o zaman vasiyet konusunu açtığında neden Huliya bu kadar endişeli görünüyordu? Eşit paylar Arthur'un eşitliği bozan taraf olduğu anlamına geliyordu ki bu da eşitliği bozan tarafın hiç olmaması demektir. Daha çok iki Meredith'e sahip olmak gibi. Thayer bunu bilemez miydi? Eilidh'e her zaman onları ne kadar iyi tanıdığını söylemez miydi?

Gerçekten ona gideceğini hiç düşünmüş müydü? Günler, hatta saatler önce bile bu cevabın dürüstçe evet olduğunu fark etmek acı veriyordu. Ama asıl gerçek, acı gerçek, Eilidh'in bir şirketi yönetmekle ilgili ilk şeyi bilmediği idi - ki Thayer bunu bilirdi, çünkü bu onun hatası olduğu kadar onun eseri de. Thayer onu yakınında tutmuş olabilirdi ama aslında ona hiç öğretmemişti. Onu hiç eğitmemişti. Onu korumuştur.

Başarısız olmasına hiç izin vermemişken, başarılı olması için ona nasıl güvenebilirdi?

Eilidh bunun ağırlığı altında gözlerini kapattı, geri gelen şey, yanında taşıdığı şey, babasının kaybından çok daha önce gelen keder. Beş yıl önce kendini kaybetmişti; pointe ayakkabılarını son kez bir kenara bıraktığında dünya onun için çoktan sona ermişti. Her veba, kıyamete doğru atılan her adım hep kaçınılmaz olana doğru ilerliyordu. Kan ve salgın hastalık tehditleri sonuçta uyarı işaretlerinden başka bir şey değildi - tamamen yok olmaktan başka hiçbir şeyin yeterli olamayacağı acı ağrılar.

Meredith haklıydı, Eilidh bunu asla atlatamamıştı. Bunu asla atlatamamıştı ve Thayer da ondan bunu hiç istememişti. Ona hiç ihtiyacı olmamıştı.

Ve tabii ki onu sevmek kolaydı, olduğu yerde kalmıştı! Meredith gibi değil. Büyüyen, değişen, *yenilikçi* Meredith.

Meredith'i sevmenin kolay olmasına gerek yoktu çünkü ayaklarının altında bir dahi *varken* kolaylığı kim umursardı ki?

Seksin kısa süreli heyecanı, o sabah Eilidh'i birkaç saatliğine bastırımış olan yakınlığın çürüyen duygusallığı, nabzının, gürültülü, hırpalanmış kalbinin sekişinde kararsız bir şekilde iltihaplanan pençeleyen, çığlık atan duyguya teslim olarak kayboldu. Gürültülüydü, dahası *büyükü*, sonsuzdu, Eilidh'in kendi sınırlarının ötesine uzanıyor, şakaklarından ter gibi fışkırıyor, ışık huzmeleri gibi yayılıyordu.

Gerçekten sınanamayacak kadar yumuşak olduğumu mu düşündün? Eilidh'in kalbi öfkелendi. *Kendimi toparlayamayacak kadar zayıf olduğumu mu düşündün?*

Cevap ona geldiğinde, ne kadar acımasız olsa da, Meredith'in sesinde olmalıydı. Çünkü cevap *elbette* evetti! Eilidh beş yıl boyunca her gün cevabın evet olduğunu herkese kanıtlamamış mıydı? her nefesi bir öncekinden daha anlamsız bulduğu her gün, yavaş bir teslimiyetle aynı şeydi, toprağa daha da derine batmak. Meredith'in sesinden her zaman acımasız şeyler duymuştu ama bunların herhangi biri gerçekten acımasız mıydı, yoksa sadece dürüst müydü?

Eilidh babasının gözlerindeki bakışı gördü, uzun zamandır aşk sandığı ama muhtemelen hep acıma olan bakışı. Göğsündeki şey serbest kalmak için, dibe vurmanın tatlı çöküşü için pençeledi ve Eilidh onu tutmadı, tutamadı.

Baraj yıkıldı, kıyamet gibi. Cenaze evinin tavan pencerelerinden gökyüzü sanki biri güneşi söndürmüş gibi siyaha döndü ve Eilidh Wren bunu fark etmedi.

Bunun yerine başını Culiya'nın omzuna gömdü ve ağladı da ağladı.

Beni en son bıraktığında çığlık attığımı hatırlarsın.

Arthur, öncelikle ses yüzünden -bir kadın çığlık atmaya başladığında her zaman endişe vericidir- ama daha çok bir sporcu olduğu ve bu nedenle hiyerarşi ve kurallar gibi şeylere saygılı olduğu için şaşırdı. O kadar uzun süre çığlık attım ki, polisin çağrılacağından, birinin onu yakında göreceğinden ve hey, sen benim kongre üyem değil misin diyeceğinden emin oldu. Ve sonra evet benim, bu çığlık atan kadın için üzgünüm, onunla on yedi yaşımdayken bir kez yattım ve şimdi buradayım çünkü karanlık gizli büyücülüğüm arızalı demek zorunda kalacaktı.

Ama sonra beni bir zamanlar tanıdığı bir kızdan başka bir şey olarak görmeye başladı ve artık bir kadın olduğumu fark etti - son iki yıldır düzeltmek için çok uğraştığı aynı ülkede yaşayan bir kadın - muhtemelen çok fazla sorunum vardı. (Bu arada Monster büyük ölçüde etkilenmemiş görünüyordu. O zamana kadar "Annenin çıldırmak için iki saniyeye ihtiyacı var, tamam mı? Buraya gelip boşluğa doğru uluyacağım ama ondan sonra yoğurt yiyeceğiz.")

Sonunda çığlığım tükendi. Sonra Arthur'a döndüm ve büyük bir canlılıkla "Sen de denemelisin" dedim.

Arthur fısıltıyla, "Bilmiyorum," dedi. "Bilirsin işte, bir katedral."

"O zaman Tanrı'nın bizi dinlediğini biliyoruz," dedim. "Bu harika bir şey, zira belli ki sizin seçecek bir kemiğiniz var."

Arthur, "Onu rahatsız etmek istemem," diye şaka yaptı.

"Oh, hadi ama." Kötü niyetli çığlık terapisinin ikimize de iyi geleceğini düşündüğümünden emin değilim ama Arthur bana her zaman gerçekte sahip olduğumdan daha fazla yetkinlik atfetmişti. Bilmiyorum.

Yaşça büyük olduğum için mi yoksa Meredith'le arkadaş olduğum için mi bilmiyorum ama bana her zaman olması gerekenden çok daha fazla saygı göstermişti ve ben de bundan yararlandım. "Daha iyi hissedeceksin."

"İçimde gerçekten bir çılgılık yok," diye çekindi.

"Hadi ama, tabii ki biliyorsun. Belki de daha spesifik olmam gerekiyordur." Şikâyetlerimi yönetime yöneltmek üzere tekrar ağaç korusuna döndüm. "İNSANLARIN TOPLUMSAL OLARAK LİBERAL VE FİSKAL OLARAK MUHAFAZAKÂR OLDUKLARINI SÖYLEMELERİNDEN NEFRET EDİYORUM," dedim,

doğru bölüme gönderildiğinden emin olmak için net bir şekilde ifade etmek. "SOSYAL PROGRAMLARA FON SAĞLAMAK İÇİN HİÇ PARA HARCAMAZSANIZ NASIL BU PROGRAMLARI ÖNEMSEDİĞİNİZİ SÖYLEYEBİLİRSİNİZ?"

"Ne dedi," dedi Arthur, biraz daha yüksek sesle ama her zamanki konuşma sesini pek aşmadan.

Ona ters ters baktım. "OTURMADAN ÖNCE SİPARİŞ VERDİREN AMA KÜÇÜCÜK YAZILARLA KOCAMAN BİR MENÜYÜ OKUMAK ZORUNDA KALDIĞINIZ, SIRADA ARKANIZDAKİ HERKESİN SİZİ BEKLEDİĞİ VE SİZ PANİKLE PASTIRMA BİLE SEVMEDİĞİNİZ HALDE BLT SİPARİŞ EDENE KADAR KENDİNİZİ APTAL GİBİ HİSSETTİREN RESTORANLARI SIKIYIM."

Dedim ki.

"Kim domuz pastırması sevmez ki?" dedi

Arthur. "ARTHUR WREN'DAN NEFRET EDİYORUM," diye tersledim.

"Oh, ama, ben sadece-"

"ARABA!" dedi

Canavar.

"Gördün mü?" Kollarımı kavuşturdum. "O bile anladı." Arthur hâlâ ikna olmamış görüldüğünde, beni tutuklamaya gelmeyecekleri kesin olan park rehberlerine elimle işaret ettim. "Yapın yoksa bağırmaya devam edeceğim. KRAMPLERİM VAR," diye bağırdım. "TANRI SAHTE, AMA O DA KESİNLİKLE BİR ERKEK! YOKSA NEDEN KADIN OLMAK *BU KADAR ZOR OLSUN Kİ?*"

"AHHHHH!" dedi Arthur, bu beni ürküttü. Tanrı teorilerimi haykırmaya gerçekten odaklanmıştım, ama şimdi zamanı değilmiş gibi görünüyordu.

"AHHHHHHHHHHHHHHH!" Arthur detaylandırdı ve küçük bir turist grubu onu susturmak istercesine bize doğru geldi, ama ben onlara hançer gibi baktım.

"SADECE SEVİLMEK İSTİYORUM!" diye bağırdı Arthur.

"AYNI!" Ben böğürdüm.

"BEN SADECE DÜNYADA İYİ BİR ŞEYLER YAPMAK İSTİYORUM!" Arthur feryat etti. "VE SONSUZ PARŞÖMEN'DEN NEFRET EDİYORUM!"

"Ooh, iyi bir tane," dedim.

Arthur rahatlayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "O zaman işimiz bitti mi?"

"OĞLUMU SEVİYORUM!" Dedim ki. "UMARIM OKULDA VURULMAZ!"

"Vay canına, karanlık," diye soludu Arthur.

"Dünya karanlık bir yer," dedim ve ekledim: "BENCE KOLAYCA SIKILAN İNSANLAR EN KÖTÜLERİDİR!"

"KEŞKE BENİ BÖYLE SEVEBİLECEK BİR KADINLA EVLENSEYDİM. ONU SEVİYORUM!" dedi Arthur ve bu gerçek bir şeymiş gibi hissettirdi.

Bunu bir şekilde kabul etmek istedim ama iğrenç ve acındırıcı olmayan ne söyleyeceğimden emin değildim, bunun yerine Arthur'a döndüm, uzun süre ona baktım ve sonra şöyle dedim: "ANNEMİN BİR GÜN ÖLECEK OLMASINDAN NEFRET EDİYORUM!"

Gözleri geniş, trajik ve dürüsttü. Bana baktı, sonra iğrenç bir şey söyleyecekmiş gibi yüzünü buruşturdu.

Ve bunu söylediğinde, sanırım o kadar da şaşırmadım.

"SADECE BABAMIN BENİ SEVMESİNİ İSTEDİM, AMA ARTIK HIÇ SEVMİYOR. OLACAK," dedi Arthur Wren cennet ağaçlarından oluşan koruya. Doğanın kayıtsızlığına ve onu belirli bir şekilde harekete geçirmeyen, ona belirli bir nedenden ötürü bu kadarı vermeyen bir evrene.

Bunu biyomanside, kalıtım ve yaşam olan derin kazada inceledik. Evrende bir rastlantısallık var; bunu fizikten biyolojiye kadar her yerde bulabilirsiniz. Oh, bu dünyada kesinlikle zarafet var, özellikle matematik, kendinizden daha büyük bir şeyle iletişim kurmanın doğasını anladığınızda büyü ile yapabileceğiniz şeyler. Ama sadece çok fazla düzen var. Bu güzelliğin çoğu kırık bir yerden, tesadüfi bir şeyden geliyor. Hayatta anlatı yoktur, sonun düzgünlüğü yoktur. Anneniz bir gün sizin kim olduğunuzu unutabilir, ilk nefes aldığınız andan beri yaptığı her şeyin sebebi siz olsanız bile. Babanızın eşit derecede sevemediği üç çocuğu olabilir. En

çok seni haksız yere sevebilir çünkü sen kendisinin garip bir ayna şeridisin.

Çünkü bir gün o ölebilir ve geriye kalan sen olabilirsin ve belki de o her zaman içinde kendisinin olmadığı bir dünyayı hayal edemeyecek kadar bencil olmuştur.

Arthur'un sesi, babasının ona söylemesi için asla alan ya da araç vermediği şeyi yüksek sesle itiraf ettikten sonra kırıldı ve aniden düştü

ve bunun onun ölümünün bir örneği olabileceğini düşündüm. Bunun bir şey olduğunu söylediğini biliyorum ama gerçekten şaka yaptığını düşündüm.

Ama meğer bankın üzerine çökmüş, başını ellerinin arasına almış oturuyormuş.

Hepimiz bağırırken çok heyecanlanmış olan Monster, oyundaki ani değişiklikten dolayı telaşlandı. Bana doğru uzandı, ben de onu kucağıma aldım ve avucunun içini öptüm, o da kolumu okşadı ve sonra yüzüme bir şaplak attı, ben de hayır, vurmak yok dedim ve elini tekrar öptüm. Sonra Arthur'un yanına oturdum ve Monster yerdeki bir sopaya bakmak için kıvrılarak uzaklaştı.

Arthur uzun süre sessiz kaldı, ben de bir deneyeyim dedim. Zaten riskler düşüktü. Kendini iyi hissetsin ya da hissetmesin, muhtemelen bundan sonra birlikte çok fazla zaman geçiremeyecektik. Eğer benimle bir daha konuşmazsa, öyle olsun. Onu daha önce bir kez kaybetmiştim zaten.

"Bence baban muhtemelen seni seviyordu," dedim. "Ama sevmemiş olsa bile, onun nasıl hissettiğini kontrol edemezsin. Sadece nasıl hissettiğini, neyi kabul ettiğini kontrol *edebilirsin*. Yani onun en önemli işinde gerçekten beceriksiz olduğunu kabul edebilirsin ve istersen bu yüzden ondan nefret edebilirsin. Fark etmez, o öldü. Ancak buna ihtiyacınız olmadığına da karar verebilirsiniz - onun onayına ya da her neyse. Ve yaşamaya devam edebilirsin, çünkü bunu zaten yapmak zorundasın." Omuz silktim. "Geriye bir tek sen kaldın, yani kararı sen vereceksin."

Arthur'un gözleri benim görmemi istemediği yaşlarla dolup taşıyordu. Thayer'ın söylediğini asla duyamayacağı ama aynı zamanda Thayer'ın asla göremeyeceği şeyleri düşünüyordu. Çünkü Arthur kendisini var eden şeyler için Thayer'a minnettardı ama aynı zamanda kendisini var etmeyen şeyler için de kendisine minnettardı. Sıradan bir adam, başarısız bir politikacı, belki de boşanmış ve yalnız biri olabilirdi ama sıradan bir adamın bile normal sorunlarla normal bir hayat yaşamasına izin verilirdi. Arthur'a göre eğer bu olmasaydı, başka bir şey olurdu.

Arthur elimi uzattı ve ben de ona verdim. Bilmiyorum, sanırım o anda birlikte olmanın, yarım ömür önce olmuş bir şey için kızgın kalmaktan daha önemli olduğuna karar verdim.

Zaten ona neden kızdığımdan da tam olarak emin değilim. Seks değil, o rızaya dayalı bir şeydi ve sonrasında yanımda taşıdığım boşluk hissi onun hatası değildi. Yanlış şeyler yaptığım içindi.

Ondan önce gelen sebepler. Kızılığımı aşama aşama vermişim çünkü şekilsiz geleceğimi ararken onun çoktan gittiğini düşünmüştüm. Onun yanlış yanlarını sevmişim; onun kendim için hayal ettiğim bir versiyonunu, sevgisi daha çok bir ölçüye benzeyen birini istiyordum, çünkü masumdum, kalbim kırık ve gençtim. Meredith'ten kesinlikle hâlâ nefret edebilirdim, ajanlık konusunda sonuna kadar haklıydı ama Arthur'a o gün kapıyı kapatmışım çünkü ne bileyim, sınıf dayanışması hakkında bir şeyler anladığımı sanmışım - zenginlerin her zaman kendilerini seçme biçimi. Ve da! Beni yanlış anlamayın, zenginleri kesinlikle yemeliyiz ve sanırım beni Arthur'a bu kadar uzun süre öfkeliendiren şey bana yardım etmek istemesiydi; sanki Meredith'in beni bir kenara atabilmesi beni mahvetme imkanına sahip olduğu anlamına geliyordu; sanki süslü eğitimim yok olduğu için benim de potansiyelim yok olmuştu. Arthur'a göre yağmalanan, zalimce cennetten kovulan bendim ve o zaman ben de buna inanmışım ama sonuçta cennet neydi? Onu sevmeyen baba mı? Dışsal onay üzerine inşa edilmiş bir hayatın hapishanesi mi? Hangi fotoğraf filtresi ya da halkın suçsuzca sevebileceği bir insan fikri üzerine?

"Biliyor musun," dedim, "Meredith'in uygulaması, şu Chirp?"

Arthur iç çekerek, "Ah, şu," dedi. "Denedim. Gerçekten yürümesini istedim, sadece onun iyiliği için değil. Ben sadece..." Omuz silkti. "Sadece işe yaramasını istedim."

"Evet," dedim, "ben de."

Bana şaşkınlıkla baktı, ben de omzunu omzumla ittim. "Sadece mutlu olmak istiyorum," diye itiraf ettim.

"Sadece mutlu olmak istiyorum," diye kabul etti.

Sonra Canavar yanıma geldi ve bulduğu sopayı ciddiyle Arthur'a uzattı.

"Benim için mi?" dedi gerçek bir şaşkınlıkla, sanki bu onun için hak edilmemiş, çok zengin bir ödölmüş gibi.

"Degoydegoydegoy," dedi Canavar. "Tcheeeyyyyyyaaa!"

"Elbette, dostum." Arthur belli belirsiz gülümseyerek Canavar'ın yanağına dokundu ve Canavar tekrar kaçmaya başladı, bu sefer çömelerek taş arıyordu.

"Adı ne onun?" Arthur sessiz bir sesle bana sordu. "Tripp," dedim, aynı sessizlikle.

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle olmaz, pislik." Ayağı kalktım ve elimi onunkine uzattım. "Hadi," dedim. "Şu yürüyüşü bitirelim ve biraz büyü yapalım."

Meredith Jamie'yle eski değirmende, salıncakta oynayan çocukların yanında buluştu. Meredith dereye bakarken Jamie yanına yaklaştı ve tek kelime etmeden ona bir fincan kahve uzattı.

"Sanırım senin dışında biriyle evleniyor olabilirim," dedi ve kabul etti.

"Mm. Nasıl bir his?" Jamie kahvesini yudumlarken sordu.

Meredith bunu düşündü. "Güvenli," dedi. "Ama aynı zamanda sıcak zehir yutup ölmek istiyorum gibi."

"Evet," diye onayladı Jamie, yarı . "Ben de ."

Meredith yüzünü ona döndü ve başını salladı. "Bana dürüstçe son on yılını benim için özlem duyarak geçirdiğini söyleyemezsin. Değil mi?"

"Düşünmedim," diye onayladı omuz silkerek. "Seni hiç ya da düşünüp de canımı acıtmadığım uzun zamanlar oldu. Aslında seni düşünmeden aylar geçirebilirim. Bir keresinde bir yıl boyunca."

"Evlenebileceğinizi düşündüğünüzde de böyle miydi?"

"Evet, bu daha kolaydı çünkü ne zaman seni düşünsem, 'Tanrı'ya şükür artık öldü' gibi bir duyguya kapılıyordum."

Meredith, "Ben ölü değilim," diye belirtti.

"Son seferden sonra benim için ölmüştün, ki bu da yeterince yakındı." Başını salladı ve bir yudum daha aldı. "Tanrım, tam bir pisliktin."

"Neredeydi?"

"Öyle," diye düzeltti kendini. "Ama o zamanlar daha gençtim. Bir sürü başka insanla tanışmak ve onlara aşık olmak için zamanım olduğumu sanıyordum."

Bir yudum almadan önce fincanını düşündü. "Hâlâ çok vaktin var." "Oh, biliyorum," diye kabul etti. "Önümüzdeki altı ay içinde aşık olmayı planlıyorum. aylar."

"Sesiniz çok iyimser geliyor."

"İnsanları sevmek çoğunlukla çok kolay," dedi. "Ben bunu zor bulmuyorum." "Beni bile mi?" Bu cevabı duymak isteyip istemediğini bile merak ediyordu.

"Oh, Meredith, seni sevmek o kadar kolay ki. Senin için zor olan sevilmek." Ağaçların arasına, Cascade'in adını aldığı şelalelere doğru uzanan patikayı işaret etti. "Gidelim mi?"

Başını salladı ve kahvesinden yudumlar alarak yürümeye başladı. Bu sefer tatlı değildi ama dumanı tütüyordu, neredeyse kaynıyordu. Ceketini daha sıkı sararak bunu takdir etti.

"Peki ne oldu?" diye sordu.

"Düğünümü mü kastediyorsun?"

Başını salladı.

"Sadece önemli şeyleri göremiyordum. Ben nerede yaşamak istediğime karar veremiyordum ama onun çok net bir fikri vardı. Çocuk isteyip istemediğimi bilmiyordum ama o gerçekten istiyordu. Bu kararsızlığım bana haksızlık gibi gelmeye başladı." Bir yudum aldı. "Seninleyken hiç kararsızlık yaşamadım."

"Tabii ki hayır," dedi Meredith. "Bütün bunlara senin yerine ben karar verirdim."

"Hayır." Jamie güldü. "Hayır, seninle kavga ettim. Sürekli olarak. Seninle birlikte olmak bana kendimden, ne istediğimden daha emin hissettirdi. Aslında bencil olman beni biraz rahatlattı, çünkü bir şeyleri sadece iyi olmak için yapıp yapmadığını merak etmeme gerek kalmadı. Sadece beni mutlu etmek için seçimler yapıyordun."

"Bencilce," diye yankılandı Meredith.

"Sen her zaman bencil değilsin," dedi Jamie. "Bu senin kim olduğunla ilgili bir şey değil. Bu sadece, bilirsin, senin şeylerinden biri. Yaptığın her şeyi bir dâhi olduğunu ve bu yüzden her şeyi doğru gördüğünü düşünerek gerekçelendirmen gibi."

"Ben gerçekten mantıklıyım," dedi Meredith. "Çoğu insandan daha mantıklıyım." "Evet, duygularını kapatmak konusunda gerçekten iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Onları kapatmıyorum." Uzaklara, ağaçlara doğru baktı. "Sadece beni yönetmelerine izin vermiyorum."

"İnatçısın," diye düzeltti Jamie. "Hissettiğinin tersini yapmakla mükemmel bir mantığa sahip olmak aynı şey değil. Sen hâlâ bir bebeksin."

"Otuz yaşımdayım," dedi. "Neredeyse kocakarı sayılırım."

"Sen bir *bebeksin*," diye tekrarladı Jamie. "Sen ne bilirsin ki? Otuz yıl hiçbir şey için yeterli bir süre değil. Şu ağaç sekiz yüz ila iki bin yaşlarında," dedi olgun kızılâğaçlardan birini göstererek. "Ve eminim ona hayatın anlamını ya da Amelia Earhart'a ne olduğunu sorsan yine de bilemez."

Meredith kaşlarını çatarak, "Okyanusta bir yerlerde," dedi.

"Gördün mü? İşte yine o mükemmel mantık. Onun bir peri portalına uçmadığını ya da bugün hala hayatta olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bu çok saçma," dedi Meredith.

"Elbette, ama güzel, değil mi?" dedi Jamie.

"Ne gazetecisin sen öyle." Meredith yine gözlerini kaçırdı. Jamie ve yakışıklılığı başını ağrıtıyordu.

Bir süre yürüdüler, yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyordu.

"*Times* editöründen telefon aldığımda," dedi Jamie, "seni gerçekten mahvedebileceğimi düşündüm. Yani, hâlâ bunu çözebileceğini düşünüyorum ama bu canını ." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Seni gerçekten inciten kişi olmak istemiyorum."

Meredith, "Senden bunu yayınlamamanı istemiştin zaten," diye mırıldandı. "Bana yayınlamamamı söyledin, demek istiyorsun."

"Hayır," dedi Meredith, göğsündeki acının gerçek olduğunu, ciğerlerinden sıvı bir şey akıyormuş gibi hissettiğini fark ederek. Ruh iksiri gibi bir şey, ondan akıp gidiyordu. "Senden rica ettim. Aslında sana yalvardım."

Jamie derin bir iç çekti.

Biraz daha yürüdüler.

Mahallenin sokaklarından geçerek dik bir patıkaya çıktılar. Tırmanışta işler kızışmaya başladı, yürüyüşün zahmeti daha belirgin hale geldi.

Aralarında küçük nefes alışverişleri oldu.

"Hiç düşündün mü," diye sordu Meredith, "belki de tüm hayatım boyunca bana öğretilen tek şey buydu?"

"Ne, hile mi?" diye sordu Jamie.

"Evet," dedi Meredith ve Jamie onun inkâr etmesini beklediği için şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Yani, başka ne vardı ki, ne demek istediğimi anlıyor musun? Bana mükemmeli hedeflemeyi öğrettiler ama mükemmellik her zaman imkânsızdı. Peki başka ne yapacaktım?"

Jamie alaycı bir tavırla, "Bence mükemmellikten uzak kalmakla aktif olarak yalan söylemek arasında fark var," dedi.

"Ama yalan değildi."

"Doğru." Jamie alaycı bir ifadeyle arkasını döndü ve yukarı doğru tırmanarak ilerlemeye devam ettiler.

"Yalan değildi," diye açıkladı Meredith, "yalan olana kadar."

Jamie hiçbir şey söylemedi. Meredith onun eline baktı, aralarında boşta duran, keşke farklı biri olsaydı, her farklı seçimi yapsaydı tutabileceği eline.

"Bunu yaptım çünkü mutlu olmak istiyordum," dedi Meredith. "İşte bu, gerçek bu." Samimiyken sesinin böyle çıkmasından hoşlanmıyordu. Her şeyiyle dayanılmazdı. "Yaptığım araştırmada bir şeyleri düzeltebileceğimi, bazılarını daha iyi hale getirebileceğimi biliyordum. Sonra Tyche bana bunu *gerçekten* yaparsam, bu fikri daha iyi ya da daha cesur hale getirebilirsem ne anlama geleceğini gösterdi ve ben de bunu istedim ve yaptım. Onu var etmek istedim ve yaptım."

Jamie ona baktı. "Yalan olduğunu bildiğin halde kehanete inandın mı?"

"Yalan gibi gelmedi." Gözlerini kaçırdı. "Yirmi beş yaşındaydım. Hiçbir şey bilmiyordum."

"Yirmi beş koca kıçlı bir yetişkin, Meredith."

"Otuzun bebek olduğunu söylemiştin!"

"Bu farklıydı. Geleceğin ne olduğunu, kaderin ne anlama geldiğini ya da hayatta olmanın amacının ne olduğunu bilmeniz gerekmiyor. Ama kesinlikle yatırımcılarınızı dolandırmamanız gerekiyor."

"Kimseyi dolandırmayı düşünmüyordum, dolandırıcılığı hiç düşünmüyordum. Şunu düşünüyordum-"

Durdu.

"Senin gittiğini düşünüyordum," dedi yavaşça, "ve bir daha asla böyle hissetmeyecektim, ve zaten babama sırtımı dönmüştüm, bu yüzden önemli olan tek şey yapmak için yola çıktığım şeyi yapmaktı, vazgeçtiğim her şeyi yapmak, bilirsin, *buna değerci*, ve ilk başta çok geç olana kadar gittiğim yolun bu olduğunu düşünmemiştim. O an-" Nefes verdi. "Bilmiyorum. Sanırım biraz delirdim. Sadece düşündüm... Başarısız olamam. Başarısız *olamam*. Chirp istediğimden farklı bir şeye dönüşse bile. Sevmediğim bir şeye dönüşüyor olsam bile. Yalan ne kadar kötüleşirse

Onu daha fazla korumalıydım. Ben buyum, sahip olduğum tek şey bu, bu şey benim hayatım, bu benim mirasım, babamın benimle gurur duymasını sağlayacak tek şey, bu-"

Bir başka zor durak.

"Evet, peri masalına inandım," dedi sonunda, bıkkınlıkla. "Sadece doğru olmasını istedim. Yapabileceğime inanmak istedim - herkesin bana yapabileceğini söylediği her şeyin gerçek, dürüst ve doğru olduğuna inanmak istedim."

Büyük bir utançla gözlerinin yaşardığını hissetti. Görüşü bulanıklaştı ve bu sefer sadece arpacık yüzünden değildi.

"Ben bir dahi değilim," dedi. "Ben bir aptalım. Ve tek yapmak istediğim bir şeyleri *düzeltilmek*, birilerine *yardım* etmekken bir aptal ve suçlu olarak tarihe geçeceğim-"

Durdu, patikanın özellikle dar bir kenarında durdu ve onu yönlendiren korkuyu nasıl kelimelere dökebileceğini düşündü. Bir şeyi, aslında sahip bile olmadığı bir şeyi kaybetmekten öylesine korkuyordu ki... Çünkü *deha* neydi? Dahi olarak adlandırılmak neydi - bu sadece bir fikirdi, sadece bir tahmindir ve sonra ne geliyordu? Dahi olduktan sonra başarısızlık dışında, sefalet dışında, Jamie'siz bir hayat dışında ne geliyordu? Jamie, o tür bir vahşilikle, hayatına girmesine asla izin vermediği türden bir kaosla sevdiği tek kişi. Ona ihanet eden Jamie, onu kurtaracak kadar sevmeyen Jamie, bunların hiçbirisi olmak istemediği halde onu sadece sert, hırslı ve acımasız olduğu için seven Jamie, sadece onun için yumuşak olmak istemişti, ama yumuşak değildi, yumuşak olamazdı, nasıl olacağını bilmiyordu? Nasıl Eilidh olacağını bilmiyordu, sanatın ta kendisi olan, acısını dışa vuruş şekliyle en sert adamı bile gözyaşlarına boğabilen, acısını bu kadar dürüstçe yaşayan lanet olası Eilidh. Bu kadar savunmasız, tüm benliğiyle.

Eilidh'te olup da Meredith'in ne kadar uğraşırsa uğraşsın taklit edemediği şey neydi? Bu doğuştan gelen bir şeydi, Meredith'in asla izin vermediği bir masumiyet, bir dürüstlük. Bunun psikolojisini analiz etmek istemiyordu, duygularını doğrulayacak bir şeyler olduğunu biliyordu ama Tanrım, ne büyük bir zaman kaybıydı.

Jamie onunla çocuk görmüş müydü? Onunla birlikte yaşlanmak istemiş miydi? Meredith'in yaşlanmak istemediğini, hiçbir zaman istemediğini, tıpkı onun gibi bir yaşamın kaderinde olduğunu düşündüğünü anlayabilecek durumda mıydı?

ta ki onunla tanıştığı güne kadar? Jamie, Meredith'in onun *için* yaşlanmak istemesine neden olduğunu bilebilir miydi, *gerçekten bilebilir* miydi? Böylece bir dakikasını bile kaçırmak zorunda kalmayacaktı. Böylece ona ait olan her şey onun da olacaktı.

Belki her zaman mutluluk olmazdı, ama Tanrı tarafından onların olurdu ve soyulamazdı. Para gibi değil. Başarı gibi değil.

Jamie'den, Jamie'nin kendisinden başka hiç kimse bunu ondan alamazdı.

Onu birkaç adım geçip patikanın kenarında durdu ve uçuşunun üzerinden aşağıdaki dereye baktı. Patikanın tepesine yaklaşıyorlardı, üst yollardan birine ulaşıyorlardı. Kadın ona doğru yaklaştı ve orada durup aşağıya bakarak düşüşü düşündü.

"Bunun için senden nefret edeceğimden bir an bile endişelenmedin mi?" diye sordu ona. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama sormak zorundaydı. Adamın aklından böyle bir şeyin geçip geçmediğini, nefretinin risk almaya değer olduğuna karar verip vermediğini ya da daha kötüsü, bu düşüncenin aklına hiç gelip gelmediğini bilmek zorundaydı.

Adam ona baktı ve kadın bir zamanlar onu okuyabilecek kadar yakın olduğunu hatırladı. Bir zamanlar, sanki aynı malzemeden yapılmışlar gibi, bir bakışıyla bilmesi gereken her şeyi telgrafla anlatmıştı. Tıpkı Babil'in yıkılmasından önce, kendilerinin önceki bazı versiyonlarının aynı tuğlayla örülmesi, aynı harcı paylaşması gibi, hangi biçimleri alırlarsa alsınlar her zaman aynı dili konuşabilmişlerdi. Jamie ile geçirdiği bir dakika, bir amfide savaşıarak geçirdiği bir dakikadan çok daha etkili, çok daha dolu olduğu için yapmadığı çalışmaları, okumaları hatırladı. Geleceğini hiçbir zaman Magitech 101 ya da Biomancy 120 derslerinde görmemişti. Jamie'yle birlikteyken her zaman görüyordu ve işin en boktan yanı da buydu; fırsat verilirse seçeceğini bildiği mutlak hiçlikten oluşan bir gelecek. Ulaşıp ulaşamayacağını artık umursamayacağı büyüklük. O anda her şeyi bu tek kişi için, bin yıl, eonlar boyunca arasa asla bulamayacağı bu inanılmaz insan için bırakmazsa bir daha asla böyle sevemeyeceğini, ama bunu yaparsa, karmaşık olmayan yumuşaklığı, nezaketi ve sıcaklığıyla kendisinin bu versiyonunu seçerse, o anda daha çok sevdiği birinden, yani kendisinden ve daha spesifik olarak olması gerektiğini hissettiği kişiden çalmış olacağını bilmenin gerilimini, uyumsuz bilgisini çözmek mümkün değildi. Bu

Annesinin minnettar olabileceği kişi; annesinin acısı için değerli bir fedakarlık yapabilecek kişi.

Eğer *Meredith Wren* olmasaydı, onun yerine zayıf dizli ikinci kişiliğini seçseydi, o zaman tüm bunlar ne içindi?

Jamie'nin ne kadar ödemiş olabileceğini ya da ne kadar ödemeye razı olacağını sormak Meredith'in malzemesi değildi. Ona bir yalan teklif ederse kabul edeceğini biliyordu, ki bu da gerçeği umursamamakla aynı şeydi. O zamanlar onu kalmaya ikna etmek için ne söylemiş olabilirdi? Her şeyi söylemişti, sonsuza dek istediğini, o orada olduğu sürece, onu seçtiği sürece neyi başardığının ya da başaramadığının önemli olmadığını. Son kavga kavga bile değildi, bir teklifti. Bu bir yalvarış, gerçek bir sadakat yemini, kelimenin tam anlamıyla diz çökmeydi.

Ama bu yıllar önceydi. Bu yüzden Jamie ona baktığında, kendine onu artık tanımadığını hatırlattı. Kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle başka tarafa baktı. Alaycı bir ironi.

Bunun için senden nefret edeceğimden bir an bile endişelenmedin mi?

"Öyle mi?" diye sordu. "Bunun için benden nefret ediyorsun."

"Sanırım benden nefret edecek kişinin sen olacağını umuyordum," dedi.

"Daha kolay görünüyordu." "Muhtemelen öyle olurdu." Tekrar ona baktı.

"Peki, benden nefret ediyor musun?"

"Bence ölmekte olan bir sektöre girmeyi seçtiniz ve bu sizin suçunuz," dedi. Kahvesinden bir yudum aldı ve sonuna doğru acı telveye ulaştı. "Maaş kazanmak için başka birçok yol var."

"Dolandırıcılık gibi mi?" Jamie fincanından duyulabilir bir yudum aldı.

Ona doğru döndü. Yolun kenarına, uçurumun kenarına baktı. Adam onun gözlerini takip etti, sanki *tehlikeyi görüyorum, hep gördüm* der gibi onu izledi. Cass'le evliliğini, muhtemelen giyeceği sade beyaz elbiseyi düşündü, çünkü o biraz gelenekseldi - suçluluk duygusuyla, bazı eski moda hayalleri vardı. Elbisenin kesimi klasik olacaktı, belki çay boyunda, sonsuza dek mutluluğu önemseme estetiğine uyacak vintage bir şey, uzun yıllar boyunca çok bilinçli olarak yüzüne tükürdüğü şey.

Jamie Ammar'ın hâlâ yaşadığı, hâlâ nefes aldığı, hâlâ kendisi olmayan insanlarla seviştiği bir dünyada Cass'le evli olmayı düşündü. Bir gün Jamie yeniden aşık olacaktı, bu kaçınılmazdı; Cass ve Meredith arasındaki gibi bir aşk olsa bile, yine de çok iyi bir kışlık palto gibi sonsuza dek omuz silkebileceğiniz türden bir aşk olacaktı. Sağlam, güvenilir,

Tanrım, kaç kadın Jamie Ammar'ı severdi, kaç on seve seve bir aile, bir yuva verirdi? Binlerce! Yüz binlercesi! Bu düşünce dayanılmazdı. Jamie hiç kimseyi Meredith'i sevdiği kadar sevmemiş olsa bile - iki insan arasında aynı aşk diye bir şey olmasa bile çünkü insanlar her zaman farklıdır - her pragmatik duyu Meredith'in onsuz yaşayabileceğini, yıllardır onsuz yaşadığını ve yaşamaya devam edeceğini söylese bile - Jamie'nin bir gün yaşlandıklarında onu gömecek olan Meredith olmayan biriyle bir hayat yaşayacağı fikri, Birlikte bir yuva kurduktan ve birbirlerine aynı hikâyeleri on bin kez, yüz binlerce kez anlattıktan sonra - Jamie beş kez evlenip boşansa bile - hayatını bir daha asla başkasına adanmasa ama yine de zamanını başkalarıyla geçirse bile - bunun savunulamaz, kesinlikle dayanılmaz olduğunu anladı. Bu onu fiziksel olarak hasta ediyor, sanki kederinin canlı bir tezahürüymüş gibi arpacıklarının bağımsız bir şekilde atmasına neden oluyordu. Jamie Ammar hayatta olsaydı, ondan ayrı yaşasaydı bu dünyada yürüyemezdi. Meredith Wren'in egosunun ölçütlerine göre, Jamie'nin hikâyesinin onsuz devam etmesinden daha büyük bir trajedi olamazdı.

Uçurumun kenarına, Jamie'nin lanet olası vadinin dibine olan yakınlığına baktı ve iki eliyle uzanıp itti.

Aman Tanrım, sadece şaka yapıyorum! Yine de bana inandın, değil mi? Meredith kesinlikle inanırdı. Kişisel bir muamele olarak küçük bir yalan söylesem komik olur diye düşündüm, umarım kızmazsın.

Her neyse, Meredith öyle yapmadı. Uzandı, güvenli bir yere çekti ve eskiden öptüğü gibi, hiç düşünmeden öptü. Başlangıçta, öpücük çok unutulabilirdi, farkına bile varmadan ayrıldığınız türden bir öpücüktü çünkü tekrar olacağından emindiniz - günün sonunda evde birbirinizi göreceğinizden. Genellikle bir hikayesi olmayan türden bir öpücük çünkü daha büyük bir hikayenin, canlı ve sonsuz bir şeyin parçası. Sonsuzluğa başlangıç öpücüğü. Tanrılar bize gülümsüyor öpücüğü. *O kişinin sen olduğunu bildiğimi, her zaman bildiğimi* söyleyen öpücük. Belki de öpücüklerin en akıllı olanı değil, tabii bunun teknik olarak içinde hiç tatlılık barındırmayan Meredith Wren olduğunu düşünmezseniz.

Ama olay şu ki, Meredith tam bunu yaptığı anda, gökyüzü kehanet gibi karardı.

49

Bu hikayede birinin öldüğünü hatırlıyorum.
Sadece Jamie değil. Düşünebiliyor musun! Ahaha. Tamam, , ediyorum.

50

Gökyüzü karardı ve Meredith tökezledi. İlk başta bunun sadece kendisine olduğunu, bunun sonunda hak ettiği karmik ceza olduğunu, sağ gözündeki arpacığın her zaman göklerin onu en sonunda dışarı atmaya karar vereceği yolun bir başlangıcı olduğunu düşündü. Kozmik gök gürültüsünün gümbürtüsünü bekledi, kaderden gelen şimşeği, sana yeterince vermedik mi, otuz yaşına gelmeden aşk ve başarı yaşadın, bunun gerçekten normal olduğunu mu düşündün? Bunca zaman otuz yaşına bitiş çizgisi gibi davrandığınızı, bunun mümkün olduğunu, kaçınılmaz olduğunu, hayatınızdaki her şeyi aceleye getirirseniz, elbette bunun bedelini ödeyeceğinizi, çünkü sadece çok fazla galibiyet alabileceğinizi düşünmediniz mi?

Ama Jamie onu geri öptü, tekrar öptü ve sonra onu patikanın kenarından güvenli bir şekilde uzaklaştırdı. Onu giderek artan bir sıcaklıkla, bir bağlama ritüeli ya da seksin önsözü gibi bir kalınlıkla öptü. Onu tekrar, tekrar, tekrar öptü, ta ki ellerinde tuttukları kahve fincanları aktif devlet düşmanları haline gelene kadar. Ona istediği gibi dokunamadı; aralarında çok fazla şey vardı, örneğin bir nişanlı gibi. Karnına yediği yumruğun etkisiyle güçlükle geri çekildi ve "Hayır, hayır, hayır" dedi.

"Özür dilerim," dedi Meredith, karanlıkta körlemesine yüzünü yoklayarak, parmaklarının ucuyla yanağının kenarıyla buluşarak; en ufak, en hafif fırçayla kendini kırbaçlayarak. "Jamie, çok üzgünüm-"

"Üzülme. Bunun için üzülme, bu senin için lanet olsun, Meredith." Zor nefes alıyordu, sesi acıdan çürümüştü. "Tamam, tamam. Tamam, yapmayacağım."

Korku kalbinin etrafını sardı. "Ne?"

"Makale, Meredith." Ellerin topuklarını gözlerine bastırırken, Meredith'in gergin uzanışı onun bileklerini buldu. "Peki, Meredith, sen kazandın, ben

Seni seviyorum, sensiz bir hayat istemiyorum. Ne yapmamı istediğini söyleyeyim. Yapacağım, tamam mı? Sen kazandın."

Meredith o sabah uyandığında her şey tersine dönmüş gibi, artık okumayı bilmiyormuş gibi, etrafındaki her şey bir anda anlamsızlaşmış kendini çaresiz ve şaşkın hissediyordu. Karanlık sanki sonradan oluşmuş gibiydi, sanki her zaman böyleydi de o yeni fark etmişti. "Ama makaleyi çekemezsin," dedi Meredith. Gözleri alışıyordu ama zar zor. Jamie hâlâ sadece hatlardan ve kas hafızasından ibaretti, hâlâ bir zamanlar olduğu kişinin kısmi bir yansımasıydı. "Bana zaten basılacağını söyledin." "Doğru." Jamie'nin çenesi kalktı ve sefil bir şekilde gökyüzüne baktı. "Dedim ki

Bu."

"Bunu yayınlıyorsunuz çünkü gazeteciliği seviyorsunuz. Çünkü Tyche toplumsal etiği ihlal ediyor ve kamuoyu bunu bilmeyi hak ediyor." O zaman karanlık uygun görünüyordu. Sanki kimse görmediği için yalan söylemek için başka bir neden yokmuş gibi. Tüm bunlar artık sır anlatmaktı, yataktaki iki aşığın gizli fısıltıları.

"Evet," dedi Jamie. "Siktir."

Meredith, "Paraya ihtiyacın var," diye belirtti.

"Siktir. Evet, gerçekten ihtiyacım var."

"Bu sabah beni yok etmek , değil mi?"

"Evet, evet, biliyorum, hala biraz öyleyim." Jamie körü körüne toprağa gömüldü, bir kayanın kenarına çömeldi, bir eli hâlâ kahve fincanına sarılıydı. Diğeri hâlâ onunkindeydi.

Meredith uyuşmuş bir halde onun yanında oturuyor, kafasında bir sürü saçma sapan şey .

"Mesele şu ki," dedi Jamie, "incitemeyecek kadar çok seviyorum." Kadın bekledi ve tabii ki adam söyledi. "Ama."

Bu kelime, kaçınılmaz olan, sağır ediciydi. Ekranda, altyazılarda *seni seviyorum ama vicdanımı daha çok seviyorum* gibi bir şey yazıyordu. Muhtemelen Fransızca.

Jamie yutkundu, başını öne eğerek birleşmiş ellerine baktı, güneşsiz bir kıyamet boşluğu tarafından güvenli bir şekilde örtülmüşlerdi.

"İsmimi makaleden çıkaracağım," dedi. "Editörümün övgüyü almasını sağlayacağım, bunu yapmaktan mutluluk duyacaktır."

"Hayır," dedi Meredith, elini sıkarak. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Evet," dedi Jamie. "Sana bunu yapan kişi ben olmayacağım. Seninle evlendiğimde *New York Times*'ın 'et tu, Brute' diye yazmasına izin vermeyeceğim. Böyle çirkin bir şey yüzünden adımın sonsuza dek seninkine bağlı olduğunu bilerek sana hayatımı vaat etmeyeceğim ya da senden hayatını istemeyeceğim."

Göğüs kafesine bir tüfek patlaması gibi çarptı.

"Benimle evlendiğinde," diye yineledi Meredith.

"Evet, seninle evlendiğimde." Uzandı ve onu acımasızca öptü, dünya hakkında tek bir şey bilen bir adamın vahşi hayranlığıyla, güneşin bir ışık gibi sönebileceğini ve orada kalıp onu öpeceğini. "Başka biriyle evlenmeyeceksin, Meredith Wren. Buna izin vermeyeceğim. Bana beni sevdiğini söyledin ve ben de seni buna bağlı tutuyorum. Hayatında en az bir şeyden sorumlu olacaksın ve bu federal hapis cezası olmayacaksa, o zaman ben olacağım, *lanet* olsun." Onu otoyolda arkadan çarpmış gibi, park yerini çalmış gibi, ışıktaki önünü kesmiş gibi öptü. "Benim."

Tanrım, diye düşündü Meredith, onu öptü ve hayatında bir kez bile bu kadar tahrik olmadığını fark etti.

"Hayır." Uzaklaşmak için çabaladı ama başardı. Bu önemliydi. "Jamie. Bu rapor ödül kazanacak, şaka yapmıyorum. Ve Tyche'yi gerçekten alaşağı etmek için bir şansın var." Sertçe yutkundu. "Beni de onlarla birlikte alaşağı etmelisin."

"Ama-"

"Dövüşmeyeceğimi söylemiyorum. Sadece adını koy diyorum." Gözleri yüzüyordu, çaresizce akıyordu, burnunun aktığını ancak dudağına damladığını hissettiğinde fark etti. "Onca iş, Jamie. Maaşını al, paranı çek, beni sev ya da benden nefret et ya da her ikisini de yap. Hepsine sahip ol."

"Meredith." Ona kaşlarını çatı.

"Bu benim hatam. Bunu kendime ben yaptım, sen haklıydın, bu benim hatam." "Meredith, kimin hatası olduğu umurumda değil-"

"Evet, önemsiyorsun. Evet, umursuyorsun, umursamalısın. Mutlu olmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum, mutlu olmayı *çok* istiyorum ama bu gerçek değil, hiçbir zaman işe yaramadı." Nefes nefese kalmış, hıçkırıklarla kıvranıyordu. "Bu gerçek değil ve ben bunu biliyordum. Eğer mutluluğun gerçek olduğuna gerçekten inanmış olsaydım, farklı bir seçim yapardım. *Mutluluk* istemiyordum, Tanrı aşkına, A almak istiyordum!" İçini görmenin verdiği tiksintiyle kendini hasta hissetti. "I

Hayatta, yetişkinlikte, *varoluşta* iyi bir not almak istiyordum *ama* bunu bana kim verecekti?"

Şimdi saçmalıyordu, saçmalık içgüdülerine teslim olmuştu, başından beri sorunun bu olduğunu biliyordu. İşleri daha iyi hale getirmek istemişti.

-Bunu kaç kez söylemişti? Annesinin yaşadığı, yaşadığı, yaşadığı ve yaşadığı bir dünya yaratmak istemişti ama aynı zamanda babasının da kendisini değerli bulmasını, *buna değdiğini* düşünmesini istiyordu ve eğer bir Venn şeması varsa, her ikisinin de doğru olabileceği bir alan varsa, Jamie her zaman bunun dışında yaşamıştı. Jamie, ona duyduğu aşk, onun potansiyeli ve dehasıyla uzlaşmazdı. Jamie onun başarısızlığıydı, onun çöküşüydü ve şimdi onu seçtiği için acı çekmesi sadece uygun, sadece doğru görünüyordu.

"Seni seçmenin canımı acıtacağını hep biliyordum," dedi Meredith, göğsü acıyla, keskin ağrıyordu. "Acıtacağını biliyordum ama bunu istiyorum, bunu hak ediyorum." Nefes alamıyordu, adamın onu anladığından emin değildi. "Bunu hak ediyorum."

"Hayır," dedi Jamie ve eli kalbinin üzerindeydi, onu sabit tutan bir ağırlıktı. "Hayır, Meredith, sana zarar vermeyeceğim."

Evet, diye düşündü, evet , zaten öylesin.

Onu usulca öptü, öyle usulca ki bir çocuğun dileği gibiydi, yatmadan önce edilen bir dua gibiydi. O da onu öptü, aralarındaki kasırga sıkılaştı, daha da yakınlıktı, kaderin ipleri birbirinden ayrılamaz oldu, tatlıdan çok birbirine dolandı. Sanki biri onları yere düşürmüş ve yıllar sonra tekrar toplamadan önce bir hayat yaşamış gibi, entropi ve dikkatsizlik, istemeden de olsa, ayrılmaz bir düğüm oluşturmuştu.

Adamın eli kadının yoga pantolonunun kemerini, kadının eli de adamın gömleğinin paçasını buldu. Ten tene temas ateşliydi, yakıcıydı. Her şey karanlık ve sıcaktı, taze toprak ve ilkel çılgınlıklar. Ağzının içine doğru *lütfen diye* nefes aldı, adam *benimkini* yaladı, kadın *sonsuz dek* sürececek hayvani bir inilti çıkardı, adam *evet* diyerek dişlerini sıktı. Kahve toprağa döküldü, unutuldu. Kıyamet devam etti, alakasız. Tepede bir kuş uçtu, yatırımsız. Kuşluk vaktinin siyahı tanrısızdı, ilahi.

Jamie Ammar ve Meredith Wren karanlıkta kendilerini kaybederken, Philippa Villiers-DeMagnon taksisinden inerek Stockton ve Pine'ın kesiştiği kavşağa girdi.

Bekle, konuyu kaybettim. Bakalım - coşkulu sevişme, evlat acısı, hayati tehlike arz eden sürüş koşulları... O sırada başka neler oluyordu?

"Kahretsin," dedim Arthur'dan çok evrene. Otoparkta ilerlerken Monster başını omzuma yaslamıştı ve ortalık iyice karardığında kısa bir süre durdu. Lojistik olarak konuşursak, muhtemelen yıldızsız, aysız bir geceden farklı değildi, ancak kuşluk vakti olduğu için elbette görünürlüğü artıracak yanan sokak lambaları ya da herhangi bir şey yoktu.

İçgüdüsel olarak Arthur'un eline uzandım, o da benimkini kavradı ve bir kez sıkıldı.

"Eyvah," dedi Arthur, sakın olmaya çalışan ama olmak istemeyen birinin sesiyle.

"Araba," dedi Monster sorgulayan bir sesle. O sırada belirli bir şey düşündüğümü söyleyemem. Çoğunlukla Monster'ı bir şekilde etkileyecek şeyler olduğunda korku hissediyorum. Onun panikleyeceği ve benim işleri tekrar yoluna koymam gerekeceği ya da onun paniğini karşılamak için kendi paniğimi bir kenara bırakmam gerekeceği korkusu.

Ona hamileyken arka arkaya birkaç deprem oldu ve haftalarca bir bebeği felaket sırasında nasıl sakinleştirebileceğimi; oğlum kucağımdayken sonum gelirse ne yapacağımı düşünmeden edemedim. Böyle zamanlarda hiç bebek sahibi olmamış olmayı diledim. Onu herhangi bir rahatsızlıktan, herhangi bir acıdan korumak için duyduğum arzu, neredeyse onu silmeyi, herhangi bir şeyin benim için benden daha önemli olabileceği bilgisini kalbimden silmeyi istemek gibiydi. Eğer o an geldiyse, eğer Azrail şimdi benim için geldiyse, eğer tüm küçük kötülüklerimin hesabını verme anım geldiyse, tamam derdim, beni sonsuza kadar cezalandırın, yeter ki bebeğimin canı yanmasın.

Ama yapacak! kötüsü de bu. Onu bağışlayabilsem sonsuza kadar dönerdim ama yapamam. Ne kadar iyi olduğun ya da ne kadar şiddetle sevdiğin önemli değil. Milyarlarınızı çalın, verin, fark etmez. Dürüst ol, acımasız ol, hepsi aynı. Bebeğim, hayat hepimizi siker.

"Belki de bir güneş tutulmasıdır," dedi Arthur.

Onu sevdiğimi söylediğimde, bunu hafife alamam. O anki küçük mantık yürütme, aman tanrım, onu yerin dibine sokmak istedim. Bir karısı, bir kız arkadaşı ve bir erkek arkadaşı olduğunu ve o haremde bana yer olmadığını hatırladım, bu yüzden bu duygu uzun sürmedi. Ama kriz anında soğukkanlılığını koruyan birine karşı hissedebileceğiniz tutkuyu kelimelerle ifade edemem. Keşke Thayer Wren'i kendim öldürseydim, bıçağı yüzüne tutup şöyle deseydim: "Oğluna dönüştüğü adamla gurur duyduğunu söyle yoksa seni küçük parçalara ayırıp ciğerini ona geri yediririm, böylece o hala masumken, hala sevmeye değer olduğuna inanırken, hala mutlu ve kuralsız bir şekilde gençken yapmadığın gibi onu en azından bir şekilde yaşatabilirsin."

Ama itiraf etmeliyim ki ben öngörülemez tutkulara sahip bir insanım. İçimde çok fazla sevgi var, çok fazla öfke var, öyle ki bazen aynı anda sadece birini beslemek mümkün olmuyor.

"Bir keresinde insanların İsa'nın çarmıha gerilmesi sırasındaki karanlığın güneş tutulmasından kaynaklandığını düşündüklerini okumuştum," dedi Arthur, bu da işin içine dini katarak o anı büyük ölçüde daha az seksi hale getirdi. Bunun için de minnettardım, çünkü çocuğumu kucağıma almıştım ve istesem bile cinsel arzularımı tatmin edemezdim. Arthur hayal kırıklığına uğrayacağımı hissetmiş gibi, "Yine de bunun gerçek bir kanıtı yok," diye ekledi.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu alacağım. Tutulmalar ne kadar sürer?"

"Mm, emin değilim. Bir bakayım. Oh, bekle." İç çekti. "Unutmuşum. İnternet yok."

"Neden, güneş tutulması yüzünden mi?"

"Hayır, orman yüzünden." Kendimize uyumlu tişörtler aldıktan sonra geçtiğimiz Muir Woods'un girişinde elini çırpı.

"Tamam. Sanırım gidebiliriz..." diye yavaşça bitirdim. Zaten plan da buydu. Yollarımız ayrılıyordu, ben Canavar'ın uykusu için eve dönüyordum ve Arthur babasının evine dönüp onun uğraşacaktı, ki açıkçası ben bunun bir parçası olmak istemiyordum. Başlangıçta, bu işi benim yapacağım konusunda anlaşmıştık.

Canavar gece yattığında geri geldim, çünkü annem o zaman onunla kalabilirdi ve ben de makul bir araştırma yaptıktan sonra uygun görünen sorumsuz büyücülüğü yapabilirdim.

Bir gün önce anneme Arthur'un ve Meredith'in hayatımda yeniden ortaya çıktığını söylediğimde, bana *tüm bunlara tekrar kapılmak istediğinden emin misin* gibi bir bakış atmıştı ve ben de bana ne ifade etmeye çalıştığına dair hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmıştım, oysa günlerce ve günlerce ağladığımda yanımda olmuştu ve Meredith Wren'le hiç tanışmamış olmayı dilediğimi söylediğimde bunun doğru olmadığını söyleyen kişi oydu.

"O kayboldu," demişti annem o zamanlar. "Onunla tanıştığında kaybolmuştu ve asla bulunamadı. Ama bu onunla birlikte kaybolman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Anlamıyorsun," dedim, "beni bu hale getirdi... bu kadar *kötü bir insan*, beni gurur duymadığım birine dönüştürdü-"

"Hayır," diye düzeltti annem beni nazıkçe. "Meredith sana onsuz sahip olabileceğinden çok daha fazla seçenek sundu. Ama kötü seçimler yapma fırsatı ille de bir lanet değildir." Annem o zaman bana Lola'nın da *ona* büyücülük öğrettiğini, *onun* da bunu kötü bir şey yapmak için kullandığını ve bir kıza otobüs çarptığını anlattı.

"Lanet olsun anne, hapiste mi olmalıydın?" Nefes nefese kaldım.

"O iyi," dedi annem kayıtsız bir el sallayarak. "O bir emlakçı. Arada sırada onu kontrol ediyorum. Kocasını çirkin ama onun dışında iyi görünüyor. Mesele şu ki, küfür etmekte ne kadar iyi olduğumu fark ettiğimde, bunun gerçekten ne anlama anladım. Kendime izin verirsem, gerçek bir kötülük yapabilirim ama bu beni iyi hissettirmiyor ve daha da önemlisi, bana istediğimi vermiyor. Çünkü gerçekten hoşlandığı kızı lanetleyerek bir erkeğin sizi seçmesini sağlayamazsınız."

"Anne!" Yarı bağırdım.

"On dört yaşındaydım," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Hâlâ!" Bağırdım.

"Mesele şu ki," diye devam etti, "Meredith'ten nefret etmek hayatınıza hiçbir iyilik getirmeyecek. Nefret her zaman kontrol edemediğiniz bir şeyi doğurur."

"Cadı gibi mi?"

"Sayılır mı? Bilmiyorum. Büyü sadece, bilirsiniz, doğadır." Omuz silkti. "Enerji, güç, hepsi sadece seçim ve tesadüfün bir fonksiyonu, bu yüzden ne kadarını gerçekten kontrol ettiğimizi kim bilebilir?"

Bir kıza otobüsle çarptığına inandığına işaret etmedim. Kişisel mitolojisinde her şey hakkında alçakgönüllülük duygusunu korumak önemli görünüyordu. Aslında etkilendim, çünkü lanetler gerçekten çok karmaşıktır. Bir sürü belirsiz malzeme içeren ayrıntılı ritüeller olmalarının yanı sıra, aşırı miktarda irade gerektiriyorlar. Meredith'in muhtemelen bunu yapabileceğini ama benim yapamayacağımı düşündüğümü hatırlıyorum ve ondan biraz nefret ettim, ama onu her düşündüğümde ondan daha az nefret etmeye çalıştım. Çok çaba gerektiriyor ama yine de deniyorum. Her seferinde biraz daha az nefret.

Ve annem bunun benim için ne kadar büyük bir iş olduğunu biliyor, bu yüzden ona Arthur, Eilidh ve kaçınılmaz olarak Meredith'ten bahsettiğimde - aslında yardımına ihtiyacı olmayan, anneme de belirttiğim gibi, annelerin sahip olduğu o her şeyi bilen şekilde omuz silkti, ki bunu Monster'a yapmak için sabırsızlanıyorum, lanet olsun - annem sadece kalbimin ne kadarını bu işe koyduğuma dikkat etmemi söyledi. Çünkü kaçınılmaz olarak, biraz olacak.

Monster'la ilgili olan şey, artık kalbimin çok daha geniş olması. Bu, anneliğin kutsal bir şey olduğunu iddia etmek anlamına gelmiyor. Annelik eyleminin kendisi derin değildir. Ama bence, eğer izin verirsiniz, annelik deneyimi daha yüksek zirvelere ve daha düşük diplere ulaşabilir ve nefret edeceğinizi hiç düşünmediğiniz şekilde nefret edebilir, sevebileceğinizi hiç anlamadığınız şekilde sevebilir ve yalnızca gerçekten yorgun olmaktan kaynaklanan bir tür vurdumduymazlık hissedebilirsiniz. Yani, gerçekten, başkalarının saçmalıklarıyla uğraşamayacak kadar yorgun. Bu güçlü bir kayıtsızlıktır ve Wrens söz konusu olduğunda buna dayanmak için her türlü niyetim vardı.

Ne yazık ki, dediğim gibi, gökyüzü karardı ve aniden günümü normal bir şekilde geçirme planım olası görünmedi ve hala o korkuyu hissediyordum, otuz bir yaşındaki bir beden dışında hala aptal bir aptal kız olduğum ve bana güvenen bir bebeğim olduğu ve ölmekte olan bir adamı ve onun kıyamet kız kardeşini düzeltmek zorunda olduğum korkuyu.

İşte o zaman aklıma geldi. Son derece beklenmedik bir tesadüftü ama dediğim gibi, hayatın çoğu böyleydi.

"Cep telefonunuz çekiyor mu?" Arthur'a sordum. "Telefon görüşmesi için mi?" Telefonunu kontrol etti. "Hayır, pek yok."

"Tamam, servisi olan bir yer bulana kadar birlikte gidiyoruz o zaman." Benim arabam girişe daha yakındı, bu yüzden oraya vardığımızda, birkaç boş çocuk gevreği kabını ve tuvalet için kullandığım iğrenç havluyu bir kenara attım.

Parktaki kaydırakların suyunu temizleyin, çünkü Monster kaydıraklarda buğulanma varsa aşağıya inmez, Arthur'a binmesini söyledim ve medeniyete ulaşır ulaşmaz kız kardeşini aramasını söyledim. Başta dinlemedi çünkü Philippa'dan ne yapacağını bilemediği garip bir mesaj almıştı -tabii ki o mesajın ne olduğunu zaten biliyorsunuz; karısına nereye gittiğini sormasını söyleyen mesajdı, gerçi o sırada henüz bu bilgiye sahip değildim- bu yüzden ona tekrar söylemek zorunda kaldım, bu sefer daha kararlı bir şekilde, hey, kız kardeşini ara.

"Meredith?" diye sordu ve yine Meredith'ten nefret etmemeye çalışmam gerekti, çünkü Arthur'un bunu ifade ediş şekli rahatlatıcıydı, sanki o da Meredith'i aramanın muhtemelen çözüm olduğunu düşünüyordu, çünkü Meredith güneşi ortaya çıkarabilirdi. Fiziksel olarak onu var edebilirdi ve Arthur sesini, benim Meredith'i arama isteğime katıldığını ifade eden bir şekle sokmuştu - ona göre bu makul ve mantıklı görünüyordu.

"Hayır, seni aptal, Eilidh." O ana kadar Eilidh Wren hakkında pek fazla düşünmemiştim. Onunla çok kısa bir süre önce tanışmıştım -çocukken onu birkaç kez görmeme rağmen, ilgili anlamlı bir anım yoktu; Meredith ve Arthur çoğunlukla benim evime gelirlerdi, bu yüzden küçük kız kardeşleriyle çok seyrek olarak ilgileniyordum- ve şu anda sahip olduğum sınırlı bilgiyle ne yapacağımı henüz bilmiyordum.

Örneğin şu kadarını biliyordum: Eilidh çok güzeldi, Meredith'ten farklı türde bir güzeldi, Meredith'in yanında durduğunda muhtemelen o kadar da güzel görünmüyordu çünkü daha sessiz, abartısız, daha ölçülü bir güzellikti. Cinselliğin dışında bir yerlerde yaşayan bir güzellikti. Antik kalıntıların güzel olduğu gibi bir güzellik, uçsuz bucaksız bir şeyi görmüş olmanın güzelliği.

"Oh." Arthur şaşırmış gibiydi ve bu görevi anlamsızca erteliyor gibiydi, güneşin sadece karardığını, bu yüzden dünyanın patlamadığını varsayarsak temelde sadece gece vakti olduğunu belirttiğimde cep telefonu hizmetinin nasıl olabileceği konusunda benimle şakalaştı ve eğer böyle bir şey olacaksa muhtemelen çoktan ölmüş olacağımızı söyledi ve ben de sadece lanet kız kardeşini arayabilir misin dedim ve ona ne söylemem gerektiğini söyledi ve ben de başlangıç olarak, karanlığın düştüğü veba hakkında bir şey bilip bilmediğini sorabilir misin?

"Oh," dedi Arthur farklı bir tonda.

Sonra aradı ve dört kez çaldıktan sonra Eilidh telefonu açtı.

5C

Arthur'un cevap verdiğinde Eilidh hâlâ zor nefes alıyordu. "Alo?" "Hızlı bir soru soracağım," dedi Arthur. "Bulunduğunuz yer karanlık mı?"

"Evet," dedi Eilidh, cenaze evinin önündeki merdivenlerde yanında oturan Culiya'nın zar zor seçilebilen yüz hatlarına bakarak.

"Tamam, güzel. Ayrıca, bunu sen mi yaptın?" diye sordu Arthur, hoş bir sesle, sanki onun oyunu alıp almadığını merak ediyormuş gibi, ama baskı yok, vicdanına göre oy vermeliydi, bu gerçekten kişisel etiğine göre doğru hissettiren şeyi yapmakla ilgiliydi.

"Öyle... görünüyor," diye onayladı Eilidh. Karanlıkta bile düşüncelere dalmış gibi görünen Culiya'ya tekrar baktı. Eilidh'in bir yanı uzanıp sağ parmaklarının uçlarını Culiya'nın sol elinin parmak boğumlarına dayamak istedi, sanki böyle bir şey yaralarını küçük ama önemli bir şekilde iyileştirebilirmiş gibi.

Diğer kısmı ise dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmeye devam ediyordu; dostluğa, yakınlığa, sevgiye ya da ışığa yer yoktu.

"Oh! Tamam, pekala." Arthur bir an için başka birine danışıyor gibiydi. "Neredesin?" dedi telefona döndüğünde. "Lou bir yerde buluşmamız gerektiğini düşünüyor."

Eilidh gerçekte nerede olduğunu söylemek yerine, "Ben babamın yanına dönüyorum," dedi.

"Ah, doğru ya, avukatlar," dedi Arthur kısaltılmış bir iç çekişle. "Ah, üzgünüm Eilidh, bekle, bir telefon alıyorum. Orada görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," dedi Eilidh, her zaman yaptığı gibi *seni seviyorum* demesi gerekip gerekmediğini ya da bir insanın kardeşleriyle tam olarak nasıl vedalaştığını merak ederek; mesela, genel olarak konuşursak, insanlar bir şeyleri sevgiyle mi söylerlerdi ve ya onlardan biri eve dönerken yolda ölürse, söylemediği için pişman olur muydu? Muhtemelen ölen o olsaydı pişman olmazdı ama yine de Arthur

Eilidh telefonu çoktan kapattığı için Culiya'ya döndü ve "Sanırım gitmeliyiz" dedi.

Culiya tereddütlü görünüyordu, sanki ilerlemeden önce Eilidh'e bir şey söylemek istiyormuş gibiydi. "İyi misin?" sorusunda karar kıldı.

"Ben mi? Neden olmayayım ki?" dedi Eilidh, alaycı olmayı hedefleyerek ve acayip bir şekilde temelsiz bir yere vararak, acı ya da belki de kızgın gibi, ya da *dinle , Missy, sonsuz geceden bir gün yaptım, tam olarak nasıl yaptığımı düşünüyorsun, işlevsel olarak komada mısın yoksa sadece yarı canlı mısın?* Huliya bunu duymayacak kadar aptal değildi.

"Biliyorsun," dedi Culiya yavaşça, "tüm bunlar çok ani oldu ve sen hala sersemlemiş olmalısın-"

Eilidh birdenbire basmakalıp sözler söyleme ihtimaline dayanamayarak ayağa kalktı. Aslında bunların ne olacağından emin değildi. Kendisi de ölümden ne anlam çıkaracağını hiç bilememişti. Ölümü bu kadar sık düşünen ve sahnede neredeyse saplantılı bir şekilde canlandıran biri olarak Eilidh'in bir gün yaşlanacağını, babası hakkında karmaşık duygular besleyecek kadar yaşlanacağını, yanlış yaptığı çocuklara sahip olacak kadar yaşlanacağını, felç geçirecek kadar yaşlanacağını ama bunun ille de trajik olmayacağını, gerçi Thayer'ın durumunda bunun her zaman trajik olacağını, çünkü erkeklerin altmış yaşında bile kendilerini yeniden keşfedecek kadar genç olduklarını hiç düşünmemiş olması tuhaftı. Eilidh ... otuz beş yaşında mı yaşlı olacaktı? Kırk mı? Görünmezlik ona doğru roket gibi fırlıyor, eskimişlik gökyüzünde bir asteroid gibi savruluyor gibiydi. En azından şimdilik hala arzu uyandırabiliyordu, kaybolmuş olmak, terfi etmeyi düşünmeden orta düzey bir işte çalışıyor olmak hala kabul edilebilirdi çünkü dürüst olmak gerekirse, ne anlamı vardı ki? Tatil günleri, emeklilik, özlem duyma kapasitesine sahip olmadığı her şey, Tanrı'ya olan aşkıdan vazgeçmek gibi inanmadığı bir Gelecek Zaman'a bağlı olan şeylerdi. Yakında artık sevimli olmayacaktı, bu hayal kırıklığı hissi, gençliğinin Vahşi Batı'sı zamanın kum fırtınasının derinliklerine gömüldü. Hay sikeyim!

", " dedi Eilidh karanlık bir sesle. "Ben iyiyim."

Şu anda her şey çok açık ve acı verici bir şekilde burnunun ucunda , babasının düzensiz sevgisinin epifanisi üzerindeki tüm duygusal karartma, onu sonsuza dek bağımlı ve uysal tutma arzusu tarafından mahkum edilmiş olma olasılığı. Ömür boyu kızlığa hapsedilmiş olmasından daha kötüsü, Thayer'ın onu herhangi bir insandan çok, bir mal gibi, gözünün üzerinde olduğu bir şey gibi sevmiş olma ihtimaliydi.

ya da iradesi yoktu. Şimdi Eilidh'e öyle geliyordu ki, belki de Meredith Thayer'ın ondan yapmasını istediği her şeyi yapmış olsaydı, o zaman Thayer onu daha çok sevecekti, çünkü Meredith'in iradesini başarılı bir şekilde ezmış, sonunda onu yönetilebilir bir boyuta indirmişti. Ya da Arthur daha fazla tekne satın alıp daha fazla orospu becerseydi belki de Thayer *onu* daha çok severdi.

Göğsündeki şey yine tedirginlikle titredi, karıncalanma ve iğnelenme gibi hissettiren türden, bir fırtına beklentisi. Korkması gerektiğini düşündü. Sadece çok fazla salgın vardı. Ya tekrar etmezlerse, ya daha da artarsa? İçindeki şey giderek büyüyor, güçleniyordu. Artık hareket etmek için onun rızasına ihtiyaç duymuyordu, tıpkı yeni yürümeye başlayan, hayır kavramını öğrenen bir çocuk gibi. Onu serbest bırakma, ağzını açma ve bir bataklık yarattığı gibi içinden çıkmasına izin verme fikri, bir tür şeytan çıkarma ayini gibi, bir bakıma cazipti, bir dehşeti katartik olarak dünyaya salmak. Eilidh'in dehşeti, kendi dehşeti! Garip bir şekilde ona, pençeleri ve dişleri olan küçük parçalanmış şeyine sahip olduğunu hissetti. *Neden benden korkmadın baba? Neden benden korkmadın, çünkü benim kalbimde canavarlar var!*

Ama kaçınılmaz olarak daha sakin, daha istikrarlı bir Eilidh aklına geldi. Babasının kızı. Aslında onu hayal kırıklığına uğratabileceği düşüncesine kafasının içinde bile dayanamıyordu. Çok uzun zamandır onun hayranlığını arzuluyor, rüyası bitmiş olsa da, bedeni kırılmış olsa da, babasının onu hala en çok sevdiğini bilmekte çarpık bir rahatlama buluyordu. En çok! Ona *değer* veriyordu ve belki de bu ona iplerle, yaldızlı bir kafesle gelmişti ama bu maskeyi o kadar uzun süre takmıştı ki artık altında ne yaşadığını bilmiyordu. Göğsündeki şey, karanlığın kıpırtısı bir böcekti, hepsi bu, sadece bir böcek - o farklı bir şeydi, bir parazitin olabileceğinden daha canlı bir şeydi.

Ah, içinde nasıl da savaşıyorlardı, kız ve tanrı! O, tüm benliği, tapılmak istemiyordu. Tapınma çok ucuza gelmişti. Eilidh ya da canavarı, hangisi olduğu belli değil, ikisi de bir şeyleri titretmek istiyordu, bir kâbusu serbest bırakmak istiyordu, kendisi de bir kâbusa dönüşmek istiyordu çünkü hak ettikleri buydu.

Ya onu bunca zaman yanlış okumuşsa; ya Thayer iyilikseverliğin vücut bulmuş hali değilse? Çalışkanlığı, sadakati, sadece onun yerine getirdiği evlatlık görevi için ona ne borçluydu? Bunun her şey olmadığını kim söyleyebilirdi ki! Belki de dünyanın gerçekten yıkılmamasının nedeni

(henüz) Eilidh'in Thayer'ın mirasını nereye koyduğunu kesin olarak bilmemesiydi. Perdeler kapanana kadar hâlâ her şeyini kaybetmemişti. Gösteri Thayer Wren'in son satırları okunana kadar devam etti.

"Onu istiyorum," dedi. Göğsündeki şey boğazındaki şeye dönüştü, sonra da ağzındaki şeye, kusmuk gibi sürünerek yukarı çıktı. "Wrenfare. Bunun için savaşacağım."

"Ne?" Culiya ona pek de şaşkın olmayan bir ifadeyle bakıyordu. Bunun için fazla keskin. *Bunu tekrarlarsan seni tutabilirim* türünden bir açıklama talebiydi.

"Eğer hisseleri bana bırakırsa, ben alırım. Bölüşürse, Arthur'un benim tarafımda olduğundan emin olacağım. Ne kadar zor olabilir ki?" Eilidh'in kalbi göğsünde güm güm attı, bir iblisin kanatlarında, talebin dalında yanıyordu. "Ya da onu hisselerini bölüşmeye ikna edeceğim ve sonra yönetim kurulu karar verecek. Yönetim kurulu Meredith yerine beni seçecektir, bunu biliyorum." Herkes Meredith'ten nefret ediyordu. Eilidh o kadar hafıftı ki uçmak istiyordu. Buna uzun oyun denir, Meredith! Elmalara ne dersin, Ölüm Kardeş! "Mesele şu ki deneyeceğim, denemek istiyorum." Güç, Eilidh'in hak ettiği şey buydu, güç! Thayer ölmüştü ama Eilidh yaşıyordu ve Tanrı şahidim özgürdü! "Bana her şeye mal olsa da umurumda değil." Bu, masada bir koltuk, bir tahtın mirası değilse başka ne içindi?

Şimdi Eilidh ve öfkesinden başka ne vardı?

"Çoğunluğu sağlamak sandığın kadar zor olmayabilir," dedi Dzhuliya, Eilidh'in kendi iltihaplı çılgınlığının bir yansıması olarak biraz vahşi gözlerle. Ya da belki de değildir? Her iki durumda da, Eilidh'in özü, uzun zamandır uykuda olan şey canlıydı, uyanıktı, bir mil koşmak istiyordu, olabildiğince yüksek sesle çığlık atmak istiyordu, Dzhuliya'yı arabada becermek ve sonra babasının son dileklerini yırtmak, eski hayalleri ateşe atmak istiyordu. Özgürlük! Beklentilerin hayal evini unutun, beslemesi gereken bir canavar vardı, onunki zafer üzerine inşa edilmiş bir ilimdi! Baba, affet beni. Baba, beni serbest bırak. Baba, beni affet. Bu arada baba, siktir git!

Eilidh cenaze evinin önündeki basamaklardan ayağa kalktı, Culiya'yı yanına çekti ve Culiya'yı dudaklarından öptü, coşkulu, yaslı. Eilidh'in yarattığı karanlık bir şekilde hayvani ve canlıydı. Sessizce üreyen, görmeyen gözlerin, mürekkep gibi gecenin ruhunun derinliklerinden göz kırptığını hissedebiliyordu.

Dzhuliya, Eilidh'in ağızından sıcak bir nefes çıkarken, "Keder insanı çok etkiliyor," diye fısıldadı.

Eilidh, "bakalım bebeğim," diye karşılık verdi ve hafifçe kıçına vurdu.

Merak ediyorsanız söyleyeyim, o sırada Meredith'in mesajını nihayet almıştım, beni hain bir kaltak olarak nitelendiren, o anda bana hiçbir anlam ifade etmeyen ve kısa süre sonra aklını meşgul eden ikinci şans sikişinin coşkusuyla Meredith'in unuttuğu mesaj.

Ona cevap yazmadım çünkü o sırada Arthur Gillian'dan bir telefon almıştı ve sonra araba kullanmam gerekiyordu ve her neyse, buna ne dersiniz, gerçekten? İkimiz de bunu söylediğini hatırladığımızda, Wren ailesinin yemek masasında göz göze gelmiştik ve birimiz gerçekten feci bir haber almıştı.

Bittiğinde -Meredith her zaman yaptığı gibi yüksek sesle geldiğinde ve Jamie biraz daha vakur, çenesini sıkarak bir iniltiyle bitirdiğinde- her ikisi de kıyamet göğünün altında orada bir gelecek olmadığının farkına vardılar, ki teknik olarak ikisi de bunu zaten biliyordu.

Ama Jamie söylediklerinde ciddiydi, ondan biraz nefret etse ve daha da önemlisi kendinden nefret etse bile onunla evlenecekti. Çünkü ondan nefret etmek geçecekti -Meredith'in iftira yoluna gidip kariyerini mahvetmediğini varsayarsak, ki bu Meredith'e hiç de ihtimal dışı görünmeyen acımasız, narsist bir sabotaj biçimiydi- ama kendinden nefret etmek sonsuza dek sürecekti. Meredith Wren! Jamie onun kim olduğunu ilk öğrendiğinde, ikisi de öğrenciyken ve o sadece retorik dersindeki bir kızdan daha fazlası haline geldiğinde -Kennedy adında bir çocukla hokey oynadığı zamanların aksine Wren'in o Wren olduğunu fark ettiğinde- *belki de bazı etik milyarderler vardır gibi şeyler düşünmeye başlamıştı ki bu ters ve saçmaydı.* Meredith onun için kapitalizmi insanileştirmeye başlamıştı ve bu iğrençti, en kötüsüydü.

Jamie paradan gelmiyordu. Ailesi onun dünyanın en iyi eğitimini alabilmesi için kısıt kanaat geçinmiş, tasarruf etmiş ve açlık çekmişti ve onun da asaletle ilgili her türlü niyeti vardı - kredilerini ödemek, sonra ipoteklerini ödemek, emeklilik fonlarını doldurmak, bunlar için hemen altı haneli bir başlangıç maaşına ihtiyacı olacaktı, bu yüzden hukuk fakültesi en doğal, en bariz yol gibi görünmüştü. Yazlıkçılar bile kredilerinin önemli bir kısmını ödeyecek kadar kazanıyordu! Ve düşününce, anne babasının vazgeçtiği her lüks, gitmedikleri her tatil, Jamie'nin geleceğini kendi geleceklerine tercih ederek geçirdikleri her an, işte Meredith, borçlarını bir parmak hareketiyle silebilecek, silip atabilecek biriydi

Sanki hiç var olmamış gibi. Ve ne için? Babasının bir dahi olduğu düşünülüyordu; ne olmuş yani? Jamie'nin annesi haftada yaklaşık altmış dolara ailesini geçindirmeyi başarmıştı, o nasıl bir dahi değildi? Jamie'nin babası buraya kadar gelebildiği, her şeye yeniden başlayabildiği için nasıl dahi olmazdı? Thayer Wren'i geçim kaynağından, hayatından vazgeçmeye, başka bir ülkede sıfırdan başlamaya zorlasaydınız, yine de Wrenfare'i kurabilir miydi? Jamie'nin babasına Thayer'ın ortakları, Thayer'ın hayattaki kaynakları verilmiş olsaydı Wrenfare'i kuran kişi olabilir miydi? Kaderin acımasızlığı, rastlantısallığı, bazen uykusunda ağlayacak kadar sefil olan, sihrin belirsiz olasılığına bir insan olarak kendi doğuştan gelen değerinden daha içtenlikle inanan Meredith Wren'e servet ve konfor atarken, Jamie'nin mutlu çocukluk evine gitmek zorunda kalması ve buna zarif bir şekilde katlanamaması, Meredith'in sıradan aşıklar arasında bir Noel hediyesi fikrinin şıklığını şimdi deneyimlemiş olan hayatının perişanlığını yeni gözlerle görmesi miydi: kaşmir eşofman altı?

"Seni mutlu ediyor mu?" Jamie'nin annesi, Meredith'in tek oğlu için doğru kişi olup olmadığına dair tek sorusunu sormuştu. Şimdiye kadar tek şey: Jamie'nin mutluluğu. Öyle ki Jamie bunu yapamadığında, hukuk fakültesi düşüncesini, İngilizce bilip bilmediğini soran ya da Bostonlu olduğunu söylediğinde "Ama *aslen* nerelisin?" diyen takım elbiseli beyaz adamlara boyun eğmeyi, Wrenfare gibi bir şirketi temsil etme düşüncesini, belki bencilce olmayan ama yine de sonuçta oldukça kötü nedenlerle hemen para almak isteyen bir çocuğu işe alacak paraları olduğu için her türlü hakkını savunma düşüncesini hazmedememişti. Ve annesi sadece *senin mutlu olmanı istiyorum* dedi. *Sadece mutlu olmanı istiyorum*.

"Hayır," dedi neredeyse Jamie'nin cevabı, "hayır, o beni mutlu etmiyor, onunla birlikteyken mutluluğun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, çok küçük ve hayal gücünden yoksun bir fikir gibi görünüyor, mutluluğun gerçek olduğundan bile emin değilim, yani *nedir* bu? Ondan önce mutluydum, şimdi başka bir şeyim, hastalıklı ve zayıf ama yine de muazzam ve ezoterik bir şeyim, şaşırtıcı ve gizemliyim, eski ve evrensel bir şey tarafından tüketildim ve yine de hiç kimse benim hissettiğim gibi hissetmedi, bundan bıktım, bundan ölesiye bıktım, ona sonsuza dek sarılmak istiyorum, kalbinin içinde sürünmek ve derisini giymek istiyorum!"

Belli ki basit bir evet cevabıyla yetindi ve hepsi bu kadar. Sonra Meredith gitti ve Jamie yeniden mutluluğu hissetti, Meredith onu değiştirmiş, onu baştan aşağı yeniden yazmış olsa da, artık anlamsız bir şey yapamıyordu, artık yazmaktan, sorular sormaktan ve yazmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kadın ortadan kayboldu, hiçbir uyarıda bulunmadan geri geldi, adam yeniden hastalandı. O gitmişti ya da o gitmişti, her iki durumda da onun hikayesine takıntılıydı. Onun hakkında gizli bir şey biliyordu, mahrem bir şey, boşalır boşalmaz ayaklarına kramp girdiğini biliyordu. Ayrıca onun bir cadı olduğuna inandığını da biliyordu. Ona gösterene kadar bu inancı tuhaf ve çekici bularak alay etmişti.

"Ciddiyim," dedi, "bir kişi seğ ve bunu kanıtlayayım." "Ne tür bir insan?"

"Bilmiyorum, değiştirmek istediğiniz biri." Onlara fiziksel olarak yaklaşabilmesi gerektiğini açıkladı. Doğrudan göz teması kurabilmesi gerekiyordu.

Jamie'nin birinci sınıftaki oda arkadaşı Jamie'nin tanıdığı en kötü insandı. Yollarını ayırmışlar ve bir daha hiç konuşmamışlardı ama yine de aklından çıkmıyordu, o adamın şüpheli bir şekilde uysal görünen kızları nasıl geri getirdiğini, Jamie'ye nasıl terörist dediğini ve güldüğünü. Eski New Jersey parası, geleceğin borsacısı bir orospu çocuğu. "Tamam, harika," dedi Meredith ve bir dahaki sefere büyük bir parti olduğunda, Meredith adamı tatlı dille kötölük yuvasındaki boş, eski püskü bir odaya soktu ve gülerek Jamie'yi de peşinden içeri çekti.

"İzle," dedi.

İzledi. Onu izledi. Onun konsantrasyonunu, alnındaki teri izledi. Parmaklarının titremesini, ciddi bir titreme, Jamie'nin neredeyse susuz kaldığını, durması gerektiğini söylemek için araya girdiğı noktaya kadar. Gözleri odaklanmamıştı, bir amaç uğruna kararmışlardı ve Jamie'ye kutsal olmayan, gizli bir şeye tanık olduğunu hissettiren küçük bir delilik belirtisi vardı. Adama, eski oda arkadaşına bakmayı ancak Meredith geri adım atıp sallanmaya başladıktan sonra hatırladı, neredeyse bayılacaktı, yüzünde ince bir gülümseme kırıntısı vardı.

"İşte," dedi, "h" ve Jamie'nin kollarına düştü.

Kendine geldiğinde adam gitmişti, Jamie 911'i arıyordu. Meredith telefonu ondan aldı ve iyi olduğunu söyleyip kapattı. "Ee?" diye sordu. "Çalışıp çalışmadığını kontrol ettin mi?"

"Meredith, *öldüğünü sanıyordum*-"

"Aman Tanrım, Jamie!" Kız ona öylesine büyük bir nefretle bakıyordu ki, Jamie içinin derinliklerinde bir yerde bunun gerçekten kötü bir aşk olduğunu, ısırın türden bir aşk olduğunu biliyordu. Özellikle *de onu* ısırarak türden.

"Bunu kendine neden yaptın?" diye sorduğunu hissetti. "Neden bunu yaptın, ne için?"

Utanmıştı, bunu anlayabiliyordu. Sanki ona çirkin bir yara izi göstermiş ve o da kendisinin bir bütün olarak çirkin olduğunu söylemiş gibi utanmıştı. Biliyordu, bunu onun yüzünde görebiliyordu ama henüz eninde sonunda öğreneceği şekilde bilmiyordu. Onu aşağılamış, kalbini kırmış, sadece ona dünyadaki herkesten daha çok güvendiği için onunla paylaştığı bir parçasına hayır demişti. Zavallı küçük zengin kız! Onun için gerçekten acı hissetmesi dışında, gerçekten acı çekiyordu.

Jamie'nin eski oda arkadaşı olan adam, ekvatorun güneyindeki çeşitli ülkelerde tıbbi misyonlara gitmek için okulu bırakarak tam bir sekiz yaptı. Sosyal medyada sayısız açlık grevi hakkında paylaşımlarda bulundu; ailesinin parasını, babası onunla ilişkisini kesene kadar, ihmale bağlı ölümler ve ırkçılığa dayalı haksız fesih davalarını finanse etmek için kullandı; sonunda, yaklaşık bir yıl önce ağır bir sıtma vakası nedeniyle yoksulluk içinde öldü. Sosyal medyası çeşitli sosyal bilinçli web sitelerine bağlıydı

-Fotoğraflarda nadiren görünüyordu ve son paylaşımı "ne güzel bir hayat! Önemli olan her yönden zenginim" ve ardından *#happiness* hashtag'ini paylaştı.

Ve tabii ki *#lessed*.

Jamie'nin Chirp'e takıntılı hale geldiğini söylemek hafif kalır. Ön sipariş vermiş, gelir gelmez de takmıştı. Haftalar ve haftalar sonra tek yaptığı şeyin onu düşünmek olduğunu fark etti, ki bu mutluluğun tam tersiydi, yine de eski bir dürtüyü, Meredith'in hayatının bir parçası olmak gibi aptalca bir ihtiyacı körüklüyordu. Bu kez kızgındı, sonuçta Meredith bir adamı *öldürmüştü*; o adamın hayali küresel izleyicilerine ne tür basmakalıp sözler söylediği önemli değildi, mutluluk ve fedakârlık aynı şey değildi. Mutluluk! Lütfen! Meredith bu yapamazdı! Tyche ile ruhunu satmıştı ve iyi ki de öyle yapmıştı çünkü Jamie bu yüzden ondan nefret edebilirdi. Ondan başka hiçbir şey için nefret edemezdi ama bu iğrençti, ayrıcalığın özetiydi, amacının asla hayırseverlik olmadığını kanıtlıyordu. Bu onu uyurken kirpikleri yanağında gezinen bir kız olmaktan çıkarıyordu.

ve daha çok onun olmasını istediği Şey, duygusuzluğun ve ağgözlülüğün gönüllü ateşi. Meredith Wren, nihayet Jamie'nin etik vicdanının her zaman olmasını istediği sınıf dayanışmasının örneği.

Bunu en başından beri biliyordu, onu ifşa edecekti, onu mahvedecekti ve evet, bu suçluluk duygusunu sonsuza dek taşıyacaktı -acı ve aşkın kalıntılarıyla birlikte MEREDITH yazan kutuya tıkacaktı- ama ikisinin de hak ettiği Şeyin bu olmadığını kim söyleyebilirdi? Onu sadece karmaşık bir Şekilde sevebilirdi, hatta belki de sadece uzaktan.

Yakından bakınca onu aptallaŐtırdı, doğal fonksiyonlarının önüne geçti. Ona baktı ve yıldızları gördü, sonsuzluğu gördü, hayatında aşktan çok para olan yalnız bir kız gördü. Mutluluğun neye benzediğini, mutluluğun nasıl bir his olduğunu, mutluluğun aslında ne kadar ezici bir Şey olduğunu bilecek son kişiydi. Mutluluk! Sivrisinekler muhtemelen mutluydu, kan emiciler. Kısa ve mutlu, intikam dolu. Hayatın tatmini için bu nasıldı?

O sırada Meredith'in ayağına kramp girdi ve Jamie ona uzanıp masaj yaptı, ayağının kemerini öptü. Karanlık kalındı, böcekler ve çiçeklerle doluydu. Her Şey çok basit, çok acınasıydı. Onunla evlenme, benimle evlen. Daha iyi bir insan ol. Kendi başına daha iyi olmayı *iste*, benim için her Şeyi düzeltmeyi iste. YüzleŐ, diye düşündü, ama aynı zamanda, onu kaybedeceği anlamına gelirken bunu ondan nasıl isteyebilirdi? Düzelt, diye düşündü, yaptığın her Şey yanına kâr kalana kadar yalan söylemeye devam et, ama bunu yaparsa ona hâlâ saygı duyabilir miydi? İkisi de onun ne olduğunu zaten biliyor olsalar bile, gözlerinin içine bakıp onu yalancı durumuna düŐürdüđünü bilebilir miydi?

Neden sadece orta sınıf ve aklı başında birini sevemedi? Neden adaletten daha küçük bir Şey isteyemedi? Neden Demeter'den önceden dilimlenmiş mango alamıyordu da çek hesabını yiyip bitiriyordu - neden lanet mangoyu kendisi dilimlemek bu kadar onursuzcaydı? Neden kendini daha iyi hissetmenin, açıkçası hak ettiği küçük bir ikramla bir anlık [redakte edildi çünkü gerçek değil] rahatlamının güzel olduğunu kabul edemiyordu? Hayat bu değil miydi, her zaman hayat değil miydi, sadece Jamie'nin mangoyla ilgili hedonizmi karşılığında Tyche'nin CEO'sunun üç bin egzotik deveye ve on gece çiçek açan yata sahip olabilmesi için onu paraya çevirmemiŐler miydi?

"Geri dönsen iyi olacak," dedi Meredith, "çünkü avukatlar birazdan burada olurlar." Adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü,

sonuçsuz bir şekilde. "İşim biter bitmez seni arayacağım." "Sonra ne olacak?" diye sordu Jamie.

"Sonra da bir şeyler ," dedi. "Sonra mı?"

"Ve sonra bir noktada kahvaltı edeceğiz." "Ve sonra?"

"Ve sonra sanırım öğle yemeği yiyeceğiz." "Ve sonra?"

"Muhtemelen akşam yemeği, tabii diğer iki öğünden sonra hâlâ doymadıysak." "Ya sonra?"

"Yine kahvaltı."

Jamie sinirli bir şekilde, "Soruma cevap vermiyorsun," dedi.

"Aslında dinliyorum. Sadece dinlemiyorsun." Yanağındaki tutuşunu sıkılaştırdı, sonra yoga pantolonuna uzandı. "Beni sevmek zorunda olduğun için üzgünüm," dedi endişeli bir telepati anında ve ayağa kalkıp pantolonunu giydi. "Keşke daha iyi birini sevmene izin verebilseydim."

"En azından bana kendi kritik hatalarımla ilgili nezaket gösterin," diye mırıldandı Jamie, Meredith'e braletini uzatırken.

"Ama bana bir iyilik yapar mısın?" Meredith başının üzerinden çekerek,

"Ama bana bir iyilik yapabilir misin?" dedi. "Kesinlikle," dedi ayağa kalkarak.

"Bir bit yeniği olmasını umuyordum. İyi şey olsun, gerçekten etik açıdan rahatsız edici, şiddetle midemi bulandıracak bir şey

hakkında."

Ona bakmak için çömeldi. "Gitmeme izin verme," dedi.

"Tamam," dedi Jamie . "Bu mı?" "Bu kadar," diye onayladı Meredith.

Sonra ayağa kalktı, telefonunun fenerini açtı ve patikadan aşağıya doğru ters yöne gitti.

Meredith hemen Jamie'yi de yanında götürmüş olmayı diledi çünkü karanlıkta sadece telefonunun ışığıyla yürümek hiç de güvenli değildi. Jamie için, onun iyiliği için endişelenmeye başladı, bu da onu hasta ediyordu çünkü daha önce Jamie'nin kaybolabileceği, yaralanabileceği ya da sakat kalabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti ama şimdi o kadar çok ihtimal vardı ki, zarar görebileceği o kadar çok yol vardı ki.

Jamie'ye otobüs çarpabileceğini, yıldırım düşebileceğini, yemeğini düzgün çiğneyemeyip boğulabileceğini ve böylece bir anda, en fazla birkaç saniye içinde ölebileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Bedenler çok kırılgandı, Tanrım! Jamie'nin başına gerçekten talihsiz bir şey gelirse ne yapacağını hiç düşünmemişti, ölüm ya da cinayet gibi korkunç bir şey bile değil, sadece acı çekme olasılığı, sevdiği birinin kaybı, takdir edilmediği duygusu, bu hayatta aslı olmayan bir iplikten başka bir şey olmadığını bilmenin zonklaması. Gossamer ve rüzgarda, bir bahçe örümceğinin hayatının işi kadar savunmasız.

Meredith'in elindeki telefon çaldı ve Tanrı'ya şükür, senin için geri döneceğim, iyi olduğundan emin olmama izin ver diye düşündü. Cass hakkında daha önce hiç böyle şeyler düşünmemişti, bunun nedeni kısmen Cass'in bir erkek olmasıydı, kendisinden daha eski bir geçmişi olan bir erkek. Cass başka bir kadın tarafından bir erkek haline getirilmişti, oysa Jamie tanıştıklarında tıpkı Meredith gibi tamamen cansız ve şekilsizdi. Jamie neredeyse taze bir çamurdu! Cass kendi başının çaresine bakacaktı, iyi olacaktı, bir kadın Cass'i çok sevecekti, çünkü Cass onu kurtaracaktı ve kadın da bunu yapmasına izin verecekti. Siktir, siktir, diye düşündü Meredith, Cass'i incitme olasılığı yüzünden değil, sahip olabileceği bağlılık yıllarını boşa harcadığı için kendini daha kötü hissediyordu. "Sen iyi misin?"

"Meredith?"

Tanımadığı bir sesti ve Meredith Jamie'nin adını halüsinasyon olarak gördüğünü fark etti. Telefonunun ekranını tekrar kontrol etti ve bunun başka biri, kaydedilmemiş bir Los Angeles numarası olduğunu fark etti. "Bu o. Kimsiniz?"

"Meredith, ben Kip Hughes. Yas izniniz sırasında aradığım için özür dilerim."

"Kip," diye nefes aldı Meredith. Tyche'nin CEO'su olan Kip. Magitech ticaretinin gerçek tanrısı Kip; Meredith'in umutsuzca olmaya çalıştığı kişi; bu çabaların doğrudan bir sonucu olarak tamamen sikilmek üzere olan kişi. "Vay canına, ben..." Siktir! Siktir! Siktir! Siktir! "... senden haber almayı beklemiyordum."

"Nasılsın, ufaklık? Dayanıyor musun?"

Kiddo mu? Muhtemelen ona milyarlarca dolar kaybettiren yetişkin bir kadına. Büyüleyici.

"Ah, bilirsin işte," dedi Meredith belirsiz bir sesle, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Kip'in bu aramayı nasıl yaptığını, bu tür koşullar altında nasıl iş yürüttüğünü anlayamıyordu. "Bulunduğunuz yer karanlık mı?"

"Şu anda İskoçya'dayım, sorduğun için teşekkürler. Burada havanın bu kadar erken kararması çılgınca, değil mi?"

"Doğru," dedi saçma bir şekilde.

"Dinle, bunu çabuk yapacağım." İşte giyotin düşüyordu. Meredith, bağları koparmalıyız. Meredith, iyi bir dönem geçirdik. Meredith, Tyche farklı bir yöne gitmek istiyor, özellikle senden uzak bir yöne. "Senin kutsanmış kişi olduğunu duydum, hiç şaşırmadım. Gerçekten karışık bir lütuf olmalı, tüm bunlardan nasıl etkilendiğini hayal bile edemiyorum. Eminim önümüzdeki aylarda düşünecek çok şeyiniz vardır ama ben teklifimi erkenden sunmak istiyorum. Birdsong ve Meredith ile şu ana kadar harika bir ekip oluşturduğumuzu düşünüyorum ve bu ortaklığın bizi ne kadar ileriye götürebileceğini görmek istiyorum."

"Elbette," dedi Meredith, onun neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

"Ve biliyorsun Meredith, aramızda kalsın, muhtemelen farkındasındır - Wrenfare'in son yıllarda zor durumda olduğu bir sır değil. Riskli projeler, yasal dram, her yerde biraz liderlik krizi. Küçük bir kuş bana Thayer'ın şirketi finanse ettiğini söyledi.

geminin batmasını engellemeye çalıştı." Bir duraklama. Meredith konuşması gerektiğini fark etti ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ayrıca Merritt Foster'ı çok büyük bir kuş, belki de bir akbaba olarak düşündü. "Onaylamaya ya da inkâr etmeye gerek yok. Mesele şu ki, ikimiz de biliyoruz ki insanlar sudaki kanın kokusunu alabiliyor. Bir sürü takım elbise gelip onu parçalara ayırmaya çalışacak ve açıkçası Çin'den çok fazla ilgi görürseniz şaşırmam."

Çin mi? Ülke olarak mı? Yoksa belli belirsiz bağnaz bir fikir mi? Meredith konuşmanın akışını tamamen kaybetmişti. Wrenfare hakkında konuşmaya ne zaman başlamışlardı? Onun şirketi hakkında konuştuklarını sanıyordu, ki bu aslında ona ait bir şeydi. Şimdilik.

"Babanız vefat etmeden önce onunla birkaç ön görüşme yapmıştım. Thayer'a her zaman hayranlık duymuşumdur, benim kişisel kahramanlarımdan biriydi. Keşke teklifimi daha ciddiye alsaydı."

Meredith hiçbir şey söylemedi.

"Dinle, cenazeden sonra öğle yemeğine oturalım, tamam mı? Pazartesi gün sonuna kadar sana en iyi teklifimi sunacağım. Sadece bunu düşünmeni istiyorum, buradaki olasılıkları. Bunu duymak acı veriyor, biliyorum. Eminim babanın mirası senin için çok şey ifade ediyordur. Ama gemi batıyor Meredith. Thayer'ın hayatının eserinin Tyche ailesinin bir parçası olmasına izin vermektense Wrenfare'in iflas etmesini tercih edeceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Meredith gülmek istedi. Bir eliyle ağzını kapadı. "İsim hakları," demeyi başardı.

"Tyche markası çok güçlü... Wrenfare'in ana şirket olarak Tyche ile faaliyetlerini sürdürme olasılığını kesinlikle tartışabiliriz. Ancak eminim önümüzdeki haftalarda karşılaşacağınız basınla birlikte bu konuyu gizli tutmanın yararını anlayacaksınız." Ah, işte buradaydı. *Meredith, sıçtın batırdın ve şimdi bana borçlusun.* "Tyche gemiyi geri döndürmek için gerekli operasyonel araçlara ve sektörün saygısına sahip. Adil bir anlaşmaya varabileceğimizi varsayıyorum."

Tercümesi: Bana istediğimi ver, karşılığında seni diri diri gömmeyeceğim.

"Bu çok fazla ve eminim ki şimdilik ailenize odaklanmanız sizin için önemli, o yüzden bu konuyu masaya yatıralım. Asistanım Birdsong'daki ekibinizle irtibata geçerek önümüzdeki hafta başında bir öğle yemeği ayarlar mı? Ve dinleyin, sizin için yapabileceğim bir şey varsa-"

Meredith'in ağızından neredeyse "Beni hapisten uzak tutun" sözleri dökölüyordu.

"-sadece bana haber ver. Senin için buradayım Meredith." Kip Hughes, belli ki Meredith'in en yakın arkadaşı ve sadece onun kişisel iyiliğini düşünen en sadık yatırımcısıydı. Tek istediğı ikisine de çok para kazandırmak, jetlerinin rıhtımda kalmasını ve tahtlarının devrilmemesini sağlamak olan Kip.

Ama hangi taht? Kimin?

Birdenbire bir farkındalık seli hissetti, gecikmiş bir tanıma. Damarlarında ürpertici bir sıcaklık dolaştı ve tüm uzuvlarına yayıldı. Geç de olsa bunun ne olduğunu anladı. Kral öldü, çok yaşa kral.

Sonra Jamie'nin sesi ona geri geldi. *Wrenfare'in başına kim geçerse geçsin boku yer, nokta. Kimse o gemiyi güvenli bir yere götüremez.*

Oh, diye düşündü. Oh, anlıyorum, baba.

Meredith hiç düşünmeden, "Hoşça kal Christopher," dedi ve telefonu aniden kapattı.

Arthur, Eilidh ile telefonda konuşurken gelen telefon, daha önce de belirttiğim gibi, karısı Gillian'dan gelmişti. İlginç bir şekilde, sonsuz karanlık konusuna değinmemişti, belki de Wren ailesinin evinin kalın bir ağaç gölgesinin altındaki konumu göz önüne alındığında henüz fark etmediği için.

"Sadece gerçekten üzgün olduğumu bilmeni istiyorum," dedi. "Bu daha sonra anlamlı olacak. Sadece burada oturmuş ne kadar üzgün olduğumu düşünüyordum ve bilmeni istedim."

"Pekâlâ," dedi Arthur kabul edercesine, ama içinde muazzam miktarda dile getirilmemiş kafa karışıklığı vardı. Genellikle Gillian kafa karıştırıcı şeyler yaptığında sormazdı, çünkü her durumda en doğru hareket tarzının ona körü körüne inanarak güvenmek olduğunu düşünürdü.

Ama biraz sonra, tam babasının evindeki arabayı limana çekerken Arthur bir telefon daha aldı, bu seferki Leydi Philippa'dan geliyordu.

"Arthur Wren'le mi görüşüyorum?" dedi
anlaşılmaz bir ses. "Pip?" dedi Arthur. "Sen
misin?"

"Beni duyabiliyor musun?"

"Alo?"

"Alo?"

"Evet, merhaba, ?"

"Arthur Wren ile mi
görüşüyorum?" "Evet,
kim-"

"Bu-"

"Üzgünüm, devam et-"

"Doğru, tamam, benim adım Jack, Four Seasons'da kalıyorum-" "Four
Seasons mı? Hangi Four Seasons?"

"San Francisco'daki mi? Her neyse, az önce götürülen kadının telefonu yerdeydi, ben de acil durumda ulaşabileceğim kişiyi arayayım dedim-"

"Philippa'ya ne oldu?" diye sordu Arthur, az önce Gillian'dan aldığı gizemli özür telefonunu aniden aklına .

"Şey, sanırım o..." Four Seasons'tan Jack aniden çok suskunlaştı. "Karım ve ben sana ne söyleyeceğimiz konusunda uzun süre tartıştık. Sana mesaj atmak istedim, ama o bir mesaj almanın delicesine üzücü olacağını söyledi-"

"Philippa iyi mi?" diye sordu Arthur bana bakarak. Dinlemiyormuş gibi yapıyordum ama belli ki çok *etkilenmişim*.

"Kesinlikle hayır," dedi Four Seasons'tan Jack. "Yani... gerçekten hayır."

Philippa Villiers-DeMagnon'un öldüğü haberini vermenin bir yolu da kesinlikle buydu.

Gördüğünüz gibi Philippa aslında şehri hiç terk etmemişti. Philippa dışındaki tüm taraflarla konuştuktan sonra anladığım kadarıyla, Arthur ve/veya Yves'in eninde sonunda peşine düşeceğini düşünmüş ve San Francisco'nun en güzel oteline gidip küçük bir spa günü geçirmeye ve rahatlamaya karar vermiş. Taksiden indiği sırada kredi kartı şirketiyle telefonda konuşuyor ve hesabındaki blokeyi kaldırmaları gerektiğini söylüyordu, çünkü evet, ülke dışındaydı ve havaalanındaki Sour Patch Kids ve Vitaminwater harcamaları kesinlikle ona aitti. Ne cevap verdiklerinden emin değilim, çünkü kazaya tanık olanlardan hiçbiri onun hafif şirret sesi dışında hiçbir şeye dikkat etmiyordu (RIP).

Bildiğiniz gibi, zifiri karanlık aniden çöktü. O kadar aniden ki Pine'daki şoför taksisinden öfkeyle inen bir kadını görmedi, o kadar meşguldü ki gökyüzüne bakıp bunun son olup olmadığını merak ediyordu. İronik bir şekilde, bunun dünyanın sonu olup olmadığını merak *etmeyen* tek kişi Philippa'nın kendisiydi ve aslında bu onun için bir sondu. Düşündüğünüzde bu komik bir durum, çünkü bu tür durumlarda gerçekten yapabileceğiniz tek şey gülmektir.

59

Sahne: Wren Evi.

Oyuncular:

Arthur Wren

Gillian Wren

Yves Reza

Cass Mizuno

Eilidh Wren

Meredith Wren

Dzhuliya Aguilar

Tanrı, aynı zamanda Lou Canavarı
olarak da bilinir, kutsal soy
John, yaşlı avukat
Ryan, yalaka avukat

Arthur eve ön kapıdan giriyor. Lou arkasındadır, merdiven çıkmayı çok seven ama bu konuda pek de iyi olmayan küçük bir çocukla boğuşmaktadır. Gillian oturma odasında, güzelce giyinmiş, volta atıyor.

Geri döndün! Evet.

Tanrıya şükür. Her şey yolunda mı?

Arthur: Pek sayılmaz. Gillian, Philippa'yı sen mi öldürdün?

Ne?

Arthur: Telefon görüşmeniz çok gizemliydi ve ben de emin olmak istedim-

Gillian: Aman Tanrım, ne?

Eilidh, Cass ve arkada kalan Dzhuliya ile birlikte oturma odasından içeri girer.

Eilidh: Güzel, Arthur burada. Herkes burada mı? Merhaba Lou.

Lou eliyle dalga gibi görünen bir hareket yapar. Canavar hemen küçük bir seramik kitap ayracına kapılır.

Canavar: Köpekçik!

Cass: Meredith nerede?

Meredith karanlıkta merdivenlerde sessizce oturmaktadır, ki kimse onu hemen fark etmez.

Meredith: İşte.

Eilidh atlıyor.

Kutsal toplar!

Meredith: Ne?

Hâlû rahatsız olan Gillian, Arthur'a döner.

Gillian: Arthur, böldüğüm için özür dilerim ama 'Philippa'yı sen mi öldürdün' derken ne demek istedin?

Meredith: Evet, ona geri dönelim. Gillian çok önemli bir soru soruyor, Suçlayıcı Kardeş.

Lou, aslında kimseye bakmayan Arthur'a bakar. Onları görmezden geliyor anlamında değil; daha çok suyun altındaymış ve fiziksel olarak onları duyamıyormuş gibi.

Lou: Şu anda araştırılacak çok şey var gibi görünüyor.

Evet. Aslında bu işi çabucak halledebilirsek çok sevinirim. Sanırım hala büyük bir şoktayım. Oh, ve Yves- bizi hastanede bekliyorlar.

Yves mutfakta krep yapmakta olduğu yerden başını kaldırır.

Yves: Hastane mi? Arthur:

Şey, morg.

Arthur inanılmaz derecede dengesiz bir kahkaha atar. Gillian endişeyle ona bakar, Eilidh de öyle.

Eilidh: İyi misin, Arthur?

Arthur: Aslında parmaklarımı hissedemiyorum, o yüzden gidip avukatlarla konuşalım.

Aile, avukatların beklediği yemek odasına geçer. Meredith Lou'yu görmüş ama varlığını kabul etmemiştir. Bu çok şaşırtıcıdır çünkü Lou kıvranan bir Canavar'ı tutmaktadır ya da aslında tutmamaktadır. Kesinlikle başarılı bir şekilde değil.

Eilidh: Herkes burada olmalı mı?

Meredith sonra Lou'ya bakar. Arthur Dzhuliya'ya bakar. Eilidh Yves'e bakar. Monster avizeye bakar ve onu işaret eder. Sonra duvardaki aydınlatma armatürlerini işaret eder.

Canavar: Top! Top. Top. Top! Lou:

Bunlar aplik. Ama yakın!

Arthur her an kusacakmış gibi solgun görünüyor. Yves onun yanında durur ve bir elini omzuna koyar. Gillian da aynı şeyi yapmak ister gibi görünüyor ama böyle bir hareketin nasıl yapılacağını tam olarak kestiremiyor. Bunun yerine, mükemmel bir politikacı eşi olarak onun yanında dimdik durur.

Arthur: Hadi şu işi bitirelim. Bunu kimin duyacağı gerçekten umurumuzda mı? Nasıl olsa yakında herkes öğrenecek.

Eilidh alışılmadık derecede sessiz olan Meredith'e bakar.

Meredith: Evet, dinleyelim.

Avukatlar karşılıklı bakışlırlar. Ryan umursamazca omuz silkiyor, John da devam ediyor.

John: Yargıç Bay Behrend'in gerçekten de geçerli bir vasiyetnameye sahip olduğuna karar verdi. Hâlâ bazı yasal zorluklar olabilir, ancak Thayer'ın herhangi bir şekilde zorlandığı ve bildiğimiz kadarıyla tıbbi olarak akli dengesi yerindeydi.

Lou yüzünde sorgulayan bir ifadeyle "Bildiğimiz mı?" diye sorar. Yves boştaki eliyle ona küçük bir el sallar ve ayık bir şekilde cevap verir Ben Yves'im!

John: Ve böylece-

John sanki birinin, özellikle de Ryan'ın araya girip sözü devralmasını umuyormuş gibi boğazını temizliyor. Söylemekten başka çaresi olmadığı hiç de memnun olmadığı açık.

John: En tartışmalı konu olan Wrenfare Magitech'teki mülkiyet hisselerine gelince. Babanız çoğunluk hisselerinin tamamını Wrenfare Magitech'e miras bıraktı.

John yine boğazını temizler. Gözleri çaresizce odanın içinde geziniyor.

En büyük kızı. Meredith Honora Wren.

Eilidh dışında herkes Meredith'e bakar. Eilidh gözlerini dikmiş duvardaki sabit bir noktaya bakmaktadır. Meredith Lou'ya bakar ve şaşırmamış görünür.

Ve paraya gelince. Ve böyle. Hepsi torunları arasında eşit olarak paylaştırılacak. Meredith Honora Wren, Arthur Everett Wren, Eilidh Olympia Wren, ve-

John yine durur. Monster bir şeyi işaret eder, sonra alkışlar ve iyi iş çıkardığını onaylamak istercesine Lou'ya bakar.

John: Thayer Wren ve Dzhuliya Aguilar'ın doğmamış çocuğu.

Şimdi, bunca zamandır vasiyetin içeriğini bilen genç avukat Ryan dışında odadaki herkesin kafası Huliya'ya dönmüş durumda. Kendini beğenmiş bir şekilde Meredith'e bakıyor, sadece bakış tarzına muhtemelen çok önemsiz nedenlerden dolayı.

Şimdi hem Eilidh hem de Arthur kusacakmış gibi bakıyorlar.

Öyle mi? Bu. Bir lanet. Şaka mı?

Gillian durumu yatıştırmak için zorlayıcı bir girişimde bulunur.

Gillian: Bu... bu harika bir haber, tabii ki- Eilidh:

Hasta olacağım.

Arthur: Tam olarak ne kadar para var?

John destek için gökyüzüne bakar. Tahmin edilebileceği gibi kimse cevap vermez.

John: Thayer Wren'in net serveti milyarlarca dolar, ancak bunun neredeyse tamamı Wrenfare'e bağlı. Gerçek mal varlığı bu evi, San Francisco'daki daireyi ve

Eilidh ve Meredith, hep birlikte: San Francisco'da hangi daire?

Dzhuliya kızarır. Eilidh'in yüz ifadesi değişmiyor, ancak gözleri öfkeyle odaklanmamış gibi görünmeye başlıyor. Sanki dikkati dağılmış gibi görünüyor, sanki kafasının içinde gittikçe bir uğultu var, bir sürü geliyor.

Meredith belli belirsiz konuşuyor, dikkatli durgunluğunun bir kısmı kayıyor.

Meredith: Oh.

John, sanki kimse sözünü kesmemiş gibi devam eder.

John: Bir de Thayer Wren'in merhum eşi Persephone ile ortak sahip olduğu yazlık ev ve arabalar var. Kişisel hesaplarındaki paraya gelince, hepsi likit olmayan yaklaşık iki milyon dolar içeriyor.

Meredith: Buna yatırım hesapları da dahil mi? John: Evet.

Arthur: Ve bu arasında paylaştırıldı.

Bu bir soru değil; daha çok birinin emin olmak için duyduğu en saçma şeyi yüksek sesle tekrarlaması gibi

herkes de duyuyor.

John boğazına bir şey takılmış gibi öksürür.

John: Evet.

Sessizlik.

Lou: Tamam, bak, aslında buraya gelmediğimi biliyorum, ama hepimiz bunu düşünüyoruz. Açıkçası bu para herkes için önemli bir miktar ama dünyanın en zengin adamlarından birinden bahsediyoruz.

Meredith ve Lou göz göze gelir ve .

Hiç kimse: Bütün para nereye gitti?

Eilidh tiksinişmiş, fiziksel olarak hasta, apandisti patlayacakmış gibi görünüyor. Ağzından çıkan sonraki sözcükler, sanki biri onları ameliyatla boğazından çıkarmış gibi canını acıtıyor. Sanki onlardan zevk alması gerekiyormuş gibi, sanki onları kastetmesi gerekiyormuş gibi onları zorla çıkarıyor. Dudaklarının arasına bir parça daha hastalıklı tatlı kek tıktırır gibi.

Eilidh: Açgözlülük yapmayalım.

Meredith alay ediyor, sanki bu, son birkaç dakika boyunca duyduğu her şeyden daha fazla, dünya tarihinde birinin söylediği en aptalca şeymiş gibi. Sanki bir yerlerde melekler düşüncenin çarpıcı boşluğuna ağılıyormuş gibi. Sanki bu aptallık sadece karanlık sanatların suçlanabileceği türdendi, çünkü bu tür bir beceriksizlik cehennemin kendisi tarafından yüzyıllardır yazılmış, kehanet edilmişti.

Bana söylemek istediğin bir şey var mı Meredith?

Eilidh'in maskesi düşüyor. Saçları her şık topuzundan dökülüyor gibi.

Meredith kaçırılmayacak bir mücadelecilikle ona döner.

Meredith: Babam öldü, Eilidh. Artık onu kazanmana gerek yok. Bizi bununla siktiğini kabul edebilirsin.

Eilidh nefes almakta zorlanıyor, öfkeli sürüsüyle içten içe savaşıyor.

Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Çoğul olarak bizi becerdiğini mi?

Meredith yine alay eder, bu kez biraz da acıma duygusuyla.

Meredith: Yarısını bile bilmiyorsun.

Eilidh: Öyle mi? O zaman beni aydınlat, sürtük kardeş.

Meredith'in duruşu sertleşiyor. Arthur dinlemiyor, kendi düşünceleri içinde kaybolmuş. Her zamanki hakemlik rolüne olan dikkatsizliği durumu hızla daha da kötüleştiriyor.

Meredith: ?

John son derece rahatsız görünüyor.

John: Eklemem gereken bazı kişisel şartlar var. Thayer'in vasiyetinin bir parçası, Eilidh Olympia Wren'in seçmesi halinde her zaman Wrenfare'de çalışmasını .

Eilidh bundan etkilenmiş görünüyor, sürü geçici olarak kulaklarının arasında durgunlaşıyor.

Eilidh: Ciddi misin sen?

Meredith kendini beğenmiş bir şekilde tiksiniş görünüyor.

Meredith: Al bakalım, Eilidh. Babasının küçük prensesi asla yemek için avlanmak zorunda kalmayacak, asla aç kalmayacak. Şimdi mutlu musun?

İki kız kardeş birbirlerine bakarlar.

Eilidh: Gerçekten bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Meredith: Hayır, bildiğini sanmıyorum, Eilidh.

Arthur'un parmak eklemleri beyazlaşır; apliklerin altında, yemek odasının ışıkları hızla atan bir nabzın ritmiyle titrer. Lou fark eder. Arthur'a sorgulamaktan çok endişeyle bakar, bu da 'un arabuluculuk dürtülerini uyandırır. Sanki ölümden dönmüş gibi ayağa kalkar.

Arthur: Hadi ama. Eilidh, o haklı. Ölüm, Eilidh'i rahat bırak.

Meredith: Oh, teşekkür ederim, Kardeş Saintly-

Arthur: Meredith.

Daha fazlasını söylemek istiyormuş ama söyleyemiyormuş gibi görünüyor. Elleri titriyor, tepesindeki avize yere kıvılcım yağdırmaya başlıyor, yemek odasındaki halının üzerinde helezonlar çizerek dönen bir ışık çağlayanı. Lou tüm bunları şaşkın bir kaş çatmayla izliyor. Canavar ellerini çırpıyor. Yves mutfığa doğru gözden kaybolur.

Gillian acı içinde Arthur'a bakıyor ve onunla sessizce konuşuyor.

Ondan hiçbir şey istemedin Art.

Arthur: Aslında ondan pek çok şey istemiştım. Ama muhtemelen haklısınız ki bunlar vasiyette asla yer almayacaktı.

Yves su dolu bir güveç tepsisiyle döner ve tepsiyi Arthur'un ayaklarının dibinde hafifçe yanan halının üzerine koyar. Canavar uzanır

bunun için.

Canavar: Ahhhhh!

Bu, gençlik zevkinin hoş ve rahatsız edici bir sesi. Ne yazık ki, gerilimi azaltmak için çok az şey yapıyor. John umutsuzca bir kaçış kapısı arıyor. Daha fazla sevineceği bir şey olmayacağını anlayan Ryan odaya doğru başını sallıyor.

Tartışmanız için sizi yalnız bırakalım. Bir şeye ihtiyacınız olursa, işte kartım.

Onu masanın üzerine koyar. Sonra oradan ayrılır, ama önce Canavar'ı gıdıklamaya çalışır, o da utangaç bir şekilde Lou'ya yapışarak uzaklaşır. Ne olursa olsun, Lou Ryan'ı hatırlıyor, ancak Ryan onu açıkça hatırlamıyor.

Sevimli çocuk.

Lou: Lütfen çocuğuma dokunma. Her neyse, sakın ol.

John rahatlatıcı bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar, ancak söylenecek bir şey olmadığını fark eder.

Ayrılmadan önce Meredith'e döner.

John: Wrenfare yönetim kurulundan kısa süre içinde bir telefon beklemelisin. Vasiyetnamenin içeriği bilgilendireceğim ve şirketin mevcut durumu hakkında sizi bilgilendirecekler.

John diğer iki kardeşe döner.

Dzhuliya'nın rahmi de dahil üç.

John: Bunu söylemem sanmıyorum... ama bence Thayer'ın Persephone'nin ölümü sırasında hazırladığı vasiyetnamenin hisseleri çocukları arasında eşit olarak paylaştırdığını bilmelisiniz. Eğer Meredith kendisine miras kalan hisselerin bir kısmını satmaya ya da vermeye razı olursa, şirkete kesinlikle eşit olarak sahip olabilirsiniz.

Eilidh irkiliyor, elini sanki zonkluymuş gibi başına götürüyor.

Keşke buna neyin sebep olduğunu bilseydim. Ama sana çok güveniyor olmalı Meredith.

John elini Meredith'in omzuna koyar. Meredith bir şey söylemiyor.

Pekala! Bu ...

Başını sallıyor ve cümlesini bitirmiyor. Merhametli bir şekilde gidiyor.

Öğleden sonra saat ikide dışarısı karanlık. İçeridekilerden herhangi birinin güneşi bir daha ne zaman göreceği belli değil.

Odanın sakinleri arasındaki sağır edici sessizliğin alışılmadık bir ağırlığı varmış gibi görünüyor.

Lou: Başka vızıltı sesi duyan var mı?

Kimse cevap vermiyor. Yves neşeyle Dzhuliya'ya bakar.

Yves: Demek hamilesin!

Dzhuliya: Hamileyim. Evet,
hamileyim.

Yves: Ne zaman ?

Dzhuliya çok rahatsız görünüyor. Eilidh'e dönüyor, o da hemen kaçıyor.

Dzhuliya konuştuğunda sessiz, zar zor duyuluyor.

Dzhuliya: Bir şeyler söylemeliydim, biliyorum, ama yapamadım... Nasıl yapacağımı bilemedim...

Durdu.

Dzhuliya: Sadece birkaç kez oldu.

Eilidh bir elini başına götürür ve gözlerini sıkarak kapatır. Meredith'in fark ettiği ve kişisel bir saldırı olarak algıladığı acı yakıcı gibi görünmektedir.

Meredith: Tanrım. Bu kadar dramatik olmayı bırakabilirsin.

Eilidh'in gözleri kapalı kalıyor.

Eilidh: Kapa çeneni, Meredith.

Meredith: Bu kadar üzülecek var? Bu hepimizin başına geliyor.

Öyle mi?

Meredith'e öfkeyle bakıyor.

Eilidh: Seni neden seçtiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Neden mirasının seninle güvende olduğuna karar verdi? En çok sana saygı duyduğunu, en büyük potansiyeli sende gördüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Anlıyorum Meredith, tamam mı? Güvende tutması gereken kişi bendim çünkü bunu tek başıma yapamayacağımı biliyordu! Mutlu musun? Şimdi mutlu musun?

Meredith: Ciddi misin sen?

Şimdi Meredith öfkeden solgun görünüyor.

Meredith: Hisselerini bana bıraktı çünkü topu biliyordu. Çünkü her şey battığında topu tutan kişi olmamı istiyordu. Burası bok çukuru Eilidh. Babam berbat bir yatırımcıydı. Neredeyse tamamını uzaya gitmeye çalışırken kaybetti. Geri kalanını da sadece kopyacı şirketlere yatırdı.

Benimkini. Beni alt etmeye çalıştı, başaramayınca da bir yığın bok tutuşturdu. İnkâr etme.

Meredith bunu söylerken Lou'ya sertçe bakar. Lou bu bakışı büyük bir şaşkınlıkla karşılar ve kafası karışmış bir halde etrafına bakınır.

Ne?

Meredith: Chirp ile rekabet edecek bir şey geliştirdiğini biliyorum. Beni demode olmaya zorlamaya çalıştığını biliyorum.

Dostum, senin "solescence "ın umurumda değil. Ben nöromansi ile uğraşmam.

Meredith: Şirketiniz ona nöromantik bir çip önerdi!

Benim bir şirketim yok! Lanet olası bir Wrenfare mağazasında çalışıyorum! Thayer'a tamamen farklı bir şey önerdim - ki bu arada konuyla ilgisi bile yok, çünkü hiç teklif yapmadı! Bence muhtemelen benimle dalga geçiyordu.

Dzhuliya: Hayır, bir teklif yazdı.

O sırada herkes Culiya'ya bakıyor. O da bu fırsattan yararlanarak konuşmayı, iki büküm olmuş ve kendine sarılmış olan Eilidh'e döndürür.

Dzhuliya: Eilidh, bil diye söylüyorum, hepsini Meredith'e vermeyi planladığını bilmiyordum. Ryan geçen gün beni arayana kadar, gerçekten sana vermeyi planladığını sanıyordum-

Lou dikkati dağılmış bir şekilde etrafına bakınır.

Lou: Siz gerçekten o duymuyor musunuz?

Gillian kaşlarını çatıyor.

Gillian: Aslında-

Eilidh gözlerini sıkıca kapatır ve Culiya'ya konuşmayı kesmesini işaret eder.

Dzhuliya dinlemiyor.

Dzhuliya: Hep senden bahsederdi Eilidh. Ve... dinlemekten *mutluydum*, gerçekten . Sana karşı hep bir şeyler hissettim ve düşünmedim ki... Aramızda bir şey olacağını hiç düşünmemiştim, ilgilenmediğini açıkça belirtmiştin ve Thayer da... Bilmiyorum. Bir bahanem bile yok, sadece yalnızdım, biriyle çıkmaktan bıkmıştım ve o çok... çok dikkatliydi ve

Meredith: Aman Tanrım.

Dzhuliya: Seninle konuşmuyorum.

Meredith: Sen lanet bir klişesin!

Dzhuliya: Seninle konuşmuyorum.

Meredith: Kendini duyuyor musun?

Arthur'un kıvılcımları tekrar yağıyor. Elleri şiddetle titremeye başlar.

Gillian: Art? İyi misin?

Meredith Eilidh'e döner.

Meredith: Biliyor musun, sadece senden duymak istiyorum.

Eilidh'in dişleri o kadar sıkılmıştı ki zorlukla konuşabiliyordu.

Eilidh: Söyle. Ne?

Meredith kötü bir zafer kazanmış gibi dehşet verici görünüyor.

Meredith: Onun hakkında haklı olduğumu. O her zaman tam bir bok çuvalıydı.

Bizi hiç sevmemi. Bizi kullandı.

Eilidh:

Meredith: Sen kendini adamış biriydin. Tek olan. Peki seni nasıl ödüllendirdi?

Arthur: Ölüm.

Artık titreyen elektriğin nabızı sarsıcı ve epileptiktir. Meredith, Arthur'un uyarısını duymazdan gelerek kız kardeşiyle konuşmaya devam eder.

Meredith: Hayatını çalmasına izin verdin, Eilidh. Seni yutmasına izin verdin ve bunun için sana çok kızgıyım. Sana o kadar kızgıyım ki yüzüne bile bakamıyorum. Gerçekten onun aşkının buna değeceğini düşündün. Gerçekten bu kadar aptalsın.

Eilidh Meredith'e bakıyor. Eilidh son beş dakikadır ilk kez aklı başında ve acısız görünüyordu, sanki içinde bir Geyler nihayet kopmuş gibiydi. Sanki sonunda bir şey kırılmış gibi.

Meredith sanki kız kardeşinin gözlerinde ilk kez bir şey görüyormuş gibi ona bakar.

Dzhuliya müdahale etmek için aceleyle öne çıkar.

Dzhuliya: Bak, gerçekten düşünmüyorum-

Eilidh: Kapa çenenin, orospu çocuğu!

Uğultu odadaki diğer kişiler tarafından da rahatlıkla duyulabilir hale gelmiştir. Canavar Lou'nun göğsüne doğru büzülür ve başını endişeyle Lou'nun boynuna gömer. Arthur yere düşmeden hemen önce avizeden yemek masasına sıcak bir alev patlaması vurur.

Gillian: Arthur!

Nabzını kontrol etmek için yere düşer ve kalp masajına başlar. Yves bir çığlık atar ve Arthur'un başını elleriyle tutmak için diz çöker. Eilidh hâlâ Meredith'e bakıyor ama sanki acısı içinde bir yerlerden fişkırılmış ve derisinden buharlar halinde çıkmış gibi dimdik ayakta duruyor.

Eilidh: Bu kadar aptal gerektiğini anlamıyor musun? Eğer o beni sevmezse, kimse sevmez mi?

Sürü yaklaşırken Meredith Eilidh'e bakar. Dışarıdaki karanlık o kadar yoğunudur ki, ilk başta parçalarını görmek mümkün değildir; kendilerini evin pencerelerine fırlatan siyah kanatlardan oluşan bir bulut haline gelmiştir. Toplu bedenlerin gücü öyle ki, camlar fiziksel olarak zorlanıyor gibi görünüyor.

Yerde yatan Arthur artık nefes almıyor. Ölüm üçlü olarak gelir. Gillian alnını onunkine yaslar ve ağlar. Eilidh'in kararlılığı kırılır gibi olur, kız kardeşine hıçkırığa hıçkırığa ağlarken pencere camları kırılır ve maskesinin son parçası da çözülür,

Eilidh: NEDEN SADECE BENİ SEVEMEDİN?

Sürünün gücü o kadar büyüktür ki oda neredeyse anında, saniyeler içinde görülemez hale gelir. Bir çocuk ağlamasının yüksek, çaresiz sesi böcek kanatlarının gürültüsünü delip geçiyor, odadaki hava eski bir sinek salgınıyla kalınlaşırken oda sakinleri çığlık atmaya başlıyor. Boka çekiliyorlar, olay bu - onu tüketiyorlar. Sıralı olmasa da uygun bir veba.

Uzun bir an boyunca, sürüden başka hiçbir şey yoktur.

Sonra kalın bir ılık huzmesi onu kesip geçiyor.

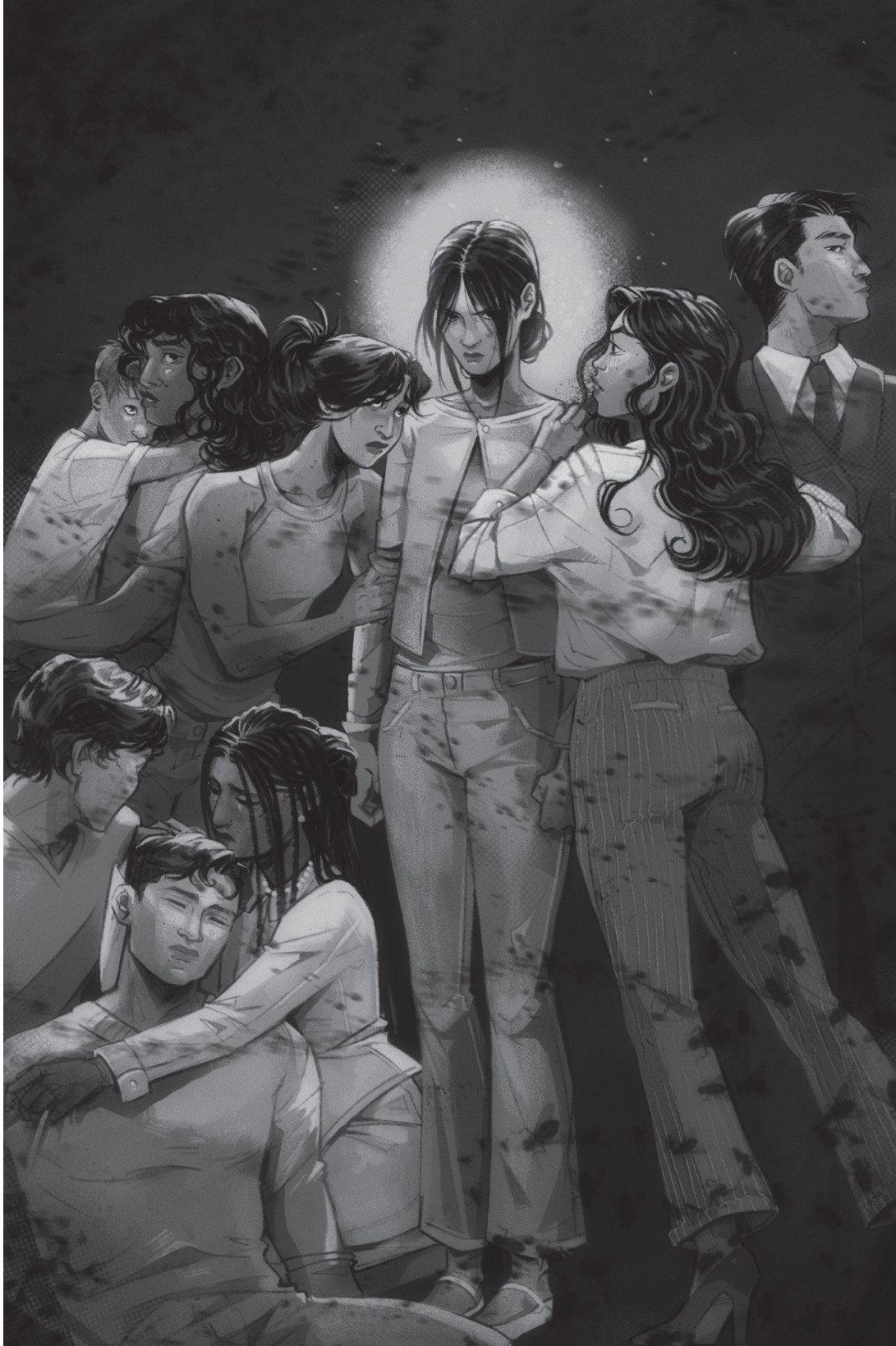
Hayır, ılık

değil.

Ateş.

Arthur: Koş.

Ve yapıyorlar.

CUMA.

Yangından sonra evin büyük bir kısmı sağlamdı. Yemek odası tabii ki yaşanmaz haldeydi ama sinek sürüsü o kadar yoğundu ki evin sınırlarının ötesine sıçrama ihtimali yoktu; yemek odasının dışındaki ağaçlar yanmamıştı.

Morga giden Arthur, Gillian ve Yves ile hiçbirimizin özellikle konuşmak istemediği Dzhuliya dışında (o sırada onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama yine de kabul etmelisiniz, iyi bir görünüm değil), geri kalanımız günün geri kalanını evin dibinde, araba garajının etrafında dolanarak geçirdik. Canavar omzumda bayıldı, tatlı şey; bu anlamda çok yıllık karanlık yardımcı oldu. İtfaiyeciler gelip gittikten sonra külleri ayıkladık. Yatak odaları iyiydi; Eilidh'in kulesi tamamen zarar görmemişti, bu gerçeği ağlamaya başlayana kadar histerik bir şekilde komik buluyor gibiydi. Tüm ölü sineklerin cesetleri çoğunlukla yanmıştı, bu yüzden olabileceği kadar iğrenç değildi.

Tüm bunlar olurken karanlık hiç dağılmadı. Eilidh'in kıyamet sorununun beni görevlendiren şeyin parçası olduğunu biliyordum; teknik olarak, çözmeye çalışmayı kabul ettiğim tek şey buydu, Arthur'un ölümleri dünyayı sona erdiren veba gibi daha sansasyonel bir meseleye teğet geçiyordu. Ama Eilidh'in hastalıklarının etkilerine ilk elden tanık olunca, Wren'lerin başına gelen karanlığın büyükannelerimin beni hazırladığı türden bir büyü olmadığını anlamaya başlamıştım. Yaşamları boyunca bu büyüklükte bir şey gördüklerinden şüpheliyim - gerçi belli ki çok şey görmüşlerdi, yoksa buraya gelmezlerdi, kim bilebilirdi ki. Belki daha kötülerini görmüşlerdir.

Büyük şeyleri nasıl düzelteceğimi bilmediğim için küçük şeylere odaklanmaya çalıştım. Meredith'e açıkça bir hata olduğunu anlatmaya çalıştım.

Thayer'ın nöromantik yatırımları konusunda yanlış anlaşılma vardı; eski kocam muhtemelen nöromansi ilgisini çektiği için bahsettiği ekibin başındaydı ve bulduğu paravan şirketin Tyche'ye ilk sattığımda birlikte kurduğum start-up'ın üyelerini içerdiği konusunda haklıydı. Ama Ben'le artık iş hakkında konuşmuyorduk, çünkü onun başarı olarak gördüğü şeyin bende hâlâ var olduğunu düşünmüyordu.

Aslında bizi bitiren şeylerden biri de buydu. Ben ile Berkeley'de tanıştım ve iki yıl boyunca üniversitede ara sıra ve daha sonra da sonunda sattığımız start-up'ımız üzerinde çalışırken daha ciddi bir şekilde çıktık. O, ben ve ekibimizin geri kalanı hep birlikte aynı boktan kiralık evde yaşadık ve çalıştık, Silikon Vadisi'nin ıslak rüyası. Merak ediyorsanız söyleyeyim, bazı patavatsızlıklar oldu ama bu bize asla aldatma gibi gelmedi. Sadece, ne bileyim, dolup taşıtığımızı hissettik. Ve canlıydık.

Ben ve ben bu işin çoğuna aşıktık, en çok da işe, ama aynı zamanda birbirimize, tüm ekibimize, hayata geçirdiğimiz şeye. İlk bebeğimiz, diye şaka yapardık. Ben bunu devam ettirmek, bizi büyük bir şey haline getirmek istiyordum ama Ben, Tyche'nin teklif ettiği fiyata satmamanın çılgınlık olduğunu düşünüyordu. Tamam, iyi dedim - sayıca az olduğumu görebiliyordum ve hepimizin ödemesi gereken öğrenci kredileri vardı, bu yüzden bu benim kararım değildi - ama Tyche'nin bizi tutması gerektiğinde ısrar ettim, çünkü bunu gerçekten yapabilecek tek kişi bizdik, vesaire vesaire, ve sonra *Tyche* evet tamam dedi, bizi *Tyche çalışanları* olarak alacaklardı, ki bundan başından beri nefret ettim. Sonradan öğrendim ki Tyche bizi sadece rakip bir ürün geliştirdikleri için satın almış, bizim üretimimizin daha olduğu kendi kurum içi yazılımlarını geliştiriyorlarmış. Böylece Tyche için yaklaşık bir yıl çalıştık ve sonra kendi ekipleri bizi yakaladığında bizi kapattılar, çünkü biz fazlalık haline gelmiştik. Zaten bir ekipleri vardı ve şimdi bizim IP'mize ve teknolojimize sahiplerdi, bu yüzden *bize* gerçekten ihtiyaçları yoktu. O kadar yıkılmışım ki bir hafta boyunca gece gündüz ağladım ve sonunda yataktan kalktığımda Ben beni internette yıllardır yapmadığım bir şey olan küfürleri araştırırken yakaladı. "Penisleri için," diye açıkladım.

Ben kapı aralığından bana gülümsedi. Bunu anlamalıydım.

"Hadi bir bebek yapalım," dedi.

Hamile olmaktan nefret ediyordum. Ama Monster'ı çok seviyordum. Monster'ı hemen Ben'den daha çok sevdim, kendime sevmeyeceğimi söylememe rağmen. Kendime evliliğin önce geldiğini söyledim, çünkü yaşlanmak için seçtiğim kişi Ben'di.

Oysa Monster'ı ne olursa olsun sevmek zorundaydım. Orada bir kadercilik unsuru vardı ve seçtiğim aşkı onurlandırmak bana bağlıydı, çünkü bunun gerçekten önemli olduğunu düşünüyordum, bu seçim unsurunun.

Ne yazık ki Ben'in gerçekte var olmayan bir versiyonunu sevmiştim ve bunu ancak Monster doğduktan sonra net bir şekilde görebildim - uygun bir illüzyon olan Eden olarak Ben'i seçmiş ve başarının estetiğine aşık olmuştum. Bana verilen kişisel başarı modeline aşık olmuştum, bu bir şekilde sonunda mutluluğa dönüşecekti, ki bu da tıpkı damlama ekonomisi gibi her zaman bir yalandı. Ve böylece, seçimim kocam değil, kendime daha iyi olacağıma söz verdiğim uykusuz, muhtaç küçük şey oldu; onun için, bir şekilde, sihirli bir şekilde, *en iyi benliğim* olacaktım.

Monster doğduktan sonra kendime tamamen bu anda, bu anda ve bu anda var olacağımı ve böylece zamanla basitçe *değişeceğimi* söyledim. Topraklanacağım. Daha iyi olacaktım. Kendimden daha az nefret edecektim ya da en azından daha az nefret edecektim. Dünyayı bir mucize olarak görmeyi seçerdim, sadece bir mucize olarak, kaldıraç olarak kullanılacak ve nihayetinde biçilecek bir şey yerine.

Sanırım Ben bana oynamam için bu yeni oyuncağı verirse, bunun bir zihin durumundan diğerine bir köprü olacağını ve bir şeye geçeceğimi düşünmüştü. Bir şeyi beslemem gerektiğini düşündü, bu yüzden bana -Beslemek için doğmuş bir kadının sevmesi daha kabul edilebilir bir şeydi. Yeni doğmuş bir bebekten sıkılacağımı, eve kapanacağımı; eninde sonunda başka bir şey, yeni bir şey düşüneceğimi düşünüyordu. Ben fikir adamıyım, Ben ise uygulayıcıydı. Ama artık çalışmak istemiyordum, ne bir start-up'ta, ne de teknomanside, bir daha asla. Bu konuda çok kavga ettik, öyle ki Ben başka biriyle yattı ve benden af diledi, ben de umursamadığımı fark ettim. Aslında o kadar az umursuyordum ki hala arkadaşız. Ona o kadar az yatırım yapmışım ki. Her şeyimi ilk bebeğimize, onun düşüncesizce bebeğe verdim ve asıl istediğimin gençliğimde hissettiğim gibi hissetmek olduğunu fark ettiğimde her şey çok daha net göründü.

Sanki dünya hala önümde açılmış gibi. Sanki kaderim hala sabırla bekliyormuş gibi. Sanki bir gün kendimi asla yalnız hissetmeyeceğim bir aşka sahip olabilirmişim gibi. Sanki yalnızlığın kendisi eninde sonunda üstesinden gelebileceğim bir şeymiş gibi.

Tyche fiyaskosundan sonra paranın çoğunu, kuracağı yeni şirkete yatırması için Ben'e bıraktım. Yeni bir şey yapmanın, diplomamı kullanmanın ya da buna benzer bir şeyin anlamını göremedim. Sektör bu: yutmak, kullanmak, rekabet etmek, teslim etmek, pinglemek. İnsanlar dışında her şey. Yapmak için eğitildiğim şey buydu -insanlar yerine ilerlemeye değer vermek, eski yöntemlerin ve onların bekçilerinin yıkım uğruna yıkım tarafından yutulmasına izin vermek. Fikirler ancak değerleri öngörülebilir bir şekilde yansıtılabiliyorsa ödüllendirilir; ancak bu değer giderek çılgınlaşıyorsa. Tyche'nin Chirp'e yaptığı yatırımdan bana ilk bahseden Ben oldu ve evet, biraz kıskandım ama aynı zamanda saçma bir şekilde üzıldüm. Vay be, sonunda oldu diye düşündüm, biri Meredith'i satın aldı. Bir zamanlar bana sahip olduğu gibi şimdi de Meredith Wren'e sahipti, her ne kadar o henüz böyle görmese de.

Bir an Meredith'in benden daha zeki olup olmadığını merak ettim. Sonra bunun önemli olmadığını fark ettim, çünkü bu sektör, bu dünya, ne kadar zeki olduğunuzu ödüllendirmiyor. Sizi ne kadar çok kullanmak isterlerse, o kadar kötü olmanız gerekir. Onun yerine, "Şimdi ona ne yapacaklar?" diye düşündüm.

Sonra başarılı oldu ve kızmak daha kolaydı çünkü bir şekilde hile yaptığını biliyordum. Bunu sadece büyükannelerim ona öğrettiği için nasıl yapılacağını bildiği bir şeyle yaptığından emindim, patolojik olarak emindim - zenginin fakiri sömürdüğü bir başka durum. Onu yanımıza aldık, besledik, ona sihrimizi öğrettik - o da bizi sömürgeleştirdi, işte böyle! Elbette Meredith melez, hatta miraslarımızın bir kısmını paylaşıyoruz. O lanet *Forbes* listesinde benimkine uzaktan yakından benzeyen tek yüz onunkiydi. Ama yine de ona gerçekten bizden biri demek zordu. Sahte acılar çeken sahte bir arkadaştı ve şimdi sadece inanmak isteyen insanlara sahte mutluluk satıyordu. Lanet olası bir tarikat lideri gibiydi! Tek yaptığı üzüm sularını zehirlemek olduğu halde herkese sonsuz ahiret hayatı vaat ediyor, onlara mutluluğun kolay olduğunu, uzun zamandır vaat edilen her şeyin gerçekten, dürüstçe onların olabileceğini söylüyordu.

Ben'e bunun asla işe yaramayacağını söyledim çünkü Meredith'in fikri -ölen annesini düzeltmek için çarpık, kederli bir şekilde kullanmak istediği orijinal fikri- kısa vadeli mutlulukla ilgili değildi. Dopaminle ilgili değildi. Aslında başka birisinin daha düzenli psikiyatrik kullanım için satın alabileceği uzun vadeli bir fikirdi, ancak Tyche bunu hızlı bir çözüm olarak satıyordu. Beni gerçekten dinlediğini düşünmediğim Ben'e aslında Meredith'in orijinal fikrinin Chirp'ten çok daha iyi olduğunu, çünkü nöromansinin

Tyche ya var olmayan bir şeyi satıyordu ya da Meredith araştırmasını parasempatik sinir sisteminden sempatik sinir sistemine kaydırmıştı. Yani evet, Chirp birini güldürebilirdi, haha-güldürebilirdi ama derin bir katarsisle güldüremezdi. Ve Meredith her zaman ikincisini yapmak istemişti, Ben'e bunun imkansız olduğunu söyledim, ama kastettiğim *finans edilmemesinin* imkansız olduğuydu. Risk sermayedarları bundan nefret edecekti çünkü hemen işe yaramayacaktı. Çünkü mutluluk beyninizi kandırabileceğiniz, güneşe ayna tutmak gibi küçük bir göz boyamayla elde edebileceğiniz kalıcı bir durum değildi. Buna inanmak zorundaydınız, bunun için çalışmak zorundaydınız, bunu seçmek zorundaydınız -herhangi bir günde kötünden ziyade iyiyi hatırlamayı, neşenizdeki dereceleri onurlandırmayı ve karmaşıklıklarını kabul etmeyi seçmek zorundaydınız- ama Meredith Wren bu konuda gerçekten ne biliyordu?

Ama Ben'in ilham perisi olduğumu unutmuştum ve onun sadece Meredith'in fikrinin nasıl geliştirilebileceği ve Chirp'in eninde sonunda başarısız olacağı kısmını duyduğunu söyleyebilirim.

Her neyse, tüm bunları Meredith'e her şeyi açıklamak üzereyken fark ettim, belli ki yanlış bilgilendirilmişti, ama nasıl anlatacağımı bildiğimden emin olmadığım gerçekten uzun bir hikaye gibi hissettim.

Sonunda tek söylediğim şu oldu: "Sanırım Thayer'ın birlikte çalıştığı kişi benim eski sevgilim. Gerçi onunla başka bir şey hakkında görüştüm, Chirp'le tamamen alakasız bir şey." Henüz ona ne bulduğumu söylemek istemedim, çünkü çok küçük bir şeydi. Meredith sadece büyük hedefleri vardı, büyük yaşıyordu, dehasını hala onurlandırıyor, oysa ben (daha haklı olarak, daha az ilham verici bir şekilde) ihtiyacım olan her şeye zaten sahip olan küçük bir zerre olduğuma inanmayı seçmiştim; Monster ve benim zenginliğimiz olmayacaktı, ama aç kalmayacağımızı garanti altına almak için yeterince şey yapmıştım. Zamanımız, dinlenmemiz, birbirimize ve iyi yaşanmış bir hayatın inancına sahip olacaktık ve bu yeterliydi. Yeterden de fazlası. Hatta çoğu gün buna inanıyordum. "Ama Thayer'ın nöromansi ile ne yaptığına gelince," diye bitirdim, "bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Meredith bana huysuz bir şekilde onaylayarak karşılık verdi. Yapacak bir sürü başka işi vardı. Üstüne gitmedim, nasıl yapacağımı da bilmiyordum. Yine de bir özrü benden çok onun hak ettiğini düşünüyordum. Çünkü ben ona ne yapmıştım ki? En kötüsüne inanmak dışında. Ama bunu herkes yapar, insan insana işlenen en yaygın suçlardan biridir.

O zamanlar gençtik, Tanrı aşkına, ve hayatımı mahvettiğini biliyor olmalıydı.

"Beni mahvetmedin," diye ekledim arkamı dönmeden hemen önce.

"Biliyorum." Bana bakmadı. "Gerçekten yapacağımı hiç düşünmemiştim."

O anda irkilmiş görünüyordu, sanki bir şeyi yeni fark etmiş gibiydi, ki sonradan fark ettiğini öğrendim. Oldukça açık bir metafor. Jamie ile neredeyse aynı konuşmayı yapmıştı, bunu daha sonra öğrenecektim. Şu an önemli değil.

Wren'lerin evinde neden bu kadar uzun süre kaldığımı bilmiyorum. şey yerine eve gitmeliydim, her ihtimale karşı bir gece orada kalmalıydim.

-Belki birilerinin bana ihtiyacı olur umuduyla.

Monster'ın o karanlık, yarısı yıkılmış eski evde benimle sıkışıp kalmaktan mutlu olmadığını anlamam gerekenden daha uzun sürdü.

Annelik konusunda hâlâ görece yeniyim ve sanırım hep öyle olacağım. Ebeveynliği asla gerçekten anlayamayacağım çünkü Monster her zaman benden farklı bir şeye ihtiyaç duyacak, nasıl olacağımı henüz bilmediğim yeni bir şeye ve belki de anladığımda çok geç olacak. Geçmişe baktığımda Monster'ın muhtemelen her zamanki akşam yemeğini, zamanki küvetini ve her zamanki yatağını istediğini bilsem de, beni sorgusuz sualsiz, hatasız seven, kollarımda seve seve uyuyacak kadar iyi bir çocuk olmasına rağmen

-Bilirsiniz, gerçekten uyuduğu ölçüde, ki bu da oldukça isabetli ya da isabetsizdir.

-Hiçbir şey onu konforundan mahrum bıraktığımı bilmek kadar utanç verici olamazdı çünkü bir Wren olmayı isteme alışkanlığından vazgeçmek görünüşe göre çok zor. O evde, oraya aitmişim gibi, evin sakinleri için gerekiymişim gibi uyumak istiyordum. Canavar'ın en sevdiği yatma zamanı kitaplarını tekrar tekrar okudum ve o da dönüp durdu, sonunda artık dünyanın bu olduğunu hissetmiş olmalı ki yanıma kıvrıldı ve uykuya daldı.

Canavar kollarımda uyurken ev etrafımda nefes alıyordu. Sonra koluma bir sinek kondu ve sürülerle ilgili yeni, keskin paniğimle acımasızca bir aptal olduğumu fark ettim. Bir ya da iki damla gözyaşı yanağımdan Monster'ın saçlarına süzüldü ve sonra daha kötü hissettim. Hissedebileceğiniz en kötü şeyi hissettim; sadece hiçbir şey yaşamadığınızda, başınıza gelen her şey derinizi soyuyormuş gibi hissettirdiğinde hissedebileceğiniz türden bir kötülük. Kendimi yeniden on yedi yaşında hissettim. Kendimi, en iyi arkadaşı ona tekrar ihanet etmiş biri gibi hissettim. Seksin kendisini daha iyi hissettireceğini düşünen bir kız gibi hissettim.

Sanki önemliymiş gibi; sanki bir penis -hatta Arthur Wren'in penisi bile- gerçekten zor kazanılmış bir değer duygusu verebilirmiş gibi. Annemi istiyordum, Lola'yı istiyordum, Abuela'yı istiyordum, oğlumun saçlarının Thayer Wren'in misafir banyosunda bulunan pahalı seyahat şampuanı yerine hindistan cevizi sütü ve çocuk güneş kremi gibi kokmasını istiyordum. Daha yaşlı olmak, daha bilge hissetmek istiyordum - eskiden olduğum gibi bir dahi olmak istiyordum. Geleceği olan biri olmak istedim. Lanet *Eden'*i geri istedim.

En kötüsü de, o gün bana aşk konusunda ne kadar beceriksiz olduklarını, istesem bile bunu yapamayacaklarını kanıtlamaları gerekirken, o evde birinin beni gerçekten sevebileceğini istememdi. Deneseler bile.

Arthur daha sonra bana Philippa'nın ölü gibi göründüğünü söyledi. Her şey gerçeküstü, gri ve karanlık geliyordu. Karanlıktı -Eilidh bunu hâlâ çözememişti, nasıl çözeceğini de bilmiyordu. Aynı şekilde Arthur da Kaliforniya'nın On İkinci Kongre Bölgesi'nden bir İngiliz aristokratın telefonunda neden acil durumda aranacak kişi olduğunu kimseye nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Neden sürekli öldüğü hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, bir şeylerin ciddi şekilde yolunda gitmediği idi; bu çok açık görünüyordu. Bu, daha dün hayatta olan Philippa'ydı.

Philippa'nın, Yves'in ve daha az ilginç olmakla birlikte Arthur'un yüksek profili göz önüne alındığında, dışarıda küçük, dağınık bir grup fotoğrafçı vardı. Görünüşe göre gazetecilerin çoğu şu anda herhangi birinin (Arthur'un) eksikliklerinden ziyade devam eden kıyameti haber yapıyordu, ancak bir ya da iki tanesi ünlü bir manşet için umut besliyordu. Philippa'nın kimliği doğrulandıktan sonra morgda tek başına kalan Arthur olmasına rağmen, Yves yine Arthur'un açıklanamayan varlığı için uygun bir örtü oluşturdu.

"Hamile miydi?" Arthur adli tabibe sordu. "Hayır," dedi muayene memuru, bunu sormasına şaşırılmış gibiydi. "Oh," dedi Arthur.

Ölüm üçlü olarak gelir. Thayer. Philippa. Son olarak, bir üçüncüsü: İsyan. İşte, Arthur artık kitabı düzgünce kapatabilirdi. Dünyanın geri kalanı güvendedi. Bir dahaki sefere öldüğünde ölü kalmayacağını varsayarsak. Bir haftada dört ölüm saçma görünüyordu.

Ve Riot onun için her zaman gerçektir; o kadar gerçektir ki, onun yasını nasıl tutacağını bilmiyordu. Acılarını taze toprağa gömmek için bir mezar kazması gerektiğini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Elleriyle, teriyle, bağlılığının katliamıyla onurlu bir şekilde acı çekmenin başka yolu yoktu. Ama Riot aslında hiç var olmamıştı ve bunu söyleyecek kimse yoktu.

Çünkü o sadece bir zamanlar sahip olduğu bir fikirdi - bir yıldızn üzerindeki diğer aptalca dileklerden daha fazla onun değildi.

"Siz şu kongre üyesisiniz, değil mi?" dedi müfettiş.

Arthur'un aklından "şimdilik" kelimeleri geçti. *Oakland Tribune*'n hastanedeki görüntüsüyle ilgili ne yazacağını ve hafta sonundaki haberlerin sempatik olup olmayacağını merak etti. Belki de bir hafta boyunca yaşadığı özel trajedi halkın daha fazla ilgisini çekecekti. Belki de insanların yakından bakmasına, her şeyin tuhaflığını görmesine neden olacaktı. Arthur artık, muhtemelen hiç tanışmayacağı 332 milyon yabancının onaylamamasının arka planı olmadan kendini nasıl anlayacağını bilmiyordu. "Evet, yleyim."

"Onunla ilişkiniz neydi?" diye sordu müfettiş, Philippa'yı kastederek. Arthur'un bir koca, bir baba ya da bir kardeş olmadığını anlamış gibiydi. Muhtemelen Arthur'un kaybın ağırlığı karşısında kafasını toparlamakta güçlük çektiği için, tüm mahrem şeyleri açıkça elemişti, öyle ki hiç mücadele ediyor gibi görünmüyordu.

Arthur içeride, seri katil gibi görünmemek için yüzünü düzenlemek gibi şeyler düşünüyordu. Elini hareket ettir, o bir kapı kolu. evir. Evet, güzel Arthur, güzel.

"Oh, uh. Biz kuzeniz," dedi Arthur. Doğrusu, Philippa'nın telefonunda neden Yves yerine onu listelediğini bilmiyordu, belki de Arthur'un geleceğini bilmesi dışında. Eğer çok labirentli bir kişisel çıkar için bir bebek icat ederse, Arthur buna inanacaktı. Eğer dans et, maymun, dans et derse, Arthur hiç soru sormadan hemen oracıkta neşeyle salsa yapacaktı.

"yle mi? Sen de şu süslü İngiliz hatlarından birinden misin?"

"Ben biraz daha az süslü bir soydan geliyorum," dedi Arthur, o anda çılgınca bir doğaçlama yaparak. Aklı başka yerde olduğu için bu daha kolaydı. "Pilerden biriyim."

"Ohhhhhhhhh," dedi müfettiş anlamlı bir şekilde. "O zaman daha koyu renkte olduğunuzu düşünürsünüz."

Bu Arthur'u biraz sarstı. "Ne?"

"Aileyi internetten araştırdım." Sınav görevlisi Arthur'a üzerinde Philippa'nın aile armasının bulunduğu bir ekran gösterdi. "Tüm o para Karayipler'deki şeker plantasyonlarından gelmiş."

Evet, her şeyin Barbados'u. Arthur içine bir yaltaklanma çöktüğünü hissetti. "Biz aslında biyolojik kuzen değiliz," dedi Arthur çabucak. "Daha çok, bilirsin işte, annelerimiz arkadaştı."

Müfettiş sempatik görünüyordu.

"Gerçekten çok hoş bir insandı," diye ekledi Arthur. "Gerçekten sevimli." Zeki, komik, aptal, tuhaf. O zaman onu çok özlemişti. Daha karmaşık bir keder olan babası için henüz başaramadığı bir şekilde bunu yapabilecek kadar duygu ona geri geldi. Thayer için Arthur hâlâ özlemin yorulmazlığını, asla söyleyemeyeceklerini bildiği şeylerin esneyen boşluğunu hissediyordu. Philippa içinse sadece "Ah, Fare" diye düşünüyordu. Baharda moda haftasını özleyecek ve ben çiçeklere bakıp onun orada olmadığını bileceğim ve onun tüm komikliklerini özleyeceğim.

"Evet," dedi müfettiş kaşlarını kaldırarak, "eminim harikaydı."

Arthur, "Kendi *kişisel* köleleri yoktu," diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

"Elbette," dedi müfettiş. "Doğum yerini benim için teyit edebilir misiniz?"

"Oh. Uh. Saint James, sanırım." Arthur, sınav görevlisinin sömürgeleştirme ve bir İngiliz kadınının kanlı bir bağımsızlık savaşından sonra bile hâlâ bir ülkede bulunmak için ne gibi bir nedeni olabileceği hakkında politik bir noktaya değindiğini fark etti. Bu da verimsiz olsa da adil görünüyordu.

Arthur, "Sorun olur mu-" dedi. Bir fikri değil de bir insanı sevseydim. Suçluluk ve arzuyu aynı talihsiz kalpte taşısaydım. Dürüstçe onun damak tadında bir gelişme olduğunu düşünseydim ve bunun nedeni hakkında gerçekten çok fazla soru sormasaydım. Hayır işinin nazik olduğunu hissettiysem çünkü bunu patronluk taslamak olarak görmek çelişkili göründüyse. Dürüst olmak gerekirse çok komik ve tuhaf biriydi ve şu anda çok sakın davranıyorum ama aslında şoktayım çünkü bugün kabul etmek zorunda kaldığım şeylerden hoşlanmıyorum ama aynı zamanda, daha da önemlisi, gerçekten ölmesini istemedim. *Gerçekten* ölmesini istemedim, bugün bir insanı ve bir geleceği kaybettim, ya da belki onları zaten kaybettim, ama önemli değil, hepsi aynı. Yani tamam mı-?

"Eğer gidersem?" sonunda başardı.

"Bunu imzala," dedi müfettiş ve Arthur imzalayıp gitti.

Başka bir son daha var. Philippa'nın sadece korkunç bir şekilde yaralandığı, belki de hastanede Gillian Yadav Wren tarafından ziyaret edildiği ve Philippa'nın görünürdeki maddi yoksunluğunun, her türden medyada büyük bir sıklıkla meydana geldiği göz önüne alındığında, şimdiye kadar olmuş en kötü şey olmadığına işaret ettiği bir son var. Hikayenin bu versiyonunda Philippa, geçmiş Noel'in hayaletleri ve/veya bir akıl sağlığı uzmanı tarafından uygun bir şekilde ziyaret edildikten sonra, bencil davranışlarını ve hayatın salt estetiğine yönelik dar kaygılarını gerçek bir kefaret ve hesap verebilirlik arayışı lehine yeniden yazabilir. Bu, Gillian'ın mutlaka bu rolde oynaması gerektiği anlamına gelmiyor, ancak tüm Wren'ler arasında Gillian bir sorun gördüğünde düzeltilebilir bir sorun olduğunu biliyor. Bu durumda, bir yardımcıya ihtiyacı olabilir ve Philippa'nın ihtiyacı olan şey de bir iş.

Ama bu sona inanmanıza izin verirsem, hayatın kısa ve anlamsız olduğunu, yarım bırakılmış bir anlatı olduğunu unutabilirsiniz. Bu yüzden bunu Schrödinger'in kedisi, Riot Wren ya da karşılıksız aşk gibi eşit derecede gerçek ve var olmayan bir şey olarak kafanızda tutmanız gerekecek.

6C

Ayrıca, adli tabibin Arthur'a gerçekte söylediklerinden biraz sapmış olabilirim. Hikayeyi ikinci elden duyduğum için yorumladığımdan daha az siyasi bir gündem olabilir; bunların bir kısmı yorumlanmıştır. Her neyse, size Yves'ten bahsedeceğime söz vermiştim. Zihinleri okuyabildiğini söyledim, ki bu benim açımdan biraz abartılıydı. O zamanlar bu sadece bir tür steno idi, çünkü o zamanlar endişelenecek başka şeylerimiz vardı.

Uzun hikaye şu: Yves Reza çok küçükken nöbetler geçirmeye başladı. Ancak Yves'in nöbetleri normal nöbetler değildi, çünkü her nöbet geçirdiğinde bilinci zaman ve mekanda sıçırıyor ve bir insanın içini, düşüncelerini ve umutlarını ve aynı zamanda dışını, nerede olduklarını ve ne yaptıklarını görüyordu. Annesi başlangıçta bunun şeytan çarpması olduğunu düşündü. Ancak daha sonra bunun bir şeytan olmadığını ya da en azından kovabilecekleri bir şeytan olmadığını keşfettiler (denediler) ve Yves'in köyün geri kalanı ve aslında tüm aile için çok yararlı olan şeyleri tahmin etme konusunda çok garip bir yeteneği vardı. Hem Yves'in annesi hem de babasının karısı onun sadece bir hobiye, dikkatini odaklayabileceği daha uygun bir şeye ihtiyacı olduğu konusunda hemfikir idi.

Yves, çoğu kültürde "kadın işi" olarak adlandırılan, dokuma ve nakış gibi uzun süreler boyunca yapılan ince motor becerileri gerektiren işleri yapmaya başladı, çünkü metodik tutarlılık onu nispeten merkezde tutuyordu. Akşam yemeğinde ne yiyeceklerini veya on yıl sonra ne olacaklarını görmek için diğer insanların geleceklerine keyfi olarak atlamak yerine, onu çoğu zaman şimdiki zamanda tuttular. Daha sonra Yves, odaklanmasını *ya da ölmesini* gerektiren şeylerin, riskler göz önüne alındığında bu konuda daha da başarılı olduğunu fark etti. Örneğin, somut bir tehlike riski taşıyan yüksek hızlarda araba kullanmak, hayatında dikkatli kalmanın çok daha etkili bir yoluydu.

bir an. Ayrıca, Yves uyuşturucuyu keşfetti, ki bu hikaye için önemli. Eğer henüz keşfetmediyseniz, yakında nedenini anlayacaksınız.

Yine de temelde Yves'in Yves-liği içinde bulunduğu koşullardan zarar görmemişti... buna derin nörodiverjans diyelim. Coşkulu bir insandı ve genellikle diğer insanların karamsarlığına kapılmayan biriydi. Korkutucu derecede kısa bir dikkat süresi vardı, muhtemelen bunun bir parçasıydı, ama aynı zamanda, onu daha az zarar görebilir bir insan tipi yapan evrenin kaprislerine teslim olma şekli vardı.

Bu, Leydi Philippa Villiers-DeMagnon'u zaman içinde çok rahatsız eden, bunun bir rol olmadığını ve Yves'in aslında acısını neşeli waffle istekleriyle maskeleyen karanlık ve karmaşık bir insan olmadığını anladıkça onu giderek daha fazla kızdıran saf, yorulmak bilmez bir özgünlüktü. Bu, Yves'in karmaşık olmadığı anlamına gelmiyor, çünkü okyanuslar açıkçası bizi yutmak için fırsat kolluyorken, waffle'ların varlığı için bir dünyayı sevmek çok etkileyici bir şey. Ama Yves'in kendisi karanlık değildir ve Philippa karanlığı arzuluyordu çünkü kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmek istiyordu; birinin mutluluğu için gerekli olmak istiyordu, ama Yves onunla ya da onsuz mutlu olacaktı, çünkü Yves mutlu bir insandı. Yves, Meredith Wren'in herkese sahip olabileceklerine dair söz verdiği şeydi ki bu bağlamda bu çok saçma. Herhalde bunu açıklamama ihtiyacınız yoktur.

Ama Yves'in de kötü anları vardı, Arthur'un Philippa'nın ilgi çılgınlığına inanacağını bildiği ya da Philippa'nın öleceğini bildiği zamanlar gibi. Bir gün önce Philippa'yla yalnız kaldıklarında Philippa'nın kendi ultimatomeni verdiğini görmüştü -Gillian'ın Arthur'a gerçeği söylemesi konusunda önerdiği ultimatomenin değil, onunla evlenmesi *ya da* evlenmemesi konusunda daha tahmin edilebilir bir ultimatomenin *bu*- ki bu da Yves'in daha az psişik bir şekilde yakında geleceğini bildiği sonu gerektirecekti.

Yine de Yves, imgelemindeki gerçek karanlık göz önüne alındığında daha fazla zaman olacağını düşünmüştü. Philippa'nın sabırsızlığını, Arthur'un yakında onun için geleceğinden, Arthur'u hayatından başarıyla çıkarabileceğinden emin olduğunu hissetti ve onu tanık olduğu şey hakkında uyarmak yerine -insanları asla uyarmazdı; bunun gerçekten bir anlamı yoktu; neyin gelmekte olduğunu bilmek gerçekten daha iyi yapar mıydı? neredeyse hiçbir zaman, hayır-Yves sadece sevgilim, lütfen yapma demişti. Zavallı Arthur'u rahat bırak.

"Peki ya ben? *Terk* edildim," diye bağırdı Philippa ona. "Ailemiz umurunda değil mi?"

Buna inanan Yves, "Arthur bizim ailemiz," dedi. "Evet, ama *bebeğimiz*-"

"Bebeğimiz yok."

Philippa onu görmezden geldi. "Saçmalama, tabii ki var-" "Pippela. Sevgili Fare'm." Yves ayağa kalktı ve onun iki elini tuttu.

eller. "Orgazm olmak dürüstlüğe daha yatkın hissetmenizi sağlar mı? Tutkunun sancıları ruh halinizi hafifletmenin bir yolunu bulur."

Philippa yıkıcı bir hayal kırıklığı tonuyla, "Bana *patronluk* taslama," dedi ama hemen ardından bir iç çekişle pes edip yatağa fırladı. "Hem buraya neden gelmek istedin ki?" diye mırıldandı kendi kendine, Yves onu kaşmir eşofman altından çıkarırken dirseklerinden destek alarak. "Bu evden nefret ediyorum. Korkunç bir yer. Gillian'a katlanamıyorum."

"Gillian çok hoş bir kadın," dedi Yves, Philippa'nın kalçasını öperek.

Philippa kendini geriye doğru attı ve yorganın üzerine yuvarlandı. "Sakın şimdi benim yerime *onu* sevdiğini söyleme," dedi acıyla.

"Ah, onu seviyorum," dedi Yves kurnazca. "Eğer kocasına deliler gibi aşık olmasaydı ona ben de kur yapardım."

"Öyle mi?" diye sordu Philippa kaşlarını çatarak.

"Ah, evet," dedi Yves. Arthur'la bu konuyu konuşmayı aklından geçiriyordu. "Arthur'un olayın boyutlarından habersiz olmasından endişe ediyorum."

"Bunun için neden endişeleniyorsun ki?"

"Çünkü birbirlerini çok seviyorlar ama bunu diğerinin anlayacağı şekilde nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlar. Bence bu düzeltilebilir," dedi Yves, "ama belki de düzeldiğinde Arthur'un artık bana ihtiyacı kalmayacak." Hafifçe söndü, sonra parladı. "Ama sorun olmayacak, çünkü o zaman birlikte olacaklar ve Arthur mutlu olacak." Neşe bir doğruluk alevi gibi ona geri döndü. "Artık bize ihtiyacı olmayacak ama sorun değil."

"Senin için belki, ama ya ben?" diye sordu Philippa, kaşlarını çatmak için tekrar ayağa kalkarak. "Eğer onları birbirimize bırakırsak, bu senin ve benim için ne anlama gelir?"

İşte o zaman onu gördü. Son anları, sevgiyi hak etme duygusu, çalınmış olsa bile bunu hak ettiğine dair kesinliği. Yves cebindeki çikolataya uzandı ve konuşmaya dönmeden önce dikkatlice küçük bir kare seçti.

"Ah, Mouse, seninle evlenemem," dedi ilacı ağzına atarken. "Seni sevmediğim için değil," diye ekledi, ancak bu sevgi çok farklı bir şekle bürünmüştü, periyodik mesafe pencerelerine ihtiyaç duyan veya sadece uzaktan hissedilebilen veya belki de sadece geçmişe bakıldığında hissedilebilen türden. "Ailen borç içinde yüzüyor ve hobilerin biraz ikiyüzlüce ve beni bir ahmak olarak düşünmekten hoşlandığından şüphelenmeye başlıyorum." Bunları yüksek sesle söylemek onu üzüyordu. "Şimdi erotik bölgelerinize odaklanabilir miyim?" Yves iyimser bir şekilde sordu.

"Evet, tamam." Philippa tekrar arkasına yaslandı, sonra aniden fikrini değiştirerek doğrulup oturdu. "Bekle, soruya hiç cevap vermedin. Buraya neden geldin?"

Cevap: çünkü Yves Arthur'a aşıktı ve Philippa'dan uzaklaşmak istiyordu, ancak bunu yüksek sesle söylemenin verimli bir sonucu yok gibiydi.

"Arthur'un bize ihtiyacı var," dedi Yves. "Babasına duyduğu sevginin ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Sayısız duygusu var ve onları koyacak hiçbir yeri yok."

Philippa fazla uysal bir sesle "Peki," deyince Yves onun muhtemelen bir tür uğursuz plan hazırladığına karar verdi. Ama sonra onunla geçireceği zamanın sınırlı olduğunu hatırladı ve bu yüzden onu bildiği kadar ustalıkla tatmin etmek için elinden geleni yaptı ve ertesi gün gittiğini fark ettiğinde onu özleyeceğini anladı.

Ama şu anda değil.

Meredith babasının yönetim kurulu başkanıyla yapacağı telefon görüşmesine hazırlanmak için erkenden kalktı. Başka bir Edward, olduğu gibi. Avukatlığa başladıktan sonra kendisiyle bağlarını kopardığı anlaşılan Ward'dan bir daha haber alamamıştı, belki de o zamana kadar hiçbir şey söylememesi tavsiye edilmişti.

Ward'un ortaklıklarının ne kadarını inkâr etmeye istekli olduğunu merak ediyordu. Örneğin, yeminli bir ifadede, Meredith yirmi yaşındayken onu bir barda tavlamaaya çalıştığını ve ancak Meredith'in neden orada olduğunu, yani özellikle kendisiyle konuşmak istediğini anladığında şehvet dolu niyetinden vazgeçtiğini söyleyecek miydi?

"Bir fikrim var," dedi Meredith, zavallı aptal bebek, geleceğin pisliği, o zamanlar sadece eğitimde bir pislikti. "Harvard'da zamanımı boşa harcıyordum ve kendimi bu işe adamak istiyorum, gerçekten. Sadece büyü teknolojisinde, özellikle de nöromanside daha deneyimli birine ihtiyacım var."

Ward'ın ailesi onun doktor olmasını istemişti. Nörolojiyi uzmanlık alanı olarak ilan ettikten kısa bir süre sonra, tıp fakültesindeki ihtisasını kendi isteğiyle bırakmıştı. Klinik depresyon kazandığı zaman kazanır.

Ward, elbette, en yüksek mertebeden bir kendini sabote ediciydi. Start-up'lara yöneldi çünkü bu tür hızlı tempolu bir dünya, uzun vadeli düşünmeyi önemsemeyen; bir avuç şiddetli uykusuz ay boyunca terlemeyi ve kanamayı seven ve sonra bir rüyadan uyanır gibi yoluna devam eden bir kişiye uygundur. Nesli ve açık denizlerde hayatta kalmayı konu alan dehşet verici bir bilgisayar oyununun varlığı (o zamanlar iskorbüt hastalığından çok söz edilirdi ve gerçekten de Meredith Ward'ı öğle yemeğinde portakal olmadan hiç görmemişti) nedeniyle teknomani çağının bir ürünüydü. Eski iş ortağına saldırdığı için kısa bir süre hapse girdi, bir gece sarhoş ve dümensizdi.

Tesadüfe bakın ki, bardaki karşılaşmalarından bir hafta önce Meredith tavsiye almak için babasının sermayedarlarından biriyle görüşmeye gitmişti -babasının hesabından e-posta göndermiş, fark etmemesini umarak kendini de CC yapmıştı- ve sermayedar ona kimsenin başarı garantisi olmayan, denenmemiş bir üniversite terki istemediğini söylemişti.

"Peki o zaman neye ihtiyacım var?" diye sordu Meredith, genç, genç, genç, yanaklarında ikiz sivilce lekeleri olan.

"Akıllı başında hiç kimse bunu kabul etmez," dedi VC, "o yüzden sanırım ihtiyacınız olan şey çaresiz biri."

Bu yüzden Ward'la o barda buluşmuş, her şeyi tersine çevirmesini sağlamış ve sonunda Merritt Foster onun için gelmiş, Ward da onunla birlikte olduklarından emin olduğu tek boynuzlu ata binmişti. Ama şimdi Ward'u ona sırt çevirdiği için suçlayamayacağını düşünüyordu. Seçtiği ortağı seçerken ne yaptığını biliyordu. O zamanlar işine geldiğinde bunu bir hata yerine bir özellik olarak adlandırmıştı ama depresyon gibi çaresizlik de neyse oydu.

Wrenfare Magitech'in yönetim kurulu başkanı Edward Roque'un telefon numarası saatinin ekranında belirlediğinde babasının ofisinde oturuyordu. Kulaklığına dokunarak cevap verdi. "Günaydın, Ed."

"Meredith." Edward Roque babasından bile daha yaşlıydı. Bunun aklından geçip geçmediğini merak ediyordu. "Ne talihsiz bir gün."

Meredith, "Sakıncası yoksa Ed, kısa tutmak istiyorum," dedi.

"Elbette."

"Bildiğiniz gibi, babam sahip olduğu hisseleri bana miras bıraktı." "Evet."

"Yani, eminim farkındasınızdır, kendimi Wrenfare'in bir sonraki CEO'su olarak atayabilirim."

"Meredith-" Ed durakladı. "Seni uyarmak istiyorum. Operasyonel olarak işler biraz karışık. Tek kârlı seçeneğimizin satmak olacağını düşünüyorum."

Meredith tırnaklarını babasının masasına geçirdi.

"Açıkçası, son birkaç yıldır Thayer'ın masadaki tekliflerimizi değerlendirmesini sağlamaya çalışıyorduk," diye devam etti Ed. "Elbette Thayer'ın Kip Hughes'a karşı kişisel muhalefetini anlıyoruz-"

"Kişisel mi?" Meredith yankıladı.

"Ah." Ed'in iç çekiş i uzun ve yorucu bir hikâyenin başlangıcı gibiydi. "Thayer, Merritt'in ihanetini ya da Kip'in Birdsong'a yaptığı yatırımı hiçbir zaman atlatamadı," diye açıkladı. "Her şeyin çok zevksiz olduğunu düşünüyordu."

Meredith, Thayer'ın tam da bu konuda verdiği pek çok dersi düşündü. "Ama babam Chirp için hiç teklif yapmadı. Ya da Birdsong'la ilgili herhangi bir şey."

"Şey, yapamazdı, Meredith. Tyche'nin daha fazla parası vardı. Son on yıldır, hatta daha fazla bir süredir gerileme içindeyiz. Thayer asla Kip'in teklifini karşılayamazdı."

Aniden ortaya çıkan bir şey. Meredith özel olarak, belki de babasının aslında hiçbir zaman onu baltalamak niyetinde olmadığına dair yükselen bir his hissetti. Belki de Thayer zaman Meredith'in yetenekli olduğuna inanmıştı -belki de Meredith'in büyük işler başarabileceğini biliyordu ve Meredith'in kendisini ondan ayırmasına, bunun yerine rakibi olarak gördüğü bir adamın yanında yer almayı seçmesine üzülmüştü.

"Ne yazık ki Merritt'in Thayer Wren'in kızını satın almak için Kip Hughes'u kullandığında ne bildiği çok açıktı," diye devam etti Ed, Meredith'in içten içe yükselen rahatlama seslerini bastırarak. "Yönetim kurulunun çoğu Kip'in Tyche için yaptıklarını takdir ediyor ama Thayer, Merritt'in eline geçen ilk fırsatta sırf çocukça ve yanlış yönlendirilmiş bir kin yüzünden Wren adını yerin dibine batıracağını biliyordu ve ben de aynı fikirdeydim. Bunu sana yaptı ve Wrenfare'e de yapacağı çok açık."

Meredith'in yeteneğinin, süregelen Merritt-Thayer düşmanlığının anlamlı bir parçası olarak görülmemesinin sonucu, serin ve sinsi bir hayal kırıklığı seliydi. "Babam böyle mi düşünüyordu? Eski ortağının Wren ismini nasıl elde ederse etsin istediğini mi?"

"her şeyin dostça olduğunu söyleyemem," dedi Ed.

"Ama Tyche *beni* satın almadı. Chirp'e yatırım yaptılar." Tanrım, diye düşündü Meredith, ben bir aptalım. Bütün değerimi bu şeye, bu tek projeye, bu tek hayale verdim, önce bir adamın sonra da diğerinin bana anlam vermesine izin verdim. Ama bu başından beri bir sik ölçme yarış ıydı.

"Elbette," dedi Ed hoş bir şekilde. "Sadece Tyche ile bir anlaşmanın babanız için gerçekten masada olduğuna inanmadığımı ifade ediyorum. Bununla birlikte, muhtemelen bir prim ödeyecek çok sayıda yatırımcı var.

Örneğin, Pekin merkezli çok saygın bir teknomühendislik şirketi, Suudi Arabistan'dan bir grup son derece bilgili yatırımcıdan bahsetmiyorum bile-"

"Babamın külleri soğuduktan sonra iş konuşabilir miyiz?" diye sordu Meredith. "Oh, Meredith, kesinlikle. Ben sadece-" Ed tereddüt etti. "Meredith. Meredith'i tanıyorum.

Küçüklüğünden beri. Bu konuyu açmak bana hiç zevk vermiyor. Ama."

Meredith'in organları hafifçe büküldü.

"Chirp hakkında ortalıkta biraz dedikodu dolaşıyor. Ve eğer işler hukuki açıdan zorlaşırsa, yönetim kurulunun bir oylama yapmak zorunda kalması ihtimali var."

Onu ortadan kaldırmak için demek istedi. Dağınıklık istemiyorlardı ve o da dağınıktı. Thayer her zaman kimsenin onu sevmediğini, olağanüstü bir performans sergilemediği takdirde kimsenin ondan şüphe duymayacağını vurgulamıştı ve o da bunu bir savaş çılgılığı, kişisel bir mükemmellik talebi gibi algılamıştı ama öyle değildi. Bu bir uyarı bile değildi. Thayer farklı değildi! O da *onlardan biriydi*, şüphecilerden, nefret edenlerden. Thayer'ın son arzusu olsun ya da olmasın, kurulun onun yanında kalacağını düşünmesine imkân yoktu. Thayer her iki elinde de alev alev yanan bir bok yığınıyla öleceğini biliyor olmalıydı. Sana ihanet eden kızını yok etmek için tüm dünyanın onun bir yılan olduğunu kanıtlamasını izlemesinden daha iyi ne olabilirdi? Tyche'yle aralarındaki rekabet hiçbir zaman Meredith'le ilgili olmadıysa, bu karar tam tersi olmalıydı. Bu Thayer'ın onu terslemesi, ektiğini biçmesini söylemesiydi. Her zaman yeterince iyi olmak istediği tek şeyin imkânsız olduğunu kanıtlamak için, çünkü bunu ona verdiği bile uzun süre elinde tutamıyordu.

Babasının sanat eserine, duvardaki balerine baktı. Arka planda sinsice duran bir adamın gölgesine. Hayatı boyunca babası onu bunun için hazırlamıştı; ondan hoşlanmayan erkekler için. Kendi çıkarları pahasına da olsa onun başarısız olduğunu görmek isteyen erkekler için. Hizaya gelmemişti ve kaçınılmaz olarak bunun acısını çekecekti ve Thayer bunu ona kendisi söylememiş miydi? Hikâyesini bir kez bile değiştirmemişken, en sevimsiz *ben sana* söylemişim'in kendi mirasının bedeli olmasına gerçekten bu kadar şaşırmış mıydı?

Ama yine de mirası sona ermişti. O ölmüştü ama kız ölmemişti. Mirasını da, arzularını da, onunla paylaşmak yerine tek başına sahip olmayı seçtiği Wren Hanesi'nin ihtişamını da sikeyim. Eilidh

şirketi de aynı şekilde yok edebilirdi, ama Thayer bıçağın en sevdiğinin boynuna düşmesini istememişti.

O zaman neden Meredith yakıp kül etmesin?

Meredith telefonda, "Hızlı bir satış istediğinizi söylüyorsunuz," diye tercüme etti. "Sadece hızlı değil. Hemen."

Ed rahat bir nefes aldı. "Mantık çerçevesinde tabii ki." Hayır.

Sikerim mantığını. Finanse etmesi gereken yasal bir savaş vardı.

Parayı al, demişti Jamie. *Parayı al ve kaç*.

Teşekkürler baba, diye düşündü iç burkan bir içtenlikle.

"Tamam. Gün sonuna kadar tüm satış tekliflerini görmek istiyorum," dedi Meredith. Thayer, Eilidh yerine onu seçtiğinde ne yaptığını biliyor olmalıydı. Bir kez bile diz çökmemiş olan kızını seçmişti ve eğer bu sadece bir çocuğu diğerine karşı korumak içinse, bunun bir önemi yoktu. Bu başarısızlık onun suçuydu. *Beni yeterince güçlü yetiştirdiğin için teşekkür ederim baba. Beni bu hale getirdiğin için siktir git*. "Kip Hughes'dan en iyi ve son sözler dahil."

Şimdi Ed'in sesi endişeli bir ton taşıyordu. "Meredith, bunu yapmana gerek yok. -"

"Cenazede görüşürüz," dedi ve telefonu kapatmak için kulaklığına dokundu.

Eilidh babasının cenazesinin sabahında uyandı ve dünyayı karanlığa lanetlediğini hatırladı. Aynı zamanda babasının yattığı kadınla da yatmıştı. Her şey son derece üzücüydü. Culiya bir gün önce onunla birkaç kez konuşmaya çalışmıştı.

-Birçok kez, sayısız kez, onu bir köpek yavrusu gibi takip ederek, bilmiyormuş gibi şeyler söyleyerek, başından beri Eilidh'ti, bir muhakeme hatasıydı, hepsi bu.

Eilidh'in bunu duymak istemediğini söylemek hafif kalırdı. Dzhuliya onu merdivenlerden yukarı, Eilidh'in en az bir hafta boyunca ayrılmak istemediği yatağa kadar takip etmeye çalışacak gibi görüldüğünde Eilidh, "Gelecekteki kardeşimi taşıyorsun," dedi. "Tuhaflığın Yunan mitolojisi seviyelerini anlamıyor musun?"

"Eilidh," diye başladı Culiya ve ellerini iki yanına bıraktı, çünkü başka ne söylenebilirdi ki? Suçluluk ve yalnızlık arasındaki savaşı yalnızlığın kazandığını mı? Çünkü elbette yalnızlık kazanmıştı, her zaman kazanacaktı, hepimiz, sonsuza dek, evrensel olarak özlemin tuzaklarına karşı risk altındayız. Ama bu, ölmüş sevgilinizin kızının eline bir strapon verip, hadi bakalım kızım, hayat kısa demek anlamına gelmiyordu. Bunun bir sınırı olmalıydı.

Sonunda Eilidh yatak odasında kayboldu ve birkaç saat boyunca uyumadı. Birine mesaj atmayı düşündü ama konuşacak kimse olmadığını fark edince atmadı. O ve Meredith, sürüye yol açan tartışmalarından bu yana hiç konuşmamışlardı.

Eilidh göğsündeki şeyin hâlâ ağır ağır oturduğunu, sanki az önce kavga etmişler gibi sırtını ona döndüğünü hissedebiliyordu. Son zamanlarda kendilerini gerçekten iki ayrı varlık gibi hissettiklerini fark etti. Haftanın başlarında, 20.000 fit yükseklikteyken, o küçük kertenkele-içsel deliliğin aslında ona bir iyilik yaptığına inanmak zordu. Onun gündemi her zaman

Eilidh'in kendi normallik özlemlerinden ve/veya günlük hayatın sıkıcılığından ayrı olarak, ama şimdi sadece öfke nöbeti üzerine öfke nöbeti geçiriyor gibi görünüyordu.

"Baba," dedi Eilidh yüksek sesle. Cevap vermesi henüz imkânsız gelmiyordu. Onu merdivenlerde görmeyi beklemeyi ne zaman bırakabilirdi? "Her şeyini Meredith'e verdin."

Thayer'ın, "Bu evdeki tek başarısız kişi sen değilsin," diyebileceğini hayal etti. Ama hayır, Thayer'ın bir şeylerin yanlış gittiğini kabul etmesi fikrini hayal bile edemiyordu. O her zaman cevabı biliyordu, her cevabı. Eilidh şimdi bile onun kendisini düzeltemeyeceğine, kurtaramayacağına inanmakta zorlanıyordu.

Tanrım, babanı gömmek bir şeydi, ama bir tanrıyı nasıl gömersin? İnancınızdan nasıl ayrılıyorsunuz?

Eilidh ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü, dolu olduğunu görünce irkildi.

"Ah, pardon," dedim. İçeride Monster'la boğuşuyordum, artık bezini değiştirmeme izin vermiyordu ama aynı zamanda çiş kavramını inanılmaz derecede endişe verici buluyordu, o kadar ki kendisine konuyla ilgili sayısız literatür okunmasına rağmen lazımlığı kullanması makul bir şekilde beklenemezdi. "Bir saniye içinde çıkacağım."

"Hayır, acele etme." Eilidh bir şeye burnunu soktuğunu hissetti, bu yüzden gitmek için döndü, ancak buzlu sulara dalmak üzere olan birinin duygusuyla geri döndü - acıtacak olsa da bir an önce bitirmek istiyordu. "Arthur hakkında ne yapacağınızı biliyor musunuz?"

Bir an için düşündüm. "Hayır," diye itiraf ettim.

"Karanlığı nasıl yok edeceğimize dair bir fikrin var mı?" Başıyla belli belirsiz bir işaret yaptı. "Ya da daha fazla... kıyamet şeylerini durdurmak?"

Bir önceki günkü sinek sürüsünü kastediyordu, o da Arthur'un sihirli arızası sayesinde yenilmişti, yani muhtemelen iki yanlış bir doğru ediyordu. "Mm, hayır," dedim. "Bu konuda daha da az bilgim var."

"Bana ne olduğu hakkında en ufak bir tahminin var mı?" "Hayır." Bir kahkaha attım. "Hiçbir ipucu yok." Sonunda, odanın kapısını göğüs kafesime kafa atmaya çalışmasına rağmen Monster'ın çıplak kıcının üzerinde barfiks çekiyorum.

"Ah." Eilidh tekrar gitmek için döndü ve sonra durdu. "Peki o zaman Meredith ve Arthur neden bizi düzeltebileceğinizi düşündüler?"

"Ah, bilmiyorum." Aslında bu konuda özellikle derin bir şey olduğunu düşünmüyordum. Büyü hakkında anladıkları her şeyi benden öğrendikleri için beni düşünüyorlardı ama bu hiçbir zaman gerçekten bir şey *bildiğim* anlamına gelmiyordu. Ve eğer bunu düzeltebileceğime gerçekten inanmış olsaydım, kesinlikle sadece rol yapıyordum çünkü ilgi onaylayıcı hissettiriyordu. Ama veba gibi bir şeyi nasıl düzeltirsiniz?

"Sanırım Musa'nın adamlarının gitmesine izin vermeyi düşünebiliriz," diye önerdim. "Ha, ha," dedi Eilidh asık suratla.

Tekrar arkasını döndü ama durdu.

"Yine de bir tanrıdan değil," dedi hiçbir şeye. "Ondan daha küçük. Bu şey gibi bir şey." Bir elini köprücük kemiğinin üzerine koydu, anında utandı. Başını kaldırıp bana baktı, aslında daha kısa olduğum için aşağıya baktı ve mahcup bir ifadeyle, "Göğsümde yaşıyor," diye ekledi.

"Kalbin mi?" diye sordum.

Biraz afallamış görünüyordu.

"Hayır," dedi . "Daha çok... bir yaratık gibi?"

Onu rahatlatmak için şaşırmamış görünüyordum. "Oh. Tamam. Pek çok şey sizi ele geçirebilir. Küçük hayaletler falan." Monster tuvalete tırmanmış ve ışık düğmesiyle oynuyordu, bu yüzden bu konuşmayı yürümeye başlayan bir DJ'in ortasında yapıyorduk. "Ne zaman başladı?"

Eilidh'in zihninin arkasından bir kan püskürmesi geçti. "Ameliyatımdan hemen sonra."

"Ameliyat mı?" Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Eilidh bir an beni düşündü ve bana hiç doğru dürüst bakmadığını fark etti. Beni gençliğimizden hatırlamıyordu ve ne gördüğünü tam olarak bilmiyorum, çünkü ona bunu sormadım. Ama o zaman iyi bir şey gördüğünü hissetmiştim ve kendimi savunmam gerekirse yanaklarım gerçekten büyümüştü. Yaşlanmanın kesinlikle tuzakları vardı, ama optik olarak otuzlu yaşlarım bana uyuyordu.

"Eskiden dansçıydım," diye açıkladı Eilidh. "Profesyonel olarak bale yaptım. Hayatım boyunca antrenman yaptım."

"Ah." Bunu biliyordum çünkü neredeyse takıntılı bir şekilde tüm Wren'leri takip ediyordum ve Thayer beni çalıştığım Wrenfare mağazasında bulduktan sonra birkaç kez karşılaştığımızda bana Eilidh'in başına gelenleri anlatmıştı. Eilidh'in bana hikayesini kendi kelimeleriyle anlatmasını istedim.

"Evet," dedi ve zor ama gerekli bir işe girişmek üzereymiş gibi başını salladı. Yine buz gibi derin. "Bir araba kazası geçirdim. O taksiye binmemeliydim bile. Provaya geç kalmıştım ve hava da kötüydü. Ama yürüyebilirdim," dedi, hiçbir şeyle tartışmadan. "Zamanında kalkabilirdim. Yapabilirdim-"

"Hep orada mıydı?" Sözüünü kestim.

Eilidh başını kaldırıp bana baktı, kendi hikâyesini yeniden yazmak için yaptığı umutsuz girişimden çok uzaktaydı. "Ne?"

"Göğsündeki şey."

"Ah, canavar." Gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim," dedi, "oğlunuza Canavar dediğinizi unutmuşum-"

"Göğsündeki canavar," diye onayladım. "Hep orada mıydı?" "Hayır, sana söyledim, o zaman başladı-"

"Veba değil," dedim başımı sallayarak. "Kötülük."

Canavar ışık düğmesinin yanından geçip tuvaletten lavaboya tırmanarak Eilidh'in diş macunuyla oynarken biraz sarsıldı.

Göğsündeki duyguyu, birlikte yaşadığı şeyi, boğucu bir öfke gibi hissettiren şeyi düşündü. Onu ayırmaya çalıştı, bir zamanlar olduğu kişiyle özdeşleştirip özdeşleştiremeyeceğini görmek için anılarından bir sülük gibi çekip çıkardı. Yıllar önce, pointe ayakkabılarını son kez giydiğinde ölen saf kız. Eilidh Wren'in kim olduğunu ve neler yapabileceğini son kez gerçekten anlamıştı.

Acısını, kaslarındaki ağrıyı, dansın ancak canı yandığında, acısı bedeninin ötesine, her bir zerresinin ötesine taşıdığına, parmaklarının ucuna kadar bastırıp seyirciye, kalabalığa yansıttığında doğru yapıldığını. Kendisi olarak düşündüğü kişiyi ancak bir başkasının acısını, kederini, öfkesini, zayıflatan neşesini, yanıltıcı aşkını, acımasız ve amansız kaderini hissediyorsa yaşıyordu.

Başkalarının acılarını ne kadar güzel taşıyabiliyordu, kendi acısını kabul etmek zorunda kalmamak için onların sefaletini giyiyordu! Büyüklük için açlık çektiği geceler, sadece kaşıntısını gidermek için yaptığı seks, onu görmeye hiç gelmeyen bir kız kardeş, hiç sahip olamadığı bir anne. Kendisi de kötülüklerle dolu olan insan deneyimini tercüme ediyordu, böylece kendi kötülüğünü çok uzun süre tutmak zorunda kalmıyordu. Buna ne diyebilirdi? Göğsündeki şey. Göğsündeki şeyin bir ritmi, bir nabızı vardı. O gece, araba arabaya çarptığında

Bedeni; durgun, hareketsiz, kıpırtısız ve kıpırtısız bir şeye dönüşmüştü.

"Düşünüyorum da," dedim, "şu veba meselesi... onu düzeltecek bir şey olmayabilir. Bu sadece senin doğal olarak sahip olduğun büyüün bir dürtüsü olabilir. Belki de sadece senin yüzünden vebaya dönüşüyordur - çünkü her şeyi çok kıyamet gibi hissediyorsun ve kim bilir, belki de altı yaşındayken o İncil hikayesini seviyordun." Kaçamadığı bir kızlık dönemi daha. "Bunun ne kadar düzeltilebilir olduğunu bilmiyorum," dedim. Sonra Canavar muslukla oynamaya başladı. "Suyu boşa harcama tatlım, bu yıl kuraklık var-"

"Düzeltilerir olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Eilidh, buna katlanmanın neden bu kadar zor olduğunu merak ederek.

"Şey, hayır, öyle demedim." Söylemiştim ama öyle demek istememiştim. Monster'ı ve iklimle ilgili kendi suçluluk duygumu düşünmekle meşguldüm. (Artık tüm yıllar kuraklık yılları.) "Demek istediğim, pek çok insan tehlikeli bir şeyle yaşıyor," diye açıklamaya çalıştım. "Pek çok insan büyük ve müthiş zararlar verebilir. Bu yüzden belki de bunu bir şeyi düzeltmek ya da evcilleştirmek olarak değil, onu onurlandırmak olarak düşünmeniz gerekiyor."

Eilidh'in göğsündeki şey mırıldanmaya başladı.

"Çok acıyor," dedim. "Hayat berbat. Ama sen bunları çoktan anlamış olmalısın, yoksa bu kadar iyi bir dansçı olamazdın."

"İnanılmaz olduğumu bilmiyorsun," dedi. "Öyle miydin?"

"Evet," dedi.

Sonra güldü.

"Peki tedavi nedir doktor?" dedi alaycı bir tavırla.

"Eğer sahip olduğunuz şeyin bir iblis olduğunu düşünüyorsanız, o zaman onu kovmayı deneyebilirsiniz," dedim. "İnternette bir şeyler olacaktır. Karanlık ağ ya da her neyse. İstersen hemen hemen her yerde, her zaman şeytan çıkarma ayini yaptırabilirsin. Eminim bazı rahipler bunu hâlâ yapıyordur."

Eilidh'in göğsündeki şey geri tepti. "Tamam."

"Eğer gerçekten istiyorsan, büyükannelelerinden biriyle ruh çağırma seansı yapabilir ve onlara sorabiliriz, ancak birini çağırırsak diğerini de çağırmak zorunda kalırız, aksi takdirde ödeyecek gerçek bir cehennem olur."

"Bunu hiç yaptın mı?" diye sordu merakla. "Onlara ulaştınız mı yani?"

"Hayır." İstemediğim değil. Annem dinlenmelerine izin vermem için beni ikna etti. -Gerçi belki de kastettiği kendimi dinlendirmemdi. "Ama büyülu hastalıklardan bahsediyorsak, sadece çok fazla seçenek var. Ve ben fahiş bir ücret talep ediyorum."

"Babamla ne hakkında görüşüyordunuz?" diye sordu Eilidh, dün söylediklerimi, daha doğrusu Meredith'in söylediklerini hatırlayarak.

"Oh, aptalcaydı. Bir fikrim vardı..." . Sonra, Eilidh gibi, devam ettim. Buz ve her şey.

"Canavar kâbus görüyor," dedim. "Yani, bunu kanıtlayamam. Bilim belli bir yaşa kadar bunun imkansız olduğunu söylüyor ama o *çok* kötü uyur, hep öyleydi. Eskiden çılgılık atarak uyanırdı, tekrar uykuya dalmadan önce hep bana uzanırdı." Bir an sessiz kaldım. "Kocam uyku eğitimi vermemi istedi. Doktor uyku eğitimi almamı istedi."

Eilidh kapı çerçevesine yaslandı. "Uyku treni mi?"

"Çocuklara kendi kendilerini sakinleştirmeyi öğretmelisiniz," diye tekrarladım yorgunca. "Gecenin bir yarısı uyandıklarında kendilerini tekrar uyutmayı bu şekilde öğrenirler."

Eilidh kaşlarını çatı. "Bu gerçek mi?"

"Evet," dedim. "Yani, bilmiyorum. Annem bana hiç uyku eğitimi vermedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de çok kötü uyurum, o yüzden belki bu iyi bir örnek olmayabilir. Mesele şu ki, yapılacak en akıllıca şey buydu, herkesin bana işe yarayacağını söylediği şey buydu, çünkü çok yorgundum ve tüm kitaplar onlarla uyuyamayacağınızı söylüyor ve-" Endişe verici bir şekilde, gözlerim yaşlarla doldu. "Ama o sadece beni istiyordu, anlıyor musun? Sadece beni istiyordu ve ne tür korkularla uğraştığını bilmiyordum - yani, ya geçmiş yaşamında bir meyve sineğiye? Onu bu dünyaya ben getirdim ve ona hey, kendine iyi bak, uzun vadede senin için daha iyi olur demeye dayanamadım."

Monster ona baktığında Eilidh hafifçe gülümseyerek, "Sanırım bu değerli bir beceri gibi görünüyor," dedi.

"Oh, kesinlikle." Islaklığın baskısını ve sesimdeki titremeyi hissedebiliyordum. "Ama ben sadece... Emin olamadım, hepsi bu. Muhtemelen eninde sonunda öğrenecekti, biliyorum. Ama bir an bile yalnız olduğunu, onu kabuslarıyla baş başa bıraktığımı düşünmesine katlanamazdım. Bu yüzden aptalca bir şeydi, bir bebek rüya taraması. Zaten uykuyu takip eden Wrenfare monitörü için bir eklenti olacaktı. Thayer'a bundan bahsettim çünkü-"

Durdum. Eilidh bana iyilik olsun diye Canavar'a odaklanıyordu.

"Tesadüfen Wrenfare mağazasına geldi ve sanırım beni tanıdı. Tanımasını beklemiyordum. Neden orada olduğunu bile bilmiyorum." Teknik olarak bilmiyordum -hiç açıklamadı- ama bir tahminim vardı. Bir şeyi neden inşa ettiğini hatırlamaya çalışan, başladığı işle ne yapacağını merak eden bir adamın bakışı vardı yüzünde. Daha sonra yönetim kurulunun onu CEO olarak değiştirmeyi düşündüğünü öğrendim - Wrenfare'in yeni bir kana ihtiyacı olduğunu düşünüyorlardı, ya şirket satışı yoluyla ya da başka birini, daha genç birini getirerek, ki bu kolayca Kip Hughes olabilirdi. Tahminimce Thayer eve dönüş yolunda en yakın Wrenfare mağazasına giderek hayatının işine tanıklık etmeye çalıştı. Bu duyulmamış bir şey değil, her şeyini kaybetmek üzere olduğunu düşünen egoist erkekler için kesinlikle değil.

"Resmi bir sıfatla falan orada değildi," diye devam ettim, "ama kızımın arkadaşı Lou sen misin dedi, ben de evet dedim ve onunla öğle yemeği yemeyi düşünüp düşünmediğimi sordu."

"Sana asılıyor muydu?" diye mırıldandı Eilidh. "Görünüşe göre kadınlarını genç seviyordu."

"Biliyor musun, aklımdan geçti," diye itiraf ettim. Aslında ihtişamlı günlerini geride bırakmış erkeklerin tehlikelerine yabancı değilim. "Ama sanırım herkesin neyin peşinde olduğunu bilmek istedim. Ben de ona fikrimi sundum çünkü neden olmasın? Wrenfare işletim sistemi hâlâ kâr getiren tek şey" -son anda hatırladım -"Ürün geliştirme maliyetleri bunu aşıyor olsa bile."

"Uzaya gitmek için gerçekten *bu kadar* uğraşıyor muydu?" diye sordu Eilidh başını onaylamaz bir şekilde sallayarak. Sonra kendi kendine cevap verdi, "Sanırım huzursuz görünüyordu. Arthur ve Meredith'e kızgın olduğunu düşünmüştüm ama belki de kendini hayal kırıklığına uğratan oydu."

"Aslında bir teklif yapacağını düşünmemiştim," dedim. "Çok fazla bir şey için olduğundan şüpheliyim. Gerçekten de parası yok."

"Doğru. Artık elimizde," diye kabul etti Eilidh.

O sırada Canavar onun elini tutmasına izin vermişti. Onu tuvalete, lavaboya tırmanmak ve tekrar tekrar aşağı inmek için kullanıyordu.

Eilidh, "Bu küçük adamın o dehşeti çoktan yaşamış olduğunu düşünmek bile istemiyorum," diye iç geçirdi. "Yanlış türden bir dahi."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Ben de öyle dedim.

Eilidh biraz gülümsedi. Dışarıda hava hâlâ karanlıktı.

"Belki de uygun olan budur," dedi pencereye bir bakış fırlatarak. "Cenazesinin olduğu gün böyle karanlık. Belki insanlar onun bir tanrı falan olduğunu düşünür. Bir mirastan bahsediyoruz."

"Hâlâ dans edebilirsin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Oh, lumbar ponksiyon geçirdim, asla yapamayacağım-" "Hayır, demek istediğim. Sadece dans et," dedim. "Onun için değil. Benim için değil. Onurlandırmak için değil kendi sefaletinizden başka kimsenin sefaletini çekmeyin."

Monster bana uzandı, ben de elini tuttum ve öptüm. Yaşamak için kendimi eğittiğim o uzun anne şefkati parıltılarından birini hissettim. Bu aşk; güneşli bir günde bir fincan kahvenin verdiği his; meltemin saçlarımı okşayışı; doğru kişi olmasa da nazik bir adamla paylaştığım harika yıllar; kendim ve oğlum için talep ettiğim özgürlük, böylece bir gün tekrar harika yıllara ulaşacak güce sahip olacağım. "Hiç düşündünüz mü, nasıl da boktan, duygusuz bir evrende yaşıyoruz ve

Başımıza gelen hiçbir şeyin mantığı ya da nedeni yok mu?" diye sordu Eilidh.

"Evet," diye onayladım. "Her zaman." Bu yüzden kâbusların sorun olmadığını kanıtlayabilsem bile uyku eğitimi almayacaktım. Birincisi, öyle olduklarını zaten biliyordum ve ikincisi, pediatri literatürünü sikeyim. Bebeğim kucağımdayken geçirdiğim zamanın zorla elimden alınması, bu yakınlığın kafama silah dayanmasından başka bir şeyle çalınmaması gerekirdi. Öldüğümde , bu da herhangi bir an olabilirdi - bu, bu, bu ya da bu. Bu anın son olmaması tamamen tesadüf, rastlantı ve şans meselesiydi. "Ama bu bir bakıma özgürleştirici değil mi?"

"Fincan," diye duyurdu Canavar kurnazca, Ay'ı keşfeden adamın tüm ciddiyetiyle diş fırçası kabını işaret ederek.

Eilidh'in gözleri parladı.

"Doğru," dedi ve bana, Canavar'ın bu kelimeyi daha önce de söylediğini ona söyleyemeyeceğim kadar tartışılmaz bir zevkle baktı.

Hastaneden sonra Gillian Arthur'u Muir Woods arabasını almaya götürdü. Arthur hâlâ biraz şaşkındı, bu yüzden bir süre orada öylece oturdular. Sonra biri onlara geçerli bir park rezervasyonu olmadan kalamayacaklarını bağırdı ve böylece evde buluşmak üzere ayrıldılar. Gillian bir sonun varlığını hissetti. Tüm rutinlerini bozmuştu.

Her şey karmakarışıktı. Kendini taktiksel olarak başıboş, Waterloo'daki Napolyon gibi hissediyordu. Arthur bunun için onu asla affetmezse, son tahmini karısının ultimatومunun ona sevgilisine mal olduğu yönündeyse, ne yapacaktı?

Devam etmeliydi. Tezi bitmez tükenmez görünüyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu, sadece onu rahatlatıyordu, çalışma, son teslim tarihlerinin sıralı doğası, akademinin ilahiyatı tarafından kendisine verilen keyfi başarı ölçütlerinin daha büyük bir değer duygusuna katkıda bulunabileceği hissi. Yaşamın kendi eyleminde tanınmayı başarmak.

Chirp'ünü düşündü ve takıp takmayacağını düşündü. Bazen kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Diğer zamanlarda ise canının ekşi mayalı ekmek çekmesine neden oluyordu. Düşündüm de, ekmek kulağa hoş geliyordu. Bak, zaten işe yarıyordu.

Arthur'un hız yapmaya eğilimli olduğu bir yerde acele etmeden onun arkasından gitmişti ve o önce varıp araba garajından eve doğru ilerlemişti, bu yüzden Gillian durmak bilmeyen karanlıkta merdivenleri tek başına çıkmıştı. Sürükleniyordu, belki de bir şeylerin yaklaştığını bildiği için. Yves ayrılmadan hemen önce onun elini tutup bir kez sıkırmıştı ve Yves onun bu tür bir temastan hoşlanmadığını bildiği için, bunun korkunç bir şey olduğunu anlamıştı. Yves o zamana kadar ona nöbetlerinden bahsetmişti. O zamana kadar çok iyi arkadaş olmuşlardı. Belki Yves onu hâlâ seviyordu ve belki de arkadaşlık yeterliydi. Arthur'un ihtiyaç duyduğu türden bir sevgi istemiyordu, o yüzden belki de arkadaş olmak her zaman yeterli olabilirdi?

Ama hayır, diye düşündü, bu o değildi. Arthur'a duyduğu aşkı istiyordu; eğer biri ona izin verseydi bunu seçerdi. Onun sadece arkadaşı olmak kalbini ezip geçerdi.

Oh neyse. Hayat sürekli bir duygusal izdiham tehdidi değilse neydi? Gillian içini çekti ve bir elini Wren evinin kapı çerçevesine doğru kaldırarak avucunu acı tatlı bir hüznle tahtaya dayadı. Bir bakıma Thayer'ı özleyecekti. İnsanların en kötü yanı, eğer aramaya cesaret edebilirsiniz, her zaman sahip oldukları iyilikti. Ki bu gerçekten de büyük bir ihtimaldi. Ve Thayer çocuklarının her birini aynı şekilde sevmemişti bile, bu yüzden Gillian için onlardan herhangi biri olduğundan tamamen farklı biri olup olmadığını kim söyleyebilirdi.

Arthur'la paylaştığı yatak odasına girdi, bir zamanlar yatağa uzanıp genç kolumu okşadığı ve büyüyünce aşkın eninde sonunda kolay olacağı biri olacağını düşündüğü yatak odasına; aşkın beklediği, geçilmesi gereken bir başka bitiş çizgisi. Gillian'ın girişiyle irkilerek sıçradı ve Gillian onun utangaç bakışlarının aynadaki yansımaları yakaladı.

"Özür dilerim, sadece-" Arthur'un bir elinde telefonu vardı, Gillian'ın insanlığın iyiliği için buna bir son vermesi yönündeki bilgece tavsiyesine rağmen, telefona kafayı takma gibi çıldırtıcı bir eğilimi vardı. Diğer elinde ise Arthur parmaklarını aceleyle buruşuk bir şeyin etrafına dolamıştı. "Yaramazlık."

O kadar suçlu görünüyordu ki, Gillian neredeyse kıkırdayacaktı ve kişisel kıyametinin ağırlığını bir anlığına unuttu.

"Nedir bu?" Gillian onun yanına yaklaştı ve elindeki folyoya sarılmış nesneye baktı.

"Çikolata," dedi Arthur.

Yves'in bir zamanlar ona uzattığı şeyin aynısı olduğunu hemen fark etti. "Ohhh, anlıyorum, *çikolata*," dedi Gillian bilerek. "Eh, bunu hak eden biri varsa, o da muhtemelen sensin."

Arthur ona minnettar bir bakış attı. "Eğer katılırsam beni bir tür holigan olarak görmeyeceğinden emin misin?"

Böyle mi düşünüyorsun? Gillian sormak istedi. Senin hakkında en kötüsünü düşünebileceğimi mi? Senin tüm hayallerimin nesnesi, yorgun kalbimin yumuşak inişi dışında bir şey olduğunu düşünebileceğimi mi?

"Geçen gün Yves bana biraz verdi," diye itiraf etti Gillian, yanakları hafifçe kızarmıştı. "Ve ben... ben aslında o kadar da çamura batmış biri değilim, biliyorsun."

"Çamura saplanmış bir sopa değilsin." Arthur bir parça koparmak için hareketlendi, umursamaz bir tavırla bakıyordu ve Gillian onun başka bir şey söylemeyeceğini anladı. Önce o atlamadığı sürece onu orada, arafta asılı bırakacaktı.

"Lütfen beni bırakma," diye ağzından kaçırdı Gillian ve Arthur .

"Ne?"

"Seni seviyorum. Lütfen gitme. Eğer istersen değişirim." Bunu nasıl farklı kelimelere döneceğini, daha feminist ya da daha az yalvarır hale nasıl getireceğini bilmiyordu. "Öğreneceğim," dedi ciddiyetle. "Söz veriyorum, öğreneceğim."

Arthur yavaşça dönüp ona baktı, çikolata hâlâ bir elindeydi ve bir an için unutulmuştu.

"Sana birinden bahsetmeliyim," dedi. "Bir kız." "Affedildin,"

dedi Gillian hemen. "Umurumda değil."

"Hayır, bilmiyorsun-" Arthur ince bir gülümsemeyle sözünü kesti. "Onun adı Riot. Riot Wren."

Gillian uzun bir süre ona baktı. "Aliteratif," dedi sonunda.

"Biliyorum." Ağzını açtı, sonra durdu. Sonra tekrar açtı, durdu. Sonra bir parça çikolata kopardı ve ağzına atmak için hamle yaptı ama duraklayıp çikolatayı ona uzattı. "Biraz ister misin? Bunu daha kolay hale getirebilir."

"Beni terk mi ediyorsun?" diye sordu Gillian acı içinde. "Hayır," dedi Arthur. "Beni terk mi ediyorsun?" "Ne? Elbette hayır," dedi Gillian. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye yanıtladı Arthur.

"Hayır," dedi Gillian anlamlı bir şekilde. "Seni *seviyorum*." Arthur tekrar ona baktı.

"Ve ben," dedi yeni keşfedilmiş bir yerçekimi sesiyle, "seviyorum *sen*."

Çok uzun bir süre birbirlerine baktılar. O kadar uzun süre ki bundan sonra ne yapacaklarını bilemez hale geldiler. Arthur böylesine yüklü bir itiraftan sonra işlerin cinsel olarak ilerlemesine alıştı. Gillian ise bunların hiçbirine alışık değildi. Arthur'un eline baktı, onu tutkuyla avucunun içine almak istiyordu ama çikolatayı hatırlayınca durdu.

"Tanrım, Arthur," dedi. "Bu çok büyük."

"Hm? Ah, pardon," dedi Arthur, onun başka bir yere baktığını düşünerek. "Hayır, bu-" Çikolataya uzandı, Arthur'un onun için kopardığı parçayı bir elinin avucunda tuttu. Yves'in şimdiye kadar aldığı kadar birkaç katıydı ve belki de Yves'in daha önce ona verdiği boyutun dört katıydı. "Bunların hepsini bir kerede mi yiyecektin?"

bir kez?"

Arthur, "Dozajı anlayamadım, belirsiz bir miktar ons," dedi. "Ben de biraz kesip öyle devam ediyorum."

"Arthur." Gillian çikolatayı çevirerek Türkçe etikete baktı. "Bu çok açık bir şekilde *gram cinsinden*."

"Öyle mi?" Arthur ona uzandı. "Oh," dedi ve kaşlarını çatı. "Bir gram bir onsa yeterince yakın değil mi?"

"Aman Tanrım. Arthur, bunu ne zamandır alıyorsun?"

"Geldiğimden beri muhtemelen günde bir kez. Bazen biraz daha fazla, eğer internet özellikle cehennem gibiyse." Arthur kaşlarını çatı. "Bunun gram olduğuna emin misin?"

"*Arthur*." Gillian gülmeye başladı, yakında ağlamaya dönüşeceğini bildiği gülüştü bu. Kollarını onun boynuna doladı ve Tanrım, onu sonsuza dek sevmek zorundayım, eğer sevmezsem ölecek, diye düşündü.

"Arthur," dedi ona sarılırken, en azından şimdilik garip ya da rahatsız edici görünmüyordu. "Arthur, Arthur-"

Gülüp ağlarken omurgasında bir elektrik oluştu. Aşk!

"Gillian," dedi Arthur, en yumuşak, en ılımlı, en umut dolu sesiyle. "Yaşlandığımızı düşün, gerçekten yaşlandığımızı, sonlara yaklaştığımızı ve bir pencerenin yanında durduğumuzu. Dışarıda ne var?"

Hayali egzersizlere ya da tezahür törenlerine karşı olmayan Gillian, mecburen gözlerini kapattı.

İşte oradaydı, ağaçların arasından ormanı görmek ya da bir otostereogramın rastgele noktalarını yorumlamak gibi, bir anın kesirinde bir araya geliyordu. Zihninin gözünde Arthur'un saçları gri ve inceydi, kafa derisinin biraz benekli derisi taçtan görünüyordu, kahkaha çizgileri yüzünü örüyordu. Duvar kâğıdı çökmüştü, Thayer'ın antika tüfeği duvara yüksüz olarak monte edilmişti ve son derece maksimalistti. Gillian kurabiyelerin kokusunu aldı ve ellerine baktı, renkleri solmuştu, şimdi biraz titriyordu, kireçlenmişti. Oturma odasında tabakları yerleştiriyorlardı,

Evcimenliğin koreografisiyle, kurdukları evin tanıdık saat mekanizmasıyla birlikte hareket ediyorlardı.

İşte oradaydı, pencere, hemen solunda! Kaldırımın karşı karşıyaydı, ağaçlarla çevrili şehir caddesinin hafif engebesi. Gillian cama doğru bir adım attı, ne aradığını, gelecekteki benliğinin görmeye çok hazır görüldüğü şeyi fark ettiğinde kalbi gümbür gümbür atıyordu. Biliyordu, hem de nasıl biliyordu.

Ve şimdi oradaydı, ön merdivenlerden çıkıyordu! İşte yolda, eve geliyordu!

"İsyan," diye fısıldadı Gillian bir tanıma telaşıyla.

Arthur ona sıkıca sarıldı, o kadar sıkıydı ki neredeyse nefes alamıyordu.

"Yapmak zorunda değiliz... biliyorsun. Başka yollar da var," dedi boğazını temizleyerek. "Tüm bunların biyolojisi umurumda değil, ben sadece-"

"Ben de," dedi Gillian

kararlılıkla. "Ben gerçekten-"

"Biliyorum."

"Sadece düşünmedim-"

"Ben de düşünmedim."

"Siktir," dedi Arthur gecikmeli olarak. "Bekle, ölümlerin bir şekilde uyuşturucuyla ilgili olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Gillian geri çekildi, Arthur'un kendisine uzattığı kareyi aldı ve uzun bir süre elinde düşündü.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi ve ağzına attı.

Monster'ı bir cenazeye götürmenin uygun olmadığını düşündüm, ayrıca Ben'in onu götüreceği günlerden biriydi, bu yüzden Monster'ı eve getirdim. Annem Ben'in işi bitene kadar ona bakmayı kabul etmişti ve uzun bir gecenin ardından annemle Monster'ın birbirlerini gördükleri için ne kadar mutlu olduklarını bilmek kalbimi biraz ısıttı. Hemen oturma odasına koştu ve oyuncaklarıyla oynamaya başladı, her zamanki tahta araba trafiğini kanepenin kenarında sürdürdü.

"Ee," dedi annem bilmiş bir ses tonuyla, "nasıldı?"

"Haklıydın, bu işe karışmamalıyım," dedim. "Egom beni alt etti."

"Hata yapmak insani bir şey," dedi. "Ama belki de o kadar kötü değildir.

Meredith'le konuştun mu?"

"Evet. Şey-" Anneme yalan söylemek çok zor. "Hayır."

"Lulu," dedi annem.

"Ne?"

"Ne için geldiysen onu alabilirsin." Bana sert bir bakış attı. "Benden istedikleri için geldim," diye hatırlattım ona. "Ve çünkü Eilidh'in sorunu gerçekten çok tuhaf. Kehanetler ve son zamanlarla ilgileniyorsanız, ilk elden tanık olmaya değer. Bunun Eilidh'le hiçbir ilgisi yok.

Meredith."

"Sen öyle diyorsan," dedi annem tam tersini ima eder bir şekilde.

"Anne," diye iç geçirdim. "Bir milyon yıl önce tanıdığım biri için gerçekten bu kadar mü sanıyorsun?"

"Benim kullanacağım kelimeler bunlar değil," dedi annem. "Ama evet." "Araba!" dedi Canavar sevinçle.

"Olgunca olan affetmek ve unutmak değil midir?" Ben de öyle dedim. "Hayatına devam etmek mi? Biz çocuktuk."

"Kızım, Meredith hayatına devam etmek isteseydi seni aramak yerine bir şaman tutardı," dedi annem, hastalığına rağmen hâlâ güçlü bir yan bakış yeteneğine sahipti. "Küçük Bayan Meredith'e kızgınlığımdan ben de payıma düşeni aldım, bu yüzden onu affetmen gerektiğini söylemiyorum. Ya da onu unutun. Söylemen gerekeni söyle ve yapman gerekeni yap diyorum." Sonra Monster'a doğru yürüdü ve ona bir gıdıklama ve öpücük verdi. "Bununla ben ilgileneyeceğim," diye hatırlattı bana. "Ve hala yapabiliyorken bunu yapmama izin vermelisin."

"konuşma," dedim ama yine de siyah giyiyordum çünkü ölümlülük acımasızdır. Thayer Wren'in sadece bir hafta önce orada olması ve aniden gitmesi beni sarsmıştı.

Yıllar sonra Thayer Wren'i Wrenfare mağazamda ilk kez gördüğümde, kişisel olarak çok ısrarcı olduğu absürt açık kat planını incelerken, iki şey dikkatimi çekti: Birincisi, hatırladığımdan daha kısaydı. Saksıdaki yeşillikler onu küçük, neredeyse çelimsiz gösteriyordu. İkincisi, Wrenfare'in akıllı cihazlarının en son serisinin yanında şaşkın görünüyordu; minimalist, ifadesiz, Tyche-dupe titanyum ekranlara sanki mutfağa bir şey almaya gitmiş de şimdi ne olduğunu hatırlayamıyormuş gibi bakıyordu.

"Efendim?" dedim. Kim olduğunu çok iyi bilmeme rağmen "Efendim" dedim ve bakışları benimkilere kilitlendiğinde onun da benim kim olduğumu bildiğini anladım.

"Komik," dedi boğazını temizleyerek. Thayer'ın müthiş bir mukus kuruluğu sorunu vardı ve sonradan öğrenecektim ki bunu hiç durmadan yapıyordu. "Seni başarılı biri olarak düşünmüştüm."

"Hayır, Meredith çok daha acımasızdır," dedim, her türlü makul rol yapma çabasını göz ardı ederek.

"İşte o." Uzun bir süre beni düşündü, sonra dönüp tabletlerden birine baktı. "Neden bir Wrenfare mağazası?"

"alıyorlardı. Teknomansi diplomam var." Thayer'ın kurduğu işletim sisteminin zarif, uyarlanabilir ve eşsiz kaldığını söylemenin bir faydası olacağını düşünmüyordum; tamamen teknomantik bir bakış açısıyla Thayer Wren'in neden Thayer Wren olduğunu ya da Meredith'in neden Wrenfare'e özgü prestije bu kadar özlem duyduğunu anlayabiliyordum. Thayer'ın hayranlık arenasında benim yardımıma ihtiyacı yoktu. Ayrıca beni bir akran olarak göreceğinden de şüpheliydim, öyle olabilsem bile. Tüm bunların içgüdüsel farkındalığı beni

Nefret ettiğim Meredith'e daha çok sempati duyuyordum. Bunu geçmiş zamanda söylemek istemiyorum ama o zamanlar farklı bir şekilde doğuydu. "Saatleriniz çok bozuluyor," diye ekledim, ki bu da doğuydu. Tyche'nin piyasaya sürdüğü saatin neredeyse aynısıydılar ama daha az işçilik ve daha kötü bir tasarımla.

"Öyle değil," dedi huysuzca.

"Öyle," diye cevap verdim, çünkü gerçekten kaybedecek neyim vardı ki? Yani, işim, tabii ki, her zaman vardı. Ama siktirip gidebilir ve her yerde düşük ücret alabilirdim. İşler gerçekten kötüye giderse Ben beni işe alırdı ve açıkçası, Meredith'in hem yatağının altındaki canavar hem de anlatısının yıldızı olan tanrısal Thayer Wren'in ne yapacağını hep merak etmişimdir - iyi ya da (çoğu zaman) kötü yaptığı her şeye musallat olan bir hayalet.

"Evet, sanırım Marike öldükten sonra ürün tarafına olan ilgimi kaybettim," diye homurdandı Thayer. "Sıkıcı şeylere karşı her zaman daha sabırlı olmuştur." Gözleri sanki kendi miyopluğunu kabullenmeyi sürekli reddediyormuş gibi kısıktı. "Meredith'le liseden beri hiç konuştun mu?"

"Beni okuldan attırdığından beri hayır."

Thayer bir kakhaha attı. "Küçük pislik. Benden alır." Sonra bana sertçe baktı. "Özür dilerim. Sonunda buraya mı geldin?"

Onun sayesinde demek istedi. Öfkelendim. "Birkaç yıl önce Tyche'ye bir start-up sattım," dedim. "Sonra bir bebeğim oldu. Şimdi de buradayım."

Kaşlarını kaldırdı. "Sen şu yaşam yanlılarından mısın?"

"Bebek kasıtlıydı." Bu beni biraz şaşırtmıştı, benim optiklerime bakmış ve benim bir hiç olduğum sonucuna varmıştı. Rüzgârda uçuşan bir çöp. Önce Meredith hayatımı mahvetmiş, sonra da Canavar tabutuma çakılan çivi olmuştu. Ona göre ben bu muydum, dümensiz bir enkaz mı? Muhtemelen evet. Bir anlamda, o daha ağzını açmadan önce bile bunu biliyordum. "Ve bu arada," diye ekledim çenemi kaldırarak, "tüm ürünlerim çalışıyor."

Thayer beni tüm erkeklerin kavgacı kadınları eğlenceli bulduğu gibi eğlenceli buluyor gibiydi. Tedavi olarak ezilecek bir şey.

"Yakında çıkacak mısın?" diye sordu. "Seni yemeğe götüreyim."

Bedava öğle yemeği diye bir şey yoktur deyimine aşınayım ama zaten hastalık derecesinde meraklı bir insan olduğumu ve iyi bifteğin kendi kendini satın almadığını biliyorsunuz, bu yüzden gittim. Sonra ona resmi olarak üç kez teklifte bulundum. Benimle dalga geçtiğini düşündüm. Gerçekten umurumda değildi. Her seferinde ondan biraz daha nefret ettim,

Ama yine de yaptım, kalbimi başarılı bir şekilde katılaştıracağını, beni endüstriden uzak tutacağını ve yılan gibi vaatlerinden kurtaracağını düşündüm. Eğer gerçekten denersem sonunda kayıtsızlığa ulaşabileceğimi düşündüm.

Buluşmalarımızın gerçekte yaptığı şey, beni yeniden dokuz yaşında yapmak, bende tüketilebilir bir şey, kullanılacak ve nihayetinde sömürülecek bir şey gören birinin dikkatini seçmektir. Ama geçmiş en karanlık şekilde yeniden yazarken bile Meredith için asla öyle biri olmadığını biliyordum. Ve kendimi katılaştırmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, Thayer'ın benden asıl istediği şeyin, kendine itiraf etse de etmese de, kızı hakkında onu gerçekten seven biriyle konuşmak olduğunu biliyordum.

Yaşlı değildi. Ona kafamda yaşlı bir adam diyordum ama *yaşlı* değildi. Bu anlamda, ne kadar çabuk yok olabileceğiniz dehşet verici. Bir insan diğerini telafi edecek zamanı bulamadan ne kadar beceriksizce sevebilir. Meredith'in, Thayer'ın başarısız olmasını bekleyerek şirketini ona bıraktığı konusunda haklı olduğunu düşünüyorum, ancak Thayer'ın onun sandığından daha az mantıklı olduğu ihtimalini güvenle göz ardı edebileceğinden emin değilim. Başına açtığı onulmaz felakete rağmen, yine de onun imkansız bir şekilde başarılı olabileceğini düşünüyordu.

Eminim sonunun bu kadar yakın olduğunu düşünmemiştir. Bir adamın öteki dünya için bu dünyadan ayrıldığına dair hiçbir belirti görmedim. Belki de sonunda Meredith'e bırakmayı umduğu Wrenfare daha farklı, daha iyi, bir lanetten çok bir hediye olurdu. Ya da belki de Wrenfare'in onsuz devam edeceğini gerçekten hayal edemiyordu ve kendisine en yakın olduğu için onu seçti. Belki de gerçekten de diğerlerini kurtarabilecek tek çocuğa vermek istemiştir - belki de içlerinden sadece birinin yıkılmadan başarısız olabileceğini biliyordu. Belki de primogeniture monarşi için yeterince iyiye, kendisi için de yeterince iyi olduğunu düşündü. Kim bilir? Thayer'ın gizliden gizliye iyi ya da düşünceli bir insan olduğunu söylemiyorum ama o sadece içgüdüsel olarak hareket etti. Ölümünden önceki haftalarda gerçek ya da hayali ne hissederse hissetsin, ona göre hareket etti ve şimdi buradayız.

Ona asla soramayacağız. Hep yorumlayacağız ve asla bilemeyeceğiz. "Lulu," dedi annem, beni düşüncelerimden uyandırarak. "Trafik birazdan yakında gitmezsen kötü olur."

Bir gün tamamen gerçekleşir, ertesini gün giderdi. Hayatın armağanları çok bitimsiz ve geçiciydi. Bir insanın hayatınızdan kaybolmasına yalnızca birkaç kez izin verebileceğinizi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Bunu tekrar tekrar yapabilirsiniz. Kaybedebileceğiniz aşkın bir kotası yoktur.

Paylaşabileceğiniz sevgide de kota yok. Kazanılmış ya da kazanılmamış.

"Evet, teşekkürleri anne, seni seviyorum. Hoşça kal Canavar," dedim oğlumun tatlı kokulu başının üstünü öperek.

Arabalarından başını kaldırıp bakmadı bile. Tatlı bebek. Henüz hiçbir şeyden haberi yok.

Cenaze töreni, kıyametin ardından yaşanan küresel paniğe, internet memlerinin öngörülebilir nihilizmine rağmen devam etti. Etkinlik planlaması öyle bir şey ki, sözleşmeler büyük ölçüde iade edilemez. İnsanlar ülkenin dört bir yanından gelmişti ve zaten sonsuz karanlığın ne zaman kalkacağını lojistik olarak kim söyleyebilirdi ki?

Duygusuz uçurumun sonsuz karanlığında yüzmeye bırakılma konusunda kozmologlara danışmak yerine, cenaze açık havada, ormanda yapıldı. Thayer ormanı çok severdi, ancak anma töreni sırasında zifiri karanlık olacağını tahmin edebileceğinden emin değilim, bu da normal bir isteği egoistçe zahmetli hale getirdi. Hepimizin yürümesi gereken belirli bir ağaç çemberi vardı; neyse ki, bu nedenle, çoğu insan magitech endüstrisinde sessizce lüksü işaret eden, hemen tanınabilir şezlong kıyafetleri ve yürüyüş ayakkabıları giyiyordu. Arthur beni fark edene kadar fark edilmeden arkadan katılmayı planladığım alayın bir parçası olarak hepimiz çeşitli beceriksizlik derecelerinde telefonlar ve el fenerleri tutuyorduk. Gillian'a bir şeyler fısıldadı, o da başını salladı - diğer yanında Yves ona eşlik ediyordu - ve sonra Arthur bana doğru yürüdü, onu çocukken gördüğünüz ilk andan itibaren sevdiğiniz adam gibi görünüyordu, çünkü elinizde değildi.

"Bir deney yapıyoruz," dedi. "Çikolata ile ölüm." Sanki ben de onun gibi *iki kalıp tereyağını* aşan bir hacmin büyüğü çikolata için uygun bir dozaj olup olmadığını sorgulamayan biriymişim gibi bana Avrupa'nın metrik sisteme olan bağımlılığının ince ayrıntılarını anlattı. "Dediğim gibi, dürüst bir hataydı ve her neyse, temelde iyiyim. Canavar nerede?" diye sordu, umutla etrafına bakınarak.

"Evde," dedim. "Annemle birlikte. Çünkü hava karanlık. Ve bir cenaze."

"Ah. Doğru, elbette. Mantıklı." Arthur ayaklarına dikkat ederek benimle birlikte yürüdü. "Biliyor musun, eğer tüm bu dozaj kazası-"

"Okuma yetersizliği," diye düzelttim.

"Bu dozaj kazası, açıkçası herkesin başına gelebilirdi-" "Bu etkileyici derecede aptalca dikkatsizlik eylemi, evet, devam edin."

"Eğer düzeltme olduğu ortaya çıkarsa, o zaman ücretini hak ettiğini düşünmüyorum." Benimle alay ettiğini anlayabiliyordum. Arthur her zaman şakacı bir insandı. Rastgele miktarda ilaç almanın mantıklı olduğunu düşünse bile, bu yardım edemeyeceği şeyin bir parçası - sonuçta iki tablet ile iki kamyon dolusu ibuprofen arasında ne fark var?

"Kız kardeşinin benim ve kırılgan oğlumun üzerine İncil'den bir sinek sürüsü saldığını düşünürsek, tahsilat yapmayı planlıyorum," dedim ona. "Ayrıca, bir sözleşme imzaladın."

"Ne? Yapmadım."

"Mesajlar yasal olarak sayılır. Yazılı, teklif ve kabul." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Şu anda, bununla mı? Kesinlikle. Ama mahkemede? ." "Sözleşme hukuku hakkında ne biliyorsun?"

"Eğer aptalca sorular soruyorsan, senden daha fazla."

"Oğlunuzun adı ne?"

"Aragorn."

"Kahretsin," diye iç geçirdi Arthur. "Bu sefer gerçekten seni yakalayacağımı düşünmüştüm." Bir süre daha sessizlik içinde yürüdük, ayaklarımızın altında dallar şakırdıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordum. "Yasın sona erdiğinde."

"Kazara olan pirotekniklerden mi bahsediyorsun? Sen buralara geldiğinden beri çok sakinleşti. Aslında o kısımda yardımcı oldun, yani belki de verilen hizmetler konusunda haklısındır." Durakladı, sık sık yaptığı gibi şakaya geçiş yaptı. "Tam zamanlı çalışmaya açık olma ihtimalin var mı? Wren ailesinin bir parçası olmak için iki haftalık ücretli tatil, artı bir hatıra rozeti."

Gözlerimi devirdim, ama tesadüfen bana her zaman istediğim tek şeyi, yani onlardan biri olmayı teklif ettiğini fark etmemek mümkün değildi. "Sana söyledim, büyün yanlış çalışıyor çünkü her şeyi yanlış yapıyorsun. Ya da öyleydin." Bir ağaç köküne takılıp tökezledim ve o da beni

Dirsek. "*Bana* ihtiyacın yok Art, senin bir akıl sağlığı uzmanına ihtiyacın var. Belki iki ya da üç tane."

"Yeterince adil." Piç kurusu bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Peki ya geri kalanı?" Onu sıkıştırarak sordum. "Büyülü olmayan şeyler. Sırada ne var?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ya da en azından ben öyle olduğunu sanıyordum. Ben tökezleyerek ölmemeye konsantre olmuştum.

"Sanırım bir cenazeye daha katılacağım ve sonra yeniden seçilme kampanyamı kaybedeceğim," dedi Arthur. "Belki evlat edinme ya da koruyucu ailelik işlerine bakarım. Yves'le biraz eğlence amaçlı sepet öreriz."

Ona kaşlarımı çatmak için durakladım, ama o bunu göremiyordu. "Kaybedeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Şey, sadece kaybettiğim gerçeği," dedi. "

kaybetmek değildir. Rakibiniz bir pislik."

"Evet, ama ben, tırnak içinde, ilham verici değilim. Politikalarım ilerici için yeterince ilerici değil, muhafazakârlar içinse fazla ilerici. Bahislerimi korumak sadece tek bir dönemde oylanmama neden oldu." Arthur savaşın yıkımına tanık olmuş biri gibi derin bir iç çekti.

"Öyleyse daha riskli bir bahis oynayın," dedim, açık olduğunu düşündüğüm şeyi işaret ederek. "Kaybedecek hiçbir şeyin yok."

"Seçim dışında mı?" diye homurdandı Arthur.

"Eğer kutunun içinden bir şey yapamıyorsanız, o zaman kutuyu yok edin," dedim.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, ne bileyim, hiçbir şey yapmadan siktir olup gitme izniniz olmadığı anlamına geliyor. Paran var, nüfuzun var, o yüzden bunu kullanmalısın."

"Ama kimse kullanmama *izin vermiyor*." Bana alaycı bir bakış attı. "Ben sadece bir adamım."

"Ne olmuş yani? Bir noktada baban sadece bir adamdı." Bunun yararlı bir düşünce zinciri olup olmadığından emin değildim, bu yüzden ekledim, "Kendin için üzülmeyi bırak. Denemeye devam et. Dayağı kabul et ve devam et."

"Ya mazoşist değilsem?"

"Sen *tam* bir mazoşistsin, her şeyden önce-"

"Tamam, peki ya zor ve berbatsa, yorgunsam ve sadece mutlu olmak istiyorsam?"

"Eğlence amaçlı sepet örmenin seni mutlu edeceğini mi düşünüyorsun?"

Arthur'un sesi Canavar'dan daha somurtkan çıkmıştı, mutsuz bir şekilde "Hayır" dedi. Daha da ilerledik.

"Büyük işler başarabilirsin Arthur Wren," dedim kendimle girdiğim savaşı kaybetmiş bir halde. "Hayır, büyük şeyler değil. Boş ver büyük şeyleri, o sadece kapitalist jargon. Sen iyi şeyler yapabilecek kapasitedesin." Sonra ona baktım, telefonumun fenerini yüzüne tuttum ki ona baktığımı anlasın. "Sen çok iyi şeyler yapabilirsin, Arthur. Benim de iyi okullara ihtiyacı olan bir oğlum, iyi tıbbi bakıma ihtiyacı olan bir annem var ve benim de siyasetimde iyiliğe çok ihtiyacım var."

"O zaman senin için ben mi yapmalıyım?" diye sordu başka bir şakacı havayla.

"Monster için yap," dedim. "Riot için yap."

Düşünceli görünüyordu. "Bir gün arkadaş olacaklarını düşünüyor musun?" "Belki, tabii rakibin dünyayı yakıp yıkmaya yardım etmezse."

"Gerçekten bir politikacının her şeyi yapabileceğini düşünüyor musun?"

Pek ama istememi sağladı. Ve bunun bir anlamı olması gerekmez mi? "Eğer bir politikacı bir hükümeti rehin alabiliyorsa, o zaman evet, bir tanesi de bunu düzeltmek için yeterince iyi olmalı."

"Sistem bozuksa olmaz." "Sistemi senden başka kim düzeltebilir?" "Ya kimse denememe izin vermezse?"

"Yani ya onlar yaparsa ve sen başarısız olursan?"

"Evet, tabii, ya başarısız olursam?"

"Oh, sevgilim, ama ya uçarsan?" Şarkı söyledim.

"Senden nefret ediyorum," dedi Arthur ve sonra "Oğlunun adı ne?" diye sordu. Bir an sessiz kaldım.

Ve sonra dedim ki, "Ben Arthur."

"Öyle mi?" dedi, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bekle. Hayır. Benimle taşak geçiyorsun." "Adı Arthur," diye isteksizce itiraf ettim. "Gerçekten de öyle."

Bir erkek çocuğum olacağını öğrendiğimde - bunu gördüğüm bir rüya, gelecekte gördüğüm bir hayal gibi biliyordum - Ben'e bu ismi önerdim ve reddedeceğini düşündüm. Reddetmedi. Bana bunu düşündüren şeyin ne olduğunu da hiç sormadı. Ama erken annelik, nostaljiyle dolu, geçmişi gelecek hayallerimizle nasıl telafi edeceğimizi, yarını dünün yaraları üzerine nasıl inşa edeceğimizi merak ettiğimiz bir zaman değilse nedir?

Kortej Thayer'ın seçtiği açıklığa ulaştığında durdu. Arthur'un kız kardeşlerinin yanına gitmek için yanımdan ayrılması gerektiğini fark ettim. Meredith tek başına duruyordu. Eilidh ondan biraz uzaktaydı. Dzhuliya kalabalığın içinde birkaç kişi uzaktaydı, ikisinin de yanında durmuyordu.

"Bekle," dedi Arthur. "benim değil, değil mi?"

O kadar dalmıştım ki Arthur'un bana ne sorduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Anladığımda ise gülsem mi yoksa ellerimi havaya kaldırıp gitsem mi karar veremedim.

"Art. *On yıldan fazla bir süre önce* yatmıştık. Canavar iki yaşında." "Ah. Doğru." Güldü. Ağaçlar hışırdadı. Her şeye rağmen kutsal hissettiriyordu. Aksini gösteren kanıtlar.

"Sonra konuşuruz," dedi Arthur ve yanağımdan öptü. Pisliklerin başpiskoposu, hepsinden daha pislik olan babasına veda etmeye gidiyordu.

Onu geri çektim. "Arthur," dedim sesimde garip bir çaresizlik aleviyle. "Thayer seni tanımak istemediği için üzgünüm. Çok şey kaçırdı. Sen en iyi insansın, hem de en iyisi. Bir süredir sana bunu söylemek istiyordum."

Gözlerim pişmanlık duyan küçük ateş karıncalarıyla doluydu. Boğazım onlarla doluydu.

"Hayır," dedi Arthur, gülümsemesinde centilmence bir anlaşmazlık vardı. Sonra ben onu bıraktım, o da gitti.

Thayer'in sadece bir tür açık mikrofon gecesi, hayatına ve başarılarına hizmet etmek için bir çeşit "kendin getir" yemeği istediği ortaya çıktı. Pek çok kişi çok dokunaklı konuşmalar yaptı ve böylece pek çok kişi duygulandı.

Ancak Eilidh, o sabah uyandığında, tek yapması gerekenin bir gösteri yapmak olduğunu düşündüğünde hissetmediği bir endişeye kapılmaya başladı. Genç ve seksi asistanını rızasıyla bile olsa beceren bir adamı nasıl kutlarsınız? Çok hayal kırıklığı yaratmıştı. Tam da Meredith'in söylediği gibi bir klişe.

Eilidh çenesini tutmuş olan Meredith'e baktı. Meredith ve Eilidh hâlâ normal soruların ötesinde konuşmamışlardı: Aç mısın, misafir havlularının nerede olduğunu biliyor musun, Degas'yı kim istiyor? "Aslında o tabloda nefret ediyorum," diye itiraf etmişti Eilidh ve Meredith ona sertçe bakmıştı; meraklı ama keskin bir ifadeyle. Eilidh, Meredith'in eleştirmesini ya da daha az olasılıkla sormasını bekledi ama Meredith bunun yerine sadece omuz silkti ve belli belirsiz onaylar gibi baktı.

"Bağışlayacağız," dedi. "Adının de Young'da yer alması için altına sıçardı."

Meredith sanki Eilidh'in aynı fikirde olmamasını bekliyormuş gibi Eilidh'e sertçe baktı ama Eilidh kendini çok yorgun hissediyordu. Hayal kırıklığının ağırlığı çok yorucuydu. Ne babasının kim olmasını istediğini biliyordu ne de babasının gerçekte kim olduğunu artık bildiğini hissediyordu. Onun için aşk mıydı, yoksa sadece kolaylık mı? Culiya'ya sormak istiyordu ama aynı zamanda bu sorunun varlığı bile onu fiziksel olarak hasta ediyordu.

Meredith şimdi onu izliyordu, sanki Meredith onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Eilidh bunun aralarındaki herhangi bir şeyi çözüp çözmediğini merak etti, ikisinin de istediklerini gerçekten elde edemediklerini itiraf etmeleri

Bir adamın her birine davranış biçimi yüzünden birbirleriyle anlaşıyorlardı, çünkü her birinin şanslı saydığı şey diğerinin sahip olduğu şeydi. Ama hepsi bu muydu? Sadece iletişimsizlik miydi?

Hayır, muhtemelen hayır, çünkü Meredith acımasızdı ve Eilidh'e bir insan olarak temelde ilgi duymuyordu ve sempatinin bile kısıtlamaları vardı. Merhamet boşlukta yaşamazdı. Belki de bu gergin ama samimi ilişki, aralarında var olabilecek en makul ilişkiydi. Belki de olabilecek tek şey açık bir kıskançlık ve gizli bir acının kalıntılarıydı.

Neredeyse bir dakika boyunca yas çemberi boş kaldı. Eilidh konuşma sırasının bir başkasında olduğunu fark etti, ancak kimse kimin olduğunu bilmiyor gibiydi. "Belki çocukları şeyler söylemek ister?" diye önerdi cenaze müdürü, onu yanlış teşhis ettiği için artık Eilidh'in gözlerinin içine bakamayan kişi.

Yorumunu onun yerine Meredith'e yöneltti, Kendini zorla uyandırmış gibi görünüyordu.

"Doğru. Evet." Her zamanki gibi en büyük kız çocuğu olarak sorumlulukla çemberin ortasına doğru adım attı. "Babam," dedi, "harika bir adamdı. Şey, o bir erkekti," diye düzeltti kendini okunamaz bir tonda. "Ve o..."

Uzun bir süre boşluğa bakıp durdu. Rahatsız edici derecede uzun bir süre.

Arthur öne doğru bir adım attı ve uzanarak Meredith'in dirseğine dokundu. "Önce benim gitmemi ister misin?" diye sordu ona sessizce.

İzleyicilerin geri kalanı tedirgin görünüyordu, ilgisizlik ve gerginlik karışımı bir şekilde kıpırdanıyorlardı. Dikkatini verenler ise huzursuz bir şekilde bu işin çabucak bitmesini, barışçıl bir şekilde çözülmesini umuyor gibiydi. Yanımda, arka tarafa yakın bir yerde Thayer'ın golf arkadaşlarından biri telefonundan hisse senetlerini kontrol ediyordu.

"Hayır, hayır, hadi şu işi bitirelim. Bir bakalım." Meredith Arthur'u itti ve şimdi sanki başına korkunç bir şey gelmiş gibi biraz manik görünüyordu. "Babam beni hiç sevmedi," diye açıkladı.

Golf arkadaşı başını kaldırdı. Kalabalıkta toplu bir rahatsızlık kıpırdanması oldu ve Meredith bunu yüksek sesle onayladı. "Hayır, hayır," diye aceleyle herkesi temin etti, "sorun yok. Beni seviyordu, tabii. Ama benden hoşlanmıyordu."

Durakladı.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye itiraf etti. "Onu dinlemedim. Yaptıklarımın çoğunu kötü niyetli bir ihanet olarak görüyordu ve belki bir kısmı da öyleydi. Esas olarak, o

sadece bir kehaneti yerine getirmemi istedi, daha geleneksel bir şekilde... bilmiyorum, büyüklük."

Bir duraklama daha.

"Babam bir şeyler yaptığında zekiceydi, gerekliydi. Ben bir şeyler yaptığımda ise pervasız, öngörüsüz ve egoistti. Sanırım başarısız olmamı istiyordu."

Meredith kendi itirafıyla Eilidh'e bile biraz ürkmüş göründü.

"Tüm hayatımı onun benim başarısız olmamı istediğini düşünerek geçirdim," dedi, "ve sonra başarısız oldum. Sanırım bu benim kehanet versiyonumdu."

Meredith dışında herkesin bilmediği Jamie o anda kalabalığın içinde, çemberin çevresinde bir yerde duruyordu. Anma töreninden nasıl haberdar olduğu ya da davet edilip edilmediği belli değildi ama Meredith tarafından davet edilmemişti, yani muhtemelen edilmemişti. Meredith'e kiralık arabayı cenaze evinin otoparkına bırakacağını mesajla bildirmişti. Meredith, "Gerçekten de bunca zamandır kiralık araba sende miydi?" diye sormuş. O da evet, gecikme ücretinin tadını çıkar dedi. Ve Tanrı yardımcısı olsun, onu seviyordu. Gerçekten seviyordu.

Onu seviyordu ve o anda, bu enginliği hissetti - bu gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst, *muazzam* duygu, esasen, kaçınılmaz olarak acıydı. Oh, diye düşündü, oh. Yapamayacağı şey buydu; bir fizik kanunu, renk teorisi ya da mantıksal olarak anlaşılabilir her hangi bir sebep yüzünden yoktan mutluluk yaratamazdı. Ciddiyetle denemediği ya da teknoloji mevcut olmadığı için değil, sadece gerekli zaman ve deneyim derinliğini taklit edemediği için yapamazdı - bir yılda değil, kesinlikle kârları her saniye artan bir adam tarafından, hizmet ettiğinden daha fazlasını sömüren bir endüstri tarafından ödenen bir klinik çalışmada değil - bu yüzden gerçekten nasıl canlılık yaratabilirdi; katliam olmadan güzelliği nasıl yapabilirdi, inorganik her hangi bir şeyi bir şekilde doğal ve eksiksiz hissettirebilirdi?

Mükemmellik simetri değildir; dinlemeyen bir adamın onayı da değildir; felakete daha yakındır, telafi edilemez bir kazadır.

Tanrım, diye düşündü Meredith. *Lanet olsun. Bütün hayatımı bir yalan üzerine kurdum.*

Meredith şaşkınlık içinde geri çekildi. Konuşması bitmiş gibi görünüyordu. Eilidh çaresizce, bir eliyle düşmanı olan telefonun fenerini sıkıca tutarken, endişeyle karışık bir şaşkınlıkla kaşlarını çatan Arthur'a baktı.

Sonra, sanki bir sonraki konuşmayı yapması çok doğalmış gibi çemberin içine girdi.

"Babam zekiydi," dedi Arthur. "Akıllı ve iddialı. Ve sert. Ve ... soğuk."

Durdu.

Arkasında, sadece telefonundan gelen ışığın kenarlarından görülebilen Meredith kollarını kendine dolamıştı.

"Ölülerin arkasından kötü konuşmak istemiyorum," dedi Arthur hafifçe, konuşmasına devam etmek için ağzını açtı, her zaman yaptığı gibi biraz şaka ya da daha hafif bir şey seçmek istiyordu, ama sanki Meredith konuştuğu için artık hiçbir şey düşünemiyormuş gibi belli belirsiz afallamış görünüyordu.

"O da benden hoşlanmadı," dedi Arthur sonunda, çaresizce ellerini şakanın bu olduğunu söylercesine açarak, ha ha. "Yazık oldu sanırım, çünkü onu sevmek şansını gerçekten çok isterdim. Babalığın, genel olarak ebeveynliğin zor olduğunu tahmin ediyorum. Elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorsunuz, ama insanlar insan, bilirsiniz, herkes farklıdır, bazen işe yaramıyor."

Arthur elini ağzına götürmek için uzandı ve ipin ucunu hızla kaçırıyor gibi görünürken başını salladı.

"Sanırım benim farklı olmamı istemesi onun suçu değil," dedi. "Ben de onun farklı olmasını istedim."

Arthur, ah, Arthur. Arthur'un bir politikacı olarak sorunu, diğ er insanların onun ne olmasını, ne yapmasını ya da ne söylemesini istediğinin çok iyi farkında olmasıydı, bu da onu çok iyi ama aynı zamanda optik olarak korkunç yapıyordu, çünkü sadece gerçekten olduğu gibi olabiliyordu.

Bu yüzden de politikaları gerçek dışı, dalkavukça ya da taklitçi olarak okunuyordu, çünkü kimse onu gerçekten tanımıyordu ve hiçbiri satır aralarını doğru okuyamıyordu. Arthur, *beni severseniz istediğiniz şekle girerim* diyordu, ki bu çoğu politikacı için muhtemelen y zeyseledi, ancak herkesin kaçırdığı şey zımni maddeydi, operasyonel inan tı - Arthur'un kendini o kadar adadığı kısımdı ki, bu kadar özgürce sunduğu sevginin *herhangi* birinin gerçekten hak ettiği şey olup olmadığını asla sorgulamadı.

7C

Arthur tekrar konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı ve yas çemberinin sınırlarına doğru geri çekildi.

Eilidh gözlerini kırıştırdı ve sıranın kendisine geldiğini inanamayarak fark etti.

Başı dönmüş bir halde bir adım öne çıktı, yanlışlıkla Culiya ile göz göze geldi ve dikkatinin başka birine kaymasına izin verdi. Başka birine.

Sonra kalabalığın içinde beni gördü.

Yüzümde acı dolu bir ifade vardı ama o anda bunun farkında değildim. Meredith ve Arthur'un bunun babalarına veda etmek için tek şansları olduğunu nasıl fark etmediklerini düşünüyordum. Son bir konuşma hazırlayamamışlardı çünkü göğüslerinin içinde artık yapamayacakları sayısız konuşma kilitliydi. Ama dikkatli olmazlarsa, bu tartışmaları sonsuza dek yapmaya devam edeceklerdi; bu konuşmalar asla ölmeyecekti ve böylece Thayer'ı en kötü haliyle bu şekilde hayatta tutacaklardı. En derin hayal kırıklığı yaşadığı anda.

Sanırım onlar için üzüldüm, Wren'ler için. Ki bunu yapmamalısın. Tanrı biliyor ya, senin sempatine ihtiyaçları yok. Eğer bir fareye kurabiye verirsen... nasıl sonuçlandığını biliyorsun.

Ama hey, kötü baba kötü babadır.

Her neyse, Eilidh'in bana bakarak ne anladığını bilmiyorum. Bana hiç söylemedi. Ama bir iki saniye sonra konuşmaya başladı.

Eilidh uzun bir sessizlik döneminden sonra, "Yakın zamanda babam hakkında bazı tatsız şeyler öğrendim," dedi. "Bu da şu anda onun hepinizin, arkadaşlarının, meslektaşlarının ve sevdiklerinin duymasını isteyeceğini düşündüğüm bir şey söylememi zorlaştırıyor."

Tekrar durdu, maskeyi sabitledi, her zaman orada olan bir şeye uzandı. Mükemmelliğin zekice bir görüntüsü. Bu insanlar o gün özel bir şey duymak için gelmişlerdi. Bu insanlar bir efsaneyi anmak için buradaydı, o yüzden onlara bir efsane verin. Onlara yanlarında taşımaları için bir biblo verin, bu sizden bir şey götürmez, yapılacak en kibar şey budur. Thayer da bunu isterdi.

"Birinin diğerinin ne istediğini bildiğini düşünmek aptallıktır," dedi Thayer sonra, Eilidh'in aklının bir köşesinden, haftalık Salı öğle yemeklerinde Eilidh'in vicdanı tarafından o anda ortaya çıkarılan başıboş bir yorum. "Başarı başarıdır, nasıl elde ettiğin kimin umurunda? Öldüğümde hiçbir şey hatırlamayacağım, özellikle de barışı korumak için yalan söylediğim zamanları."

Büyük olasılıkla Meredith'le ilgili, Meredith'in hayatını kolaylaştıracak hiçbir şey yapmayacağıyla ilgili, her şey çok unutulabilir olsa da, hepsi daha büyük, hayali bir şeye hizmet etmek içindi. Başarı.

Thayer muhtemelen Arthur hakkında da konuşuyordu ve Arthur'un içinde zafere ulaşacak cesaretin olmadığını söylüyordu. Arthur pes eden biriydi, Arthur dayağı yer ve giderdi, buna takılıp kalmazdı. Arthur kayıtsızca derisini yüzer ve yoluna devam ederdi.

Eilidh, Thayer'ın, kendisinin asla başaramayacağı şeyleri yapabildikleri için onlara ne kadar hayran olduğunu hiç fark etmediğini sanıyordu. Onun

Kızı, şiddetle ve korkusuzca kendisiydi. Sonsuz dirençli, zahmetsizce bağışlayıcı olan oğlu.

Ve Eilidh ona karşı çıkacak hiçbir şey söylememiştir; Thayer'a kardeşleriyle ilgili yakınmalarının, onların aramasını yüksek sesle dilemenin aptalca bir yolu olduğunu hiç belirtmemiştir. Bu anlaşılabilir bir şeydi, çünkü biri Eilidh Wren'e nerede olmak ve ne konuşmak istediğini sorsaydı, kız kardeşi Meredith ve erkek kardeşi Arthur'un Salı öğle yemeğinde huysuz, huysuz, üretkenlikten uzak babasıyla oturduklarını söylerdi.

Eilidh daha sonra hacılara babasının vefatından bahsederken, "Karmaşık bir durum," diye itiraf etti. "Çünkü babam çok uzun bir süre boyunca benim tek arkadaşımdı ve bu şekilde olması gerektiğini düşünmüyorum ama bu onun için uygun bir durumdu ve ben de minnettardım. Gerçekten çok minnettardım. Ve evet, belki de başka bir şehvet düşkünü yaşlı adama dönüştü-"

Biri öksürdü.

"-Ama aynı zamanda hayatımı da kurtardı, gerçekten kurtardı. Geride gerçekten ne bıraktığınızı düşündüğünüzde, bu biraz ... gülünecek kadar basitleşiyor?" Zihninde, titreyen uçak kabininden gaz maskeleri tekrar sallandı. Sadece beş gün önce. Babasının varlığı, var olduğu ve gittiği zaman etrafında bölünen eski tarih.

"Kimsenin beni özleyeceğini düşünmemiştim ama özleyeceğini biliyordum. Ve belki de bu kötü ya da ters sebeplerden kaynaklanıyordu. Belki de büyümeme izin vermeliydi ya da en azından büyüyebileceğime inanmalıydı. Ve belki de hiçbirimizin gerçekte kim olduğunu bilmek istemedi ve belki de en ufak bir fikri olmadan öldü. Bu üzücü değil mi? Üzücü. Hayat çok üzücü."

Eilidh başını kaldırıp mürekkep gibi, yıldızsız gökyüzüne baktı. Göğsündeki şey yayılanmaya hazırdı, omuzlarında sınıksız sarılmıştı. Kanatlarının olması gereken yere kilitlenmişti. Okyanusların kana dönüştüğü, ölü bebeklerin olduğu yasak bir şarkı söylüyordu. Kötülük, diye düşündü. İşte yine oradaydı.

Sonra bana ikinci kez baktı. Hiçbir şey düşünmüyordum. Daha çok bu şeyin yemekli olmasını umuyordum. Acıkmıştım. Ama Eilidh beni kalabalığın içinde gördü ve ona söylediklerimi, kibarca ya da cesurca sorduğunda göğsündeki şeyin onun da olabileceğini düşündü.

Babasının cenazesindeki kalabalığa, kontrol edemediği kişisel bir şeytan olan içsel bir çürümüşlikle lanetlendiğini nasıl söyleyeceğini merak ediyordu. A

Bir yaratık, bir şekilde hem iyi huylu hem de sadece çirkinleştğinde, kendi karanlığını serbest bıraktığında kullanabileceği ham, erimiş, dünyayı yok eden bir güç gibi görünen küçük bir hayalet. Ama mesele bu değildi, değil mi? Çünkü bazen ona da bir şeyler veriyor, bazen onu koruyor, bazen güvende tutuyordu. Ondan bir şey istiyor gibiydi ama ne? Herhangi bir şey ondan ne istiyordu ve o herhangi biri için neydi?

"Hayat," diye iç geçirdi Eilidh, "öyle-"

Göğsünden bir çağrı geliyordu, özlem dolu bir çağrı. Ona nazikçe fısıldadı:?

Eilidh ne olduğunu biliyordu ve bıraktı.

Buna refleks deyin, sanat deyin, atavistik acı deyin. Kelimelerin yetersiz kaldığı yerde, bedeni cevap verdi. Eilidh katarsisten kurtulmak istercesine sertçe, olması gerekenden daha sert bir şekilde büküldü. Bir eli yukarı, diğeri dışarı fırladı; dördüncü pozisyonun çarpık, barok bir yorumuydu bu. Parmaklarının uçları göremediği denize, uzaktaki borazan sesine, bitiş çizgisine doğru uzanıyordu. Eilidh Wren bir zamanlar gelecek vaat eden genç bir kadındı. Geleceği ufkun ötesine uzanıyordu, yaklaştıkça daha gergin tutabileceğini düşündüğü görünmez ip.

Nereye ve neye daha yakın?

Öne doğru yığıldı, parmak eklemleri yere sürtündü, bir gün doğumunun akışı gibi geri çekildi. Bir gelgitin kayıtsızlığı; hayat zor ve hiçbir şeyin önemi yok. Kollarını kendine çekti, göğüs kafesinin etrafına sarıldı, sonra ileri doğru adım attı, çünkü insan böyle yapar. Adım atarsın ve adım atarsın ve adım atarsın.

Ellerini uzattı, Gel bana katıl, bunu yalnız yapmamam gerekiyor!

-Ama sonra korkarak geri çekildi. Yakınlık yorucudur. Aşk insanı kadar yıpratır. Bir zamanlar sahip olduğu erişim gücüne sahip değildi, her şey garip geliyordu, eski bir bedene, eski bir forma, eski bir başa çıkma yöntemine omuz silkmek gibi.

Göğsündeki şey, uykudaki ciğerlerini doldurmak istercesine derin bir nefes aldı.

Hayat birini *bilerek* sevmekti! Yoğunluk önemliydi! Her kıvrım acı vericiydi ve en iyi zamanlarında yapabildiklerinin sadece bir kısmıydı; ama hareketlerinde yeni bir şefkat, nihayet hissetmesine izin verebileceği bir yumuşaklık vardı. Artık gözlerini yaşartmak zorunda değildi. Bunu onurlandırabilir, kabul edebilirdi. Kronik kendini sabotajın dışları olmadan; her anın bir kırılma olması gerektiği hissi olmadan onu kucaklayabilirdi,

bitmek bilmeyen, ölümsüz kendine zarar vermenin sınırına kadar (ve üzerinde ve üzerinde) ilerlemek.

Acı veriyordu ama boşuna değildi. Kendisinden başka kimsenin kederinin ağırlığı için değil.

Göğsündeki şey dağılır gibi oldu, damarlarına doldu, parmak uçlarının kenarından dans ederek onu izleyen yas tutanların çemberine, neredeyse unuttuğu kalabalığa doğru gitti. Bu seferki performans onlar için değildi. Bu bir performans bile değildi. Doğru hissettiriyordu, *tek* doğru olan buydu, bu hareket, bu, bu, bu ritim, bu vürmalı adım, bu ileriye doğru hareket, bu ileriye doğru hareket, onu geriye çeken bu hafif sürüklenme, belirsizliğin dalgalanması, söylenmemiş bir ortak ritme teslimiyet, hayatın devam edeceği ve akıntıya inanırsa - göğsündeki hafifliğe güvenirse - yüzeceği duygusu.

Kusursuz olması gerekmiyordu; seyirci her zaman gidecek, o her zaman kalacaktı. Işıklar söndüğünde hala orada olan neydi? Sadece bu: sessiz kalbinin derinliklerinde sürekli, ihmal edilmiş bir şekilde gürleyen korkunç, yıkıcı istek.

Yaşamak istiyorum, dedi Eilidh Wren'in el ve ayak parmakları, uzanmış uzuvları, kirlenmiş spor ayakkabılarının tabanları, sözsüz duasının dansı. *Yaşamak istiyorum!*

O zaman gördü, geleceğini. Artık omurgasına kramplar sokan masa başı işler olmayacaktı. Pazarlama yürüyüşe çıkabilirdi; temiz hava ve müzik dinleyebilirdi. Güzelliğe ve öğrenme arzusuna sahip olacaktı. Barre'ı gördü ve nabızı onu karşıladı. Dört küçük kız ve neşeli, sadık bir Canavar ona parlayan gözlerle, hafiflik ve umutla bakıyordu. Geleceğini gördü, yeni bir daire, taze bir kadeh pembe şarap, yeni bir Salı ritüeli. Her zaman aramayı hatırladığı arkadaşları ve sevdikleri, yazışmanın heyecanı için yazdığı mektuplar, yaz başında taze meyveler, sadece biraz anladığı ama memnuniyetle öğreneceği küçük işletme vergileri.

Göğsündeki şey şarkı söylüyordu ve o bunu anlıyordu. Kötülük alır ama aynı zamanda verir. Gözlerini kapadı ve ne istediğini sorduğunu hissetti, savaş ya da kaç için ilkel bir dürtü gibi: *Eilidh Wren, sen büyüsün ve büyüye çağırabilirsin.*

Gözlerini kapattı. IŞIK OLSUN! diye seslendi Eilidh Wren boşluğa, ölmekte olan bir dilek gibi fırlatıldı eter içine.

Güneş ağaçların arkasından yarı hatırlanan bir rüya gibi parlayarak doğduğunda, Eilidh'in gördüğü ilk şey kız kardeşi Meredith oldu. Gözlerinde yaşlar vardı, parlıyordu ve yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade vardı ve bu sevgiydi, hepsi sevgiydi ve Eilidh de gülümsedi, çünkü sonunda, sonunda mutluydu.

Mutluydu ve buraya aitti.

Elbette sonrasında bir kokteyl verildi. Yeni ışıktandırılmış kirişlerin altında, herkes sanki yaz ortasındaymış gibi davransa da, şimdi bir sonbahar öğleden sonrasıydı. Wren kardeşlerin çeşitli rahatsızlıkları unutulmuş, kolektif rahatlama, odadaki üç yetişkinin terapiye ihtiyacı olduğu hissini bir *süreliğine* bastırmıştı. Thayer Wren yine kutsal bir figürdü; sadece varlığı bile içte ve dışta aydınlanmaya ilham veren bir yenilikçiydi.

Jamie kalmadı. Oraya ait değildi. Meredith'e başını salladı, o da ona ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra elleri ceplerinde dışarı çıktı. Meredith onun nereye gittiğini bilmiyordu ama şimdi içinde bir dinginlik, daha önce olmayan bir huzur vardı.

Şimdi, öncekinden farklı olarak, sadece sorması gerektiğini anlamıştı.

Meredith cenaze evinin girişindeki çıkıntıya oturmuş, düşünceli düşünceli ormana bakıyordu. Cass pencereden onu gördü ve iki elinde birer içkiyle ona doğru yürüdü. Kadın için bir kadeh şarap, erkek için bir bira. Sahip olmak ve tutmak için. Her sabah lavaboda iki kahve fincanı. İki yüzük, bir ev.

Ona gülümseyerek baktı ama doğru gülümsemeyle değil. Merhaba diyen bir gülümseme değil.

"Cass," dedi Meredith.

Elini onunkine uzattı ve o da biliyordu elbette. Her zaman bilirsin.

Cass onun uzattığı eli tuttu ve birasından bir yudum alarak iç çekerek onun yanına, çıkıntının üzerine oturdu. "Yirmi dört saat," dedi kendi kendine. "Benimle evlenemeyeceğini itiraf etmeden önce en az bir hafta bekleyeceğimi sanıyordum."

Onun parmak eklemlerini öptü. "Özür dilerim."

Kadın şarabını yudumladı. O birasını içti.

"Yanılıyor muyum?" diye sordu umutla. "Acaba aceleci davranıyor olabilir miyim? Klasik bir iletişimsizlik oyununa bayılırım," dedi İngiliz aksanıyla.

Meredith aynı aksanın daha kötü bir versiyonuyla, "Korkarım bu sefer değil," diye cevap verdi. "Seninle evlenemem, hayır. Üzgünüm."

"Kahretsin," dedi Cass, artık kendini İngilizce kısmına adamıştı. "Seninle olan geleceğimi gerçekten dört gözle bekliyordum."

Meredith giderek artan bir şiveyle, "Çok rahat görünüyordu, değil mi?" diye cevap verdi.

"Evet." İkisi de birer yudum aldılar.

"Hiç çocuk sahibi olacağımızı düşünmüş müydün?" Meredith aniden sordu.

"Hayır, pek sayılmaz." Cass ona öyle bir şaşkınlıkla döndü ki, yine Amerikalı olmuştu. "Çocuk mu istiyorsun?"

Meredith, "Bilmiyorum," dedi ve ciddiye. "Belki . Muhtemelen hayır. Sanırım sadece bunu düşünmek için bir şans istiyorum, hepsi bu." Omuz silkti.

"Anneliği mi düşünüyorsun yani?"

"Hayır, gelecek." Çıkıntıya geri yaslandı ve dizlerini göğsüne çekti. "Annemin uzun süre hasta olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Cass birasının dilinde bir süre oyalanmasına izin verdi. "Öyle miydi? Aniden öldüğünü sanıyordum."

"O zamandan önce uzun bir süre kendini aç bıraktı." Meredith başını ondan yana çevirerek tekrar ormana baktı. "Birinin tükenişini izlemek gibi bir şeydi ama kimse bunu böyle görmüyordu. Ona sadece ne kadar harika görüldüğünü ve ne kadar kıskanç olduklarını söylüyorlardı."

Meredith çenesini aşağı eğerek dizlerine doğru konuştu. "Biliyor musun, eğer yeterince iyi olursam, her şeyi mükemmel yaparsam, aniden 'Acıktım' diye bağırıp pizza sipariş edeceğini düşündüm. O zaman babam benimle gurur duyacak ve kavga etmeyi bırakacaklardı. Ve bende yanlış olan her şeyi düzeltebilirim her şey yoluna girecekti."

Kendisine, çocukluk hayallerine, basitlik için duyduğu çaresizliğe güldü. "Eskiden bir dahiydim," dedi bardağına alaycı bir ifadeyle. "Şimdi neredeyse kırk yaşındayım."

"Meredith," diye iç geçirdi Cass başını sallayarak, "otuz bir yaşına giriyorsun."

Ağaçlara doğru alaycı bir kadeh kaldırdı. "Doğru, beklentileri aştım. Neredeyse otuz bir yaşındayım, iki başarısız şirketin CEO'su olmak üzereyim ve dolandırıcılıktan hapse gireceğim." Ayıldı. "Annemin ne düşüneceğini merak ."

Cass ona, "Hapse girmeyeceksin," diye hatırlattı.

Meredith'in bu konuda düşünceleri vardı. Şimdilik bunları atlayıp Cass'e odaklanacağız, çünkü ona veda etmek üzereyiz.

Ne olursa olsun, Cass göğsünde derin bir acıyla Meredith'i çok özleyeceğini anladı, kaçış kapısı için ona minnettar olsa bile. Nasıl bir seçim yaptığını biliyordu. Kendisinden hiçbir şey talep etmediği için güvenli olan bir aşkı seçtiğini biliyordu. Yine de onu sonsuza dek sevecekti. İki şey doğru olabilir.

Bir süre sonra "Başka biri mi?" diye sordu, çünkü sormak zorundaydı. Ve onun yalan söyleyeceğini düşünmediği için, ki zaten en başta onunla evlenmek istemesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Evet," dedi Meredith.

"Gazeteci mi?" "Evet."

Cass yüksek sesle, "Onu bugün gördüm," diye onayladı. "Evet. Ama onu ben davet etmedim, o sadece geldi." İkisi de sessizce içkilerini yudumladılar.

"İkinizin arasında ne oldu?" Cass sordu.

"Şey," diye içini çekti Meredith, "hayatımı mahvedeceğinden her zaman oldukça emindim."

"Evet, eskiden ben de karım için böyle hissederdim," dedi Cass, sol elinin parmak eklemlerine bakarak. Aslında hiçbir şey düşünmüyordu, sadece hatırlıyordu. Nostalji yollarında rasgele ilerliyor, eski duyguları yeniden yaşıyor, onları eski bir deri gibi silkiyordu.

Meredith'in eli yavaşça onunkini örttüğünde hâlâ bakıyordu.

"Yine öyle hissedeceksin," diye ona güvence verdi.

"Oh, Tanrım. Bunu iyi şeymiş gibi söylemedim," dedi Cass yüzünü buruşturarak.

Meredith, pislik, güldü ve güldü.

"Biliyorum," sonunda. "Ama de. Keşke annem de bunu bilseydi."

"Ne yani, bu evlilik bir aldatmaca mı?"

"Hayır," dedi Meredith. "O bir gün, eğer istersen-"

Eğer bir kalıbı kırarsanız. Hislerinize ses verirsiniz. Doğru kişiden yardım istersen. Meredith bir karar veriyordu, kötü bir karar, cezalandırılacağını bildiği ama pişman olmayacağı bir karar. Tehlikenin uçurumundan zevk alıyordu. Meredith birçok şeydi; bir pislik, kurumuş eski bir dahi, bir suçlu ama asla korkmuyordu.

"-yeniden yaşadığını hissedeceksin."

Bu arada Gillian kendini çok çelişkili hissediyordu. Belli ki bir şeyler söylemek niyetiyle birkaç kez Huliya'ya baktı. Eilidh martinisinden zarif yudumlar alarak onu izledi ve sonunda Gillian ellerini havaya kaldırıp Arthur'u yanına çekti.

Eilidh isteksizce ya da isteksiz görünerek onu takip etti. Hangisi olduğundan henüz emin değildi.

"Ailemize hoş geldin," dedi Gillian ve kollarını ürkek Dzhuliya'ya doladı. Garip bir sarılmaydı, iki kadın için de rahatsız ediciydi ve Gillian'ın hesaplamaları çoktan yapmış olduğu anlaşılan uygun bir sürenin ardından Gillian onu serbest bıraktı.

"Her şey çok tuhaf," dedi Gillian, Dzhuliya'ya sonuç niteliğinde bir not olarak. "Ama insanlar uyum sağlamaya çok yatkındır. Sonunda her şey katlanılabilir, hatta normal hale gelebilir." Hızlı ve anlamlı bir şekilde Eilidh'e baktı. "Her şey neyi kabul etmeyi seçtiğinize bağlı."

Sonra parlak, politikacı eşi gülümsemesini Culiya'ya çevirdi. "Şükran Günü'nde seni bizim eve davet etmemiz gerekecek," dedi. "Eğer daha erken olmazsa."

Dzhuliya kibarca, "Bu iyi olur," dedi. "Ve bizi bilgilendirmeye devam edin. Lütfen."

Son kısmı öyle bir ciddiyetle söylemişti ki, Culiya bile etkilenmiş görünüyordu. "Evet," dedi ve boğazını temizledi. "Evet, öyle yapacağım. Teşekkür ederim."

Gillian başını salladı ve bu da anlam yüklü görünüyordu. "Bir şey değil."

İki kadın birbirlerine gülümsedi. Sonra Arthur öksürdü, Dzhuliya'ya sarıldı ve Gillian'la birlikte Yves'e doğru yola çıkmadan önce garip, çocuksu bir şekilde çenesini eğdi.

Eilidh içkisini yudumlamaya devam etti.

Culiya ona baktı. "Zamanı olmadığını biliyorum," dedi sakın bir sesle, "ama sadece sana söylemek istedim-"

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağladın," dedi Eilidh. Bu söz Culiya'yı o kadar ürkütmüştü ki gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve inanılmaz derecede genç görünüyordu; yirmi altı yaşında, babasız bir çocuğu nasıl büyüteceği bir yana, hayat hakkında hâlâ tek bir şey bilmeyen bir kız-kadın gibi.

"Sen olmasaydın bu haftayı gerçekten atlatamazdım," diye ekledi Eilidh, şimdi fırsat kaçmadan ve hayat sona ermeden önce ne demek istediğini söyleme şeyini deniyordu. "Sadece bunun için sana teşekkür etmek istedim."

"Ah. Şey, karşılıklı oldu." Culiya hâlâ Eilidh'in gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordu. "Ben sadece... Senden çok hoşlanıyorum, senden hep hoşlandım. Hiç düşünmemiştim-" Sözü nü yarıda kesti ve dışarıdaki ağaçlara baktı. "Bilseydim her şeyi farklı yapardım, hepsi bu."

"Evet," dedi Eilidh. "Evet, katılıyorum."

Gerçek şu ki, Culiya için her şey bir kasırga gibiydi. Patronunun kendisinden hoşlandığını hemen anlamıştı, tüm kadınların bildiği gibi; aynı şekilde, ona karşı bir çekim hissetmişti, bir odaya hükmetme biçimine. Ya onun için sadece bir kazançtı, iş anlayışı giderek eriyen bir adam için fethedilebilir ve ödüllendirici bir şeydi ya da başka bir şeydi, arkadaşlığından hoşlandığı biri, her zaman etrafında olan zeki, komik bir kadındı. Kim bilebilirdi ki? Dzhuliya ikincisine inanmak istemişti, *olayların* sadece ... geliştiğine ve parayla boğuştuğuna, şirketin şehirde yaşamak için yeterli ödeme yapmadığına ama yapabiliyorken büyük şehir gençliğini yaşamak, insanlarla yatmak ve onları geri aramamak, hala yeterince heyecanlıyken bazı ucuz heyecanlar yaşamak istiyordu ve Thayer gerçekten cömertti. Gerçekten cömert bir patrondur ve bir yemek meraklısıydı ve Dzhuliya'yı her zaman öğle yemeğine götürüyordu ve o da buna bayılıyordu, öyle ki öğlenleri her zaman müsait olduğundan emin oluyordu. Bir keresinde ona iyi votkayla havyar yemeyi öğretti ve şampanya o kadar tatlıydı ki ikisi de kendilerini biraz kaptırdılar ve yan taraftaki dükkana uğradılar ve Culiya asla alamayacağı güzel bir elbise denedi ve Thayer bunu ona hediye olarak aldı, sana iyi davranan yakışıklı bir adamla çıkarken bunu giy dedi ve o da ben de öyle yaptığımı sanıyordum dedi.

Ve her neyse, onun için şehirde bir yer tuttu ve seks seçeneği olmasa bile bazen, son zamanlarda çok daha sık orada kaldı. Onun yanında rahat olmaya başlamıştı ve evet, hala flört uygulamalarında insanlarla eşleşiyor ve ara sıra seks yapıyordu, ama sonra regl dönemi gecikti ve anahtarlar Thayer'da olduğu için insanları daireye getiremiyordu, ama vazgeçemiyordu çünkü çok seviyordu, *ünitede çamaşırhane ve park yeri* vardı. Ona bir araba almıştı. Eski arabasından daha güvenli olduğunu söyledi. Buna nasıl itiraz edecekti ki?

Ondan etkilenmişti, kesinlikle, ondan hoşlanıyordu, belki zamanla onu sevebilirdi; bunun nereye gittiğinden emin değildi, bilirsiniz, sonsuza kadar sürecek bir aşk. Onunla evlenmeyi düşünüyor muydu? Hiçbir fikri yoktu. Ona bakacağını söylemişti; kürtaj isteyip istemediğini sormuştu ve o da bunun muhtemelen akıllıca olacağını düşünerek bunu düşünmüştü. Vasiyetnameyi hazırladığı sırada henüz karar vermemişti ama daha sonra bebeği doğurmaya karar verdi. Ahlaki bir sebepten değil, onu sevecek birinin olması ona heyecan verici geldiği için. Bunun bebek sahibi olmak için kötü bir neden olduğunu biliyordu ve hamileliğin kendisi de çok kötüydü, çok yorgundu ama aynı zamanda heyecan duyduğunu da hissediyordu; uzun yıllar sürecek borçlar, işten çıkarmalar ve Appalachian Yolu'nun giderek kurak bir savana dönüşmesi dışında ileriye bakabileceği bir şey olması.

Yeğenlerini seviyordu ve kendine ait bir şey istiyordu. Biriyle çıkmak onun için hiç eğlenceli olmamıştı. Sadece o ve bebek olacaksa, öyle olsun. Thayer'la ilişkisini bitirmeyi giderek daha ciddi bir şekilde düşünüyordu, çünkü ya kız olursa? Kızının onun hakkında Meredith Wren'in söylediği şeyi düşünmesine, onun sadece bir klişe olduğunu düşünmesine dayanamıyordu. Ama değildi. Yalnızdı ve tüm bu sevgiye, tüm bu şefkate, tüm bu yumuşaklığa ve sıcaklığa sahipti ve Thayer dışında kimse ondan bunu istememişti. Diğer herkes Culiya'dan onun nasıl vereceğini bilmediği bir şey istiyordu. Annesinin ona yardım edeceğine karar verdi. İşi bırakacak ve Thayer'dan aldığı iş referansını daha iyi maaşlı, daha istikrarlı bir işe geçmek için kullanacaktı; genç yetişkin vampir romanını bitirecek ve bebeğine adayacaktı; hızla büyüyecek ve sonra başka bir yetişkin onun bu yönünü, kendine güvenini, dünyayı daha güzel bir yer haline getirme arzusunu beğenecekti.

Ve evet, mastürbasyon yaparken Eilidh Wren'i düşünecek ve bu sırrı mezara götürecekti. Her kadının sessiz bir karanlığı olmalı.

Ama şimdi Thayer ölmüştü ve Culiya sarsılmıştı ve Eilidh Wren onun hayalindeki kızdı, kabus yakıtıydı ve Culiya nasıl olur da bir bebeği olabileceğini düşünmüştü? Başına gelecekleri nasıl öngörebilmişti? Gergedanlar Culiya'nın bilincinde devasa bir şekilde belirliyordu, şimdi *onlardan* birini taşıdığını bilerek bütün gece dönüp durdu. Eşsiz Wren Evi, süresi dolmuş büyüklükle dolu, tıpkı bir mezar gibi.

"Sadece istedim," diye başladı Culiya ve ne söyleyeceğini, onlardan biri olmak istediğini biliyordum, çünkü bunu ben de hissediyordum. (Açıkçası o sırada kulak misafiri oluyordum - sanırım bu oldukça açık).

Her neyse, Dzhuliya'nın ne düşündüğünü biliyordum, bir Wren olmak istiyordu ve bu kontrol edilemez bir çılgınlıktı; açıklanamaz ve deliceydi. Ve anlamsızdı. Gergedanların tek bir tanesi bile mutlu değildi ama öyle bir potansiyel vardı ki. Karanlıkta bir elmas gibi parlayan böyle bir olasılık.

Eden, haksız mıyım?

"Biliyorum," dedi Eilidh ve elini uzatarak Culiya'nın omzundaki saçlarını hafifçe okşadı. Samimi bir dokunuş, bir sevgilinin dokunuşu. Züleyha başını kaldırdı ve dudakları hafifçe aralandı, arasında küçük, kırılğan bir yalvarış vardı. "Ah, hayır," dedi Eilidh başını hızlıca sallayarak. "Yani... sen benim ölü babamın çocuğunu taşıyorsun. Bu kesinlikle olmayacak."

"Doğru," dedi Culiya. Büyü bozuldu.

"Ama-" Eilidh derin bir nefes verdi. "Artık birbirimizi çok sık göreceğiz. Sen sonsuza dek benim hayatımdasın, ben de senin. Biz ... uyum sağlayacağız."

"Doğru," dedi Culiya.

"Her şey normal ve iyi olacak," dedi Eilidh. "Ya da en azından iyi olacak."

"Doğru."

Eilidh başını salladı, sanki gitmek için bir neden uyduracakmış gibi uzaklara baktı ama sonra vazgeçti.

"Gidip bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Culiya'ya. "Yine teklif eder değil. Sadece burada olmaya için ve ayrıca canım hamburger istiyor."

Dzhuliya'nın ete ihtiyacı vardı. Demir eksikliği. Bu sürekli bir istekti. "Bunu yapabilirim."

Eilidh omzunun üzerinden bana baktı. Bu öyle bir bakıştı ki, acaba rafta benim için yer mi açıyor diye düşündüm. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra başını salladı ve omuz silkti. Eilidh Wren benden bir içki içmemi isteseydi muhtemelen evet diyeceğimi fark ettim. Ama belli ki zamanı değildi, bu yüzden kadehimi kaldırdım.

-Diyet kola, kadeh kaldırır gibi ona doğru. "Kötülüğüne," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturdu. Kim bilir beni anladı mı, ama sanırım ne demek istediğimi anladı. Tanrım, ama aptal olduğu zaman çok güzeldi. Bu Wren'lerin nesi vardı? Şeytani bir şeydi. Psikiyatrik yardıma ihtiyacım vardı. Pazartesi günü terapistimle konuşacaktım.

Eilidh, Dzhuliya ile ayrıldı ve ben de kendi kendime bu kızın iyi olacağını düşündüm. Hangi kızı kastettiğimden emin değildim ama doğru hissettirdi, organik hissettirdi. Düşündüm ki, ne var biliyor musun? Onun için iyi oldu. Sonra kitabı kapatıp gitmek için döndüm.

Tabii ki, tam ayrılmayı seçtiğimde, Gillian öldü.

Yves o sırada Gillian ve Arthur'a "Anlamıyorum," diyordu. "Kalmamı mı istiyorsunuz?"

"Duygusal olarak," diye açıkladı Arthur.

"Ve ayrıca fiziksel olarak," diye ekledi

Gillian. "Sadece seni seviyorum," dedi

Arthur.

Gillian, "Ve sanırım ben de seni farklı bir şekilde de olsa sevebilirim," diye katkıda bulundu.

Arthur, Gillian'a bakarak, "Ve her ne kadar... alışılmadık bir şey olsa da," dedi.

Gillian başını sallayarak, "Bunun hepimiz için hâlâ faydalı olabileceğini düşünüyoruz," dedi. "Yine de, başka bir şey arıyorsanız elbette bunu anlayışla karşılarız."

"Tuhaf bir hafta oldu," dedi Arthur. "Bunun sadece garip bir hayat olabileceğini kabul ettim."

Gillian, "Siz oradayken her şey çok daha anlamlı görünüyor," dedi. "Şimdi fark ediyorum ki bu, tüm hayatınızı yeniden yönlendirmek için küçük bir neden olabilir."

Şaşırtıcı bir şekilde, Yves bunu tahmin etmemişti. Çeşitli anlarda Gillian ve Arthur'un ileriki yaşlarına dair görüntüler yakalamış olsa da kayda değer bir şey görmemişti; ne bir ölüm, ne bir vahşet, ne de tanınabilecek kadar korkunç bir olay. Gelecekteki hallerine dair küçük görüntüler gördüğünü, kahve içtiklerini ve market alışverişi hakkında tartıştıklarını varsaymış ve bu yüzden bunların hiçbirini hafızasına kaydetmemiş, bunların sıradan evcil bir hayatın serapları olduğunu düşünmüştü.

Kendisini bu gelecek projeksiyonlarının hiçbirinde görmemişti ve bunun nedeninin o zamana kadar başka bir yerde olacağını, hayatına devam edeceğini varsaymıştı.

Bir şekilde, ama şimdi düşününce, kendisini görmediğini fark etti çünkü kendisiydi - yani bu imgelemlerde Arthur ve Gillian'ı onların bedeninden değil, kendi gelecekteki bedeninden gözlemliyordu. Bu ara sıra başına geliyordu, kendi geleceğini tahmin ediyordu ama kaçınılmaz olarak gerçekleşecek olanla Yves'in sadece hayal ettiği şeyi birbirinden ayırmak imkânsızdı.

Bunun gördüğü gelecek mi yoksa sadece dilediği gelecek mi olduğunu bilemezdi.

Sorunun yanı sıra çeşitli pratiklerini de düşündü. "Alışılmadık koşullar altında siyasette bir yaşam çok zor olabilir," dedi yavaşça. "Yine de özel hayatınızın korunmasına karşı değilim." Öncekinden farklı olmayacağını düşündü ama şimdi Arthur'dan ziyade *kendisi* dışlayıcı bir ayrıntı olacaktı.

"Oh, saklanmayız," dedi Arthur. "Ben zaten kaybediyorum. Yalan söylemenin ne anlamı var, sadece yaraya tuz biber ekmiş oluruz?"

Her zaman taktikçi olan Gillian, "Sert bir hamle korkusuz bir özgünlük olurdu," dedi. "Elbette, başarısız olabilir. Ama ne olmuş yani? İnsanlar her zaman başarısız olur."

"Genelde başarısızlık konusunda bu kadar rahat değilimdir," dedi Arthur. "Ama sanırım insan uyum sağlayabilir."

"Mesele şu ki," dedi Gillian ve sonra sapsarı kesildi.

Sonra aniden Arthur'un ayaklarının dibine yığıldı, martini bardağı yere düşerken berrak sıvı cenaze evinin zeminine döküldü.

"Oh! Çok uygun," dedi Arthur heyecanla, sonra odadaki herkesin soluk soluğa Gillian'a döndüğünü fark etti. "Pardon, ne demek istediğimi boş verin," diye tersledi onları, iki parmağını Gillian'ın çenesinin hemen altındaki donmuş nabzına yerleştirmek için diz çökerken dikkatlerini başka yöne çekti.

Yves onun yanında diz çökmüş, Gillian'ın kıpırdamadan duran sakın yüzüne bakıyordu. "Demek aptal bir Amerikan hatasıydı?" dedi, Gillian'ın birkaç saat önce Arthur'un aşırı dozda çikolatasından bir örnek alarak yaptığı deneyi kastederek.

"Ölüm bulaşıcı değilse, kesinlikle öyle görünüyor."

"Ama basitçe... uyanacağından emin misiniz?" Yves karakteristik olmayan bir endişeyle sordu. "Senin yaptığın gibi mi?"

Arthur aniden emin olamadığını fark etti. Diriliş çikolatanın etkilerinin bir parçası mıydı, yoksa Arthur'un kendi eseri miydi? Ne de olsa hayatında pek çok kez okültizmle uğraşmış, ama bunu başaramamıştı.

Gillian'ın onun yaptığı gibi kendini diriltecek kadar büyülü olup olmadığını açıklayamazdı. Sadece kalbinde ya da muhtemelen daha aptalca bir yerde, Gillian'ın her şeyi yapabileceğine inanmıştı, çünkü Arthur'a göre Gillian'ın yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Ama en azından şimdilik beklemekten ve inancın büyüsüne güvenmekten başka yapacak bir şey yoktu. Arthur, doğrudan Yves'in gözlerine bakmadan önce Gillian'ın tertemiz saçlarını alnından taradı ve önceki konuşmalarına geri döndü.

"Özür dilerim," diye söze başladı Arthur, "eğer bunlardan herhangi biri... normal görünmüyorsa. Eğer istediğiniz şey normalse, ki bunun için sizi kesinlikle suçlayamam."

İşte o zaman Yves, Arthur'un kendisini, neyi tedavi ettiğini ve Yves'in yoksun olduğu yapıyı ve bağlılığı sorgulamaktan ziyade, yetiştirilme tarzının eksantrikliğini bir ev marifeti olarak onurlandırmak istercesine sadece hafifçe, gelişigüzel bahsettiği geçmişini bildiğini fark etti. Arthur'un özrünün, Arthur'un Yves'e hâlâ her küçük çocuğun ailesine baktığında ve kendi ailesini hayal ettiğinde hayal ettiği, hatalarının olmadığı sonsuza dek mutlu yaşamı vermek istediği anlamına geldiğini anladı.

Ama Yves hiçbir zaman normal, hatta sıradan biri olmamıştı. Gillian'ın kıpırdamayan göğsüne uzandı ve Arthur'un elini nazikçe tuttu.

"Seni seviyorum," dedi Arthur ve bu sesi daha önce de duyduğunu fark etti - gelecekte bir yerden, ailenin gerçekten bir şey ifade eden bir kelime olduğu bir dünyadan ona seslenen ses. Anlamı olan bir şey.

Yves ona gülümsedi ve Gillian bir solukla doğruldu, öyle tehlikeli bir öğürme hareketi yaptı ki Arthur içgüdüsel olarak ellerini yüzünün önünde tuttu, öyle ki Gillian avuçlarının içine kustu.

Gillian mutlak bir dehşetle, "Aman Tanrım," dedi.

Ve Arthur güldü.

"Ellerimi yıkayacağım," dedi ve Gillian'ın alnına bir öpücük kondurdu. Bana bakıp sırttı ve artık bana ihtiyacı olmadığını biliyordum, çünkü evet, her şey onun hayal ettiği gibi değildi ve yine de kesinlikle iyiden de öteydi.

Kalmak için bir neden yoktu; ne de olsa gitmem gereken yerler, sonsuz bir döngü gibi görünen çamaşırhanem vardı. Ayrıca ertesi gün çalışmak zorundaydım, çünkü önceki gün izin almak için vardiyalarımı değiştirmiştım. Ayrıca, oğlumu çok özlemiştim ve daha önce oğlum için ne düşündüğümü hatırlayamıyordum.

Bunun için onu geride bırakmış olmam çok önemliydi. Bazen ondan uzakta olduğumda ruhumun yarısını buza koymuşum gibi hissediyordum.

O sırada dikkati başka yerde olan Arthur'a el sallayarak veda ettim. Neredeyse bir sütuna çarpıyordum, sonra da başka birine. Sonunda kapıya giden yolu temizledim ve kendimi üzgün hissettim ama sanırım boş hissetmedim. Tam olarak *tatmin olmamış* değil, ama daha çok... bitmemiş. Sanki hikayenin henüz bir sonu yokmuş gibi.

Cenaze töreninde düşünülecek aptalca bir şey. Açıkçası, hazır olsanız da olmasanız da tüm hikayelerin bir sonu vardır.

Fark edilmeden sıvışacaktım. Zaten amacım da buydu. Ama Meredith kolumu tuttu ve beklememi istedi, ben de bekledim. Ona siktir olup gitmesini söyleyebilirdim - yani, evde bir bebeğim vardı ve dürüst olmak gerekirse, Meredith'in benim zamanımı almaya hakkı var mıydı? Hayır, yoktu.

Ama gerçekçi olalım, Meredith'le konuşmak istemeseydim, onu evimin önünde ilk gördüğümde Monster'a sokağın etrafında başka bir zaman dolaşacağımızı söyledim.

Teker teker herkesle vedalaşmasını izledim. Arthur gitmeye hazır mısınız Hostes Abla gibi bir şey söyledi ve o da teşekkürler Chivalrous Kardeş, eve kendim giderim dedi. Diyet kolamı yudumlarken gözlerimi devirmiştim. Tabii ki onu bırakacağımı düşünmüştü. Yani, . Ama gerçekten çok ağırdan alıyordu ve oburluğa dönüşmeden önce yiyebileceğiniz çok fazla küçük cenaze ordövrleri vardı.

Sonunda, Tetris oynamak için telefonumu çıkardığım sırada Meredith yanımda belirdi. "Uzun sürmez," dedi. "Sadece seninle bazı Wrenfare tekliflerini görüşmek istiyordum."

"Ne?" Ağzımda biraz bruschetta vardı. (Bir cenazede kaç tane ordövr yiyebileceğiniz konusunda yalan söyledim. Böyle bir sınır yok.)

"Gelen kutumda Wrenfare için yaklaşık on teklif var. Bunları sizinle görüşmek istedim."

Güç bela yutkunmayı başardım. "Neden?"

"Astronomik rakamlar. Çok para, özellikle de Tyche'ninki. Sen akıllısın." Bana yan yan baktı. "Ve bu senin kararın olmak üzere, bu yüzden söz sahibi olman gerektiğini düşündüm."

Bu sefer boğazıma bir şey kaçmadı. "Ne?"

"Hadi, özel olarak konuşalım." Çenesiyle otoparkı işaret etti. "Hangisi senin?"

"Şu," dedim annemin eski hatchback'ini göstererek. "Bekle, ne?"

"Dolandırıcılıktan soruşturulmak üzereyim," diye açıkladı Meredith, kasılarak yolcu tarafına geçti. "Aslında, federal hükümetin bana karşı bir dava açmak için harekete geçtiğini duydum." Daha sonra, iş ortağı Ward'ın söz konusu kendisi olduğunda çok motive olabildiğini açıkladı. Görünüşe göre, ona karşı kilit bir tanıklmış. "Mücadele etmeyi düşündüm ama bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Her şeyi berbat ettim, nokta. Her neyse, ben bir Wren'im." Başını arabaya eğdi ve ben de koltuğuma kıvrıldım, emniyet kemerini takarken ona baktım, sonra durdum, sanki aslında hiçbir yere gitmediğimizi hatırlamış gibiydim. "Ne kadar hapis yatacağım, bir yıl mı? Sorun olmaz."

"Ama kariyeriniz -şirketiniz-" Tam olarak nereden başlayacağımı bilemedim. "Gerçi beyaz yaka suçları konusunda muhtemelen haklısın," diye onayladım, çünkü en kolay yer orası gibi görünüyordu. "Magitech'te herhangi bir şey için hapse girdiğini düşündüğüm ilk kişi sen olacaksın."

"Evet, en sevdiğim sonuç bu değil ama hak etmediğimi söyleyemem." Meredith neden başka bir şey söylemediğini sorar gibi bana baktı. Açıkçası akli başında değildi. Nasıl bir tepki vermemi bekliyordu bilmiyorum ama bir araya getirmekte zorlanıyordum. "Mesele şu ki," diye devam etti, "seni Wrenfare'in CEO'su olarak atamak için çoğunluğumu kullanacağım. Şirketi satıp paraya çevirebilirsin. Bir kısmını kardeşlerime ver ama parayı al ve kaç. Sana borçluyum." Tekrar omuz silkti. "Tazminat diyelim."

"Delirdin mi sen?" Dedim ve ona bakmak için döndüm. O da bana döndü. "Ne?"

"Sence para bunu düzeltebilir mi?"

"Oh. Hayır." Yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. "*Düzeltmeye* çalışmıyorum, gerçekten. Sadece paranın iyi bir artı olacağını düşündüm. Zaten babamın sizin ürününüz için yaptığı teklif çok düşüktü, gerçekten gülünçtü. Bilmek isteyeceğini bile sanmıyorum."

Kesinlikle bir fikrim vardı. Daha önce de satmıştım. "Paranı istediğimi sana düşündüren nedir?"

"Onunla ne istersen yap Lou, umurumda değil." Meredith omuz silkti. "Annene ver. Ona borçluyum, çocukken beni çok besledi."

"Sana ne oldu böyle?" Şaşkınlıkla söyledim.

Kaşlarını çattı. "Ne yani, bunun adil olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ona yıllardır borçlusun!"

"Evet, artık bir yetişkinim, daha önce değildim." "Hâlâ özür dilemedin," diye mırıldandım.

"Oh, ona ihtiyacın mı var? Üzgünüm," dedi Meredith Wren, pislik herif. Aynaya bakmak için yolcu faturasını indirdi ve göz kapağını tamamen iğrenç bir şekilde geriye doğru sıyırdı. "Sanırım arpacık geçti. Beni deli ediyordu, bu yaşta gözümde *arpacık* çıktığına inanabiliyor musunuz?"

"Meredith, otuz yaşındasın, ölü değilsin, bakteriyel enfeksiyon için yaş sınırı yoktur," diye mırıldandım. "Ve gerçekten 'üzgünüm' demenin yeterli olacağını mı düşünüyorsun? Ne *için* üzgünsün ki?"

Bunu düşünmek için durakladı.

"İkimiz de liseyi yalnız bitirmek zorunda kaldığımız için üzgünüm," dedi sonunda. "Evlendiğin ve ben yanında olmadığım için üzgünüm. El Cerrito'da yaşadığın için üzgünüm."

"El Cerrito'nun nesi var?" diye sordum. "Hava son derece ılıman!"

"Sana Jamie'den hiç bahsedemediğim için üzgünüm," diye devam etti, sanki hiç konuşmamışım gibi. "Arthur senin tarafını tuttuktan sonra senden daha da nefret ettiğim için üzgünüm."

"Alo? Beni okuldan mı attırdın?"

"Oh, hadi ama. Aptalca davranıyordun."

"*Meredith!*" Gürledim ve o da güldü.

"Bak, cidden Lou, dürüst olmak gerekirse, kendim için çok üzülüyorum. Her şeyi kaçırdım. Bir şeyleri kanıtlamak için on yıl boyunca hiçbir yere gitmeyen bir hamster çarkında koştum." Omuz silktili. "Ve tabii ki üzgünüm, sana ihanet ettim, bunu biliyorum, ama bu en azı, gerçekten. Ve sen gerçekten aptalca davranıyordun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve tam bir şaşkınlık içinde sürücü koltuğuna yaslandım. Meredith gelişigüzel dudak kremi sürdü.

"Hiçbir yere hamster tekerleği demek zorunda değilsin," diye homurdandım sonunda. "Bu gereksiz. 'Hiçbir yere' kısmı ima ediliyor."

"Evet, ama bunun provasını yapmadım." O zaman bana baktı ve ben de Meredith Wren'le arabada oturduğum gerçeğiyle geçici olarak sarsıldım, gençken çok sık yaptığımız bir şeydi ve şimdi tüm bu zaman geçti ve ben bunu hissetmedim bile. Neredeyse arabada bizimle birlikte değildi.

-Gerçek bile sayılmazdı. Bu Meredith'ti, benim en iyi cadı arkadaşım.

"Bunu nasıl yaptın?" Ona sordum.

"Hile mi?"

"Evet."

"Anlayamadın mı?"

"Sadece bana söylemeni istiyorum."

"Sen ." Gözlerini devirdi, sonra dudaklarını büzdü. "Peki. Tüm klinik hastalarla . Hepsini tek tek değiştirdim."

"Onları değiştirdin mi?"

"Bilirsin işte. Onları düzelttim." Cadı büyüü yapmak için evrensel bir işaret yaptı, parmaklarını hafifçe oynattı. "Onları mutlu ettim."

"İşe yaradı mı?" Şaşkınlıkla sordum. Meredith'in insanları etkilediğini daha önce de görmüştüm ama bunun kalıcı olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Öyle görünüyordu, en azından daha mutlu hissettiklerini bildirecek kadar uzun bir süre için." Arabamın tavanına baktı, biraz düşüncelerine dalmış gibiydi. Çocukken de hep böyle yapardı. Eskiden pek varmış gibi görünmemekle ilgili bir sorunu vardı. Son konuşmalarında ve röportajlarında bunu geliştirdiğini, kendini aktif bir dinleyici gibi gösterdiğini fark ettim. Meredith'in hala kafasının içinde bir şeylerle meşgul olduğundan emindim ama şimdi en azından çaba harcıyormuş gibi görünüyordu.

"İşe yarıyor mu?" diye sordum ve o da şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak bana baktı.

"Olmadığını zaten biliyorsun. Bunu bana kendin söyledin."

"Biliyorum, ama..."

Sustum.

Sonra uzandım. Ve durakladım.

"Beni gerçekten Wrenfare'e CEO olarak mı atamak istiyorsunuz?" diye sordum.

"Bir Wrenfare mağazasında çalışamazsın, geceleri rahat küçük hapisane hücremde uyuyamam," diye cevap verdi. "Orası çok karanlık. Yani gerçekten Lou, *perakende* mi?"

Bunu geçiştirdim, çünkü tamamen haksız değildi. Genel olarak insanlar... nasıl desem? Lanet olası dayanılmaz. "Peki ya Birdsong?"

"Oh, bilmiyorum. Beni görevden alacaklar, belki Ward'ı başa getirecekler ya da herkes gemiden atarsa iflas ilan edecekler." İç çekti. "Aslında o kısma gerçekten çok kızgıyım. Onca iş." Çiseleme hareketi yaptı, sonra bir patlama sesi çıkardı. "Gitti."

"İşe yarıyor mu?" Tekrar sordum.

"Ne?"

"Chirp. Söylediğin şeyi biliyorum. Ama işe yarıyor mu?" Yüzü anlaşılmas bir şekilde buruştu. "Yani-"

"İşe *yarayabilir* mi?" diye açıkladım. "Tyche gelmeden önceki araştırmanız, ürün geliştirmeniz. Aslında yapmak istediğin şey."

"Ne?" Bana sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi baktı.

"Daha akıcı bir şey istemiştin," diye hatırlattım ona. "Beyin kimyasına gerçek zamanlı tepki veren bir şey. Sadece dopamin vuruşları değil, gerçek ilaç ayarlamaları. Değil mi?"

"Konsept buydu," dedi omuz silkerek.

"Bunun kaç kişiye yardım edebileceğini biliyor musun? Sadece tek bir şey üzerinde işe yarasa bile. Bipolar ya da klinik depresyon. Ya da kaygı. Eğer bunlardan sadece *birine* odaklanırsanız-"

Aynı kaşlarını çatarak bana döndü, sanki onunla dalga geçiyormuşum da düşmesini bekliyormuş gibiydi. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu Wrenfare altında sıfırdan yeniden yapabiliriz," dedim. "Ayrı bir ürün olmasına gerek yok. Wrenfare saatinin içine yerleştiririz."

"Lou, Wrenfare ," dedi Meredith. "Şirket batıyor. Para yok."

"İnsanlar parçaları için geliyorsa *biraz* para olmalı," diye belirttim. "Sadece tamir etmek için akıllı birine ihtiyacınız var."

"Oh, hadi ama. Bu bir tuzak, Lou." Meredith başını salladı. "Onlarca yıllık boktan yatırımlardan bahsediyoruz, şirketin suiistimalleri, düşük ücretle çalıştırma gibi nedenlerle biriken davalardan bahsetmiyorum bile-"

"Tamir edilebilir," dedim elimi sallayarak. "Bir şeyleri öylece atamazsın Meredith, Bay Grantham'ın bize ilkokulda ne öğrettiğini hatırlamıyor musun? Azalt, yeniden kullan, geri dönüştür-"

Meredith yarı bağırarak, yarı gülerek, "Başarısız olayım diye verdi," dedi. "Bunu sana sırf başarısız olası diye vermiyorum. Sadece suçu onun yerine başkasının üstlenmesini istedi, Lou, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"*İstiyorum*," dedim ve o zaman istediğimi fark ettim. "Her şeyi küçültmek, temeller dışında her şeyi kesmek istiyorum, hala türünün en iyisi olan Wrenfare işletim sistemini. Ve Chirp'in çalışan bir versiyonunu yapmak istiyorum. Söz verdim," dedim ona. "Sana söz verdim."

Bana şüpheci bir bakış fırlattı. "Bana ne zaman söz verdin?" "Seninle tanıştığım gün. Anneni geri getirmene yardım edeceğime söz verdim." "Bunu yapamazsın. Bu mümkün değil."

"Ama senin için öyle Meredith, öyle. Gerçekten bunu anlamadığımı mı düşünüyorsun?" İfadesi temkinliydi, korkuyla kararmıştı. "Neyi anlamadın?"

Yüzünü avuçlarımın arasına alacakmışım gibi eğildim.

"Meredith Wren, seni lanet olası pislik," diye iç geçirdim, "sen sadece yardım edilemeyen bir kadına yardım etmek isteyen yetişkin küçük bir kızsın. Ama bu senin başka bir sürü insana yardım etmene engel olmak zorunda değil."

Sertçe yutkunmasını izledim. Duygularından nefret eder, bundan kaçınmak için her şeyi yapar.

Ama uzanıp kollarını boynuma doladığında beni şaşırttı.

Ben de ona sarıldım.

"Eğer burayı yakıp kül edersem sakın kızma," diye fısıldadım kulağına şiddetle. Küçük bir kıkırdama sesi çıkardı. "Kızmayacağım."

"Ve seni bekleyen bir iş olacak," diye ekledim. "Hapisten sonra."

Geri çekildi ve bana şaşkınlıkla baktı.

"Sabıka kaydı olan birini başka kimse işe almaz," diye belirttim. "Şansın tükenecek."

"Aynen öyle," dedi kızgın bir şekilde. "Sabıka *kaydım* olacak. Beni işe alamazsınız."

"Aslında yapabilirim," dedim. "Buna kayırmacılık deniyor."

Bunun üzerine Meredith uluyana kadar güldü. Gerçekten *uluyana kadar*.

"Tanrım, umarım her şeyi düzeltirsin," dedi garip, histerik kahkahalar atarak. "Aslında yapabileceğini sanmıyorum. Ama denemeni izlemeyi *çok* isterdim."

"Ben bir tür dahiyim, aslında?" Ona hatırlattım. "O yüzden bekle."

Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. Ben de aynısını ona yaptım.

"Oğlun çok tatlı," dedi. Yine ağlıyordu. Ne kadar güzel, devasa bir bebek. "Hayatın iyi mi?"

"Evet," dedim, düşünmeme bile gerek kalmamasına şaşırarak. Birkaç yıl önce bile bulunduğum yerde olup da bu sözleri söyleyebileceğime inanabileceğimi sanmıyordum. "Evet, öyle ve sen bana bir milyar dolar vermeden önce de öyleydi."

"Bunu istiyorum," dedi.

"Bu senin," dedim, dilek dileyen bir cin gibi.

Bitmişti. Onu tekrar sevdim. Belki de hiç bırakmadım. Lanet olsun, sorun benim. Bir fareye bir kurabiye ver ve bam, fare sadece kurabiyeleri sever.

"Şey, kiralık araba için bir adamla görüşmem gerekiyor," dedi uzun bir iç çekişle ve kapı koluna uzanmam için beni bıraktı. Arabadan indi, sonra yolcu tarafındaki camdan bana bakmak için eğildi. Ben de mecburen camı indirdim.

"Gelmek ister misin?" Meredith babasının evini kastederek, muhtemelen karanlık tarafı değil, dedi, gerçi bu daveti bile düşünebilirdim, belki de zaten düşünmüştüm. "Muhtemelen Pazartesi günü teslim olacağım, yani bilirsin. Zaman çok önemli."

"Annemle konuşmam gerekecek ama tabii," dedim. "Pizza senden."

Sevgiyle parlayana kadar bana baktı.

"Emin misin?" dedi. Ne demek istediğini anlamadım. Kimin umurunda!

"Tabii ," dedim ve gülmesi üzerine pencereyi kapattım.

Lanet olası arabayı sür.

Meredith daha sonra bana Jamie ile havaalanındaki kiralık arabaya dönerken telefonda yaptığı konuşmayı anlattı. Ona teslim olacağını ve makalesi için sonsuz övgüler almasını umduğunu söylemiş, ancak bu görüşmenin ayrıntıları benim bilmediğim bir şeydi ve bu konuda uzun uzun şikayet ettim. Yerinden kıpırdamadı, çünkü çok güçlü bir şekilde ima ettiğim gibi, o bir pislik.

Yine de onu bekleyeceğini söylemek yeterliydi, ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Onu uzun zamandır bekliyordu. Sonsuzluk için planlar yaptıktan sonra bir yıl ne fark ederdi ki? Kimsenin ölmediğini varsayarsak tabii, ama işin özü de bu zaten. Hepimizin yaptığı varsayım bu, yoksa burada ne işimiz var?

Aptallar, her birimiz. En çok da yetenekli olanlar.

81

Sahne: Merhum Thayer Wren'in için için yanan, kısmen yıkılmış ev ofisi

Oyuncular:

Meredith Wren

Arthur Wren

Eilidh Wren

(Tanrı tarafından elle tasarlandı, yani tamamen Lou tarafından hayal edildi).

Meredith Wren babasının hiç dokunulmamış, özenle hazırlanmış maun masasının arkasında oturmaktadır. Eilidh Wren ofise, sahnenin sağında bir yerden, yanarak kül olmuş yemek odasından girer.

Eilidh: Affedersiniz, şirketi Lou'ya veriyorsunuz ve hapse mi giriyorsunuz? Sadece ... tek taraflı olarak, olan bu mu? İkimize de danışmadan mı?

Meredith: Farklı bir şey mi bekliyordun?

Arthur yatak odalarına giden koridordan içeri girer, üstü başı dağınıktır. Gömlek giymiyor. Ancak, Formula M pistinde Yves Reza tarafından meşhur edilen flamingo desenli, çok gürültülü bir pantolon giymektedir.

Arthur: Oh! İkiniz de buradasınız. Ben de tam Gill'in kitabını getiriyordum.

Arthur, üzerinde sadece NAPO yazan ve kısmen yanmış A harfinin E'ye benzediği ciltli bir kitabı eline alır.

burada!

Eilidh ve Meredith şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

Meredith: Nerelerdeydin, Ahlaksız Kardeş? Arthur: O da ne, Meraklı Kardeş?

Arthur dalgın dalgın gülümsüyor. Meredith tiksiniş görünüyor. Eilidh dehşetle bakıyor.

Meredith: Ugh. Boş .

Eilidh: Arthur! Peki ya Gillian?

Hm? Her zaman röntgenci eğilimleri vardı.

Şimdi Eilidh isyan etmiş görünüyor. Meredith memnun görünüyor, "Aferin ona" der gibi.

Arthur: Durun. Siz ikiniz neden bahsettiğimi sanıyorsunuz?

Meredith: Cevap verme. Bu bir numara.

Arthur: Scrabble oynuyoruz.

Meredith: Eminim oynuyorsunuzdur.

Arthur: Cass'e ne oldu bu arada? Meredith: Cenazeden

eve taksiyle döndü. Eilidh: Onu o kadar mı kızdırdın?

Meredith: Aslında bence asıl sorun benim biraz fazla harika olmamdı.

Eilidh: Doğru, son derece inandırıcı bir sonuç.

Meredith: Teşekkür ederim.

Arthur: Peki ya Jamie?

Meredith: Depodan bir şeyler almak için Los Angeles'a dönüyor ama duruşma için burada olacak.

Arthur: Suçlama mı?

Eilidh: Oh, bunu duyana kadar bekle!

Arthur umutla bekliyor.

Meredith: Oh, pardon. Eilidh söyleyecek sandım. Hapse gireceğim.

Eilidh av köpeklerini serbest bırakın der gibi çılgınca hareket ediyor.

Arthur'un kafası karışmış görünüyor.

Arthur: Hapishane mi? Ne için?

Meredith: Dolandırıcılık.

Arthur: Oh, Chirp çalışmadığı için mi? Eilidh ve Meredith hep bir ağızdan: Chirp.

Arthur: Şimdi kesinlikle öyle.

Alo? Lütfen ona hapse girmesine izin verilmediğini söyler misiniz?

Meredith: Neden izin verilmiyor? Ben bir suç işledim. Buna sorumluluk deniyor. Biraz kefaret ödemem gerekiyor.

Eilidh: Meredith, bu çok saçma, resmen kendi kendini kırbaçlıyor!

Meredith: Değil. Bu kefaret.

Arthur: Öyle bile olsa, kongre kampanyam için hiç de uygun görünmüyor, Rahibe Saintly.

Arthur etkilenmiş görünmek için duraklar.

Arthur: Bu varyasyonu daha önce kullandığımı hiç sanmıyorum!

Eilidh bıkkın görünüyor.

Eilidh: Hapse girmene izin yok, Meredith. Eğer rahat bir rehabilitasyon merkezinde hapis yatamayacaksan zengin olmanın ne anlamı var?

Meredith: Sanırım zengin olmamak için elimden geleni yaptığım çok açık. Bunun işe yaraması ne kadar komik değil mi? Aktif olarak denemek zorundayız.

Şaşırmış görünüyor.

Arthur: Belki de bütün milyarderler kötüdür.

Meredith: Kampanyanızla ilgili olarak, çok eşli ilişkilerinizin oy veren halk tarafından iyi karşılanacağını sanmıyorum.

Arthur (büyük bir coşkuyla): Teşekkürler, Rahibe Sage, bunu hiç düşünmemiştim!

Meredith: Bana küstahlık etme, Lothario Kardeş.

Alo? Varlığımı hatırlayan oldu mu?

Meredith: Var olduğunu biliyoruz, Eilidh. Sadece şu anda senin fikrin önemsiz.

Arthur: Belli ki benimki de öyle.

Meredith: Her zaman.

Eilidh yarı yanmış bir sandalyeye yığılır.

Her şeyin farklı olacağını . Her şeyden sonra.

Başka tarafa bakıyor.

Eilidh: Yani, yeni bir kardeşimiz olacağı gerçeğini tartışacak mıyız?

Meredith alaycı bir şekilde gülüyor.

Meredith: Lütfen. O bebek bizim ortak çocuğumuz olacak kadar küçük.

Eilidh: Bunun daha kötü olduğunu anlıyorsun, değil mi? Heyecanlıyım. Bebekleri severim.

Meredith: Vücudunu tamamen yeniden yaratmak zorunda olmayan bir adam söylüyor bunu.

Arthur: Yok etmek kelimesini kullanmamanızı takdir ediyorum! Gerçi bunun için hazırladığım bir argümanım vardı.

Meredith: Tekrar söylüyorum, bu konudaki görüşünüzün konuyla hiçbir ilgisi yok.

Alo?

Meredith: Merhaba.

Eilidh: Ne ?

Meredith: Sana söyledim, hapse gireceğim. Arthur:

Muhtemelen seçimi kaybedeceğim.

Meredith: . Sosyal medyada çok fazla vakit geçiriyorsun. Rakibinizin yetmiş yaşında olduğunu ve kadınlara hala "kadın" dediğini fark ettiğinizi sanmıyorum.

Arthur: Ve?

Meredith: Ve belki de kazanırsın.

Arthur: Ve mi?

Meredith: Ve bunu herkesin sorunu haline getirebilirsin.

Chirp'in çalışmasını gerçekten istiyordum.

Eilidh pencereden dışarı bakmaktadır. Meredith ve Arthur bakışır, sonra Eilidh'e dönerler.

Meredith: İşe yarıyor. Sadece... söz şekilde değil. Daha çok sıradan bir antidepresan gibi. İşe yarıyor, sadece.. her şeyi düzeltemiyor. Hiçbir şey her şeyi düzeltemez.

Arthur, Eilidh'in oturduğu yere doğru yürür ve bir elini omzuna koyar.
olamadığımız için üzgünüm, Eilidh.

Eilidh şaşkınlıkla ona bakar.

Eilidh: Ne?

Arthur: Kaza geçirdiğinde. Hastaneye gelmediğimiz için üzgünüm. Yanında olmalıydık.

Eilidh yanağını Arthur'un eline yaslar. Meredith alay ederek ikisinin de dönmesini ister.

Meredith: Kendi adına konuş. Hastaneye gelmediğimi kim söyledi?

Eilidh: Um. Ben mi? Beni görmeye hiç gelmedin.

Meredith: Geldim. Bir süre oradaydım. Eilidh:??

Meredith: Uyuyordun. Eilidh:

Beni uyandırmadın mı?

Meredith: Tabii ki hayır. Bu kabalık olurdu. Arthur:

Gösterilerinize gelemediğimiz için üzgünüm. Meredith: Yine kendi adına konuş!

Eilidh: Şaka mı yapıyorsun?

Meredith: Tüm performanslarınızı izledim. Çok iyiydiler. Bence çok yeteneklisin.

Eilidh:???

Meredith: Ne?

Eilidh: Hiçbir şey söylemedin.

Meredith: Neden ki? Tüm gösterilerden sonra meşguldün. Seni tutmak istemedim.

Eilidh: Delirdin mi sen?

Meredith: Gerçekten neden üzgün olduğunu bilmiyorum. Hayır, söyleme. Umurumda değil.

Eilidh: Meredith!

Arthur gülüyor.

Meredith: Neye gülüyorsun? Arthur'a: Biz çok aptalız.

Meredith: Ben değilim. Ben bir dahiyim. Eilidh: Aman Tanrım.

Üçü de gülüyor. Sonunda kahkahalar kesilir.

Eilidh: ama, ben ciddiylim. Bir kardeşimiz daha olacak.

Arthur: Ve? Ölüm ve ben sana sahip olmakla başa çıkmak zorundaydık.

Meredith titriyor.

Meredith: Sürekli yeniden yaşadığım bir kabus.

Eilidh: Dört yaşındaydın!

Meredith: Ve?

Eilidh: Bu farklı. Biz yetişkiniz!

Arthur: Söylemeniz gerekiyorsa, artık geçerli değildir diye düşünüyorum. Ölüm'ün bize bir dahi olduğunu söylemesi gibi.

Meredith: değilim. Bu açmaktan zevk alıyorum.

Eilidh ellerini havaya kaldırır.

Pes ediyorum. Görünüşe göre umurunda bile değil.

Meredith ve Arthur birbirlerine bir bakış daha atarlar. Bu bir anlamlıdır, göz açıp kapayıncaya kadar geçen sözsüz bir sohbettir.

Meredith: Önemsiyoruz, Dramatik Rahibe.

Evet, Histerik Rahibe.

Eilidh yavaşça yukarı bakar.

Meredith: Biz sadece daha yaşlı ve daha bilgeyiz.

Arthur: Daha yaşlı.

Meredith: Daha yüksek sesle.

Arthur: Daha bencil. Meredith:

İnkârda daha derin.

Arthur: Bu umursamadığımız anlamına gelmiyor.

Meredith: Bunun çok garip olduğunu düşünüyoruz,

Eilidh. Arthur: Çooooook garip.

Meredith: Ama oluyor işte. Hayat bu. Bazen hapse girersin. Bazen baban sekreterinden hamile kalır. Bazen bir böcek salgını çağırır ve yemek odanızı yakarsınız.

Arthur: Hayat bu, bebeğim!

Meredith: İşte hayat bu!

Arthur ve Meredith görünmez şampanya kadehlerini tokuştururlar.

Eilidh: Siz delisiniz.

Arthur, Eilidh'in başının üstüne bir öpücük bırakıyor.

Arthur: Neyse, ben sevgililerime çeşitli şekillerde hizmet etmeye gidiyorum. Çoğunlukla gecikmiş haz.

Meredith: *Aman Tanrım.*

Arthur sırtıarak gömleksiz bir şekilde koridora doğru koşar ve gözden kaybolur. Eilidh Meredith'e döner.

Meredith: Mülklerin nasıl satılacağına siz karar verebilirsiniz. Ve değerli olan her şeyi Arthur ve Dzhuliya ile paylaşabilirsiniz.

Eilidh: Babam özellikle bana bir iş vermen gerektiğini söylediği halde şirketi bıraktığın için kendini hiç suçlu hissetmiyor musun?

Meredith: Sana bakmama gerek yok Eilidh, sen kendi başının çaresine bakabilecek kapasitedesin. Sen akıllısın. Bir yolunu bulursun.

Ben bitmiş bir saf kıyım.

Meredith: Ne olmuş yani? Ben harcanmış bir dahiyim. Hepimizin bir bokları var.

Bir saniye sessizlik içinde otururlar.

Eilidh: Beni gerçekten dans ederken

izledin mi? Meredith: Evet.

Eilidh: Beğendin mi?

Meredith: Seni dans ederken izlemeyi hep sevmişimdir. Bunun hakkında konuşmuyorum çünkü hiçbir şey hakkında konuşmuyorum.

Eilidh: Bu doğru.

Meredith: Benim fikrimi umursamamalısın. Ben bir aptalım. Senin bir dahi olduğunu sanıyordum.

Meredith: İkisi de doğru olabilir.

Bence sen bir dahisin.

Meredith: Biliyorum. Bence sen de öylesin.

Bir süre birbirlerine bakarlar.

Meredith: Bana yazarsan sevinirim.

Eilidh: Tamam.

Dur.

Eilidh: Bekle. Cevap yazacak mısın?

Meredith bıkın bir şekilde iç geçiriyor.

Meredith: Tamam.

Sadece seninle konuşmak istiyorum.

Meredith: Seninle konuşuyorum.

Dur.

Meredith, isteksizce: Seni seviyorum.

Eilidh başını sallar.

Eilidh: Sana bağırdığım için böyle söylüyorsun. Meredith: Şey, evet. Bilmediğini fark etmemiştim.

Eilidh: Dahi/idiyot kompleksi yine baş gösterdi.

Meredith: Arthur'a iyi bak.

Eilidh: Neden? Zaten her şey hazır. Meredith: O güvertede çok fazla el var.

Eilidh: Kelimenin tam anlamıyla her bir el o destenin üzerinde. Meredith: Lütfen kardeşimizin destesi hakkında konuşmayı kes. Eilidh: Hapishanede ne yapacaksın?

Meredith: Orası hapishane Eilidh, St. Bart's değil.

Gerçekten Chirp'in çalışmasını istedim.

Meredith: Biliyorum. Bu yüzden gidiyorum.

Eilidh: Beni mutlu edebileceğini söylemiştin.

Meredith: Bunu yapmamalıydım.

Eilidh: Hayır, ben teşekkür ediyorum. Çünkü en azından bir örnekte haklıydınız.

Bir anlık duygusallığı paylaşırlar.

Meredith: Tamam, peki. Ben duş alacağım. Pizza ister misin? Eilidh: Evet, lütfen.

Meredith: Ben hapisteyken ne yapacaksın? Eilidh: Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen pizza yerim.

Meredith: Güzel.

Ayağa kalkar ve odadan çıkar.

Eilidh, babasının ofisine bir son duygusuyla bakar. Göğsündeki şey yer açmak için yer değiştirir.

Eilidh: Hoşça kal baba. Bu işte pek iyi değildin. Ama seni seviyorum.

Odadan çıkıyor ve yanmış ofis kapısını kapatıyor. Gölgelekli güneş ahşabın camlarına vuruyor ve yavaş yavaş kayboluyor

Ta ki kararan gökyüzünde yıldızlar yeniden yanıp sönene kadar.

Son sahne.

Wrens'leri tamamen affettiğimi düşünmeyin, bilmiyorum. Hayatın bu şekilde işlediğini sanmıyorum. Bana büyük miktarda para vermenin yardımcı olduğu kesin. Hayatınızda özür dilemeniz gereken insanlar varsa, bunu örnek alınabilir bir taktik olarak düşünün.

Bağışlama, kredi kartını okutmak gibi tek kullanımlık bir eylem değildir. Bence bu daha çok bir politika gibi. Toplumsal huzurun tadını çıkarmak için rutin olarak geçmişin geçmişte kalmasına izin vermeyi kabul ediyorum. Kayıtsız şartsız değil! Beni iki kere kandırdın. Lola'nın genellikle tehdit olarak söylediği gibi, affet ama asla unutma.

Onlardan biri olma dürtümü, onların dünyasına zahmetsizce girme arzumu tamamen yok saymanın günlük bir egzersiz olacağını düşünüyorum. Ancak yaşım ilerledikçe, kendimi kabul ettiğim ve artık sınırlarımın başkalarının onayına açık olmasından korkmadığım oldukça yüce bir netlik biçimine ulaşıyorum. Zaman geçtikçe, kendi dışındakilerin beklentilerine giderek daha az duyarlı hale geliyorum ve sonuç olarak, olduğum kişi daha nazikçe el üstünde tutulabiliyor.

Bu yine mutlulukla aynı şey değil. Tüm hayatım boyunca sırtımda taşıdığım bir yükü bırakmaya daha yakın -ben neye değerim, beni kim sevecek? Bunlar, her günün her saniyesinde cevabına ihtiyaç duymadığım sorular (en azından beş güzel dakika boyunca, artık kim olduğumu ve neden değerli olduğumu mükemmel bir kesinlikle bilmeme izin var) ve bence tanımı dinlenmeye en yakın olanı.

Yine, teknik olarak mutluluk değil - bu yüksek bir istek. Ama size yalan söylemeyeceğim. Oldukça harika.

Richmond köprüsünü geçmek tam bir kabus, tabii ki öyle. Cuma trafiği deliliğin sınırlarını ortadan kaldırmaya yetiyor. Eve vardığımda, Monster'ın akşam yemeğini çoktan kaçırması oluyorum, bu da beni

Çünkü bu kadar önemli olan ne yapıyordum? Daha önemli ne yapıyorum ki? Çocuklarınızın *şu anda* nerede olduğunu biliyor musunuz? Zenginleştirmeyi sadece çocuğun muhafazasına bırakmak yeterli değildir. Onlara daha fazla kitap okuyun, Tanrı aşkına!

Bunun ne kadar yorucu olduğunu görüyor musunuz? Kişisel hayatta kalma politikama neden bir üye daha eklemeyi seçtiğim bir muamma, her zaman bir muamma olarak kalacak - bazen istediğim her şeyi yapabilseydim nerede olurum diye düşünüyorum ve cevap neredeyse hiçbir zaman yaptığım şey olmuyor.

Ama yine de bazen öyle oluyor.

Yediden hemen önce eve giriyorum ve içerisi adobo, sarımsaklı pıllav gibi kokuyor. Bir mango kirpisinin dış iskeleti plastik bir kesme tahtasının üzerinde gevşek bir şekilde duruyor, bulaşıklar lavaboda ıslanıyor.

"Annen evdeyken hiçbir erkek seninle çıkmaz," demişti annem, Ben gittikten sonra benim yanıma taşınmasını istediğimde.

"Güzel," dediğime inanıyorum. Ben adobo yapmayı bilmiyor ve Demeter'den önceden dilimlenmiş mango alıyor. Kuşkusuz ben de öyle yapıyorum. Lüks, önceden dilimlenmiş bir mangodur.

Her şey sessizmiş gibi geliyor. Bir çocuğunuz olduktan sonra, benim Korku dediğim şeyi geliştirirsiniz - yani uyuyan bir bebeği uyandırma Korkusu. Fark ettiğim kadarıyla herkeste bu yok. Bazı insanların bebekleri çok uyuyor ya da hiç uyumuyor, bu yüzden herkes üstsüz bir şekilde ön kapıya fırlayıp mutfak bıçağıyla teslimatçıya bebeğin nasıl uyuduğu hakkında bağırıyor, postanın gelişi umurumda mı sanıyorsunuz? Altı haftada bir otomatik olarak gelen, aboneliikle aldığım lanet bir şampuan, tam bir dolandırıcılık, iptal etmem gerekiyor, kesinlikle kapıya koşmama gerek yok!

Her neyse, mesele şu ki içimdeki bir düğme açıldı ve asla kapanmayacak, bu yüzden Monster'ın neredeyse hiç uyumadığı odasına sessizce giriyorum. Genellikle yatırmadan önce bazen saatlerce sandalyede sallıyorum ama kaçınılmaz olarak kendini benimle yatakta buluyor.

İçeriye bakıyorum ve Monster sallanırken başını annemin omzuna koymuş. Bana yorgunca gülümsüyor. Gitmek için hamle yapıyorum ama Monster uyanmış -tabii ki uyanmış. Odaya girdiğim anda canlanıyor, sanki bunca zamandır sadece oyalanıyormuş gibi.

"AaaaAAAAH," diyor, ki bu Mama değil. Ama ruhsal olarak ne demek istediğini anlıyorum.

"Ben nerede?" Ne de olsa Ben'in zamanı geldiği için soruyorum.

"Bir işim çıktı, geceyi burada geçirmek için birkaç saat içinde döneceğini söyledi. Daha uzun kalacağını sanıyordum," diyor annem, Canavar kucağından sıyrılıp bana doğru koşarken. Hayvan pijamaları giyiyor. Sadece bir hayvan sesi biliyor, o da maymun sesi. Bunu her yaptığında mutluluktan bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Öyleydim, ama-" Canavar beni yakaladı ve neredeyse yere seriliyordum. "Oof." Ellerimi tuttu ve onları kullanmaya başladı, bilmiyorum. Merdiven korkulukları. "Tamam, tamam-"

Ben onu tutana kadar vücudumun uzunluğuna tırmanıyor. Bir saniye bana bakıyor ve sonra yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı çekerek Joker gibi gülümsememi sağlıyor. Sonra kollarını içeri sokuyor ve başını omzuma koyuyor.

"O uyuduğunda giderim," diyorum anneme. "Acelem yok."

Ya da belki de hiç gitmeyeceğim, diye düşünüyorum Canavar içime gömülürken. Sevimli bebek. Tatlı çocuk. Sevgiden etobur hissediyorum, sanki onu bütün olarak yutabilirmişim gibi. Kaçırmaktan korktuğum şeyi kaçırısam kimin umurunda? Hayat ya da her neyse.

Annem omzumu sıkıyor ve Monster'dan bir öpücük almaya çalışıyor. Annemin yüzünü itiyor. Annem gidiyor ve ben sandalyeye oturmak için hareket ediyorum ama Canavar sallanırken bir şey tutmak istiyor. Ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyorum. Köpek mi? Top? Oyuncak ayı? Kitap? Bazen bir çıkartma sayfası ve bir keresinde de yarısı yenmiş bir çilek. Rengini sevdiği ve ilk kez mavi ("aboo") dediği için aldığımız plastik bir Adirondack sandalyeyi tutmak istediği ortaya çıktı. Elinde diğer sandalye varken onu sallanan sandalyeye oturtuyorum. Bu imkansız. Yüzümde parlak mavi bir Adirondack ile on dakika boyunca sallanıyorum. Buna Baba Salıncağı diyorum, ki bence komik. Ama şu anda hiçbir şey komik değil. Bir daha hiçbir şey komik olmayacak. Bu benim hayatım, dehşete bakıyorum, Meredith'in kıyamet sırasında bir patikada nasıl seks yaptığını düşünüyorum ama ben buradayım, sonsuza kadar bu sallanan sandalyeye sıkışmış, lanetli çocuğumu uyutuyorum. Uykuya dalıyor ve ben de sandalyeyi elinden alıyorum. Uyanıyor, biz sallanırken sandalyeyi bakabileceği bir yere koymam için miyavlıyor. Tamam. Ona anarşist gençliğimin pop-punk şarkılarını söylüyorum ve o da bir eliyle ağzımı kapatıp beni susturuyor. Genişçe esniyor. İşte geliyor, tatlı rahatlama. Yarım saat oldu. Rahat bir pozisyon bulamıyor. Her dakika yuvarlanıp burnumla oynamaya başlıyor. Benimkini çekiyor.

Küpeler. Ona hemen uyumasını yoksa aklımı kaçıracığımı söyledim. İnliyor. Berbat hissediyorum. Berbat bir anneyim. Deliliğe yenik düşüyorum. Kendimi boşluğa atmak ve bir daha çıkmamak istiyorum. Beni sıkıca tutuyor, o kadar sıkı ki, bir insanın başka bir insandan nasıl bu kadar rahatlık alabileceğini, nasıl bu kadar güvende hissedebileceğini merak etmeniz gerekiyor. Tanrım, ben bir hainim. Başına kötü bir şey sanıyor ama gelecek. Aman Tanrım! Ölmek istiyorum. Çok yoruldum. Onu, insanların onu hayal kırıklığına uğratacağı bu korkunç dünyaya getirdim. Bazen birine yemek yapmak istediğinizde her şeyin ters gideceğini ve yine de servis etmek zorunda kalacağınızı ve kibar olmanın iyi olduğunu ve sadece kendinizi daha iyi hissetmek için yalan söylediklerini bileceğinizi henüz bilmiyor. Henüz bağınazlığın ne olduğunu bile bilmiyor. Benim tatlı, değerli bebeğim! Dönüyor, dönüyor, dönüyor. Uyumaya git!!!!!!!!!!!! Kükrüyorum. Yüzümü okşuyor. Hiçbir insanın olmadığı kadar yorgunum. Aşk çok yorucu.

Nefes alıp vermesi düzene giriyor. Bana doğru kıvrılıyor ve onu o kadar güçlü özlüyorum ki neredeyse onu uyandırmak için yanaklarını ısıracağım. O çok komik. Çok tatlı. Geleceğin erkeği olduğunu ve bu dürtülerin tehlikeleri olduğunu biliyorum ama dünyayı ona vermeye çalışmamak fiziksel olarak çok zor. Onu şimdi yatağına koyabileceğimi ve daha sonra uyanacağını farkındayım. Uyandığında burada olmalıyım. Burada *kalmalıyım*. Neden burası dışında bir yere gidiyorum ki?

Onu yatağa götürmek için yer değiştiriyorum. Sanki uyanacakmış gibi hareket ediyor ve ben tüm evrene lanet ediyorum.

Uyumaya devam ediyor. Tanrıya şükür. Düşünebiliyor musun! Meredith bana mesaj atıyor. **Pizza 30 dakika içinde burada .**

Şu mükemmel yüze bak. Canavarım benim. Yine fiziksel acı hissediyorum ama kendimi yatağından dışarı sürüklüyorum, insanlık dışı bir sessizlikle. Bunu yapmanın en iyi yolu, yerdeki gıcırıtlardan kaçınmak için yatağın kapıya en yakın ucundan dışarı kaymaktır. Sonra kapıyı menteşelere doğru itmeniz gerekir. Bu bir bütündür. Bugünlerde adımlarımın ne kadar hafif olduğuna inanamazsınız. Bir an için Ben'e mesaj atmayı düşünüyorum, çünkü deneyiminin bu kısmını biliyor, Korku'yu benimle paylaşıyor. Başka bir insana bu kadar yakın hissedebilmek inanılmaz. Aynı zamanda bu yakınlığın kaybolması ve yine de devam etmeniz de şaşırtıcı.

Monster'ın odasının eşiğinde durup gitmeden önce ona son bir kez aç gözlerle bakıyorum. Bunu her gece yapıyorum, hiçbir yere gitmiyor olsam bile,

ki genelde öyle değilimdir. Biraz kötü televizyon izlerim ya da kitap okurum. Bir saat boyunca hayatta olmanın ne anlama geldiğini düşünürüm ya da duvara bakıp bir daha hiç yorgun hissetmeyecek miyim diye düşünürüm. Her şey değişiyor. Her şey değişir. Hiçbir şey eskisi gibi değil (şefkatli). Hiçbir şey eskisi gibi değil (tehdit).

O zaman hissediyorum. Bir yorgunluk ve özlem sarsıntısı. Kalp çarpıntısı. Bu bir varoluş hali değil, uyuyan bir çocuğun yüzündeki peri ışıkları gibi dizilmiş anların bir toplamı.

Mutluluk.

Sonra kapıyı kapatıyorum ve Meredith'e mesaj atıp yolda olduğumu söylüyorum.

KREDİLER

Okuduğunuz bu kitap, benzersiz yayıncılık ekibimin her bir üyesinin gösterdiği çaba ve uzmanlık olmadan mümkün olamazdı. Her biriyle çalışmış olmaktan onur duyuyorum ve hepsi de bu kitaba kattıkları zaman ve yetenek için takdir edilmeyi hak ediyor.

Genel Yayın Yönetmeni Lindsey Hall
Yardımcı Editör Aislyn Fredsall **Editör**
Asistanı Hannah Smoot **Temsilci** Amelia Appel
Yayıncı Devi Pillai
Yayıncı Yardımcısı Lucille Rettino **Tanıtım**
Müdürü Desirae Friesen **Tanıtım Direktörü**
Sarah Reidy **Pazarlama Direktörü** Eileen Lawrence
Pazarlama Direktörü Emily Mlynek
Kıdemli Pazarlama Müdürü Rachel Taylor
Kapak İllüstratörü Tristan Elwell
İç İllüstratör Paula Toriaccio (polarts) **Ceket**
Tasarımcısı Jamie Stafford-Hill **İç Tasarımcı**
Greg Collins **Yapım Editörü** Dakota Griffin
Genel Yayın Yönetmeni Rafal Gibek
Üretim Müdürü Jackie Huber-Rodriguez
Redaktör Janine Barlow
Düzeltilmen Jaime Herbeck
Soğuk Okuyucu Sara Thwaite
Yayıncılık Operasyonları Yardımcı Direktörü Michelle Foytek
Yayıncılık Stratejisi Yardımcı Direktörü Alex Cameron Alt
Haklar Yardımcı Direktörü Chris Scheina

Kıdemli Satış Direktörü Christine Jaeger
Kıdemli Ses Yapımcısı Steve Wagner
Seslendirme Sanatçısı Eunice Wong

Tor İngiltere

Yayıncı Bella Pagan
Editör Yardımcısı Grace Barber
Pazarlama Müdürü Becky Lushey
Kıdemli İletişim Yöneticisi Olivia-Savannah Roach
İletişim Asistanı Grace Rhodes
Tanıtım Asistanı Emelie Gerdin
Video ve Influencer Pazarlama Müdürü Emma Oulton
İçerik Pazarlama Yöneticisi Carol-Anne Royer
Dijital Pazarlama Müdürü Andy Joannou **E-posta Pazarlama Müdürü** Katie Jarvis **Kıdemli**
Prodüksiyon Kontrolörü Sian Chilvers **Kıdemli**
Masa Editörü Rebecca Needes
Kapak Tasarımcısı (İngiltere) Neil Lang
Satış Direktörü Stuart Dwyer
Kitapçı ve Toptancı Müdürü Richard Green
Satış Müdürü Rory O'Brien
Uluslararası Satış Direktörü Leanne Williams **Uluslararası**
İletişim Müdürü Lucy Grainger **Uluslararası Satış Müdürü**
Poppy Morris
Özel Satış Müdürü Kadie McGinley
Özel Satış Yöneticisi Molly Jamshidian
Ticari Pazarlama Başkanı Ruth Brooks **Ticari**
Pazarlama Müdürü Heather Ascroft **Ticari**
Pazarlama Müdürü Helena Short **Ticari**
Pazarlama Yöneticisi Liv Scott
Kıdemli Ticari Pazarlama Tasarımcısı Katie Bradburn
Metadata Yöneticisi Kieran Devlin **Ses**
Editörü Asistanı Mia Lioni **Postane**
Personeli Chris Josephs

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı aileme ithaf ederken alaycı bir lol attım, umarım sonuna ulaştığınıza göre artık anlamışsınızdır. Gerçek ailemle ilgili hiçbir şey bu kitapta temsil edilmiyor, belki de bir Adirondack'i sevgiyle okşarken onu birden fazla kez sallayarak uyutmamı sağlayan oğlum hariç. Ama yukarıda bahsi geçen ithafa geri dönecek olursak, ister kan bağıyla, ister evlilik yoluyla, ister aşiret yoluyla ailemden olun: teşekkür ederim ve sizi seviyorum. Senin için biraz daha fazla, anne, çünkü bunu okuduğunu biliyorum.

Dünyaları borçlu olduğum muhteşem menajerim Amelia'ya ve Tor'daki editörüm Lindsey'e her zamanki gibi çok teşekkürler, bana bir aile draması yazmayı hiç düşünüp düşünmediğimi sordu, ben de meşhur biramı tutarak cevap verdim. Teşekkür ederim Aislyn, o olmasa her şeyin darmadağın olacağını tahmin edebiliyorum. İngiltere tarafındaki Bella ve Grace'e destekleri ve genel olarak harika e-postaları için teşekkür ederim. Hepinizle birlikte kitap yazdığım için çok şanslıyım - birlikte hayata geçirdiğimiz her hikayenin yeni, sıcak ve tuhaf bir şeyler yapmak için yeni bir fırsat olduğundan emin olmak için elimden geleni yapıyorum.

Aaron Hayes-Roth'a bu kitapta teknoloji (ve teknomansi) danışmanım olduğu için çok teşekkür ederim. Ayrıca daimi bilim danışmanım olan kocama da (yemin etti). Boks antrenörüm Lex Giron'a değerli Guatemala katkıları için teşekkür ederim (öfkemi verimli bir şekilde kanalize etmek gibi diğer şeylerin yanı sıra). Wes Anderson'a -bu hikâyenin en büyük ilham kaynağı, küçük yaşta izlediğim ve hemen etkilendiğim *The Royal Tenenbaums*- ve biçimsel açıdan ikinci en büyük ilham kaynağı olan *Fleishman Is in Trouble* için Taffy Brodesser- Akner'a teşekkür ederim. Bir SDCC panelinde (izleyiciler arasında oturduğum ve en az üç yıl daha yazdıklarımla hayatımı kazanamayacağım) izleyicilerin daha kolay bir şekilde

içinde kadınlardan çok erkeklerin olduğu bir aile veya arkadaş grubu topluluğunu kabul etmek, böylece bunu burada bilerek yapmamak.

Sanatçılara teşekkür ederim: iç illüstratör Po, ne zaman bir şey yapsa ölmek istememe neden oluyor (olumlu). Herkesi olabildiğince seksi yaptığın için teşekkür ederim, her zaman, hatasız. Kapak tasarımcım Jamie Stafford-Hill'e The Vision konusunda sonsuza dek açık görüşlü olduğu için ve Tristan Elwell'e kapak illüstrasyonu için (ve tüm akıl almaz karakter notlarımı okuduğu için) teşekkür ederim.

Arkadaşlarıma daha çok teşekkür ve sevgi: David'e, seni seviyorum. Stacie ve Angela ve Lauren ve Arya ve Lauren ve Tracy ve Veronica ve M ve Emily ve Ava ve Chloe'ye. Minikler ekibine: Theo, Mateo, Harry, Miles, Eve, Clayton, Andi, Kally ve Eli'ye ve tüm ebeveynlerine. Hayatımın aşkları Garrett ve Henry'ye. Bunu kısa tutuyorum ki gerçekten olmak istediğim tek yer olan sizinle birlikte olmaya geri dönebileyim.

Son olarak, sana, okuyucu. Bu çok fazla kitaptı!!!! Beni sonuna kadar takip ettiğin için teşekkür ederim ve eğer bu yolculuğa birlikte ilk kez çıkmıyorsak, o zaman burada benimle birlikte eterde olduğun için tekrar teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, bu kelimeleri sizin için yazmak bir onurdur; umarım hikayeyi beğenmişsinizdir ve bir şekilde sizi mutlu etmiştir (dengesiz gülen yüz).

xx Olivie

2 Üstün Yetenekli: 2 Yetenekli

(Bir sonsöz)

Oyuncular:

Meredith Wren, hüküm giymiş suçlu

Lou, Anlatı Tanrısı

Sahne: Halk arasında "Club Fed" olarak bilinen federal asgari güvenli bir hapishanenin dış cephesi. Gün aydınlık ve sakin, belki de fazla güneşli, eğer biri şikayet ediyorsa.

Bir güvenlik görevlisi tesisin kapısını iterek açtığı anda Meredith Wren, kampüsü andıran tuğladan dış cephede, Wren'in varisinin federal yetkililere teslim olmasının ardından Amerikan magazin basınının diline pelesenk olmuş elma şekeri kırmızısı, en iyi tanımıyla küstah bir pantolon giyiyor.

Boynunda sahipsiz bir kravat var, altındaki şifon elbise gömleği açık bırakılmış ve yavaşça bronzlaşmanın izlerini ortaya çıkarıyor.

Meredith bir an gözlerini kısarak güneşe baktı ve dışarıdaki kapıya yaslanmış bekleyen Lou'yu gördü. Göz göze geldiklerinde Lou ayağa kalkıp selamlamak için başını salladı.

Lou: Umarım damat sendin. Meredith:

Ne?

Umarım damat sensindir dedim. Bilirsin işte. Kıyafetinden dolayı.

Meredith: Kıyafetimin nesi var?

Hiçbir şey.

Meredith: Beni böyle mi karşılıyorsun? Gillian asla yapmazdı.

Lou: Ciddi misin? Meredith. Bu bir replik mi? Bir filmde mi?

Meredith: Ben hapisteydim. Ne zaman bir film izlemiş olabilirim ki?

Lou: Bu yeni bir film değil!

Meredith: Şu anda bana ne söylüyorsun ki? Lou: Boş

ver. Hadi, şuraya park ettim.

Lou eliyle işaret eder ve yürüyecekmiş gibi hareket eder. Meredith ise gözlerini güneşten korumak için bir elini kaldırır ve kıpırdamadan durur.

Lou derin bir iç çekerek çantasından bir çift büyük boy güneş gözlüğü çıkarır. Meredith'e uzatır, o da takar.

Meredith: Yeterince uzun sürdü. Kornea hasarı olmasını mı umuyordun?

Lou: Beni buna cevap vermek zorunda bırakma.

Meredith: Tamam.

Meredith yürümeye başlar. Lou gözlerini hayali bir sahte belgesel kamerasına çevirir ve onu takip eder.

Gülünç görünüyorsun, biliyorsun.

Doğru değil. Meredith son derece havalı görünüyor.

Meredith: Öyle mi?

Hayır. Ama yapmalısın. Bunu hak ediyorsun.

Otoparktan, bir grup ses "Meredith!" diye bağırmaya başlarken birkaç kamera deklanşörü tıklıyor. Buraya gelin!"

Meredith: Bu şartlar altında adaletin yerini bulduğunu düşünüyorum. Lou:

Sen de öyle düşünüyorsun.

Meredith gazeteci ve fotoğrafçılardan oluşan kalabalığa elini kaldırarak ünlü bir pop yıldızının kayıtsızlığıyla "yorum yok" işareti yapıyor.

Lou: Peki.. ?

Lou, bir çift stiletto giyen Meredith'e ayak uydurmak için biraz zorlanır. Lou Birkenstock ayakkabı giymiş ve saçlarını tepeden toplamıştır. Ceketinde sadece küçük bir leke var.

Meredith: Daha çeşitli süreli yayınların olmasını isterdim. Lou:

Hapishaneydi.

Meredith: Doğru, ben de öyle dedim. Lou:

Evlat, gerçekten zenginleri yemeliyiz.

Meredith: Aynı fikirde değilim. Gerçi bu şartlar altında hafif bir ikiyüzlülüğe de karşı değilim.

Lou başını sallıyor.

Seni erken bıraktıklarına inanamıyorum.

Meredith: Şey, bilirsin, iyi davranış.

Lou: Bu sizin için geçerli bir şey gibi mi geliyor?

Meredith: Sanırım ikimiz de çok daha kötü davrandığımı biliyoruz.

Lou'nun önceki arabasından biraz daha güzel ama pek de lüks olmayan SUV'una ulaşmadan hemen önce duraklarlar.

Lou: Bu arada, kişisel eşyalarınızı toplama cüretini gösterdim.

Yakın zamanda yedi rakamlı bir kitap anlaşması yapan ünlü araştırmacı gazeteci JAMIE AMMAR, Lou'nun cipinin ön koltuğunda oturmaktadır. Meredith başını çevirdiğinde selamlamak için elini kaldırır.

Meredith, sürücü koltuğuna oturmadan önce masumca omuz silkmiş olan Lou'ya bakar. Jamie camı indirirken Meredith rahat adımlarla yolcu tarafına geçer.

Jamie: Seni burada görmek komik.

Meredith: Arkada oturmamı mı bekliyorsun? Beni araba tutuyor.

Meredith: Bu çok saçma.

Meredith arka koltuğa bakmak için güneş gözlüklerini çıkarır.

Meredith: Bu arabadaki bir çocuk mu?

Küçük bir canavar olan MONSTER şu anda araba koltuğunda oturuyor, Lou'nun sandalyesinin arkasını tekmeliyor ve "Wheels on the Bus" şarkısından parçalar olabilecek bir şeyler söylüyor.

Çocuk mu o?

Jamie omzunun üzerinden bakmak için döner.

İlginç. Meredith: Çok komik.

Jamie: Ne düşünüyorsun, kalsın mı? Meredith: Dur.

Burada bırakamayız, Meredith. Burada suçlular var.

Bir tane daha, şimdi!

Meredith iç çekerek dudaklarını büzüyor ve Lou ile Jamie'ye bakıyor.

Meredith: Bu çok romantik değil, biliyorsun.

Jamie ona doğru eğilir, dirseklerini açık araba camına dayar.

Katılmıyorum. Meredith: Hangi gerekçeyle?

Seni almaya , değil mi?

Meredith: Araba bile kullanmadın!

Hayır, ama seni bekledim. Meredith:

Sekiz ay boyunca.

Ve? Bu ekonomide bu hiç de küçümsenecek bir şey değil.

Meredith: Bunun ayaklarımı yerden kesmesi mi gerekiyor? Uzaktan değil, hayır.

Meredith: Güzel. Çok kötü bir iş çıkarmış olursun.

Meredith güneş gözlüklerini tekrar takıyor ve bir an için park alanının ötesindeki tuğla kampüse bakıyor.

Jamie: Hapishanenin yalnızlığını mı özlediyorsun?

Meredith: Şu anda mı? Birazcık.

Lou, Jamie'nin üzerinden Meredith'e seslenmek için eğilir.

Bin, Wren. Hissedarlar toplantısına geç kaldın.

Meredith kaşlarını çatı.

Meredith: Bu da ne demek oluyor?

Lou: Hapisten çıkıyorsun diye sana özel bir gün vereceğimi mi sandın? Bugün pazartesi, hepimiz gibi çalışacaksın.

Meredith: Ciddi olamazsın.

PDT saatiyle 9'da bir konferans görüşmemiz var. Meredith: Kiminle?

Kim.

Meredith: Gazetecilik öldü Jamie, devam et!

Yeni bir üreticiyle anlaşıyoruz. Şu anki çok soykırımcı.

Meredith: Ama bu bir servete mal olacak.

Biliyorum, değil mi? Neyse ki teknoloji subayımı neredeyse bedavaya aldım.

Meredith tek kaşını kaldırarak Jamie'ye döner.

Meredith: Yani senin maaşınla geçineceğiz, öyle mi? Arabaya bindiğini varsayarsak, evet.

Meredith: Ama sen serbest çalışıyorsun. Sigortan bile yok. Biliyorum, değil mi? Romantizm aşık.

Meredith iç çekiyor.

Meredith: Hesaplarım ne durumda? Lou: Berbat.

Meredith: Benim dairem mi?

Satıldı.

Meredith: Kedim
mi?

O Cass'in kedisiydi. Meredith'in:

Güzel. Sadece emin olmak istedim.

Yüzüğü geri aldın mı?

Meredith sol elini kaldırıyor. Parmağında altın bir alyans parlıyor.

Meredith: Hala uyuyor.

Hapishanede yediğin onca şeye rağmen. Bu arada
sekiz ayın kutlu olsun.

Lou başını aşağılayıcı bir şekilde sallar.

Sekiz ay. Hâlâ inanamıyorum. Bu ülkeye, gerçekten. Meredith: İyi
davranış.

İyi davranış!

Meredith ve Jamie hayali şampanya kadehlerini tokuşturuyor.

Dur.

Ama artık kimse ona dikkat etmiyor.

Jamie: Biliyorsun, eğer istersen şimdi gerçek bir düğün yapabiliriz.

Meredith: Ben gerçek bir düğün yaptım.

Meredith bir parmağını dudaklarına Jamie'nin ağzına hafifçe dokunduruyor. Jamie parmağının altından gülümsüyor ve Meredith elini geri çekiyor.

Jamie: Bu arada, kitabı birbirine bağlamak için hala röportajınızı bekliyorum. Konferans görüşmesinden sonraya kalsın.

Meredith derin bir iç çeker, sonra arabanın kapısını açar.

Meredith: Göt herif.

Jamie hiçbir şeye gülümsemez. Meredith arka koltuğa tırmanır ve Lou'nun tekmelemeyi bırakıp Meredith'e dikkatle bakan Monster'a döner.

Meredith: Merhaba.

Canavar Lou'nun tekmeliyor.

Canavar: GOOOOOOOOOO!

*Jamie yan aynadan Meredith'in gözlerini yakalar ve göz kırpar.
Meredith iç çekerek arkasına yaslanır.*

Meredith: Evet, Lou? Onu duydun.

Arabanın kontağı çalıştığında Meredith pencereden dışarı bakar. Lou arabayı ılıman öğle sıcağına doğru çeker ve uzaklaşır; sahne, araba tepeden çekimde artık görünmeyene kadar onların peşinden kayar. Sonunda, uçsuz bucaksız gökyüzü, hafifçe savrulan yapraklar ve kuş seslerinin sessiz cıvıltısından başka bir şey kalmaz.

OLIVIE BLAKE'İN TOR KİTAPLARI

ATLAS SERİSİ

Atlas Altı Atlas

Paradoksu Atlas

Kompleksi

Eterde Seninle Yalnızım

Düşmanım İçin Biri Ölümün

Efendileri

Januaries: Aşk, Büyü ve İhanet Hikayeleri

ALEXENE FAROL FOLLMUTH'UN TOR GENÇ KİTAPLARI

On İkinci Şövalye

YAZAR HAKKINDA

OLIVIE BLAKE, *The Atlas Six*, *Alone with You in the Ether*, *One for My Enemy* ve *Masters of Death* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Alexene Farol Follmuth adıyla genç yetişkin romantik komedileri *My Mechanical Romance* ve *Twelfth Knight*'in da yazarıdır. Los Angeles'ta kocası, goblin prensi / yürümeye başlayan çocuğu ve kurtarıcı pitbull'u ile birlikte yaşamaktadır.

Kendisini olivieblake.com adresinde ziyaret edebilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Instagram: @olivieblake

**Bu Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin .

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

REAKTÖR 3Mn"

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Reactor, bilimkurgudan korkuya ve fanteziye kadar
kısa kurgu ve hem tanınmış hem de yeni tür yazarlarını
yayınlayan ödüllü bir dergidir.

Oradayken, kitap incelemelerine, denemelere, yeniden
okumalara ve daha fazlasına da göz atabilirsiniz.

Bugün dergiyi ziyaret edin ve sohbete siz de katılın!

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ÜSTÜN ZEKALİ VE YETENEKLİLER

Copyright © 2025 by Alexene Farol Follmuth

Tüm hakları saklıdır.

Paula Toriocio'nun iç illüstrasyonları (polarts)

Jamie Stafford-Hill'in son sayfa tasarımı

New York Halk Kütüphanesi'nin izniyle H.C. Richter'in son sayfa illüstrasyonu

Bir Tor Kitabı

Yayınlayan: Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group 120

Broadway

New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Tor[®], Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İç Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-88340-7 (ciltli)

ISBN 978-1-250-40656-9 (uluslararası, ABD dışında satılır, hakların mevcudiyetine bağlıdır) ISBN 978-1-250-88341-4 (e-kitap)

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Bu kitabın yayıncısı, 2019/790 sayılı Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi Madde 4(3) uyarınca bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça saklı tutmaktadır.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen yerel kitapçınızla veya Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221- 7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2025

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı Bildirimi İthaf](#)

[PAZARTESİ \(ÖNCE\).](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[TANRI'DAN KISA BİR NOT](#)

[Meredith, Beş Yıl Önce](#)

[PAZARTESİ \(SONRA\).](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Eilidh,](#)

[Beş Yıl Önce](#)

[Bölüm 9](#)

Arthur, Beş Yıl Önce 10.

Bölüm

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

SALI.

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

TANRI'DAN BİR BAŞKA KISA NOT

MEREDITH WREN'İN HAYATI VE ZAMANI WEDNESDAY.

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[PERŞEMBE.](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[CUMA.](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Krediler Teşekkür 2](#)

[Üstün Yetenekliler: 2](#)

[Yetenekli](#)

[Tor Books by Olivie Blake](#)

[Yazar Hakkında Telif Hakkı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

